

İNÖNÜ
ÜNİVERSİTESİ

INUAFAM
İNÖNÜ ÜNİVERSİTESİ AFRIKA ARASTIRMALARI MERKEZİ
İNÖNÜ UNIVERSITY CENTER FOR AFRICAN STUDIES
مركز البحوث الإفريقية بجامعة إنونو

AFRICANIA
INTERNATIONAL AFRICAN STUDIES JOURNAL OF INÖNÜ UNIVERSITY

Malatya/Türkiye

25-27.05.2024

**INTERNATIONAL
AFRICA
SYMPOSIUM
BOOK**

**ULUSLARARASI
AFRİKA
SEMPOZYUMU
BİLDİRİ KİTABI**

EDITOR

Doç. Dr. İsmail Söylemez

İNÖNÜ ÜNİVERSİTESİ
YAYINEVİ

EDİTOR

Doç. Dr. İsmail SÖYLEMEZ

DİZGİ TASARIM

İlknur ÖKKE
ilknurokke0@gmail.com

www.inonu.edu.tr/afrikasempozyumu

afrikasempozyumu@inonu.edu.tr

www.inonu.edu.tr/inuafam / dergipark.org.tr/tr/pub/africana

www.youtube.com/@inuafam

inuafam@inonu.edu.tr / africana@inonu.edu.tr

inuafam

Uluslararası Afrika Sempozyumu Bildiri Kitabı

Editör

Doç. Dr. İsmail Söylemez

MALATYA 2024

İnönü Üniversitesi Yayınları: 178

Uluslararası Afrika Sempozyumu Bildiri Kitabı

Editör

Doç. Dr. İsmail Söylemez

ISBN

978-625-8293-54-8

Sertifika No

49391

Genel Yayın Yönetmeni

Öğr. Gör. Bünyamin Bayram

Yayınevi Müdürü

Necati Bay

Adres

Merkez Kampüs, 44280 Battalgazi/MALATYA
0422 377 32 24 e-posta: yayinevi@inonu.edu.tr

Baskı

İnönü Üniversitesi Matbaası
Temmuz 2024

Bu kitabın yayım hakkı İnönü Üniversitesine aittir. 5846, 2936 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereği herhangi bir bölümü, resmi veya yazısı, yazarların, yayımcısının yazılı izni alınmadan tekrarlanamaz, basılamaz, kopyası çıkarılamaz, fotokopisi alınamaz, hiçbir biçimde, hiçbir yolla çoğaltılamaz ve dağıtılamaz. Yazıların ve görsellerin yasal sorumluluğu yazarlara aittir.

INTERNATIONAL AFRICA SYMPOSIUM ULUSLARARASI AFRIKA SEMPOZYUMU

KURULLAR / BOARDS

ONUR KURULU / HONOR BOARD

Prof. Dr. Ahmet KIZILAY - İnönü Üniversitesi Rektörü (Başkan)
Prof. Dr. Yasin AKTAY - Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi
Doç. Dr. Selim ARGUN - Diyanet İşleri Başkan Yardımcısı
Abdullah EREN - YTB Başkanı
Serkan KAYALAR - TİKA Başkanı
Bayram TAŞKIN - Battalgazi Belediye Başkanı
Hüseyin SÖYLEMEZ - Memursen Malatya İl Başkanı
Mohammad ALRASHED - Stratejik Düşünce Grubu Derneği Başkanı

DÜZENLEME KURULU / ORGANIZING BOARD

Doç. Dr. İsmail SÖYLEMEZ, İnönü Üniversitesi, Düzenleme Kurulu Başkanı
Doç. Dr. Ayşe TOMAT YILMAZ, Milli Eğitim Bakanlığı
Doç. Dr. Gökhan BOZBAŞ, Şanghay Üniversitesi
Doç. Dr. Mürsel BAYRAM, Ankara Sosyal Bilimler Üniversitesi
Doç. Dr. Yunus NAMAŞ, Fırat Üniversitesi
Doç. Dr. Yunus TURHAN, Ankara Hacı Bayram Veli Üniversitesi
Dr. Gökhan KAVAK, Anadolu Ajansı
Dr. Mohamadou Aboubacar MAIGA, Tokat Gaziosmanpaşa Üniversitesi
Dr. Recep ŞEHİTOĞLU, Gaziantep Üniversitesi
Dr. Selahattin YILDIRIM, İnönü Üniversitesi
Dr. Semra TAYDAŞ OSMAN, RWTH Aachen Üniversitesi
Dr. Zahide PARLAR, İnönü Üniversitesi
Ercan DEMİRCİ, Nevşehir Hacı Bektaş Veli Üniversitesi
Esmâ KARADAĞ, Leiden Üniversitesi
Yunus BALLI, Kırklareli Üniversitesi
Orhan SEZGİN, Harran Üniversitesi
Erhan VARGÜN, TİKA
Beyza Betül EKİCİ, İnönü Üniversitesi
Gülşen Yağmur YOLCU, İnönü Üniversitesi

SEKRETERYA / SECRETARIAT

İlknur ÖKKE
Kenan TOPRAK
Mehmet Salih AKÇAY
Şeyma İNAN
Zeynep SARI
Mehmet Furkan KELEŞ

DİZGİ-TASARIM | LAYOUT – DESIGN

İlknur ÖKKE
E-Posta: ilknurokke0@gmail.com

INTERNATIONAL AFRICA SYMPOSIUM ULUSLARARASI AFRIKA SEMPOZYUMU

BİLİM KURULU / SCIENCE BOARD

- Prof. Dr. Abdallah Bakhit Saleh, Encemine Üniversitesi, Çad
Prof. Dr. Abdulkadir Baharçipek, İnönü Üniversitesi, Türkiye
Prof. Dr. Adnan Karaismailoğlu, Kırıkkale Üniversitesi, Türkiye
Prof. Dr. Ahmet Emre Bilgili, Maarif Vakfı, Türkiye
Prof. Dr. Ahmet Karadağ, İnönü Üniversitesi, Türkiye
Prof. Dr. Ahmet Kavas, Büyükelçi, Türkiye
Prof. Dr. Ahmet Uysal, Katar Yunus Emre Enstitüsü, Türkiye
Prof. Dr. Ali Büyükaslan, İstanbul Medipol Üniversitesi, Türkiye
Prof. Dr. Ali Güzelyüz, İstanbul Üniversitesi, Türkiye
Prof. Dr. Belil Abdelkarim, Chadli Bin Jadid Üniversitesi, Cezayir
Prof. Dr. Cemalettin Erdemci, Siirt Üniversitesi, Türkiye
Prof. Dr. Emin Çelebi, İnönü Üniversitesi, Türkiye
Prof. Dr. Gökhan Tuncel, İnönü Üniversitesi, Türkiye
Prof. Dr. Harouna Almahadi Maiga, University Of Letters And Human Sciences Of Bamako, Mali
Prof. Dr. Hicabi Kırilangıç, T.C. Tahran Büyükelçisi, İran
Prof. Dr. İbrahim Çapak, Bingöl Üniversitesi, Türkiye
Prof. Dr. İhsan Süreyya Sırma, Türkiye
Prof. Dr. M. Mahfuz Söylemez, Yakın Doğu Üniversitesi, Kıbrıs
Prof. Dr. Mehmet Kubat, İnönü Üniversitesi, Türkiye
Prof. Dr. Mehmet Özkan, Milli Savunma Üniversitesi, Türkiye
Prof. Dr. Muddathir Abdel-Rahim, Uluslararası Afrika Üniversitesi, Sudan
Prof. Dr. Mohammed Haron, Botswana Üniversitesi, Güney Afrika
Prof. Dr. Mohamed El- Moctar El-Shinqiti, Katar Üniversitesi, Katar
Prof. Dr. Murat Kayacan, İzmir Katip Çelebi Üniversitesi, Türkiye
Prof. Dr. Nadir Özkuyumcu, Celal Bayar Üniversitesi, Türkiye
Prof. Dr. Neslihan Derin, İnönü Üniversitesi, Türkiye
Prof. Dr. Oğuzhan Göktolga, Malatya Turgut Özal Üniversitesi, Türkiye
Prof. Dr. Sedat Aybar, İstanbul Aydın Üniversitesi, Türkiye
Prof. Dr. Suna Ağildere, T.C. Paris Eğitim Müşaviri, Fransa
Prof. Dr. Süleyman Kızıltoprak, Dumlupınar Üniversitesi, Türkiye
Prof. Dr. Dr. Şahap Bulak, Siirt Üniversitesi, Türkiye
Prof. Dr. Talip Küçükcan, T.C. Cakarta Büyükelçisi, Endonezya
Prof. Dr. Yasin Aktay, Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi, Türkiye
Doç. Dr. Abdullah Özdağ, Nevşehir Üniversitesi, Türkiye
Doç. Dr. Abdurrahim Sıradağ, İstanbul Fatih Sultan Mehmet Vakıf Üniversitesi, Türkiye
Doç. Dr. Ayşe Tomat Yılmaz, Meb, Türkiye
Doç. Dr. Gökhan Bozbaş, Meb, Türkiye
Doç. Dr. Murat Sezik, İnönü Üniversitesi, Türkiye
Doç. Dr. Musa Balci, Ankara Hacı Bayram Veli Üniversitesi, Türkiye
Doç. Dr. Yusuf Ziya Gökçek, Marmara Üniversitesi, Türkiye
Dr. Abdurrahman Ali, Samara Üniversitesi, Etiyopya
Dr. Ahmet Mahamat Oumar, Karabük Üniversitesi, Türkiye
Dr. Ahmet İğdi, Muş Alparslan Üniversitesi, Türkiye
Dr. Askia Nasir Kabara, Kano Üniversitesi, Nijerya
Dr. Halil İbrahim Erol, Kırklareli Üniversitesi, Türkiye
Doç. Dr. Mbaye Lo, Duke Üniversitesi, Nijerya
Dr. Mohamed Jama Madar, Amaoud Üniversitesi, Somali
Dr. Mohamoud Yusuf Muse, Hargeisa Üniversitesi, Somali
Dr. Muhammed Osman, Uluslararası Afrika Üniversitesi, Sudan
Dr. Semra Taydaş Osman, Rwth Aachen Üniversitesi, Almanya
Dr. Krimi Hakima, Moulay İsmail Üniversitesi, Fas
Dr. Selahattin Polatoğlu, İnönü Üniversitesi, Türkiye
Dr. Serhat Orakçı, İnsamer, Türkiye
Dr. Usame Eşkar, Uluslararası Afrika Üniversitesi, Sudan

İÇİNDEKİLER

İÇİNDEKİLER.....	1
AFRİKA ALGISİ ÇALIŞMALARI	8
Is There An African Philosophy? Or The Problem Of Non-Western Philosophies.....	9
Bir Afrika Felsefesi Var Mıdır? Ya Da Batı Dışı Felsefeler Meselesi.....	9
The Inclusion Of Africa And Africans In Resource Books Used In Teaching Turkish ..	17
Yabancı Dil Olarak Türkçe Öğretiminde Kullanılan Kaynak Kitaplarda Afrika ve Afrikalıların Yer Alma Durumu.....	17
Africanism and African Variability in Şeyh Hamidu Kan's Intimate Adventure and Abdulrazak Gurnah's Paradise	35
Şeyh Hamidu Kan'ın <i>Mahrem Macera</i> ve Abdulrazak Gurnah'ın <i>Cennet</i> Adlı Romanlarında Afrikalılık ve Afrika Değişkenliği	35
African Culture From The Perspective Of A Thinker: Africans According To Al-Jāhız.....	46
Bir Düşününürün Perspektifinden Afrika Kültürü: Cāhız'a Göre Afrikalılar.....	46
G.W.F. Hegel's Interpretation of Africa	53
G.W.F. Hegel'in Afrika Yorumu	53
AFRİKA DİL ve EDEBİYAT ÇALIŞMALARI	59
African Literature: Between Cultural Richness and Diversity A Journey.....	60
Afrika Edebiyatı: Kültürel Zenginlik Ve Çeşitlilik Arasında Bir Yolculuk.....	60
Du Profane Au Sacré: Le Portrait Du Prophète Mouhammad (Psl) Dans Le Poème "Yaasin Jaal" De Serigne Moussa Ka, Un Poète Soufi Ouest Africain Du Xx Siècle.....	68
From Profane to Sacred: The Portrait of the Prophet Muhammad (PBUH) in the Poem "Yaasin Jaal" by Serigne Moussa Ka, a West African Sufi Poet of the 20th Century....	68
Study on African Languages	78
Etude Sur Les Langues Africaines	78

Poets of African Origin or African Connections Writing in Turkish in the Context of Literary Sources “Libya Example”	84
Edebiyat Kaynaklar Bağlamında Türkçe Yazan Afrika Kökenli Veya Afrika Bağlantılı Şairler “Libya Örneği”	84
Effects of Turkish Language in North Africa.....	92
Kuzey Afrika’da Türkçenin İzleri	92
The Intimate Secrets Of The Will To Power In <i>Cœur Tambour</i> By Scholastique Mukasonga.....	102
Les Secrets Intimes De La Volonté De Puissance Dans <i>Cœur Tambour</i> De Scholastique Mukasonga.....	102
The Need to Produce a New Language; Afrikaans Language and Its Domain.....	108
Yeni Bir Dil Üretme İhtiyacı; Afrikanca Dili ve Etki Alanı.....	108
Personal Names And Oríkí As Identity Markers In Yorùbá Land.....	115
Personal Names And Oríkí As Identity Markers In Yorùbá Land[1]	115
AFRİKA EĞİTİM ÇALIŞMALARI	125
Implementing Genre-Based Writing Approach At Tertiary Level İn North Africa:Tunisia As ACase Study	126
The Literary Text in the Teaching of French in Morocco.....	136
Le Texte Littéraire Dans L’enseignement Du Français Au Maroc	136
Education And Linguistic Literacy, Strategies For Teaching And Learning English Stress To L2 Learners	144
Turkish Education on Students' Mathematics and Second Language Ability: An African Example.....	156
Türkçe Eğitiminin Öğrenciler Üzerindeki Matematik ve İkinci Dil Yetisi: Afrika Örneği.....	156
Effect Of Animated Folktales On The Cultural Value Orientation Of Junior Secondary School Students In Ibadan North Local Government Area, Oyo State, Nıgeria	164
AFRİKA GÖÇ ÇALIŞMALARI	180

A Literature Review On Climate Change-Migration Nexus In Africa: Enriching The Understanding Of An Old Phenomenon	181
Irregular Migration From Africa To Europe Via Algeria: Motives And Security Implications For Algeria.....	188
الهجرة غير النظامية من إفريقيا إلى أوروبا عبر الجزائر: لدفع فتداعيات التهوية غير لجزائر	188
Comparative Study of the Regional Dynamics that have Influenced the Refugee Crisis in Uganda and Türkiye: Threats and Opportunities	198
AFRİKA GÜVENLİK ÇALIŞMALARI	210
Strategic Communication to Contain Symbolic Risks Across Africa	211
Organization Harming Mozambique's Security: DAESH	222
Mozambik'in Güvenliğine Zarar Veren Örgüt: DEAŞ	222
Problems of Chinese relations Towards the African continent: Challenges and Stakes	231
إشكاليات العلاقات الصينية نحو القارة الإفريقية: لتحديات والبرلمانات	231
Tribal Tensions and the Problem of State Building in Libya After the 2011 Revolution	238
توترات إقليمية وشق لبناء لدولة فليبيا بعد ثورة 2011	238
AFRİKA MEDYA ÇALIŞMALARI	246
Muslims in the African Media.....	247
The Role of Media in the Bilateral Relations Between Turkey and West African French Ex-Colonies	255
AFRİKA SAĞLIK ÇALIŞMALARI.....	281
Health Challenges and Solutions in Africa	282
Défis Sanitaires et Solutions en Afrique	282
AFRİKA SANAT ÇALIŞMALARI.....	289
Voice of Free Africa: “The seed of Arts”	290
صوت إفريقيا لحرية بذرة فنون	290
AFRİKA SİNEMASI	300

Looking at Contemporary Sudanese Cinema: Religion, Belief, Tradition and Ritual in You'll Die at 20	301
Günümüz Sudan Sinemasına Bakmak: 20 Yaşında Öleceksin Filminde Din, İnanç, Gelenek ve Ritüel.....	301
Health Challenges and Solutions in Africa	315
Le Sens Dans Le Film Documentaire : Cas De « Avant Le Declin Du Jour » D'alı Essafi.....	315
Looking at the African Continent through the Camera: Perception of Africa through the Movie Gods Must Be Crazy.....	330
Afrika Kıtasına Kameradan Bakmak: Tanrılar Çıldırılmış Olmalı Filmi Üzerinden Afrika Algısı	330
AFRİKA SİYASİ ÇALIŞMALARI	336
The Place of Secularism in the Identity Politics of the Bourguiba Era	337
La Place de la Laïcité dans les Politiques Identitaires de la Période Bourguiba.....	337
Nouvelle Système Electoral et Partis Politiques en Tunisie.....	344
Soft Power and Translation: (In)Visibility of African Literature within Turkish Literary Discourse	344
Has French Hegemony in the Sahel Been Dethroned? The Sahel States Alliance and Russia's Ascendant Influence.....	351
Sahel De Fransız Hegemonyasına Son mu? Sahel Devletleri İttifakı ve Rusya'nın Artan Etkisi.....	351
The Political Transitions in the Sahel Where They Are From and Where They Are Going?	358
La Montee de l'Afrique dans le Paysage Géopolitique Mondial: Opportunités et Defis	358
AFRİKA TARİHİ ÇALIŞMALARI.....	365
The Impact/Role of the North Africa (Maghrib) Region on the Establishment of Dynasty and States in Islamic History.....	366
Kuzey Afrika (Mağrib) Bölgesinin İslam Tarihindeki Hanedan ve Devletlerin Kurulmasındaki Etkisi/Rolü	366

Egyptian Princess ‘Asian Venus’ Fawzia Fuad (1921-2013).....	372
Mısır Prensesi ‘Asya Venüsü’ Fevziye Fuad (1921-2013).....	372
The Evaluation of Berber and Arab Culture in North Africa in the Context of Hasan al-Vezzân's "Vasfû İfrîkiyye"	383
Hasan el-Vezzân’ın “Vasfû İfrîkiyye” Adlı Eseri Bağlamında Kuzey Afrika’daki Berberi ve Arap Kültürünün Değerlendirilmesi	383
AFRİKA’DA BÖLGESEL ÇATIŞMA	391
American Guarantorship in South Sudan in the Context of the International Guarantee System.....	392
Uluslararası Garantörlük Sistemi Bağlamında Güney Sudan’daki Amerikan Garantörlüğü	392
Geopolitical Analysis of the Development and Impact of Terrorist Activities in the Lake Chad Basin	400
Çad Gölü Havzası’ndaki Terörist Faaliyetlerin Gelişimi ve Etkisinin Jeopolitik Analizi.....	400
AFRİKA’DA DİNİ ÇALIŞMALAR.....	404
The Role of Health Factor and Doctor Missionaries in Missionary Activities in Africa.....	405
Afrika’da Misyonerlik Faaliyetlerinde Sağlık Faktörünün ve Doktor Misyonerlerin Rolü.....	405
A Scholar Guiding the Development of Religious Thought in North Africa: Ibn Humayr al-Sabtî.....	412
Kuzey Afrika’da Dinî Düşüncenin Gelişimine Rehberlik Eden Bir Âlim: İbn Humeyr Es-Sebtî	412
AFRİKA’DA SÖMÜRGEÇİLİK ÇALIŞMALARI.....	420
Economic Relations Between France and Algeria: 1831-1938.....	421
Fransa İle Cezayir Arasındaki Ekonomik İlişkiler: 1831-1938	421
Mission and Health in Africa: Christian Health Associations	433
Afrika’da Misyon ve Sağlık: Hristiyan Sağlık Dernekleri	433
OSMANLI AFRİKA’Sİ.....	442

The Importance of Ottoman Archives in the Historiography of North African Countries: An Example of Determining the Date of al-Marj's Reestablishment in the Berka Region	443
Kuzey Afrika Ülkeleri'nin Tarih Yazımında Osmanlı Arşivlerinin Önemi: Berka Bölgesi'nde Merc'in Yeniden Kuruluş Tarihinin Belirlenmesi Örneği	443
Issues Related to the Shipping of African Pilgrims via Sawākin and Health Executions in the Ottoman (19th and 20th Centuries)	449
Osmanlı'da Afrikalı Hacıların Sevâkin Üzerinden Sevkine Dair Meseleler ve Sağlık Uygulamaları (19. Ve 20. Asırlar).....	449
OSMANLI - AFRIKA İLİŞKİLERİ	465
Turkish Military Presence in the Sa'di Army and Similar Aspects	466
Sa'di Ordusunda Türk Askeri Varlığı ve Benzer Yönleri.....	466
Promoting Sustainable Peace Through Cultural Diplomacy Between Africa and Ottoman Empire: An Analysis Of Arabic Correspondences in The Nigeria 'sarchives.....	474
TÜRKİYE – AFRIKA İLİŞKİLERİ	488
The Flourishing Of Relations With Türkiye. Is It Algeria's Chance To Get Rid Of French Influence.....	489
Türkiye İle İlişkilerin Gelişmesi. Cezayir'in Fransız Etkisinden Kurtulma Şansı Var Mı?	489
Imam-Hatip Schools as an Element of Religious Diplomacy in Turkey's Africa Policy	500
Türkiye'nin Afrika Politikasında Dini Diplomasinin Bir Unsuru Olarak İmam-Hatip Okulları	500
Türkiye's Public Diplomacy Activity in the Context of the African Initiative: Reasons and Future	509
Afrika Açılımı Bağlamında Türkiye'nin Kamu Diplomasisi Etkinliği: Nedenleri ve Geleceği	509
TÜRKİYE'DE ULUSLARARASI ÖĞRENCİLİK ÇALIŞMALARI.....	520
Türkiye's New Soft Power: Students of African Origin Studying in Türkiye.....	521
Türkiye'nin Yeni Yumuşak Gücü: Ülkemizde Eğitim Gören Afrika Kökenli Öğrenciler	521

A Study On African Students' Perceptions About Turkish	533
Afrikanlı Öğrencilerin Türkçe İle İlgili Algıları Üzerine Bir İnceleme	533
Attitudes of Turkish Citizens towards African Students (Diyarbakır Example).....	541
Türk Vatandaşların Afrikanlı Öğrencilere Yönelik Tutumları (Diyarbakır Örneği).....	541
Analysis and Evaluation of Studies on Teaching Turkish to African Students	548
Afrikanlı Öğrencilere Türkçe Öğretimi Konusunda Yapılan Çalışmaların Analizi ve Değerlendirilmesi	548

AFRİKA ALGISI ÇALIŞMALARI

Is There An African Philosophy? Or The Problem Of Non-Western Philosophies

Bir Afrika Felsefesi Var Mıdır? Ya Da Batı Dışı Felsefeler Meselesi

Mehmet Önal

Prof. Dr. İnönü Üniversitesi, Malatya, Türkiye
onal.mehmet@inonu.edu.tr
0000-0003-0191-8780

Özet

Afrikanlı felsefeciler, kendisini günlük tecrübeye, dinde, kültürde, doğada, şiirde, hikâyede ve mitolojide gizlemiş olsa da felsefelerini ortaya çıkarmak için ciddi bir motivasyona sahiptirler. Bir kısmı uzun, çetin ve sabır isteyen çalışmalar yaparak Afrika felsefesinin tarihini gün yüzüne çıkaracak zemini hazırlamakla meşgulken diğer bir kısım Afrikalı felsefeci ise mayalarına sinmiş olan Afrikalılık bilincini ortaya koymak için var gücüyle çalışmaktadır. Onların bu şekilde elde ettikleri bilgileri işleyerek ve çağın gerçekliklerinden kopmayarak yeni fikirler üretmek için cesaretle felsefe yapmaya devam etmeleri bir Afrika felsefesi yoksa bile yavaş yavaş şekillendiğinin göstergesidir.

Eğer biz felsefe yapmanın tek bir tarzı olduğunu ve bunun da Antik Yunanda doğan Batı felsefesi olduğunu kabul etmiyorsak, aynen Doğu felsefesi, Hint ve Çin felsefesi, Asya felsefesi gibi bir Afrika felsefesinin de olabileceğini baştan kabul etmiş oluruz. Ancak bir düşünme etkinliğinin felsefe olabilmesi için öncelikle, gündelik tecrübe bilgisi, sanat bilgisi, dini bilgi, bilimsel bilgi ve teknik bilgi sahalarındaki bilgilere ek olarak felsefeye mahsus özellikler taşıması gerekir. Bahse konu olan bu temel özelliklerin Batı dışı felsefelerin yazılı ve sözlü ürünlerinde çok açık bir şekilde tezahür etmediği herkesin malumudur. Çünkü Batı dışı kültürlerde çeşitli bilgi türlerinde oluşturulan literatüre sinmiş olan hatta günlük hayat pratiklerine dağılmış bulunan felsefi tavır ve bilgileri ortaya koymak büyük bir emek ve çaba gerektirir. İşte bu bağlamda, hem “Bir Afrika Felsefesi var mıdır, varsa nasıl ortaya konmalıdır?” sorusunu cevaplandırmak hem de genel olarak, Batı dışı felsefelerin Batı felsefesinden farklı olan yönlerini açığa çıkarıp değerlendirmek bu çalışmanın hedefini oluşturmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Afrika, Afrika Felsefesi, Batı Dışı Felsefe.

Abstract

African philosophers have a serious motivation to reveal their philosophy, even though it has hidden itself in daily experience, religion, culture, nature, poetry, stories and mythology. While some of them are busy preparing the ground that will reveal the history of African philosophy by doing long, arduous and patient studies, others are working with all their might to reveal the African consciousness that has permeated their essence. The fact that they continue to philosophize with courage to produce new ideas by processing the information they obtain in this way and without breaking away from the realities of the age is an indication that even if there is no African philosophy, it is slowly taking shape.

If we do not accept that there is only one way of doing philosophy and that this is Western philosophy, which was born in Ancient Greece, we accept from the beginning that there may be an African philosophy, just like Eastern philosophy, Indian and Chinese philosophy, and Asian philosophy. However, for a thinking activity to be philosophy, it must first have characteristics specific to philosophy in addition to knowledge in the fields of daily experience, artistic knowledge, religious knowledge, scientific knowledge and technical knowledge. It is known to everyone that these fundamental characteristics in question are not clearly manifested in the written and oral products of non-Western philosophies. Because it requires great effort and endeavours to reveal the philosophical attitudes and knowledge that have permeated the literature created in various types of knowledge in non-Western cultures and even dispersed into daily life practices. In this context, the aim of this study is to answer the question "Is there an African Philosophy? If so, how should it be presented?" and, in general, to reveal and evaluate the aspects of non-Western philosophies that are different from Western philosophy.

Key Words: Africa, African Philosophy, Non-Western Philosophy

1. Giriş:

Bugün Afrika Felsefesi dendiğinde akla ilk gelen Afrikalı düşünürler tarafından ortaya konan ya da Afrika kıtası dahilinde icra edilen felsefe ürünleridir. (Dönmez, 2015:21) Ancak bir düşünce ürününü felsefi yapan en önemli unsur onun en azından bir felsefe yapma yöntemi ile evrenin ve hayatın anlamını, amacını, değerini ortaya koyan bütüncül bir dünya görüşü içermesidir. Bu unsurların tespiti ve felsefenin kendine mahsus temel özelliklerinin ortaya çıkarılması Afrika felsefesi üzerine çalışan araştırmacı ve felsefecilerden de beklenen en temel görevlerdendir. Bugün Afrika Felsefesine hizmet eden çalışmalar, etnik felsefe, milliyetçi felsefe, bilgelik öğretileri ve akademik felsefe olmak üzere dört temel anlayış grubunda öbekleşmektedir.¹ Şimdi bunları biraz açmak gerekir.

Bunlardan birincisi yerli felsefe (*etnophilosophy*) olarak adlandırılan felsefi yaklaşım tarzıdır ki bunun mensupları “Afrikalılık ne anlama gelir?” sorusu üzerinden felsefe yapmaya çalışırlar. İkinci anlayışı savunan felsefeciler ise siyahi insanın ayrı bir varlık fikrine dayalı felsefeleri olduğu tezini savunan bir tür milliyetçi felsefedir. Bunlar bir yönüyle beyaz adam karşıtlığı üzerine kurulan ideolojik bir bakış açısını savunmaktadırlar. Üçüncü anlayışı dillendiren felsefeciler de aynen Pisagor, Sokrates ve Helenistik dönem ahlak öğretilerinde olduğu gibi, hayat bilgeliği ya da pratik felsefe diyebileceğimiz felsefeyi savunan kimselerdir. Bu anlayışın temel konusu Afrika bilgeliği ve bilgeleridir. Dördüncü ve son anlayış grubunda yer alan felsefeciler ise profesyonel akademik faaliyetleri yürüten ve Batı’dan gelen felsefelerin tesirinde kalarak Afrika düşüncesini onun üzerinden okumaya çalışan felsefecilerdir.

“Afrika Felsefesi” adlandırmasının karşısında ilk akla gelen soru ise bu felsefe için bir tanım yapıp yapılamayacağıdır. Ancak bir tanımın yapabilmesi için de önce, genel olarak, bir Afrika felsefesi tarihi üzerinde çalışmak ve bu tarihin bize sunduğu özelliklere bakarak ilerlemek gerekir. Çünkü felsefi bilgi diğer hiçbir bilgi sahasında olmadığı kadar tarihine bağlıdır. Bu sebepten diğer bilgi ya da bilim sahalarından çoğunun tarihini okumadan o sahada yol almak mümkünken felsefede bu hemen hemen imkânsızdır. Afrikalı felsefeci Azenabor’un Hountonji’den aktardığına göre felsefe bir sistem olarak değil bir tarih olarak tanımlanmaktadır (2002:31) Günümüzde fakültelerin felsefe bölümlerindeki müfredatının ağırlığını felsefe tarihinin oluşturması bu yüzden yadırganmamalıdır. Ancak Afrika Felsefesi için henüz okunacak ne bir felsefe tarihi ne de sistematik felsefe ürünü mevcuttur. İşte bugün Afrika felsefesinin en önemli çıkmazı budur. Ancak buradan hareketle Afrika Felsefesi diye bir felsefe yoktur sonucuna sıçramak kınanacak bir acelecilik olacaktır. Bunun yerine, “Bugün bir Afrika Felsefe Tarihinden hatta daha genel anlamda bir Afrika Düşüncesi tarihinden bahsetmemiz mümkün olmadığı için Afrika felsefesinin ne olduğunu da tam olarak söyleyemiyoruz” demek çok daha ihtiyatlı bir değerlendirme olacaktır. Biz de bu çalışmada tam olarak bu değerlendirme üzerinden yürüyeceğiz.

Afrika Felsefesini tarihi ve tanımını vermeden onun üzerinde konuşmak neredeyse imkânsızdır. Bu bir tür kısır döngüye sürükler bizi. Çünkü, Afrika Felsefesi çalışmaya niyetlenen bir felsefecinin önce Afrika Düşüncesi Tarihini, sonra bunun biraz daha özelleştirilmiş kısmını oluşturan Afrika Felsefesi Tarihini ortaya çıkarmak için çalışması beklenir. Nitekim düşünce tarihi her zaman felsefe tarihini kapsayan bir genişliktedir. Aslında bu şekilde düşünce tarihi içinde üretilen felsefe tarihini ortaya çıkarmanın zorluğu hemen hemen Batı Dışı Felsefelerin tümü için geçerlidir, ancak Afrika felsefecisi burada çok daha büyük bir sorunlarla karşı karşıyadır. Bu sorunlardan belki de en önemlisi kaynak sorunudur. Afrika felsefesini hangi metinlerden araştırmak gerekir? Henüz yazıya geçirilmemiş felsefi düşünceler nelerdir? Afrika felsefesi tarihi nasıl yazılmalıdır? Afrika Düşünce Tarihi ile felsefe tarihi birbirinden nasıl ayrılacaktır? Diller çokluğu nasıl aşılacaktır? Batı Felsefesinden devşirilen kavramlar Afrika Felsefesini tanımlamak hususunda ne derece kullanışlıdır? Bütün bu soruların ve sorunların çözülmesi için hangi metoda veya metotlara başvurarak bilgi toplamak gerekir? Evet, bütün bu sorular serisi Afrikalı felsefecilerin işinin ne kadar çetin olduğunu göstergesidir.

Bu sorular demetine hiç kuşkusuz başka sorular da eklenebilir ama bütün bu soruları cevaplamadan önce Afrika felsefesi çalışacak bir kişi, her felsefe tarihçisinin yapması gerektiği gibi, önce felsefeden ne anladığını da ortaya koymak durumundadır. Felsefi literatürde biri dar ya da teknik anlamda, diğeri ise bilgelik unsurlarını da içine alacak şekilde daha geniş anlamda, kabaca iki farklı

¹https://tr.wikipedia.org/wiki/Felsefe,_Afrika_Felsefesi (8 Mayıs 2024)

tanım öbeği ile karşılaşırız. Belki bu ikisine bir de “herkesin kendine göre bir felsefesi vardır” diyen kimselerin kullandığı anlamda popüler felsefe tanımlarını temsil eden tanım öbeğini ekleyerek üçe çıkarabiliriz. Fakat bu sonuncu tanım öbeğinin felsefe dışı olduğunu söylemeye lüzum yoktur çünkü herkesin bir felsefesi varsa üzerinde uzlaşılan felsefelerden ya da akımlardan bahsetmek imkânsız hale gelir.

Öyle ya, eğer felsefeyi bazılarının yaptığı gibi çok dar ve teknik anlamda tanımlarsak, mesela Batı felsefesi ile sınırlı bir tanım yaparsak, sadece Afrika Felsefesi adlandırması değil, Doğu Felsefesi, İslam Felsefesi, Hristiyan Orta Çağ Felsefesi, Asya Felsefesi, Marksist Felsefe ve Hedonist Felsefe gibi adlandırmaların tümü anlamını kaybeder. Aksine felsefe tanımı çok geniş tutulursa da felsefe o zaman popüler bir anlam kazanır ve yukarıda geçtiği gibi “herkesin bir felsefesi vardır” noktasına ulaşırız ki bu da başka bir problemidir. O halde bu kadar uç noktalara varmadan basitçe felsefeyi dar ve geniş anlamda tanım öbekleri üzerinden değerlendirmek gerekir.

Felsefe hiç kuşkusuz bir düşünme etkinliğidir, ama her düşünme etkinliğini felsefe olarak adlandırsak Düşünce tarihi ile felsefe tarihinin örtüştüğünü söylemek zorunda kalırız ki bu kesinlikle doğru değildir. Çünkü bir düşünme etkinliğinin felsefe olabilmesi için öncelikle, gündelik tecrübe bilgisi, sanat bilgisi, dini bilgi, bilimsel bilgi ve teknik bilgi gibi bilgi türlerinden ayrılması ve felsefi bilginin kendine mahsus temel özelliklerinden olan, eleştirel, rasyonel ve tutarlı olma gibi vasıfları taşıması gerekir. Çünkü felsefecinin bir bilim ya da din adamından farklı olarak görüş ya da görüşler beyan etmesi beklenir. Mesela bir felsefeci, “Bu âlemin bir başlangıcı var mıdır; bir sonu olacak mıdır?” sorusuna kendi içinde tutarlı açıklamalar getirebilir ve iddiasını ispat edecek rasyonel gerekçeler sunabilir ama bu konuda bir bilim adamı gibi, ölçme, deney ve gözlem yaparak ispat yoluna gidemez. Bu filozof aynı soruya inanca dayalı açıklama ve gerekçeler silsilesi ile ispat etmeye de yönelemez. Bununla birlikte bir filozof ancak çeşitli ön kabullerden kalkarak kendi içinde tutarlı, bütünlükçü ve rasyonel akıl yürütmelere dayalı bir açıklama yaparak ve eleştirel bir tavır takınarak görüşlerini temellendirmeye çalışabilir. Fakat bu kalkış önermeleri dini, ideolojik, tecrübi ya da sağduyu bilgisine dayanabilir. Felsefe açısından bu bir sorun değildir, yeter ki bu açıklama felsefi bir tavırla yapılsın.

Yukarıda ifade edildiği gibi, bir filozofun düşüncesini çeşitli kalkış önermelerinden hangisine dayandığından çok iddialarını felsefi düşüncenin gereklerine uyarak, yani, sistemli, tutarlı ve rasyonel olarak açıklayıp açıklayamaması ya da eleştirel bir tavır takınıp takınmamasına bakarak değerlendirmeliyiz. Felsefe yapmanın tek bir başlangıç konusu yoktur. Öyleyse bir filozofun kalkış önermesinin bir din ya da ideolojiye dayanması onun ortaya koyduğu etkinliğin ve ürünün felsefi olup olmamasıyla doğrudan ilgili değildir. Aksi durumda, bir İslam Felsefesinden, bir Orta Çağ Hristiyan Felsefesinden ya da bir Marksist Felsefeden bahsetmek mümkün olamaz. Bütün bunlardan çıkan sonuç şudur: Tek bir felsefe olmadığı gibi tek bir felsefe yapma tarzı da yoktur. Ancak bu felsefe yapma tarzlarının oluşturduğu gruplar, din, ideoloji, coğrafya (kıta, ülke, bölge), fikir, kavram, tarihi dönem, dünya görüşü, medeniyet, halk ya da başka pek çok kavram üzerinden adlandırılabilir. Mesela, Hristiyan Orta çağ Felsefesi, Asya Felsefesi, Türk İslam Felsefesi, Antik Yunan Felsefesi, Doğu felsefesi, Helenistik Dönem Felsefesi, Roma Felsefesi, Çağdaş Avrupa Felsefesi, Stoacı Felsefe, Septik Felsefe, Kore Felsefesi, Çin Felsefesi, Hint Felsefesi ve Amerikan Felsefesi vs. bu adlandırma çeşitliliğini göstermektedir. Bu adlandırmaların bir kısmı kapsayıcı iken bir kısmı kapsanan konumundadır.

Yukarıda sayılan, tutarlılık, rasyonellik, sistemli olma ve eleştirel bir tutumla düşünme gibi özellikler aslında dar ve geniş anlamda yapılan her iki felsefe tanım öbekleri için de geçerlidir. Dar ya da teknik anlamda felsefe tanımları daha çok rasyonaliteye vurgu yapan ve din, inanç, duygu ve pratik hayat gerçekliklerini dışarıda tutan, sözüm ona, “saf felsefi problemler”i konu alan ve çoğunlukla Batı/Yunan tarzı felsefeyi ifade etmektedir. Bu anlamda felsefe yaşanan bir felsefe değil bir felsefi söylemdir. Bunlar felsefe yapmanın sadece Antik Yunanda başlayan pratik hayat gerçekliğinden yavaş yavaş koparılarak Batı/Avrupa felsefe geleneğine dönüşmesinden sonra oluşan felsefe tanımları öbeğini oluşturan yaklaşımı gösterir.

Daha geniş anlamda yapılan felsefe tanımları ise çoğunlukla, derin düşünme, rasyonel bağlar kurma, bizzat yaşayarak tecrübe etme ya da başka bilgi sahaları içine dağılmış bir şekilde sağduyuya hitap eden ve bilgelik unsurları içeren düşünceleri ifade etme anlamında kullanılmaktadır. Bu zeminde

yapılan geniş felsefe tanımları hemen hemen her medeniyette karşımıza çıkan ve medeniyetin diğer unsurlarını belirlemede ya da yönlendirmede etkili olan üst düzey düşünme ve yaşama biçimini temsil eder. Bu yüzden, Afrika da dâhil, Batı dışı medeniyetlerde karşımıza çıkan bilgelik geleneği de geniş anlamda felsefe tanımı içinde yer almaktadır. Bu yüzden olsa gerek Alman felsefe tarihçisi Störk Batı dışı felsefeler için “bilgelik” adlandırmasını tercih etmiş, İngiliz Filozof Russell ve Felsefe Tarihçisi Donald Palmer ve diğer pek çokları yazdıkları felsefe tarihlerine ad olarak “Batı Felsefe Tarihi” ismini uygun görmüşlerdir. Bu, Batı dışı felsefelerin ve bilgelik geleneklerinin varlığının kabulü anlamına gelir. Öyleyse Afrika bilgeliğinin tespiti, derlenmesi ve işlenmesi Afrika felsefesinin temel dinamiğinin varlığının göstergesidir (Dönmez, 2015:27).

Özellikle Batı dışı medeniyetlerde felsefe, şiir, hikâye, mitoloji, sanat, din ve bilimsel çalışmalar içine sinmiş rasyonel akıl yürütmeler derinlikli düşünme etkinlikleri olarak tezahür ederler. Biz bu tür eserleri daha çok bilgelik ürünü eserler ya da düşünce etkinlikleri olarak görürüz. İşte bu çok boyutlu düşünme etkinlikleri ve hayat felsefeleri daha çok geniş anlamda yapılan felsefe tanımları öbeğinde yer almaktadırlar. Batı Felsefesinin başlarında felsefenin “bilgelik sevgisi” üzerine kurulduğu düşünülürse Batı dışı bilgelik ürünleri de pekâlâ felsefe olarak görülebilir. İşte bu değerlendirme felsefeyi geniş anlamda tanımlamak manasına gelir. Ancak bu felsefeler rasyonalite dışında, gönül, sevgi, merhamet, iman gibi duygu ve inanç unsurları da taşıyabilmektedir. Kısaca söylemek gerekirse, felsefenin geniş anlamda yapılan tanımlarının ortak özelliği daha çok günlük hayatla ilişkili olan ve kişinin hayat prensipleri ya da inançlarıyla barışık bir dünya görüşünü de içine alan bir tür hayat felsefesi olmasıdır. Öyle ki bu tanıma göre felsefe katı rasyonel akıl yürütmelerinden çok bilgelik ürünü düşünce unsurları ve dini kalkış önermelerinden beslenen bir tür üst düşünme biçimidir. Bu geniş anlamda felsefe tanımı “Afrika Felsefesi” adlandırması için de uygun gözükmektedir.

Ancak bir sözlü ya da yazılı metnin felsefe olarak değerlendirilebilmesi için onun bir bireyin düşüncesi olarak ortaya çıkması ve rasyonel bir şekilde ifade edilmesi de teknik anlamda felsefe tanımının bir vasfı olarak öne çıkarılmaktadır. Bugün Afrikalı felsefecilerin çabası da bu kolektif bilgiyi derleyip toplamak ve bir anlam ve değer etrafında temellendirmek çabasından ibarettir. Bu çalışmaları yürüten çağdaş felsefeci bu anlamda kolektif bilgiyi bireyselleştirme faaliyeti yürütmektedir ki bu felsefe bireysel bir düşünme etkinliği kazanmış olsun. Mesela, Afrikalı bir felsefeci olan Ocolo felsefeyi, düşünen zihnin kişisel, bilinçli, eleştirel bir etkinliği olarak tanımlar (Azenabor, 2002:33) ki bu hem dar hem de geniş anlamda felsefe tanımına aykırı değildir, çünkü Afrikalı felsefecilerin kolektif bilgelik ürünlerini derleyip eleştirel bir tavırla ortaya koymaları ile Antik Yunan filozoflarının başlangıçta yaptığı gibi Homeros ve Hesiodos üzerinden felsefeye geçişleri arasında benzerlik çok barizdir. Şimdi bu değerlendirmeden sonra tekrar Afrika felsefesinin tespiti sorununa dönebiliriz.

2. AFRIKA FELSEFESİNİN TESPİTİNE YÖNELİK ZORLUKLAR:

Her nedense, Avrupa Felsefesi, Asya Felsefesi, Amerika Felsefesi kulağımıza yabancı gelmiyor ama Afrika felsefesi adlandırması bize tuhaf geliyor. Bunda daha önce duymadığımız bir sesin garipliği olabileceği gibi bu kadar çok devletten oluşan, çok farklı kültür, din, dil, ırk ve kabilenin bulunduğu bir kıta olmasının da payı büyüktür. Ancak aynı durum Asya ya da Doğu Felsefesi adlandırmaları için de geçerli değil midir? Asya ya da Doğu’da da çok farklı din, dil ve ırk yaşamaktadır. Peki, Afrika’da eksik olan nedir? Bunun tek sebebi bizim bu adlandırmayı çok sık duymayışımız olamaz; başka sebeplerin de olması icap eder. Bu sebeplerden ilki ve belki de en önemlisi Afrika’nın başka alanlarda olduğu gibi, felsefe konusunda da hem kendi içinde hem de Amerika, Asya ve Avrupa kıtalarındaki bütünleşik networke dâhil olmaması gösterilebilir. Yani Afrika’nın uzun yıllar kıta olarak bir birleşik ve bütünleşik sosyal ve kültürel yapı oluşturamaması ve diğer kıtalardan izole olması veya ilişkisinin sınırlı kalması onu diğer medeniyetlerden ayrı kılmıştır. Hatta onun bu özelliği sömürgeleştirilmesini de kolaylaştırmıştır diyebiliriz. Kısacası Sahra Altı diye adlandırılan -Akdeniz’in Güney sahilleri dışında kalan coğrafya- hiçbir zaman siyasal ve kültürel bir bütünlüğe sahip olmamıştır. Bu yüzden kıta birliği hiçbir zaman gerçekleşmemiştir. Bu bir yönüyle tarih dışı kalmak anlamına gelir. Hegel *Tarih Felsefesi* adlı eserinde açıkça Afrika insanının özgürlük talebi olmamasını onların tarih dışı kalmalarına bağlar ve onların kölecî yapılarını adeta doğal bir durum olarak sunar. Gerçekten bugün dahi Afrika devletlerinin üyesi olduğu “Afrika Birliği” dışında Afrika kıtasına ait bir birlik ve bütünlük söz konusu değildir. Afrikalıların belki tek ortak yönleri derilerinin siyah olması ve sömürge geçmişleridir. Bir Afrika felsefesi var mıdır sorusu bu hususlarla da yakından ilişkilidir. Özellikle Batı felsefesi ile etkileşime

girmemiş olmaları da onların bir felsefeleri var mıdır sorusuna sebep olmuş gibi gözüküyor. Bu hususun da irdelenmesi gerekir.

Afrika felsefesinin Yunan tarzı felsefe ile doğal bir teması olmamıştır ne ondan etkilenmiş ne de onu etkilemiştir. Belki bunun tek istisnası Güney Afrika şerididir. Nitekim Antik Mısır merkezli düşünceler ve bilimsel çalışmalar Yunan felsefenin doğuş yılları olan MÖ. 7. ve 6. yüzyıllarda etkili olmuştur. Ayrıca Akdeniz kıyı şeridinde Helenistik dönem felsefeleri de etkili olmuş ve buralarda yetişen önemli Afrika kökenli filozof isimleri öne çıkmıştır. Bunlardan birincisi Kyrene okulunun kurucusu Aristippos (MÖ. 435-356), ikincisi ise Hippo’lu Augustinus (354-430) olarak da bilinen meşhur Hristiyan filozof Aurelius Augustinus’tur.

Çağdaş Afrikalı felsefecileri saymazsak, tarihte Sahra Altı Afrika’sı denen ve Afrika’nın büyük bir kısmını içine alan bölgede ne batı felsefesi ile ciddi bir temas kurulmuş ne de onu etkileyecek bir durum tespit edilmiştir. Halbuki İslam Felsefesi, Çağdaş Batı Felsefesi, Helenistik Felsefe, Amerikan Felsefesi gibi felsefeler, hatta Asya Felsefelerinin çoğu Antik Yunan tarzı felsefe ile bir şekilde temas halinde olmuş ve ondan yine şu ya da bu oranda etkilenmiş veya onu etkilemiştir. Japon, Kore ve Çin felsefeleri de Afrika felsefesi gibi Yunan tarzı felsefeler ile etkileşim halinde olmayışları ya da çok az bir temas içinde oldukları için çoğu felsefe tarihleri içinde yer almamışlardır. Afrika felsefesinin sanki felsefe değilmiş gibi kabul edilmesinin bir sebebi de işte bu Batı kaynaklı temasın olmaması ile ilgili olabilir. Bunun altında yatan hastalıklı zihniyet ise, ister Batılı isterse Doğulu olsun, filozofların ve özellikle felsefe tarihi yazarlarının bir kısmının, her ne kadar açıkça yazıp söylemeseler dahi, felsefe yapmanın tek bir tarzının olduğu ve bunun da Antik Yunanla başlayan Batı felsefesi olduğu konusundaki saplantılı kabulleridir. Bu ön kabul felsefe tarihinde çok önemli sonuçları olan olumsuz bir yaklaşımı temsil etmektedir. Belki bize “Bir Afrika Felsefesi Var mıdır?” sorusunu sorduran da bu hastalıklı zihnin bizdeki yansımasıdır. Kaldı ki bir medeniyetin Batılı tarzda yapılan bir felsefesinin olmaması da eksiklik olarak görülemez.

Yukarıda ifade edildiği gibi, felsefeyi sadece katı bir rasyonalizm olarak tanımlayan teknik ve dar felsefe tanımları her ne kadar Batılı düşünürlerin bir kısmını felsefe dışı görse de onun asıl olumsuz yansımaları Batı dışı felsefelerin varlığının yadsınması olarak tezahür etmiştir. Bu bakış açısının en önemli göstergesi yazılan felsefe tarihlerinde karşımıza çıkmaktadır. Bazı felsefe tarihçilerinin katı felsefe tanımlarına bağlı kalarak yazdıkları kitaplarda Batı felsefesi dışında kalan felsefe yapma tarzlarını hiç ele almamışlar ve bu kategorideki düşünce ürünlerini felsefe tarihi dışına itmişlerdir. Mesela Batı’da Hegel ve bizde Macit Gökberk’in yazdığı *Felsefe Tarihi* bu içerikte yazılan felsefe tarihlerine örnek olarak verilebilir. Bunlarda, Batı filozofları ve felsefeleri dışında başka herhangi bir felsefe veya filozofa yer ayrılmamakta ya da birkaç cümleyle geçiştirilmektedir. Hâlbuki özellikle doğu medeniyetlerinde, düşüncenin tarihi aynı zamanda, bilgelik tarihi, felsefe tarihi, bilim ve sanat tarihi ile iç içedir. Bu sebepten, Batı dışı felsefelerin tarihini ortaya çıkarmak isteyen felsefecilerin işi, hiç şüphesiz, diğer felsefe tarihçilerinin işinden bir kat daha çetindir, çünkü buralarda oluşan medeniyetlerde felsefe genellikle, yukarıda ifade edildiği gibi, birçok bilgi türü içine sinmiş olarak ilk bakışta gözden kaçmaktadır. Hâlbuki yukarıda ifade edildiği gibi, her medeniyette üst düzey düşünme o medeniyetin diğer unsurlarını belirlemekte ya da yönlendirmektedir ki bu ancak felsefe olarak nitelendirilebilecek bir düşünme düzeyidir. İşte bu üst düzey düşünce ya da akıl, adı ne olursa olsun, genel anlamda felsefe dediğimiz ürüne karşılık gelir (Tozlu, 2016:18). Afrika felsefesinin bu üst düzey düşünme süreçleri ve ürünleri henüz derlenip değerlendirilmediği için çok daha kolay felsefi çizgi dışına itilebilecek belirsizlikler içermektedir. Bu şartlar altında, Hegel’in yaptığı gibi tarih dışı olarak görülen bir medeniyet ve halkaların temsil ettiği düşünce ürünlerinin felsefe olmadığı iddiasını savunmak hiç de zor olmasa gerektir. Bunun da bir problem olarak felsefecilere konu olduğu gözden kaçmamaktadır.

Özellikle, Batı felsefesi dışında kalan felsefelerde, genel düşünce etkinlikleri, bilgelik faaliyetleri ve günlük hayat tecrübesinden kaynaklanan kolektif ve bireysel akıl yürütmeler iç içe geçmiş sözlü ya da yazılı ürünler olarak karşımıza çıktıklarından bu felsefelerin daha geniş anlamda felsefe tanımları doğrultusunda ele alınması zaruridir. İşte bu yüzden, “Afrika felsefesi de bu şekilde daha esnek bir tanımla tanımlanmalı ve ondaki bilgelik unsurları ve üst düzey düşünce ürünleri felsefe olarak kabul edilmelidir” diyenlerin görüşleri dikkate alınmalıdır. Ancak bu kabul çok uzun çalışmalar sonucunda gerçekleştirilecek bir sürece de işaret etmektedir. Çünkü onun bir tanımını yapmak, ancak tarihini ortaya koyduktan sonra gerçekleştirilebilir. Bunun için Afrika felsefesinden önce Afrika Düşünce Tarihi ortaya

çıkarılmalı sonra da felsefesinin tarihi, düşünce tarihi içinden bir üst düşünme kategorisi olarak özenle ortaya konmaya çalışılmalıdır. Tabi ki burada birçok çalışma eşzamanlı olarak sabır ve gayretle yürütülmelidir. Çünkü batı tarzı dışında kalan felsefelerde felsefenin teorik boyutu atomize olmuş bir şekilde hayatın bütün unsurlarına dağılmıştır.

Afrika ülkelerinde diğer Batı dışı toplumlarda olduğu gibi hale derin ve etkili düşünme biçimleri pek çok alana dağılmış, birçok bilgi sahasına sokulmuş olarak varlığını devam ettirmektedir. Bu yüzden keşfedilmesi, derlenip toplanması ve batı tipi felsefelerde olduğu gibi tamamen felsefe görünümü kazanması (-sözüm ona- pür felsefe şeklini alması) imkânsız değilse de gayet zor ve uzun bir süreci gerektirmektedir. Bu aynı zamanda bir düşünce ve felsefe tarihi araştırması anlamına da gelir. Bu yönüyle bugün Afrika'da felsefecilerin farklı yol ve yöntemler kullanarak düşünce tarihlerini ortaya çıkarma çabaları bile bir Afrika felsefesinin tespiti, şekillenmesi ya da görünüme çıkması anlamına gelmektedir.

Bizce genel olarak Doğu Felsefesi ya da daha genel ifadesiyle Batı Dışı medeniyetlerdeki felsefelerin çok büyük bir kısmı henüz tümüyle gün yüzüne çıkarılmış değildir. Bu konudaki çalışmalar devam etmekte olup uzunca yıllar alacaktır. Afrika felsefesi hem bu boyutuyla hem de tarihinin olmaması, yazılı metinlerinin kıtlığı yüzünden ayrıca bir zorluk içermektedir. Bu yüzden onda batı tipi felsefelerde açıkça gözlenen, metafizik, epistemoloji, ahlak ve mantık gibi açık tasniflerin ve bu adlarla anılan eserlerin olmaması felsefenin, özellikle din, bilim sanat, ahlak, psikoloji sahaslarında yazılan eserlere dağılmış olarak bulunması hiçbir zaman göz ardı edilmemelidir. Bu tarz felsefe yapma biçimi aslında hemen hemen tüm Batı dışı toplumların felsefelerinde doğal olarak insan bütünlüğüne paralel bir gerçekliğin gözetilmesi şeklinde varlığını devam ettirmiştir ki bu belki de Batı Tipi felsefe yapma geleneğinden çok daha gerçekçi düşünme etkinliğini temsil etmektedir. Bu farklılık felsefede çok fazla tartışılmış bir konu değildir. Belki de felsefe yapmanın en sahici biçimi insan bütünlüğünü parçalamadan üretilen üst düzey bilgilerle gerçekleşebilir. Bu yönüyle Afrika felsefesi daha bakir bir düşünce geleneği olarak kabul edilebilir. Kısacası Batı dışı toplumların felsefeleri, insan bütünlüğünü temsil eden bir çokluklar birliği şeklinde, şiir, edebiyat, tarih ve dini metinlerde ya da sözlü olarak hala varlığını sürdüren pratik hayat gerçeklikleri içinde aranmalıdır. Aynı eser hem dini hem psikolojik hem sanatsal hem hikemi bilgileri hem de felsefi unsurları birlikte taşımaktadır.

İşte bu değerlendirmeler altında Afrika felsefesini düşündüğümüzde aslında sadece felsefe alanında değil hemen hemen her Afrika konulu çalışmada karşımıza çıkan sorular şunlardır: Afrika nedir? Afrika neresidir? Afrikalılık ne anlama gelir? Afrika Düşüncesini diğer düşüncelerden ayıran kriterler nelerdir? Bunlar bir düşünce ve felsefe tarihçisinin hesaplaşılması gereken temel sorulardır. Ancak bu soruların cevabı sadece felsefecilerin değil ondan önce pek çok bilgi türünde bilgi ve düşünce üreten düşünür ve araştırmacının çalışmasıyla ortaya çıkarılacaktır. Felsefe tarihçileri aynı zamanda bu anlamda pek çok çalışmanın başka bilgi sahaslarındaki düşünür ve araştırmacıların çalışmalarıyla Afrika düşüncesinin felsefi kullanıma hazır hale geleceğini de bilmektedirler. Bu yüzden sorun sadece felsefecilerin çözebileceği bir sorun da değildir. Afrika 50 küsur ülkeden oluşan, ağırlıklı siyah/zenci olmakla birlikte beyaz adamın da yaşadığı, Müslüman, Hristiyan ve yerli din mensuplarının yan yana iç içe bulunduğu, hatta bazı ülkelerde aynı aile içinde üç ya da daha çok din mensubunun bir çatı altında gerçek anlamda hoşgörü için hayatlarını sürdürdükleri sosyal ve kültürel bir zemin bulmaktadır. Bu yönüyle Afrika tam bir araştırma sahasıdır. Onda eski ve yeni, modern ve ilksel olan hep birlikte varlığını sürdürmektedir. Ancak Ogunnaike'nin ifade ettiği gibi, Aydınlanma dâhilindeki sekülerleşme süreci, insanı rasyonel, aydınlanmış bir Avrupalı insan şeklinde idealize ettiği için tek yönlü bir ilerleme algısı zihinleri işgal etmiştir (2021:59). Kısacası, Aydınlanma döneminde ortaya çıkan sekülerleşme sürecinin bir sonucu olarak ideal insanın rasyonel ve aydınlanmış Avrupalı insan ölçü alınarak oluşturulması Batı dışı felsefelerin doğru okunmasını engellemiştir.

3. SONUÇ:

Evrensel bir felsefe tanımı olmadığı gibi tek bir felsefe yapma tarzı da yoktur. Adı felsefe olarak konmamış olsa bile her bir medeniyetin en üst entelektüel birikimini temsil eden ve diğer düşünce ürünlerini ve hayat felsefelerini yönlendiren düşünce ürünleri o medeniyetin felsefesini oluşturur. Eğer biz felsefe yapmanın tek bir tarzı olduğunu bunun da Antik Yunanda doğan Batı felsefesi olarak şekillenen bir felsefe olduğunu kabul etmiyorsak, Doğu felsefesi, Hint ve Çin felsefesi, Asya felsefesi

gibi bir Afrika felsefesi de vardır diyebiliriz. Afrikalı felsefecilerin bir kısmı kendisini günlük tecrübede, dinde, doğada, şiirde, hikâyede ve mitolojide gizlenmiş olan felsefi unsurları deşerek ortaya saçmaya, bir kısmı bu yarı mamul malzeme üzerinde uzun, çetin ve sabır isteyen çalışmalar yaparak Afrika felsefesinin tarihini gün yüzüne çıkarmaya, diğer bir kısım felsefeci ise Afrika düşünce tarihinden hareketle mayalarına sinmiş olan Afrikalılık bilinci üzerinden felsefe yapmaya devam etmektedir. Çünkü felsefenin kendine mahsus bir konusu yoktur; onun konusu hemen hemen her şeydir. Yeter ki konusunu, tutarlı, sistemli ve rasyonel olarak işlesin, sevgi, merhamet ve kardeşlik gibi insanlık değerleriyle bağını kopartmasın.

Ne kadar çok ve çeşitli felsefi görüş, bilgelik anlayışı ya da yaşam felsefesi olursa olsun, ne kadar karşıt fikirler savunan filozoflar bulunursa bulunsun Afrika kıtasının üst düşünce ürünlerine felsefe, bunları üretenlere de filozof ya da felsefeci demeye devam etmeliyiz. Çünkü Afrika böylesi bir felsefeyi besleyecek bir tarih, kültür ve düşünce zenginliğine sahiptir.² Bu zenginliği besleyen güçlü bir bilgelik geleneği de vardır. Bu anlamda bilgelik (hikmet) sevgisi hemen hemen tüm medeniyetlerde olduğu gibi Afrika'da da karşımıza çıkan bir zihni yönelimi ve hayat felsefesini temsil etmektedir. Eminim bu anlamda Afrika bilgeliği çeşitliliği ve doğal gerçeklikle yakınlığı yönüyle genel anlamda felsefeye çok ciddi malzemeler sunmaya, felsefe yapanları beslemeye devam edecektir. Bu anlamda, hem felsefe tarihinin dayanağı olan Afrika düşünce tarihi şekillenmeye, hem de tarih ve kültürden beslenen felsefeler yavaş yavaş gün yüzüne çıkarılmaya başlayacaktır. Bu süreçler arka arkaya değil de paralel zihni etkinlikle şeklinde gerçekleştiği için bir taraftan geçmişin en üst düşünceleri olarak derlenip toplanmak suretiyle ortaya çıkarılan ürünlere bakarak henüz “Afrika felsefesi işte budur” diyemesek de onun tespitine yönelik çalışmalar ve “Afrika felsefesi nedir?” sorusuna verilen cevaplarla Afrika felsefesinin oluşumunu sağlayacak sürecin yaşanmakta olduğunu görebiliriz. Burada hem bir tespit ve keşif olayı yaşanmakta hem yeniden üretme faaliyeti yürütülmekte hem de Afrika düşünce tarihine dayanan bir felsefe tarihi oluşturma süreci iç içe geçmiş olarak yaşanmaktadır.

Bu bağlamda, önce kıtanın bütünlüğünün neyi temsil ettiği, sonra Afrikalı olmanın neye karşılık geldiği ve onlara nasıl bir maya kazandırdığı tespit edilmeye çalışılmaktadır. Bu süreçte farklılıklar zıtlıklar, karşıtlıklar elbette olacaktır ama bunlar felsefe yapmayı engelleyen değil belki kamçılayan özellikler olarak görülmelidir. Bugün biz Afrikalı felsefecilerin çalışmalarında bunları görebiliyoruz. Nitekim Antik Yunan felsefesinde birbirinden farklı hatta çoğu zaman birbirine zıt bir sürü felsefe okulu için biz ortak bir ad olarak Yunan felsefesi ismini kullandığımız gibi, Müslüman, Hristiyan, Hindu, Budist halklardan ve bunların bir ya da birkaçını barındıran ülkelerden oluşan bir kıta için Asya felsefesi ya da Doğu felsefesi adlandırması yapıyoruz. Öyleyse, niçin aynı şeyi Afrika için yapıp “Afrika Felsefesi” demeyelim ki! Hiç kuşkusuz geniş anlamda tanımlanabilecek bir Afrika felsefesi vardır ancak hayat gerçekliğinin hemen hemen her alanına dağılmış olarak. Onu bulup çıkarmak, felsefi başlıklar altında toplamak ister istemez çok uzun ve zahmetli bir süreç içinde gerçekleştirilecek bir hedeftir. Ancak Afrikalı felsefecilerin cesaretle bu hummalı çalışmaya başladıklarını ve bir hayli de yol aldıklarını kıtada yazılan yeni felsefi metinlerin çokluğu ve çeşitliliğinden anlayabiliriz. Bu çalışmalar sadece Afrika felsefesinin neler içerdiğini göstermekle kalmayacak felsefi düşüncenin gerçek bir doğa-insan ilişkisini temsil eden Afrika coğrafyasında nasıl başarıldığını da örneklemiştir olacaktır.

Chukwuekwu, Afrika Felsefesinin Anlaşılması ve yorumlanması adlı çalışmasını tamamlarken bizim burada ulaştığımız sonuca yakın bir değerlendirme yapmaktadır. Sorunun büyüklüğüne yönelik bu değerlendirme ile makaleyi tamamlamak istiyorum: “*Böylece, Afrika felsefesinin anlaşılması, Afrika kıtası sakinlerinin dünya görüşünün teorik çekirdeğinin dünya felsefesindeki yerinin ortaya çıkarılmasına ve Afrika etnik bilincinin metafizik temellerinin açıklığa kavuşturulmasına, bir yandan özgünlüğünün ve benzersizliğinin kanıtlanmasına ve diğer kıta dünya felsefesi katmanlarıyla üretken etkileşim potansiyeline ve bunların karşılıklı zenginleşmesine bağlı olan önemli bir metafizik sorunu oluşturmaktadır.*” (2020:141,42)

²Bu konuda ayrıntılı bilgi için bkz. Heinz Kimmerle, *Afrika'da Felsefe-Afrika Felsefesi*, çev. Mustafa Tüzel, Kabcacı Yayınları, İstanbul, 1995.

KAYNAKÇA

Azenabor, Godwin, (2002). *Understanding the Problems in African Philosophy*, Promocomms, Apapa, Lagos, Nigeria.

Chukwujekwu E.S.-F. (2020). “The Problem of Understanding and Interpretation of African Philosophy” *RUDN Jurnal of Philosophy*, , 24 (1), 134—142

Dönmez, Süleyman. (2015). “Afrika’da Felsefe Var mı? Anadolu Mistisizmi Üzerinden Bir Değerlendirme”, *Çukurova Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dergisi (ÇÜİFD)*, C. 15, S. 1, (19-31).

Kimmerle, Heinz (1995). *Afrika’da Felsefe-Afrika Felsefesi*, çev. Mustafa Tüzel, Kabalcı Yayınları, İstanbul.

Ogunnaike, Oludamini. (2021). *Neye Afrika Felsefesi Diyebiliriz?: Bir Yeniden Değerlendirme*, Sabah Ülkesi, S. 67, 03.2021, (56-62).

Tozlu Necmettin. (2016). *Eğitimden Felsefeye*, C. I, Bayburt Üniversitesi Yayınları, Bayburt.

<https://tr.wikipedia.org/wiki/Felsefe>, Afrika Felsefesi (8 Mayıs 2024)

The Inclusion Of Africa And Africans In Resource Books Used In Teaching Turkish As A Foreign Language

Yabancı Dil Olarak Türkçe Öğretiminde Kullanılan Kaynak Kitaplarda Afrika ve Afrikalıların Yer Alma Durumu

Nimet Ceylan

Öğr. Gör. Dr. Adana Alparslan Türkeş Bilim ve Teknoloji Üniversitesi
nceylan@tu.edu.tr

Özet

Yabancı dil olarak Türkçe öğretimi sınıfları genellikle çok kültürlü ortamlardır. Çok kültürlü ortamlar hoşgörü, çeşitlilik ve kültürler arası deneyim gibi kavramların dil öğretiminde ön plana çıkmasını gerekli kılmaktadır. Çok kültürlü sınıflarda öğrencilerin kendi kültürünün yanı sıra çeşitli kültürleri de tanıyarak hoşgörü kültürünü geliştirebilmesine yardımcı olmak amacıyla Diller İçin Avrupa Ortak Başvuru Metninde yer alan Dil Gelişim Dosyasında diğer pek çok kavramla birlikte kültürlerarası deneyim kavramı da önem kazanmıştır. Öğrenme ortamlarının büyük ölçüde dijitalleştiği günümüzde her şeye rağmen temel ders araç gereci yine de ders ve çalışma kitaplarıdır. Bu bağlamda araştırmanın amacı, yabancı dil olarak Türkçe öğretiminde Afrika kültürünün ne ölçüde, hangi yönleriyle geçtiğini ortaya koymaktır. Bu amaç doğrultusunda yabancı dil olarak Türkçe öğretiminde yaygın olarak kullanılan ders kitapları taranarak araştırma verileri elde edilmiştir. Veriler, yabancı dil olarak Türkçe öğretiminde kullanılan İstanbul Yabancılar İçin Türkçe; Ankara Üniversitesi TÖMER, Yeni Hitit Yabancılar İçin Türkçe; Yunus Emre Enstitüsü Yedi İklim Türkçe kitap setlerinin tüm düzeylerdeki ders ve çalışma kitaplarından tarama yöntemiyle elde edilmiştir. Söz konusu kitapların ortaya koyduğu verilerden hareketle başlıca şu sorulara cevap aranmıştır: Bu kitaplarda Afrika kültürü ve ülkeleri ne ölçüde geçmektedir? Bu kitaplarda Afrika kültürü ve ülkeleri nasıl geçmektedir? Bu kitaplardaki Afrika kültürü ve ülkeleri imajı öğrencilerin kültürlerarası becerileri geliştirmesine katkı sağlamakta mıdır? Ders ve çalışma kitapları bulundurdıkları Afrika kültürü ve ülkeleri imajıyla kültür aktarımı açısından olması gereken ölçütlere uygun mudur?

Bu kitaplarda Afrika kültürü ve ülkelerinin ne ölçüde geçtiğinin saptanması ve bu konuda var olan eksikliklerin belirlenmesinin alan yazınına katkı sağlayacağı varsayılmaktadır.

Anahtar Sözcükler: Afrika, Afrikalılar, Afrika kültürü, Kültürler arası deneyim, Yabancı dil olarak Türkçe öğretimi

Abstract

Classes of Turkish as a foreign language are in general multicultural environments. Multicultural environments necessitate focusing on concepts such as tolerance, diversity and intercultural experience in language teaching. In multicultural classrooms, the concept of intercultural experience has been attached importance along with many other concepts in the Language Development File of the Common European Framework of Reference for Languages to assist students in developing a culture of tolerance by getting to know various cultures in addition to their own. Although learning environments are increasingly digitalized nowadays, textbooks and workbooks are still the main teaching tools. In this regard, the aim of this study is to find out to what extent and in which aspects African culture is presented in teaching Turkish as a foreign language. In line with this aim, the research data were obtained by scanning the textbooks commonly used in teaching Turkish as a foreign language. The data were collected from the textbooks and workbooks at all grade levels of Turkish book sets of Istanbul Turkish for Foreigners, Ankara University TÖMER, Yeni Hitit Turkish for Foreigners, and Yedi İklim Publishing of Yunus Emre Institute. Based on the data revealed from the mentioned books, answers to the following questions were sought: To what extent are African culture and countries presented in these books? How are African culture and countries portrayed in these books? Does the image of African culture and countries in these books contribute to students' development of intercultural skills? Do the textbooks and workbooks meet the criteria for the transmission of culture with their images of African culture and countries?

It is assumed that determining the extent to which African culture and countries are presented in mentioned books and identifying the deficiencies in this respect will contribute to the relevant literature.
Keywords: Africa, Africans, African culture, intercultural experience, teaching Turkish as a foreign language

Giriş

Yabancı dil öğretimi ortamları çok uluslu öğrencilerin bulunduğu çok kültürlü sınıflardan oluşmaktadır. Bu ortamlarda dil öğrenen öğrenciler aynı zamanda yoğun bir şekilde öğrendikleri dilin kültürünü de öğrenmektedirler. Türk Dil Kurumu'nun sözlüğüne göre kültür; tarihsel, toplumsal gelişme süreci içinde yaratılan bütün maddi ve manevi değerler ile bunları yaratmada, sonraki nesillere iletmeye kullanılan, insanın doğal ve toplumsal çevresine egemenliğinin ölçüsünü gösteren araçların bütünü; hars, ekin şeklindedir (Türk Dil Kurumu, 2024). Sosyoloji Sözlüğü'nde kültürün sosyal bilimlerdeki farklı tanımları üzerinde durulmuştur. Örneğin sosyal bilimde kültür, insan toplumunda biyolojik olarak değil, toplumsal araçlarla aktarılıp iletilen her şeyi anlatır. Kültürel antropolojide ise kültür analizi üç düzeyde yapılabilmektedir: öğrenilmiş davranış kalıpları; kültürün, bilinç düzeyinin altında kalan yönleri (ana dilini konuşan bir insanın çok ender hallerde fark edebileceği, dilde gramer ve sözdizimini yansıtan derin düzey); kültürel bakımdan da belirlenen düşünce ve algı kalıpları (Marshall, 2021: 442-443). Mermi Uygur ise Kültür Kuramı adlı kitapta kültürü, çok genel bir tanımla insanın ortaya koyduğu, içinde insanın var olduğu tüm gerçeklik olarak tanımlamıştır. Uygur, daha özel olarak nelerin kültür olduğunu açıklarken, insanın nasıl düşündüğü, duyduğu, yaptığı, istediği; insanın kendisine nasıl baktığı, özünü nasıl gördüğü; değerlerini, ülkülerini, isteklerini nasıl düzenlediği gibi durumların kültür öğeleri olduğunu belirtmiş ve buna göre teknik, ekonomi, hukuk, estetik, bilim, devlet, yöntem -insanın meydana getirdiği her şey- gibi disiplinlerin kültüre girdiğini vurgulamıştır (Uygur, 2007:18). Yabancı dil olarak bir dili öğrenen yabancı öğrenciler dil ile birlikte öte yandan sınıf arkadaşlarından başka kültür öğelerini öğrenirken aynı zamanda onlara kendi kültürlerinden kültür öğelerini de aktarmaktadırlar. Bu açıdan bakıldığında yabancı dil öğretimi sınıfları kültürlerin aktarıldığı ve tanıtıldığı çok kültürlü ortamlar olarak değerlendirilebilir. Bu nedenle çok kültürlü ortamlar olan yabancı dil sınıflarında, hoşgörü, çeşitlilik ve kültürler arası deneyim gibi kavramlar da ön plana çıkmaktadır. Çok kültürlü sınıflarda öğrencilerin kendi kültürünün yanı sıra çeşitli kültürleri de tanıyarak hoşgörü kültürünü geliştirebilmesine yardımcı olmak amacıyla Diller İçin Avrupa Ortak Başvuru Metninde yer alan Dil Gelişim Dosyasında diğer pek çok kavramla birlikte kültürlerarası deneyim kavramı da önem kazanmıştır. Dil Gelişim Dosyasına göre kültürlerarası beceri şunları içerir:

- Kaynak kültür ve hedef kültürü birbiriyle ilişkilendirebilme becerisi,
- Kültürel duyarlılık ve diğer kültürlerden insanlarla ilişki kurmada gerek duyulan stratejileri saptayabilme ve çeşitli stratejileri kullanabilme becerisi,
- Kaynak kültür ve hedef kültür arasında kültürel aracılık rolünü yerine getirebilme, kültürlerarası çatışma ve yanlış anlamaların üstesinden gelebilme becerisi,
- Günlük ilişkilerin üstesinden gelebilme becerisi, (Diller İçin Avrupa Ortak Başvuru Metni, 2024: 100). Öğrenciler kültürlerarası beceri sayesinde dilini öğrendikleri kültürü daha yakından tanıma, eğer varsa utangaçlıktan kurtulma, dünyanın farklı yerlerinden gelmiş öğrencilerin kültürünü tanıma ve bu vesileyle bir dünya vatandaşı olma fırsatını da yakalamış olurlar. Bir başka deyişle Dil Gelişim Dosyasında geçen kültürlerarası beceri aslında öğrencilere çoğul kültürlü bir ortam³ sağlamaktadır. Buna göre dilsel ve kültürel olarak farklı arka planlara sahip muhataplar birbirlerini ötekileştirmeden, benzerlikleri ve farklılıklarını belirleyerek, bilinen ve bilinmeyen kültürel özelliklerini belirleyip geliştirerek kapasitelerini mevcut olanın üstüne çıkarmayı hedeflemelidirler (DİAOBM, 2021; 119). Türkiye Maarif Vakfı'nın hazırladığı yabancı dil olarak Türkçe öğretimi programının hedeflerinden biri de kültürel yeterliliklerdir. Program, hedeflediği kazanım, tema ve izlenceleri genel olarak 21. Yüzyıl Becerileri denilen üç ana başlık altında ele almaktadır. Bunlar öğrenme ve yenilik becerileri (yaratıcılık ve yenileşim, eleştirel düşünme ve problem çözme, iletişim, iş birliği); bilgi, medya ve teknoloji becerileri (bilgi okuryazarlığı, medya okuryazarlığı, bilgi ve iletişim teknolojileri okuryazarlığı); yaşam ve meslek becerileri (esneklik ve uyum, girişimcilik ve öz yönetim, sosyal ve kültürlerarası beceriler, üretkenlik ve sorumluluk, liderlik ve sorumluluk) becerileridir (Maarif Vakfı, 2020: 12-13).

³ Çoğul kültürlü bir ortam sağlama, Diller İçin Avrupa Ortak Başvuru Metni: Öğrenme, Öğretme ve Değerlendirme (DİAOBM) (2021) , Tamamlayıcı cilt, sy. 119.

Yabancı dil sınıflarında ders veren hocaların bu çok dilli ve çok kültürlü sınıflarda ders verecek, ders sırasında doğabilecek gerilimle baş edebilecek, bu sınıfların gereği olan hoşgörü iklimini yaratabilecek donanımında olması beklenmektedir. Aynı gerekçelerle, aynı şekilde bu sınıflarda hedef dili öğretmek amacıyla hazırlanmış ders ve çalışma kitaplarının da benzer özellikleri taşıması gerekmektedir. Ders ve çalışma kitaplarının çok kültürlü ortamlarda hem hedef dilin kültürünü hem de farklı kültürlerden gelmiş öğrencilerin kültürlerini kapsayıcı nitelikte olması öğrencilerin kültürlerarası becerileri geliştirebilmeleri açısından önem taşımaktadır. Özgat Tatan, ders ve çalışma kitaplarının kültür aktarımı açısından taşıması gerektiği düşünülen 8 ölçütten bahsetmektedir. Bunlar:

1. Ders kitabındaki sosyal ve kültürel içerikler anlaşılır olmalıdır.
2. Ders kitabının içeriği basmakalıp imgelerden ve bilgilerden arındırılmış olmalıdır.
3. Ders kitabı etnik kökene, mesleklere, yaş gruplarına ve toplumsal gruplara yönelik olumlu görüşleri ifade etmelidir.
4. Ders kitabı içeriği öğrencinin kendi kültüründen farklı yeni bir kültür hedef dili kullanarak etkileşimin gerçekleşmesini sağlamalıdır.
5. Başlıklar öğrenci kültür ölçütleriyle örtüşmelidir.
6. Ders kitabı farklı kültürleri kapsamalıdır.
7. Ders kitabı dünyanın farklı bölgelerindeki bazı tanınmış şahıslara yer vermelidir.
8. Ders kitabı içeriği farklı gelenek ve göreneklere sunmalıdır (Özgat Tatan, 2018: 21-22).

ÇALIŞMANIN AMACI

Yabancı dil olarak Türkçe öğretimi sınıfları genellikle çok kültürlü ortamlardır. Çok kültürlü ortamlar hoşgörü, çeşitlilik ve kültürler arası deneyim gibi kavramların dil öğretiminde ön plana çıkmasını gerekli kılmaktadır. Çok kültürlü sınıflarda öğrencilerin kendi kültürünün yanı sıra çeşitli kültürleri de tanıyarak hoşgörü kültürünü geliştirebilmesine yardımcı olmak amacıyla Diller İçin Avrupa Ortak Başvuru Metninde yer alan Dil Gelişim Dosyasında diğer pek çok kavramla birlikte kültürlerarası deneyim kavramı da önem kazanmıştır. Öğrenme ortamlarının büyük ölçüde dijitalleştiği günümüzde her şeye rağmen temel ders araç gereci yine de ders ve çalışma kitaplarıdır. Bu bağlamda araştırmanın amacı, yabancı dil olarak Türkçe öğretiminde Afrika kültürünün ne ölçüde, hangi yönleriyle geçtiğini ortaya koymaktır.

ÇALIŞMANIN ÖNEMİ

Bu kitaplarda Afrika kültürü ve ülkelerinin ne ölçüde geçtiğinin saptanması ve bu konuda var olan eksikliklerin belirlenmesinin önem arz ettiği düşünülmekte ve bunların alan yazınına katkı sağlayacağı varsayılmaktadır.

EVREN VE ÖRNEKLEM

I. SET: YENİ HITİT

1. Ankara Üniversitesi TÖMER (2013), Yeni Hitit Yabancılar İçin Türkçe Ders Kitabı I (A1-A2 Temel).
2. Ankara Üniversitesi TÖMER (2013), Yeni Hitit Yabancılar İçin Türkçe Çalışma Kitabı I (A1-A2 Temel).
3. Ankara Üniversitesi TÖMER (2013), Yeni Hitit Yabancılar İçin Türkçe Ders Kitabı II (B1 Orta).
4. Ankara Üniversitesi TÖMER (2013), Yeni Hitit Yabancılar İçin Türkçe Çalışma Kitabı II (B1 Orta).
5. Ankara Üniversitesi TÖMER (2013), Yeni Hitit Yabancılar İçin Türkçe Ders Kitabı III (B2-C1 Yüksek).
6. Ankara Üniversitesi TÖMER (2013), Yeni Hitit Yabancılar İçin Türkçe Çalışma Kitabı III (B2-C1 Yüksek).

II. SET: İSTANBUL

1. İstanbul Yabancılar İçin Türkçe Ders Kitabı A1 (2014).
2. İstanbul Yabancılar İçin Türkçe Çalışma Kitabı A1 (2014).
3. İstanbul Yabancılar İçin Türkçe Ders Kitabı A2 (2013).
4. İstanbul Yabancılar İçin Türkçe Çalışma Kitabı A2 (2013).
5. İstanbul Yabancılar İçin Türkçe Ders Kitabı B1 (2013).
6. İstanbul Yabancılar İçin Türkçe Çalışma Kitabı B1 (2013).
7. İstanbul Yabancılar İçin Türkçe Ders Kitabı B2 (2014).

8. İstanbul Yabancılar İçin Türkçe Çalışma Kitabı B2 (2014).
9. İstanbul Yabancılar İçin Türkçe Ders Kitabı C1 (2013).
10. İstanbul Yabancılar İçin Türkçe Çalışma Kitabı C1 (2013).

III. SET: YEDİ İKLİM

1. Yunus Emre Enstitüsü Türkçe Öğretim Seti Yedi İklim Türkçe Ders Kitabı A1 (2015).
2. Yunus Emre Enstitüsü Türkçe Öğretim Seti Yedi İklim Türkçe Çalışma Kitabı A1 (2015).
3. Yunus Emre Enstitüsü Türkçe Öğretim Seti Yedi İklim Türkçe Ders Kitabı A2 (2015).
4. Yunus Emre Enstitüsü Türkçe Öğretim Seti Yedi İklim Türkçe Çalışma Kitabı A2 (2015).
5. Yunus Emre Enstitüsü Türkçe Öğretim Seti Yedi İklim Türkçe Ders Kitabı B1 (2015).
6. Yunus Emre Enstitüsü Türkçe Öğretim Seti Yedi İklim Türkçe Çalışma Kitabı B1 (2015).
7. Yunus Emre Enstitüsü Türkçe Öğretim Seti Yedi İklim Türkçe Ders Kitabı B2 (2015).
8. Yunus Emre Enstitüsü Türkçe Öğretim Seti Yedi İklim Türkçe Çalışma Kitabı B2 (2015).
9. Yunus Emre Enstitüsü Türkçe Öğretim Seti Yedi İklim Türkçe Ders Kitabı C1 (2015).
10. Yunus Emre Enstitüsü Türkçe Öğretim Seti Yedi İklim Türkçe Çalışma Kitabı C1 (2015).
11. Yunus Emre Enstitüsü Türkçe Öğretim Seti Yedi İklim Türkçe Ders Kitabı C2 (2015).
12. Yunus Emre Enstitüsü Türkçe Öğretim Seti Yedi İklim Türkçe Çalışma Kitabı C2 (2015).

YÖNTEM

Tarama modelindeki bu çalışmada yukarıda adları ve künyeleri verilen setler ve bu setlerde yer alan ders ve çalışma kitapları taranarak veriler elde edilmiştir. Kitaplardaki dinleme, okuma, metinleri, alıştırmalar ve sorular tek tek değerlendirilmiştir. Kitap setlerindeki dinleme metinleri iki sette ders kitabı dışında ayrıca kitapçıklarda yer almış, bir sette kitabın arkasına eklenmiş durumdadır. Bunlar da çalışmaya dâhil edilmiştir.

1. Tablo: Afrika Ülkeleri

Cezayir Angola Benin Bostvana Burkina Fafo Burundi Cabo Verde Kamerun Orta Afrika Cumhuriyeti (CAR) Çad	Komorlar Kongo Demokratik Cumhuriyeti Kongo Cumhuriyeti Fildişi Sahili Cibuti Mısır Ekvator Ginesi Eritre Esvatini Etiyopya	Gabon Gambiya Gana Gine Gine-Bissau Kenya Lesoto Liberya Libya Madagaskar Malawi Mali	Moritanya Mauritius Fas Mozambik Namibya Nijer Nijerya Ruanda Sao Tome ve Principe Senegal Sudan

Çalışmada başlıca şu sorulara cevap aranmıştır:

1. Bu kitaplarda Afrika kültürü ve ülkeleri ne ölçüde geçmektedir?
 2. Bu kitaplarda Afrika kültürü ve ülkeleri nasıl geçmektedir?
 3. Bu kitaplardaki Afrika kültürü ve ülkeleri imajı öğrencilerin kültürlerarası becerileri geliştirmesine katkı sağlamakta mıdır?
 4. Ders ve çalışma kitapları bulundurdıkları Afrika kültürü ve ülkeleri imajıyla kültür aktarımı açısından olması gereken ölçütlere uygun mudur?
- Bu sorulardan ilk ikisinin yanıtı çalışmanın bulgular bölümünde; son ikisinin yanıtı da çalışmanın sonuç bölümünde yer almaktadır.

BULGULAR

Taramada kullanılan kitap setlerinin değerlendirilme sırası bu kitapların alandaki eskiliklerine göre yapılmıştır.

2. Tablo: Hitit Kitabında Geçen Afrika Ülkeleri

Toplam 24 Veri (Afrika 14, Ülkeler 10)

Ülke/Kıta	1. Kitap (A1-A2)	2. Kitap (B1-B2)	3. Kitap (C1-C2)
Afrika (14)	4	3	7
Mısır (10)	3	5	2

2. Tablo: Ders Kitabı / Çalışma Kitabı Dağılımı

Ders Kitabı / Çalışma Kitabı Dağılımı

Ders Kitabı	Çalışma Kitabı
20	4

3. Tablo: Metin Önü / Metin İçi / Metin Sonu

Metin Önü / Metin İçi / Metin Sonu Bilgiler

Metin Önü	Metin İçi	Metin Sonu
X	24	X

Hitit yabancılar için Türkçe setinde Afrika ile ilgili toplam 14 veri bulunmaktadır. Bunlar metin ve görsel şeklinde ayrılırsa Afrika, bu sette metin olarak 10, görsel olarak 4 kez yer almıştır. Afrika ülkelerinden sadece Mısır ile ilgili verilere yer verildiği belirlenmiştir. Buna göre Mısır bu sette metin olarak 7, görsel olarak 3 kez yer almıştır. Diğer Afrika ülkeleri ile ilgili herhangi bir veriye bu sette rastlanmamıştır.

Verilerin tamamı metin içinde geçmektedir. Hitit seti bu yönüyle diğer setlerden ayrılmaktadır. Çünkü kıtaya ilgili metin ve görsellerin metin içinde olması bu bilgilerin derste işlenme olasılığının çok yüksek olduğunu göstermektedir.

Verilerin büyük çoğunluğunun (20/24) ders kitabında yer alması metin ve görsellerin derste konu edilmesi ve üzerine konuşulması olasılığının yüksek olduğunu bir göstergesidir. Çalışma kitabında yer alan verilerin (4/24) derste kullanıma fırsatının olmadığı düşünülse bile oranın ders kitabına göre düşük olması kıtaya ilgili bilgilerin derste işlenme oranını çok olumsuz etkilememektedir.

Mısır adının geçtiği yer ile ilgili olarak şunları söylemek mümkündür: Verilerden ikisi doğrudan Mısır'ın kendisi ve kültürü ile ilgili olmayıp birinin Anadolu Ateşi'nin gittiği ve sahne aldığı ülkelerden biri olması, diğerinin oryantal dansın Mısır aracılığıyla Afrika kıtasına geçmesi dolayısıyla yer aldığı belirlenmiştir.

Afrika sözcüğünün geçtiği yerlere bakıldığında bir yerde Afrika sözcüğünün kullanılması doğrudan kıtanın kendisi ve kültürüyle ilgili olmayıp oryantal dansın Mısır aracılığıyla Afrika kıtasına geçmesi dolayısıyladır. Görsellerden biri de yine Afrika kültürünü temsilen değil "Stil Sahibi Olmak" metninde farklı bir stile sahip olmayı anlatırken kullanılmıştır. "Farklılıklara Rağmen" alt ünite başlığında kullanılan bir diğer görselde de kıta yine dolaylı olarak geçmiştir.

Bir diğer dikkat çekici nokta Yeni Hitit 1 Ders Kitabı 104. sayfada geçen aşağıdaki bilgidir.

AFRİKALILAR

Afrika coğrafyasında çoğu bağımsız elliye yakın devlet vardır ama birçok ülkenin özellikle taşra bölgelerinde hala kabile hayatı egemendir. Afrikalılar atalarına büyük saygı duyarlar ve onların ruhunu sürekli yanlarında hisset _____. Bu nedenle akıl dışı olaylara, büyü ve büyücülere çok inan _____. Büyücüler insanlara ceza verebilir _____, hatta onları kurban edebilir _____.

Bu metinde Afrikalıların akıl dışı olaylara, büyü ve büyücülere çok inandıkları, büyücülerin insanlara ceza verebileceği, hatta onları kurban edebileceği yönünde bilgilere yer verilmiştir. Bu tür olumsuz ve rencide edici bilgilerin ders kitabında yer alması ders kitaplarının taşıması gereken kültürlerarası deneyim ölçütlerinden "Ders ve çalışma kitapları kültürlerarası etkileşimle farklı kültürlerle ilişkin farkındalık geliştirir." (Gülçiçek Esen, Yurtseven Yılmaz, 2016) ilkesi ile örtüşmemektedir. Olumsuz

yargılar içeren bu bilgilerin bu kültüre mensup öğrencileri rahatsız edeceği, onları sınıf arkadaşlarına karşı mahcup edebileceği için ders kitaplarında bulunması ayrıca uygun değildir.

2. Tablo: İstanbul’da Geçen Afrika Ülkeleri

Toplam 67 Veri (Afrika 16, Ülkeler 51)

Ülke/Kıta	A1	A2	B1	B2	C1
Afrika (16)	X	9	X	6	1
Mısır (35)	8	8	1	14	4
Fas (4)	2	X	X	1	1
Kenya (4)	4	X	X	X	X
Tunus (2)	X	1	X	X	1
Mali (4)	X	4	X	X	X
Uganda (1)	X	X	X	X	1
Gana (1)	1	X	X	X	X

3. Tablo: Ders Kitabı / Çalışma Kitabı Dağılımı

Ders Kitabı	Çalışma Kitabı
49	18

4. Tablo: Metin Önü / Metin İçi / Metin Sonu

Metin Önü	Metin İçi	Metin Sonu
3	40	24

İstanbul yabancılar için Türkçe setinde Afrika ile ilgili toplam 16 veri bulunmaktadır. Veriler metin ve görsel olarak ayrıldığında 2 tanesinin görsel, 14 tanesinin metin olduğu görülmüştür. Görsellerden biri Afrika dansını, biri Afrika giysisini yansıtmaktadır.

Ülkelerden Mısır, Fas, Kenya, Tunus, Mali, Uganda ve Gana ile ilgili görsel ve metinlerin bulunduğu görülmektedir. Sette en fazla Mısır ile ilgili bilgi geçerken en çok Afrika ülkesinin adının geçtiği set de yine bu settir. Bu sette Mısır adı 26 kez geçmektedir. Mısır’a ait 9 görselin 6’sının Piramitler ile ilgili olduğu, 1’inin geleneksel ürünler satan bir mağaza resmi, 1’inin bir Mısırlı bir erkek resmi, 1’inin de kil tablet resmi olduğu belirlenmiştir.

Adı geçen ülkelerden Mısır (35), Kenya (4), Mali (4), Fas (2), Tunus (1) kez metin içinde geçmektedir. Veriler metin önü (3/67), metin içi (40/67) metin sonunda (19/67) bulunmaktadır. Verilerin 2/3’ünün metin içinde 1/3’ünün metin sonu ve metin önünde yer alıyor olması derste kıta ve kıta ülkelerinin adının geçtiğini göstermektedir.

Sette Afrika sözcüğü 14 kez geçmektedir. Afrika dansı, ütü masasını Afrikalı bir kadının geliştirdiği ve Afrika ile geleneksel kıyafetin eşleştirildiği kültürel bilgiler içeren metin ve alıştırmalara yer verilmiştir. Sözcüğün geçtiği diğer yerlerde tanınmış kişilerin doğum yeri, bir hayvanın yaşam alanlarından biri ve kahvenin meşhur olduğu yer olması dolayısıyla Afrika kullanılmıştır. “Ütü masasını Afrikalı bir kadının geliştirdiği” bilgisini içeren cümle edilgenlik yapısının uygulandığı bir dilbilgisi alıştırmasıdır. Bu cümlede ve “Su saatleri hala Kuzey Afrika’nın bazı bölgelerinde kullanılmaktadır.” cümlesinde Afrika ile ilgili bir bilgi metin içinde geçmektedir. Sözcüğün geçtiği diğer bütün bilgiler metin sonunda yer alan “Kültürden Kültüre” ve “Eğlenelim Öğrenelim” bölümlerinde geçmiştir.

KÜLTÜRDEN KÜLTÜRE

1. Aşağıda bazı ülkelerin geleneksel kıyafetleri var. Resimlere bakalım ve tahmin edip ülkelerle eşleştirelim.

a. Rusya b. Hindistan c. Türkiye **ç. Afrika** d. İskoçya e. Çin

2. Sizin ülkenizin geleneksel kıyafetleri nasıl? Sizce geleneksel kıyafetler ile moda arasında bir ilişki var mıdır?

KÜLTÜRDEN KÜLTÜRE

ÜNLÜ SEYAHLAR

EVLYÂ ÇELEBİ
25 Mart 1611'de İstanbul'da doğdu. Babası Osmanlı İmparatorluğu Sarayı'nda çalışıyordu, bu sayede iyi bir öğrenim gördü. Önemli devlet görevleri için önemli bir adamdı ama o, küçük yaşlardan itibaren gezmek, farklı yerler görmek, yeni insanlar tanımak istiyordu. Bu yüzden sarayda fazla kalmadı. Bir gün bir rüya gördü. Bu rüyayı bir işaret olarak kabul etti ve uzun yıllar seyahat etti, birçok yer gezdi. Bu gezilerini "Seyahatnâme" adlı eserinde anlattı. Bu eser 10 ciltten oluşmaktaydı ve içindeki tarihî, coğrafi ve kültürel bilgiler sebebiyle Türk kültür tarihi ve gezi edebiyatı konusunda çok önemli bir yere sahiptir. Evlyâ Çelebi, Seyahatnâme'de İstanbul, Anadolu, Orta Doğu, Doğu Avrupa, Balkanlar, Kuzey Afrika ve Arap Yarımadası'nın bazı bölgelerini anlatır.

İBN-İ BATTUTA
24 Şubat 1304'te Fas'ın Tanca şehrinde doğdu. Zengin bir müslümandı ve 1325 yılında, 20 yaşındayken, hacca gitmeye karar verdi. Bu onun ilk gezisiydi. Bu yolculukta yaşadığı maceralar, orda başka yerleri görme hevesi uyandırdı. Orta Çağ'ın en büyük seyyahı olan İbn-i Battuta, Afrika, Orta Doğu ve Uzak Doğu'yu gezdi. Buradaki anılarını "Rihlet-ü İbn Battuta" (İbn-i Battuta Seyahatnâmesi) adlı kitabında anlattı.

MARCO POLO
15 Eylül 1254'te Venedik'te doğdu. Babası bir tüccardı ve Marco Polo da babasıyla birlikte pek çok yer gezme ve görme imkânı bulmuştur. Çocukluğundan itibaren pek çok yer gezmiştir ama onun gezilerinin en meşhuru Uzak Doğu gezileridir. Önceleri babası ve amcasıyla birlikte, sonraları da devlet göreviyle Anadolu, Mezopotamya, İran, Türkistan, Pamir Dağları, Gobi Çölü, Çin, Korumandel kıyıları ve Dekkan Yarımadası'nı gezdi. Bu gezilerinden sonra ticarete başladı fakat bir savaş sonucu esir düştü. Esaret sırasında bir arkadaşından seyahat anılarını yazmasını istedi. "İl Milione" adlı kitabında çeşitli halkların hayatlarını, geleneklerini, tarihlerini ve coğrafyalarını anlattı ve özellikle Uzak Doğu ve Afrika'yı Avrupa'ya tanıttı.

1. Tablo: Yedi İklim'de Geçen Afrika Ülkeleri
Toplam 46 Veri (Afrika 9, Ülkeler 37)

Ülke/Kıta	A1	A2	B1	B2	C1
Afrika (9)	X	X	3	1	5
Mısır (29)	6	2	X	X	21
Fas (1)	X	X	X	X	1
Kenya (3)	3	X	X	X	X
Tunus (3)	2	X	X	X	1
Cezayir (1)	X	X	X	X	1

2. Tablo: Ders Kitabı / Çalışma Kitabı Dağılımı
Ders Kitabı / Çalışma Kitabı Dağılımı

Ders Kitabı	Çalışma Kitabı
34	8

3. Tablo: Metin Önü / Metin İçi / Metin Sonu

Metin Önü / Metin İçi / Metin Sonu Bilgiler

Metin Önü	Metin İçi	Metin Sonu
X	22	20

Yedi İklim yabancılar için Türkçe setinde Afrika ile ilgili toplam 46 veri bulunmaktadır. Veriler metin ve görsel olarak ayrıldığında Afrika'ya dair herhangi bir görselin olmadığı kıtanın sadece metin içerisinde yer aldığı, ülkelere dair de 4 görselin olduğu görülmektedir. Ülkelerden Mısır ve Tunus'un ülke bayrak eşleştirmesinde hem metin hem görsel olarak geçtiği görülmektedir. Kenya'nın sette toplam olarak 3 kez geçtiği, bunun da tek bir alıştırmada Kenyalı atlet ile ilgili soru, cevap ve görselden oluştuğu görülmüştür.

10. Seçelim, tamamlayalım.
Birinci Benim

hangi nerede niçin kim ne zaman nasıl

1. Kenyalı atlet **nasıl** koştu?
Kenyalı atlet çok hızlı koştu.

2. yüzmeye sekiz altın madalya kazandı?
Michael Phelps yüzmeye 8 altın madalya kazandı.

Diğer Afrika ülkelerinden Fas ve Cezayir'in adının geçtiği görülmüştür. Sette en fazla Mısır ile ilgili bilgi geçmektedir.

Veriler metin içi ve metin sonunda bulunmaktadır. Metin önu bilgiye bu sette rastlanmamıştır. Verilerin büyük bir bölümünün metin sonunda yer alıyor (20/46) olması verilerin derste işlenmeme riskini de beraberinde getirmektedir. Metin sonu veriler bu sette "Değerlendirme" adlı ünite sonu metin ve sorular ile "Serbest Okuma" adlı kısa metinlerde yer almaktadır.

Verilerin büyük çoğunluğu ders kitabında geçmekte (38/46) bir bölümü (8/46) çalışma kitabında geçmektedir. Bu, Afrika ve bazı ülkeleri ile ilgili bilgilerin büyük oranda derste işlendiğini göstermesi açısından önemlidir.

Sette Afrika 9 kez geçmektedir. Bu bilgilerden hiçbirinin doğrudan Afrika kültürü ile ilgili olmadığı aşağıdaki görselde de görülmektedir:

AFRİKA

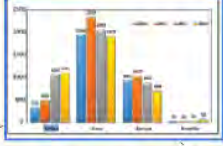
Güney Afrika'da FIFA düzenlendi.

Jessica Watson tekneyle Güney Afrika'yı aştı.

Suna Kan, Afrika ülkelerinde konserler verdi.

Güney Afrika boğa burçları için uygundur.

Güney Afrika akrep burçlarının ilgisini çekebilir.

Grafiklerde verilen bilgilere göre Türkiye Bursluları ile ilgili doğru seçeneği işaretleyiniz.

1. A) En çok başvuru Avrupa ülkelerindenidir.
B) Asya ülkelerinde başvuru sayısı Afrika ülkelerine göre daha azdır.
C) Amerika'dan başvuranların sayısı Afrika ülkelerinden daha fazladır.
D) Asya ülkelerinden başvurular, Afrika ve Amerika'nın toplam başvurusundan daha fazladır.

Afrika ülkelerinden en fazla Mısır ile ilgili bilgi bulunmaktadır (29/46). Verilerin 2'si görsel (bayrak ve papirüs) 27'si metindir. Verilerden 17'si metin sonunda yer alırken 12'si metin içinde yer almıştır. Mısır ile ilgili verilerin çoğunluğunun metin sonunda yer alıyor olması okunmama ve derste işlenmeme riski taşımaktadır. Metin içi bilgilerin Mısır kültürü, Kahire, Piramitler ile ilgili olduğu görülmüştür.

Diğer Afrika ülkelerinden Kenya (3/46) hızlı koşucu ile ilgili anılırken, Tunus (3/46) 1 yerde bayrak ve ülke eşleştirme alıştırmasında (resim ve metin birlikte) 1 kez de metin sonunda yer alan bir serbest okuma metninde geçen bir cümlede diğer ülkelerle birlikte yer almıştır. Cümle şöyledir:

Sempozyuma Mısır, Tunus, Cezayir ve Fas'tan çok sayıda düşünür katıldı.

Kıta ülkelerinden Cezayir ve Fas'ın sempozyuma düşünür göndermeleri dolayısıyla sadece böylesi bir cümlede 1 kez adlarının geçtiği görülmektedir.

Bu bulgular bize ne söylüyor?

Tartışma ve Sonuç

Kitaplarda Afrika ile ilgili algının genel olarak olumlu olduğu söylenebilir (1 veri dışında).

Afrika ülkelerinden sadece Mısır'ın öne çıktığı görülmüştür.

Afrika genellikle gidilen, uğranılan, çeşitli organizasyonlara ev sahipliği yapan bir yer olarak geçmektedir.

Bilgiler çoğunlukla ünite sonunda yer almaktadır.

Çalışma kitaplarında ders kitaplarına oranla daha az bulguya ulaşılmıştır.

Ulaşılan bulgulara göre orta ve ileri düzeydeki çalışma kitaplarında eşit, temel düzeyde daha az bulgu yer almaktadır.

Yabancı dil olarak Türkçe öğretimi kitaplarının tartışma sorularından aşağıdakilere yanıt verip vermediği konusu:

"Bu kitaplardaki Afrika kültürü ve ülkeleri imajı öğrencilerin kültürlerarası becerileri geliştirmesine katkı sağlamakta mıdır?"

Ders ve çalışma kitapları bulundurdıkları Afrika kültürü ve ülkeleri imajıyla kültür aktarımı açısından olması gereken ölçütlere uygun mudur" sorularına yabancı dil olarak Türkçe öğretimi kitaplarının yanıt verip vermediği konusuna gelince:

Ders ve çalışma kitaplarının kültür aktarımı açısından taşıması gerektiği düşünülen 8 ölçütten

"Ders kitabı farklı kültürleri kapsamalıdır." ölçütü açısından değerlendirilecek olursa genel olarak 3 sette de Mısır'ın ön planda olduğu diğer ülkelerin adı geçse bile kültürüne dair bilgilerin yer almadığı görülmüştür.

"Ders kitabı dünyanın farklı bölgelerindeki bazı tanınmış şahıslara yer vermelidir." ölçütüne göre değerlendirilen setlerin hiçbirinde bölge ülkelerinin tanınmış kişilerine yer verilmemiştir.

"Ders kitabı içeriği farklı gelenek ve görenekleri sunmalıdır." ölçütüne göre değerlendirme yukarıda bahsedildiği üzere genel olarak 3 sette de Mısır'ın ön planda olduğu diğer ülkelerin adı geçse bile kültürüne dair bilgilerin yer almadığı sonucu ile aynıdır.

Çalışmadan elde edilen sonuçlara göre önerimiz ders araç gereçlerinin Afrika'yı dansı, futbolu, müziği, dünyaca tanınmış şahsiyetleri ile öne çıkarmaları gerektiği yönünde olacaktır.

KAYNAKLAR

- Diller İçin Avrupa Ortak Başvuru Metni: Öğrenme, Öğretme ve Değerlendirme (DİAOBM) (2021), Çoğul Kültürlü Bir Ortam Sağlama, Tamamlayıcı cilt, sy. 119.
- Dil Merkezi (2014), *İstanbul Yabancılar İçin Türkçe Ders Kitabı A1*, İstanbul: Kültür Sanat Basımevi.
- Dil Merkezi (2014), *İstanbul Yabancılar İçin Türkçe Çalışma Kitabı A1*, İstanbul: Kültür Sanat Basımevi.
- Dil Merkezi (2013), *İstanbul Yabancılar İçin Türkçe Ders Kitabı A2*, İstanbul: Kültür Sanat Basımevi.
- Dil Merkezi (2013), *İstanbul Yabancılar İçin Türkçe Çalışma Kitabı A2*, İstanbul: Kültür Sanat Basımevi.
- Dil Merkezi (2013), *İstanbul Yabancılar İçin Türkçe Ders Kitabı B1*, İstanbul: Kültür Sanat Basımevi.
- Dil Merkezi (2013), *İstanbul Yabancılar İçin Türkçe Çalışma Kitabı B1*, İstanbul: Kültür Sanat Basımevi.
- Dil Merkezi (2014), *İstanbul Yabancılar İçin Türkçe Ders Kitabı B2*, İstanbul: Kültür Sanat Basımevi.
- Dil Merkezi (2014), *İstanbul Yabancılar İçin Türkçe Çalışma Kitabı B2*, İstanbul: Kültür Sanat Basımevi.
- Dil Merkezi (2014), *İstanbul Yabancılar İçin Türkçe Ders Kitabı C1*, İstanbul: Kültür Sanat Basımevi.
- Dil Merkezi (2014), *İstanbul Yabancılar İçin Türkçe Çalışma Kitabı C1*, İstanbul: Kültür Sanat Basımevi.
- Maarif Vakfı (2020), Türkçenin Yabancı Dil Olarak Öğretimi Programı, İstanbul: Matsis matbaa Hizm. San. Ve Tic. Ltd. Şti., sy. 12-13.
- Marshal, Gordon, (2021), *Sosyoloji Sözlüğü*, Ankara: Bilim ve Sanat Yayınları.
- Özgat Tatan, Oya, (2018), *Yabancı Dil Olarak Türkçe Öğretimi Ders Kitaplarında Kültür Aktarımı: Yedi İklim Türkçe Öğretim Seti Örneği (A1-A2 Düzeyi)*, Tokat (Yayımlanmamış Yüksek Lisans Tezi).
- Tömer (2013), *Yeni Hitit Yabancılar İçin Türkçe Ders Kitabı I (A1-A2 Temel)*, Ankara: Ankara Üniversitesi Basımevi.
- Tömer (2013), *Yeni Hitit Yabancılar İçin Türkçe Çalışma Kitabı I (A1-A2 Temel)*, Ankara: Ankara Üniversitesi Basımevi.
- Tömer (2013), *Yeni Hitit Yabancılar İçin Türkçe Ders Kitabı II (B1 Orta)*, Ankara: Ankara Üniversitesi Basımevi.
- Tömer (2013), *Yeni Hitit Yabancılar İçin Türkçe Çalışma Kitabı II (B1 Orta)*, Ankara: Ankara Üniversitesi Basımevi.
- Tömer (2013), *Yeni Hitit Yabancılar İçin Türkçe Ders Kitabı III (B2-C1 Yüksek)*, Ankara: Ankara Üniversitesi Basımevi.
- Tömer (2013), *Yeni Hitit Yabancılar İçin Türkçe Çalışma Kitabı III (B2-C1 Yüksek)*, Ankara: Ankara Üniversitesi Basımevi.
- Türk Dil Kurumu (2011), *Türkçe Sözlük*, kültür maddesi, 11. b. S. 1558, Ankara: TDK Yayınları.
- Uygur, Mermi (2007), *Kültür Kuramı*, İstanbul: Yapı Kredi Yayınları.
- Yunus Emre Enstitüsü (2015), *Yedi İklim Türkçe Ders Kitabı A1*, Ankara: Başak Matbaacılık.
- Yunus Emre Enstitüsü (2015), *Yedi İklim Türkçe Çalışma Kitabı A1*, Ankara: Başak Matbaacılık.
- Yunus Emre Enstitüsü (2015), *Yedi İklim Türkçe Ders Kitabı A2*, Ankara: Başak Matbaacılık.
- Yunus Emre Enstitüsü (2015), *Yedi İklim Türkçe Çalışma Kitabı A2*, Ankara: Başak Matbaacılık.
- Yunus Emre Enstitüsü (2015), *Yedi İklim Türkçe Ders Kitabı B1*, Ankara: Başak Matbaacılık.
- Yunus Emre Enstitüsü (2015), *Yedi İklim Türkçe Çalışma Kitabı B1*, Ankara: Başak Matbaacılık.
- Yunus Emre Enstitüsü (2015), *Yedi İklim Türkçe Ders Kitabı B2*, Ankara: Başak Matbaacılık.
- Yunus Emre Enstitüsü (2015), *Yedi İklim Türkçe Çalışma Kitabı B2*, Ankara: Başak Matbaacılık.
- Yunus Emre Enstitüsü (2015), *Yedi İklim Türkçe Ders Kitabı C1*, Ankara: Başak Matbaacılık.
- Yunus Emre Enstitüsü (2015), *Yedi İklim Türkçe Çalışma Kitabı C1*, Ankara: Başak Matbaacılık.
- Yunus Emre Enstitüsü (2015), *Yedi İklim Türkçe Ders Kitabı C2*, Ankara: Başak Matbaacılık.
- Yunus Emre Enstitüsü (2015), *Yedi İklim Türkçe Çalışma Kitabı C2*, Ankara: Başak Matbaacılık.

İnternet Adresleri

URL. 1. Diller İçin Avrupa Ortak Başvuru Metni, Öğrenme-Öğretme-Değerlendirme, Meb, http://www.dilbilimi.net/ab_diller_icin_ortak_avrupa_basvuru_metni_meb_tarafindan.pdf (Erişim tarihi: 23.05.2024).

Geç Dönem Osmanlı Seyahatnamelerinde Afrika İmgesi

Reyyan Demirayak

Marmara Üniversitesi, İstanbul/Türkiye
reyyandemirayak1@gmail.com

Özet

Seyahatnameler, Osmanlı tarihi çalışmalarında özellikle kültür ve zihniyet tarihi gibi alanlarda kullanılan önemli kaynaklardır. İmparatorluğun son yüzyılında ulaşım imkanlarının genişlemesiyle beraber daha fazla seyahatnameye rastlarız. Bu eserler Osmanlı seyyahlarının dünyayı nasıl algıladığını ve kurguladığını açıklar niteliktedir. Bu yazıda on dokuzuncu yüzyıl sonu ve yirminci yüzyıl başlarında çeşitli nedenlerle Afrika'ya seyahat eden Osmanlıların yazdıkları metinler üzerinden Osmanlı'da Afrika algısı ve imgesi ele alınacaktır. Osmanlılarda da bir medenileştirme misyonu veya sömürgecilik fikirlerinin yer bulup bulmadığı da tartışılacaktır.

Oryantalizmin temel fikir ve kaynakları, Osmanlı İmparatorluğu üzerine yapılan çalışmalarda sorunlu terim ve kullanımlara neden olmaktadır. Bazı tarihçilere göre, on dokuzuncu yüzyıl ortalarından itibaren Avrupalı emperyalist fikir ve zihniyeti Osmanlı devletini yönetenleri ve devlet adamlarını da oldukça etkilemiştir.¹ Osmanlı oryantalizmi ve kolonyalizmi kavramları literatürde epey eleştiri almıştır çünkü aslında Osmanlı devletinin kendisi de Doğu'nun yani *Orient*'in bir parçasıdır.

On dokuzuncu yüzyıl sonlarında Osmanlı'nın Afrika'ya bakışını aşağıdaki Osmanlı seyyahlarının anlatıları yardımıyla görmeyi amaçlıyorum: Ömer Lütfi'nin *Ümit Burnu Seyahatnamesi* (1875), Muhammed Mihri'nin *Sudan Seyahatnamesi* (1910), ve Sadık elMüeyyed'in *Habeş Seyahatnamesi* (1904) ve *Afrika Sahra-yı Kebir'inde Seyahat* (1899) adlı eserleri. Bu metinler Afrika'nın farklı bölgelerini kapsıyorlar. Seyyahlardan bazıları Osmanlı İmparatorluğu dışındaki yerlere giderken, diğerleri Osmanlı Afrikası'nda seyahat etmiştir. Bu metinler, diplomatik ve resmi dokümanlar olmanın ötesinde, yazarların bireysel gözlemlerini ve yerlilerle yaşadıkları deneyimlerle çeşitlenen bakış açılarını sunuyor. Bu eserlerin bir arada ele alındığında Osmanlı'nın 'yabancı' olana bakış açısı hakkında genel bir fikir verdiğі söylenebilir. Yazarlarının yazma nedenleri ve işledikleri temalar farklılık gösterse de bu metinler aynı dönemin ürünüdürler. Yazarların izlenimleri ve düşünceleri, on dokuzuncu yüzyıl sonu ve yirminci yüzyılın başındaki Osmanlı bakış açıları hakkında fikirler verir.

¹ Osmanlı oryantalizmi tartışmaları için bkz. Selim Deringil, “‘They Live in a State of Nomadism and Savagery:’ the Late Ottoman Empire and the Post-Colonial Debate”, *Comparative Studies in Society and History* 45/2 (Nisan 2003) ; Christoph Herzog and Raoul Motika, ‘Orientalism "alla turca": Late 19th / Early

20th Century Ottoman Voyages into the Muslim 'Outback', *Die Welt des Islams*, New Series, 40/2, *Ottoman Travels and Travel Accounts from an Earlier Age of Globalization* (Şubat 2000) ; Ussama Makdisi, “Ottoman Orientalism”, *American Historical Review* 107/ 3 (Haziran 2002).

Örneğin Afrikalı yerlilere, Bedevilere ve onların kültürlerine dair tahayyüllerini okumak, Osmanlı'nın Afrika perspektifini anlamada yardımcı olur. İç içe geçmiş ve karmaşık görülseler de bu kaynaklardaki Afrika imajınasyonu ana hatlarıyla üç şekilde gerçekleşir. Bunlardan biri, kıtayı sömürüye açık bir yer olarak görür. Bu görüşe göre Osmanlı da Avrupalıların yolunu takip ederek kıtada sömürge aramalı ve Afrika Talanı'na katılmalıdır.⁴ Bir diğer görüş ise Afrika'yı İslam ideali içinde değerlendirir. Kuzey Afrika ve kıtanın Müslüman çoğunluklu bölgelerine, Panislamizm sebepli yolculuk eden Osmanlıların

⁴ Bkz. Mostafa Minawi, *Osmanlılar ve Afrika Talanı: Sahra'dan Hicaz'a İmparatorluk ve Diplomasi*, çev. Ayşen Gür (İstanbul: Koç Üniversitesi Yayınları, 2018). ³ Muhammed Mihri, *Sudan Seyahatnamesi*, haz. Ahmet Kavas, (İstanbul: Kitabevi Yayın, 2016).

gözünde Afrika, Müslümanların yaşadığı Osmanlıların da topraklarının bulunduğu, aşına olunan, olumlu ilişkiler geliştirilen İslam dünyasına ait olan bir yerdir. Sonuncu ve Avrupa'yı medeniyetin çıkış noktası alan bakış ise Afrika'yı 'medeniyetten uzak' ve 'tuhaf' adetleri olan birtakım insanların yaşadığı yabancı bir kıta olarak görür. Burada toplumsal ve kültürel bir ayrıma odaklanılır.

Geri Kalmış Bir Kıta Olarak Afrika

Adı geçen seyahatnamelerde en bariz Afrika imgesi kıtayı gelişmemiş, insanların ise vahşi ve garip adetlere sahip kimseler olarak tanımlayanıdır. İlk olarak Mihri'ye göz atalım. 1910 yılında yayımlanan Muhammed Mihri'nin *Sudan Seyahatnamesi* dikkatimizi Mısır, Sudan ve Orta Afrika'ya çevirir. Mihri; Mısır, Sudan ve Kongo'da seyahat etmiş bir tercüman, konsolos ve yazardı. İngilizce, Fransızca ve Arapça dilbilgisi kitapları yazmış ve birçok kitap çevirmiş bir dilbilimciydi. Mısır prensi Yusuf Kemal Bey ile birlikte Sudan'da seyahat etti. Resmi bir görevde bulunmadığı ve politik/diplomatik bir amaç dahilinde seyahat etmediği için Osmanlı'nın Afrika algısına resmi muhayyilenin dışında bir bakış açısı katar.³ Birçok yerli kabileyi ziyaret etme şansı bulmuş, çok sayıda fotoğraf çekmiş ve bunları kitabına dahil etmiş olan yazar belli ki arkeolojik ve etnografik önemi olan yerlere özel bir ilgi duymuştur.

Mihri'de açık bir Oryantalizm görülür. Sudan'ı değişmeyen ve zamansız bir yer olarak tasvir eder. Doğu, kitaplarda var olan bir yerdir ve Doğu olarak algılanan yerler nostaljinin yanı sıra egzotizm duygularını da besler. Yazar, sadece Sudan'a değil Mısır'a da benzer bir ön kabul nazar eder. Mihri, Mısır'ı ziyaret ettiğinde doğrudan oradaki arkeolojik alanları düşünür. Yavuz Sultan Selim'in Mısır'ı fethini yad eder. Mısır ve Sudan fatihi Yavuz Sultan Selim'le ilgili bir şiiri de alıntılar. Müzeleri gezer, fotoğraf çeker ama şehir merkezine gitmez.

Görüşleri, Doğu'nun sadece kitaplarda var olabilen değişmez ve geçmişe ait bir yer olduğu fikrini yansıtır.

Mihri'nin Sudan konusundaki Müslüman toplumu Afrikalı yerlilerden farklı görmesi dikkate değer ve Afrika'yı İslam dünyasına ait bir bölge olarak gören Osmanlı bakış açısına örnek olabilir. Sudan'ın medeniyetten uzak olduğunu ama vahşet içinde olmadığını düşünür. Ona göre "*Medeniyetten henüz pek uzak olan Sudan maarifçe pek geri ve lisan-ı Arabi üzere okuyup yazmağa ve tilavet-i Kuran-ı Kerim'e muktedir olanları dahi nadir ise de büsbütün hali vahşette değildirler... Henüz müşrik olan cenubi zencilerin gülünç adetlerinden İslamiyet sayesinde kendilerini kurtarmışlar.*"⁵ Burada onları tamamen vahşet içinde görmez çünkü ona göre İslam'ın gelişiyse siyahların saçma sapan adetlerinden kurtulmuşlardır. İslam bu durumda onların medeniyet seviyesini belirleyen ve yükselten bir konumdadır. Mihri'de İslam'a bir medenileştirme misyonu atfetme görülür, vahşileri uygarlaştırmak için de İslam'ın yayılması fikrini benimser.⁶

Seyahatnamesinde Orta Afrika'nın 'yarı çıplak' ve 'iptidai' kabilelerinden de bahseder.

Siyahlar eğlenceli aktiviteler ve müzikle uğraşmayı severler. Yerliler süslenmeyi sever ama neredeyse hiçbir şey giymezler. Dericilik, çömlekçilik gibi yerleşik faaliyetlerle uğraşırlar ancak yaşadıkları kulübeler göçebe yaşam biçimlerini yansıtır. Mihri, kitapta ormanın derinliklerinde yaşayan yamyam bir kabilede de bahseder. Saç şekilleri tuhaftır; vahşidirler ama bir insandan tamamen farklı değildirler. Mihri'nin ifadesiyle: "*Bu yamyam ahalisi herkesin dediği gibi kuyruklu olmayıp bizzat gördüğüm gibi bu vahşiler nev-i beşerden asla farkları olmadıktan başka bizim gibi mucib-i esef veya meserret olan ahvalde ya müteessif ve yahud memnun olurlar.*"⁶ Verdiği bilgilere göre yamyam kelimesi Türkçe'de obur anlamına gelir. Bu kimselerin insan eti tükettiğinden ve inek gibi sesler çıkardıklarından da bahseder.⁷ Ayrıca yüzlerini ve dudaklarını kesen vahşi kadınlardan ve vahşi hayvanları nasıl taklit ettiklerinden de bahseder. Mito kabilesinin kadınları, Mihri'nin ifadesiyle: "*yüzlerini ve dudaklarını, insana hayret verecek derecede kesip doğrarlar.*"⁸ Önemli bir nokta ise bunu neden yaptıklarını anlamaz. Bu, onları nasıl tuhaf/ garip bulduğunun tipik bir örneğidir. Bu gelenekler, uygulamalar ve

⁵ Mihri, *Sudan Seyahatnamesi*, s. 140.

⁶ Merve Uçar Nurcan, "The Road to Non-Action: The Ottomans Between the British Empire and the Mahdiyya in the Sudan" (Yüksek lisans tezi, Sabancı Üniversitesi, 2015), s. 82 ⁶ Mihri, *Sudan Seyahatnamesi*, s. 186.

⁷ A.g.e., s. 196. ⁸

A.g.e., s. 189.

yaşam biçimleri onun aşına olduğu şeyler değildir, bu nedenle aynı anda hem heyecanlanır hem de kafası karışır.

Ayrıca Mihri, vahşiler olarak adlandırdığı yerlilerin *garip* geleneklerinden ve batıl inançlarından da bahseder. Evlilik ritüelleri de bunlardan biridir. Örneğin, Sudanlı bir kabileden yerli bir adam bir eş aldığı anda, karısının babasına belirli bir miktar ödemelidir. Eğer kadın kısırca adam karısını istediği zaman boşayabilir. Mihri, izlenimlerini şöyle ifade eder: “*Ahali-i mezkure o derecelerde cahildir ki ruh nedir, insan nedir halık-ı mutlak hazretlerine ibadet nasıl olur asla bilmezler çünkü bu vasıtaya sahip olmamışlar*”.⁸ Yani toplum öyle cahil insanlarla doludur ki bunlar Tanrı'ya nasıl ibadet edeceklerini dahi bilmezler. Ancak bu durumu öğrenme şansına sahip olamamalarına bağlaması dikkate değerdir. Coğrafi açıdan izole kalmalarını cehaletlerinin sebebi görür. Burada Mihri'nin bu insanları kendilerini ve yaratıcılarını tanımaktan aciz, aşağı insanlar olarak algıladığını görüyoruz. Yerlilere karşı küçümseyici ifadeleri vardır. Ona göre, bu kimseler daha çok bir hayvana benzemektedir, bu da Şark'ın gelişmemiş/medenileşmemiş ve doğal hâle daha yakın insanlarla dolu bir yer olduğuna dair Oryantalist fikirlere örnek olabilir. Ayrıca hastalıklarıyla ilgili olarak nasıl kaderci olduklarından bahseder. “*Afrika'nın Sudan hıttı-i vesiası gibi bir iklim ahalisi, bu asr-ı hazır-ı medeniyette umumiyetle hal-i vahşet ve bedeviyette kalmakla beraber bu kıta-i vahşetabad...*”.⁹ Bu medeni çağda Sudan'da insanların vahşilik ve göçebelik içinde yaşadığını düşünür. Yorumları bariz bir biçimde aşağılayıcı ve yargı yüklüdür.

Afrika'yı geri kalmış bir yer olarak tahayyül eden Osmanlı zihniyetinde Sadık elMüeyyed Paşa'nın izlenimleri de önemlidir. Sadık Paşa, Afrika'da birkaç ziyaret gerçekleştiren bir diplomat ve Osmanlı memuruydu. II. Abdülhamid tarafından Habeşistan hükümdarıyla görüşmek ve sultanın hediyelerini teslim etmek için Habeşistan'a gönderildiği yolculuğu kaleme aldığı *Habeş Seyahatnamesi* 1904 yılında yayımlandı. Sadık Paşa kitabında Habeşistan'a yaptığı seyahati anlatır. Oraya bir grup tercümanla birlikte gider. Bu seyahatnamede de Mihri'nin eserindeki gibi kendisinden oldukça farklı bir kültürle karşılaşan bir Osmanlının izlenimlerini görmek mümkündür. ‘İlkel’ giyimli, bazılarının ayağında ayakkabı olmayan reislerle tanışır. Onların ne kadar cesur göründüklerinden bahseder. O Somalililerin Müslüman olduğunu ancak çoğunun iyi bir dinî eğitim almadığını ve bu nedenle bazılarının kana susamış olduğunu söyler. Evlendikleri ilk gece eşlerini dövmek gibi bazı vahşi geleneklerini anlatır. Hatta bazı Somalililer bir kişiyi öldürüp bir parçasını nişanlısının ailesine götürmek zorundadır. Yemek yerken ya da içerken saklanmak gibi garip bir adetleri de vardır. Yemek yerken bir yerli gelir ve onu saklar. Paşa başta şok olur ama sonra bunun bir gelenek olduğunu anlar. Daha sonra onlara nazar boncuğu taşıdığını söyler ve kendini örtmeden yemeye devam eder. Onların yaşam tarzına uyum sağlamakta zorlanır çünkü zamana ve zamanlamaya dikkat etmezler. Osmanlı seyyahlarının zaman anlayışı Doğu insanınınkinden farklı olarak modernidir.

İlginç bir nokta olarak Sadık Paşa, yerlilerin sağlık dahil her sorunları için beyazlara başvurdıklarından bahseder. Bunu gelişmiş uluslara bağımlılık olarak yorumlar. Ülkenin bazı yerlerinde kadınlar kocaları öldüğünde saçlarını kazıttıklarından, yanaklarını ve alınlarını dağladıklarından bahseder. İnsanların yağlı sığırların kanını içmesi onun için epey tuftur. Ayrıca bazıları soylarını tüketmek adına esirlerinin üreme organlarını keser. Mahrem yerlerini örtmek dışında kıyafet giymeyen, *vahşi*, siyah bir kabileye tanık olur. Bunlar mümkün olduğunca çok eşe sahip olabilirler. Katırlarını beslemeyip toynaklarını nallamamaları ve tımarın dahi ne olduğunu bilmemeleri Sadık Paşa'nın dikkatini çeker. Yaralı hayvanların bedevilerin elinde acı çektiğini de söyler.

Batıl inançlarının bir işareti olarak, kamerasını onlara çevirdiğinde korkarlar. Çocukların fotoğrafını çekmek istediğinde babaları yalvarır, çocuklarının ölmesinden korktukları için çekirtmek istemezler. Sadık Paşa bu durumu, “*Bazı çocukların resmini almak istedim. Ölürlere diye babaları yalvardı. Ben de ölmelerine razı olmadığım için vazgeçtim!*”¹⁰ şeklinde açıklar. Bu örnekte modern bir alet olan fotoğraf makinesi, henüz modern öncesi dönemde yaşayan insanları korkutur.

Sadık Paşa, yerlilerin açlığa ve susuzluğa dayanabildiklerini söyler. Aktarımına göre vahşiler olarak bahsettiği kimseler hayvanlarla savaşıyor, çiğ et yer ve Paşa'ya da sunarlar, ancak Paşa onlardan pişirmelerini ister. Sadık Paşa'nın yerlilere karşı objektifliği, pozitivizmi ya da sempatisi ne olursa

⁸ A.g.e., s. 194.

⁹ A.g.e., s. 293.

¹⁰ Sadık el-Müeyyed, *Habeş Seyahatnamesi*, haz. Mustafa Baydemir, (İstanbul: Kaknüs Yayınları, 1999), s. 55.

olsun, onları modernleşmemiş, tuhaf adetleri olan ve hayvanlara yakın bir insan grubu olarak görür. Zamana dikkat etmedikleri için doğru dürüst bir zaman anlayışları bile yoktur.¹¹ Yaşam tarzları da zihniyetleri ve batıl inançları gibi geridir. Mesela, Bedevilerin et yeme biçimleri de ona tuhaf gelir. Ancak Sadık el-Müeyyed, Libya ve Etiyopya'ya seyahat ederek bu toprakların Avrupa sömürgeciliğinden korunması için ağlar kurulmasına yardımcı olur. İlerde detaylandırılacağı üzere Mihri'de ise sahipsiz topraklar fikri hakimdir. Sudan'da Osmanlı'nın da sömürgecilik yarışına girmesi gerektiğini öne sürer.

Avrupa ve Osmanlı Sömürgeciliği

Oryantalizm, kolonyalizm ile çoğunlukla birlikte düşünülür. Osmanlı bağlamında da seyahatnamelerde benzer şekilde Oryantalist bir bakış açısıyla yorumlanan yerlere karşı sömürgeci bir bakış görülür. Osmanlı seyyahlarının fikirleri, bazılarının Avrupa sömürgeciliğine karşı olduğunu veya Osmanlı sömürgeciliği fikrine sahip olduğunu göstermektedir. Sadık el-Müeyyed, Etiyopya'daki seyahatlerinde kimi zaman sömürgeci zihniyetini yansıtıyor gibi görünmektedir. Halkın topraklarının zenginliğinin farkında olmadığını ve bu nedenle birçok ağacı yaktığını, ekilebilir arazilerini doğru kullanmadıklarını düşünmektedir. Toprak verimli olmasına rağmen sadece ihtiyaçları kadarını üretmişler. Coğrafyanın gelişmeye uygun olduğunu ama yarı göçebe ve vahşi halkın bunu düşünemediğini eleştirir. Sadık Paşa'ya göre, onlar bu bölgenin gelişmesinin önündeki engellerdir.¹² Bu yorumlar sömürgeci bir bakış açısını yansıtıyor gibi görünebilir. Ancak Sadık el-Müeyyed, Trablusgarp ve Etiyopya'ya seyahatlerinde bu toprakların Avrupa sömürgeciliğinden korunması için ağlar kurulması için çalıştı. Osmanlı Oryantalizmi ve sömürgeciliğini kanıtlamak için söylemleri çokça kullanılmış olsa da asıl seyahat sebepleri göz ardı edilmemesi gereken bir noktadır.

Sadık Paşa'nın seyahati, II. Abdülhamid'in Avrupa emperyalizmi ve sömürgeciliğine karşı savaştığını göstermektedir. Trablusgarp'ı İtalyanların sömürgeleştirme girişimlerinden korumak için Senusi şeyhleriyle anlaşmalar yapmaya çalışmıştır. Bu ziyaret sömürgecilik karşıtı olarak okunabilirken, Abdülhamid'in Trablusgarp'ı kendi emperyal politikaları için korumak istediği de varsayılabilir. Ancak daha geniş bir yaklaşımla, Osmanlı İmparatorluğu'nun Avrupa'nın hasta adamı olarak görüldüğü, Kuzey Afrika eyaletleri üzerindeki kontrolünü ve yönetimini kaybetmeye başladığı dönemde bu çok da olası değildir. Trablusgarp, Kuzey Afrika'daki son Osmanlı topraklarından biriydi, bu sebepten tüm kartlar oynanarak korunmak zorundaydı. Bu kartlardan biri de yerel güç sahipleriyle daha sağlam ilişkiler kurmak ve İtalyanların Trablusgarp'ı sömürge olarak ele geçirme çabalarını engellemelerine destek olmaktı. Bildiğimiz gibi bu politika bir süre işe de yaradı ancak daha sonraki gelişmeler sonunda 1912 Uşi Anlaşması'yla Trablusgarp ve Bingazi kaybedildi. Sonuç olarak Sadık el-Müeyyed, Avrupa'nın sömürgecilik faaliyetlerini engelleme çabalarında sultanı temsil eden bir Osmanlı görevlisi olarak görülmelidir.

Bununla beraber, Muhammed Mihri'nin fikirleri önemli ölçüde farklılaşmakta ve tarihçileri Osmanlı sömürgeciliği üzerine düşünmeye sevk etmektedir.

Veyselgil'e göre,

“Muhammed Mihri'nin boş topraklar fikri vardı. Osmanlı İmparatorluğu'nu Avrupa sömürgeciliğinin bir kurbanı olarak değil, toprak ganimetinde adil payından daha azını almış eşit derecede sömürgeci bir güç olarak görüyordu. Mihri'ye göre Fransa ve Osmanlı İmparatorluğu, geniş bir bölgesini potansiyel bir Osmanlı kolonisi olarak tanımladığı Sudan'da doğrudan rekabet halindeydi. Sudan'ın geniş alanı Mihri'nin aklına hemen muhtemel bir sömürgeleştirmeyi getiriyordu.”¹³

¹¹ Sadık el-Müeyyed, *Afrika Sahra-yı Kebir'inde Seyahat*, haz. H. Bostan, (İstanbul: Çamlıca Basım Yayın, 2010).

¹² Can Veyselgil, “The Ottoman Empire and “The Rest of The World”: Late Ottoman First Person Narratives Regarding the Ottoman Perceptions On the Non-European World and the Ottoman Periphery”, (Yüksek lisans tezi, Sabancı Üniversitesi, 2011), s. 144.

¹³ Veyselgil, “The Ottoman Empire and “The Rest of The World””, s. 143.

¹⁵ Mihri, *Sudan Seyahatnamesi*, 162.

Mihri'nin kitabında geçen ifadeleri sömürgeci bir zihniyeti benimsediğini göstermektedir. Ona göre Osmanlılar Sudan coğrafyasına madenleri işletmek için profesyoneller gönderebilirlerse bu madenleri bulup çıkarabilirlerdi.¹⁵ Mihri, bir siyasi figür olarak olmasa da bir Osmanlı aydını olarak Osmanlı devleti için sömürgeci bir kalkınma politikası hayal etmiştir. Bu metnin amacı doğrultusunda, Osmanlıların merkezden oldukça uzak bir yerin kaynaklarını ele geçirme gücüne sahip olduğunu hayal eden seslerden biri olarak onun fikirleri de değerlidir.

Bununla birlikte, sömürgecilik salt bir söylemden ziyade devlet tarafından planlanan ve yürütülen bir faaliyettir. Mihri ve el-Müeyyed gibi yazarların söylemlerine dayanan Osmanlı sömürgeciliği iddiaları eylemsel açıdan bir temelden yoksundur. Bu Osmanlı seyyah ve yazarlarının algıları kendi bakış açıları ve hayal güçleri ile sınırlıdır. İtalya ve Almanya'nın yaptığı gibi bilinçli olarak sömürge arayışına girilmedikçe, onların bakış açıları devlet politikasına atfedilemez.

İslam Dünyasının Bir Parçası Olarak Afrika

Müslüman topluluklarla olan karşılaşmalarda da aynı aşağı düzeyde görme hâkim olsa da Panislamizm'in dünyanın her yerinden Müslümanla dayanışma kurma ideali de hissedilir. Dönem itibarıyla Osmanlı dünya Müslümanlarıyla etkileşim içindedir, halife titri ile din bazında bir dayanışmanın önü açılır. Bu açılardan öncelikle Güney Afrika'da yaşayan Malaylarla kurulan ilişkilere göz atmak faydalı olacaktır.

Ömer Lütfi, Güney Afrika'da olumlu bir Osmanlı imajı oluşmasında etkili olan ünlü âlim Ebubekir Efendi'nin öğrencisiydi. Osmanlı İmparatorluğu'nun Afrika ile kültürel bağlarını çalışmak için onun mektupları, raporları ve faaliyetleri önemlidir. Ebubekir Efendi, Güney Afrika'ya yerleşti ve Cape Town'daki Müslüman toplumun eğitimi üzerinde büyük bir etkisi oldu. Bugün Cape Town'da hâlâ onun mirasını görmek mümkündür. Güney Afrika'daki hikayesi, Cape Town Müslümanlarının din eğitimi ihtiyacının karşılanması için İngiliz hükûmetine başvurmasıyla başladı. İngilizler bu talebi Londra'daki Osmanlı Büyükelçiliği aracılığıyla Halife'ye Sultan Abdülaziz'e iletti. Sultan Abdülaziz ise bu misyon için Ebubekir Efendi'yi Cape Town'a göndermeye karar verdi. Kendisi 1862 yılında bir grup ile birlikte Cape Town'a gitti. İngilizler o dönemde Osmanlı hilafetini tüm İslam toplumlarının başı olarak görüyorlardı. Osmanlı hilafeti İslam'ın temsilcisi olarak bu talebe cevap verdi. Bir misyon duygusuyla hareket ettikleri de söylenebilir. Avrupa devletlerinin misyonerlik faaliyetlerinde gördüğümüz gibi Osmanlılar da ihtilafli konularda insanları aydınlatmak için bir grup alim göndermiştir. Bu Osmanlı entelektüelleri eğitim geçmişleri ve zihniyetleri nedeniyle Oryantalist olarak nitelendirilemezler, zihinlerinde hâlihazırda var olan bir Doğu resmi yoktur. Dini pratiklerde yerlilerle aralarındaki farklılıkları görürler. Bununla birlikte, uzak bir yerde Müslümanlarla karşılaştıklarında heyecanlanmakta ve şaşırırlar. Dinî eğitim ve bilgi düzeyi onlar için de uygarlık düzeyini belirler ama bu biyolojiye ya da ırka bağlı değildir. Ebubekir Efendi ve Ömer Lütfi örneğinde de görüleceği üzere kendilerini karşılaştıkları kişilerden farklı görürler ancak bu özel durumu Oryantalist söylemin içine yerleştirmek Avrupa merkezci ve başlı başına Oryantalist bir bakış açısıdır.

Ömer Lütfi, Ebubekir Efendi'nin grubundaki kişilerden biriydi. Dört yıl Cape Town'da yaşadı ve din dersleri verdi. Cape Town'daki Malayların durumu hakkında da yazmıştır. Buna göre bu insanların dinî ders kitaplarına ihtiyacı vardır, bu nedenle Ebubekir Efendi'nin grubu yanlarında ilmiyal kitapları ve broşürler getirmiştir. Müslüman toplum için mescitler ve okullar inşa ettiklerinden de bahseder. Bir süre sonra bu insanlar için hediyelerle dolu bir Osmanlı gemisi gelir. Osmanlı alimlerinin Cape Town'daki Müslüman toplum üyeleriyle barışçıl ilişkiler kurmaya çalıştıkları aşikardır.

Lütfi, Cape Town Müslümanlarının onları nasıl karşıladığını ve ne kadar çabuk ders vermeye başladıklarını anlatır. Büyük ve küçüklere birlikte ders vermişlerdir. Çocuklar sultana olan sevgilerini göstermek ve ona uzun ömürler dilemek için şarkılar söylemişler.¹⁴ Lütfi ayrıca bu insanların çok önceden Müslüman olmalarına rağmen hukuki konularda pek bir şey bilmediklerini ve ayrıntılı bir eğitime ihtiyaç duyduklarını söyler. Ebubekir Efendi'nin grubu cemaat liderleri tarafından memnuniyetle karşılanır ancak bir süre sonra Ebubekir Efendi yanlış uygulamalarını değiştirmeye

¹⁴ Ömer Lütfi, *Yüzyıl Önce Güney Afrika – Ümitburnu Seyahatnamesi-*, ed. Hüseyin Yorulmaz, (İstanbul: Kitabevi, 2006), s. 51.

başlar. Bu durum bazı imamıları gücendirir, çünkü bilgi ve yetenekleri sorgulanmaya başlanmıştır. Lütfi onlar için, “*Cehalet karanlığında kalmalarına sebep olmaya gayret eylediler*”¹⁵ der.

Lütfi buradaki Müslüman topluluğun İslam’a aykırı davranışlarını anlatır. Cape Town'da insanlar cenaze törenleri konusunda da çelişkiler yaşar; oruç ve evlilikle ilgili batıl inançları vardır. Örneğin, sarılmak ve öpüşmek onlar için bir düğünün ön koşuludur. İslam şeriatı tarafından yasaklanmasına rağmen vahşi hayvanları tereddüt etmeden yiyebilirler. Ayrıca, Arapça telaffuzlarının oldukça yanlış ve hatalı olduğunu da ekler.

Cape Town örneğinde, buradaki Müslümanların Osmanlı halifesini dinî liderleri olarak tanıdıkları açıktır. Bununla birlikte, Osmanlı ulemasının Cape Town'daki Müslümanların dini inanç ve uygulamalarında reform çabaları, medenileştirme misyonunu andıran bir tutumu temsil etmektedir; bu nedenle sorunlu ve tartışmalıdır. Dini uygulamaları ve konumları standartlaştırma eğilimi, Osmanlı İmparatorluğu'nda devleti modernleştirme çabalarına eşlik etmiştir. Cape Town'daki Osmanlı uleması bu standartlaştırılmış Sünni İslam uygulamalarını öğretmeye çalışmıştır. Bu anlamda, medenileştirme misyonu yalnızca din eğitimiyle sınırlıdır. Açıkçası, bu terimi Osmanlı bağlamında kullanmak, Avrupa-merkezciliği nedeniyle uygunluğu konusunda sorunlara yol açmaktadır.

Lütfi'nin bazı ifadeleri, Ebubekir Efendi'nin ve kendisinin, yerel Müslümanların din konusundaki cehaletleri nedeniyle kendileriyle aralarında bir fark olduğunu düşündüklerini göstermektedir. Ebubekir Efendi, insanların İslam hakkında hiçbir şey bilmediğini ve günlük olarak uygulamadıklarını söyler. Bunu şu şekilde ifade eder: “*Feraiz-i diniyye ve akadid-i İslamiyyeden hiçbir şey bilmezler ve bir gün amal-i dinde bulunmazlar*”.¹⁶ Bu nedenle Afrikaans dilinde ilmihal kitaplar yayınlamış ve hem gençlere hem de yaşlılara dersler vermiştir. Cape Town'dan gelenler Ebubekir Efendi'ye Dersaadet'te ya da diğer Osmanlı şehirlerinde kendilerinininki gibi bahçeler olup olmadığını sorduklarında, öğrencisi Lütfi gururla “*Böyle bahçelere bahçe nazarıyla kimse nazar bile eylemez*” cevabını verir.¹⁷ Bu küçük diyalog, şehirlerini Cape Town'dan nasıl üstün gördüklerini ortaya koyuyor.

Mısır'da sadece arkeolojik alanları ziyaret eden Muhammed Mihri'nin aksine Lütfi, İstanbul'a dönerken Kahire'deki Cami'ül-Ezher'i ziyaret eder. Burada Osmanlı topraklarından gelen öğrencileri bile cezbeden muhteşem bir eğitim ortamı bulur. Bu öğrenciler şehrin farklı bir mahallesinde yaşamaktadır. Bu ziyaret istisnaidir çünkü Lütfi, Mısır'ı bir dinî eğitim merkezi olarak görmektedir. Eğitimi ilerletmek için oraya yerleşmek istemiş ancak sağlık sorunları nedeniyle ayrılmak zorunda kalmıştır. Bu, gördüklerini takdir ettiği ve bu bölgeyi geri kalmış Doğu'nun bir parçası olarak değil; gelişmiş ve içinde yaşaması arzu edilen bir ortam olarak algıladığı anlamına gelir.

Bir diğer örnekte ise Addis Ababa'nın Müslüman halkı, Sadık el-Müeyyed ekibini karşıladıklarında çok mutlu olurlar. Paşa'nın karşılaştığı Avrupalılar, Habeşlilerin bu kadar büyük bir karşılama töreni yaptıklarını ilk defa gördüklerini söylemişlerdir.¹⁸ Adis Ababa'nın Müslüman cemaatinin bir mescidi ve mezarlığı dahi yoktur. İmparator'dan Müslümanlar için bir mescit ve mezarlık yapılması adına yardım istemesi için Paşa'ya yalvarırlar. Cuma namazları Müslümanları birleştirdiği için özellikle önemlidir. Sadık el-Müeyyed, Ulu Cami'de Müslüman toplumla büyük bir bütünleşme duygusu hisseder. “*Din bağı gibi metin bir bağ olmaz*”¹⁹ der.

Burada İslam ideali içinde bir birlik hissiyatı görülür.

Sadık el-Müeyyed, Sahra Çölü üzerine bir seyahatname daha yazmıştır.²⁰ II. Abdülhamid 1887'de onu Senusi şeyhiyle görüşmesi için Trablusgarp'a gönderdi. Bu yolculukta Paşa hediyeler dağıttı ve imparatorluğun uzak bölgeleriyle temaslar kurdu. Senusi şeyhi ile yaptığı görüşme Servet-i Fünun dergisinin 369. sayısında yayımlandı. Seyahatini söz konusu kitapta kaleme aldı. Kitapta yerlilerin ilk karşılaşmalarda sergiledikleri konukseverlik dikkat çekicidir. Sultana/halifeye saygı duyup Sadık Paşa'yı onun temsilcisi olarak görürler.

Müslüman halk el-Müeyyed'e yardımcı oldu ve ona büyük bir misafirperverlik gösterdi. Yerli halktan gruplar onu ziyaret etti ve onun aracılığıyla sultanı selamladı. Sultanın iyiliği ve başarısı için dua ettiler.

¹⁵ Lütfi, *Ümitburnu Seyahatnamesi*, s. 59.

¹⁶ A.g.e., s. 17.

¹⁷ A.g.e., s. 60.

¹⁸ El-Müeyyed, *Habeş Seyahatnamesi*, s. 66.

¹⁹ A.g.e., s. 88.

²⁰ El-Müeyyed, *Afrika Sahra-yı Kebir'inde Seyahat*.

Yerliler Sadık Paşa'nın anlatımına göre sultana oldukça sadıktı. Onun halifenin bulunduğu şehirden geldiğini öğrendiklerinde çok sevinip ona karşı yanlış bir hareket yapmaktan çekindiler. Sadık Paşa da coşkuluydu ve Bedeviler de dahil olmak üzere kendisini karşılayan insanlarla bir bütün olduğunu hissetti ve "*Yaşasın Osmanlılık*"²¹ diye tezahürat yaptıklarını yazdı. Seyyahlar Afrika'daki Müslüman topluluklarla karşılaştıklarında kendilerini aynı İslam toplumuna ait ve gururlu hissettiler. Ev sahiplerinin halifeye olan sadakati de seyyahların mutluluğunun bir başka sebebiydi. El-Müeyyed kitabını Abdülhamid'e sunarken muhtemelen yerlilerin halifeye olan sevgilerini daha çarpıcı bir şekilde gösteren deneyimlerinden bahsetmiştir. Devlet görevlisi olması ve Trablusgarp'a halife adına seyahat etmesi nedeniyle, yazdığı eser Osmanlı devletinin Afrika politikalarını ve diskurunu yansıtmaktadır.

Sonuç

Sonuç olarak, söz konusu edilen seyahatnamelerdeki önyargılı bakış açısını 'Osmanlı Oryantalizmi' gibi problemli bir kavramla okumak mümkün olsa da Afrika Müslümanlarıyla yaşanan karşılaşmalar bu kavramın yeterli olmadığını gösterir. Osmanlıların yaşadıkları seyahat tecrübelerine ve Afrika hakkındaki fikirlerine bütüncül bir bakış, farklı ve yabancı olanla karşılaşan Osmanlıların yaşadığı kültür şoku ve yabancılaşmayı açıklamak için elzemdir. On yedinci yüzyıl seyyahı Evliya Çelebi de benzer şekilde yabancıyı ve yaşam biçimini tuhaf ve garip bulmuştur. Avrupa'nın medeniyetin ölçüsü olarak tanındığı bir dönemde İslam dinini medeniyet ölçüsü alan Osmanlı zihniyeti de aynı şekilde detaylı olarak değerlendirilmelidir. Ayrıca Osmanlı zihniyetinde Afrika imgesini görmek adına seyahatnameler kadar, basılı ve el yazması metinler ile dönemin medyası da önemlidir.

²¹ A.g.e., s. 69.

KAYNAKÇA

- Deringil, Selim. ““They Live in a State of Nomadism and Savagery:’ the Late Ottoman Empire and the Post- Colonial Debate”. *Comparative Studies in Society and History* 45/2 (Nisan 2003).
- Herzog, Christoph and Motika, Raoul. “Orientalism "alla turca": Late 19th / Early 20th Century Ottoman Voyages into the Muslim 'Outback'”, *Die Welt des Islams*, New Series, 40/2, *Ottoman Travels and Travel Accounts from an Earlier Age of Globalization* (Şubat 2000).
- Makdisi, Ussama. “Ottoman Orientalism”. *American Historical Review* 107/ 3 (Haziran 2002).
- Minawi, Mostafa. *Osmanlılar ve Afrika Talanı: Sahra’dan Hicaz’a İmparatorluk ve Diplomasi*, çev. Ayşen Gür. İstanbul: Koç Üniversitesi Yayınları, 2018.
- Muhammed Mihri. *Sudan Seyahatnamesi*, ed. Ahmet Kavas, İstanbul: Kitabevi Yayın, 2016.
- Ömer Lütfi. *Yüzyıl Önce Güney Afrika –Ümitburnu Seyahatnamesi*, ed. Hüseyin Yorulmaz. İstanbul: Kitabevi, 2006.
- Sadık El-Müeyyed. *Afrika Sahra-yı Kebir’inde Seyahat*, haz. H. Bostan, İstanbul: Çamlıca Basım Yayın, 2010.
- Sadık el-Müeyyed. *Habeş Seyahatnamesi*, ed. Mustafa Baydemir. İstanbul:Kaknüs Yayınları, 1999.
- Uçar Nurcan, Merve. “The Road to Non-Action: The Ottomans Between the British Empire and the Mahdiyya in the Sudan”. Yüksek lisans tezi, Sabancı Üniversitesi, 2015.
- Veyselgil, Can. “The Ottoman Empire and “The Rest of The World”: Late Ottoman First Person Narratives Regarding the Ottoman Perceptions On the Non-European World and the Ottoman Periphery”. Yüksek lisans tezi, Sabancı Üniversitesi, 2011.

Africanism and African Variability in Şeyh Hamidu Kan's Intimate Adventure and Abdulrazak Gurnah's Paradise

Şeyh Hamidu Kan'ın *Mahrem Macera* ve Abdulrazak Gurnah'ın *Cennet* Adlı Romanlarında Afrikalılık ve Afrika Değişkenliği

Özet

Afrika, fiziksel uzaklığı, çok kültürlülüğü ve bilinmezliği ile Türkiye için hâlâ belirsizliğini korumaktadır. Bu belirsizlik yılların “Kara Kıta Afrika” söyleminden ileri gelmektedir. Bu söylem Batılı sömürgeci zihniyetin ortaya koyduğu bir anlayış biçiminin ürünüdür. Afrika, literatürde kendisine birtakım anlamların ve zihniyetlerin giydirildiği ve kalıplaşmış, donmuş bir yapı gibi sunulduğu bir alan olmuştur. Tüm bu bilinmezliğine ve çok ulusluğuna rağmen Afrika; edebiyatı ile çok zengin bir bütün oluşturur. Bu zenginlik, kıtanın çok kültürlü yapısından ileri gelmektedir. Afrika için edebiyat adeta bir var olma biçimidir. Bu yönüyle Afrika’da edebiyat, “sessizin dili” olmuştur. Kıta edebiyatı farklı okumalara açık zengin eserlerle doludur.

Şeyh Hamidu Kan Senegal doğumlu bir yazardır. Yazarın tek ancak oldukça ses getiren romanı *Mahrem Macera* otobiyografik özellikler de içeren ve o dönemki Senegal ve Afrika toplumunun özelliklerini aktaran bir romandır. Yazar, döneminin sorunlarına başarılı bir şekilde eğilmiş ve kendi anlatı dünyasında medeniyet krizine başarılı bir şekilde yer vermiştir. Bu yazıda ele alacağımız ikinci romanımız ise 2021 Nobel Edebiyat ödülü sahibi Abdulrazak Gurnah’ın *Cennet* adlı romanıdır. Roman Yusuf adlı bir çocuğun gözünden Afrika’ya dair sosyal, kültürel ve politik gözlemleri içerir. Yazımızda Afrikalı bu iki yazarın *Mahrem Macera* ve *Cennet* adlı romanlarından yola çıkarak Afrika söylemi ve Afrika değişkenliği üzerinde durulacaktır.

Yazı iki farklı Afrikalı yazarın romanlarından yola çıkarak sömürgecilik, Afrika söylemi ve Afrika söyleminde zamanla ve zihniyette meydana gelen değişkenlik üzerinde durur. Farklı edebî tecrübelerle ve birikimlerle oluşturulan değişken Afrika üzerinde durulacaktır.

Anahtar Kelimeler: Afrika Söylemi, Afrikalılık Değişkeni, Sömürgecilik, Roman

Abstract

Africa, with its physical remoteness, multiculturalism and obscurity, still remains unclear for Turkey. This uncertainty comes from the “Black Continent of Africa” discourse of the years. This discourse is the product of a form of understanding put forward by the Western colonialist mentality. Africa has been a space in literature where certain meanings and mindsets have been clothed and presented to it like a stereotyped, frozen structure. Despite all this obscurity and multi-nationality, Africa forms a very rich whole with its literature. This wealth comes from the multicultural structure of the continent. For Africa, literature is almost a way of existence. In this respect, literature has become the “language of silence” in Africa. Continental literature is full of rich works that are open to different readings. Sheikh Hamidu Kan is a writer born in Senegal. The authors only but quite sound novel *Intimate Adventure* is a novel that includes autobiographical features and conveys the characteristics of the Senegalese and African society of that period. The author has successfully bent over the problems of his period and successfully placed the crisis of civilization in his own narrative world. The second novel we will cover in this article is the novel *Paradise* by Abdulrazak Gurnah, winner of the 2021 Nobel Prize in Literature. The novel contains social, cultural and political observations about Africa through the eyes of a boy named Yusuf. In our article, based on the novels of these two African authors called *Intimate Adventure* and *Paradise*, the focus will be on African discourse and African variability. Based on the novels of two different

African authors, the article focuses on colonialism, African discourse and the variability that occurs over time and mentality in African discourse. The focus will be on the changeable Africa created by different literary experiences and accumulations.

Key Words: African Discourse, African Variability, Colonialism, Fictions

Giriş

Afrika, oldukça geniş bir coğrafyaya yayılan bir kıtadır. Kıta hakkında bildiklerimiz çok sınırlıdır ve genellikle de sömürgeci zihniyetin ürettiği eserlere dayanmaktadır. Burada modern tarih, felsefenin bile Afrikaya bakış açısının sömürgeci zihniyetin ötesine geçmediğini söyleyebiliriz.

*Afrika imgesi, Rönesans zihniyetiyle başlayan Aydınlanma sonrasında belirgin olarak edebiyatta ve düşünce dünyasında yer almaya başlar. Hatta Aydınlanma filozoflarının bizzat nitelermeleri, Siyah Kıta'yı ve siyahları ötekileştirmiş, dahası insani vasıflardan bile arındırmıştır. David Hume'den, Hegel'e, Kant'tan Buke'e, Marx'a kadar Aydınlanmacı zihniyet için Afrika, medeniyet öncesi bir denek, statik, despot/gelişmemiş insan prototipini ifade eder.*²²

Afrika kıtasının sınırları 1884 yılında yapılan Berlin konferansı ile çizilmiştir. 26 Kasım 1884'de başlayan Berlin Konferansı yaklaşık üç ay kadar sürmüş ve 26 Şubat 1885'de sona ermiştir. Konferans ile kıta 50 parçaya bölünmüş ve 7 bölüm ve 38 maddeden oluşan bir anlaşma imzalanmıştır. Anlaşma ile adeta Afrika'daki sömürgeciliğe meşruiyet kazandırılmış ve kıta adeta sömürgeci devletler tarafından paylaşılmıştır. Berlin konferansı sonrasında Avrupalı sömürgeci devletler Afrikayı fiilen işgale başlamışlardır. Bu konferans fiili sömürgeyi içerse de aynı zamanda kıtada zihni sömürge yıllardır sürmüş ve sürmektedir.

*1884 Berlin'i kılıç ve kurşunla galip olmuştu. Lakin kılıç ve kurşun gecesinin ardından tebeşir ve kara tahta sabahı doğdu. Cenk meydanının bedenlen şiddetini sınıfın ruhi azabı izledi.*²³

Fiili sömürge kıtada tek başına hakim olmamış aynı zamanda fiili sömürgeyi fikri ve zihni sömürge takip etmiştir. Fiili sömürge bir şekilde sona erse de zihni sömürge kodlara işlenmiş ve çıkarıp atılması kolay bir olgu değildir. Afrika kıtasında zihni sömürgecinin birçok farklı şekli mevcuttur. Bunlar arasında dil konusu, modern Batılı tarzda okulların topluma empoze edilmesi ve edebiyatta da sömürgeci zihniyetin hakim duruma getirilmesi sayılabilir.

Afrika edebiyatı, kıtanın çok kültürlüğünün, çok dilliğinin ve bir bakıma çok anlamlı ve katmanlı yapısının en büyük göstergesidir. Ancak bu göstergeyi okumak için Türk Edebiyatına Afrika Edebiyatından daha çok eserin çevirilmesi gerekmektedir. Bu yönüyle Türk edebiyatında, Afrika edebiyatından çeviriler oldukça az ve yetersizdir. Oldukça geniş bir coğrafyaya yayılan Afrika, günümüzde oldukça dar bir perspektiften ele alınmaktadır.

*Afrika hiçbir zaman kendi dinamiklerinin aktör olduğu, kültürünün doğrudan, çarpıtılmadan yansıtıldığı bir sahnenin içinde olmamıştır. Kıtayı kavramanın yolu başkasından ziyade, yüzyıllardır siyahilerin kültürel ve yerli dini dinamiklerinden ortaya çıkan toplumsal yapıları, ahlaki dünyaları ve inanç sistemlerini anlamaktan geçmektedir.*²⁴

Afrikayı anlamak kolay bir olgu değildir. Öncelikle zihnimize Afrika ile ilgili yer alan yanlış Afrika ve Afrikalı imgelerini temizlememiz gereklidir. Literatürde oldukça kasıtlı bir şekilde sömürgeci devletler tarafından oluşturulan “vahşi Afrikalı” imgesi edebî ürünlerde oldukça sıkça işlenmiştir. Ancak artık Afrikayı, Afrikalıların dilinden ve eserlerinden dinlemek ve okumak gereklidir.

²² Ahmet Sait Akçay, *Modern Afrika Edebiyatı*, Kitaplık, S.186, s.7.

²³ Nguigo Wa Thingo, *Zihni Sömürgeci Azat*, Ankara: Hece Yayınları, s. 34.

²⁴ Ahmet Sait Akçay, *Kusurlu Bakışın Ötesinde Afrika*, Hece Dergisi Afrika Özel Sayısı S.246/247/248, s.5.

Mustafa Özel, Roman Diliyle Emperyalizm adlı eserinde Afrika romanını ele alırken onun emperyalizme olan mücadelesini “itaatkâr bir direniş” olarak tanımlar ve isyan ve biatın iç içe olduğunu belirtir. Sömürgeciliğin kökleşmesi için de edebi gücün öneminden bahseder ve “hikâyenizi kim yazıyorsa efendiniz o’dur!” der.

*Afrika romanlarında dillendirilen, benim de hakikat olduğunu hissettiğim ama itiraf etmeyi gururuma yediremediğim gerçek şu: Emperyalizmle mücadelemiz bir “itaatkâr direniş” ten ibarettir. İsyân ve biatın iç içe geçtiği bir direniş, belki de sadece bir “iş”!*²⁵

Afrika edebiyatı, farklı dönemlerde ve farklı coğrafyalarda farklı yüzlere bürünmüştür. Bu nedenle tek bir Afrika edebiyatından değil de, Afrika edebiyatları adlandırması daha doğru bir tercih olacaktır. Afrika kıtası için çok kültürlülüğün edebiyata yansımaları *Afrika edebiyatları* şeklinde olacaktır.

*Afrika edebiyatını belirli ve tekil bir tecrübeye/döneme indirgemek büyük bir haksızlıktır. Benzer biçimde edebiyatın çoğulcuğunu yok sayarak yerel dillerin üretimine hapsedmek de başka bir kısıtlama ve hapsediş olsa gerek. Afrika edebiyatı, Arapların, siyahların, melezlerin, Hint kökenlilerin ve kısmen de Beyazların farklı dillerdeki edebi tecrübelerini, birikimlerini kapsar. Ve elbette ki Afrika’yı anlatan her anlatı bu kavramsallaştırmanın kapsamında olmadığı gibi, Afrika özelliğini yok eden Beyaz anlatıları da “Afrika edebiyatı” içeriğinin dışındadır.*²⁶

Muğlaklığın sınırlarında gezinen Afrika edebiyatının birçok yüzü vardır. Burada kıtanın coğrafi olarak sınırlandırmasından da kaynaklı Güney Afrika edebiyatı, kuzey Afrika edebiyatı gb. şekilci bir ayrım vardır. Bir diğer yanda isecoğrafya da yaşayıp yerel dille yazan ya da coğrafyada yaşayıp İngilizce-Fransızca yazanlar olduğu gibi diasporadan Afrika edebiyatına katkı verenler de vardır.

*İşte tam da bu noktada Afrika edebiyatının özelliği ortaya çıkar. Ana hedef, sömürgeci dönemin bütün kirli çamaşırlarını, kalıntılarını birer birer ortaya seren Afrika’nın kuzeyinden güneyine, doğusundan batısına boy veren Batı’nın gözünde “rahatsız edici” metinlerin işlevselliği; yerli siyasetin ve iktidarın cüret edemediğini, bilinç, direniş ve yeniden yapılanma bağlamında gerek yerli dillerde gerekse Batı dillerinde Siyah Kıta’nın özerkliğini ilan etmekte. Tüm kıtanın amansız “yasını tutma” işlevini gören edebiyat, kültürün ve tarihin nasıl yeniden dirileceğini de göstermiş oluyordu.*²⁷

Afrika edebiyatının neliğine dair farklı tartışmalar yapılmış ancak “Afrika edebiyatı şudur” gibi kesin bir tanıma ve çerçeveye ulaşamamıştır. Bu tartışmalardan en bilineni ise 1962’de Uganda’da Makerere Üniversitesinde yapılan “Afrika Yazarları Tarihsel Konferansı”dır. Bu konferansa radikal bir tercihle yerel Afrika dilleri ile yazan Afrikalı yazarlar davet edilmemiş sadece “İngilizce Anlatımda Afrikalı Yazarlar” konusuna değinilmiştir. Konferansın başlığından da anlaşılacağı gibi –“İngilizce Anlatımda Afrikalı Yazarlar” sınırlandırması ile yerel dillerde yazanlar dışlanmıştır.

Ngũgĩ wa Thiong’o ‘nun Zihni Sömürgeci Azat adlı eserinde bu konferansa dair çeşitli anekdotlara yer verir.

İngilizce Anlatımda Afrikalı Yazarlar Üzerine Bir Konferans başlığı, Afrika dilinde yazanları kendiliğinden dışlıyordu. Şimdi öz eleştirisinin yoğun olduğu 1986 yılından geriye baktığımda bunun anlamsız anormallikler içerdiğini görebiliyorum.

...Roman, kısa hikâye, şiir ve drama üzerine yapılan tartışmalar İngilizce eserlerden yapılan tartışmalar İngilizce eserlerden yapılan alıntılara dayanıyordu ve bu cihetle Kiswahili, Zulu, Yoruba, Arapça, Habeşistan dili ve diğer Afrika dillerini dışlamışlardı. Lakin, Afrika dillerindeki bu yazarların ve edebiyatın dışlanmasına rağmen, kısa bir süre sonra giriş bölümleri sona erdiğinde, aynı “İngilizce

²⁵ Mustafa Özel, *Roman Diliyle Emperyalizm*, İstanbul: Küre Yayıncılık, 2022, s.9.

²⁶ Ahmet Sait Akçay, *Modern Afrika Edebiyatı*, Kitaplık dergisi, S.186, s.5.

²⁷ Ahmet Sait Akçay, *Modern Afrika Edebiyatı*, Kitaplık dergisi, S.186, s. 8.

Anlatımda Afrikalı Yazarlar” konferansı gündemdeki ilk madde için oturum yaptı: “Afrika Edebiyatı Nedir?”²⁸

Afrika edebiyatının neliği, sınırlarının nerede başlayıp nerede bittiği, hangi yazarları ve dönemleri kapsadığı konusu oldukça tartışmalı bir konudur. Burada özellikle Makerere Konferansı ile Batıcı-sömürgeci zihniyetin kendince bir tasnife ve sınırlandırmaya gittiğini görürüz. Ancak bunun kıtanın gerçekliğini anlamaktan uzak, sömürgeci zihniyetin bir ürünü olduğunu söyleyebiliriz.

Afrika edebiyatı fiziksel anlamda çok geniş bir coğrafyayı imliyor olsa da kıtanın orak tecrübelerinden beslenen farklı okumalara açık ve kuramsal çerçevelerle zengin metinlerdir.

Afrika edebiyatının kapsam alanı geniş de olsa çok farklı ulusların edebi kazanımlarına bakıldığında, dilleri farklı olmakla birlikte ortak ifade biçimleri, yönsemeler, tepkiler pekâlâ bir bütünü göstermektedir. Afrika edebiyatını dönemselleştirirken de yine mevcut edebiyatların ortak yönsemeleri belirleyici olacaktır. Afrika kıtasının sömürgecilik deneyimi, yer yer farklılık arz etse de anonim bir tepkiselliğe yol açtı: kıtanın neredeyse dörtte üçünün siyah olması ve aynı baskılara maruz kalması bir Afrika tecrübesinin doğmasına neden olmuştur.²⁹

1. Macera; Müphem mi, Mahrem mi?

Afrika edebiyatına dair ele alacağımız ilk eser, Senagalli yazar Şeyh Hamidu Han’ın “Mahrem Macera” adlı romanıdır. Eser ilk olarak 1961 yılında Fransızca olarak yayımlanır. Romanın dilimizde birçok farklı çevirisi mevcuttur. Ülkemizde ilk çevirisi 1976 yılında İsmet Topaloğlu tarafından yapılan Damla yayınevinden çıkan “Hayat Çıkmazı” çevirisidir. İkinci olarak 1982 yılında Adnan Tekşen tarafından yapılan ve Yeryüzü yayınları baskısı takip etmiştir daha sonra ise yine bu-Adnan Tekşen çevirisi 1988 yılında bu sefer İşaret yayınlarından çıkmıştır. 2000 yılında ise Özgün Yayınlarından basılan Saim Akmehmet çevirisi mevcuttur. Bu çeviri, kitabın yapılan üçüncü farklı çevirisidir. Tam bu çalışmayı yaparken heyecan verici bir gelişme oldu ve Vakıfbank Kültür Yayınları Adnan Tekşen çevirisini yeni bir edisyonla tekrar bastı. Böylelikle eser, ülkemizde beş farklı zamanda üç farklı çeviri ile yayımlanmıştır. Bu çeşitliliğe rağmen romanın ülkemizde ne kadar okunduğu ve tartışıldığı ise araştırmaya değerdir. Kitap, Türkiye’de özellikle dönemin İslamcıları tarafından okunmuş ancak kitaba dair verimli bir tartışma zemini oluşmamıştır.

Romanın yazarı Şeyh Hamidu Kan, 1928 yılında Senagal’in Pöl bölgesinde doğmuştur. İlk eğitimini medresede alan Şeyh Hamidu Kan daha sonra Fransa’da felsefe öğrenimi görür. Mahrem Macera bu yönüyle otobiyografik özellikler taşır. Romanın başkahramanı olan Samba Diallo da Diallobe ülkesinde doğmuş burada Medrese eğitimi almış daha sonrasında ise Fransa’da Sorbonne’de Felsefe okumaya gitmiştir.

Mahrem Macera romanı iki ana kısım ve on dokuz alt bölümden oluşur. Birinci kısım; dokuz alt bölüm, ikinci kısım ise on alt bölümden meydana gelmektedir. Romanın Türkçeye isim olarak çevirisinde, Mahrem Macera tercihi oldukça tartışmalıdır. Romanın İngilizce çevirisi *Ambiguous Adventure – Belirsiz, Muğlak Macera* şeklindeyken Türkçeye Adnan Tekşen tarafından yapılan çevirisinde ilginç bir tercih ile Mahrem Macera seçilmiştir. Eser, bir çatışma-yüzleşme romanıdır. Geleneksel olanın ve modernin karşılaşması ve sonrasındaki muğlaklığın ifade edilişidir.

Hamidu Kan çok az yazmış olmasına rağmen, Afrika romanının zirvelerinden biri sayılıyor. Achebe bir konuşmasında bu romandan övgüyle söz ediyor ve uzun alıntılar yapıyor. Şeyh Hamidu Kan’ın romanında ana mesele sömürgeci Avrupalılara karşı nasıl bir strateji takip edilmesi gerektiğidir. Halk “keresteleri birbirine çatmasını daha iyi öğrenmek” ve “daha besbelli olmak” istiyordu. Beyazlara haksız yere yenildiklerine göre, çocuklarının “haksız yere verme sanatı”nı da öğrenmeleri gerekiyordu. Bu düşünceler dinî otoriteyi (Üstad’ı) ürpertiyordu. “Şeytanın değişik kılıklara girmesi gibi, besili

²⁸ Nguigo Wa Thingo, *Zihni Sömürgeden Azat*, Ankara: Hece Yayınları, s.29-30.

²⁹ Ahmet Sait Akçay, *Modern Afrika Edebiyatı*, Kitaplık, S.186, s.5.

olmanın da daha başka tarafları vardı. Öğrencileri hakikatten uzak, bu hayata bağlı kılmaya çalışan şey, besili olmanın ta kendisiydi.” Romanda dinî otoritenin yerine alabilecek soylu hafız adayı Samba Dillo zihnî ve ahlakî bir “çöküş” yaşarken, bu yüce makam onun kadar yetkin olmayan köylü Demba’ya kalıyordu. Bu sadece Senagal’in yahut Afrika’lıların kaderi miydi? Yoksa umumî manzara İslâm dünyasının her yerinde aynı mıydı? Soylular sisteme ayak uyduruyor, köylüler de ehlileşip, iktidara mı geliyordu?³⁰

Romanı kısaca özetleyecek olursak, başkahramanımız Samba Diallo, Diallobe ülkesinde doğmuş ve klasik medrese eğitimi alan zeki bir gençtir. Burada yazarımız Şeyh Hamidu Kan’ın başkahraman olarak Samba Diallo’yu seçmesi oldukça ilginçtir. Diallo soyismi Senagal bölgesinde bilinen bir soyismidir. Burada özellikle William Hore tarafından yapılan “Şanslı Köle” tablosundaki kişinin Eyub Diallo adında bir Senagal’li olduğunu söylememiz gerekir. Ülkesinden zorla kaçılarak köle yapılan Eyub Diallobe tüm Senagal’in sesi olmuştur. Diallo soyismi burada temsili bir hüviyet kazanır.³¹

Ülkenin nüfuzlu ailelerinden birinin oğlu olan Samba Diallo, ülkeye Batılı okulların açılması ile; geleneksel eğitim veren medrese ile modern eğitim veren Batılı okullar arasında bir seçim yapmak durumunda kalır. Ancak daha sonra radikal bir tercihle, yurtdışına-Fransa’ya Felsefe eğitimi almaya gider. Romanın iki ana kısmı bu coğrafi ve kültürel farklılıklarla örülüdür. İlk kısımda Diallobe ülkesinde olan Sambo Diallo, ikinci kısımda Fransa’ya okumaya gitmiştir. Romanda Doğu usulü medreseler ve Batı usulü modern okullar toluyla ciddi bir Doğu- Batı karşılaştırması ve Batı eleştirisi yapılır.

Batı, bizim kaynaklandığımız bu ana düşünceleri altüst etmekte. Önceleri çekinerek, Allah fikrinin parantez içine alarak başladı bu işe. İki yüz yıl sonra daha çok güven kazanınca “Tanrı öldü” diye ilan etti. Çılgınca çalışmanın başlangıcı o tarihtir. Nietzsche sanayi devriminin çağdaşı sayılır. Yargılayıcı ve hüküm verici Allah yoktur artık. Sanayi dedikleri bu değil midir sanki? En sonunda ürettiği tüm malları geliştirmek dururken, sanayi tuttu gerçeği görmezden geldi...Bu düşünce de aşıldı çoktan. Tanrının ölümünden sonra sıra insanın ölümüne geldi...³²

Doğu-Batı karşıtlığı meselesi romanda sık yer verilen meselelerden biridir. Özellikle “zaman” konusu üzerinden de Doğu-Batı meselesine değinilmiştir. Ahmet Haşim’in “Müslüman Saati” yazısından mülhem, modern okullara gidilebilmesi için yeni üstad Demba, ocağın saatini değiştirir artık Müslüman saati yoktur!

Dua bitince, Demba, yarından itibaren ocağın saatini değiştireceğini bildirdi. Böylece, isteyen her ana-baba çocuklarını yabancı okula gönderebilecekti.³³

Roman dehşetli bir dayak sahnesi ile açılır. Başkahraman Samba Diallo medresedeki üstadından dayak yemektedir. Ancak Diallo için üstadı oldukça saygı duyduğu bir insandır. Bu durum sadece Diallo için değil üstadı içinde öyledir. Üstad için Diallo ayrı bir öneme sahiptir. Aralarında oldukça kuvvetli bir bağ vardır. Bu bağ oldukça önemlidir çünkü daha sonra Diallo, Fransa’ya felsefe öğrenimine gittiğinde onu hayatta ve ayakta tutanda bu bağ olacaktır. İlerleyen bölümlerde ülkede Batılı okullarında açılmasıyla vatandaşlar çocuklarını hangi okullara gönderecekleri konusunda tereddüt yaşarlar. Bu tereddütü nihayete kavuşturmak için üstadın yanına gelir ve ondan bir emir beklerler. Ancak üstad burada kesin bir şey söylemez.

Üstad evet diyebilirdi, bu çok kolaydı. Evet derse ülkenin insanları sevinçle coşardı. Onun için hayır demek de kolaydı, hayır derse tüm ülke itaat ederdi. Hiçbir şey demiyordu. Diallobeliler acı gerçeği anlıyorlar ve üstadlarını merhametle hem de minnettarlıkla düşünüyorlardı.

³⁰ Mustafa Özel, *Roman Diliyle Emperyalizm* İstanbul: Küre Yayınları, 2021. s. 21.

³¹ Daha detaylı bilgi için bkz. Taha Kılınç, *Alemi İslam Yazıları-V Afrika*, s.97-99.

³² Şeyh Hamidu Kan, *Mahrem Macera*, İstanbul: Yeryüzü Yayınları, s.98-99.

³³ Şeyh Hamidu Kan, *Mahrem Macera*, İstanbul: Yeryüzü Yayınları, s.119.

*Allahım, yaratıklarının görünüşün sağlam kabuğu üzerinde yaşamalarını sen istedin. Gerçeği bilseler içinde boğulabilirler. Ey gerçeklerin Rabbi, bilirsin ki zahir git gide artar ve katılaşır. Allahım bizi bu zahirin arkasındaki sürgünlükten koru.*³⁴

Görüldüğü gibi Üstadın kararlarına oldukça bağlı olan Diallobe ülkesi sakinlerinin ülkelerinde modern okulların açılmasıyla bir ikilemde kaldıklarını okuruz. Bu ikilem, çatışma romanın ana omurgasını oluşturur. Doğu-Batı, Siyah-Beyaz, Eski-Yeni çatışmasının farklı yüzleri...

Diallo'nun felsefe öğrenimi için Fransa'ya gittiğini okuruz. Diallo'nun Fransa'ya gidişi ile romanda doğu batı karşıtlığına sıkça yer verildiğini görürüz. Diallo bir Batılı beyaz ülkesindedir ancak ülkesini özlemektedir. Diallo'nun Fransa sokaklarına dair yaptığı tasvirlerdeki ayrıntılar oldukça dikkat çekicidir.

*Her yan asfalttı...Gözlerim tüm alanı dolaştı, uçsuz bucaksız taşıtı hep. Az önceki yerde pırl pırl döşeme, buradaysa açık gri renkli taşlar, simsiyah asfalt vardı. Hiçbir yerde çıplak toprağın yumuşaklığı yoktu. Dikilmiş kulaklarım, doymak bilmez gözlerim sert asfaltın üstünde çıplak bir ayağın yumuşak yürüyüşünü boşu boşuna bekledi. Ortalıkta tek bir ayak görünmüyordu. Sert bir kabuğun üstünde sadece binlerce katı takırtıydı sanki duyulan. İnsanların ayakları etten değil miydi burda? ...Bu taş vadinin tam ortasından azgın makinalar nehri geçiyordu. O günkü kadar hiçbir gün bana otomobiller –halbuki onları önceden de biliyordum-bu kadar hükümran ve kudurmuş, böylesine sinsî, itaatkâr görünmemişlerdi.*³⁵

Evet Fransa sokaklarına dair yapılan bu tasvir ile Batı'nın sahte ve sert sokakları gözler önüne serilmiştir.

*...Mahrem Macera'nın Senagal'den Fransa'ya savrulmuş Samba Diallo'su ise Paris'te kendi ülkesinin şehirlerini arıyordu: "Bu şehrin sokakları insanın içinde buruk bir boşluk duygusu yaratıyor. Ne olduğu bilinmeyen büyük bir eksiklik varmış gibi." Yeni tanıştığı Fransız siyahi Marc, siyahların sık sık onun gibi konuştuklarını söylüyordu. "Böyle bir duyguya kapılmanız Paris'e gelmek için terkettiğiniz şeyleri burada da bulmayı ümit etmenizden ileri geliyor." Onaylıyordu Samba. Paris hayatı, karşısına devasa bir anlam sorunu çıkarmıştı: "Buradaki hayatım ülkemdekimden daha az anlamlı. Sanki artık hiçbir şey hissetmiyorum. Üzüldüğüm şey, ülkemden ayrılışımdan çok, çocukluğumdan kopuşum...Diallobe ülkesinde insan ölüme daha yakın. Burada ise ölüm bana yabancı bir ülkeymiş gibi geliyor.*³⁶

Evet Samba Diallo'nun Paris'e gidişi ile büyük bir anlam krizi karşısına çıkmıştır. Bu kriz öz yurdu olan Diallobe ülkesinde inanç ve gelenek ile sükunete kavuşurken Paris'te yaşadığı hayat ve çevre bu krizi pekiştirir. Krizi sadece Samba Diallo yaşıyordur ancak bu Diallo'nun şahsında gösterilen Afrika kıtasının bir anlam krizidir. Aslında Diallo Paris'teki bu öğrencilik hayatında her şeyin farkında ve bilincindedir. Bunu arkadaşı Lucienne'nin evinde rahiple yaptığı konuşmadan açıkça anlayabiliriz.

Evet, belki. Her şey tüm bunların sonunda benim ne olacağıma bağlı. Biliyorsunuz, biz diğerlerinin, siyah öğrencilerin yazgısı biraz posta tatarlarıninkine benziyor. Evimizden çıkarken, kesinlikle geri dönüp dönemeyeceğimizi bilemiyoruz.

Peki bu dönüş neye bağlı? Diye sordu Pierre.

*Yolun sonunda kendi maceramıza yeniliyor, tutsak düşüyoruz. Birden anlıyoruz ki, tüm yolculuğumuz boyunca durmadan değişmiş ve sonunda bir başkası olmuşuz. Kimi kez değişim tamamlanmıyor, yalnızca melezleştiriyor ve öylece bırakıyor. O zaman, yüreğimiz utanç dolu, saklanacak yer arıyoruz.*³⁷

³⁴ Şeyh Hamidu Kan, *Mahrem Macera*, Yeryüzü Yayınları, İstanbul:Basım Yılı verilmemiş, 82.

³⁵ Şeyh Hamidu Kan, *Mahrem Macera*, İstanbul: Yeryüzü Yayınları, 89.

³⁶ Mustafa Özel, *Roman Diliyle Emperyalizm*, Küre Yayınları(İstanbul: 2022), s.177.

³⁷ Şeyh Hamidu Kan, *Mahrem Macera*, İstanbul: Yeryüzü Yayınları, s.110.

Samba Diallo'nun Paris de bir rahiple yaşadığı konuşmalar Doğu- Batı hesaplaşmasının mütemmim cüzü gibidir. İkili diyalog şeklinde görünen konuşma yüzyıllardır devam eden Doğu-Batı, sömüren-sömürülen ilişkisinin bir temsilidir. Burada bu diyalogda Samba Diallo'nun karşısına bir Hristiyan rahibin konması da oldukça manidardır. Afrika kıtasına Hristiyanlığın yayılması de emperyalizmin bir ve belki de en önemli parçasıdır.

*_Yoo, sanırım bu dürüstlükten ileri geliyor. Değil mi? Bizi, size en karakteristik, en temel görünen yanımızla tanımak istediniz. Ama size şunu sormak istiyorum: Bizim düşünce tarihimiz üzerine öğrendikleriniz size yabancı mı geldi, ya da kendinizi orda yine de, biraz olsun bulabildiniz mi?*³⁸

Evet, Rahibin Samba Diallo'ya sorduğu soruları içeren bu satırlarda bir “siz-biz” ayırımı dikkat çekmektedir. Bu konuşmanın öncesinde Samba Diallo'nun neden Paris'e felsefe öğrenmeye geldiği merak edilmektedir. Ancak bu soruya Diallo değil rahip yukarıdaki satırlarla kendince bir cevap verir. Romanda yine Samba Diallo Pariste iken ona gelen mektupla birlikte memleket hasreti depreşir. Burada kendi varlığı ve ülkesi arasındaki bağ oldukça ilginçtir.

*Ta kendisiydi, o, ülkesiydi ve bu birlik hiçbir bölünmeyle çatlamadı, diye düşündü. Samba Diallo mektubu bırakarak. Ey ülkem, sınırların içinde daha dün herkes birlikti, bugün hayalini bile kuramıyoruz bunun, biliyorum! Başkan ve halkı, iktidar ve ona tabi olanlar aynı saftaydı, aynı aileden gelen amca çocuklarıydı herkes. İrfan ve inanç aynı kaynaktan çıkıyor, aynı denizi besliyordu. Sınırların içinde herkes dünyayı aynı büyük kapıdan görür, kavradı. Ben, usta bir adamla, tüm birliğin eşliğini aşabilen, varlığın tam yüreğine nüfuz edebilen, kimseyi öbürünün hakkına tecavüz ettirmeksizin, onu kuşatan, herkesi birleştiren bir otoriteydim. Ey Diallobe başkanı, neden ülkemi bırakıp buralara düştüm?*³⁹

Samba Diallo için benlik ve varoluş ülkesi ile birlikte mümkündür. Ülkesinden hem fiziksel hem de ruhsal anlamda uzaklaşınca gerçek benliğini kaybetmiştir.

*Genelde iki medeniyet, iki farklı kültür, iki farklı zihniyet, iki farklı eğitim sistemi arasında çatışmasını yaşayan roman başkışisi Samba bu iklimde yaşadığı ruh hâli, açmazları, zihinsel bunalımları karşımıza çıkıyor. Roman hakkında yazan eleştirmenlerin ifade ettiği gibi kültürel bir melezliğin simgesi o.*⁴⁰

2. Yusuf'un “Cennet”i Nerede?

İncelememize konu olan ikinci eser Abdulrazak Gurnah'ın *Cennet* adlı romanıdır. Gurnah, 2011 yılında Nobel edebiyat ödülünü almasından dolayı edebiyat kamusunda ve dünyada daha çok tanınan bir yazardır. Ödülün Gurnah'a verilış nedeni Nobel Edebiyat Komisyonu tarafından “*sömürgeciliğin etkilerini, kültürler ve kıtalar arasındaki uçurumda mültecilerin kaderini eserlerinde amansız ve merhametli bir şekilde*”⁴¹ işlemesi şeklinde açıklanmıştır. Roman, Gurnah'ın dördüncü romanıdır ve ilk kez 1994 yılında basılmıştır. Romanın başkarakteri Yusuf'un fiziksel ve ruhsal gelişimini ele alan eser, Türkçeye ilk kez Adam yayınları etiketiyle Abbas Ören tarafından 1998 yılında çevirilmiştir. Roman daha sonra 2022 yılında Müge İplikçi çevirisi ile İletişim Yayınları tarafından okuyucuya sunulmuştur.

Abdulrazak Gurnah, 1948'de Zanzibar'da doğmuş ve 20 yaşına kadar burada yaşamıştır. Ana dili Svahili olan Gurnah, İngilizce eser vermiştir. Zanzibar'da meydana gelen Zanzibar devrimi ile birtakım sosyal ve siyasal değişimlerden ötürü İngiltere'ye göç etmek zorunda kalmıştır. Diasporada büyüyen bir yazar olarak Gurnah sömürgecilik ve mültecilik hayatının çıkmazlarını eserlerinde sıkça işlemiştir.

Cennet romanı, toplamda 6 ana bölüm ve 44 alt bölümden oluşmaktadır. Bu bölümler;

- Duvarlı Bahçe (7 Alt Bölüm)

³⁸ Şeyh Hamidu Kan, *Mahrem Macera*, İstanbul: Yeryüzü Yayınları, s.11.

³⁹ Şeyh Hamidu Kan, *Mahrem Macera*, İstanbul: Yeryüzü Yayınları), s.120

⁴⁰ Cheikh Hamidou Khane, *Mahrem Macera*-çev. Adnan Tekşen, İstanbul: Vakıfbank Kültür Yayınları, s.6.

⁴¹ <https://www.nobelprize.org/prizes/literature/>

- Dağ Kasabası (8 Alt Bölüm)
- İç Kesime Yolculuk (6 Alt Bölüm)
- Alev Kapıları (8 Alt Bölüm)
- Arzu Korusu (8 Alt Bölüm)
- Kan Pıhtısı (7 Alt Bölüm)'dır.

Roman Yusuf adlı başkarakterimizin çocukluğundan başlayıp yetişkinliğe doğru yol almasını anlatır. Bu yönüyle anlatı bir erginlik romanı-bildungs roman olarak nitelendirilebilir. *Cennet*, bir Yusuf anlatısıdır. Eleştirmenler tarafından bir aşırı-yorum olarak Cennet romanını bir modern Hz. Yusuf (a.s.) kıssası, anlatısı olarak nitelendirilse de bu değerlendirmeye katılmak bizim açımızdan pek mümkün görünmüyor. Oryantalist bakış açısı ile varılan bu söylem, romanın genel olay örgüsü ile uyuşsa da romanın genelini anlamaktan uzak bir tespittir.

Cennet romanını kısaca özetleyecek olursak 12 yaşında olan Yusuf adlı başkarakterimiz romanın ilk kısmında ailesinin yanındadır ancak Aziz Amcanın gelişi ile hayatında tüm dengeler alt-üst olur. Yusuf küçükken Aziz Amcayı sever ve onu amca olarak sahiplenir ancak Aziz Amca, insanlara borç veren daha sonrasında borcunu ödemeyenlerin çocuklarını rehin alan ve köleleştiren biridir. Yusuf'da babasının borcundan dolayı Aziz Amcaya verilir. Yusuf'un bundan sonraki hayatında "seyahat" önemli bir yer tutar. Aziz Amca tüccardır, mesleğinden dolayı birçok yere gitmekte ve Yusuf'u da yanında götürmektedir. Yusuf'un yaşadığı seyahatler sadece dışsal seyahatler değildir bu seyahatlerle Yusuf'un içsel anlamda da bir değişim ve yolculuk yaşadığını söyleyebiliriz. Romanda Afrika'nın farklı yerlerine dair farklı ayrıntılara yer verilir. Peki romana ismini veren Cennet neresidir?

*"Cennet'in böyle olduğunu düşünmek hoş değil mi?" diye sordu Hamit. Su sesiyle yüklü gece havasında yavaş sesle konuşmuştu. "İnsanın düşünebileceğinden çok daha güzel çağlayanlar. Şu gördüğünden bile daha güzel, bir düşün, Yusuf. Dünyadaki suların kaynağını biliyor muydun? Cennet'in dört ırmağı. Dört değişik yöne, kuzey, güney, batı ve doğu, dört yöne akarlar, Allah'ın bahçesini dört bölüme ayırırlar. Her yerde su vardır. Köşklerin altında meyve bahçelerinden, orman kıyılarındaki setli bahçelerinden akarlar."*⁴²

Evet Yusuf'un arkadaşı Halil ile yaptığı konuşmada doğanın eşsiz güzelliği ve cennet arasında bir bağ kurulur. Romanda Afrika'ya dair çevre ve insan tasvirleri sıkça yer tutar.

*"Hindistan'da bizim buna benzer yedi, sekiz, hana daha çok katlı bahçelerimiz var" dedi Kalasinga. "Barbar Moğollar yapmış. Taraçalarda içki alemini yapar, istediklerinde ava çıkmak için köpeklerini bahçelerde tutarlarmış. Cennet bu olmalı, öyleyse sizin cennetiniz Hindistan'da. Hindistan kutsal bir yerdir."*⁴³

Cennet, romanda sürekli farklı yerlerin tarifinde kullanılan ve herkese göre değişen bir kavram olarak yer almaktadır. Ancak burada başkarakterimiz olan Yusuf'un Cennet'inin neresi olduğu muğlaktır. Her karakterin Cennet'i kendine özgüdür.

*"Düşünemeyecek kadar küçüktüm", dedi Emine sakince. "Ve uygar insanlar arasında olduğumdan korkacak bir şey yoktu. Züleyha Teyze sevecenliği ve dindarlığıyla tanınıyordu, bu ev ve bu bahçe, benim gibi bir köy kızı için cennetten farksızdı."*⁴⁴

Farklı yerleri gezen Yusuf daha sonra Aziz Bey'in evine döner orada âşık olduğu kadın vardır ancak orası da onun için bir cennet değildir.

⁴² Abdulrazak Gurnah, *Cennet*, Adam Yayınları, İstanbul: 1998, s. 68.

⁴³ Abdulrazak Gurnah, *Cennet*, Adam Yayınları, İstanbul: 1998, s. 69.

⁴⁴ Abdulrazak Gurnah, *Cennet*, Adam Yayınları, İstanbul: 1998, s.183.

Roman Kawa adlı bir kurgu kasabada geçse de, baktığımız zaman Alman askerlerinin bölgeye gelerek yaptığı zulümlerin işlenmesi ile tarihteki Tanzanyayı bize hatırlatır. Tanzanya bir dönem Almanya tarafından sömürülmüştür. Yazarımız Abdulrazak Gurnah'ın asıl memleketi olan Zanzibar'da, Tanzanya sınırları içerisinde yer alan bir adadır. Bu yönüyle romanın yazarın kendi hayatından izler taşıdığını söylemek mümkündür. Romanda “sömürgecilik” meselesi farklı şekillerde ele alınır.

Nereye gitseler kendilerinden önce gelen bir Avrupalılarla karşılaşıyorlardı. Avrupalılar, askerlerini ve yetkililerini yerleştiriyorlar ve insanlara onları düşmanlarından kurtarmaya geldiklerini söylüyorlardı, ama tek amaçları halkı köleleştirmekti. Sanki ortalıkta konuşacak başka konu yoktu. Avrupalıların vahşilik ve kabalıklarından gözleri korkan satıcılar onlardan şaşkınlıkla söz ediyorlardı. Hiçbir şey ödemedi en iyi toprakları alıyorlar, bir iki hileyle insanları kendileri için çalışmaya zorluyorlar, ister sert ister çürük olsun her şeyi ama her şeyi yiyorlar. Bir çekirge sürüsünün oburluğuyla, hiçbir erdem gözetmeden her şeyi silip süpürüyorlar. Her şeye vergi koyuyorlar, ödemeyeni hapse atıyorlar ya da kırbaçlıyorlar, hatta asıyorlar. İlk yaptıkları şey hapishane olur, sonra kilise, sonra da market kurarlar, böylece ticareti denetim altına alıp vergilendirirler. Hatta bunları yaşayacakları evi yapmadan önce yaparlar. Böyle şey hiç duyulmuş mu? Metalden elbiseler giyiyorlar, ama kaşınmıyorlar, günlerce uyumadan ve su içmeden yaşayabiliyorlar. Tükürükleri zehirli. Vallahi, ant içerim. Üstüne sıçrasa etini yakar. Onları öldürmenin tek yolu sol koltuk altından bıçaklamak, ama bu neredeyse olanaksız, oralarını iyi koruyorlar.⁴⁵

Romanda sömürgecilik konusuna çokça değinilir. “Bu Avrupalılar” romanın birçok yerinde rastlanılan bir ifadedir ve sömürgeciliğe dair tepitlerin yer aldığı isimler bunlardır.

Bu Avrupalılar çok kararlı, dünyanın iyiliği için savaşıırken bizi ezip geçecekler. Burada iyi bir iş yaptıklarını sanıyorsan yanıyorsun. Onların niyeti ticaret değil, toprakları ele geçirmek. Her şeyiyle...Bizde dahil olmak üzere.⁴⁶

Romanın sonlarına doğru Yusuf bu kadar seyahatten sonra yine Aziz Amcanın evine gelir ve orada da maceranın farklı bir boyutu ortaya çıkar. Aziz Amcanın eşi olan Züleyha hanımın, Yusuf'a olan ilginç ilgisi Yusuf'un başına işler açacaktır.

Cennet, Yusuf'un romanıdır. Yusuf'un hayatını anlatırken gündelik hayata dair ve Afrikadaki yaşama dair çeşitli ayrıntılara(yemek çeşitleri, oyunlar, farklı kabileler ve özellikleri) yer verilir.

SONUÇ

Afrika edebiyatının iki farklı yöresinden- Senegal ve Zanzibar- iki farklı yazarın romanlarını incelediğimiz çalışmamızda, Afrikalılık algısının farklılığına ve farklı görünümünde değinilmiştir. Şeyh Hamidu Kan 'ın *Mahrem Macera* romanında Afrikalılık korunması gereken ve varoluşa bitişik bir durumken, Abdulrazak Gurnah'ın *Cennet* romanında ise Afrikalılık çok renkli ve “portatif” bir kimliktir. Ancak iki anlatı da ortak olan yön “sömürü” gerçeğidir. *Mahrem Macerada* sömürünün, eğitim- okul yönüne değinilirken, *Cennet* romanında daha somut bir sömürden söz edilir.

Cennet romanı sinematografisi oldukça yüksek adeta Afrika büyüğü gerçekçiliği ile örülü bir anlatıdır. *Mahrem Macera* ise gücünü yaşanmışlıktan ve hayatın çıkmazından alır. (Burada romanın Türkçeye ilk çevirisinin-1976 *Hayat Çıkmazı* şeklinde olduğunu hatırlamakta fayda var⁴⁷). Bu yönüyle *Mahrem Macera* romanının çizdiği atmosfer çok gerçekçi ve bir yönüyle de otobiyografiktir. *Cennet* ise kıssalardan, halk inanışlardan beslenen ve karşımıza büyüğü gerçekçi ve adeta bir masal ülkesi gibi bir anlatı evreni kuran bir romandır. Bunda yazarlarımızın hayat ve hayatı algılayış biçiminin etkisi büyüktür. Şeyh Hamidu Kan, Senegalde doğmuş, büyümüş ve toprakların gelenekleri ile yetişmiş bir

⁴⁵ Abdulrazak Gurnah, *Cennet*, Adam Yayınları, İstanbul: 1998, s. 62.

⁴⁶ Abdulrazak Gurnah, *Cennet*, Adam Yayınları, İstanbul: 1998, s. 74.

⁴⁷ Şeyh Hamidu Kan-çev.İsmet Topaloğlu, *Hayat Çıkmazı*, Damla Yayınevi, İstanbul: 1976.

yazar iken Abdulrazak Gurnah ise Zanzibar’da doğmuş daha sonra ise İngiltereye göç etmiş diasporadan bir yazardır. Bu yönüyle Gurnah romanlarındaki Afrika, Gurnah’ın belleğinde kalan ve belleğinde kaldıkça da değişen ve zenginleşen bir Afrikadır.

Mahrem Macera’da *Cennet*’de hakim bakış açısı ile yazılan romanlardır. Romanların şahıs kadrosuna baktığımızda ise *Mahrem Macera*’da romanın şahıs kadrosunu Samba Diallo’nun Diallobe ülkesindeki akrabaları ve arkadaşları ve Paris’de tanıştığı insanlar oluştururken, *Cennet* romanında ise şahıs kadrosunu küçük Yusuf’un ülkesindeki ve daha sonrasında çıktığı seyahatlerdeki kişilerdir. Bu yönüyle *Cennet* romanının şahıs kadrosunun çok daha kalabalık olduğunu söylemek mümkündür.

Şeyh Hamidu Kan da Abdulrazak Gurnah’da Postkolonyal edebiyatın birer temsilcisi olsa da birbirlerinden oldukça farklı üslupları vardır. Gurnah’ın uzmanlık alanı da “Postkolonyal edebiyat” üzerinedir.

KAYNAKÇA

- Abdulrazak Gurnah-çev. Abbas Ören, *Cennet*, Adam Yayınları: İstanbul,1998.
- Ahmet Sait Akçay, *Modern Afrika Edebiyatı*, Kitaplık Dergisi, Sayı 186: Temmuz-Ağustos 2016.
- Cheikh Hamidou Kane-çev. Adnan Tekşen, *Mahrem Macera*, Vakıfbank Kültür Yayınları: İstanbul, 2024.
- Mustafa Özel, *Roman Diliyle Emperyalizm*, Küre Yayınları: İstanbul, 2002.
- Ngugi Wa Thiong'o-çev. Şebnem Nantu, *Zihni Sömürgeден Azat*, Hece Yayınları: Ankara, 2007.
- Şeyh Hamidu Kan-çev. Adnan Tekşen, *Mahrem Macera*, Yeryüzü Yayınları: İstanbul,1982.
- Şeyh Hamidu Kan-çev. İsmet Topaloğlu, *Hayat Çıkmazı*, Damla Yayınevi: İstanbul, 1976.
- Taha Kılınç, *Alem-i İslam Yazıları-V Afrika*, Ketebe Yayınları: İstanbul, 2023.
- <https://www.nobelprize.org/prizes/literature/>

Bir Düşünürün Perspektifinden Afrika Kültürü: Cāhiz’a Göre Afrikalılar

Veysel ELİŞ

Dr., İslam Düşünce Enstitüsü

veyselelis3465@gmail.com

Özet

Dokuzuncu yüzyılda Basra’da yaşayan ve Afro-Arap biri olan Mu‘tezilî düşünür Amr b. Bahr el-Cāhiz (ö. 255/869) eserlerinde Afrikalılar ve siyahiler hakkında görüşler ortaya koymuştur. Özellikle *Fahru’s-sūdān ale’l-bidān* (Siyahilerin Beyazlara Üstünlüğü) adlı eserinde siyahi kimselerin üstün özelliklerinden ve niteliklerinden bahsetmiştir. Onlarla ilgili kadim haberlerde geçen birçok menkıbeye yer vermiştir. Bu hususta Lokman Hekim, Bilāl-i Habeşî, Said b. Cübeyr, Vahşî gibi siyahi kökenli dini şahsiyetlerin başından geçen olaylardan bahsetmiş ve onların İslâm dinindeki konumlarına dikkat çekmiştir. Ona göre siyahiler yeryüzünde yaşayan en cömert, cesur ve kuvvetli insan topluluklarından biridir. Ayrıca herhangi bir eğitim-öğretim görmeksizin ritimli çalgılarla dans edebilen, ahenkli bir şekilde davul çalmaya ehil olan kabiliyetli insanlardır. Her milletten insanda konuşma zorluğu olduğu halde onlar da görülmez. Güzel huylu, külfetleri az olan, daima hoş tabiatlı, güler yüzlü ve iyimser kimseler olarak bilinmektedir. Cāhiz’a göre sayılan tüm bu iyi hasletler siyahiler için birer övgü ve gurur kaynağıdır. Ona göre siyahiler güzel tutumlarının yanı sıra felsefe, nazariyat, astronomi, tıp ve cebirde de üstün bir zekâyâ sahiptirler. Zira tıp ilmine dair sırları, hastalıklara şifa veren ilaçları iyi bilmektedirler. Aynı şekilde çeşitli heykeller yapar, mabetlerini farklı renklerle boyayarak sanat alanındaki uzmanlıklarını da gözler önüne sererler. Hintlileri de siyahiler grubuna dahil eden Cāhiz, onların yazı, musiki, satranç oyunu ve kılıç oyunları konusundaki maharetlerini anlatır. Bahsedilen konularda çok çeşitli ve renkli bir kültüre sahip olduklarını söyler. Tüm bunlardan hareketle bu çalışmada, Cāhiz’in siyahilere bakış açısı, onların özellikleri ve kültürleri hakkında ortaya koyduğu görüşlerin açığa çıkarılması planlanmaktadır. Böylece onun döneminde Afrikalılara nasıl bir perspektifle bakıldığı, insani özellikleri, kültürleri, adetleri ortaya çıkmış olacaktır.

Anahtar Kelimeler : Afrikalılar, Afrika Kültürü, Cāhiz, *Fahru’s-sūdān ale’l-bidān*, Mu‘tezile.

Abstract

The Mu'tazilite thinker Amr b. Bahr al-Jāhiz (d. 255/869), who lived in Basra in the ninth century and was an Afro-Arab, expressed his views on Africans and blacks in his works. Especially in his work *Fahru's-sūdān ale'l-bidān* (The superiority of blacks over whites) he mentioned the superior characteristics and qualities of blacks. He included many myths about them in the ancient news. In this regard, he mentioned the events that happened to black religious figures such as Lokman Hekim, Bilāl-i Habeshi, Said b. Jubayr, Vahshî and drew attention to their position in Islam. According to him, black people are one of the most generous, brave and strong human communities on earth. They are also talented people who can dance with rhythmic instruments and play drums harmoniously without any education or training. Although people of all nationalities have difficulty speaking, they are not seen to do so. They are known to be good-natured, less troublesome, always pleasant, smiling and optimistic people. According to al-Jāhiz, all these good qualities are a source of praise and pride for black people. According to him, in addition to their good manners, blacks have a superior intelligence in philosophy, theory, astronomy, medicine and algebra. They know the secrets of medical science and the medicines that cure diseases. In the same way, they make various sculptures and paint their temples with different colours, showing their expertise in the field of art. Including the Indians in the group of blacks, al-Jāhiz describes their skills in writing, music, chess and swordsmanship. He says that they have a very diverse and colourful culture in these subjects. On the basis of all this, this study aims to reveal al-Jāhiz's perspective on blacks, their characteristics and his views on their culture. Thus, the perspective of Africans in his time, their human characteristics, cultures and customs will be revealed.

Keywords : Africans, African Culture, al-Jāhiz, *Fahru's-sūdān ale'l-bidān*, Mu'tazila.

Giriş

Mu‘tezilî düşünür Amr b. Bahr el-Câhız, Abbâsîlerin dokuzuncu yüzyılda hüküm sürdüğü Basra topraklarında yaşamıştır. Bu topraklar farklı milletlerden birçok topluluğa ev sahipliği yapmıştır. Bunun sonucu olarak milletler arasında sosyal etkileşim, birbirlerinin kültürlerini tanıma ve ticaret gibi birçok etkinlik gerçekleşmiştir. Türk, Arap, Sind, Hind, Slav, Afrikalı ve Fars diyarından birçok insan beraber yaşama kültürü edinmiştir. Câhız da hem ticaret hem de balıkçılık gibi faaliyetlerinden dolayı bahsedilen topluluklarının kültürlerinden, yaşayış tarzlarından ve onlar hakkında anlatılan menkıbelerden haberdar olmuştur. Ayrıca Abbâsî sarayına olan yakınlığından dolayı birçok farklı topluluk hakkında malumat toplamıştır. Onun bilgi edindiği ve muhatap olduğu topluluklardan biri de Afrikalı (siyahi) insanlardır. Nitekim dedesi de Afrikalı olduğu için kendisi de Afro-Arap olarak bilinmektedir. Câhız, Afrikalılarla ilgili bütün bu birikimini *Fahru’s-sûdân ale’l-bîdân (Siyahilerin Beyazlara Üstünlüğü)* eserinde ve yer yer diğer eserlerinde kaleme almıştır. Ancak farklı milletler hakkında yazdığı konuları milletlerin ön plana çıkan özelliklerini yazma ve toplumdaki değerlerini ortaya koyma şeklinde aktarmıştır. Bunu yapmasındaki gayesinin, bir milleti başka bir millet üzerine üstün kılma çabası olmadığını da dile getirmiştir.⁴⁸ Nitekim Horasan Türkleri hakkında yazdığı *Fedâilu’l-Etrak (Türklerin Faziletleri)* ve *Kitabu’l-Buhala (Cimriler Kitabı)* eserlerinde Türklerin de toplumda öne çıkan birçok özelliğini anlatmıştır.

Câhız, *Fahru’s-sûdân ale’l-bîdân* eserinde siyahi kimselerin beyazlar üzerindeki üstünlüğünü ele alırken burada siyah kavramının heybetini, değerini, önemini gösteren cümlelerden yararlanır. Bunu yaparak kavramları semantik açıdan ele alır ve dil yeteneğini gözler önüne serer. Böylece eserinde Afrikalıların birçok özelliğine değinir.⁴⁹ Bu çalışmada da Câhız’ın eserleri göz önünde bulundurularak Afrika kültürü, onların yaşam şekilleri ve ön plana çıkan özellikleri üzerinde durulacaktır. Ayrıca bu kapsamda İslam medeniyetinde öne çıkan Afrika kökenli şahıslar da ele alınacaktır.

1. Övülen Afrikalı Dini Şahsiyetler

Câhız, İslâm toplumunda yaşayan ve önemli katkıları olan Afrika kökenli dini şahsiyetlerden bahseder. Bu şahsiyetlerden biri Lokman el-Hekim’dir. Onun özlü sözlerine atıfta bulunur. Lokman Hekim, bir insanın bilmesi gereken üç şeyi oğluna şu şekilde nasihat eder: Hayatta üç şey vardır ve bunlar üç durum ortaya çıktığında bilinebilir. Bu durumlar; öfke anında ağırbaşlılık, korku anında cesaret ve ihtiyaç duyulduğunda ortaya çıkan kardeşlik veya dostluk duygularıdır. Buradan hareketle Lokman Hekim oğluna; bir insanla arkadaş veya dost olduğunda öncelikle onu kızdırması gerektiğini söyler. O kişi buna karşın ılımlı tepki gösterirse bir sorun yok demektir. Ancak aksi olursa o insandan uzak durulması gerektiği kanaatindedir. Lokman Hekim oğluna olan bu tür özlü tavsiyelerinden dolayı Allah tarafından övülen biri olmuştur.⁵⁰

Sa’îd b. Cübeyr de siyahilere mensuptur. Câhız’ın aktardığına göre Haccac kendi ölümünden altı ay önce onu öldürmüştür. O sırada kırk dokuz yaşındadır. İnsanlar içerisinde saygın, şerefli, dindar biri olup fakih İbn Abbas’ın öğrencisidir. Öyle ki İbn Abbas’ın yetiştirdiği öğrenciler içerisinde hadis rivayetine en çok itibar edilen kişi olmuştur. Babası Benû Esed’in mevlâsı, kendisi ise Benû Ümeyye’nin mevlâsıdır. İnsanlar onu o kadar severler ki öldüğü gün “hepimizin ona ihtiyacı vardı” demişlerdir.⁵¹ Câhız’a göre Bilâl-i Habeşî de Habeşistan (Etiyopya) kökenli olup Afrikalılarındandır. Hz. Ömer onun hakkında “Ebu Bekir efendimizdir. O, bir başka efendimiz Bilâl’i azat etmiştir ve o, İslam’ın üçte biridir” diye övmüştür. Mihca ve Mikdad isimli sahabiler de onlardandır ve Allah yolunda önemli savaşlarda yer almışlardır. Aynı şekilde yalancı peygamber Müseylemetü’l-Kezzâb’ı öldüren Vahşi de

⁴⁸ Amr b. Bahr el-Câhız, “Fedâilu’l-Etrak” *Resâ’ilü’l-Câhız*, nşr. Abdüsselâm Muhammed Hârûn (Kahire: Mektebetü’l-hancî, 1964), 1/36-37; Amr b. Bahr el-Câhız, *Türklerin Faziletleri*, çev. Ramazan Şeşen (İstanbul: Yeditepe Yayınevi, 2017), 94; Amr b. Bahr el-Câhız, *Book of the Glory of the Black Race*, ed. Simon Starr (England: The House of Starr, 2016), 1-2.

⁴⁹ Tülay Koyun, *Câhız ve Risaleleri* (Ankara: Sonçağ Yayıncılık, 2023), 67.

⁵⁰ Amr b. Bahr el-Câhız, “Fahru’s-sûdân ale’l-bîdân”, *Resâ’ilü’l-Câhız*, nşr. Abdüsselâm Muhammed Hârûn (Kahire: Mektebetü’l-Hancî, 1964), 1/179.

⁵¹ Câhız, “Fahru’s-sûdân ale’l-bîdân”, 1/179; Câhız, *Türklerin Faziletleri*, 154.

siyahilerdendir. O, ben insanların en hayırlısı Hz. Hamza'yı ve en kötüsü Müseylemetü'l-Kezzâb'ı öldürdüm" diye haykırırmıştır.⁵²

Câhız'a göre meşhur şair Haykutân da onlardandır. O, aklı, görüşü, gayreti üstün insanlardan biridir. Lokman Hekim gibi o da bir kimsenin tanınmasında onunla seyahat etmenin önemine vurgu yapmıştır. Bir başka şahsiyet Cüleybib'tir. Onun hakkında raviler şunları dile getirir: Hz. Peygamber bir sefer sonrasında ashabına dönerek kimsenin eksilip eksilmediğini sorar. Ashabı falanca kişilerin eksildiğini söyler. Peygamber bu soruyu üç defa tekrarlar. Onlar aynı cevabı verince "ancak ben Cüleybib'in eksildiğini görüyorum. Onu arayın demiştir." Daha sonra sahabeler onu ararlar ve öldürdüğü yedi kişinin arasında bulurlar. Bunun üzerine Hz. Peygamber "o yedi kişiyi öldürdü. Onlar da onu öldürdü. O benden, ben de ondanım" diyerek onun naaşını taşımıştır. Daha sonra onu yıkamadan bir çukur kazıp gömmüşlerdir.⁵³ Ferecü'l-Haccam da önemli kişilerden biridir. Nitekim o, toplumda adaletli, şahitlik hususunda tercih edilen biridir. Ferec, Cafer b. Süleyman'ın kölesidir. Sonrasında Cafer onu azat etmiştir. O, Cafer'in yanındayken devamlı bir şekilde onun hizmetini iyi bir şekilde görmüş; tüm işlerinde herhangi bir hata yapmamıştır. Bundan dolayı Cafer onun iyi biri olduğu kanaatine varınca evlendirmek ister. Bir gün onu sınamak için kendisi kan aldırır. Ona dönerek "sen de kan aldırarak mısın?" diye sorar. O da ne zaman ihtiyaç duyulursa verebileceğini ifade eder.⁵⁴ Câhız'ın aktardıklarına bakıldığında İslam medeniyetinde Afrikalı şahsiyetlerin çok değerli hizmetlerde bulunduğu ve gerektiğinde Allah yolunda hizmetler verdiği görülmektedir. Bunun yanında çoğunlukla köle olarak edinilen siyahilerin zaman içerisinde Arap toplumunda yaptıkları fedakarlıklardan ve hizmetlerden dolayı İslâm'ın gelmesiyle beraber konumlarının yüceltildiği de söylenebilir. Bu durum İslâm'ın insanlar arasında eşitliğe verdiği önemi göstermenin yanında köleliği kabul etmemesinin de göstergesidir.

2. Afrika Kültürünün Genel Özellikleri

Câhız, Afrika kültürü ile ilgili kendi çevresinde gördüğü, menkıbelerden duyduğu ve kitaplarda okuduğu birçok bilgiyi eserlerinde aktarır. Onların öne çıkan özelliklerinden bahseder. Onun aktardığına göre insanlar çoğu yeryüzünde siyahilerden daha cömert bir millet olmadığını düşünürler. Siyahilerin büyük çoğunluğu cömert ve cesur kimselerdir. Bakıldığında bu iki huy yalnızca soylu insanlarda bulunur. Câhız'a göre onlar herhangi bir eğitim görmeseler bile ritimli dans yapmaya ve ritimli davul çalmaya en elverişli kişilerdir. Ayrıca çok iyi bir boğaza sahiptirler ve çok hafif bir dilleri vardır. Konuştuklarında dilleri keskindir ve onlar kadar mütevazı kimse yoktur. Yeryüzünde bulunan birçok ırkta konuşma zorluğu ve pelteklik olabilir. Fakat Afrikalı herhangi bir kimsede bunlar görülmez. Kendi dillerinde güneşin doğumundan batışına kadar konuşabilirler. Hatta bu kadar uzun süre konuşmalarına rağmen dinlenmeye ihtiyaç bile duymazlar. Câhız'a göre siyahiler diğer milletlere göre çok kuvvetlidirler. Öyle ki bedevilerden birkaç kişinin kaldıramadığı ağırlığı tek başlarına kaldıracaklardır. Bundan dolayı cesur, bedenleri dayanıklıdır. Öte yandan onlar güzel huylu, külfetleri az olan kimselerdir. Devamlı olarak hoş tabiatlı, güler yüzlü ve iyimserdirlere.⁵⁵ Bahsedilen özellikler Câhız'ın yaşadığı dönemde siyahilerle ilgili genel bir portreyi vermektedir.

Câhız, kendi döneminde yaşayan Hindli ve Sindli kimseleri de siyahiler sınıfına koyar ve onların özelliklerini anlatır. Ona göre bu milletlerin sesleri çok güzeldir. Özellikle Sindli cariyelerin sesleri çok etkileyicidir. Ayrıca Sindli kölelerden çok iyi aşçılar çıkabilmektedir. Böylece çok iyi yemek pişirirler. Sindliler sarraflık mesleğinde de çok başarılıdırlar. Bu yüzden tüm sarraflar onlarla çalışmak isterler. Öte yandan Hintliler de astronomi ve hesap işlerinde maharetli kimselerdir. Kendilerine özgü yazıları vardır. Tıp alanında da üstündürler. Bu durum onların tıp ilmine dair sırları ve tedaviye hemen etki edecek ilaçları bilmelerine zemin hazırlamıştır. Sanat faaliyetlerinde de ön plana çıkarlar. Zira heykeller yaparlar ve mabetlerde kullanılan resimleri boyarlar. Câhız'a göre satranç oyunu da onların icadı olup bu oyun üstün ve akıllıca oyunlardan biridir. Ayrıca kılıçlar yaparlar ve bu kılıçlarla oyunlar oynarlar. Zehirlenmelere ve acılara iyi gelen büyüleri de bilirler. Musiki konusunda da mahirdiler ve kabak üzerine tek belli "kenkele" adında bir saz türleri vardır. Bu tel, tek olmasına rağmen birçok tel varmış gibi çalmaya yarar. Diğer taraftan Afrika kökenli siyahiler gibi Hintliler de farklı dansları bilirler ve

⁵² Câhız, "Fahru's-sûdân ale'l-bîdân", 1/179-180.

⁵³ Câhız, "Fahru's-sûdân ale'l-bîdân", 1/180-181; Starr, *Book of the Glory of the Black Race*, 2-4.

⁵⁴ Câhız, "Fahru's-sûdân ale'l-bîdân", 1/181; Koyun, *Câhız ve Risaleleri*, 27.

⁵⁵ Câhız, "Fahru's-sûdân ale'l-bîdân", 1/195-196.

yüksek bir kültür çeşitliliğine sahiptirler. Çok iyi yazıları, şiirleri, uzun hutbeleri ve edebiyat yazınları vardır. Örneğin, *Kelile ve Dimne*⁵⁶ eseri onlardan alınmıştır.⁵⁷ Görülüyor ki Câhız Afrikalıların birçok özelliğinden bahseder ve onların toplumda hoş tabiatlı, eğlenceli, kuvvetli ve sohbeti seven bir millet olarak aktarır. Ayrıca Hintlileri de siyahiler sınıfında ele alarak ilim, sanat, oyun gibi alanlardaki meziyetlerinden bahseder.

3. Afrikalıların Kendileri Hakkında Söyledikleri Sözler

Câhız, Afrikalıları hakkındaki bilgileri aktardıktan sonra onların kendi sözleriyle ortaya koydukları görüşlerini de anlatır. Bu konuda siyahiler, kendilerinin yeryüzünde çoğunluk olarak daha fazla olduklarını dile getirirler. Onlara göre beyaz tenli insanlar Fars, Cibal, Horasan, Rumlar, Slavlar, Frenkler ve İberlerden ibarettir. Ancak kendileri Sudanlılar, Habeşliler, Fezzanlılar, Berberler, Kıbtlar, Nubeliler, Zağaveliler, Merv, Sind, Hindistan, Hindçini, Java ve Çin halkı gibi geniş bir coğrafyaya yayılmıştır. Bu halkların dışında onlara göre Araplar da siyahilerdendir. Zira renkleri beyaz değil siyaha daha yakındır. Hintliler de Araplardan daha açık renge sahip olmalarına rağmen siyahilerden sayılırlar. Bundan dolayı onlar Hz. Peygamber'in şu sözünü kendilerine delil getirirler: "Ben kırmızılara ve siyahlara gönderildim." Araplar ise kırmızılardan değildirler.⁵⁸ Ancak burada Hz. Peygamber'e referans verilerek aktarılan sözler ihtiyatlı yaklaşmak gerekir. Zira Hz. Peygamber herhangi bir renk veya ırk ayrımı olmadan tüm insanlığa gönderilmiş bir peygamber olarak bilinir. Ondan dolayı siyahiler veya başka toplulukların kendilerini övme maksadıyla Hz. Peygamber'e yaptıkları atıflar o dönemin genel yapısı ve topluluklar arasındaki kendilerini övme mücadelesi olarak görülebilir.

Afrikalıları kendilerini felsefe ve nazariyatta da çok bilgi sahibi bir topluluk olarak görürler. Birçok şeyin sırlarını bildiklerini ve insanların en kültürlüleri olduklarını ifade ederler. Allah'ın onları çirkinleştirmek için siyah yaratmadığını belirtirler. İklimin onların rengini değiştirdiği kanaatindedirler. Bu hususta Araplar arasında bulunan Benû Suleym kabilesinin esmer oluşunu delil getirirler. Zira onların yaşadığı volkanik arazide bulunan her şey koyulaşır. Hatta Benû Suleym kabilesi çobanlık yaptırmak, kendilerine hizmet ettirmek için Rumlardan ve İspanyollardan birçok köle ve cariyeye edinirler. Üç nesil geçmeden volkanik araziler onların da rengini Benû Suleym gibi karartır. Dahası bu volkanik arazide geyikler, devekuşları, sürüngenler ve diğer hayvanlar da hep siyahtır. Onlara göre siyahlık ve beyazlık iklimden, sudan ve topraktan, güneşin yakın veya uzak olmasından dolayı yaydığı sıcaklıktan kaynaklanır. Bu yüzden onların renginin siyah olması Allah'ın verdiği bir ceza veya kusurdan kaynaklı değildir. Öte yandan Benû Suleym toprakları Türk coğrafyasındaki ülkelerin topraklarına da benzer. Nitekim onlara göre Türklerin develeri, hayvanları ve diğer birçok şeyleri kendilerine özgün işaretler taşır. Öyle ki onları gören herkes Türk diyarına ait olduğunu anlar. Söz gelimi Gaziler Avasım bölgesi civarında Rum ve Şam koyunlarını karışık halde gören birileri hemen aralarındaki farkı anlayabilir. Afrikalıları delillerini çoğaltarak Horasan bölgesindeki bedevi kadınların ve erkeklerin de görüldüğünde nereli olduklarının anlaşıldığını ifade eder. Onlara göre bu durum diğer birçok şey için de geçerlidir. Örneğin, yeşillikler arasında yaşayan çekirgeler ve kurtçuklar da yeşil olur. Genç bir insanın başında bulunan bit siyah, ak saçlı bir kimsenin başındaki bit beyaz, boyalı saçlı birinin başındaki bit de boyalı olur. Buradan hareketle onlara göre Afrikalıların siyahlığı Benû Suleym'in siyahlığından kaynaklıdır.⁵⁹ Burada Câhız'ın çevresel faktörlerin insan fizyonomisi üzerinde ne tür etkilerde bulunduğu dair aktarımlarda bulunduğu görülmektedir. Zira iklimlerin, coğrafyanın ve arazi yapılarının hem insan hem de diğer canlılar üzerinde etkili oldukları söylenebilir. Ayrıca bu durum adaptasyon ve modifikasyon gibi süreçlerin de etkinliğine işaret etmektedir.

Câhız siyahilerin kıt akıllı olmalarından dolayı en cömert insanlar olduklarına dair ortaya atılan iddialara da cevap vererek bu görüşün yanlışlığını deliller sunarak çürütmeye çalışır. Daha sonra da siyahilerin bu iddialara verdikleri cevapları aktarır. İddiaya göre bazı kimseler Afrikalıların akılları kıt

⁵⁶ Beydebâ, *Kelile ve Dimne*, çev. Ulvi Murat Kılavuz (İstanbul: İz Yayıncılık, 2022). Bu eserde Hint kültürü ve yönetim anlayışı gibi konular Basra toplumunda da yer edinmiştir.

⁵⁷ Câhız, "Fahru's-sûdân ale'l-bidân", 1/195, 212, 223.

⁵⁸ Câhız, "Fahru's-sûdân ale'l-bidân", 1/215-216; Câhız, *Türklerin Faziletleri*, 155-156.

⁵⁹ Amr b. Bahr el- Câhız, *Kitâbü'l-Hayevân*, nşr. Abdüsselâm Muhammed Hârûn (Mısır: Mektebetu Mustafa el-Bâbî el-Halebî, 1965-1968), 4/70-71, 5/370; a.mlf., "Kitâbü'l-Biğal", Resâ'ilü'l-Câhız, nşr. Abdüsselâm Muhammed Hârûn, Kahire: Mektebetü'l-hancı, t.y), 2/313; a.mlf., *Kitâbü'l-Kavl fi'l-Biğal*, ed. Charles Pellat (Beyrut: Dâru'l-Cîl, 1995), 85; a.mlf., "Fahru's-sûdân ale'l-bidân", 1/219-220; Câhız, *Türklerin Faziletleri*, 156.

olduğu için düşünme yeteneklerinin olmadığını ve bunun sonucunda yaptıkları işin neticelerinin kestirmediklerinden dolayı çok cömert davrandıklarını ileri sürer. Bu hususta Câhız, iddia sahiplerinin cömertlik ve üstün görme konusunda övündükleri durumların çok kötü olduğunu belirtir. Zira ona göre böyle bir kıyasın olması için onların insanlardan en akıllı, en bilgili, en cimri ve en hayırsız olmaları gerekir. Ancak bakıldığında Slavlar, Rumlardan daha cimri, Rumlar da daha ileri görüşlü ve daha akıllıdır. Bu şekilde bir kıyas yapıldığında (iddiaya göre) Slavların onlardan daha cömert ve ellerinin açık olması gerekir. Bundan dolayı Câhız'a göre ortaya koyulan iddia geçersizdir. Bir başka delil ise kadınların ve çocukların erkeklerden daha az akıllı oldukları, erkeklerin de kadınlardan daha cimri olduklarına dairdir. Bu durumda aklın seviyesi arttıkça onun sahibi daha cimri olacaksa, o halde çocukların tabiatı gereği insanların en cömert olanı olması gerekir. Halbuki Câhız'a göre çocuklar genelde en yalancı, en cimri, en çok yiyen, daha az merhametli hayırsız kişiler olur. Nitekim aşamalı olarak bu süreçlerden kurtulur ve akıl seviyesi arttıkça güzel davranışlar sergilemeye başlar. Câhız bahsedilen delilleri ileri sürerek ortaya koyulan iddialara yanıtlar verir.⁶⁰ Câhız'ın bu konuda kıyas yaparken genellikle erkeklerin kadınlardan daha akıllı olduğunu dile getirmesi ilginçtir. Nitekim onun gibi, kıyaslarında mantığa dayanan bir âlimden böyle bir düşünce beklenmemektedir. Bundan dolayı Arap toplumunda kadınların geri planda görülmesinden ötürü Câhiliye'den süregelen genel bir düşünce yapısının etkisi altında kalmış olabileceği ifade edilebilir. Zira kendisinin de cümlesinin sonunda belirttiği gibi, "Akıl, delilin olmadığı bir konu olup Allah'ın insanlara bahşettiği bir hediyedir."⁶¹ Öte yandan Câhız'ın toplumda siyahilere yönelik olumsuz eleştirilere cevap vererek deliller getirmeye çalışması topluluklar arasında herhangi bir ayırım gözetmediğini ve ırksal tutumlara karşı olduğunu gösterir mahiyettedir.

Ortaya koyulan iddialara Câhız, deliller getirdikten sonra Afrikalıların da kendilerini küçümseyen Araplara verdikleri cevapları aktarır. Onlar, Câhiliye döneminde Arapların onları kadınlarıyla denk görmelerini cehalet olarak nitelendirirler. Onlara göre İslâm'ın adaleti geldiğinde yaptıklarının yanlış olduğu ve siyahilerin onlara ihtiyaç duymadıkları ortaya çıkmıştır. Ancak bakıldığında Arap diyarı evlenen, yöneticilik yapan, hüküm süren, hakka riayet eden ve onları düşmandan korumaya çalışan birçok siyahi insanla doludur.⁶² Bu durum da göstermektedir ki Afrikalılar daha önce değinildiği gibi İslâm'ın gelmesiyle beraber Arap toplumunda tüm insanların eşit seviyeye geldiği bir konuma varmışlardır. Nitekim kendilerinin ifadelerine bakıldığında da İslâm'ın adaletinden bahsetmeleri bunu göstermektedir. Öte yandan Afrikalılar kendilerinden Arapların üç şeyi aldıklarını da dile getirirler. Onlardan biri Ğaliye'dir. Bu kokuların en güzeli, en kıymetlisi ve en asilidir. Diğer bir şey Na's (mahfeder). Bu da kadınlar için en iyi örtü ve mahrem olan yerlerini kapatması için iyi bir koruyucudur. İçinde bulunan şeyleri koruyan, düzenleyen ve dayanıklı kalmasını sağlayan Mushaf da aktarılan bir başka şeydir. Diğer taraftan siyahiler kendilerinden kalplere korku salan ve gözleri daha çok dolduran bir millet olarak söz ederler. Benzer şekilde gecenin gündüzden daha korkutucu olması gibi siyahılığın da beyazlıktan daha çok korkutan ve gönülleri dolduran bir renge sahip olduğunu söylerler. Nitekim onlara göre siyahılık her zaman daha korkutucu ve heybetlidir. Araplar da develeri anlatırken, boz develerin hızlı, kızıl develerin sütü bol ancak siyah develerin daha ihtişamlı olduğunu anlatırlar. Onlara göre siyah atlar da daha gösterişli ve daha güçlüdürler. Siyah sığırlar daha güzel ve heybetli olup onların derileri pahalı, faydalı ve çok dayanıklıdır. Siyah eşekler de daha değerli, güzel ve güçlüdürler. Kara koyunların da sütü daha yağlı ve daha köpüklüdür. Siyah ve kırmızı karışımı atların sayısı da kızıl olanlarından daha fazladır.⁶³ Sonuç itibarıyla Câhız'ın yalnızca Afrikalılar hakkında kendi görüşlerini aktarmadığı; onların dilinden de kendileri hakkında söylediklerini anlattığı görülmektedir. Bu hususta da herhangi bir ırk veya soy ayrımı yapmadığı, ortaya koyulan tüm görüşleri veya eleştirileri aktardığı söylenebilir.

Sonuç

Câhız'ın kendi döneminde siyahiler günümüzde ise Afrikalılar dediğimiz kültür hakkında kapsamlı bir bilgiye sahip olduğu görülmektedir. Nitekim kendisinin bizzat gördüğü, başkalarından

⁶⁰ Câhız, "Fahru's-sûdân ale'l-bidân", 1/196; Paige Mandisa Ingram, *Trials of Identity: Investigating al-Jāhiz and the Zanj in Modern Pro-Black Discourse* (USA: University of Texas at Austin, Partial Fulfillment of the Requirements, Master of Arts, 2015), 30-31.

⁶¹ Koyun, *Câhız ve Risaleleri*, 29.

⁶² Câhız, "Fahru's-sûdân ale'l-bidân", 1/197.

⁶³ Câhız, "Fahru's-sûdân ale'l-bidân", 1/202-203.

duyduğu veya farklı kaynaklardan okuduklarını *Fahru's-sûdân ale'l-bidân* (Siyahilerin Beyazlara Üstünlüğü) adlı risalesinde detaylı bir şekilde kaleme almıştır. Diğer eserlerinde de yer yer onlar hakkında bilgilere yer vermiştir. Onun Afrikalılar ve Afrika kültürü hakkında aktardığı bilgilere bakıldığında İslam medeniyetinde ön plana çıkan Afrika kökenli önemli şahsiyetlerin olduğu ve Allah yolunda savaşlarda yer aldıkları söylenebilir. Bunun yanında güler yüzlü, yardımsever, konuşmayı seven, cesaretli, bedensel olarak kuvvetlidirler. Öte yandan dans etmeyi seven, eğitim almadan belirli beceriler ortaya koyan bir topluluk olduğu ifade edilebilir. Onların bu özellikleri farklı toplumlarla da kaynaşmalarına zemin hazırlamıştır. Câhız, yalnızca Afrikalıları değil Hintlileri de siyahiler sınıfına dahil etmiştir. Bunu yapmasındaki gaye onların ten renginin de siyaha yakın olmasından kaynaklıdır. Bu yüzden Hintlilerin de öne çıkan birçok özelliğinden bahsetmiştir. Söz gelimi onların tıp ilmindeki becerilerini, kılıç yapmalarındaki ustalıklarını, resim ve heykel meydana getirmelerini, hesap işlerinde iyi olduklarından dolayı sarraflık özelliklerini anlatmıştır.

Câhız Türklerin önemli özelliklerini aktardığı *Fedâilu'l-Etrak* (Türklerin Faziletleri) eserinde olduğu gibi Afrikalılar hakkında yazdıklarını da objektif bir şekilde dile getirmiştir. Belirli topluluklar hakkında yazdığı bu eserlerinde bir milleti başka bir millet üzerinde üstün kılma gayesi gütmemiştir. Onun amacı toplumda bir arada yaşayan farklı toplulukların her birinin değerli olduğunu ve kendilerine özgün olan özelliklerinin toplum nezdinde farkında olunması gerektiğine dairdir. Hatta yeri geldiğinde başka bir topluluk tarafından siyahilerin hor görülmesine dair ortaya koyulan iddiaların geçersizliğini delillerle ispat etmeye çalışmıştır. Netice itibarıyla denilebilir ki dokuzuncu yüzyıl gibi erken bir dönemde yaşayan Câhız'ın farklı toplulukların kültürleri ve özellikleri hakkında ele aldığı müstakil eserler o dönemde bahsedilen milletleri tanımak açısından önem arz etmektedir. Afrikalıların ve kültürlerinin, yaşayış tarzlarının ve diğer birçok meziyetlerinin de o dönemde müstakil olarak Câhız tarafından aktarıldığı ifade edilebilir.

Kaynakça

- Beydebâ, *Kelîle ve Dimne*, çev. Ulvi Murat Kılavuz. İstanbul: İz Yayıncılık, 2022.
- Câhız, Amr b. Bahr. “Fahru’s-sûdân ale’l-bîdân”. *Resâ’ilü’l-Câhız*. nşr. Abdüsselâm Muhammed Hârûn. 4 Cilt. Kahire: Mektebetü’l-Hancî, 1964.
- Câhız, Amr b. Bahr. “Fedâilu’l-Etrak”. *Resâ’ilü’l-Câhız*. nşr. Abdüsselâm Muhammed Hârûn. 4 Cilt. Kahire: Mektebetü’l-hancî, 1964.
- Câhız, Amr b. Bahr. “Kitâbü’l-Biğal”. *Resâ’ilü’l-Câhız*. nşr. Abdüsselâm Muhammed Hârûn. 4 Cilt. Kahire: Mektebetü’l-hancî, t.y.
- Câhız, Amr b. Bahr. *Book of the Glory of the Black Race*. ed. Simon Starr. England; The House of Starr, 2016.
- Câhız, Amr b. Bahr. Kitâbü’l-Hayevân. nşr. Abdüsselâm Muhammed Hârûn. 7 Cilt. Mısır: Mektebetu Mustafa el-Bâbî el-Halebî, 1965-1968.
- Câhız, Amr b. Bahr. Kitâbü’l-Kavl fi’l-Biğal. ed. Charles Pellat. Beyrut: Dâru’l-Cîl, 1995.
- Câhız, Amr b. Bahr. *Türklerin Faziletleri*. çev. Ramazan Şeşen. İstanbul: Yeditepe Yayınevi, 2017.
- Ingram, Paige Mandisa. *Trials of Identity: Investigating al-Jâhîz and the Zanj in Modern Pro-Black Discourse*. USA: University of Texas at Austin, Partial Fulfillment of the Requirements, Master of Arts, 2015.
- Koyun, Tülay. *Câhız ve Risaleleri*. Ankara: Sonçağ Yayıncılık, 2023.

Özet

Afrika, tarihte zulme ve sömürüye en çok maruz kalmış kıtaların başında gelir. Bu durumun iktisadi, politik ve hatta dini birçok gerekçesinden söz edilebilir. Maalesef ki felsefe ve filozoflar da zaman zaman bu gerekçeleri meşrulaştırıcı bir tutum takınabilmektedirler. Transatlantik köle ticaretinin en yoğun olduğu dönemlerde Hobbes'tan Locke'a, Hume ve Kant'tan Hegel'e birçok filozofun kendi felsefi sistemlerinin temel varsayımları ile çatışma ve çelişme pahasına bu sistemi ve statükoyu meşrulaştırıcı açıklamalar yaptığını görmekteyiz. Bildirinin kapsamı gereği bu filozofların her birine ayrı ayrı yer verme imkânı olmadığından çalışmada, bahsi geçen düşünürlerden Hegel'in Afrika kıtasına yönelik yorumlarına odaklanacağız. Fakat saydığımız bütün filozoflar arasında özellikle Hegel'i merkeze almamızın keyfi bir tercih olmadığını da belirtmemiz gerekir. Hegel'e odaklanmamızın gerekçelerinden biri, onun Afrika kıtasına yönelik haksız değerlendirme ve eleştirilerinin birtakım önyargı ve çarpıtmalara dayandığına yönelik şüpheyi yer bırakmayacak denli açık kanıtların bulunmasıdır. Bir diğer neden ise özgürlük sorununu felsefi düşüncesinin merkezine yerleştirmiş bir düşünürün bazı insanların bu özgürlükten mahrum olmasında nasıl herhangi bir beis görmediğini, hatta bunun teorik bir savunusunu yapmaya çalıştığını izah ederek konunun trajik boyutunu gözler önüne sermek istememizdir. Bu haliyle Hegel, Afrika kıtasına yönelik çarpık zihniyete sahip Avrupa-merkezci bakışın en iyi örneklerinden biri olarak karşımıza çıkmaktadır. Afrika kıtasının siyasi bir canlanış örneği göstererek sömürüye dayalı sistemi aşma yönünde çabalarına tanık olduğumuz şu günlerde siyasi uyanışı takip eden entelektüel bir uyanışın da Afrika'nın uzun bir sömürü dönemi sonrasında kültürel kimliğinin oluşması ve hak ettiği konuma gelebilmesi için önemli olduğunu düşünmekteyiz. Bunu yapabilmenin yollarından biri; kuşkusuz Hegel'de en canlı örneğini gördüğümüz Avrupa-merkezci iddiaların aksine Afrika'nın belirli bir felsefi, kültürel, sanatsal ve politik birikime sahip olduğunu göstermeye yönelik tarihsel arkeolojik bir çalışma iken bir diğeri de Afrika'ya yönelik haksız değerlendirmeleri içeren felsefi metinlerle mücadele etmektir. Bildiride bu yollardan ikincisi üzerine odaklanacak olsak da bunun, yer yer birinciyi içermek durumunda olduğu da görülecektir.

Anahtar kelimeler: Afrika, Avrupa-merkezcilik, Hegel, Sömürgecilik

Abstract

Africa is one of the continents most subjected to oppression and exploitation in the history. There are many economic, political, and even socio-religious reasons for this situation. Unfortunately, philosophy and philosophers can sometimes adopt a justifying attitude towards these phenomena. We see that during the periods when the transatlantic slave trade was at its peak, many philosophers, from Hobbes to Locke, Hume and Kant to Hegel, made statements legitimizing this system and the status quo, contradicting the basic assumptions of their own philosophical systems. Since it is not possible to include each of these philosophers separately due to the scope of the paper, we will focus on Hegel's comments on the African continent. However, it is important to note that focusing on Hegel is not an arbitrary choice. One of the reasons for focusing on Hegel is that there is clear evidence that his unfair evaluations and criticisms of the African continent are based on prejudices and distortions. Another reason is to reveal the tragic dimension of the issue by explaining how a thinker who placed the issue of freedom at the center of his philosophical thought did not see any harm in some people being deprived of this freedom, and even tried to make a theoretical defense of it. Thus, Hegel appears as one of the best examples of a Eurocentric view towards the African continent. At a time when we witness the efforts of the African continent to overcome the system based on exploitation and to show an example of political revival, we think that an intellectual awakening following the political awakening is

important for Africa to form its cultural identity and reach the position it deserves after a long period of exploitation. One of the ways to achieve this is through a historical-archaeological study aimed at demonstrating that Africa has a certain philosophical, cultural, artistic, and political accumulation, contrary to Eurocentric claims, of which we undoubtedly see the most vivid example in Hegel. Another way is to struggle philosophical texts containing unfair evaluations towards Africa. Although we will focus on the second of these ways in the paper, it will also be seen that it has to include the first in some cases.

Key words: Africa, Colonialism, Eurocentrism, Hegel

Giriş

Aydınlanma döneminde, Batı düşüncesinin tartışma yürüttüğü en merkezi kavramlarından biri özgürlüktür. Özgürlüğün önemi, metafiziksel ve politik anlamı gibi temel meseleler üzerine birçok Aydınlanma düşünürünün kafa yorduğunu görmekteyiz. Bunlardan biri de Hegel'dir. Hegel'in tarih felsefesi, Geist'in dünya tarihinde kendini açımamasının izlerini sürerken tarihin dört temel momentinden bahseder ki bu sınıflandırmayı yaparken referans aldığı kavram özgürlüktür. Tarih felsefesinde dünya tarihini bölümlemesi toplumların özgürlük bilincine göre yapılmaktadır. Hegel'in "Dünya tarihi özgürlük bilincinin basamak basamak gelişimidir" (Hegel G. W., Tarihte Akıl, 2011, s. 156) sözünün anlamı da budur.

Hegel'e göre dünya tarihi Doğu, Yunan, Roma ve Germanik dünya olmak üzere dört temel aşamaya şahit olmuştur. Hegel'in Germanik dünyayı tarihsel momentin son evresi olarak en ileri aşamaya yerleştirme gerekçesi, diğer medeniyetlerden farklı olarak ancak ilerlemenin bu aşamasında tek bir kişinin ya da bir grubun değil de "tüm insanların, eş deyişle insan olarak insanın özgür olduğunun" bilinmesidir (Hegel G. , 2006, s. 22).

Hegel, *Tinin Fenomenolojisi* eserinde de özgürlük meselesini önemli bir yer verirken burada konuyu köle-efendi diyalektiği üzerinden yorumlar. Buna göre insandaki en temel arzulardan biri *tanınma* arzusudur. Bu tanınma arzusu uğruna taraflar varoluşsal bir ölüm kalım mücadelesine girer (Hegel G. W., 1986, s. 127). Bu mücadele sonucunda ölüm korkusu ağır basıp geri adım atan, diğer bir deyişle yaşam uğruna özgürlüğünden vazgeçen köle olurken diğeri efendi olur (Hegel G. W., 1986, s. 128). Ancak süreç burada nihayete ermez. Hegel, kölenin çalışma, emek ile dünyayı dönüştürürken kendi bilincinde de bir dönüşüme uğradığını ve özgürlük gibi değerlerin insanın en temel değerleri olduğu bilincine vardığını iddia eder (Hegel G. W., 1986, s. 131-132). Bu bilince ulaşmada emek önemli bir etmen olsa da esasında Hegel, Hristiyanlığın insanlığın bu seviyeye ulaşmasında çok belirleyici olduğunu iddia etmektedir⁶⁴. Ancak neresinden bakarsak bakalım Hegel'in sunmuş olduğu tarih felsefesi Batı-merkezli bakışın bir ürünüdür. Bu izah modelinde, Doğu toplumları dünya tarihi sahnesinde insanlığın emekleme evresine denk gelse de kendilerine yer bulabilmiştir. Söz konusu Afrika olduğunda ise Hegel, bu toplumları tarih sahnesinin dışına iter ve kıtayı tarihsiz ve kültürsüz kendi içine kapanmış bir bölge olarak resmeder.

Hegel'in Afrika Yorumu

Hegel, *Tarih Felsefesi* başlıklı eserinde "aşlında Afrika ile anladığımız şey Tarihsiz, açınmamış, henüz doğal tine kısıtlı bir tindir" (Hegel G. , 2006, s. 80-81) ifadesi ile Afrika'ya dair düşüncelerini çok açık bir biçimde dile getirir. Hegel'e göre Afrika'nın tarihsiz, doğal tine kısıtlı olmasının ilk ve en temel gerekçesi ancak bir devlet kurabilmiş toplumların tarihinden söz edilebilmesidir:

Dünya Tarihinde ancak bir Devlet kurmuş olan halklar söz konusu edilebilir. Çünkü anlaşılmalıdır ki Devlet Özgürlüğün, saltık son Ereğin olgusallaşmasıdır, ve kendi uğruna var

⁶⁴ Kojeve gibi sol eğilimli Hegel yorumcuları, Hegel'in *Tinin Fenomenolojisi* eserinde yer verdiği köle-efendi diyalektiğinden hareketle özgürlük bilincine erişmede çalışma/emeğin belirleyici olduğunu iddia etseler de S. Smith, Hegel'de belirleyici ilkenin Hristiyanlık olduğunu iddia eder (Smith, 1992, s. 99-100). Smith'in ikna edici Hegel yorumuna göre Hristiyanlık, gerileyici bir olgu olmaktan ziyade, Hegel'in arkaik efendi ve köle kategorilerini eninde sonunda tamamen ortadan kaldıracağına inandığı geniş kapsamlı bir eşitlikçilik kültürünün taşıyıcısıdır. Smith'e göre bu kısmen Hegel'in tanınma ve özgürleşmeye ilişkin görüşlerinin altında yatan Hristiyan ya da daha spesifik olarak Protestan özgürlük anlayışını yeniden kurma çabasıdır (Smith, 1992, s. 100).

olur; ve yine anlaşılmalıdır ki, insan taşıdığı tüm değeri, tüm tinsel edimselliği yalnızca Devlet yoluyla taşır (Hegel, 2006, s. 36).

Kenyalı entelektüel Ngũgĩ wa Thiong'o Fortes ve E.E. Evans Pritchard'ın *African Political Systems* (Oxford, 1940) adlı kitabındaki temel olgulara başvurarak Hegel'in zamanında yaygın olan Afrika toplumlarının devlet teşkilatına sahip olmadıkları görüşünü çürütür. Bu kitapta, geleneksel Afrika'da, halkın anayasal haklarının olduğu hiyerarşik olarak yapılanmış olan devletlerin yanı sıra, halkın özgür iradesine dayanan devletlerden demokratik kurumları olan eşitlikçi olarak yapılanmış toplumlara dek geniş bir devletler yelpazesinin var olduğu ayrıntılı bir şekilde ortaya koyulur. İlk gruptakiler için o, Nigerya'daki *Yoruba*'yı ve Uganda'daki *Baganda*'yı, son gruptakiler içinse Nigerya'daki *Igo* ve Kenya'daki *Giyuku*'yu örnek olarak verir. Ayrıca politik tahakküm yapılarından çok, şiddet içermeyen sosyal örgütlenme biçimlerini tanıyan toplumların var olduğu da gösterilir. Bunlara örnek olarak ise, Gana'daki *Kokomba* verilebilir (Kimmerle, 2014, s. 88).

Hegel'in Afrika'yı dünya tarihinin dışında konumlandırmasının gerekçelerinden devam edecek olursak, *Tin Felsefesi* üstüne Berlin'de verdiği derslerde Afrikalı portresinin bir özetini sunar. Buna göre ilkin, siyahlar naiflikleri içinde çocuksu insanlardır.⁶⁵ İkinci olarak, özgürlük dürtüsü taşımadıklarından kendilerinin satılmalarında herhangi bir beis görmezler. Üçüncüsü, Hegel, bu çocuksuluğun Afrikalıların dinlerine de yansıdığını iddia eder. Daha üstün olanı taşın çevirirler ve böylece onu fetiş haline getirirler. Buna rağmen, eğer onları hayal kırıklığına uğrattırsa fetiş fırlatıp atarlar. Dördüncü olarak, sakın olduklarında iyi huylu ve zararsız oldukları halde uyarıldıklarında korkunç gaddarlıklar yaparlar. Son olarak, Hegel, Afrikalıların Hristiyanlığa uyum sağladıklarında eğitilebilir olduklarını ancak bir kültür eğilimi taşımadıklarını ifade eder. Bu yüzden Afrikalı tını uyuşuktur ve gelişme göstermez (Akt. Bernasconi, 2015, s. 81).

Negro diye bahsettiği Afrikalı Hegel'e göre “doğal insanı bütün yabanıllığı ve azgınlığı içinde sergiler”. Hegel tespitlerine “eğer onu doğru olarak ayırmak istiyorsak, tüm saygıyı ve törelliği, duygu denilen şeyi ondan soyutlamalıyız; bu karakterde insanlık ile uyumlu bulunacak hiçbir şey yoktur” diyerek devam eder. Bu görüşlerini ise misyonerlerin geniş ve ayrıntılı raporlarının bütünüyle doğruladığını belirterek kanıtlamaya çalışır (Hegel G. , 2006, s. 76).

Hegel'in “negroları” tasvir ederken kullandığı çeşitli sıfatlardan hareketle söylem ve iktidar arasındaki ilişkiye dikkat çeken çeşitli yazarlar da olmuştur. Bunlardan biri F. Boubia'dır. Yazar, Hegel'in Afrika'yı nitelerken kullandığı *altın diyarı*, *çocuksuluk* ve *kapalılık* gibi kavramlar üzerinden giderek oradaki sömürüyü nasıl meşrulaştırdığını izah etmeye çalışır. *Çocuksu* olmaklık kendilerini yönetecek öz-bilincinden yoksun oldukları anlamına gelirken üst bir otorite, bir efendi gerekliliğine işaret eder. *Altın diyarı* olmaklık da bu zenginliğin çocukların eline bırakılamayacağı, *izole* ya da *kapalı* olmaklık da bölgenin açılması gerektiği, diğer bir ifadeyle keşfedilmesi gerektiğine işaret eder (Boubia, 1997, s. 418).

Hegel, Afrikalıların bahsedilen karakterde olmasını coğrafi ve iklimle dayalı birtakım unsurlarla açıklama yoluna gider⁶⁶. Burada Hegel, herhangi bilimsel bir temele dayanmaksızın oldukça keyfi

⁶⁵ Hegel'in Afrikalıları çocuksu olarak nitelemesinin Avrupa özelinde bir geçmişi vardır. Susan Buck-Morss, Fransız kültüründen hareketle bunu göstermeye çalışır. Buck-Morss'a göre Fransız görsel kültüründe siyah adamı çocuklaştırılmış, itaatkâr ve uzuvları kesilmiş biri olarak tasvir etme şeklinde uzun zamandır süren bir gelenek mevcuttur. Fakat Ağustos 1791'de Saint-Domingue'de muazzam bir şiddetin patlak vermesiyle, yani Haiti Devrimi ile bu gelenek bozulmuştur. İlk başlarda “çocuklaştırılmış, itaatkar, uzuvları kesilmiş kişiler” olarak tasvir edilen siyahlar daha sonra beyazları “paramparça bedenlere” indirgeyen, fiziksel açıdan şiddetli, tehlikeli bir cinsellikleri olan, Avrupalı beyaz erkekleri iğdiş etmeye yönelik ruhsal bir tehdit teşkil eden aktörler olarak resmedilmiştir (Buck-Morss, 2012, s. 93).

⁶⁶ Verharen de Hegel gibi çevresel determinizmin kültürel evrimi açıklamanın mekanizması olarak benimsenebileceğini göstermeye çalışır. Ancak bu durum Hegel'in iddia ettiğinin aksine Afrika kıtası üzerinde olumsuz bir durum ortaya çıkarmamıştır. Makalesinde aktardığı üzere, iklim bölgelerinin zorlu koşulları Avrupalıların göçebeliliğe sürüklemiştir. Bunun dışında ataerkillik, kadınlara mülk muamelesi yapılması, yabancı düşmanlığı, materyalizm, bireycilik, anomi, can sıkıntısı ve kaygı gibi birçok olumsuz durumu Avrupa'da görmekteyiz. İnsanlığın ilk kez doğduğu daha ılıman Afrika iklimlerinde ise anaerkilliği, kadınların özgürleşmesini, yabancıyı düşman olarak görmemeyi, maneviyatı, kolektivizmi görüyoruz (Verharen, 1997, s. 478). Camara da makalesinde Leopold Senghor'a atıfta bulunarak Hegel'in ifade ettiği Afrika kültürünü izole eden coğrafya, iklim gibi koşulların esasında Afrikalıları özel bir ruh bahsettiğini belirtir. Bu özel ruhtan hareketle bir

diyebileceğimiz şekilde Afrika'yı üç parçaya ayırır: (a) Afrika, yani Sahra'nın güneyinde yer alan bölge; (b) Avrupa-Afrika, yani Sahra'nın kuzeyinde yer alan bölge ve (c), Asya'ya bağlı bölge olarak Mısır. Hegel, asıl Afrika'yı Sahra altı Afrika olarak belirlemektedir (Kuykendall, 1993, s. 580).

Hegel Afrika ile Kuzey Afrika'yı ve Asya ile bir tuttuğu Mısır gibi ülkeleri değil de öldürücü bataklık, aşılmaz dağlar vb. coğrafi unsurlarla tanımladığı Sahra-Altı Afrika'sını kasteder. Dolayısıyla oranın temel coğrafi karakteristiği izole olması ve içine girilmenin zorluğudur. Bu kapalılık sadece kıtanın bir özelliği olarak değil orada yaşayan "negro"ların da özelliğidir. Boubia'nın iddiasına göre Hegel, coğrafi ve ilkhime bağlı etkenlerle Afrikalıların sadece Avrupalıların değil esasında insanlık alanının dışında kaldığının gerekçesini verdiği düşüncesindedir. Hegel, Afrikalıların herhangi bir "etik geleneğine" (Sittlichkeit) sahip olduğu düşüncesini reddederek, onları yalnızca insanların hiyerarşik merdiveninin en altına yerleştirmekle kalmıyor; aynı zamanda insanlık alanının dışına da itiyor. Boubia'ya göre Hegel'in "bu tür bir karakterde insanlığa uygun hiçbir şey yoktur" sözü de bunu kanıtlar. Hegel'in siyah adama ayırdığı gerçek yer de şu şekildedir: "Tam da bu nedenle, kendimizi onun doğasında, bir köpeğin doğasında olduğu gibi hissedemiyoruz" (Boubia, 1997, s. 418).

Dünya Tarihi Felsefesi Üzerine Dersler'de Hegel, ruhsal kapalılık hali ile fizyonomileri arasında da nedensellik kurar. İşte Hegel, bu kapalılık halinin özgürlükten uzak olmayı, yani köleliği getirdiğini düşünür. Bu yüzden buranın insanların birbirini; ebeveynin çocuğunu, çocuğun ebeveyni sattığını iddia eder. Ona göre kölelik Afrika'da temel bir meşru ilişki biçimidir (Chu, 2018, s. 417-418; Hegel, G., 2006, s.78).

Negroların özelliklerini bu şekilde sayıp döken Hegel onların medeniyetten, özgürlük bilincinden uzak olmaları, devletleşmemeleri gibi gerekçelerden hareketle tarih-dışı olduklarını iddia eder. Fakat bir Amerikan yerlisi ile karşılaştırıldığında Hristiyan inancı ve Avrupa kültürünü benimseyebileceklerine dair bir iması da vardır (Hegel G. , 2006, s. 67-68). Bu durum Hegel'in Avrupa-merkezci bakış açısıyla köleliği ve sömürgeciliği meşrulaştıran bir çözümleme yapmasına varır.

Bernasconi'nin *İrk Kavramını Kim İcat Etti?* başlıklı eserinde ifade ettiği üzere Hegel'in çözümlemesinde "Afrikalılar özgürlük fikrini ancak Avrupalılar tarafından köleleştirilerek öğrenebilirler". (Bernasconi, 2015, s. 89). Bernasconi'yi bu çıkarımı yapmada haklı kılan unsur, Hegel'in Atlantik köle ticaretinin tamamen kaldırılması için yapılan çağrılara verdiği cevap diye bilinen bir sözünde saklıdır. İnsanın özü özgürlük olduğundan, kölelik kendisinde ve kendisi için haksızdır; ancak insanın özgür olabilmesi için önce *olgunlaşması* gerekir. Bu nedenle, köleliğin bir defada tamamen kaldırılmaktansa yavaş yavaş kaldırılması daha doğru ve uygun olur (Bernasconi, 2015, s. 90; Hegel G., 2006, s. 80).

Kısacası Hegel, politik, kültürel, coğrafi diyebileceğimiz üç temelde Afrika'yı tarihin dışında duran, medeniyetten uzak bir kara parçası olarak yansıtmıştır. Bu yeni betimleme, Bernasconi'nin de işaret ettiği üzere Hegel'in *Hukuk Felsefesi*'nde öne sürdüğü, medenileşmemiş toplumlara baskı yapmada herhangi bir sorun olmadığı görüşüyle birleştirildiğinde bölgenin sömürülmesi için güçlü bir gerekçe sağlanmış olmaktadır. Hegel'e göre ne türden olursa olsun, Avrupalılarla kurulan temas Afrikalıların her zaman yararınaydı. Onun köleliği savunmasının altında yatan şey budur (Bernasconi, 2015, s. 96). Benzer çıkarımı Heinz Kimmerle de şu şekilde yapmaktadır:

Hegel'in akıl yürütmesindeki bu kör noktanın açıklanması, onun dünyanın Avrupa dışındaki bölgelerin, özellikle de bu bölgeler modern Avrupa'nın ön-tarihine ait değillerse, aslında insan olarak bile görülmemesi gerektiği yönündeki görüşünde yatar. Bu durum en belirgin olarak Afrika'nın insanlarına dair verdiği, onların köle olarak ticaretlerinin yapılabileceği ve yapılmasına izin olduğu yönündeki yargısında kendini gösterir. Böylelikle sözüm ona somut özgürlük felsefesi, özgürlüğün belirli somutlaşma biçimlerini mutlaklaştıran bir felsefe olarak kendini gösterir. Özgürlüğün bu somutlaşma biçimlerinin rastlanılmadığı insanlara karşı ise bu felsefe, en çarpık insanlık dışı davranışlar için açık ferman görevi görür (Kimmerle, 2014, s. 80).

negritude ideolojisi oluşturabildiğine dikkat çeker. Oradaki iklim ve coğrafi özellikler bölge insanının 40.000 yıl kadar öncesinden adeta bir cennet durumunda yaşamasına sebep olmuş, onların ruhlarına bir hissiyat ve duyarlılık vermiştir. Bu durum Negro-Afrikalılar ile doğa arasında da dostça bir ilişkinin tesis edilmesine de vesile olmuştur (Camara, 2005, s. 84-85).

Kimmerle'nin aktarmış olduğu bu ifadeler bize Hegel açısından Afrikalıların/negroların köle olmayı bir sorun olarak görmedikleri ve onların özgürlük gibi bir değerin farkında olmadıkları çıkarımını yapma imkânı tanımaktadır.

Oysaki Hegel'in önünde *Haiti Devrimi* gibi tarihsel bir realite vardır ki bu olay Hegel'in iddiasının aksine "negroların" özgürlük için ölümüne bir mücadeleye girişebileceklerinin somut ispatıdır. Morss'a göre, Hegel'in köle-efendi diyalektiği merkezinde *tanınma* mücadelesine bu denli önem vermesinin arkasında dahi bu olay vardır (Buck-Morss, 2012, s. 72). Fakat Hegel, Fransız Devrimi gibi bu tarihsel olaydan da çok etkilenmesine rağmen ve özgürlük bilincinde bir ilerlemeyi temsil etmesi açısından Fransız Devrimi'ni onore etmesine rağmen Haiti Devrimi'nin adını dahi anmaz.

Sonuç

Hegel'in "İnsanın özünün özgürlük olduğunu belirtmesi" köleliğin doğal ve kabul edilebilir bir şey olmadığını söylemek anlamına gelir. Yani Hegel sözgelimi bir Aristoteles'in *Politika* eserinde yapmaya çalıştığı gibi köleliğin doğal olduğunu felsefi argümantasyonlarla kanıtlama yoluna gitmez. Ancak bu durumun sadece dünya tarihine konu olabilmış toplumlar ve insanlar için geçerli olduğu çok geçmeden anlaşılır. Söz konusu Afrika olduğunda Hegel, politik, kültürel, coğrafi temelli birtakım gerekçelerden hareketle Afrikalıların neden bu somut özgürlük felsefesi bağlanımında değerlendirilmeyeceğinin izahını sunmaya çalışır. Bu kıtada özbilinç gelişmediği için öncelikle bunlara insan olmanın, özgürlüğün ne anlama geldiği gibi hususlar öğretilmelidir ki bu elbette "beyaz adamın" yüküdür. Çünkü Hegelci tarih felsefesine göre tarihin o anında Hristiyanlığın da etkisiyle en ileri aşamaya Germanik toplumlar ulaşmıştır. Felsefi süsünden arındırıldığında bunun anlamı o bölgenin, Germanik toplumlar tarafından sömürülmesi ve bölge halkının köleleştirilmesinde tarihin o anı için herhangi bir sorun olmadığını kabulüdür. Buradan hareketle Hegel'in tarihsel anlamda bir ilerleme olarak gördüğü evrensel anlamda herkesin eşit olduğu düşüncesine bizzat kendisinin erişemediği ve bu anlamda Hegelci düşüncenin sadece belirli bir grubun özgür olduğunu kabul eden Yunan-Roma momentlerinde sıkışıp kaldığını söyleyebiliriz. Çünkü Haiti Devrimi göstermiştir ki özgürlük bilinci ve özgürlük yolunda ölümüne verilmiş bir mücadele Hegel'in iddiasının aksine sadece Hristiyan Batı'ya özgü bir durum değildir. Ancak bu olayın dile getirilmesi Hegel'in özgürlük merkezli inşa ettiği tarih felsefesinin temel tezini sarsacağından olsa gerek o, bu konuda suskun kalmayı tercih etmiş ve bizlere üzerinde düşünmemiz gereken karanlık bir miras bırakmıştır.

Hegel'in miraslarından bir diğeri olan devlete tanınan kutsiyetin Avrupa'da totaliter ya da sağcı yaklaşımların önünü açıp açmadığına ilişkin Marx'tan günümüze çokça değerlendirme yapıldı. Fakat onun özgürlük bağlamında söylediklerinin Avrupa-merkezci bakış açısının kökleşmesinde ve "beyaz adamın yükü" söylemi altında sömürgeciliğin meşru bir zemine taşınmasında oynadığı kilit role dair hala dile getirilmeyi bekleyen oldukça fazla şey vardır.

Kaynakça

- Bernasconi, R. (2015). *İrk Kavramını Kim İcat Etti?* (Z. Direk, Çev.) İstanbul: Metis Yayınları.
- Boubia, F. (1997). HEGEL'S INTERNATIONALISM: WORLD HISTORY AND EXCLUSION. *METAPHILOSOPHY*, 417-432.
- Buck-Morss, S. (2012). *Hegel, Haiti ve Evrensel Tarih*. (E. Ünal, Çev.) İstanbul: Metis Yayınları.
- Camara, B. (2005). The Falsity of Hegel's Theses on Africa. *Journal of Black Studies*, 82-96.
- Chu, A. L. (2018). Black Infinity: Slavery and Freedom in Hegel's Africa. *The Journal of Speculative Philosophy*, 414-425.
- Hegel, G. (2006). *Tarih Felsefesi*. (A. Yardımlı, Çev.) İstanbul: İdea Yayınevi.
- Hegel, G. W. (1986). *Tinin Görüngübilimi*. (A. Yardımlı, Çev.) İstanbul: İdea.
- Hegel, G. W. (2011). *Tarihte Akıl*. (Ö. Sözer, Çev.) İstanbul: Kabalcı Yayınları.
- Kimmerle, H. (2014). *Kültürlerarası Felsefe Açısından Hegel*. (A. T. Çirakoğlu, Çev.) İstanbul: Gündoğan Yayınları.
- Kuykendall, R. (1993). Hegel and Africa: An Evaluation of the Treatment of Africa in The Philosophy of History. *Journal of Black Studies*, 571-581.
- Smith, S. B. (1992). Hegel on Slavery and Domination. *The Review of Metaphysics*, 97-124.
- Verharen, C. C. (1997). "The New World and the Dreams to Which It May Give Rise": An African and American Response to Hegel's Challenge. *Journal of Black Studies*, 456-493.

AFRİKA DİL ve EDEBİYAT ÇALIŞMALARI

African Literature: Between Cultural Richness and Diversity A Journey

Afrika Edebiyatı: Kültürel Zenginlik Ve Çeşitlilik Arasında Bir Yolculuk

Ayşe Tomat YILMAZ

Doç.Dr., Ankara Hacı Bayram Veli Üniversitesi, Ankara/Türkiye

ayse_tomat@hotmail.com

0000-0001-8631-2854

Özet

Tarih boyunca büyük imparatorluklara, krallıklara ve medeniyetlere ev sahipliği yapan Afrika'da çeşitli diller, kültürler, gelenekler ve yaşam biçimleri zengin bir mozaik oluşturur. Başka bir deyişle, Romalılardan Vandallara, Araplardan Avrupalılara birçok farklı toplum kıtanın tarihini ve kültürünü şekillendirir. Sömürgecilik, köle ticareti, bağımsızlık mücadeleleri, savaşlar Afrika'nın kültürel dokusunu derinden etkiler. Günümüzde ise Afrika kıtası bir yandan içinde bulunduğumuz çağdaş dünyayla bütünleşmeye devam ederken diğer yandan da kendi benzersiz kimliğini ve kültürel mirasını korumak için çaba gösterir.

Zengin bir kültüre, tarihe, geleneğe ve çeşitli dillere sahip olan Afrika kıtasının edebiyatı da son derece varsıldır. Eski sözlü geleneklerden çağdaş dönemlerdeki yapıtlara uzanan Afrika edebiyatı kıtanın geçmişi ve geleceği arasında bir köprü görevi üstlenir. Farklı bölgelerdeki zengin kültürel mirasın bir yansıması olan Afrika edebiyatı bir yandan kıtanın birbirinden farklı deneyimlerinin ve bakış açılarının zengin dokusunu yansıtır. Diğer yandan da çok sayıda dil, kültür ve geleneği içinde barındırır. Başka bir deyişle, çeşitli dillerde, kültürlerde ve coğrafi bölgelerde kaleme alınan yapıtları içeren Afrika edebiyatı, kıtanın zengin tarihini, kültürel mirasını, gerçekliklerini ve toplumun değişen yapısını yansıtır. Nitekim, farklı dillere, zengin bir geçmişe ve derin anlamlara sahip yapıtlarla dolu olan Afrika edebiyatı, sadece kıtanın geçmişini ve bugününü anlamak için bir pencere değil, aynı zamanda insanlığın ortak mirasının bir parçasıdır. Bu bağlamda, söz konusu çalışmada hem geçmişi ve bugünü belgeleyen hem de geleceği şekillendiren Afrika edebiyatı zaman dizinsel olarak irdelenecek ve bu edebiyatın geçmişten günümüze uğradığı değişiklikler tarihsel ve toplumsal değişimlere koşut olarak açıklanacaktır.

Anahtar Kelimeler: Afrika, Afrika edebiyatı, Sözlü gelenekler, Sömürgecilik, Dil.

Abstract

Africa, which has hosted great empires, kingdoms and civilizations throughout history, create a rich mosaic of languages, cultures, traditions and ways of life. In other words, from Romans to Vandals, from Arabs to Europeans, many different societies shape the history and cult of the continent. Colonialism, slave trade, independence struggles and wars affect the cultural fabric of Africa. Today, while the African continent continues to integrate with the contemporary world, it also strives to preserve its unique identity and cultural heritage.

The African continent, which has a rich culture, history, tradition and a variety of languages, is also extremely rich in literature. Ranging from ancient oral traditions to contemporary works, African literature acts as a bridge between the continent's past and future. As a reflection of the rich cultural heritage of different regions, African literature reflects the rich structure of the continent's diverse experiences and perspectives. On the other hand, it contains a multitude of languages, cultures and traditions. In other words, African literature, which includes works written in various languages, cultures and geographical regions, reflects the continent's rich history, cultural heritage, realities and the changing structure of society. As a matter of fact, African literature, which is full of works with different languages, a rich history and deep meanings, is not only a window to understand the past and present of the continent, but also a part of the common heritage of humanity. In this context, in this study, African literature, which both documents the past and present and shapes the future, will be analysed chronologically and the changes that this literature has undergone from past to present will be explained in parallel with historical and social changes.

Key Words: Africa, African literature, Oral traditions, Colonialism, Language.

Giriş

Tarih boyunca büyük imparatorluklara, krallıklara ve medeniyetlere ev sahipliği yapan Afrika'da, çeşitli diller, kültürler, gelenekler ve yaşam biçimleri zengin bir mozaik oluşturur. Başka bir deyişle, Romalılardan Vandallara, Araplardan Avrupalılara birçok farklı toplum kıtanın tarihini ve kültürünü şekillendirir. Sömürgecilik, köle ticareti, bağımsızlık mücadeleleri, savaşlar Afrika'nın kültürel dokusunu derinden etkiler. Günümüzde ise Afrika kıtası bir yandan içinde bulunduğumuz çağdaş dünyayla bütünleşmeye devam ederken diğer yandan da kendi benzersiz kimliğini ve kültürel mirasını korumak için çaba gösterir.

Zengin bir kültüre, tarihe, geleneğe ve çeşitli dillere sahip olan Afrika kıtasının edebiyatı da son derece varsıldır. Eski sözlü geleneklerden çağdaş dönemlerdeki yapıtlara uzanan Afrika edebiyatı, bir yandan kıtanın birbirinden farklı deneyimlerinin ve bakış açılarının zengin dokusunu yansıtırken diğer yandan da çok sayıda dil, kültür ve geleneği içinde barındırır. Bu bağlamda, söz konusu çalışmada Afrika edebiyatı zaman dizinsel olarak ele alınacak ve bu edebiyatın geçmişten günümüze uğradığı değişiklikler tarihsel ve toplumsal değişimlere koşut olarak irdelenecektir.

Afrika edebiyatını ayrıntılı bir biçimde ele almadan önce, söz konusu edebiyatın diline kısaca değinmek yerinde olacaktır. Afrika edebiyatı yapıtlarının genellikle Fransızca, İngilizce ya da diğer Avrupa dilleri kullanılarak kaleme alınması "sık sık alevli tartışmaların odağında olmuştur. Afrika dillerini kullanan yazarları açık şekilde dışarıda bırakan 1962'deki Anglofon Afrika Edebiyatı üzerine yapılan Makerere Konferansı ile Obi Wali'nin "The dead end of African literature?" ("Afrika Edebiyatı'nın Çıkmazı") (1963) başlıklı tartışma yaratan makalesinin yayımlanması genellikle bu tartışmanın başlangıç noktası olarak görülür." (Klinger, 2017: 121)

Afrikanlı yazarların katıldığı söz konusu konferansta, Nijeryalı romancı, şair, eleştirmen ve profesör Chinua Achebe "'Afrika edebiyatını küçük bir tanıma sığdıramazsınız,' diyerek Afrika edebiyatını tekil bir birim olarak değil, gerek ulusal (Avrupa dilleri) gerekse yerel dillerin bir arada oluşturduğu birimler kümesi olarak gördüğünü" (Akçay, 2021: 46) dile getirir. Buna karşın, Kenyalı yazar Ngũgĩ wa Thiong'o ise Afrika edebiyatı kapsamında yer alan yapıtların yerel dillerde kaleme alınması gerektiğini savunur.

"Afrika edebiyatı hangi dilde kaleme alınmalıdır?" sorusunun yanıtı kişilere göre farklılık gösterir. Kimi yazarlar yapıtlarını sömürgecinin dilinde kaleme alırlar çünkü onlar sömürgecinin kendi diliyle sömürgeciye karşı koyduklarını düşünürler. Ayrıca kendi yerel dillerine oranla Avrupalı'nın dilini kullanarak daha çok kişiye seslerini duyurabileceklerini düşünürler. Gerek Afrika'da gerekse Avrupa'da ve dünyanın birçok bölgesinde üzerinde en çok çalışılan kadın yazarlardan biri olan ve 2005 yılında Fransız Akademisi'ne seçilen Assia Djebar, bu durum için "francographie" terimini kullanır. "Francographie, Fransızca yazıp Fransız olmayan bir sesle söylemek, Arapça olmayan bir alfabeyle yazıp, Arap kulağıyla dinlemektir. Başka bir deyişle, Fransızca'yı yalnızca kendini anlatmak için kullanmaktır." (Calle-Gruber, 2006 : 26) Négritude terimini ilk kez kullanan Martinikli yazar, şair, siyasetçi Aimé Césaire de şöyle der: "Kendi üzerimdeki Fransız etkisini inkâr etmiyorum. İstesem de istemesem de bir şair olarak kendimi Fransızca ifade ediyorum ve Fransız edebiyatı çok açık biçimde beni etkilemiştir. Fakat kuvvetle vurgulamak isterim ki – Fransız edebiyatının bana sağladığı elemanları bir ayrılık noktası olarak kullanırken – aynı zamanda daima Afrika mirasıyla iletişim kurma yeteneğinde bir dil yaratmaya çalıştım. Başka bir deyişle, benim için Fransızca yeni ifade biçimleri geliştirmekte kullanmak istediğim bir araçtı. Bir Antil Fransızcası, bir siyah Fransızca, hala Fransızca olmaya devam eden ancak siyah bir karaktere sahip bir dil yaratmak istedim." (Césaire, 2005 : 167) Öte yandan, kimi yazarlar ise Batı'nın dilinde kendi tarihini, kültürünü, duygu ve düşüncelerini eksiksiz bir biçimde anlatabilmenin neredeyse olanaksız olduğunu belirterek kendi yerel dillerini kullanırlar çünkü söz konusu yazarlar sömürgecinin dilinde kaleme alınan yapıtların çorak kaldığını düşünürler. Bir diğer grup yazar ise yapıtlarını sömürgecinin dilinde kaleme alırken araya da kendi yerel dillerinden kelimeler ya da cümleler ekler.

Dil konusunun ardından, Afrika edebiyatı incelendiğinde ise öncelikle bu edebiyatın kıtanın geçmişi ve geleceği arasında bir köprü görevi üstlendiğini, "(...) tekil bir yazınsal deneyimden ziyade çok uluslu, çok kültürlü ve en önemlisi çok dilli bir yekûndan" (Akçay, 2021: 35) oluştuğunu belirtmek

yerinde olacaktır. Çeşitli dillerde, kültürlerde ve coğrafi bölgelerde kaleme alınan yapıtları içeren Afrika edebiyatı, kıtanın zengin tarihini, kültürel mirasını, gerçekliklerini ve toplumun değişen yapısını yansıtır. Eski sözlü geleneklerden çağdaş başyapıtlara kadar, Afrikalı yazarlar güçlü anlatıları, kendilerine özgü üslupları ve ilgi çekici kişileri aracılığıyla dünya çapındaki okurları büyüler.

Kıtanın farklı bölgelerindeki zengin kültürel mirasın bir yansıması olan Afrika edebiyatı tarihsel bağlamda irdelendiğinde, söz konusu edebiyatın kökeninin binlerce yıl öncesindeki sözlü geleneklere kadar uzandığı görülür. Sözlü gelenekler konusunda ayrıntılara yer vermeden önce şunu vurgulamak yerinde olacaktır: "Afrika, Afrika halkları, kültürleri ve medeniyetleri hakkındaki bilgilerimizin çok uzun süre Batılı beyaz adamın önyargılı bakış açısı tarafından şekillendirildiğini ve Afrika'nın sözlü gelenekleri konusundaki gerçek ve tarafsız çalışmaların ancak 1960'larda başlatılabildiğini ve ne yazık ki halen çok da fazla bir yol alınmadığını göz önüne alırsak, bu konularda henüz ne kadar az bilgi sahibi olduğumuzu kolayca fark edebiliriz." (Tarakçıoğlu, 2007: 1537)

Uzun yıllardır süregelen sözlü gelenekler kuşkusuz Afrika edebiyatının temel yapı taşlarındandır. Başka bir deyişle, "sözlü gelenek, Afrika sanatının ve edebiyatının omurgasını teşkil eder. Kadim ve çağdaş dönemleri ve Afrika yaşamının tüm yönlerini kapsayan, canlı bir gelenektir. Şiir, sözlü anlatım, bilmece, atasözü, şarkı, şenlik draması, müzik ve dans, heykel gibi sözlü ve sözsüz biçimleri ve çeşitli malzemelerden meydana gelen farklı sanat eserlerini içerir." (Kalu, 2023: 2) Ayrıca, epik şiir, mitler, ilahiler, destanlar da Afrika sözlü gelenekleri arasında yer alırlar.

Bu türlerden biri olan destanlar Afrika sözlü anlatı geleneğinde büyük önem taşırlar. "Destanlar şiirlerden; uzun yolculuklar, savaş ve barış, çatışma ve uzlaşma üzerine betimleyici anlatılardan; halkın normlarını, bilgelikliğini ve değerlerini yansıtan bilmece ve aforizmalardan ve yanı sıra dualar ve diğer sözlü sanat biçimlerinden oluşur." (Kalu, 2023: 7) Bölgeden bölgeye kullanılan müzik aletleri farklılık gösterse de destanlar genellikle müzik eşliğinde yorumlanırlar.

Destanların yanı sıra efsaneler de sözlü geleneklerin önde gelen ürünlerinden biridir. "Efsaneler aslında insanlığın yazılı olmayan tarihidir ve belli bir gruba ait kültürel mirasın bir nesilden diğerine taşınmasında en önemli araçlardan biridir." (Tarakçıoğlu, 2007: 1536) Afrika toplumlarının yaşam biçimleri, gelenek ve görenekleri, inançları, kısacası sosyal yapıları konusunda önemli bilgiler sunan "(...) efsaneler ve mitler tüm kıtada inanılmaz sayıda karşımıza çıkar. Ancak 20. yüzyılın neredeyse son çeyreğine kadar bunların pek çoğu kaleme alınmamıştır. Bunun nedeni bazı kişilerin iddia ettiği gibi Afrika halkının cehaleti, yazmayı bilmemesi veya sevmemesi değil, coğrafi koşulların getirdiği zorluklar ve ayrışmalardır." (Tarakçıoğlu, 2007: 1538)

Genel olarak sözlü gelenekler bölgeler ve etnik gruplar arasında farklılıklar göstermesine karşın, hikâye anlatımı birçok bölgenin ortak noktasını oluşturur. Sözlü tarihçiler ya da ozanlar olarak da tanınan griotlar ve hikâye anlatıcıları kabilelerin tarihini, gelenek ve göreneklerini, kültürünü, efsanelerini anlatarak tarihin ve kültürün kuşaktan kuşağa aktarılmasına olanak tanırırlar.

Afrika sözlü anlatılarında yer alan hikâyelerin genellikle ne zaman ortaya çıktığı bilinmemesine karşın, her biri yüzyıllardır varlığını sürdürür. Öte yandan, "hikâyelerin genellikle ortak yazarı olduğu kabul edilir: insanlar." (Kalu, 2023: 4) Söz konusu anlatılar genellikle her türlü konuyu içerse de toplumsal konulara daha çok yer verirler. "Kadının toplumdaki konumu gibi konular; aile; kardeş rekabet (özellikle çok eşli ailelerde); güzelliğin, aşkın, gaddarlığın doğası ve ekonomik refah, Afrikalı hikâye anlatıcısının repertuarının başında gelir." (Kalu, 2023: 5)

Afrika sözlü anlatıları gerek çocukları gerekse toplumun her kesimini eğlendirmeyi, bilgilendirmeyi ve eğitmeyi amaçlar. Ayrıca "evreni, yaşamı, ölümü, nezaketin değerini, cesareti, sevgiyi, dürüstlüğü, adaletin toplumdaki yerini ve binlerce yıldır insanlığı ilgilendiren diğer alanları keşfetmeyi sağlar." (Kalu, 2023: 4) Bununla birlikte, Afrika sözlü anlatıları, kültürel mirasın korunmasında, topluluklar içinde uyumun artmasına, dilin, bilginin, kültürün kuşaktan kuşağa aktarılmasında büyük önem taşır. Nitekim, bireylerin toplumsal kimlik ve aidiyet duygularını isteklendiren, topluluk içindeki bağlarını güçlendiren Afrika sözlü anlatıları, kendilerinden sonraki yazınsal türlerin de temelini oluşturur.

Afrika yazılı edebiyatı incelendiğinde ise, Afrika'da yazılı geleneğin hiyerogliflerin dinî metinleri, idari kayıtları ve edebî kompozisyonları kayıt altına aldıkları Mısır gibi eski uygarlıklara dayandığı söylenebilir. Antik Mısır Edebiyatı, mezar, dikilitaş ve tapınaklar üzerine yazılan efsaneler, mitler, hikâyeler, dinî ve tıbbi metinler, bilgelik metinleri, ilahiler, şiirler, otobiyografiler ve mektuplardan oluşur. Kimi zaman mezarlar ve tapınaklar gibi anıtlarda kullanılan hiyeroglifler, kimi

zaman da papirüs rulolarında kullanılan hiyeratik yazı ile yazılan söz konusu edebiyat eski Mısır kültürü, inançları ve uygulamaları konusunda ayrıntılı bilgi sunar.

Antik Mısır edebiyatının yanı sıra, Etiyopya Edebiyatı da yazılı edebiyat geleneğine sahiptir. Solomon hanedanını anlatan Etiyopya ulusal destanı "Kebra Nagast" (The Glory of the Kings, Kralların Zaferi) bu edebiyatın en eski örneklerinden biridir. Etiyopya Edebiyatı tarihî kronikler, dinî metinler ve şiirler de içerir.

Arap, Berberi ve diğer kültürlerin etkisiyle kaleme alınan Kuzey Afrika edebiyatı da son derece varsıldır. İbn Haldun'un tarih, sosyoloji, ekonomi, siyaset gibi birçok alanda görüşlerini kaleme aldığı Mukaddime ise erken dönem Afrika edebiyatına katkıda bulunan yapıtlardandır.

Svahili edebiyatı ise içerdiği tarihî kronikler, dinî metinler, epik anlatılar ve şiirleriyle yüzyıllar öncesine uzanır. 1728 yılında Bwana Mwengo wa Athman tarafından kaleme alınan ve Svahili halkının efsanevi kökenlerini anlatan epik şiir "Utendi wa Tambuka" (Pate Destanı), bu edebiyatın önde gelen yapıtlarındandır. Kuşkusuz ki söz konusu örnekler, zengin ve çeşitli bir yazın dünyasına sahip olan Afrika kıtasının sadece küçük bir kısmını yansıtır.

Örneklerde de görüldüğü gibi, Avrupalı sömürgecilerden önce de Afrika toplumları kendi yerel dillerinde yazılmış çeşitli yazınsal yapıtlara sahiptir. Ancak Afrika'da yazılı edebiyatın gelişimi genellikle Avrupa sömürgeciliği ile ilişkilendirilir ve sömürgeciliğin doruk noktasına ulaştığı XIX. ve XX. yüzyıllarda yazılı edebiyatın kıtaya yayıldığı öne sürülür. (Gikandi, 2003 : XII)

Bilindiği üzere, Haçlı Seferleri ile birlikte ortaya çıkan, Coğrafi Keşifler ile daha da güçlenen Avrupa yayılcılığı XIX. yüzyılda doruk noktasına ulaşır. "Şarkiyatçılığın kurumları ile içeriğindeki büyük ilerleme dönemi, Avrupa'nın eşi görülmedik yayılma dönemiyle tamı tamına çakışır; 1815'ten 1914'e değin, doğrudan doğruya Avrupa yönetimindeki sömürgelerin kapladığı alan, yeryüzünün yaklaşık yüzde 35'inden yüzde 85'ine çıktı. Tüm kıtalar bu yayılımdan payını aldı, ama hiçbiri Afrika ve Asya kadar etkilenmedi." (Said, 2013: 50)

Edward W. Said'in de belirttiği gibi, Afrika, Avrupa sömürgeciliğinden en çok etkilenen kıtalardan biridir. "Şark, Avrupa'nın sadece komşusu değildir; Avrupa'nın en büyük, en zengin, en eski sömürgelerinin mekânı, uygarlıkları ile dillerinin kaynağı, kültürel rakibi, en derin, en sık yinelenen Öteki imgelerinden biridir." (Said, 2013: 11)

Doğu'nun doğal kaynaklarından ve yeraltı zenginliklerinden yararlanmak amacıyla yola çıkan Avrupalılar, genellikle insan olarak bile kabullenmedikleri sömürge halkını her olanakta aşağılar ve ötekileştirirler. Örneğin, Fransız eleştirmen ve oyun yazarı Jules Lemaitre "(...) Belki de bana bu insanların dünyaya neden geldiklerini soracaksınız. Söyleyelim o halde, Altın Kıyısı'nın Aşantileri ve diğer vahşiler bize günün birinde hizmet etmek için varlar" (Ferro, 2011: 277) diyerek sömürge halkını nasıl küçümsediğini gözler önüne serer. Sömürgecinin gözünde, "kolonileştirilmiş halklar irrasyoneldir ama Avrupalılar rasyoneldir; birinciler barbar, şehvi ve tembel, Avrupa ise cinsel iştahların denetim altında tutulduğu ve başat etiği sıkı çalışma etiği olan medeniyetin kendisidir; Şark durağandır, Avrupa ise gelişir ve ileri yürür; Avrupa'nın erkeksi olabilmesi için Şark'ın kadınsı olması gerekir." (Loomba, 2000: 68)

Avrupalılar kendilerini bilgili, çağdaş ve aydın olarak nitelendirirlerken, sömürülenleri ise eğlenceye düşkün, ilkel, barbar tipler olarak betimlerler. Örneğin, "(...) Beyaz ırkın 'öncü gücü olan İngilizlere düşen, mesafeyi koruyarak, diğerlerini eğitmek ve yetiştirmektir. Fransızlar da yerlileri çocuk yerine koyuyorlardı ve onları aşağı görüyorlardı, ancak cumhuriyetçi inançları en azından kalabalıklar önünde, yaptıklarıyla söyledikleri birbirini tutmasa da farklı bir söylem tutturmalarına yol açıyordu. Fransızları, İngilizleri ve diğer sömürgecileri birbirlerine yaklaştıran ve onlarda Avrupa'ya aidiyet bilincini yaratan şey, kendilerinin bilimin ve tekniğin ete bürünmüş hali olduklarına dair inançlarıydı. Egemenlikleri altına aldıkları toplumlar bu bilgiyle ilerleyecekti." (Ferro, 2011: 50) Sömürgeciler din, uygarlık, eğitim ve kültür götürme adı altında, sömürge halklarını aşağılarlar ve onları kendi ülkelerine, dillerine, dinlerine ve toplumlarına yabancılaştırırlar. Aimé Césaire bu durumu şu cümlelerle özetler: "Avrupalılar Afrika'yla ilgili her şeyi aşağılıyorlardı ve Fransa'da insanlar barbar ve medeni iki dünyadan söz ediyorlardı. Barbar olan dünya Afrika'ydı, medeni olan ise Avrupa. Bu yüzden birisinin bir Afrikalıya yapabileceği en iyi şey onu asimile etmektir: amaç onu siyah derili bir Fransız'a dönüştürmektir..." (Césaire, 2005 : 37)

İngiliz asıllı Amerikalı ünlü tarihçi Bernard Lewis "Tarihi metinler, edebiyat ve özellikle de çağdaş şiir gerek bireylerin gerek toplumsal grupların şikayetlerini; zamanın siyasi, toplumsal ve bunlarla birlikte dolaylı olarak ekonomik gerilimlerini yansıtmaktadır" (Lewis, 2021: 77) der. Gerçekten

de sömürgeciler tarafından kendi diline, dinine, kimliğine, toplumuna, kültürüne yabancılaştırılan, her olanakta aşağılanıp küçümsenen, insan olarak bile görülmeyen sömürülenler, ülkelerinin içinde bulunduğu durumu, yaşadıklarını, duygularını ve düşüncelerini edebiyat ile anlatırlar. Genellikle Afrika'nın tarihini ve kültürünü yansıtan Afrika edebiyatı sömürgecilerin gelişle birlikte ve özellikle 1930'lu yıllardan sonra Afrika'nın gerçekliğini vurgular. Kısacası "Modern Afrika edebiyatı sömürgeci güçlerle mücadele eden, bastırılan, ezilen halkın çığlığıdır bir yanıyla; sömürge hakimiyetinin baskıcı kültürünü yansıtarak gerek bireysel gerekse toplumsal yıkımları tam anlamıyla gerçekçilik formunda ortaya koyar." (Akçay, 2021: 50)

Sömürge ve sömürge sonrası dönemde ortaya çıkan yapıtlar, genellikle kimlik arayışı, direniş, özgürlük mücadelesi gibi temalara odaklanır. "Ana hedef, sömürgeci dönemin bütün kirli çıkıllarını, kalıntılarını birer birer ortaya seren Afrika'nın kuzeyinden güneyine, doğusundan batısına boy veren ve Batı'nın gözünde 'rahatsız edici' metinlerin işlevselliği; yerli siyasetin ve iktidarların cüret edemediğini, bilinç, direniş ve yeniden yapılanma bağlamında gerek yerli dillerde gerekse Batı dillerinde Siyah Kıta'nın özerkliğini ilan etmektir" (Akçay, 2021: 44). Nitekim, yapıtlar bir yandan sömürülenlerin acı deneyimlerini gözler önüne sererken diğer yandan da bu toplumların direnişlerini ve dayanışmalarını yansıtır. Örneğin, Faslı yazar Tahar Ben Jelloun, kızı ile konuşmalarını kaleme aldığı *Kızıma Irkçılığı Anlatıyorum* adlı yapıtında sömürgeciliğe değinir. "Sömürgeci de ırkçıymış! Hem ırkçıdır hem de buyurgandır. Eğer başka bir ülkenin egemenliği altına girmişsek, özgürlüğümüzü, bağımsızlığımızı kaybetmişiz demektir. (...) Sömürgecilik devlet düzeyinde yaşanan bir ırkçılıktır" (Ben Jelloun, 1998: 48 – 49) der. Cezayirli şair Jean Amrouche ise ülkesinin içinde bulunduğu durumu şu dizelerle aktarır:

"Cezayirli'lerin herşeyini aldılar
Adlarıyla birlikte ülkelerini
İlahi sözleriyle dillerini
Beşikten mezara giden yolda
Adım attıran bilgeliği
Buğday yüklü topraklarını
Sular çağlayan bahçelerini
Ağızlarındaki ekmeği
Ve ruhlarının ekmeğini
(...)
Herşeyin dışına itildi Cezayirli'ler
Yaşadıkları toprağın öksüzü
Anısız ve geleceksiz bir bugünün
Tutsağı yapıtlar onları" (Ben Jelloun, 1998: 50).

Assia Djebar ise yapıtlarında bir yandan Cezayir'in tarihsel süreç içinde yaşadıklarını ve ülkesinin sömürgecilerle birlikte yaşadığı değişimi kaleme alır. Diğer yandan da dinsel ve toplumsal değerler tarafından baskı altında tutulan kadınların durumunu açığa çıkararak onların ruhsal ve sosyal konumlarını aktarır. Kısacası ülkesinin kadınlarının içinde bulunduğu durumu yapıtları aracılığıyla bütün dünyaya aktarır ve onların sesi olur.

Örneklerden de anlaşıldığı gibi, sömürge ve sömürge sonrası dönemde ortaya çıkan yapıtlar sömürgecilikle savaşmak için kullanılan bir araç olarak da nitelendirilebilir. Söz konusu yapıtlar hem toplum kimliğinin, yerel kültürün ve geleneklerin güçlendirilmesine olanak tanır hem de toplumun yaşadıklarını gözler önüne sererek sömürgeciliği eleştirir. Afrika'da Avrupa sömürgeciliği altında yazılan eserler, Afrika'nın kendi kimliğini ve kültürünü koruma çabalarını yansıtırken, sömürgecilik karşıtı bir durum da alır. Başka bir deyişle, sömürgecilerin boyunduruğunda yaşayan toplumların edebiyatı, sadece o döneme ait tarihsel bir belge olmanın ötesine geçer, aynı zamanda toplumsal değişimin ve direnişin dışı vurumu olarak da değerlendirilir. Sözün kısası "(...) Modern Afrika edebiyatının bir çatışma ya da karşılaşma kültürünün sonucu ortaya çıktığını görüyoruz. Daha doğrusu, sömürgeciliği yok sayarak modern Afrika edebiyatına nüfuz edilmesi imkânsızdır." (Akçay, 2021: 10)

XX. yüzyılın ortalarında, Afrika ülkeleri teker teker sömürgeci güçlerden bağımsızlıklarını kazanmaya başlar. Bu dönemde söz konusu ülkeler sömürgeciliğin mirasıyla boğuşurken, Afrika edebiyatının ise en yüksek noktasına ulaştığı söylenir. Edebiyatın yeni Afrika ulusunun ortaya çıkışını ve yeni bir kültür ile kimlik savını kutladığı belirtilir (Gikandi, 2003: XII) ve Afrika edebiyatında köklü değişiklikler gözlemlenir. Afrika'nın dört bir yanındaki yazarlar gerek şiirleri gerekse romanları

aracılığıyla kıtanın zengin kültürel, sosyal ve siyasi manzaralarını yansıtmayı amaçlarlar. Bu doğrultuda, çeşitli türleri, üslupları, temaları ve dilleri kullanarak kimlik, aidiyet ve kültürel miras gibi konular üzerine yoğunlaşırlar. Sömürge mirası, kültürel melezlik ve özgünlük arayışı doğrultusunda biçimlenen Afrika kimliğinin karmaşıklığıyla savaşırlar. Afrika'nın öznelliğini yansıtmayı amaçlayan yazarlar, bir yandan sömürgeci ülkelerin kendilerine uyguladıkları eşitsizliklerin, aşağılanmaların ve ötekileştirilmenin altını çizerek. Sömürülen toplumların, kadınların, azınlıkların seslerini duyurarak onların deneyimlerini, öfkelerini, arzularını ve özlemlerini betimlerler; başkaldırının, isyanın, direnişin ve özgürlüğün önemini vurgularlar. Diğer yandan da Afrika toplumları ile ilgili önyargılara, basmakalıp düşüncelere ve yanlış anlamalara karşı savaşırlar. Nitekim, sömürgeciliğin Afrika toplumları üzerindeki toplumsal, kültürel, tarihsel, ekonomik ve siyasi etkilerini eleştirel bir biçimde ortaya koyarlar. Başka bir deyişle, "Postkolonyal Afrika edebiyatı, Afrika'nın bağımsızlığı öncesi ve sonrasında genel anlamda siyahlar tarafından üretilen edebî eserlerle, tematik olarak beyaz kolonyal temsilleri yıkmayı hedefleyen, Afrika'yı bir değer olarak, Afrikalılığı bir tecrübe, yaşamı ise değerler dizgesi olarak yeniden üreten, form olarak gerçekçi, bazen modernist hatta postmodernist çıkışlarla belirir, şiirde, dramada ve romanda 'Afrika öznelliğini' ortaya koymayı hedefler. Postkolonyal edebiyatın iki önemli misyonu var: Birincisi: kolonyalist yazarların ürettiği değerleri, imgeleri alt üst etmek, ikincisi ve en önemlisi, Afrika'nın tecrübesini sunmaktır. Bir karşı çıkıştan ziyade, kendi dinamiklerinden hareketle Afrika'nın kültürel devrimini gerçekleştirmek olarak okunabilir postkolonyal metinler." (Akçay, 2021: 12)

Postkolonyal Afrika edebiyatında, kimi yazarlar yapıtlarını kaleme alırken kendi yerel dilleri ile İngilizce, Fransızca ve Portekizce gibi sömürge dillerini harmanlarlar. Dilsel bir melezlik yaratarak Afrika kıtasının içinde bulunduğu dilsel karmaşıklığı ve gerçekliği yansıtır. Nijeryalı Chinua Achebe ve Wole Soyinka, Kenyalı Ngũgĩ wa Thiong'o, Somalili Nuruddin Farah, Senegalli Ousmane Sembène gibi yazarlar yapıtları aracılığıyla yazın dünyasında derin iz bırakırlar. Örneğin, Achebe'nin Igbo toplumunu ve İngiliz sömürgeciliğinin bu toplum üzerindeki etkilerini anlattığı "Things Fall Apart" (Parçalanma) adlı romanı Afrika edebiyatının önde gelen yapıtlarından biridir. "Achebe bir dünya yazarıdır, sadece Afrika edebiyatının ebeliğini yapmakla kalmamış, sömürgeci söylemin tahrif ettiği Afrika ve Afrikalılığı yeniden özneleştiren, emperyal iktidarın şiddetini edebiyatın ve sözün gücüyle ifşa eden, bununla da yetinmeyip tarih sahnesinin dışına itilmiş kıtanın karmaşık yapısını yansıtmayı bir ödev bilinciyle ilkeleştiren bir edebiyat devi olarak karşımızda duruyor." (Akçay, 2021: 147) Tiyatro oyunlarında Afrika'nın toplumsal, kültürel ve siyasi sorunlarını eleştirel bir bakışla irdeleyen Wole Soyinka ise 1986 yılında Nobel Edebiyat Ödülü'nü alır ve Afrika edebiyatının dünya çapındaki önemini ve etkisini artırır. Dil ve kimliğin Afrika edebiyatında önemli bir yeri olduğunu belirten Ngũgĩ wa Thiong'o ise İngilizce yazmayı bırakır ve yapıtlarını kendi ana dili olan Gikuyu dilinde kaleme alır. Onun yaptığı bu dil değişikliği Afrika'nın kültürel kimliğinin ve bağımsızlığının bir dışı vurumu olarak algılanır. Nuruddin Farah da Somali kültürünü ve toplumunu derinlemesine ele aldığı yapıtları aracılığıyla hem Somali toplumu içinde hem de uluslararası alanda tanınır ve Afrika edebiyatına katkı sağlar. Yazar ve film yapımcısı Ousmane Sembène ise "sinemayı, ulusal kurtuluş savaşlarındaki tartışılmaz katkısı açısından değerlendirmiş ve önemsemiştir." (Namaz, 2022: 182) Bu doğrultuda, Sembène toplumsal dönüşüm, kültürel kimlik, eşitlik ve adalet mücadelesi gibi konuları işleyerek Afrika'nın geniş bir izleyici kitlesiyle buluşmasına olanak tanır. Sonuç olarak postkolonyal yazarlar Afrika edebiyatının şekillenmesinde önemli rol oynarlar ve küresel yazın dünyasında adlarından sıklıkla söz ettirerek Afrika edebiyatının önemini kanıtlarlar.

Günümüzde ise Afrika edebiyatı, kıtanın çeşitli kültürlerinin ve çağdaş gerçekliklerinin karmaşıklığını yansıtan çok sayıda eğilimi ve temayı yansıtır. Farklı bölgelerden ve etnik kökenlerden gelen çok çeşitli yapıtları kapsayan Çağdaş Afrika edebiyatı, tarihten göç ve diasporaya, doğa bilimlerinden teknolojiye birçok temayı işler. Günümüz yazarları çeşitli biçimler, türler ve üsluplar deneyerek Afrika edebiyatını daha da güçlendirip canlandırır. Örneğin, Nijeryalı Chimamanda Ngozi Adichie uluslararası alanda başarı sağlayan yazarlardan biridir. Adichie kimlik, ırk, cinsiyet, kültür ve politika gibi konuları ele aldığı yapıtlarıyla Afrika yaşamını, tarihini, kültürünü, siyasetini ve Afrika kadınlarının içinde bulunduğu durumu gözler önüne serer. Tarihsel olayları sıradan kişilerin yaşamları ile harmanlayarak anlatır. Afrika ve Afrika toplumları konusunda kalıplaşmış yargılarla savaşıp söz konusu toplumlara çok yönlü bir bakış sunar. Yapıtları birçok dile çevrilen ve uluslararası ödüller almaya hak kazanan Adichie, "Hepimiz Feminist Olmalıyız" adlı TEDx konuşmasıyla da toplumsal cinsiyet eşitliği konusunda küresel tartışmaları ateşler. Nijerya asıllı Amerikalı Teju Cole ise kendine özgü üslubu ve irdelediği konularla adından sıklıkla söz ettirir. Romancı, eleştirmen, fotoğrafçı,

akademisyen Cole, Open City (Açık Şehir) adlı romanıyla büyük beğeni toplar. Yapıtlarında sıklıkla göç, aidiyet, yerinden edilme ve farklı kültürler arasında yaşayan bireylerin sorunları gibi konuları işler. Bununla birlikte, güncel olaylarla yakından ilgilenir ve makaleleri ve sosyal medyadaki yazılarıyla sömürgecilik, ırkçılık ve küreselleşme gibi konularda görüşlerini açık bir biçimde bildirir. Yapıtları ve yazılarının yanı sıra başarılı fotoğraflarıyla da dikkat çeken Cole çağdaş edebiyatın önde gelen güçlü seslerinden biridir. Asıl adı Elizabeth Zandile Tshele olan Zimbabveli NoViolet Bulawayo, yazın dünyasının dikkat çeken yazarlarından bir diğeridir. Bulawayo, We Need New Names (Yeni İsimlere İhtiyacımız Var) adlı yapıtında, Zimbabve’de büyüyüp Amerika Birleşik Devletleri’ne göç eden genç bir kızın yaşamı üzerinden küreselleşmenin Afrika toplumu üzerindeki etkisini irdeler. Söz konusu yapıt dünyanın saygın edebiyat ödülllerinden biri olan Man Booker Ödülü’ne aday gösterilir ve Etisalat Edebiyat Ödülü’nü kazanır. Bulawayo yapıtları aracılığıyla Zimbabve kültürünü, yaşamını, yoksulluğu, siyasi istikrarsızlıkları ve halkın içinde bulunduğu durumu gözler önüne serer. Afrofütürizmin önde gelen seslerinden biri olan Nnedi Okorafor ise bilim kurgu ve fantezi alanında çığır açan Afrikalı yazarlardan biridir. Genellikle Afrika gelenek ve folklorundan esinlendiği yapıtlarında kimlik, aidiyet, kültürel melezlik, gelenek ile çağdaşlık arasında bocalayan kadınların durumu gibi konuları işler. Afrika kıtasının çeşitliliğini gözler önüne seren Okorafor, kurgunun Afrika bakış açısıyla yeniden tanımlanmasına ve biçimlendirilmesine olanak tanır. Öte yandan Yaa Gyasi ve Jennifer Nansubuga Makumbi gibi yazarlar ise Afrika tarihinin karmaşıklığını araştıran tarihi kurgu romanlarıyla büyük ilgi çekerler. Yaa Gyasi geçmiş ile bugün arasında köprüler kurarak Afrika’nın tarihini aydınlatır ve kıtada yaşanan adaletsizliklere ışık tutar. Jennifer Nansubuga Makumbi de Uganda edebiyatının çığır açan yapıtlarından biri olarak kabul edilen Kintu adlı romanıyla Uganda tarihini ve kültürünü büyük bir ustalıkla tanıtır. Ayrıca Lesley Nneka Arimah ve Namwali Serpell gibi yazarlar da kaleme aldıkları kısa öyküleriyle Afrika kıtasındaki yazınsal çeşitliliği gözler önüne sererler. Yapıtlarında Afrika’nın sömürge sonrası dönemini ve sığınmacı sorunlarını ele alan Tanzanyalı yazar Abdulrazak Gurnah ise 2021 yılında kazandığı Nobel Edebiyat Ödülü ile Afrika edebiyatına büyük bir katkı sağlar. Kuşkusuz söz konusu yazarlar Çağdaş Afrika edebiyatının önde gelen isimlerinden sadece birkaçıdır; liste kolaylıkla uzatılabilir. Ancak burada vurgulanması gereken nokta şudur: son yıllarda birçok yazar elde ettiği başarılarla bir yandan Afrika edebiyatının küresel çapta tanınırlığını ve gücünü artırıp yerini sağlamlaştırırken diğer yandan da yeni kuşak Afrikalı yazarlara esin kaynağı olur.

Sonuç olarak, Afrika edebiyatı geçmişten günümüze kıtanın tarihini, kültürünü ve toplumsal dinamiklerini yansıtır. Eski sözlü geleneklerden çağdaş dönemlere kadar, her bir yapıt Afrika toplumunun çeşitliliğini, gerçekliklerini ve karmaşıklığını gözler önüne serer. Birçok farklı bölgeden, etnik kökenden ve cinsiyetten yazar farklı temaları işleyerek kendi toplumlarının deneyimlerini, kültürel değerlerini ve siyasi mücadelelerini anlatır. Roman, öykü, şiir, tiyatro gibi türler aracılığıyla Afrika’nın geçmişi ve geleceği arasında köprüler kurar.

Zengin bir geçmişe, çeşitli dillere ve derin anlamlara sahip yapıtlarla dolu olan Afrika edebiyatı, sadece kıtanın geçmişini ve bugünü anlamak için bir pencere değil, aynı zamanda insanlığın ortak mirasının bir parçası olması bakımından da değerlidir. Nitekim hem geçmişi ve bugünü belgeleyen hem de geleceği şekillendiren Afrika edebiyatı çeşitliliği, derinliği ve evrensel niteliğiyle, dünya edebiyatının önemli bir unsuru olarak varlığını sürdürmeye devam edecektir.

KAYNAKÇA

- Akçay, A. S. (2021). Modern Afrika Edebiyatı Dönemler, Temalar ve Yaklaşımlar. Hece Yayınları.
- Ben Jelloun, T. (1998). Kızıma Irkçılığı Anlatıyorum. (Çev: Alev Er). Mart Matbaacılık.
- Calle-Gruber, M. (2006). Assia Djebar, Paris.
- Césaire, A. (2005). Fransız Irkçılığının Fikri Temelleri Sömürgecilik Üzerine Söylev. (Çev: Güneş Ayas). Doğu Kütüphanesi.
- Ferro, M. (2011). Sömürgecilik Tarihi: Fetihlerden Bağımsızlık Hareketlerine 13. Yüzyıl-20. Yüzyıl. (Çev : Muna Cedden). İmge Kitabevi.
- Gikandi, S. (2003). Encyclopedia of African literature. Routledge.
- Kalu, A. C. (2023). Rienner Afrika Edebiyatı Antolojisi. (Çev: Serkan Toy, Fatih Özdemir, Ferda Akıncı Kütükçüoğlu, Dila Attepe). Afrika Vakfı Yayınları.
- Klinger, S. (2017). At the Interface of two Different Linguistic Aesthetics: Chinua Achebe's Things Fall Apart and Arrow of God. *Journal of Faculty of Letters/Edebiyat Fakültesi Dergisi*. 34(1).
- Lewis, B. (2021). Ortadoğu. (Çev: Selen Y. Kölay). Arkadaş Yayınevi.
- Loomba, A. (2000). Kolonyalizm Postkolonyalizm. (Çev: Mehmet Küçük). Ayrıntı Yayınları.
- Namaz, Y. (2022). Afrika Sineması Ousmane Sembène Filmografisine Giriş. Afrika Vakfı Yayınları.
- Said, E. W. (2013). Şarkiyatçılık. (Çev: Berna Ülner). Metis Yayınları.
- Tarakçıoğlu, A. Ö. (2007). Afrika Yaradılış Efsaneleri. 38.ICANAS Edebiyat Bilimi, Sorunları ve Çözümleri. 1535-1546.

Du Profane Au Sacré: Le Portrait Du Prophète Mouhammad (Psl) Dans Le Poème "Yaasin Jaal" De Serigne Moussa Ka, Un Poète Soufi Ouest Africain Du Xx Siècle

From Profane to Sacred: The Portrait of the Prophet Muhammad (PBUH) in the Poem "Yaasin Jaal" by Serigne Moussa Ka, a West African Sufi Poet of the 20th Century

Bamba Mbaye

Prof. LE, Ecrivain Sénégalais, Journaliste-Présentateur Trilingue

bambambaye883@gmail.com

Abstract

The aim of this article is to study the spiritualization of the secular folk songs of the Wolof people, the most popular ethnic group in Senegal, by the poet Moussa Ka (1890-1967), a 20th-century West African Sufi, contemporary and disciple of Sheikh Ahmadou Bamba (1853-1927) (Founder of the Muridiyyah, one of the largest Sufi Muslim brotherhoods in West Africa) based on his work "Yaasin Jaal" written in ajami (the writing of the Wolof language in Arabic characters) and in which he paints a physical portrait of the Prophet Muhammad (pbuh). Indeed, we've seen this style in much of Moussa Ka's work. To demonstrate this, we opted for a commentary composed after transcribing in Latin characters and then translating into French part of the poem's corpus. Finally, it showed the mystical and intangible dimension of the poet Moussa Ka, a non-contemporary of the Seal of the Prophets (pbuh). In the long poem "Yaasin Jaal", Sheikh Moussa Ka spared no effort to present the general public with a faithful physiognomic painting of the personality of the Best of Men. Like Hassan Ibn Thabit, Kaab Ibn Zouhair, Bousayri and Youssef Nabahani, he praises the Prophet Muhammad (pbuh), but in the vernacular of Wolof. An in-depth analysis of this poem in honor of the Seal of the Prophets revealed the richness of the Wolof language and the monumental work of a great African author whose work deserves to be taught in all temples of learning around the world.

Résumé

Cet article vise à étudier la spiritualisation des chants populaires profanes du peuple wolof, le groupe ethnique le plus populaire au Sénégal, par le poète Moussa Ka (1890-1967), un soufi ouest africain du XXème siècle, contemporain et disciple de Cheikh Ahmadou Bamba (1853-1927) (Fondateur de la Mouridiyyah, l'une des plus grandes confréries musulmanes d'obédience soufie en Afrique de l'Ouest) en se basant sur son ouvrage «Yaasin Jaal» écrit en ajami (l'écriture de la langue wolof en caractères arabes) et dans lequel il fait le portrait physique du prophète Mouhammad (PSL). En effet, nous avons observé ce style chez Moussa Ka dans une grande partie de ses œuvres. Pour montrer cela, nous avons opté un commentaire composé après avoir transcrit en caractères latins puis traduit en française une partie du corpus du poème. Enfin, cela a montré la dimension mystique et intangible du poète Moussa Ka, un non contemporain du Sceau des prophètes (PSL). Dans le long poème «Yaasin Jaal», Cheikh Moussa Ka n'a ménagé aucun effort afin de présenter au grand public une fidèle peinture physionomique de la personnalité du Meilleur des Hommes. A l'image de Hassan Ibn Thabit, Kaab Ibn Zouhair, Bousayri et Youssef Nabahani, il fait les éloges du Prophète Mouhammad (PSL) mais, sous la houlette d'une langue vernaculaire qu'est le wolof. Une analyse approfondie de ce poème en l'honneur du Sceau des prophètes a montré toute la richesse de la langue wolof et un travail monumental d'un grand auteur africain dont l'œuvre mérite d'être enseignée dans tous les temples du savoir se trouvant partout dans le monde.

Introduction

Le prophète Mouhammad (psl), le Sceau des Prophètes, a été longtemps et toujours chanté sur tous les tons et sur tous les rythmes dès lors qu'il s'est mis à appeler les gens vers le chemin de son Seigneur et qui s'est distingué par ses qualités morales et physiques et qui a su créer autour de lui des hommes et des

femmes qui se sont illustrés par leur abnégation et leur dévouement à propager son message partout dans le monde. De son vivant et jusqu'à nos jours, des poètes et penseurs ne cessent de chanter ses éloges, ses mérites et de méditer sur sa vie. Parmi ces hommes de plumes, on peut citer Hassan Ibn Thabit⁶⁷, Kaab Ibn Zuhair⁶⁸ et Bousayri⁶⁹. Youssef Nabahani aussi a beaucoup écrit sur le Prophète (psl) et a réuni ce qui a été écrit avant. A côté de ces derniers, «*d'autres grands écrivains et penseurs de l'histoire, Victor Hugo⁷⁰, Lamartine⁷¹, Georges Bernard Shaw⁷², Voltaire⁷³, R. Bosworth-Smith, Michener⁷⁴, et Mahatma Gandhi⁷⁵ ont tressé une couronne de lauriers au dernier envoyé de Dieu.*»⁷⁶ Cependant, l'écrivain et le penseur le plus prolifique et le plus reconnu dans la composition de panégyriques en l'honneur du prophète Mouhammad (psl) n'est nullement un arabe, ni un occidental, mais un originaire du Baol⁷⁷ nommé Cheikh Ahmadou Bamba⁷⁸, Fondateur de l'une des plus grandes confréries musulmanes d'obédience soufie en Afrique de l'ouest, la Mouridiyyah⁷⁹. Ce grand érudit musulman, de par son amour incommensurable envers ce dernier et son caractère de serviteur éternel du Sceau des prophètes, est arrivé à surpasser, selon lui, tous les écrivains les plus illustres en matière de chanter les éloges du meilleur des hommes. C'est d'ailleurs le Cheikh lui-même qui déclare: «*Je suis satisfait par l'Eternel et par le meilleur des êtres/ Et dans ses louanges j'ai surpassé Kaab et Hassan*»⁸⁰.

⁶⁷ Ḥassān ibn Tābit est né à Médine entre 560 et 665, au sein de la tribu des Banu Khazraj. Il a voyagé dans sa jeunesse en Syrie, à Al-Hira et à Damas.

En Syrie, il parvient à se faire admettre dans la cour des Lakhmides et des Ghassanides. Il est ensuite revenu à Médine au temps de l'hégire où il se convertit à l'islam à l'âge de 60 ans en 622. Mahomet l'ayant choisi comme poète, Ḥassān ibn Tābit devait dans cette fonction, défendre l'islam contre les idolâtres.

Il participait souvent à des concours de poésie et, d'après la tradition, il est parvenu à convertir une tribu entière, les Banu Tamim en sortant vainqueur d'une joute poétique.

Il meurt au début du règne de Mu'awiya en 660.

⁶⁸ Kaab ibn Zuhayr est un poète arabe du VIIe siècle, fils du grand poète arabe de l'époque préislamique et auteur de Mu'allaqat, Zuhayr Ibn Abī Sulmā. il est né vers 609.

Il se moqua d'abord dans ses œuvres de l'islam, mais il se convertit à la suite de la prise de La Mecque par les musulmans, et écrivit l'ode Baanat Souad, surnommée Qasidat al-Burda « poème du manteau », car après l'avoir entendue, le prophète lui aurait donné son manteau (burda).

Cette ode ne doit pas être confondue avec l'autre Qasidat al-Burda de Bousiri.

⁶⁹ Bousiri, de son nom complet Abū 'Abdallāh Muhammad ibn Sa'īd ul-Būsīrī Ash Shadhili, (1211–1294) fut un poète d'origine berbère¹ de sanhadja qui écrivit sous le patronage du vizir Ibn Hinna.

Ses poèmes sont principalement d'inspiration religieuse, dont le plus connu est le « poème du manteau » (Qasidat al-Burda), entièrement consacré aux louanges de Mahomet, qui aurait guéri Bousiri d'une paralysie en lui passant son manteau (burda) sur le corps. Ce poème fut, du vivant même de son auteur, considéré comme sacré, et occupe encore de nos jours une place particulière au sein de l'islam² : ses vers sont portés en amulette, récités dans les lamentations pour les défunts, et interpolés par de nombreux autres poèmes.

Il a été traduit en français par René Basset³.

⁷⁰ Victor Hugo, poète, dramaturge et écrivain français (1802-1885)

⁷¹ Alphonse de Lamartine, poète, romancier et dramaturge français (1790-1869).

⁷² George Bernard Shaw, critique musical et dramaturge irlandais (1856-1950)

⁷³ Voltaire, écrivain et philosophe français (1694-1778)

⁷⁴ R. Bosworth-Smith célèbre évêque américain

⁷⁵ Michener, écrivain américain

⁷⁶ <https://www.seneplus.com/societe/quand-les-plus-grands-penseurs-chantent-le-prophete-mohamed-psl>

⁷⁷ Une localité de Mbacké, dans la région de Diourbel, Sénégal.

⁷⁸ Cheikh Ahmadou Bamba Mbacké (Aḥmad ibn Muḥammad ibn Ḥabīb Allāh) dit Khadimou ar-Rassoul (en arabe : «serviteur privilégié du Prophète » et Serigne Touba (chef religieux, fondateur de Touba), né le 1853 à Mbacké-Baol est une figure musulmane sunnite, théologien asharite, juriste malékite fondateur de sa propre voie soufie. Il est l'une des personnalités les plus importantes du soufisme de la région du Sénégal en qualité de fondateur de la confrérie des Mourides. Il fut également un poète en langue arabe¹. Il marque l'histoire de son pays dans le contexte de la colonisation française.

⁷⁹ Le mouridisme ou Mouridiyya (ou encore de façon complète tariqa mouriddiyya) est une confrérie soufie, la troisième à pénétrer au Sénégal après la Qadriyyah et la Tijaniyya où, avec la Gambie, elle est presque exclusivement implantée. Cette confrérie est fondée à la fin du XIXe siècle par Ahmadou Bamba et joue un rôle religieux, économique et politique de premier plan au Sénégal.

⁸⁰ Cheikh Ahmadou Bamba, Moharram Mahada Ahmad ou Muharram loue Ahmad.

Ainsi, ces disciples et Cheikhs⁸¹ ont marché sur ses traces. Non seulement, ils produisirent des poèmes en l'honneur de leur guide spirituel, Cheikh Bamba, mais aussi composèrent des vers en faveur de son bien-aimé Mouhammad (psl) afin de bénéficier de son baraka⁸². C'est l'exemple de Serigne Moussa Ka dans son poème «*Yaasin Jaal*».

De ce fait, nous avons jugé pertinent de nous intéresser à cette production en l'analysant sous forme d'un commentaire composé après avoir transcrit puis traduit une partie du corpus de ce texte nous concernant. Comment la plume de Serigne Moussa Ka, un non contemporain du prophète Mouhammad (psl), est arrivée à photographier littéralement la sainte figure de ce dernier dans son poème «*Yaasin Jaal*»? L'objectif principal de ce travail est d'exhiber la richesse et l'importance du corpus «Wolofal», mais aussi de faire découvrir la dimension mystique et intangible du poète Moussa Ka.

Pour la transcription en caractères latin du texte «ajami⁸³», nous nous sommes référés au décret N°2005-992 du 21 octobre 2005 relatif à l'orthographe et la séparation des mots en Wolof. Nous avons adopté, au cours de cette étude, une traduction de troisième degré afin de permettre à notre lecteur de mieux saisir la quintessence des mots que livre notre auteur. Cela est matérialisé par de nombreux mots mis entre parenthèses.

Ainsi, à la lumière de toutes ces considérations et pour mieux cerner ce sujet, nous allons, en premier lieu, exposer le contexte historique de la rédaction du poème avant de revenir ensuite sur le style de l'auteur qui vacille souvent dans la transformation du profane au sacré. Enfin, nous allons essayer de voir comment, au cours de ce poème, Moussa Ka est parvenu à faire le portrait physique du Sceau des prophètes après avoir étudié la particularité du poème «*Yaasin Jaal*».

1. Contexte de production :

«*Yaasin Jaal*» n'est pas composé au hasard et ex nihilo. Bien au contraire, son inspiration découle d'une très belle histoire qui s'est déroulée entre l'auteur et un non-voyant. Pour plus de détails, écoutons Serigne Abdou Lahad Ka, spécialiste en langue Wolof et petit-fils de Serigne Moussa Ka:

«Serigne Ngagne Ba, témoin des faits, m'a⁸⁴ rapporté qu'il était en voyage à Kaolack⁸⁵ en compagnie de Serigne Moussa Ka. Dans leur demeure, un non-voyant du nom de Cheikh Mboup s'y était présente pour demander de l'aumône tout en déclamant ces vers très répandus à l'époque:

***«Ma Yaasin Jaal Ma Yaasin Jaal Ma Yaasin
Ma nax neexal mu daanu ci suuf na day fay
Doxal fase naa la boo dee gont may xëy»***

*Ô Toi Yaasin Jaal Ô Toi Yaasin Jaal, Ô Yaasin
Je la console et qu'elle tombe disant qu'elle veut le divorce
Va je t'ai répudiée, qu'on ne partage plus le domicile conjugal!*

Après avoir entendu ces paroles obscènes mais prononcées avec une mélodie rythmique, Moussa Ka l'apostropha et lui demanda qui était l'auteur de ces paroles. Il rétorqua:

«Je les ai apprises de la masse populaire et je les psalmodie comme tout le monde»

Céy⁸⁶! S'indigna Njamme⁸⁷, je pense que les gens de ma communauté ignorent la dimension spirituelle et mystique de notre Prophète Mouhammad (psl). L'instant d'après, il s'adressa à Mboup:

«Êtes-vous sûr que vous remplacerez ces paroles avec celles que je vais t'offrir en échange et qui sont meilleures que les siennes»

Absolument! S'exclama le non-voyant. *«Je ne suis qu'un mendiant et je n'y manquerai pas»*. Assura-t-il.

Ainsi, Cheikh Moussa lui composa le poème «*Yaasin Jaal*» et le mit en contact avec Serigne Ngagne Ba pour qu'il lui dicte chaque jour deux ou trois vers jusqu'à ce que le sieur Mboup mémorise le poème en son entier. Baay Ngagne accomplit merveilleusement sa mission car même l'épouse du non-voyant

⁸¹ Les disciples et premiers compagnons de Cheikh Ahmadou Bamba élevés en grade de guide.

⁸² Grâce et influant spirituel/

⁸³ Texte wolof écrit à partir de lettres arabes.

⁸⁴ Il s'agit ici de Sëriñ Abdu Lahad Ka

⁸⁵ Une région du Sénégal située dans le centre-ouest du pays.

⁸⁶ Une Interjection Wolof traduisant un étonnement

⁸⁷ Une autre appellation de Séex Muusa Ka

était parvenue à mémoriser l'intégralité de «*Yaasin Jaal*». Jadis hébergé par son oncle dans une chambre, le non-voyant réussit à bâtir une maison grâce au poème de Moussa Ka qu'il déclama désormais lorsqu'il était à la quête de l'aumône.

On pourrait comprendre donc le pourquoi, au début du texte, Njamme annonce:

1. «*Ayaa Soodaani jógleen déglu Muusaa
Mu tagg fi Mustafaa ma ñu tuddee Yaasin*
2. «*Gějóon naa way ngir rekk ñiy sàcc i taalif
Ta seen baay sax ferul baa siin fa Yaasin*
3. «*Subuuxun waay! Xuduusun, réewi Soodaan
Gumbay xélleer yi sax di palamtu Yaasin*
4. «*Ngëlamtee bon nde kon jaahil du taalif
Ni xélleer warta yab njàccaar fa Yaasin*
5. «*Walaay ndaamaa ngi sóoru njalóor gu dangay
Xanaa dafa repp am dafa réere Yaasin*»

1. Ô gens du peuple noir! Veuillez écouter (le poète) Moussa (Moussa Ka)
Et qu'il se mette à chanter les éloges (du prophète) Moustapha qu'on surnomme Yaasin
2. Ça fait longtemps que je n'ai pas composé (des vers) à cause des (faux poètes) qui plagient mes écrits

Alors que leurs pères n'arrivent même pas à lire les lettres Baa et Siin⁸⁸ à (la sourate) Yaasin

3. Que je me mette à mentionner le Nom d'Allah, le Saint, Ô peuple Noir!
(Même) les non-voyants de type Xélléer⁸⁹ cherchent à toucher (la personne) de Yaasin

4. Que la cécité est ardente sinon un analphabète ne serait pas poète
Car le non-voyant ne doit pas concurrencer un voyant (quand il s'agit de lire la sourate) Yaasin

5. Je jure par le Nom de Dieu que l'Hyène est en train de se quereller avec un lion affamé
N'est-ce pas qu'il s'apprête à (mourir) ou bien qu'il ignore (Mouhammad (psl) Yaasin)?

Comme on le voit donc! L'utilisation des termes «*gumbë*» (non-voyant), «*xélleer*» (un non-voyant avec de yeux clairs), «*njàccaar*» (un voyant), «*palamtu*» (cherche à toucher ou tâtonner), confirmerait effectivement le récit ci-dessus.

Ainsi, Serigne Moussa Ka transforma la poésie wolofal de type oral et de statut profane en vers émaillés de spiritualité.

2. Du profane au sacré:

Dans la tradition de la société sénégalaise, «*Des études connues, de même que la tradition orale ont montré que la société wolofa toujours disposé d'un répertoire riche et varié de formes littéraires orales, dont la fonction essentielle était d'accompagner certains événements ponctuant la vie de tous les jours.*»⁹⁰ On pourrait en lister le «*bàkk*»⁹¹, le «*kañ*», ou le «*xas*»⁹², le «*léeb*»⁹³, le «*taas*»⁹⁴, etc.

Cependant, au-delà de leur importance accordée au sein de la société wolof et de leur statut oral, ces genres disposaient d'un statut de productions profanes, contraires aux enseignements éthiques de la religion musulmane. En effet, «*il arrivait même que le Livre saint soit tourné en dérision dans certaines*

⁸⁸ Référant aux lettres arabes B et Ch

⁸⁹ Un non-voyant dont les yeux semblent être bien portants

⁹⁰ Lo Mamadou, Un aspect de la Poésie «Wolofal» Mouride. L'éducation morale et spirituelle de l'aspirant al murid dans la production de Sëriñ Mbay Jaxate, L'Harmattan Sénégal, 2020, p 300.

⁹¹ Hymne énoncé pour galvaniser un champion à la veille d'un combat de lutte ou autre épreuve importante. Le «*bàkk*» avait aussi pour fonction de magnifier une victoire remportée.

⁹² Pour à la fois exalter les combattants à la veille d'une bataille, mais aussi un défi public que l'on se lançait soi-même, devant témoins, pour rendre les engagements que l'on prenait irréversibles.

⁹³ Contes populaires pour dérouler un programme d'éducation et de formation à l'intention des grands et des petits.

⁹⁴ Chant accompagné de tam-tam et de danse, dans des séances collectives (le «*laawaan*», «*mband*» qui sont des prestations folkloriques.

de ces productions folkloriques⁹⁵.»⁹⁶ Ainsi, l'exploit prépondérant du poète Moussa Ka est sa réussite à sacraliser les chants populaires à caractère profanes. A cet effet, il signe dans *Njuuc njaaj*⁹⁷:

1. «*Na ngeen déglu ma dellooti fént ab daaj*
Ba saahir sa di baatin jullee gën ug maaj
2. *Damay wëlbati mbooleem wayiini sóodaan*
Ba feem yépp sa di baatin bu jar di seetaan»

1. Écoutez-moi produire de nouveau une nouvelle chanson
Sacralisant le profane; La prière⁹⁸ est meilleure que s'adonner à des exercices extrictelement physiques

2. Je m'en vais transformer tous les chants du peuple noir
Jusqu'à ce que leur statut profane soit spirituel et qu'ils foudroient désormais les cœurs.
Un autre exploit de Moussa Ka réside dans le fait qu'il s'appuie, non seulement sur le rythme, mais aussi sur le respect de la métrique des chants populaires de dimension profane afin d'arriver à ses fins.
Un extrait du chant populaire de référence :

Ma/ Yaa /sin/ Jaal / Ma/ Yaa /sin/ Jaal/ Ma/ Yaa /sin
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11

Ma/ nax/ nee/ xal / mu/ daa/ nu/ ci/ suuf/ na/ day/ fay
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12

Do/ xal/ fa/ se/ naa/ la/ boo/ dee/ gont/ may/ xëy
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11

Un Extrait du poème transformé par Moussa Ka :

Su/ buu/ xun/ waay ! Xu/ duu/ sun/ rée/ wi/ Sóo/ daan
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11

Gu/ mbay/ xél/ leer/ yi/ sax/ di/ pa/ lam/ tu/ Yaa/ sin
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12

Ngë/ lam/ tee/ bon/ nde/ kon/ jaa/ hil/ du / taa/ lif
1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11

A partir de ces décomptes syllabiques faits aux extraits des vers du poème «*Ma Yaasin Jaal*» de la masse populaire qui a servi de référence à Moussa Ka et celui de «*Yaasin Jaal*» de ce dernier, on pourrait affirmer que le style, le rythme et la métrique sont identiques. En effet, on note l'utilisation alternée d'alexandrins et d'hendécasyllabes.

Par ailleurs, dans «*Yaasin Jaal*», non seulement l'auteur critique les poètes de sa génération sur la façon dont ils perçoivent le Prophète Mouhamed (psl), mais aussi il leur montre la voie et profite de cette occasion pour laisser défilier le pacte qui le lie avec ce saint homme qui, selon lui, mérite tout type de louanges.

**“Te Njàmme du waa ja naa fase naa la gontal
Ñëwal mbaa ma baxda sawji la léegi Yaasin»**

⁹⁵ A l'occasion par exemple du **taajabóon**, fête profane et populaire organisée le jour de «**Achura**» où l'on s'adonnait à des chants et danses avec des fragments parodiant le Saint Coran.

⁹⁶ Ibid.

⁹⁷ Un poème de Serin Muusaa Ka où il chante son guide Bamba et quelques de ses fils.

⁹⁸ S'adonner aux cinq prières canoniques

*Et (moi) Njamme, je suis nullement celui⁹⁹ qui te dis que tu es répudiée
Viens rejoindre (ton ménage) sinon je te ferai le baxda zawji¹⁰⁰
Et :*

**10. Sëriñ Tuubaa ne kuy taalif nga taalif
Ca sahaaba ya mbaa ca waliyyu yaak ca Yaasin
11. Ku way te wayoo ci Yónnen mbaa ci waayam
Araf ya nga way dangeen ko layoo fa Yaasin
12. Te Yónnen daf ni waa ju ma tagg aw way
Ne warlul naa la àjjana fâww Yaasin
13. Li lee tax man ma dib géwalam ci baatin
Di way Seex Bàmba mbër mi fi wuutu Yaasin
14. Boroom taar boobu moo ma jaral di taalif
Di tuuru di tuuru ngir la mu donn Yaasin
15. Solaat na'ab robb wookaa laa ni Laamin¹⁰¹
Layal naa Bàmba maa ngi layoo ci Yaasin**

*10. D'après Serigne Touba, quiconque chante doit faire l'éloge
Des Compagnons (du prophète (psl)) ou celui des Saints ou bien de Yaasin (Mouhammad (psl))
11. Quiconque chante sans magnifier le Prophète (psl) et ses compagnons
Les lettres qui composent ses vers s'en plaindront chez Yaasin
12. Et le Prophète affirme que quiconque chante mes éloges
Il aura comme récompense le paradis éternel
13. Voilà la raison pour laquelle moi (Moussa Ka) je suis devenu son griot ésotérique
Qui chante Cheikh Bamba, le champion qui est le représentant de Yaasin (le Prophète Mouhammad (psl))
14. Cet Homme d'une beauté sublime m'a poussé à chanter
De me livrer à cause de la façon dont il a copié (la sourate Yaasin)
15. Je me suis revêtu d'une toge d'un avocat comme Lamine (Lamine Gueye)
J'ai déjà plaidé pour Bamba je plaide maintenant pour Yaasin (le Prophète Mouhammad (psl))*

3. La particularité du poème «Yaasin Jaal»:

En s'appuyant sur le récit raconté par Serigne Abdou Lahad Ka à propos de la genèse de «Yaasin Jaal», on pourrait affirmer que ce poème est écrit à Kaolack. Il est composé de 184 bayt¹⁰² ou vers que nous avons répartis en plusieurs chapitres¹⁰³. Ici, nous avons seulement utilisé le chapitre dans lequel Moussa Ka s'exerce à faire le portrait de la personnalité du meilleur des êtres. Le terme *Yaasin*, une des appellations du Prophète Mouhammad (psl), renvoie aussi à la 36ème sourate du Saint Coran. En effet, dans «Yaasin Jaal», le poète Njamme donne la liste des appellations du Prophète parmi lesquelles on peut citer: *Taahaa, Taahiru, Maahin, Haadii, Nuurun Siraaju-l-Laahi, Muxtaar, Mustafaa, Imaamu-l-mursaliina, Muhammad, Ahmadu, Haamidu*¹⁰⁴. Dans le même poème, Moussa Ka affirme davantage que : «*Turam yi le mat na ñaar téeméer wa ihdaa/ Yéral ma Dalaa'ilul Xayraati Yaasin* .» (Il (Mouhammad (psl)) a 201 appellations/ Allez lire (l'ouvrage intitulé) *Dalaa' ilul Xayraati*¹⁰⁵ *Yaasin*».

A propos de la sourate Yaasin, célèbre sous le nom de «*cœur du Livre saint*»¹⁰⁶, elle compte 83 versets. C'est une sourate très bénéfique. En effet, on rapporte que celui qui la récite quotidiennement, à sa mort,

⁹⁹ Ici, Muusaa Ka fait allusion à l'auteur de «*Ma Yaasin Jaal*».

¹⁰⁰ Une loi islamique qu'on applique à un couple qui s'est divorcé à trois reprises afin de nouer à nouveau leur union.

¹⁰¹ Ici, l'auteur fait allusion à Lamine Gueye, avocat à cette époque.

¹⁰² «L'arabisant parlerait de «bayt» (ou vers) quand le «françaisant» croirait avoir une strophe.

¹⁰³ Il s'agit d'une autre étude que nous faisons sur ce poème

¹⁰⁴ Séex Muusaa Ka, *Yaasin Jaal*.

¹⁰⁵ Ce sont des prières sur le Prophète Mouhammad salla Allah alayhi wa sallam en prose de l'imam Jazouli, un grand savant et Saint marocain vécu entre la fin du 16ème et le début du 17ème siècle

¹⁰⁶ La sourate Yaasin est le cœur du Saint Coran selon un hadith du prophète (psl) rapporté par Abu Dardaa.

il sera considéré comme martyr. Dans la tradition musulmane, elle est souvent récitée devant ceux qui sont mourants, au motif qu'elle adoucit l'agonie.

Ainsi, la particularité de cette production de Njämme Moussa Ka réside dans le fait qu'il vacille entre ces deux mondes (le nom du Prophète et la sourate) au moment où il termine ses vers. Dans ce poème, tous les vers sont terminés par *Yaasin*. De ce fait, cela nous a quand même posé pas mal de difficultés au cours de la traduction.

Le texte «*Yaasin Jaal*» est aussi hybride. L'auteur y utilise beaucoup de termes ou expressions arabes : *Walam taraqattu haynii misla....* (Nul œil n'a vu comme lui...) *Bi xalqin aw bi xulqin* (dans ses qualités physiques et morales), *Laxad faaxa-l xalaa'iga nihma xalqan* (il a surpassé toutes les créatures quel merveilleux homme...), etc., français: *kaare* (carré), *butoñ* (bouton), *ferme* (fermer), etc. Le registre de langage soutenu utilisé nous a poussés à saisir des personnes ressources¹⁰⁷ pour la compréhension et la traduction de certains mots clés wolof en la langue de Molière. Car, «*L'auteur de ce poème use de tout son héritage biculturel, de son talent d'orateur et de ses expériences intimes pour hisser le verbe au-dessus de l'ordinaire.*»¹⁰⁸. Confirme le Dr. Saliou Ndiaye¹⁰⁹.

4. Le portrait physique du Sceau des prophètes dans le poème «*Yaasin Jaal*»:

Dans cette dernière partie, il est question d'examiner le portrait physique du Sceau des prophètes (psl) à partir de «*Yaasin de Jaal*» de Serigne Moussa Ka. Pour ce faire, nous allons organiser la description tout en respectant la composition successive et logique du corps humain, c'est-à-dire de la tête aux pieds.

4.1. Son visage :

D'après Moussa Ka, le dernier Envoyé d'Allah fut un homme dont la figure est sublime. Nul ne doutait de sa beauté. «*Te xar kanamam ga day saf weeru badrin/ Jëham ba wëndeelu far di melax fa Yaasin*» (Et son *visage* (illuminé) ressemble à une lune de 14 jours/ Son *front* se met à jaillir de la lumière chez Yaasin). Témoigne Séex Muusaa Ka. «*Bakkan ba ne fonn mel ni nataal ba Ndar wër/ Tuñam ya di saf baton yu ñu ferme Yaasin*» (Son *nez* aussi identifiable ressemble à la carte qu'entoure Ndar¹¹⁰/ Ses *lèvres* ressemblent à des boutons où on a fermé (les secrets de la sourate) Yaasin) ajoute-t-il. Le meilleur des êtres avait une bonne vision et ses dents si blanches avec un sublime *diastème* laissaient découvrir sa jolie face. «*Ba sàkkalul Yàlla way samandaay palanteer....*» (Et son *diastème* comparable à une fenêtre....). Le poète Njamme affirme: «*Bëtam ba di dâq per ya di saf nenab baa/ Te moo gën a gis boroom limiyeer fa Yaasin*» (la perle de ses *yeux* ressemble à l'œuf d'une oie)/ et (Qu'il voit mieux que celui qui s'illumine (d'une lampe pour mieux lire la (sourate) Yaasin). «*Te faasam yaa nga mel ni wurus wu déewul/* (Et sa *barbe* était aussi brillante que l'or pur). La tête du prophète Mouhammad (psl) était émaillée de cheveux. En effet, d'après notre auteur, «*Kawar ga ni laas ni sooy ba ma gis fa Bânjul/ Di mel meli njañ la mel ni wurus fa Yaasin*» (Ses *cheveux* lisses sont comme les (tissus) en soies que j'ai retrouvés à Banjul¹¹¹/ Ressemblant à des njañ¹¹² ...). A propos de ses joues, «*Lexam yu rattax yu mel ni ki feer yu ñuy diw.../* (Ses *joues* fluides étaient aussi reluisantes qu'un métal enduit de brillant...). En sus, il avait une très bonne faculté de rhétorique. Il était doté d'une très bonne diction et son verbe était doucement fluide. «*Barul te dërul nosul dotomul te taqul/ Ta leebul làmmiñam da fa wër ni Yaasin*»/ Et sa *voix* était posée, claire, il n'était pas bègue, sa voix n'était pas nasillarde ; il n'était pas dyslexique non plus. Confirme Moussa Ka. En plus, «*Te doq ga daf ni yollu ni bar fa Yaasin...* »/ Et son *cou*, adroit, ressemble à (celui du) varan chez Yaasin).

5.2 Ses membres supérieurs et inférieurs:

Le meilleur des êtres est la personne la plus parfaite des hommes. Tous ses membres sont complets. «*Cëram yaa jot te mbaggam yaa, ganaawam/ Ñu tempe ca xaatimab Yónnen fa Yaasin* ((Tous) ses

¹⁰⁷ Sëriñ Mahmudan Mbakké Ibn Sëriñ Amar Faal Mbakké, guide religieux et spécialiste en poésie wolofal Mouride et Sëriñ Abdu Lahad Ka.

¹⁰⁸ Dr. Saliou NDIAYE, L'élitisme soufi dans le poème «Boroomam» de Cheikh Moussa Kâ, article scientifique, REVUE SENEGALAISE D'ETUDES ARABES, octobre 2018, page 99.

¹⁰⁹ Enseignant-Chercheur au Département d'Arabe, Faculté des Lettres et Sciences humaines Université Cheikh Anta Diop de Dakar

¹¹⁰ La région de Saint-Louis.

¹¹¹ Capitale de la Gambie.

¹¹² Longs chevaux.

membres sont limités et (sur) ses **épaules**, son **dos**/ y sont tamponnés la marque de l'Envoyé (d'Allah) chez Yaasin) dit Njamme. Il ajoute : «**Loxoom yu salab yu sell ya Yàlla fuddan / Te waaraam yay niroog sooroor u Yaasin**» (Ce sont ses saintes **main**s que Dieu a embellis/ Et ses **doigts** ressemblent aux minarets de (la Mosquée de) Yaasin). A propos de ses doigts, on apprend que : «**Weham ya ni weer mel ni butoñ yu ñuy tēj/ Tajoora ba ko poose moo man a ñaw fa Yaasin**» (Ses longs **ongles** qui ressemblent à des boutons fermés/ Le tailleur qui les a montés est un maître dans son art chez Yaasin). Muusa Ka poursuit : «**Wetam da fa jànde biiram sew mu xeereer...**» (Ses **côtes** et son ventre sont fins et il n'était ni brun, ni blanc). Enfin, «**Ndiggam la ni xiit ndiggal tama lañ ko móolal...** » / (Sa **ceinture** (serrée avec précaution), ressemble à celle du tam-tam). Sa façon de marcher est simple et que sa démarche est majestueuse. Njamme affirme: «**Te Yónnen dóoxuloon wanjulwóon te sëggul/ Farul xajagun mel ni ku noonu Yaasin**» (Et l'Envoyé (de Dieu) n'avait (pas le corps) trapu, il n'était pas cambré / Il n'était pas plus un boiteux comme qui déteste (la sourate) Yaasin).

5.3 Sa posture :

Les qualités physiques de la personnalité du dernier Envoyé d'Allah sont uniques. En effet, «**Rëyul ni fëtëx ...**»/ (Il n'est pas obèse ...) ; «**Wowul ba ni konj te yaramam du laal weñ/ Sewul ba ni lambax ak a jub ne Yaasin**»/ (Sa peau) n'est pas si rude et aucune mouche ne se posait sur son corps / Il n'est pas en plus si mince; il (a le corps) adroit comme (la sourate) Yaasin.). Atteste l'auteur de «Yaasin Jaal». Le meilleur des hommes surpassait tout être humain. «**Ku lëngook moom mu sut la ca kaw nga dib duuñ...**» (Il surpassait tout le temps quiconque marchait à côté de Lui qui devient ainsi un nain, ...). Comme nous l'avons constaté, dans «Yaasin Jaal», Cheikh Moussa Ka a tenté de faire une description très minutieuse et plus détaillée de la personnalité de Sceau des Prophètes. C'est exactement ce qu'a fait son guide Cheikh Ahmadou Bamba dans son poème intitulé *Jazbul Qulûb, L'attirance des cœurs vers Le Connaisseur des mystères* où il atteste que:

- «62. Il¹¹³ était de Taille Moyenne, de Constitution manifestement Harmonieuse ; Il n'était pas de corpulence excessive et n'était ni brun, ni blanc
63. Il n'était pas potelé, ne marchait pas de guingois, en vérité, Il était Au-Dessus de quiconque descendait d'Adam
64. Il surpassait tout le temps quiconque marchait à côté de Lui, Il avait la Poitrine Large et ne riait qu'en souriant
65. Il était Distingué, Changeant [par ses différents Traits], sa Blancheur était légèrement mêlée de rougeur, Il avait des Cils abondants, Il avait des Dents espacées, mais éclatantes
66. Il laissait échapper un Sourire dont l'éclat était comme un éclair ou un grain de nuage et son Rire dissipait les ténèbres, tels des flambeaux dans les obscurités
67. Sa Figure était ronde, Il avait un Ventre fin, Il était Radieux, Splendide, d'un Teint coloré, Il articulait harmonieusement ses Propos
68. Ses Joues pures semblaient être couvertes d'un liquide doré, Il avait une Stature svelte, son Nez avait une belle forme
69. Il avait l'Oreille parfaite, de beaux Yeux, des Dents très bien rangées, d'une blancheur éclatante, deux incisives séparées avec élégance et un Visage qui effaçait l'angoisse
70. Il est manifestement la Plus Parfaite des créatures, du point de vue Physique et Moral ; jamais on n'a vu et point on ne verra son égal, dans ses Habitudes.»

Conclusion:

In fine, le poète Cheikh Moussa Ka a su, dans «Yaasin Jaal», décrire avec brio le meilleur des hommes, le Prophète Mouhammad (psl), «le ministre de l'Univers temporel et l'ambassadeur entre le Créateur et les créatures¹¹⁴». Il s'est appuyé de la richesse de la langue wolof qu'il a sculptée, limée et ciselée afin de rendre sa plume plus puissante et redoutable en matière de composition de vers. Dans ce poème, l'auteur n'a ménagé aucun effort afin d'offrir à ses lecteurs la représentation physique la plus complète et la plus fidèle de la personnalité du Sceau des prophètes qui ne l'est pas contemporain. L'esthétique de sa poésie et la puissance de ses mots lui donnent un statut singulier. Ainsi, «il aurait amplement

¹¹³ Le prophète Mouhammad (SAWS)

¹¹⁴ Serigne Babacar Mbow, la noblesse spirituelle de l'Ame Les gens de l'Amour, L'Harmattan Sénégal, 2012, p 55, op cit Ibn Arabi, la profession de foi.

*mérité le prix Nobel de littérature si nos langues étaient prises en considération et audibles.»*¹¹⁵. En plus, cette production artistique et littéraire de haute facture a montré la dimension mystique et spirituelle de Njâmmé, un soufi dont les œuvres méritent d'être valorisées, étudiées en profondeur et enseignées dans les plus illustres universités

Bibliographies:

Cheikh Ahmadou Bamba, Jazbul Qulûb ou L'attirance des cœurs vers le connaisseur des mystères

Cheikh Ahmadou Bamba, Moharram Mahada Ahmad ou Muharram loue Ahmad

Séex Muusaa Ka, Yaasin Jaal

Séex Muusaa Ka, Njuuc Njaac

Bamba Mbaye, 4 (Quatre) Plumes sur Une Feuille, Tome I, à paraître

Dr. Saliou NDIAYE, L'élitisme soufi dans le poème «Boroomam» de Cheikh Moussa Kâ, article scientifique, REVUE SENEGALAISE D'ETUDES ARABES, octobre 2018

Mamadou Lo, Un aspect de la Poésie «Wolofal» Mouride. L'éducation morale et spirituelle de l'aspirant al murid dans la production de Sëriñ Mbay Jaxate, L'Harmattan Sénégal, 2020.

Alpha Youssoupha Gueye, Confluence Spiritualité et Sciences dans l'action de Cheikh Ibrahima FALL et la pensée de Cheikh Anta DIOP Lumières ni d'Orient ni d'Occident, Les Éditions Omayal, 2021

Serigne Babacar Mbow, la noblesse spirituelle de l'Ame Les gens de l'Amour, L'Harmattan Sénégal, 2012

¹¹⁵ Alpha Youssoupha Gueye, Confluence Spiritualité et Sciences dans l'action de Cheikh Ibrahima FALL et la pensée de Cheikh Anta DIOP Lumières ni d'Orient ni d'Occident, Les Éditions Omayal, 2021, p 272.

Kaynakça :

https://fr.wikipedia.org/wiki/%E1%B8%A4ass%C4%81n_ibn_T%CC%A0%C4%81bit

https://fr.wikipedia.org/wiki/Kaab_Ibn_Zuhayr

<https://fr.wikipedia.org/wiki/Bousiri>

<file:///C:/Users/USER/Downloads/Yaasin.pdf>

https://www.academia.edu/38326533/L_%C3%A9litisme_soufi_dans_le_po%C3%A8me_Boroomam_de_Cheikh_Moussa_K%C3%A2

Etude Sur Les Langues Africaines

Cissé Souleymane Solo FARABADO

Organisation Mondial pour Développement Nko /NKO USA INC, République de Guinée

solofarabado@gmail.com

Abstract

African independence marked the beginning of an era of considerable challenges. Neo-colonialism, in particular, continues to weigh heavily on our collective progress. During colonization, the imposition of colonial languages eroded the fabric of our indigenous cultures. This trend, unfortunately, has not diminished with the obtaining of our sovereignty, often relegating our mother tongues to a secondary role.

Some of our leaders have supported the idea that the adoption of foreign languages in our educational systems would be a vector of emancipation and development. However, this policy has proven to be counterproductive, eclipsing our cultural heritage and hindering the development of our ancestral knowledge.

Some leaders had taken the initiative to educate through the Latin alphabet due to a lack of in-depth phonetic research; it did not work.

However, our languages embody our history, our traditions, and our identity. They are essential to preserving our heritage. It is with this in mind that the World Development Organization Nko (NKO USA INC) is committed to promoting bilingualism in the education system in Africa. Our mission is clear: to promote international cooperation while safeguarding our languages and our rich cultural heritage.

By working closely together, we can forge a future where African languages thrive alongside international languages, supporting authentic and sustainable development for our continent.

Key Words: NKO language

Entrée

Chers participants au Symposium international sur l'Afrique,

Au nom de l'Organisation Mondiale de Développement Nko NKO USA INC, je vous adresse mes salutations les plus chaleureuses.

L'indépendance africaine a marqué le début d'une ère de défis considérables. Le néocolonialisme, en particulier, continue de peser lourdement sur notre progrès collectif. Pendant la colonisation, l'imposition des langues coloniales a érodé le tissu de nos cultures autochtones. Cette tendance ne s'est malheureusement pas atténuée avec l'obtention de notre souveraineté, reléguant souvent nos langues maternelles au second plan.

Certains de nos dirigeants ont soutenu l'idée que l'adoption des langues étrangères dans nos systèmes éducatifs serait un vecteur d'émancipation et de développement. Cependant, cette politique s'est révélée contre-productive, éclipsant notre patrimoine culturel et entravant le développement de nos savoirs ancestraux.

Certains dirigeants avaient pris l'initiative d'éduquer grâce à l'alphabet latin en raison d'un manque de recherches phonétiques approfondies ; cela n'a pas fonctionné.

Cependant, nos langues incarnent notre histoire, nos traditions et notre identité. Ils sont essentiels à la préservation de notre patrimoine. C'est dans cette optique que l'Organisation Mondiale de Développement Nko (NKO USA INC) s'engage à promouvoir le bilinguisme dans le système éducatif en Afrique. Notre mission est de promouvoir la coopération internationale tout en sauvegardant nos langues et notre riche patrimoine culturel.

En travaillant en étroite collaboration, nous pouvons forger un avenir où les langues africaines prospèrent aux côtés des langues internationales, soutenant ainsi un développement authentique et durable de notre continent.

C'est avec un profond sentiment d'urgence et de détermination que je prends la parole aujourd'hui au nom de l'organisation mondial pour le développement Nko (Nko USA Inc) sur ce symposium international sur l'Afrique. Nous sommes réunis ici aujourd'hui pour aborder une question fondamentale qui façonne l'avenir linguistique et culturel de notre continent : le défi des études des langues nationales en Afrique et les stratégies pour combler rapidement le retard dans ce domaine crucial.

L'Afrique est un creuset de diversité linguistique, abritant des milliers de langues différentes, chacune avec sa propre histoire, sa culture et sa richesse. Cependant, malgré cette diversité, l'enseignement et l'apprentissage des langues nationales ont souvent été négligée, au profit des langues coloniales.

Cette situation a engendré une disparité entre les systèmes éducatifs et les réalités linguistiques des populations africaines, entravant ainsi l'accès à l'éducation pour de nombreuses personnes et compromettant le développement socio-économique de nos communautés.

Pour combler rapidement ce retard, nous devons adopter une approche holistique et proactive. Tout d'abord, il est impératif de réformer les programmes éducatifs pour intégrer pleinement l'enseignement des langues nationales dès le plus jeune âge. En valorisant ces langues dès le début du parcours éducatif, nous renforçons l'identité culturelle des apprenants et favorisons leur réussite scolaire.

De plus, nous devons investir massivement dans la formation des enseignants pour qu'ils soient compétents dans l'enseignement des langues nationales et qu'ils puissent les utiliser efficacement comme outils d'apprentissage. Des programmes de développement professionnel continu et des incitations financières doivent être mis en place pour encourager les enseignants à se spécialiser dans ce domaine.

Parallèlement, il est crucial de développer et de diffuser des ressources pédagogiques adaptées aux langues nationales, telles que des manuels scolaires, des applications mobiles et des supports audiovisuels. Ces ressources doivent être accessibles et abordables pour les enseignants et les élèves à travers le continent, favorisant ainsi un apprentissage inclusif et équitable. Nôtre organisation a fait beaucoup d'effort pour traduire les manuels d'enseignement primaire de la république de Guinée et Gambie dans la langue Mandingue (Nko) et une partie de manuel scolaire du Mali. Nôtre organisation se focalise encore sur l'introduction des langues Mandingue (Nko) à l'intelligence artificielle, qui est un chemin rapide à la connaissance.

Nous devons renforcer la coopération régionale et internationale pour partager les meilleures pratiques, les expériences et les ressources dans le domaine de l'enseignement des langues africaines. Les partenariats entre gouvernements, organisations non gouvernementales, institutions académiques et entreprises privées peuvent jouer un rôle déterminant dans cette entreprise commune.

Le défi des études des langues africaines en Afrique requiert une action concertée et immédiate de la part de tous les acteurs concernés. En investissant dans nos langues, nous investissons dans l'avenir de nos communautés, de notre continent et de notre humanité partagée.

L'histoire et l'impact des langues nationales en Afrique sont profondément enracinés dans l'identité et la culture du continent. L'Afrique, avec sa mosaïque de peuples, est le berceau d'une diversité linguistique sans pareil, abritant des centaines de langues qui ont façonné les sociétés et les cultures à travers les âges.

- Origines et Diversité Linguistique

Les langues africaines sont traditionnellement classées en plusieurs familles linguistiques, notamment les langues afro-asiatiques, nilo-sahariennes, nigéro-congolaises, khoïsan et austronésiennes. Chaque langue porte en elle l'histoire de son peuple, des migrations anciennes aux interactions culturelles.

- Impact du Colonialisme :

Le colonialisme a eu un impact significatif sur les langues africaines. Les langues coloniales ont souvent été imposées comme langues d'administration et d'éducation, reléguant les langues locales à un statut inférieur. Cela a conduit à une situation où, même après l'indépendance, de nombreux pays africains ont continué à utiliser une langue coloniale comme langue officielle, bien que celle-ci ne soit pas la langue maternelle de la population.

Rôle des Langues Nationales dans la Société Malgré les défis : les langues nationales restent un moyen essentiel de socialisation au sein des communautés et de communication au-delà des frontières

linguistiques. Elles sont le véhicule de la tradition orale, de la littérature, de la musique et de l'art, jouant un rôle crucial dans la préservation de l'histoire et de l'identité culturelle africaine.

Mouvements de Revitalisation Linguistique : Il y a eu des efforts pour revitaliser et promouvoir les langues nationales, notamment à travers l'éducation et la création de ressources pédagogiques adaptées. Des initiatives telles que la traduction de manuels scolaires dans les langues locales et l'utilisation de la technologie pour diffuser, les langues africaines sont des exemples de la manière dont les langues nationales peuvent être préservées et renforcées.

Vers l'Avenir :

L'avenir des langues africaines dépendra de la capacité des pays africains à reconnaître la valeur de leur patrimoine linguistique et à intégrer pleinement les langues nationales dans tous les aspects de la société. Cela inclut l'éducation, les médias, la gouvernance et les échanges internationaux. En investissant dans les langues nationales, l'Afrique peut assurer un développement qui est fidèle à son identité et à sa diversité culturelle.

En résumé, les langues africaines sont plus qu'un simple moyen de communication ; elles sont un lien vital avec le passé et une clé pour l'avenir. Leur étude et leur promotion sont essentielles pour comprendre l'histoire complexe du continent et pour bâtir des sociétés africaines résilientes et dynamiques.

1. L'intégration des langues nationales dans l'éducation :

L'intégration des langues nationales dans les systèmes éducatifs africains a conduit à des succès notables, améliorant significativement la qualité de l'éducation et l'engagement des élèves. Voici quelques exemples concrets :

Burkina Faso : Un Modèle Bilingue en Expansion Au Burkina Faso, l'introduction d'un enseignement bilingue associant une langue locale au français a montré une amélioration des performances scolaires. Malgré les défis, le pays s'est engagé dans la mise en œuvre de ce modèle éducatif depuis 1994, reconnaissant l'importance de la langue maternelle comme fondement de l'apprentissage.

Bénin : Alphabétisation et Éducation Renforcées Le Bénin a reconnu les langues nationales comme un atout pour l'alphabétisation et l'éducation.

L'enseignement dans la langue maternelle a prouvé qu'il facilite l'apprentissage d'une seconde langue et augmente le bien-être général des élèves, conduisant à une plus grande réussite scolaire et à une implication accrue des parents dans l'éducation de leurs enfants.

Indonésie : Amélioration des Compétences en Mathématiques Bien que hors du continent africain, l'exemple de l'Indonésie est pertinent. L'utilisation d'une langue autochtone et de son système de comptage a amélioré les compétences en mathématiques des élèves, démontrant l'impact positif de l'éducation multilingue fondée sur la langue maternelle.

Ces études de cas illustrent l'impact positif de l'intégration des langues nationales dans l'éducation. Elles montrent que lorsque les élèves peuvent apprendre dans leur langue maternelle, ils sont plus susceptibles de réussir et de rester engagés dans leur parcours éducatif. Ces réussites encouragent la poursuite de telles initiatives et soulignent l'importance de préserver la diversité linguistique pour l'avenir de l'éducation en Afrique.

2. Défis et Solutions : L'enseignement des langues africains

L'enseignement des langues nationales en Afrique fait face à plusieurs défis, mais des solutions pratiques existent pour les surmonter.

- Manque de Ressources Pédagogiques : Souvent, il existe un manque de manuels et de matériel didactique dans les langues nationales.
- Formation des Enseignants : Il y a une pénurie d'enseignants formés pour enseigner dans les langues nationales.
- Politiques Éducatives : Les politiques éducatives ne favorisent pas toujours l'intégration des langues nationales dans les écoles.
- Perception Sociale : Les langues nationales sont parfois perçues comme moins prestigieuses que les langues internationales.
- Manque de Soutien Institutionnel : Les institutions peuvent manquer de soutien pour l'enseignement des langues nationales.

3. Solutions pratiques :

- Développement de Ressources : Créer et distribuer des ressources pédagogiques dans les langues nationales, y compris des manuels et du matériel numérique.
- Programmes de Formation : Mettre en place des programmes de formation pour les enseignants, axés sur les méthodologies d'enseignement des langues nationales.
- Réformes Politiques : Réviser les politiques éducatives pour intégrer les langues nationales dans les programmes scolaires à tous les niveaux.
- Sensibilisation : Mener des campagnes de sensibilisation pour revaloriser les langues nationales et promouvoir leur utilisation dans l'éducation.
- Soutien Institutionnel : Encourager les institutions à soutenir l'enseignement des langues nationales par des financements et des initiatives de recherche.

En adoptant ces solutions, il est possible de surmonter les obstacles à l'enseignement des langues nationales et de promouvoir un système éducatif plus inclusif et représentatif de la diversité linguistique africaine. Ces efforts contribueront à préserver le patrimoine culturel et à améliorer l'accès à l'éducation pour tous les apprenants.

4. Rôle des Technologies et des Médias dans la Promotion des Langues Nationales :

Les technologies modernes et les médias jouent un rôle pivot dans la préservation et la promotion des langues nationales. À travers diverses plateformes et outils, ils offrent des moyens innovants pour revitaliser l'usage des langues et les rendre accessibles à un public plus large.

Technologies Numériques : Les technologies numériques, telles que les applications mobiles, les plateformes d'apprentissage en ligne et les logiciels de traduction automatique, offrent des opportunités sans précédent pour l'enseignement et la pratique des langues nationales.

Par exemple, des applications d'apprentissage de langues peuvent être personnalisées pour inclure des langues moins représentées, permettant ainsi à leurs locuteurs de pratiquer et d'apprendre leur langue maternelle avec facilité.

Médias Sociaux : Les médias sociaux sont devenus un espace où les langues nationales peuvent être utilisées et promues quotidiennement. Des groupes et des pages dédiés à des langues spécifiques permettent aux utilisateurs de partager du contenu, d'interagir et de se connecter avec d'autres locuteurs de leur langue, renforçant ainsi la communauté linguistique et culturelle.

Médias Traditionnels : Les médias traditionnels, tels que la radio et la télévision, continuent de jouer un rôle important, surtout dans les régions où l'accès à Internet est limité. En diffusant des programmes dans les langues nationales, ils contribuent à normaliser leur usage et à atteindre des audiences qui pourraient ne pas être engagées par les technologies numériques.

Éducation et Ressources en Ligne : Les ressources éducatives ouvertes et les bibliothèques numériques peuvent être enrichies avec des matériaux dans les langues nationales, offrant ainsi aux étudiants et aux enseignants un accès à des connaissances dans leur langue maternelle. Cela peut améliorer l'apprentissage et encourager l'utilisation académique des langues nationales.

Plateformes de Publication : Les plateformes de publication en ligne permettent aux auteurs de publier des œuvres dans leur langue maternelle, qu'il s'agisse de littérature, de recherche ou de blogs. Cela contribue à la diversité du contenu disponible en ligne et encourage la lecture et l'écriture dans les langues nationales.

Politiques et Initiatives : Les politiques gouvernementales et les initiatives d'organisations internationales, comme l'UNESCO, jouent un rôle essentiel dans la promotion des langues nationales. En soutenant le développement de technologies et de médias axés sur les langues nationales, ces entités peuvent faciliter l'accès à l'éducation et à l'information pour tous les locuteurs.

Les technologies et les médias ont le potentiel de transformer la manière dont les langues nationales sont apprises, utilisées et valorisées. En exploitant ces outils, il est possible de créer un environnement où les langues nationales ne sont pas seulement préservées, mais aussi florissantes et dynamiques dans le paysage numérique mondial.

Ces éléments démontrent l'importance des technologies et des médias dans la promotion des langues nationales et suggèrent des voies pratiques pour leur intégration dans notre vie quotidienne et notre système éducatif.

5. Perspectives d'avenir :

Offrez une vision de l'avenir où les langues nationales jouent un rôle central dans le développement durable dans un avenir proche, les langues africaines deviendront les piliers incontournables du développement durable en Afrique. En effet, en valorisant et en promouvant ces langues, les pays africains pourront renforcer leur identité culturelle tout en favorisant l'inclusion sociale et économique. Ces langues sont les gardiennes des connaissances traditionnelles et des pratiques ancestrales, essentielles pour une approche durable du développement.

En investissant dans l'éducation bilingue ou multilingue, les gouvernements africains peuvent garantir que chaque citoyen a accès à l'information et aux opportunités, éliminant ainsi les barrières linguistiques qui entravent souvent le progrès. En outre, en intégrant les langues nationales dans les politiques publiques, les institutions et les médias, les pays africains peuvent promouvoir une société plus inclusive et démocratique, où chacun se sent représenté et entendu.

Sur le plan économique, la valorisation des langues nationales peut stimuler le développement local en permettant aux communautés de communiquer efficacement sur le marché intérieur, de promouvoir le tourisme culturel et de préserver les savoir-faire artisanaux traditionnels.

De plus, cela favorise l'innovation et la créativité en encourageant l'expression culturelle et linguistique dans divers domaines tels que la littérature, les arts, la musique et le cinéma.

Un avenir où les langues nationales jouent un rôle central dans le développement durable de l'Afrique est un avenir où la diversité linguistique est célébrée comme une richesse et un atout pour tous. C'est un avenir où chaque voix est entendue et où chaque culture est respectée, contribuant ainsi à créer une Afrique plus forte, plus unie et plus prospère pour les générations à venir.

. Appel à l'Action pour la Promotion des Langues Nationales : nous vivons dans un monde riche en cultures et langues, et chaque langue reflète une histoire unique, des traditions et une identité. Cependant, dans la course vers la mondialisation, nous risquons de perdre ce précieux héritage culturel. C'est pourquoi nous lançons un appel à l'action pour les gouvernements, les éducateurs, les organisations et les individus :

Pour les Gouvernements :

- Créez des politiques, qui reconnaissent et promeuvent les langues nationales dans toutes les sphères de la vie publique.
- Financez des programmes de recherche et de documentation pour préserver les langues menacées de disparition.
- Intégrez les langues nationales dans le système éducatif pour assurer leur transmission aux générations futures.

Pour les Éducateurs :

- Incorporez les langues nationales dans les curriculums et les activités scolaires.
- Formez les enseignants à être des vecteurs de la langue et de la culture africaine.
- Encouragez les élèves à utiliser et à explorer la richesse de leur langue maternelle.

Pour les Organisations :

- Soutenez les initiatives qui promeuvent les langues africaines et les cultures locales.
- Organisez des événements qui mettent en avant la diversité linguistique et culturelle.
- Collaborez avec les communautés locales pour créer des ressources dans les langues africaines.

C'est le lieu de remercier l'ONG Turque "Turkiye Diyanet Vakfi" qui nous a offerts 5000 (cinq milles) exemplaires de Coran traduit dans nos langues Nko en 2018, répartie dans trois pays en Afrique de l'ouest, Guinée, Côte d'Ivoire, Mali.

Pour les Individus :

- Engagez-vous à apprendre et à utiliser votre langue nationale dans la vie quotidienne.
- Partagez votre patrimoine linguistique avec les autres, en ligne et hors ligne.
- Soyez des ambassadeurs de votre langue en créant et en partageant du contenu culturel.

Ensemble, nous pouvons assurer que les langues nationales continuent de prospérer et d'enrichir notre monde globalisé. C'est un engagement envers notre identité, notre diversité et notre avenir commun. Agissons maintenant !

En intégrant ces éléments, nous enrichirons notre discours et fournirons une analyse complète et inspirante de la situation linguistique en Afrique

Pour votre attention et pour l'engagement que chacun de vous porte à cette cause. Ensemble, nous pouvons assurer que les générations futures hériteront d'un continent riche non seulement en ressources, mais aussi en connaissances, en culture et en langues qui sont le cœur même de notre identité africaine.

Suggestions pour le Symposium International sur l'Afrique

Notre organisation, NKO USA INC, propose respectueusement que lors des prochaines éditions du "Symposium International sur l'Afrique", notre langue Mandingue (N'Ko) soit reconnue comme l'une des langues officielles du symposium. Nous suggérons que le Mandingue soit accompagné de traductions en anglais, affirmant ainsi son rôle de représentant linguistique de l'Afrique aux côtés des autres langues du symposium.

Cette intégration refléterait non seulement la richesse et la diversité culturelle de notre continent, mais elle permettrait également de mettre en lumière l'importance des langues africaines dans le dialogue international. En reconnaissant le Mandingue, langue parlée par des millions de personnes en Afrique de l'Ouest, le symposium enverrait un message fort sur la valeur des langues autochtones dans les échanges mondiaux et les débats académiques.

Nous sommes convaincus que cette initiative contribuerait à une meilleure compréhension et appréciation des perspectives africaines, tout en encourageant la préservation et la promotion des langues africaines sur la scène internationale.

Nous vous remercions de considérer notre suggestion et restons à votre disposition pour toute discussion ou collaboration future à ce sujet.

Edebiyat Kaynaklar Bağlamında Türkçe Yazan Afrika Kökenli Veya Afrika Bağlantılı Şairler
“Libya Örneği”

İdris SÖYLEMEZ¹¹⁶

Hacı Bektaş Veli Üniversitesi, Nevşehir/Türkiye
idrisssoylemez@gmail.com.

GİRİŞ

Günümüzde Tunus, Libya, Fas ve Cezayir devletlerinin içinde yer aldıkları coğrafi bölgeye Kuzey Afrika denilmektedir.¹¹⁷ İslâm dinin, Hicaz’dan Doğu Akdeniz’e taşınma sürecinde Müslümanlar birtakım problemlerle karşı karşıya kalmıştır. Özellikle kadim iki gelenek olan Bizans ve Sâsânî devletleriyle yerleşik bir kültür ve bilim geleneğine sahip olmalarından mütevellid ciddi sorunlar ortaya çıkmıştır. Zira bu devletler, İslâm’ın neşet ettiği coğrafyanın batısı ve kuzeyinden Küçük Asya(Anadolu), Kuzey Afrika, Mısır, Suriye ve Tuna nehrine¹¹⁸ kadarki kısımlarda askeri, ekonomik ve kültürel değerler bağlamında dönemin süper gücü konumundaydılar. İslâm’ın yayılma döneminde, batı ve kuzey sınırlarında bulunan Gassânîlere Hâris b. Umeyr elçi olarak gönderilmiş olup bölge valisi Şurahbîl b. Amr tarafından öldürtülmesi neticesinde Bizans destekli kuvvetlerle Müslümanlar arasında Mûte Savaşı yaşanmıştır. Hz. Peygamber döneminde batı sınırlarında yaşanma ihtimali beliren duruma karşın Tebük Seferi’ne çıkmıştır. Bu iki önemli olay, Müslümanların devrin süper gücü konumunda bulunan Bizans İmparatorluğunu ve varlık alanını yakından tanıma imkanı sağladığı gibi, fetih hareketinin başlatıcısı olması yönüyle de oldukça önemlidir.¹¹⁹ Hz. Muhammed’in vefatından sonra onun yerine Müslümanlara emir olan Hz. Ebûbekir döneminde başlayıp Hz. Ömer döneminde nihayete eren Şam taraflarının fethinin akabinde Amr b. el-Âs Ürdün, Filistin ve Mısır taraflarına fetih yapmak ile görevlendirilmiş, 640 tarihinden itibaren başta Ariş olmak üzere, Ferma, Bâbilon, İskenderiye, Berka, Sûrt ve Lebde’yi fethederek bölgenin büyük bir kısmına Müslümanlar egemen olmuşlardır.¹²⁰ Hz. Osman’dan itibaren Müslümanlar tarafından fethedilmeye girişilen¹²¹ Kuzey Afrika. Muaviye döneminden itibaren İslâm yurdu haline gelmeye başlamıştır.¹²² Müslüman kuvvetler tarafından fethedilen Sebte’nin ardından Müslümanlar 711 tarihinde İspanya kıyılarına geçmişlerdir. Yapılan fetih hareketleri neticesinde yaşanan savaşlar ya da yerli halk olan Berberilerin Müslümanlığı kabul etmesi ile beraber söz konusu bu topraklar günümüze kadar Müslümanlar için kalıcı bir yurt haline gelmiştir. İslâm tarihinin dört halife dönemi ile başlayan süreç, Emevîler, Abbâsîler, Tolunoğulları, İhşitler, Memlükler ve 16. yy’dan itibaren Osmanlı İmparatorluğu ile bölge uzun bir zaman Türk kültürünün etkisi alanına dâhil olmuştur.¹²³ Bu durum bölgede varlığımızın sağlam olmasına imkân vermiştir.¹²⁴

İlk dönemden günümüze kadar, İslâm kültürünün etkisiyle bölgede ciddi bir değişimin yaşandığını söylemek mümkündür.¹²⁵ Bu havzada Arap, Berberi ve Türk egemenliği esasına bağlı bir

¹¹⁶ Nevşehir Hacı Bektaş Veli Üniversitesi İlahiyat Fakültesi İslam Tarihi ve Sanatları Bölümü, Türk-İslam Edebiyatı ABD. idrisssoylemez@gmail.com.

¹¹⁷ Veysel Çetin, “Cezayir’de Üslenmiş Türk Denizcilerin Osmanlılar Tarafından Himaye Altına Alınması (1502-1534)”, *Africana-İnönü Üniversitesi Uluslararası Afrika Araştırmaları Dergisi*, 3/1(2023),7.01-15.

¹¹⁸ Adem Apak, “Kuzey Afrikada İslâm Fetihleri”, *Uludağ Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dergisi* 17/2, (2008) ,160. 159-173,

¹¹⁹ Apak, “Kuzey Afrikada İslâm Fetihleri, .161.

¹²⁰ Apak, “Kuzey Afrikada İslâm Fetihleri, .161..

¹²¹ Davut Dursun, “Afrika”, *Türkiye Diyanet İslâm Ansiklopedisi*, <https://islamansiklopedisi.org.tr/afrika#2-tarih> (Erişim Tarihi, 26,07,2024),

¹²² Apak, “Kuzey Afrikada İslâm Fetihleri, s.166.

¹²³ Dursun, “Afrika”.

¹²⁴ Aziz Semih İlter, *Şimali Afrika’da Türkler*, C,I, (İstanbul: Vakıf Gazete Matbaa Kütüphanesi.,1937),.22.

¹²⁵ Nadir, Özkuyumcu, *Mısır ve Kuzey Afrika’nın Müslümanlar Tarafından Fethi*. (Ankara: Kültür ve Turizm Bakanlığı Yayınları, 2007),11.

geleniğin varlığı içerisinde zengin bir kültürel müktesebatın dizayn ettiği bir medeniyet döneminden bahsetmek mümkündür. Bu durum ilk dönemden itibaren çok kültürlülük bağlamında değerlendirilen bir yaşam tarzının kabulünü beraberinde getirmiştir. Anılan coğrafyada oluşan toplumun kodları İşlm dini tarafından belirgin bir hale getirilse de farklı dil ve değerlerin beslediği zengin bir kültürel havzanın neticesi olarak eklektik bir durum arz ettiğini söylemek mümkündür.

Söz konusu bu çalışmamızın amacı, İşlm medeniyeti sahasında egemenlik kuran Mşlman unsurlardan birini teşkil eden Türklerin bu sahadaki kültürel zemine sundukları değerleri ortaya koymaktır. Afrika’da Mşlman egemenliğinin önemli lider değerlerinden olan Türk kültürel esaslar, Osmanlı İmparatorluğu’ndan önce bölgeye Abbşiler döneminde 868-905 tarihleri arasında Tolunoğulları, 935-969 tarihleri arasında İşşidoğulları, 1171-1462 tarihleri arasında Eyybiler, 1250-1517 tarihleri arasında Mısır ve bağlı unsurları ele geçiren Memluklar, olarak bu bölgeyi egemenliğinin altında tutmuştur. Bu devletlerin yönetim kademelerinde etkili olan Türkler ve Türkçe dolayısıyla oluşan kültürel sahada etkin bir yere sahiptir. Bu etkinin geçmişten günümüze kadar varlığını sürdürdüğünü söylemek mümkündür. Bu devletlerden biri olan Osmanlı İmparatorluğu, 1551 tarihinden itibaren Libya ve çevresine egemen olmuş ve bu dönem içerisinde coğrafyada kalıcı bir kültürel egemenlik sahası oluşturmuştur. Bu alışma edebi kaynaklardan hareketle KuzeyAfrika’da yer alan ve uzun bir zaman diliminde Osmanlı Devleti’ne bağlı bir merkez olan Libya rneği bağlamında olacaktır. Çalışmamızda Libyalı ya da farklı nedenlerden dolayı Libya’ya gitmiş klasik şir tarzının temsilcilerini ele aldık ve söz konusu şairleri ve onlar hakkındaki kimi bilgileri tablo halinde sunduk.

1. LİBYALI VEYA LİBYA İLE BAğLANTILI şAIRLER

İnsanlık tarihinin önemli coğrafyalarından biri olan Afrika ve özellikle Kuzey Afrika’da yer alan önemli bir yer olan çalışmamızın konusu coğrafyanın ismi için Yunanlılar Libya ile birlikte “Trablus” veya Trablus ve Bengzi” adlarını da kullanmışlardır.¹²⁶ Trablusgarp: Tarablaus, Bingazi ve Fizan kısımlarını da içermektedir.¹²⁷lkenin komşuları batıda Tunus, doğuda Mısır, güneyde Nijer ve ad, güneydoğuda Sudan, kuzeyde Akdeniz’dir.¹²⁸Bu bölge Hz. Ömer döneminde Mısır’ın fethinden sonra 647 tarihinden itibaren İşlm orduları tarafından tamamıyla elde edilmiştir. Böylece bölge halkı İşlm dini ile tanışmış ve bölge halkı İşlm dinini hızlıca kabul etmişlerdir.¹²⁹Bu tarihten itibaren bölge farklı siyasi yönetim şeması altında İşlm medeniyetindeki varlığını günümüze kadar srdrmştir. Endülüs’n düşmesinden sonra Ferdinand’ın saldırılarından fazlasıyla etkilenen bölgenin Trablus kesimi 1551 tarihinde Osmanlı İmparatorluğu tarafından ele geçirildi.¹³⁰ Daha sonraki tarihlerde bölge, Osmanlı İmparatorluğunun yönetim sahasında yer almaya başlamıştır.¹³¹ Osmanlının hkimiyeti ile beraber bölgede sağlanan huzur ve sknet ülkenin bir bütün olarak gelişmesine ve zengin olmasına katkı sunmuştur. Merkezden gönderilen beylerbeyi ve yerel yönetici sınıfı “Dayı”ların etkileşimi ile yönetilen lke¹³² 18. yy’dan itibaren siyasi arenada yaşadığı kimi sıkıntılar neticesinde g kaybına uğramıştır. lke 1911 tarihinden itibaren verilen bütün mücadeleye rağmen İtalyanlar tarafından işgal edilmiř¹³³ ve Osmanlı yönetim sahasından çıkmıştır. Bugün için önemli bir İşlm lkesi olan Libya, Kuzey Afrika siyasetinde önemli bir yere ve etkiye sahiptir.

İşlm medeniyeti bir bütün olarak gittiği coğrafyalarda varlığını belli etmeyi şiar edinmiştir. İşlm’ın yayılmaya başladığı ilk dönemlerden itibaren ilm alanda yaşanan gelişimlerden fazlasıyla nasibini alan bölge, İşlmi eğitim değerleri bağlamında yeni bir müfredata ve anlayışa kavuşmuştur. Hz. Ömer döneminden günümüze etkili olan bu gelenek, elbet her dönemde farklı dillerin aracılığıyla

¹²⁶ Nurettin Ceviz, “Libya tarihine Kısa Bir Bakış”, *Ortadoğu Analiz*, 3, (Mart,2011),.81.-81-90.

¹²⁷ İlter, *şimali Afrika’da Türkler*, 5.

¹²⁸ Ahmet Kavas, “Libya/Tarih”, *Türkiye Diyanet İşlm Ansiklopedisi*, <https://islamansiklopedisi.org.tr/libya#1>. (Erişim Tarihi,26.07.2024).

¹²⁹ Kavas, “Libya/Tarih”.

¹³⁰ Orhan Koloğlu, “Libya/Tarih”, *Türkiye Diyanet İşlm Ansiklopedisi*, <https://islamansiklopedisi.org.tr/libya#2> Erişim Tarihi, 26.07.2024.

¹³¹ Enes Demir, “Libya’nın (Tarblusgarp) Türkiye Açısından Tarihsel ve Straetejik nemi”, *Türk Dünyası Araştırmaları Drgisi,TDA*,125/246,(Mayıs-Haziran,2020) 151

¹³² Demir, “Libya’nın (Tarblusgarp) Türkiye Açısından Tarihsel ve Straetejik nemi”s. 152.

¹³³ Nihat Erim, “İtalya İle Uşı Barış Andlaşması”, *Osmanlı İmparatorluğu Andlaşmaları I,*” (Ankara: Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi Yayınları, 1953), 354.

kendini topluma kabul ettirmiş ve toplumun zihninin olgunlaşmasında önemli bir etkiye sahip olmuştur. Yerli dillerin yanı sıra Arapça ve Türkçe bölge âlim ve şairleri tarafından ilmi ve edebî eserlerde etkili bir şekilde kullanılmıştır. Bu dillerle birbirinden değerli edebî eserler ortaya konmuştur. Özellikle son dönemde ülkenin İtalyanlar tarafından işgali neticesinde İstanbul’a gelen âlim, edip ve şairlerin burada da varlıklarını sürdürdüklerini görmek mümkündür.¹³⁴

1. DİVAN EDEBİYATI TARZI TÜRKÇE ŞİİR YAZAN LİBYA KÖKENLİ VEYA BAĞLANTILI ŞAİRLER

Osmanlı İmparatorluğunun merkezinden bir hayli uzak bir coğrafya olmasına karşın Osmanlı İmparatorluğunun merkezi ile sıkı bir kültürel ilişki içerisinde olan Libya(Trablusgarp) bölgesinde Türkçe şiirler yazan edip ve şairlerin varlığı dikkat çekmektedir. Bu şairlerden bazıları buralı olup diğer bazıları ise görevleri icabı veya sürgün sonucu yolu buralara düşenlerden oluşmaktadır. Osmanlı İmparatorluğu döneminde yukarıda ifade edilen sebeplere bağlı olarak buraya gelen şairlerden Divan edebiyatı tarzı eser veren şairlerin sayısı yirmi altı olup söz konusu şairler hakkında kaynaklarda yer alan bilgiler tablo halinde verilmiştir.

DİVAN EDEBİYATI TARZI ESERLER ORTAYA KOYAN ŞAİRLER.			
ŞAİRİN ADI	ŞAİRİN DOĞDUĞU YER	ŞAİRİN LİBYA’DA BULUNMA NEDENİ	ŞAİRİN ESERİ
Âkif, Mustafa Efendi (d.1812-ö.?). ¹³⁵	Van	Trablusgarp ve Bingazi’de Kaymakam olarak bulunmuştur.	Divan
Celâl, Abdullah Celâleddîn Paşa (ö.1903). ¹³⁶	Siroz	Trablusgarb Meclis-i Tahkîk riyasetine, Trablusgarb vilayetleri mektupçuluklarında bulunmuştur.	Divan
Ebü’s-süreyya Samî (d. 1868-ö.?). ¹³⁷	Gelibolu	Trablusgarp Sancağı Tahrirat Müdüriyet’	Mizahi şiirleri vardır.
Hakkı, Mehmed Hakkı Bey (ö.1912). ¹³⁸	Adana	Arnavud İsmâil Kemâl Bey’in Trablusgarb valiliği döneminde mektupçuluk görevinde bulunmuştur.	Divan

¹³⁴ Kavas, “Libya/Tarih”.

¹³⁵ Ömer Çiftçi (haz.), *Fatin Tezkiresi (Hâtimetü’l- Eş’âr)*, (PDF: Kültür ve Turizm Bakanlığı Yayınları, 2017),333; İsmail Hakkı Aksoyak, “âkif”, *Türk Edebiyatı İsimler Sözlüğü*, <https://teis.yesevi.edu.tr/madde-detay/akif-mustafa-efendi> Erişim Tarihi, 21.07.2024.

¹³⁶Müjgân Cunbur, M. Kayahan Özgül, Hidayet Özcan, İbrahim Baştuğ, Ayşegül Celepoğlu, (haz.), İnal, İbnü’l-Emin Mahmud Kemal, *Son Asır Türk Şairleri*. (Ankara AKM.Yayınları, 1999), I/752; Mehmet Arslan, “Celâl”, *Türk Edebiyatı İsimler Sözlüğü* <https://teis.yesevi.edu.tr/madde-detay/celal-abdullah-celaleddin-pasa> Erişim Tarihi, 21.07.2024.

¹³⁷Seval Şahin, “Ebü’s-süreyya Samî”, *Türk Edebiyatı İsimler Sözlüğü*, <https://teis.yesevi.edu.tr/madde-detay/ebussureyya-sami> Erişim tarihi, 21.07.2024.

¹³⁸Müjgân Cunbur, M. Kayahan Özgül, Hidayet Özcan, İbrahim Baştuğ, Ayşegül Celepoğlu, (haz.), İnal, İbnü’l-Emin Mahmud Kemal, *Son Asır Türk Şairleri*. II/752; Mehmet Arslan, “Hakkı”, *Türk Edebiyatı İsimler Sözlüğü* <https://teis.yesevi.edu.tr/madde-detay/hakki-mehmed-hakki-bey-adanali>, Erişim Tarihi, 19.07.2024..

<i>Hikmet, Deli Hikmet</i> (ö.1888). ¹³⁹	Niğde	<i>Trablusgarb Fırka-i Askeriyye başkâtipliği görevinde bulunmuştur.</i>	<i>Şiirleri Bulunmaktadır.</i>
<i>İhsan Rizeli</i> (ö.1920). ¹⁴⁰	Rize	<i>Trablusgarpta memuriyet görevinde bulunmuştur.</i>	<i>Sırrî-nâme</i>
<i>Emin, Mehmet Emin Bey</i> ¹⁴¹	Mora	<i>Denizci olduğundan Trablusgarp'ta bulunmuştur.</i>	<i>Şiirleri Bulunmaktadır.</i>
<i>Eşref, Muîniddin Eşref Efendi</i> (ö.1587). ¹⁴²	Tebriz	<i>Trablusgarp Mollası görevinde bulunmuştur.</i>	<i>Şiirleri bulunmaktadır.</i>
<i>Fevzî, Halil Feyzi Efendi</i> (ö.1889). ¹⁴³	Edirne	<i>Trablusgarp'ta karantina memuriyeti görevinde bulunmuştur.</i>	<i>Divan</i>
<i>Leskofçalı, Mustafa Galib Bey</i> (ö.1867). ¹⁴⁴	Leskofça	<i>Trablusgarp gümrük emanetinde memur olarak bulunmuştur.</i>	<i>Divan</i>
<i>Hüsni Baba</i> (ö.1894). ¹⁴⁵	Doğum yeri belli değildir.	<i>Libya/Trablusgarp'ta sürgünde ölmüştür.</i>	
<i>İsmet Efendi</i> (ö.1857). ¹⁴⁶	Diyarbakır	<i>Trablusgarp'ta memuriyetlerde bulunmuştur.</i>	
<i>Mehmed Fuat Paşa Keçecizâde</i> (ö.1869). ¹⁴⁷	İstanbul	<i>Askeri doktor olarak Trablusgarp'ta bulunmuştur.</i>	<i>Vasiyetnâme: Tezkire: Şiirler</i>

¹³⁹ Müjgân Cumbur, M. Kayahan Özgül, Hidayet Özcan, İbrahim Baştuğ, Ayşegül Celepoğlu, (haz.), İnal, Son Asır Türk Şairleri, 2/948; Hakan Yekbaş, “Hikmet”, *Türk Edebiyatı İsimler Sözlüğü* <https://teis.yesevi.edu.tr/madde-detay/hikmet-deli-hikmet>, Erişim Tarihi, 19.07.2024.

¹⁴⁰ Niyazi Ünver, “İhsan”. *Türk Dünyası Edebiyatçıları Ansiklopedisi*. (Ankara: AKM Yayınları,2004)V/156; Mehmet Arslan, “İhsan”, *Türk Edebiyatı İsimler Sözlüğü* <https://teis.yesevi.edu.tr/madde-detay/ihsan-rizeli> /Erişim Tarihi, 19.07.2024..

¹⁴¹ Ömer Çiftçi (haz.), *Fatin Tezkiresi (Hâtimetü'l- Eş'âr)*, 37; Beyhan Kesik, “Emin”, *Türk Edebiyatı İsimler Sözlüğü*, <https://teis.yesevi.edu.tr/madde-detay/emin-mehmed-emin-bey> Erişim Tarihi, 19.07.2024.

¹⁴² Ömer Çiftçi (haz.), *Fatin Tezkiresi (Hâtimetü'l- Eş'âr)* ,403; Kadri Hüsnü Yılmaz, “Eşref”, *Türk Edebiyatı İsimler Sözlüğü*, <https://teis.yesevi.edu.tr/madde-detay/esref-muineddin-esref-efendi> Erişim Tarihi, 19.07.2024.

¹⁴³ Ömer Çiftçi (haz.), *Fatin Tezkiresi (Hâtimetü'l- Eş'âr)*, 403; Hakan Yekbaş, “Fevzi”, *Türk Edebiyatı İsimler Sözlüğü*, <https://teis.yesevi.edu.tr/madde-detay/feyzi-halil>, Erişim Tarihi, 19.07.2024.

¹⁴⁴ İskender Pala, “Leskofçalı Gâlib”. *Türkiye Diyanet İslâm Ansiklopedisi*, (Erişim Tarihi, 26.07.2024). <https://islamansiklopedisi.org.tr/galib-leskofcali>; Bahir Selçuk, “Galib”, *Türk Edebiyatı İsimler Sözlüğü*, <https://teis.yesevi.edu.tr/madde-detay/galib-leskofcali>, Erişim Tarihi, 13.07.2024.

¹⁴⁵ Turgut Koca., *Bektaşî Şairleri ve Nefesleri*. (İstanbul: Naci Kasım İstanbul Maarif Kitaphanesi ve Matbaası,1990),.643; .Emine Çakır, “Hüsnü Baba”, *Türk Edebiyatı İsimler Sözlüğü*, <https://teis.yesevi.edu.tr/madde-detay/husni-baba>, Erişim Tarihi, 19.07.2024.

¹⁴⁶ Ömer Çiftçi (haz.), *Fatin Tezkiresi (Hâtimetü'l- Eş'âr)* , 360; Hakan Yekbaş, “İsmet”, *Türk Edebiyatı İsimler Sözlüğü*, <https://teis.yesevi.edu.tr/madde-detay/ismet-diyarbakirli>, Erişim Tarihi, 19.07.2024.

¹⁴⁷ Ömer Çiftçi (haz.), *Fatin Tezkiresi (Hâtimetü'l- Eş'âr)* , 385; Bahir Selçuk, “Keçecizade”, *Türk Edebiyatı İsimler Sözlüğü*, <https://teis.yesevi.edu.tr/madde-detay/mehmed-fuat-pasa-kececezade> Erişim Tarihi, 21.07.2024.

<i>Nedîm, Mahmûd Nedîm Paşa (ö.1883).¹⁴⁸</i>	<i>İstanbul</i>	<i>Vali olarak Trablusgarp'ta bulunmuştur.</i>	<i>Dîvân:</i>
<i>Nezîh, Mehmed Nezîh (ö.1908).¹⁴⁹</i>	<i>İstanbul</i>	<i>Trablusgarp mektupçuluğu görevinde bulunmuştur.</i>	<i>Resimli Gazete'de şiirleri bulunmaktadır.</i>
<i>Râşid, İbrahim Râşid (ö.1892).¹⁵⁰</i>	<i>İstanbul</i>	<i>Trablusgarb vilayetlerinde kapı kethüdalığı görevinde bulunmuştur.</i>	<i>Dîvân</i>
<i>Refî', Hasan Refî' Efendi (ö.1851).¹⁵¹</i>	<i>İstanbul</i>	<i>Divan kâtibi olarak Trablusgarp'ta bulunmuştur.</i>	<i>Şiirleri bulunmaktadır.</i>
<i>Sâfî Mustafâ (ö.1901).¹⁵²</i>	<i>Tosyalı</i>	<i>Mühimme kâtipliği görevi ile Trablusgarp'ta bulunmuştur.</i>	<i>Dîvânçe-i Sâfî İslâm-ı Hazret-i Ömer Yâhud Bir Hârîka: Şi'r-i Sâfî:</i>
<i>Tevfik, Mehmed Tevfik Bey, Baba (ö.1896).¹⁵³</i>	<i>Kırım/ Bahçesaray</i>	<i>Trablusgarp'ta Sürgünde 1896 yılında vefat etti.</i>	<i>Bektaşî nefesleri ve şiirler.</i>
<i>Vâfî, Osman Vâfî Efendi (ö.1890-91).¹⁵⁴</i>	<i>Erzurum</i>	<i>Trablusgarp'ta arazi memurluğu görevinde bulunmuştur.</i>	<i>Tufhe-i Vâfî:</i>
<i>Ziyâ, Yûsuf Ziyâ (ö.1918).¹⁵⁵</i>	<i>Yozgat</i>	<i>Trablusgarp İstinaf mahkemesi savcılığı görevinde bulunmuştur.</i>	<i>Temâşâ-yı Celâl-i Hudâ:</i>

148Müjgân Cunbur, M. Kayahan Özgül, Hidayet Özcan, İbrahim Baştuğ, Ayşegül Celepoğlu, (haz.), İnal, *Son Asır Türk Şairleri*. 3/1582-1598; Mehmet Arslan, “Nedîm”, *Türk Edebiyatı İsimler Sözlüğü*, <https://teis.yesevi.edu.tr/madde-detay/nedim-mahmud-nedim-pasa>, Erişim Tarihi, 19.07.2024.

149 Müjgân Cunbur, M. Kayahan Özgül, Hidayet Özcan, İbrahim Baştuğ, Ayşegül Celepoğlu, (haz.), İnal, *Son Asır Türk Şairleri*. 3/1582-1598; Mehtap Erdoğan, “Nezih”, *Türk Edebiyatı İsimler Sözlüğü*, <https://teis.yesevi.edu.tr/madde-detay/nezih-mehmed-nezih-bey>, Erişim Tarihi, 19.07.2024.

150Müjgân Cunbur, M. Kayahan Özgül, Hidayet Özcan, İbrahim Baştuğ, Ayşegül Celepoğlu, (haz.), İnal, *Son Asır Türk Şairleri*. 4/1803; Halil Biltekin, “Râşid”, *Türk Edebiyatı İsimler Sözlüğü*, <https://teis.yesevi.edu.tr/madde-detay/rasid-ibrahim-rasid>, Erişim Tarihi, 19.07.2024.

151Ömer Çiftçi (haz.), *Fatin Tezkiresi (Hâtîmetü'l-Eş'âr)*,206; Mehmet Arslan, “Refî”, <https://teis.yesevi.edu.tr/madde-detay/refi-hasan-refi-efendi>, Erişim Tarihi, 19.07.2024.

152İnal, *Son Asır Türk Şairleri*. 4/2029, Alim Yıldız, “Sâfî”, *Türk Edebiyatı İsimler Sözlüğü*, <https://teis.yesevi.edu.tr/madde-detay/safi-mustafa>, Erişim Tarihi, 19.07.2024.

153Komisyon, *Türk Dili ve Edebiyatı Ansiklopedisi*, “Tevfik Bey (Baba)”. C. 8. Ankara: Dergâh Yayınları, 1988) 330; Hakan Yekbaş, “Tevfik”, *Türk Edebiyatı İsimler Sözlüğü*, <https://teis.yesevi.edu.tr/madde-detay/tevfik-mehmed-tevfik-bey-baba>, Erişim Tarihi, 19.07.2024.

154Zahide Efe, "Arapça-Farsça-Türkçe Manzum Bir Sözlük: Tuhfe-i Vâfî". Dede Korkut Uluslararası Türk Dili ve Edebiyatı Araştırmaları Dergisi 9/21 (2020), 107-128; Zahide Efe, “Vâfî”, *Türk Edebiyatı İsimler Sözlüğü*, <https://teis.yesevi.edu.tr/madde-detay/osman-vafi>, Erişim Tarihi, 19.07.2024.

155Müjgân Cunbur, M. Kayahan Özgül, Hidayet Özcan, İbrahim Baştuğ, Ayşegül Celepoğlu, (haz.), İnal, *Son Asır Türk Şairleri*.5/2549; İsmail Hakkı Aksoyak, “Ziyâ”, *Türk Edebiyatı İsimler Sözlüğü*, <https://teis.yesevi.edu.tr/madde-detay/ziya-yusuf-ziya>, Erişim Tarihi, 19.07.2024.

<i>Fânî, Efendi, Ebûbekir-zâde Mehmed Abdûlbâkî Fânî Efendi (ö.1909).¹⁵⁶</i>	<i>Süleymaniye</i>	<i>Tahrirarat müdürü olarak Bingazi'de bulunmuştur.</i>	
<i>Kemâlî, Ali Kemâlî Paşa(ö.1898).¹⁵⁷</i>	<i>Erzurum</i>	<i>Trablusgarp ve Bingazi valiliğinde bulunmuştur.</i>	
<i>Şetvân, Ahmed Şetvân Efendi (ö.1882).¹⁵⁸</i>	<i>Bingazi</i>	<i>Müderris olup İstanbul'a yerleşmiştir.</i>	<i>Türkçe şiirleri var.</i>

SONUÇ

İslâm medeniyeti sahasında önemli bir merkez olan Kuzey Afrika bölgesi, ilk dönemlerden itibaren Mısır bağlantılı olarak Müslümanlar için önemli bir mekân olmuştur. Ticari merkezlere yakınlığı, denize bağlantılı bir coğrafya olması, burayı insanlık tarihinin merkezine yerleştirmiştir. Bunun farkında olan Avrupa devletleri erken zamanlardan itibaren buraya göz koymuş ve burada yerleşik bulunan Müslüman devletlerle özellikle Osmanlı İmparatorluğu ile ciddi bir mücadele içerisinde yer almışlardır. Osmanlı İmparatorluğu bölgede hâkimiyetini 1551'den itibaren sağlamış ve 1915 tarihine kadar da varlığını siyasi ve kültürel olarak sürdürmüştür. Bu dönemden itibaren bu bölgenin siyasi belirlenmesinde önemli rol üstlenen Osmanlı İmparatorluğu ilk zamandan günümüze Libya-ki oğünkü adıyla Trablusgarp/Bengazi- ile sıcak ilişkiler içerisinde olmuştur. Bu bölgeden ilmi ve kültürel olarak etkilendiği gibi, bölgeyi kültürel ve ilmi olarak da derinden etkilemiştir. Merkezden buraya çeşitli vazifelerle yollanan kimi görevliler aynı zamanda âlim ve edip kimlikleriyle temayüz etmiş şahsiyetlerdir. Kaynaklar üzerinde yapılan çalışmalar neticesinde Libya doğumlu veya kökenli bir şair tespit edilmiş, çeşitli görevler nedeniyle bu coğrafyada görev almış olan yirmi beş şaire tesadüf edilmiştir. Söz konusu şairlerden ikisi burada görevde iken vefat etmiş ve naaşları buraya defnedilmiştir. Libyalı veya çeşitli sebeplerle Libya'da bulunmuş olan şairlerin doğum yerlerine göre dağılımı şu şekildedir: Van, Siroz, Gelibolu, Adana, Niğde, Rize, Mora, Tebriz, Edirne, Leskofça, Kavala, Diyarbakır, Tosyalı, Kırım/Bahçesaray, Yozgat, Bingazi, Süleymaniye şehirlerden bir şair, doğum yeri belli olmayan bir Erzurum şehriden iki ve İstanbul şehriden doğmuş olan altı şair burada bulunmuştur. Kaynaklar üzerinde yapılan çalışmalar bize göstermiştir ki Libya coğrafyası ile 1551'de başlayan bağımız 1915 kadar kesintisiz bir şekilde sürmüştür.

¹⁵⁶Müjgan Cunbur,(haz.), İnal, *Son Asır Türk Şairleri*, 1/558; Mehmet Arslan, “Fânî”, *Türk Edebiyatı İsimler Sözlüğü*, <https://teis.yesevi.edu.tr/madde-detay/fani-efendi-ebubekirzade-mehmed>, Erişim Tarihi, 19.07.2024.

¹⁵⁷Komisyon, *Türk Dili ve Edebiyatı Ansiklopedisi*, 5/273; Rıfat Kütük, “Kemâlî”, <https://teis.yesevi.edu.tr/madde-detay/kemali-ali-kemali-pasa-erzurumlu>, Erişim Tarihi, 19.07.2024.

¹⁵⁸Nuri Akbayar, (haz), Mehmed Süreyya, *Sicill-i Osmânî*, (İstanbul: Türk Tarih Vakfı Yurt Yayınları 1996), 5/1593; Mehtap Erdoğan, “Şatvan”, *Türk Edebiyatı İsimler Sözlüğü*, <https://teis.yesevi.edu.tr/madde-detay/setvan-ahmed-setvan-efendi>, Erişim Tarihi, 19.07.2024.

KAYNAKÇA

- Akbayar**, Nuri (haz), Mehmed Süreyya, *Sicill-i Osmânî*, C.1, İstanbul: Türk Tarih Vakfı Yurt Yayınları (1996).
- Aksoyak**, İsmail Hakkı “Ziyâ”, *Türk Edebiyatı İsimler Sözlüğü*, <https://teis.yesevi.edu.tr/madde-detay/ziya-yusuf-ziya>, Erişim Tarihi, 19.07.2024.
- Aksoyak**, İsmail Hakkı “âkif”, *Türk Edebiyatı İsimler Sözlüğü*, <https://teis.yesevi.edu.tr/madde-detay/akif-mustafa-efendi> Erişim Tarihi, 21.07.2024.
- Apak**, Adem “Kuzey Afrikada İslâm Fetihleri”, *Uludağ Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dergisi* 17/2, (2008),. 159-173,
- Arslan**, “Mehmet Nedim”, *Türk Edebiyatı İsimler Sözlüğü*, <https://teis.yesevi.edu.tr/madde-detay/nedim-mahmud-nedim-pasa>, Erişim Tarihi, 19.07.2024.
- Arslan**, Mehmet “Celâl”, *Türk Edebiyatı İsimler Sözlüğü* <https://teis.yesevi.edu.tr/madde-detay/celal-abdullah-celaleddin-pasa> Erişim Tarihi, 21.07.2024.
- Arslan**, Mehmet “Fânî”, *Türk Edebiyatı İsimler Sözlüğü*, <https://teis.yesevi.edu.tr/madde-detay/fani-efendi-ebubekirzade-mehmed>, Erişim Tarihi, 19.07.2024.
- Arslan**, Mehmet “Hakkı”, *Türk Edebiyatı İsimler Sözlüğü* <https://teis.yesevi.edu.tr/madde-detay/hakki-mehmed-hakki-bey-adanali>, Erişim Tarihi, 19.07.2024.
- Arslan**, Mehmet “Refî”, *Türk Edebiyatı İsimler Sözlüğü*, <https://teis.yesevi.edu.tr/madde-detay/refi-hasan-refi-efendi>, Erişim Tarihi, 19.07.2024.
- Arslan**, Mehmet “İhsan”, *Türk Edebiyatı İsimler Sözlüğü* <https://teis.yesevi.edu.tr/madde-detay/ihsan-rizeli> /Erişim Tarihi, 19.07.2024.
- Biltekin**, Halil “Râşid”, *Türk Edebiyatı İsimler Sözlüğü*, <https://teis.yesevi.edu.tr/madde-detay/rasid-ibrahim-rasid>, Erişim Tarihi, 19.07.2024.
- Ceviz**, Nurettin “Libya tarihine Kısa Bir Bakış”, *Ortadoğu Analiz*, 3, (Mart,2011), 81-90.
- Cunbur, Müjgân-Özgül, M. Kayahan-Özcan, Hidayet- Baştuğ, İbrahim-Celepoğlu Aysegül**, (haz.), İnal, İbnü'l-Emin Mahmud Kemal, *Son Asır Türk Şairleri*. C.1-2-3-4-5, Ankara AKM.Yayınları, 1999.
- Çakır**, Emine “Hüsni Baba”, *Türk Edebiyatı İsimler Sözlüğü*, <https://teis.yesevi.edu.tr/madde-detay/husni-baba>, Erişim Tarihi, 19.07.2024.
- Çetin**, Veysel “Cezayir’de Üslenmiş Türk Denizcilerin Osmanlılar Tarafından Himaye Altına Alınması (1502- 1534)”, *Africana-İnönü Üniversitesi Uluslararası Afrika Araştırmaları Dergisi*, 3/1(2023),01-15.
- Çiftçi Ömer** (haz.), *Fatin Tezkiresi (Hâtimetü'l- Eş'âr)* , (PDF: Kültür ve Turizm Bakanlığı Yayınları, 2017),333.
- Demir** Enes, “Libya’nın (Tarblusgarp) Türkiye Açısından Tarihsel ve Straetejik Önemi”, *Türk Dünyası Araştırmaları Drgisi,TDA*,125/246,(Mayıs-Haziran,2020) 149-166.
- Dursun**, Davut “Afrika”, *Türkiye Diyanet İslâm Ansiklopedisi*, <https://islamansiklopedisi.org.tr/afrika#2-tarih> (Erişim Tarihi, 26,07,2024),
- Efe**, Zahide "Arapça-Farsça-Türkçe Manzum Bir Sözlük: Tuhfe-i Vâfi". *Dede Korkut Uluslararası Türk Dili ve Edebiyatı Araştırmaları Dergisi* 9/21 (2020), 107-128.
- Efe**, Zahide “Vâfi”, *Türk Edebiyatı İsimler Sözlüğü*, <https://teis.yesevi.edu.tr/madde-detay/osman-vafi>, Erişim Tarihi, 19.07.2024.
- Erdoğan**, Mehtap “Nezih”, *Türk Edebiyatı İsimler Sözlüğü*, <https://teis.yesevi.edu.tr/madde-detay/nezih-mehmed-nezih-bey> Erişim Tarihi, 19.07.2024.
- Erdoğan**, Mehtap “Şatvan”, *Türk Edebiyatı İsimler Sözlüğü*, <https://teis.yesevi.edu.tr/madde-detay/setvan-ahmed-setvan-efendi>, Erişim Tarihi, 19.07.2024.
- Erim**, Nihat “İtalya İle Uşî Barış Andlaşması”, *Osmanlı İmparatorluğu Andlaşmaları I,* Ankara: Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi Yayınları, 1953.
- İlter**, Aziz Semih *Şimali Afrika’da Türkler*, C,I, İstanbul: Vakıf Gazete Matbaa Kütüphanesi.,1937.
- Kavas**, Ahmet “Libya/Tarih”, *Türkiye Diyanet İslâm Ansiklopedisi*, <https://islamansiklopedisi.org.tr/libya#1>. (Erişim Tarihi,26.07.2024).

Kesik, Beyhan “Emin”, *Türk Edebiyatı İsimler Sözlüğü*, <https://teis.yesevi.edu.tr/madde-detay/emin-mehmed-emin-bey> Erişim Tarihi, 19.07.2024.

Koca, Turgut Bektaş Şairleri ve Nefesleri. İstanbul: Naci Kasım İstanbul Maarif Kitaphanesi ve Matbaası, 1990..

Koloğlu, Orhan “Libya/Tarih”, *Türkiye Diyanet İslâm Ansiklopedisi*, <https://islamansiklopedisi.org.tr/libya#2> Erişim Tarihi, 26.07.2024.

Komasyon, *Türk Dili ve Edebiyatı Ansiklopedisi*, “Tevfik Bey (Baba)”. C. 8. Ankara: Dergâh Yayınları, 1988.

Kütük, Rıfat “Kemâlî”, <https://teis.yesevi.edu.tr/madde-detay/kemali-ali-kemali-pasa-erzurumlu>, Erişim Tarihi, 19.07.2024.

Özkuyumcu, Nadir, *Mısır ve Kuzey Afrika’nın Müslümanlar Tarafından Fethi.*, Ankara: Kültür ve Turizm Bakanlığı Yayınları, 2007.

Pala, İskender “Leskofçalı Gâlib”. *Türkiye Diyanet İslâm Ansiklopedisi*, (Erişim Tarihi, 26.07.2024). <https://islamansiklopedisi.org.tr/galib-leskofcali>

Selçuk, Bahir “Galib”, *Türk Edebiyatı İsimler Sözlüğü*, <https://teis.yesevi.edu.tr/madde-detay/galib-leskofcali>, Erişim Tarihi, 13.07.2024.

Selçuk, Bahir “Keçecizade”, *Türk Edebiyatı İsimler Sözlüğü*, <https://teis.yesevi.edu.tr/madde-detay/mehmed-fuad-pasa-kececizade> Erişim Tarihi, 21.07.2024.

Şahin, Seval “Ebü’s-süreyya Sami”, *Türk Edebiyatı İsimler Sözlüğü*, <https://teis.yesevi.edu.tr/madde-detay/ebussureyya-sami> Erişim tarihi, 21.07.2024.

Ünver Niyazi, “İhsan”, *Türk Dünyası Edebiyatçıları Ansiklopedisi*. C.5, Ankara: AKM Yayınları, 2004.

Yekbaş, Hakan “Fevzi”, *Türk Edebiyatı İsimler Sözlüğü*, <https://teis.yesevi.edu.tr/madde-detay/fevzi-halil>, Erişim Tarihi, 19.07.2024.

Yekbaş, Hakan “Hikmet”, *Türk Edebiyatı İsimler Sözlüğü* <https://teis.yesevi.edu.tr/madde-detay/hikmet-deli-hikmet>, Erişim Tarihi, 19.07.2024.

Yekbaş, Hakan “İsmet”, *Türk Edebiyatı İsimler Sözlüğü*, <https://teis.yesevi.edu.tr/madde-detay/ismet-diyanbakirli>, Erişim Tarihi, 19.07.2024.

Yekbaş, Hakan “Tevfik”, *Türk Edebiyatı İsimler Sözlüğü*, <https://teis.yesevi.edu.tr/madde-detay/tevfik-mehmed-tevfik-bey-baba>, Erişim Tarihi, 19.07.2024.

Yıldız, Alim “Sâfi”, *Türk Edebiyatı İsimler Sözlüğü*, <https://teis.yesevi.edu.tr/madde-detay/safi-mustafa>, Erişim Tarihi, 19.07.2024.

Yılmaz,”Kadri Hüsnü Eşref”, *Türk Edebiyatı İsimler Sözlüğü*, <https://teis.yesevi.edu.tr/madde-detay/esref-muineddin-esref-efendi> Erişim Tarihi, 19.07.2024.

Kuzey Afrika’da Türkçenin İzleri

Maruf ÇAKIR

Dr. Öğr. Üyesi, Dumlupınar Üniversitesi

kütahya/maruf.cakir@dpu.edu.tr

Özet

Dil, günlük hayatta iletişimin mühim bir aracı olmasının yanında kültürün de başat unsurlarındandır. Toplumu meydana getiren insanlar gibi dil de canlıdır; çevreden, iklimden, zamandan ve komşu toplumlardan etkilenir. Bu etkilerden ötürü zaman içerisinde dilde değişimler, gelişmeler ve eksilmeler görülmesi kaçınılmazdır. Tarihin akışı içerisinde dillere yeni sözcükler eklenir, sözcüklerin anlamlarında değişimler meydana gelir ve bazı sözcükler ise zamanla ölür/unutulur. Türkçe, binlerce yıllık geçmişi olan kadim dillerdendir. Bu uzun geçmişi boyunca birçok dilden etkilenmiş ve birçoğunu da etkilemiştir. Osmanlı Devleti’nin hüküm sürdüğü geniş coğrafyada bu etkileri müşahade etmek mümkündür. Güneyde Hicaz’dan kuzeyde Kırım’a, doğuda Hazar Denizi’nden batıda Avrupa’nın ortalarına ve kuzey Afrika’da Cebel-i Tarık’a kadar varan bu coğrafyada yüzlerce farklı ırk, din, dil ve kültür yaşamaktadır. Bu dillerden zaman içerisinde Türk diline pek çok sözcük girmiş aynı zamanda bu toplumlar birçok Türkçe kelimeyi kendi dillerine katmışlardır. Asırlarca Osmanlı egemenliğinde kalmış Afrika’da da benzer izlere rastlanır. Bu çalışmada Kuzey Afrika bölgesinde konuşulan Arapçaya Türkçeden girmiş olan kelimeler incelenecektir. Türkçe sözcükler diğer dillere geçerken mahreç ve alfabe farkından dolayı birtakım değişikliklere uğramıştır. Dillerin özgün nitelikleri gereği bu kelimelerin çekimlenmeleri ve onlardan yeni kelimeler türetilmesi sırasında telaffuzlarında farklılıklar ortaya çıkmaktadır. Arapçada bulunmayıp Türkçeye mahsus olan harflerin varlığı (ç, g, p, ş gibi) ve Türk dilinin mahreç yapısı ile Arapçanın arasındaki fark da bu değişimde önemli bir gerekçedir. Tespit edilen sözcüklerde mezkûr sebeplerden ortaya çıkmış ayrımlar göze çarpmaktadır. Türkçeden Arapçaya geçen kelimelerin tespiti için doküman analizi yöntemi kullanılmış; tarihi belgeler ile geçmiş akademik çalışmalar mercek altına alınmıştır. Yapılan inceleme sonunda tespit edilen sözcüklerin Arapçadaki kullanımları, cemi’leri ve müştakları listelenmiştir.

Anahtar Kelimeler: Afrika, Arapça, Türkçe, Osmanlı, Dilbilim.

Abstract

Language is not only an important tool of communication in daily life, but also one of the dominant elements of culture. Language, like people who are a part of society, is alive. It is affected by the environment, climate, time and neighboring societies. Due to these effects, it is inevitable to see changes, developments and declines in the language over time. Throughout history, new words are added to languages, changes in the meaning of words occur, and some words are forgotten over time. Turkish is one of the autochthonous languages with a history of thousands of years. Throughout its long history, it has been influenced by many languages and influenced many others. It is possible to observe these effects in the wide geography where the Ottoman Empire ruled. Hundreds of different races, religions, languages and cultures live in this geography, which extends from the Hejaz in the south to Crimea in the north, from the Caspian Sea in the east to the middle of Europe in the west and Gibraltar in northern Africa. Over time, many words from these languages have entered the Turkish language, and at the same time, these societies have incorporated many Turkish words into their own languages. Similar traces can be found in Africa, which remained under Ottoman rule for centuries. In this paper, the words that were added from Turkish to Arabic in North Africa will be examined. Turkish words have undergone some changes while transferring to other languages due to the difference in pronunciation and alphabet. Due to the characteristics of languages, differences arise in the pronunciation of these words during the conjugation and derivation of new words from them. The presence of letters specific to Turkish that are not found in Arabic (such as ç, g, p, ş) and the difference between the pronunciation of the Turkish language and Arabic are also important reasons for this change. Differences arising from the above reasons are noticeable in the words identified. Historical documents and past academic studies were examined and the document analysis method was used to

identify the words that passed from Turkish to Arabic. As a result of the examination, the ways of transition to Arabic, their usage, plural forms and derived forms of the words identified are listed.

Keywords: Africa, Arabic, Linguistics, Ottoman, Turkish.

Giriş

Toplumların ilişkisi, insan münasebetleri gibi devingendir. Komşu toplumlar -tıpkı insanlar gibi- maddi-manevi alışverişlerle birbirlerini etkiler. Maddi alışverişlerle karşılıklı olarak birbirlerinin bazı ihtiyaçlarını gideren toplumlar bu alım-satım işleri sırasında maddi olmayan ama muhtemelen maddiden daha tesirli olan manevi birtakım değiş-tokuşlarda da bulunurlar. Komşu kültürlerin bu alış-verişine söz dağarcığı da dahildir. “Ödünçleme” terimi ile ifade edilen karşılıklı kelime alışverişinde halklar yüzyıllar süren komşuluk ilişkisi ile sınır ortaklığının benzerini dilde de kurarlar.¹⁵⁹ Diğer bir ifade ile ortak coğrafyada yaşamının bir yansıması olarak dilde de ortak kullanımlar oluşur.

Türklerin Araplarla ilişkisi İslam’ı din olarak benimsemelerinden daha eski tarihlere uzanmaktadır. 7. yüzyıla kadar uzanan bu kadim ilişki Türklerin Müslüman olmasının ardından tarihsel bir birlikteliğe evrilmiş, coğrafyanın hatta dünyanın kaderine yön vermiştir. Din kardeşliğinin yakınlaştırdığı iki toplumun ilişkisi zamanla askerî, siyasî, ilmî ve edebî bir ortaklığa dönüşmüştür. Bu ortaklığın neticesi olarak Arapçadan Türkçeye pek çok kelime ve terkip girmiştir. Bu kelimelerin birçoğu zamanla Türkçeleşmiş, günlük dilin bir parçası haline gelmiş hatta kimisi anlam kaymasına uğrayarak Arapça aslından farklı manalarda kullanılmaya başlanmış, diğer bir ifade ile Türkçeleşmiştir.¹⁶⁰ Benzer durum diğer dillerden dilimize giren sözcükler için de geçerlidir. Diğer dillerden Türkçeye geçen sözcüklerden bazılarının kazandıkları yeni anlamlar ile Arapçaya geçtikleri ve bu yeni anlam ile kullanıldıkları yapılan araştırmada görülmüştür.¹⁶¹ Bir örnek verecek olursak; “nizam” kelimesi Arapça sözlüklerde “İnci v.s.yi ipe dizmek; bir şeyi bir şeye ekleyip derlemek, toplamak”¹⁶² manasındaki نظم kökünden türemiş “Sistem, düzen, rejim”¹⁶³ manasında bir kelimedir. Türkçede de benzer anlamda kullanılmakla beraber Osmanlı’da askerî birlik manasında kullanılmıştır. Bu kelimenin çoğul hali ile “النظام” şeklinde Arapçaya geçtiği ve Kuzey Afrika’da “الجيوش النظامى” karşılığında kullanıldığı tespit edilmiştir.¹⁶⁴ Üstelik sözcük bu geçiş sırasında orijinalinde bulunan ط harfi de değişerek ج harfine dönüşmüştür.

Benzer durum doğrudan Türkçeden Arapçaya geçen sözcükler için de geçerlidir. Türkçe sözcükler diğer dillere geçerken mahreç ve alfabe farkından dolayı birtakım değişikliklere uğramıştır. Dillerin özgün nitelikleri gereği bu kelimelerin çekimlenmeleri ve onlardan yeni kelimeler türetilmesi sırasında telaffuzlarında farklılıklar ortaya çıkmaktadır. Arapçada bulunmayıp Türkçeye mahsus olan harflerin varlığı (ç, g, p, ş gibi) ve Türk dilinin mahreç yapısı ile Arapçanın arasındaki fark da bu değişimde önemli bir gerektir. Yapılan araştırmada Arapçaya Türkçeden geçtiği tespit edilen sözcüklerde mezkûr sebeplerden ortaya çıkmış ayrımlar göze çarpmaktadır. Osmanlı Devleti Arap alfabesini kullanmasına rağmen yazı dilinde de ilginç farklılıklar göze çarpmaktadır. Örneğin “kaşık” sözcüğü kalın ünlü içerdiğinden Osmanlı’da ق harfi ile yazılırken Arapçada ك harfi ile كاشك şeklinde

¹⁵⁹ Şükrü Halûk Akalın vd., *Türkçe Sözlük* (Ankara: Türk Dil Kurumu Yayınları, 2011), “Ödünçlemek”, 1837. Arapça-Türkçe ödünçleme sözcükler için daha fazla bilgi için bk. Muhammet Abazoğlu, “Çeviride Eşdeğerlik ve Kelimelerdeki Anlam Değişmelerinin Bağlamı Belirlemesi: Türkçe ve Arapça Örneği”, *Dil ve Edebiyat Araştırmaları Dergisi* 28 (2023), 300-315.

¹⁶⁰ “Türk Dil Kurumu tarafından 2005’te yayımlanan *Güncel Türkçe Sözlük*’e göre, Türkçenin en büyük lehçelerinden olan Türkiye Türkçesinde, 2005 yılı itibarıyla, 104.481 söz varlığı bulunmaktadır. Bu sözlüğe göre Türkiye Türkçesinde 6.463 Arapça sözcük bulunmaktadır. Bu sayı, Türkiye Türkçesinde alıntı kelimeler bakımından en büyük sayıyı oluşturmaktadır.” Detaylı bilgi için bk. Halit Dursunoğlu, “Türkiye Türkçesindeki Arapça Sözcükler ve Bu Sözcüklerdeki Ses Olayları”, *Turkish Studies* 9/9 (2014), 145-155.

¹⁶¹ “...Osmanlı Türkçesi, gerek doğrudan Türkçe kelimelerin gerek Farsça ve diğer batı dillerindeki birçok kelimenin Arap lehçelerine aktarımında aracı dil konumunda olmuştur.” Bk. Ertuğrul Döner - Yusuf Özcan, “Yemen Arapçasında Türkçe Unsurlar”, *Çukurova Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dergisi* 20/2 (2020), 802-829.

¹⁶² Arif Erkan, *el-Beyan* (İstanbul: Yasin Yayınevi, 2012), “nezame”, 2308.

¹⁶³ Erkan, “nizâm”, 2307.

¹⁶⁴ Hasan el-Fakîh Hasan, *el-Yevmiyyâtü'l-Lîbiyye*, thk. Muhammed el-Usta - Ammar Cüheyder (Bingazi: Dâru'l-Kütübü'l-Vataniyye, 2001), 726.

yazılmıştır.¹⁶⁵ Yani farklı yazımlar sadece mahreç ile ilgili bir durum değildir. Halkın tercihleri, günlük konuşma dilinin yapısı, okunduğu şekli ile değil de işitildiği şekilde yazma gibi sebeplerle de farklılıklar oluşmaktadır.

Afrika özelinde Türkçeden Arapçaya geçen sözcükler incelendiğinde kahir ekseriyetin yönetim ve ordu ile ilgili terimlerden oluştuğu görülür. Bu bölgelerin Osmanlı hakimiyetine geçişi ile başlayan süreçte idari yapı, ordu teşkilatı, vergi ve yargı sistemi devlet eliyle düzenlemiştir. 16. asrın başlarında bölgeye hâkim olan Osmanlılar, “Garp Ocakları” dedikleri Kuzey Afrika’yı yaklaşık dört asır boyunca bazen tek yönetim bazen de bölgesel birimlere ayırarak yönetmiştir.¹⁶⁶ Bu süreçte merkez idarî teşkilat ile taşra teşkilatında, ordu nizamı ile rütbelerinde, kurum isimleri yahut hizmetlerinde kullanılan terim ve görevli isimlerinde bolca Türkçe sözcüğe rastlanmaktadır.

Çalışma hazırlanırken en çok yararlanılan kaynak Hasan el-Fakîh Hasan adlı müellifin *el-Yevmiyâtü'l-Lîbiyye* isimli 1551-1832 yılları arasını kapsayan yevmiyyat defteridir. Mezkûr eserin “Mu’cem” başlığı altında yüzlerce kelime alfabetik olarak tasnif edilmiş, kelimelerin hangi dilden geldiği ve anlamı da zikredilmiştir. Bu tasnif büyük oranda doğru olmakla beraber çalışma hazırlanırken bir kısım düzeltmelere gidilmesi de gerekmiştir. Bu kaynak dışında Arapçada yer alan Türkçe kelimeler üzerine yapılan çalışmalar da incelenmiştir. Yapılan araştırmalar neticesinde tespit edilen sözcükler İdarî, Askerî, Meslekler ve Günlük Hayat gibi başlıklar altında tasnif edilerek araştırmacıların istifadesine sunulmuştur.

1. Askerî Terimler

Osmanlı Devleti’nin Afrika kıtasında hüküm sürdüğü bölgelerde asırlar boyunca kültürel, askerî, idarî bir etkileşim olmuştur. Bölgenin İspanyol saldırılarından kurtarılması ve akabinde yeniden orada düzenin tesis edilmesi sürecinde Devlet-i Aliyye yoğun çaba harcamıştır. İslam’ın getirdiği “din kardeşliği” vecibesinin gereği olarak Osmanlılar bölgede sorumluluk üstlenmiş ardından asırlar boyunca bölgede düzeni sağlama gayretinde olmuştur. Doğal olarak bölge ile Payitaht’ın ilişkisi daha ziyade askerî ve idarî konularda olmuştur. Neticede Türkçenin tesiri de bu iki alanda yoğunluk kazanmıştır.¹⁶⁷

- Ordu kelimesi عريض şeklinde doğrudan Türkçeden alınmıştır. Çavuş شواش rütbesi, tören askeri anlamındaki شاطر (çoğulu شاطر), Topçu anlamında الطنجي (Topçu birliği الطنجية), Donanma manasında الطنم ulufe (aslî yulaf, arpalık yan anlamından hareketle asker harçlığı) غف kelimeleri de birer askerî terim olarak Arapçada kullanılmıştır.

- Çavuş sözcüğü eski Türkçeden beri kullanılan ordu terimlerindenidir. Arapça ve Farsçaya da geçmiştir. Arap alfabesi “ç” harfini ihtiva etmediği için “ش” harfi ile telaffuz edilmiş ve böylece yaygınlaşmıştır.

- Arap kökenli olup da Türkçede anlam değişimine uğrayan ve kazandığı yeni anlamla Arapçaya intikal eden kelimelerden biri de “şatır” terimidir. Kökeninden hareketle Türkçede “Neşeli, şen” anlamı kazanan kelime Osmanlı Devleti’nde padişahın katıldığı tören alaylarında görevli asker sınıfına isim olarak verilmiştir. Aynı mana ile Arapçaya geçmiştir.

- Topçu terimi eski Türklerde kullanılan top kelimesinden türemiştir. Gülle gibi mühimmatları fırlatan ateşli silahlardan biri olan “top”u kullanan ve onun bakımını, naklini vesaire üstlenen askerî birliğin adıdır. Arapçaya da bu manası ile “طنجي biçimiyle dahil olmuştur.

- Türkçe asıllı bir kelime olan donanma sözcüğü deniz kuvvetleri için kullanılır. Kuzey Afrika bölgesinde de bu mana ile “Zananma” biçiminde kullanılmıştır.

- Ulufe, hayvan yemi manasındaki Arapça kökenli “alef” kelimesinden türemiştir. Osmanlı ordusunda askerin (hayvan bakımı dahil) giderlerini karşılayabilmesi için kapı kulu askerlerine ve sipahilere üç ayda bir ödenen maaştır. Zamanla daha genel bir mana kazanarak askerlerin maaşı anlamını kazanmıştır. Aynı mana ile Arapça belgelerde karşımıza çıkmaktadır.

¹⁶⁵ el-Fakîh Hasan, *el-Yevmiyâtü'l-Lîbiyye*, 758.

¹⁶⁶ Orhan Kılıç, “Beylerbeyilerden Dayılara Cezâyir-i Garp Vilayeti/Eyaleti’nin Yönetimi ve Yöneticileri (16-18. Yüzyıllar)”, *Cappadocia Journal of History and Social Sciences* 9 (Ekim 2017), 418; Abdullah Erdem Taş, “Cezâyir-i Garb Vilâyeti’nin Kuruluşu Meselesi ve İlk Cezâyir Beylerbeyileri”, *İslam Medeniyeti Araştırmaları Dergisi* 5/2 (2020), 250-284.

¹⁶⁷ Benzer neticeye farklı bölgeler üzerine yapılan çalışmalarda da ulaşılmıştır. “Yemen lehçesine dahil olan Türkçe kelimeler incelendiğinde en fazla kelime alışverişinin askeri alanda gerçekleşmiş olduğunu söylenebileriz. Bunu sırasıyla idareye dair tabirler, ev eşyası, alet-edevat, giyim-kuşam, yeme-içme sözcükleri takip eder.” Döner - Özcan, “Yemen Arapçasında Türkçe Unsurlar”, 815.

- Yukarıda da ifade edildiği gibi; “nizam” kelimesi Arapça “نظم” kökünden türemiş “Sistem, düzen, rejim”¹⁶⁸ manasında bir kelimedir. Türkçede de benzer anlamda kullanılmakla beraber Osmanlı’da askerî birlik manasında kullanılmıştır. Bu kelimenin çoğul hali ile “النظام” şeklinde Arapçaya geçtiği ve Kuzey Afrika’da “الجيش النظامي” karşılığında kullanıldığı tespit edilmiştir.¹⁶⁹ Üstelik bu geçiş sırasında sözcüğün orijinalinde bulunan ظ harfi de değişerek ز harfine dönüşmüştür.

- Bombacı; İtalyanca kökenli bomba sözcüğü Türkçe -cı yapım ekini alarak Arapçaya geçmiştir. Askerî bir sınıf adı olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu noktada bazı eklerin de kullanım sıklığı yönüyle Arapçalaştığını söyleyebiliriz. Özellikle -cı/-ci eki gerek Arapça gerekse Türkçe kökenli sözcüklerde - bazen de bombacı örneğinde görüldüğü üzere başka dillerden Türkçeye oradan da Arap diline geçen kelimelerde- kullanılan bir çekim eki olarak karşımıza çıkmaktadır.¹⁷⁰

- Sefer; Arapça yolculuk manasındadır. Türkçede aynı mana ile kullanılmakla beraber askerî manada savaş anlamında kullanılmıştır. Bu mana ile Arapçada da kullanım alanı bulmuştur.

- Eski Türkçede saplamak, dikmek manasındaki “sanç-mak” kelimesinden doğan sancak kelimesi devletlerin veya askerî birliklerin onur ve gurunu temsil eden ucu yere dikilecek şekilde yapılmış bayrak, alem demektir. Aynı manada “sanzak” şeklinde Arapçalaşmıştır. Arapça çoğulu “senâzik”tir.

- Farsça asker anlamındaki “sipeh” kelimesi Osmanlıda “süvarî asker sınıfı” manasında Sipahî şeklinde kullanılmıştır. Bölgeye yerleşen Osmanlı ordusu vasıtasıyla Arapçaya da geçmiştir. Arapçada telaffuzu “Şabayihîye”dir.

- Osmanlı Devleti’nde orman, gümrük ve benzeri yerleri korumakla görevli bekçi olan “kolcu”, “كولجي” yazımı ile Arapçaya geçmiştir. İlginç olan şudur ki, Osmanlı Türkçesinde kalın ünlü ihtiva eden hecelerde “k” harfi “ق” harfi ile gösterilirken mezkûr sözcük Arapçada “ك” harfi ile yazılmıştır.

Askerî Terimler		
Manası	Çoğulu/Müştakı	Sözcük
Ordu		عروضي
Çavuş		شواش
Tören askerî	شطار	شاطر
Topçu	(الطبيعية (Topçu birliği	الطبيعية
Donanma		الظلمة
Ulufe		الغلبة
Askerî sınıf	جيش النظام	نظام - النظام
Bombacı		البمباجي
Savaş		السفر
Sancak	سنازق	سنزق
Sipahi		الصليبي
Kolcu - Kolcular	كولجي	كولجي

2. İdarî Terimler

Endülüslü Emevî Devleti’nin yıkılması ile başlayan süreçte İspanyolların Müslümanlara taarruzu zamanla Kuzey Afrika hattına sıçramıştır. Bu süreçte Osmanlı Devleti’nden yardım talep edilmesi üzerine II. Bayezid döneminden itibaren Osmanlılar bölgeye askerî güç göndermeye başlamıştır. Başta donanma ardından kara kuvvetleri bölgeye gelmiş ve Osmanlı’nın bölgeye hakimiyeti 16. asırdan itibaren başlamıştır.

İspanyolların geri püskürtülmesi ile zamanla Kuzey Afrika’da Osmanlı hakimiyeti tesis edilmiştir. Başlangıçta Beylerbeyi tarafından idare edilen bölge zamanla Ağa, Bey, Dayı, Reis gibi bölgesel idarî birimlere bölünmüştür. Kimisi Payitaht’tan kimisi bölge halkından atanan bu idarecilere verilen elkab yıllar içerisinde bölge halkının diline yerleşmiştir.

- Ağa kelimesi; آغا şeklinde yazılmış, tazim için آغا çekimi ile cemi müennes biçiminde kullanılmıştır. Elif-lam marife takısı alga şeklinde hitaba dönüşürken zamanla alga kullanımı ortaya

¹⁶⁸ Erkan, “nizâm”, 2307.

¹⁶⁹ Hasan el-Fakîh, *el-Yevmiyyâtü ’l-Lîbiyye*, 726.

¹⁷⁰ Detaylı bilgi için bk. Döner - Özcan, “Yemen Arapçasında Türkçe Unsurlar”, 812.

limonata ليموناطة leğen لجان mertek مترك, ocak (ev ve fırın anlamlarında) لوجاق ve zavallı (düşkün) زواله – زواله kelimeleri günlük hayatta sıklıkla karşılaşılan diğer tabirlerdir. Tespit edilen tüm sözcükler üzerinde etimolojik tahlil yapmak ve bunların Arapçaya geçişleri üzerinde değerlendirmede bulunmak çalışmanın sınırlarını aşacağından bu örnekleri vermekle yetineceğiz. Çalışmamızın sonunda yukarıda zikredilen sözcükler de dahil olmak üzere Arapçaya Türkçeden geçtiği tespit edilen sözcüklerin yer aldığı tablo paylaşılmıştır.

Sonuç

İslam dini Arap coğrafyasında doğduğu için insanlığa hitabı da Arapça olmuştur. Zamanla çok geniş bölgelere ulaşan Müslümanlar insanlara hak dinî tebliğ etmişlerdir. İslamiyet'in yayıldığı bölgelerde ortak dil Kur'an dili olan Arapçadır. Dolayısıyla mezkûr bölgelerde yaşayan diller Arapçanın tesiri altında kalmış ve ondan birçok kelimeyi kendi bünyelerine katmışlardır. Ancak tıpkı ait olduğu toplumlar gibi dil de canlıdır ve diğer dilleri etkilediği gibi onlardan etkilenir de. Nitekim Arapça da pek çok dile kelime kattığı gibi onlardan kelimeler de almıştır. Türkçe de Arapçadan etkilenen, ödünçleme yoluyla ondan kelimeler alan ve karşılıklı etkileşimin gereği olarak ona kelimeler katan dillerdendir.

Yapılan çalışma neticesinde Arapçaya Türkçeden dahil olan kelimelerin ekseriyetinin askerî ve idarî sahada olduğu görülmüştür. Osmanlının her iki alanda uzun asırlar boyunca çevresindeki bölgelere nazaran üstün olmasının burada rolü olduğu düşünülmektedir. Mezkûr alanlar dışında meslek isimleri, alet-eşya adları, giyim-kuşam, yemek-mutfak terimleri gibi sözcükler de Arapçaya Türkçeden geçmiştir.

Arapçaya geçen sözcükler incelendiğinde sadece Türkçe kökenli sözcüklerin değil Farsça ve batı kökenli kelimelerin -hatta Türkçeye geçerken anlam değişikliğine uğrayan Arapça kelimelerin- dahi Türkçe vasıtası ile Arapçaya katıldığı görülmektedir. Burada Türkçenin çok geniş bir coğrafyada hüküm süren bir imparatorluğun ortak dili olması önemlidir. Başka dillerden Arapçaya geçen sözcüklerde Türkçe ekler -bilhassa -cı/-ci eki- ön plana çıkmaktadır. Dolayısıyla Türkçeden yalnızca kelimeler değil aynı zamanda ekler de Arapçaya geçmiştir denilebilir.

Sonuç olarak, Arapça-Türkçe ilişkisi söz konusu olduğunda -bilhassa Osmanlı dönemi mevzu bahis ise- adet olduğu üzere tek yönlü bir ilişki var olduğu öne sürülür. Türkçenin asırlar boyunca Arapçanın tesiri altında kaldığı ve binlerce kelimeyi ithal ettiği kabul edilir. Bu çalışma ve daha önce yapılan benzer çalışmalar incelendiğinde dilimizin Arapçanın doğrudan müşterisi olmadığı, ondan ödünçlediği kelimelerin çoğunu Türkçeleştirdiği, onlara yeni anlamlar verdiği ve hatta birçoğunu tekrar Arapçaya kazandırdığı görülecektir. Bu alanda yapılacak yeni çalışmalar Türkçe-Arapça ilişkisinin çok daha canlı olduğunu ve bu dillerin birbirlerini karşılıklı olarak zenginleştirdiğini gösterecektir.

Aslı	Çoğulu/Türemiş hali	Sözcük
Adliye		العدلية
Ağa	الغا > الغا	أغا - آغا
Ağa kapısı		دار الغا
Alaca: Kumaş türü		الالجه
Arapça yolculuk, Türkçede kazandığı savaş anlamı ile Arapçaya geçmiştir.		سفر
Aşçı	عاشية	عاشي
Bahşiş (Farsça asıllı)		بخشيش
Belki		بالك
Beşlik gümüş para		شاهك
Bey	البيات	الهاي
Beylik		الهايك
Boğaz		بوغاز
Bölük (askerî birlik)	بلكات	بلوك
Bombacı: İtalyanca bomba Türkçe -cı eki ile Arapçaya geçmiştir		ببناجي
Cüzdan: Arapça “cüz”, Farsça “dan” eki alarak Türkçeleşmiş ve Arapçaya geçmiştir.		دزدان
Çavuş		شاوش

Aslı	Çoğulu/Türemiş hali	Sözcük
Çeşme		لشيشمة
Dadı		دادا
Dâiretü's-seyyid: Trablus valisinin memurları/personeli		يهرات السعيد
Darbukacı		دربوكجي
Ekâbir: Arapça asıllı. Türkçeleşmiş ve Arapçaya geçmiştir.		اعبالر
el-ağa > lé-ağa > lağa: Ağalar		الغ
el-Mahbûb: Türklerin Mısır'da bastığı para birimi		لمحبوب
et-tanbûr: Farsçadan Türkçeye ve ondan Arapçaya geçmiştir.		الطنبور
Ferman: Emir anlamındaki kelime padişah buyruğu anlamında Türkçeleşmiş ve Arapçaya geçmiştir.		فرمان
Gardiyan: İtalyan “vardiyan” kelimesi Türkçeden baş kelimesi ile görev ismi olarak Arapçaya geçmiş.		باش واريان
Gümrükçü: Yunanca kelime Türkçeden Arapça ve Farsçaya geçmiş.		لجمر كجي
Hamba: Kale kapı muhafızı	هولبه	هلبه
Hurdacı: “Hurde” Farsça -cı eki alarak Arapçaya geçmiştir.		الخر داجية
İnzam	مجلس النظام	الانزام
İstanbul		اسالصبول
İşleme	مش (İşlemesiz) أشالمه	أشالمه
İzmirli (-li ekinin Arapçada kullanılmasına örnektir)		الزمرلى
Kadı konağı		دار القيدى
Kahveci		قهواجي
Kahvetü şeyhi'l-bilâd: Şehir emininin mekânı/bürosu		قوة شيخ البالد
Kâhya: Farsçadan Türkçeye oradan Arapçaya geçmiştir.		الكىخا
Kaptan: İtalyanca asıllı Türkçeden donanma terimi olarak Arapçaya geçmiş		قبطان
Kaşık	كاشيك	كاشيك
Kayık		لقطيق
Kayış: Ustura bileme kayışı		كطيش
Kayme: (ar. Yerine geçmekten) hazine tahvili yerine geçen para		لقطيمه
Kazık		خازوق
Kıç: Geminin ardı		قش
Kılıç		كش
Kışla		كشلة
Kolcu: Kolcular	كولجي	كولجي
Köstek	كوسيك	كوسيك
Köşe	كوش	كوشة
Kumanya: İtalyanca Asıldan Türkçeleşmiş ve Arapçaya dahil olmuştur.		القبو ملىة

Aslı	Çoğulu/Türemiş hali	Sözcük
Kuruş		لقرش/القروش
Küçük		كشوك
Kürk		كرك
Leğen		لغان
Limonata		لهمونة
Mertek: Ermenice asıllı Türkçeden balkan dilleri ve Arapçaya da geçmiştir.		مترك
Mest: Arapça asıllan Türkçeleşmiş ve Arapçaya da geçmiştir.	مسات	مست
Miri: Farsça kökten Türkçeleşmiş, Türkçeden Arapçaya da geçmiştir		ميري
Ocak: Ev ve fırın anlamında		الوقاق
Oğlu		قولي
Ordu		عرضي
Para: Farsça parça manalı kelime Türkçe kuruşun küçüğü olan para birimi olarak değişmiş Türkçeden Arapçaya geçmiştir	بارات	بارة
Paşa	الباشا (paşalık) باشات	للباشا
Pehlivan: Farsça kahraman anlamından uzaklaşarak Türkçe güreşçi olarak Arapçaya geçmiştir.		بهلوان
Pencere	بناجر	بنجرة
Reis: Rütbe manası ile Türkçeleşmiş		رأس
Rumeli		الرملي
Sabahiyye: Sipahi		لصليحة
Sade: Farsça aslı “س” harfiyledir. Türkçeden Arapçaya da geçmiştir		صادة
Sancak	سنازق	سنازق
Sandal: Yunanca asıllan Türkçeleşmiş, Türkçeden de Arapçaya da geçmiştir		صندل
Saray: Fars asıllı sözcük Türkçeden Avrupa dillerine ve Arapçaya da geçmiştir		سريرة
Sucuk		سحقوق
Şatır: Tören askeri	شطار	شاطر
Şebâk (şebek): Türk gemisi türü		لشباك
Şennik: Şenlik		شرنك
Şimşir (ahşap kaşık vs) ayrıca bir tür iç giysi		شمشير
Şişe		شيشة
Tarik-baylar: Valinin (beyin) veliahtı		طارقبيالر
Tatar: Postacı anlamında Türkçeden Arapçaya da geçmiştir		التطار
Tavernacı: İtalyanca Asıllan Türkçeleşmiş, Türkçeden Arapçaya da geçmiştir		البطرناجي
Tavla: İtalyanca Asıllan Türkçeleşmiş, Türkçeden Arapçaya da geçmiştir		الطايلة
Terzi		تازي
Testere: Farsça dest (el), erre (bıçak testere) terkihi ile Türkçeleşmiş Türkçeden Arapçaya da geçmiştir		تستيره

Aslı	Çoğulu/Türemiş hali	Sözcük
Topçu	طوبجية	طوبجية
Tömbeki: “Tobakko”dan Türkçeleşerek Arapçaya da geçmiştir. Nargile tütünü		تنباك
Tulum: Kırba		طلوم
Türbe: Arapça asıllı kelime mimari yapı anlamı ile Türkçeleşmiş Arapçaya geçmiştir.		التيبة
Ulufe: Arapça yulaf anlamından arpalık parası, asker harçlığı anlamında Türkçeleşmiş, Türkçeden Arapçaya da geçmiştir.		علفة
Usta	السطوات	السطوى
Vekilharç: Yeniçeri harcamalarından ve yemek listesinden sorumlu kişi.		الولح خرج
Yazı: Kâtip Yazı’l-bilâd: Belde kâtibi		الغازي
Yüzlük		يوزلك
Zananma: Donanma		الظنمة
Zavallı: Arapça “zevâl” yok olmaktan düşkün kimse anlamında Türkçeleşmiş, Türkçeden Arapçaya da geçmiştir.	زواله	زوالي

Kaynakça

- Akalın, Şükrü Halûk vd. Türkçe Sözlük. Ankara: Türk Dil Kurumu Yayınları, 2011.
- Abazoğlu, Muhammet. “Çeviride Eşdeğerlik ve Kelimelerdeki Anlam Değişmelerinin Bağlamı Belirlemesi: Türkçe ve Arapça Örneği”. *Dil ve Edebiyat Araştırmaları Dergisi* 28 (2023), 300-315. DOI: 10.30767/diledeara.1224438
- Döner, Ertuğrul - Özcan. Yusuf “Yemen Arapçasında Türkçe Unsurlar”. *Çukurova Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dergisi* 20/2 (2020), 802-829. DOI: 10.30627/cuilah.811056
- Dursunoğlu, Halit. “Türkiye Türkçesindeki Arapça Sözcükler ve Bu Sözcüklerdeki Ses Olayları”. *Turkish Studies* 9/9 (2014), 145-155. DOI: 10.7827/TurkishStudies.7028
- Erkan, Arif. *el-Beyan*. İstanbul: Yasin Yayınevi, 2012.
- Hasan el-Fakîh Hasan. *el-Yevmiyyâtü 'l-Lîbiyye*, thk. Muhammed el-Usta - Ammar Cüheyder. Bingazi: Dâru'l-Kütübü'l-Vataniyye, 2001.
- Kılıç, Orhan. “Beylerbeyilerden Dayılara Cezâyir-i Garb Vilayeti/Eyaleti'nin Yönetimi ve Yöneticileri (16-18. Yüzyıllar)”. *Cappadocia Journal of History and Social Sciences* 9 (Ekim 2017), 418-439. DOI: 10.18299/cahij.179
- Kubbealtı Lugatı*. Erişim 25.07.2024. <https://lugatim.com/>
- Polat, İbrahim Ethem. “Başka Dilde Yaşamak: Arap Dilinde Yaşayan Türkçe Kelime ve Yapılar”. *Dil Araştırmaları* 12/22 (Bahar 2018), 119-133.
- Taş, Abdullah Erdem. “Cezâyir-i Garb Vilâyeti'nin Kuruluşu Meselesi ve İlk Cezâyir Beylerbeyileri”. *İslam Medeniyeti Araştırmaları Dergisi* 5/2 (2020), 250-284. DOI: 10.20486/imad.819032

The Intimate Secrets Of The Will To Power In *Cœur Tambour* By Scholastique Mukasonga

Les Secrets Intimes De La Volonté De Puissance Dans *Cœur Tambour* De Scholastique Mukasonga

Nabil AALOU

Doctor Of Letters University Ibn Tofail, Casablanca, Morocco
nybel82@gmail.com/nabil.aaloui@uit.ac.ma

Résumé

La Volonté de Puissance, un concept-clé de la philosophie nietzschéenne qui dévoile non seulement les secrets intimes de l'âme, mais révèle la dynamique de l'existence des individus et de l'univers. Faisant partie de la morale et expliquant la logique des êtres, celle de leurs actes et de leurs attitudes, cette thématique plonge le lecteur aux profondeurs de l'âme des protagonistes du texte, et plus particulièrement à l'univers exceptionnel du personnage fantastique. L'œuvre romanesque subsaharienne *Cœur tambour* illustre bel et bien l'image emblématique de la Volonté de Puissance comme le vécu parallèle du personnage fantastique. De ce fait, l'interprétation psychologique et philosophique portant sur le personnage fantastique nous révèle l'essence de son parcours : allant des trois obstacles identitaires à la réalisation de sa volonté, et de son désir individuel. La terminologie nietzschéenne de la peur, de la solitude et de la souffrance, sera également examinée afin de saisir l'existence du personnage fantastique comme confidences intimes de sa conscience originale.

Mots-clés : Conscience, fantastique, philosophie, psychologie, Volonté de Puissance.

Abstract

The Will to Power, a key concept in Nietzschean philosophy, not only reveals the intimate secrets of the soul, but also the dynamics of the existence of individuals and the universe. As part of morality and an explanation of the logic of beings, their actions and attitudes, this theme plunges the reader into the depths of the souls of the text's protagonists, and more particularly into the exceptional world of the fantastic character. The sub-Saharan novel *Cœur tambour* illustrates the emblematic image of the Will to Power as the parallel experience of the fantastic character. As a result, the psychological and philosophical interpretation of the fantasy character reveals the essence of his journey: from the three identity obstacles to the realization of his will and his individual desire. The Nietzschean terminology of fear, loneliness and suffering will also be examined, in order to grasp the existence of the fantastic character as the intimate confidences of his of his original conscience.

Keywords: Conscience, fantasy, philosophy, psychology, Will to Power.

Introduction

La Volonté de Puissance est un concept philosophique des travaux nietzschéens, qui révèle les secrets de la vie, et plus particulièrement celui de l'âme désirant à s'émanciper dans son univers extérieur. Dans le monde romanesque subsaharien, et principalement dans l'œuvre de l'écrivaine d'origine rwandaise Scholastique Mukasonga *Cœur tambour*, cette thématique suscite plusieurs interprétations, et reflète l'autre image du personnage fantastique, celle de dépasser les normes et les frontières de la communauté, à savoir les coutumes et la morale collective de la population subsaharienne, dans le but de réaliser l'authenticité étrange provenant d'un tel personnage.

Dans cette perspective, notre recherche vise à dévoiler le lien occulté entre cette thématique et la vision particulière du personnage fantastique dans l'œuvre romanesque de Scholastique Mukasonga, publiée en 2016, tout en décryptant le rapport de son corps avec l'interprétation du lecteur en tant, aussi, qu'une entité agissante dans le texte et avec le texte. Notre approche vise, également, dans un premier temps, à avoir une idée synthétique sur la terminologie philosophique de la Volonté de Puissance, et sur l'originalité du personnage fantastique, en se référant aux ouvrages de Friedrich Nietzsche et de Joël Malrieu. Dans un deuxième temps, il est question de dévoiler la conscience, la perception du personnage fantastique et son corps, dans le roman étudié et de rétablir une corrélation avec la vision du lecteur, en se basant sur les recherches de Bernard Andrieu, de René Descartes, de Maurice Merleau-Ponty, de Michela Marzano, de John O'Neill et de Tzvetan Todorov.

De la Volonté de Puissance à l'originalité du personnage fantastique

Afin de parvenir à trouver sa philosophie de la Volonté de Puissance, Nietzsche s'est retourné aux origines de la philosophie telle qu'elle était introduite par les stoïciens pour la critiquer et ne voir en elle qu'une façon d'interpréter la réalité. Dans son ouvrage intitulé *Par-delà le bien et le mal*, Friedrich Nietzsche explique que la philosophie n'est et ne sera qu'une application de la volonté de puissance :

[...] ce qui est arrivé jadis aux stoïciens arrive encore aujourd'hui dès qu'une philosophie commence à se prendre aux sérieux. Elle crée toujours le monde à son image, elle ne saurait faire autrement ; la philosophie n'est autre que cet instinct tyrannique, la volonté de puissance sous sa forme la plus intellectuelle, la volonté de « créer le monde », d'instaurer la *causa prima*.¹⁷⁴

De ce fait, la volonté de puissance révèle, selon le philosophe allemand, l'existence des êtres humains et les contours de leur évolution. Celle-ci dépend non seulement de la manière de voir le monde, mais aussi de la façon d'imposer sa vision et son interprétation sur l'altérité. Nietzsche va plus loin, en précisant qu'il s'agit d'une erreur de pensée dans cette philosophie ayant causé des dommages sur la spiritualité de l'homme européen qui finit par s'engouffrer aux profondeurs du nihilisme. Il s'agit alors d'une erreur liée à l'idéalisme de la métaphysique qui néglige un savoir-vivre du monde réel pour chercher l'éternité de la vie dans un autre monde inconnu. Il écrit :

Il se peut que, dans des cas isolés et rares, une pareille « volonté du vrai » entre en jeu, je ne sais quel courage aberrant et acharné à tenir une position perdue, et qui préférera toujours une poignée de « certitude » à une charretée de belles possibilités. Il se peut même qu'il y ait des fanatiques de la conscience, des puritains qui aiment mieux mourir couchés sur un néant certain que sur une incertaine réalité. Mais cela, c'est du nihilisme, c'est le signe d'une âme désespérée et lasse à mourir, si courageuses que puissent paraître les attitudes d'une telle vertu. Chez des penseurs plus robustes, plus vivaces, et qui ont encore soif de vivre, il semble par contre, qu'il en aille autrement.¹⁷⁵

Nietzsche finit, alors, par se positionner contre la morale philosophique et contre toute morale qui prêche des leçons d'une expérience non vécue, celle de l'expérience métaphysique. Dans le même sens, il justifie l'évolution historique, à travers des milliers d'années, d'une telle morale dans la pensée humaine principalement par ce qu'il nomme, dans son ouvrage *Pour une généalogie de la morale*, « l'instinct grégaire » :

Voilà pourquoi le mot « bon » ne s'attache pas nécessairement aux actions « non égoïstes » : comme le croient par superstition ces généalogistes de la morale. C'est seulement sur le déclin des évaluations aristocratiques que l'antithèse « égoïste » « non égoïste » s'empare peu à peu de la conscience humaine.

¹⁷⁴ Friedrich Nietzsche, *Par-delà le bien et le mal*, Paris, Éd. Montaigne, 1951, p. 31.

¹⁷⁵ Ibidem.

C'est, pour me servir de mon langage, l'instinct grégaire qui, dans cette opposition finit par prendre la parole.¹⁷⁶

Le courage de la pensée unique et plus particulièrement la solitude permettent d'acquérir donc, selon le philosophe allemand, une originalité de notre être qui révèle l'épanouissement de nos désirs par le biais de la souffrance d'une expérience individuelle et non collective. Pour Nietzsche, les valeurs encouragées par la société ne provoquent que le déclin de la pensée de la race humaine. Il postule dans son ouvrage *La Volonté de Puissance* ce qui suit :

L'espèce inférieure, « troupeau », « masse », « société » désapprend la modestie et enfle ses besoins jusqu'à en faire des valeurs cosmiques et métaphysiques. Par là l'existence tout entière est vulgarisée : car, en tant que la masse gouverne, elle tyrannise les hommes d'exception, ce qui fait perdre à ceux-ci la foi en eux-mêmes et les pousse au nihilisme.¹⁷⁷

Par conséquent, l'Homme demeure au niveau bas de son espèce tant qu'il n'arrive pas à découvrir son propre chemin. Et cela reflète, toujours selon Nietzsche, sa désillusion qui le mène directement au nihilisme du sens de la vie. Par ailleurs, quel est le rapport de la thèse de Nietzsche avec l'image du personnage fantastique ? C'est ce que nous allons découvrir dans l'interprétation de Joël Malrieu à propos du personnage fantastique, dans son ouvrage intitulé *Le fantastique*.

Joël Malrieu parle, dans son ouvrage, d'un processus subit par le personnage fantastique afin d'évoluer dans son expérience intérieure et extérieure. Et parmi les traits pertinents que la théoricienne a évoqués pour distinguer cette expérience, il y a l'exemple de ce qu'elle appelle « l'ébranlement ». Elle explique : *L'ébranlement*. Barricadé derrière ses convictions et la tranquillité trompeuse de son existence, le personnage ne saurait éprouver la moindre méfiance. Sa fausse connaissance, sa croyance qu'il juge inébranlable en un matérialisme simple, le rendent en fait plus vulnérable que personne. [...] L'apparition du phénomène a pour fonction de révéler au personnage ses propres limites. D'un seul coup, il découvre qu'il ne peut plus continuer de vivre comme il a vécu, que ses connaissances étaient bornées, et que l'image qu'il avait de lui-même et des autres était totalement trompeuse [...] ¹⁷⁸

Une telle image transcrite par Malrieu du personnage fantastique, reflète, en quelques sortes, le Zarathoustra de Nietzsche, le concept du Surhomme ou l'homme épanoui. Un Homme capable de voir la vérité indépendamment de la réalité des autres. Néanmoins, l'expérience du personnage fantastique est une pratique profonde liée à sa capacité d'avouer les limites de ses propres valeurs, croyances et connaissances. La théoricienne française avance dans son étude d'autres traits du personnage fantastique comme réaction face à son environnement. Elle écrit dans un questionnement rhétorique :

Le personnage face à son entourage. Comment, déjà, le personnage pourrait-il être entendu des autres alors qu'il est seul à avoir la connaissance du phénomène ? Et ce n'est pas parce que celui-ci se manifesterait dans des lieux déserts, clos ou isolés de tout [...] Le personnage ne peut désormais rien espérer des autres. S'il parle, c'est parce qu'il n'a plus rien à attendre, ni plus rien à perdre [...] ¹⁷⁹

La similitude entre le cas du personnage fantastique et celui de l'homme épanoui paraît, selon cette analyse, d'autant plus proche et plus convaincante. Un autre point de ressemblance est celui de la vision finale du personnage fantastique, celle que Joël Malrieu a surnommé une « révélation du monde », et qui montre, sans aucun doute, le changement de la perception du monde dans la conscience d'un tel personnage :

La révélation du monde. Le personnage qui, au début, affichait une assurance et un scepticisme mal placés, accède enfin à la véritable connaissance, et découvre la vérité sur le monde, même s'il ne peut en faire part à quiconque [...] par un étrange renversement, c'est le monde dit réel qui devient illusoire, et inversement, l'apparition qui constitue la seule réalité, ou plus exactement l'élément catalyseur qui permet au personnage de se rendre compte enfin de la nature profonde de cette prétendue réalité [...] ¹⁸⁰

Ainsi, l'originalité du secret de la conscience du personnage fantastique, de sa Volonté de Puissance, réside principalement dans ses trois facettes, à savoir ; l'affrontement de la peur du phénomène, la souffrance face aux autres et la solitude comme témoignage d'une révélation hors norme du monde.

¹⁷⁶ Friedrich Nietzsche, *Pour une généalogie de la morale*, Paris, Éd. Librairie générale française, 1990, pp. 66-67.

¹⁷⁷ Friedrich Nietzsche, *La Volonté de Puissance*, Paris, Éd. Librairie générale française, 1991, p. 50.

¹⁷⁸ Joël Malrieu, *Le Fantastique*, Paris, Éd. Hachette, 1992, pp. 63-64.

¹⁷⁹ Ibid., pp. 65-66.

¹⁸⁰ Ibid., p. 73.

Nous venons de discerner une possibilité du rapport qui lie la terminologie nietzschéenne de la Volonté de Puissance à la perception originale du personnage fantastique. Qu'en est-il, alors, de l'application de ce rapport dans la conscience du personnage fantastique dans l'œuvre romanesque *Cœur Tambour* de Scholastique Mukasonga ? C'est ce que nous allons interpréter dans les fragments du corpus étudié.

La perception du corps et du monde dans la conscience du personnage de Prisca

Dès son enfance, le personnage de Prisca possédait une prédisposition à la solitude et à l'esprit libre car elle n'arrive pas à s'intégrer parfaitement selon les normes de sa communauté rwandaise. La petite fille avoue ses difficultés à répondre aux besoins, aux exigences de sa famille et aux coutumes locales de sa région rurale :

On me trouvait triste, ou orgueilleuse, ou bizarre. On ne tardait pas à se moquer de moi. J'essayais de mon mieux de m'abandonner au jeu. Je n'y parvenais pas. Je m'esquivais discrètement, malheureuse mais soulagée de me retrouver seule. Mais, au Rwanda, il est dangereux d'être une petite fille « solitaire et rêveuse » : c'est celle que guettent les Esprits. À la maison, ma mère se lamentait de voir sa fille se laisser aller à une indolence qu'elle ne comprenait pas [...] Malgré les remontrances de ma mère et les colères de ma grande sœur, j'étais incapable de résister à l'appel du vagabondage et mes errances semblaient poursuivre celles de mes pensées – pensées qui n'étaient peut-être plus tout à fait les miennes [...]¹⁸¹

L'errance et le vagabondage reflètent, ainsi, le désir ardent de Prisca pour satisfaire l'appel de son propre corps en dépit des influences extérieures. Ce qui compte le plus est de passer quelques moments seule pour se rafraîchir la pensée. En évoquant le sujet du corps et de l'âme, Michela Marzano adopte le point de vue de Nietzsche qui dépasse la conceptualisation traditionnelle pour voir dans le corps un prolongement de l'esprit. La philosophe italienne déclare :

La vie est bien vie du corps. Et cela, même si chez Nietzsche il n'apparaît jamais l'idée que la pensée doive être exclue de la vie du corps. C'est le corps qui pense ou, plus exactement, la pensée est dans le corps. De ce point de vue, Nietzsche vide les concepts traditionnels d'âme et d'esprit de leur signification traditionnelle : il n'y a plus à établir de hiérarchie entre âme et corps, puisque la dualité de l'âme et du corps n'a en elle-même aucun sens ni aucune valeur.¹⁸²

Ainsi, la position philosophique de Nietzsche, et par la suite celle de Michela Marzano se trouvent, dès le début du récit, en harmonie totale avec la perception du corps et de la pensée unique du personnage fantastique ; celui de Prisca. Dans une autre scène, l'ébranlement provoqué par le phénomène fantastique réalise son effet sur la petite fille, qui, en acceptant l'existence du phénomène, avoue les limites de ses connaissances communautaires et de sa croyance afin d'accomplir son acte d'initiation surnaturelle :

Je ne suis pas Nyabingui. Nyabingui est le nom d'un esprit très puissant. On dit que c'est celui d'une reine : Kitami, la reine du royaume des femmes. [...] — Mais je ne veux pas de Nyabingui, on dit que Nyabingui c'est le diable ! — Ce sont les abapadri qui disent que Nyabingui c'est le diable. Nyabingui est très puissante. Ils sont jaloux. Elle donne la santé ou la maladie, la vie ou la mort. Tu auras en toi cette puissance mais ce n'est pas toi qui en décideras, ce sera Nyabingui qui est en toi. [...] — Et mon père et ma petite sœur, qui va les guérir ? — C'est toi qui vas les guérir ou plutôt Nyabingui qui est en toi, qui va entrer en toi. [...] Je m'entendais proférer des paroles que je ne comprenais pas, j'écoutais un chant qui sortait de ma bouche, une chanson si belle qu'elle m'inondait d'allégresse. Mais je savais qui parlait en moi, qui chantait en moi : Nyabingui !¹⁸³

L'acte de l'initiation de la petite Prisca est, en d'autres termes, l'étape qui permet de dépasser la peur voire la souffrance psychologique pour réaliser son propre destin ; celui de l'expression de son corps malgré les interdits et les obstacles culturels de sa communauté locale. Le philosophe français Bernard Andrieu parle de l'« accident corporel » pour montrer la transformation de la personnalité du corps ébranlé face à une situation laquelle surpasse les capacités de l'individu :

L'accident corporel révèle l'essence subjective : il fige le sujet dans un état dans la gravité paraît suffisante pour modifier profondément la représentation de soi. L'objectivité des séquelles physiologiques et organiques pourrait suffire pour circonscrire le sujet dans les limites réelles de son corps.¹⁸⁴

¹⁸¹ Scholastique Mukasonga, *Cœur tambour*, Paris, Éd. Gallimard, pp. 72-73.

¹⁸² Michela Marzano, *La philosophie du corps*, Paris, Éd. Presses universitaires de France, p. 44.

¹⁸³ Scholastique Mukasonga, op.cit., pp. 109-111.

¹⁸⁴ Bernard Andrieu, *La nouvelle philosophie du corps*, Paris, Éd. Érès, pp. 194-195.

Le phénomène fantastique représente, alors, à la fois pour le personnage de Prisca, un indicateur de la faiblesse du corps ébranlé et une volonté pour acquérir une puissance intérieure et extérieure. Une autre scène montre le passage à l'action ou ce qui correspond à la terminologie susdite de Joël Malrieu, celle de la révélation du monde :

[...] les tambours battaient et appelaient le Chant à fondre sur moi. [...] quand le Chant prenait possession de mon corps, je dansais comme je n'avais jamais osé le faire auparavant : une danse au rythme lent qui me faisait flotter au gré d'un souffle léger [...]. Je m'abandonnais au Chant et à sa danse mais je ne m'en sentais pas captive, il m'était maintenant libération et plénitude et j'osais défier celle qui avait voulu faire de moi la sorcière de la colline : « Nyabingui, Nyabingui, de toi ou de moi, quelle est la possédée ? »¹⁸⁵

La perception du corps et du monde n'est plus, donc, la même pour Prisca. Dès qu'elle se trouve en harmonie totale avec son corps par le chant et la danse, elle s'introduit dans un monde parallèle qui le sépare de son entourage, et c'est là où il s'agit d'une solitude choisie et non obligée par laquelle le personnage fantastique communique un autre monde. Le sociologue canadien John O'Neill parle d'une communication avec le monde par l'acte du corps. Il écrit :

C'est par le biais de notre corps que nous communiquons avec les choses et les personnes autour de nous dans un monde qui n'est pas synthétisé au départ [...]. Nos corps sont/ont, depuis le début, un monde que nous articulons pour ainsi dire, en rapport avec ses dimensions sensorielles. Ainsi le spectacle du monde n'est là, à proprement parler, pour notre corps qu'en tant que miroir de l'être.¹⁸⁶

Un tel discours du sociologue canadien, à propos du prolongement de l'être de la personne par le biais de son propre corps, contredit la théorie traditionnelle de René Descartes laquelle défend la dualité du corps et de l'âme. Le philosophe français fait le constat suivant : « On sait déjà assez que c'est l'âme qui sent, et non le corps : car on voit que lorsqu'elle est divertie par une extase ou une forte contemplation, tout le corps demeure sans sentiment, encore qu'il ait divers objets qui le touchent. »¹⁸⁷. Un tel constat sur la perception du corps semble à notre époque d'une crédulité infinie, mais qui, en tenant compte des conditions et des circonstances historiques du XVIIIe siècle paraît d'une évidence incontournable.

Conclusion

En somme, les secret intimes du personnage fantastique de Prisca promeuvent la réalisation de sa Volonté de Puissance, selon la terminologie nietzschéenne. Une volonté attachée à la perception instantanée et à la conscience originale du corps et du monde, dans son rapport successif avec l'axe temporel de la totalité des perceptions précédentes, lesquelles reflètent l'expérience authentique de l'ébranlement. En évoquant cette synthèse des perceptions, Merleau-Ponty relativise la perspective de la personne sur le monde selon l'histoire et le temps comme suit :

[...] je traite ma propre histoire perceptive comme un résultat de mes rapports avec le monde objectif, mon présent, qui est mon point de vue sur le temps, devient un moment du temps parmi tous les autres, ma durée un reflet ou un aspect abstrait du temps universel, comme mon corps un mode de l'espace objectif.¹⁸⁸

Le temps est, ainsi, un repère capable de donner la possibilité pour changer la perception du personnage de Prisca ayant subi une expérience surnaturelle. Le lecteur, aussi, par sa perception du texte, du récit et du personnage fantastique, est une entité agissante qui fait appel à l'implicite du texte pour faire sortir son propre monde. Dans ce contexte, nous terminerons avec une dernière citation, celle de Tzvetan Todorov qui parle du danger de l'interprétation :

Lorsque le lecteur sort du monde des personnages et revient à sa pratique propre (celle d'un lecteur), un nouveau danger menace le fantastique. Danger qui se situe au niveau de l'interprétation du texte.¹⁸⁹

KAYNAKÇA

ANDRIEU, B. (2002). *La nouvelle philosophie du corps*. Paris, Éd. Érès.

¹⁸⁵ Scholastique Mukasonga, op.cit., pp. 164-165.

¹⁸⁶ John O'Neill, *Le corps communicatif*, Paris, Éd. Librairie des Méridiens Klincksieck, p. 15.

¹⁸⁷ René Descartes, *Discours de la méthode suivi de La dioptrique*, Paris, Éd. Gallimard, pp. 177-178.

¹⁸⁸ Merleau-Ponty, *Phénoménologie de la perception*, Paris, Éd. Gallimard, 2008, p. 103.

¹⁸⁹ Tzvetan Todorov, *Introduction à la littérature fantastique*, Paris, Éd. du seuil, 1970, p. 36.

- Descartes, R. (1991). *Discours de la méthode suivi de La dioptrique*. Paris: Éd. Gallimard.
- Malrieu, J. (1992). *Le Fantastique*. Paris, Éd. Hachette.
- Marzano, M. (2007). *La philosophie du corps*. Paris : Éd. Presses universitaires de France.
- Merleau-Ponty, M. (2008). *Phénoménologie de la perception*. Paris : Éd. Gallimard.
- Mukasonga, S. (2016). *Cœur tambour*. Paris : Éd. Gallimard.
- Nietzsche, F. (1951). *Par-delà le bien et le mal*. Paris: Éd. Montaigne.
- Nietzsche, F. (1990). *Pour une généalogie de la morale*. Paris: Éd. Librairie générale française.
- Nietzsche, F. (1991). *La volonté de puissance*. Paris: Éd. Librairie générale française.
- O'NEILL, J. (1994). *Le corps communicatif*. Paris : Éd. Librairie des Méridiens Klincksieck.
- Todorov, T. (1970). *Introduction à la littérature fantastique*. Paris: Éd. du seuil.

The Need to Produce a New Language; Afrikaans Language and Its Domain

Yeni Bir Dil Üretme İhtiyacı; Afrikaanca Dili ve Etki Alanı

Şeyma GÜLERYÜZ

Merhaba Afrika, Bursa/Türkiye

Sguleryuz65@gmail.com

Özet

Bu çalışma, Afrika kıtasında sömürgecilik faaliyeti yürüten Hollanda devleti tarafından, kıtada üretilen ve Hint-Avrupa dil ailesinin üyesi olan Afrikaanca dilini ve üretilme motivasyonunu açıklamak amacıyla kaleme alınmıştır. Afrika kıtası günümüzde 2000'den fazla dile ev sahipliği yapmasının yanı sıra çok sayıda yerel dile de mezar olmuş bir kıtadır. Geçmişte yerli halkların ve kabilelerin izole yaşamaları, kendi aralarında iletişim kurmak için oluşturdukları dilin sadece o kabile içerisinde kalmasına sebebiyet veriyordu. Sömürge güçlerinin kıtaya ayak basmasından itibaren bir kültürsüzleştirme süreci başlatılmış ve bunların başında da yerel dillerin yasaklanması gelmişti. Dilin doğuşu, gelişimi ve ölümü yüzyıllara yayılan bir süreci kapsamaktadır ve bir çırpıda tarih sahnesinden silmek oldukça zordur. Yerel dillerin yasaklanması ve sömürge güçlerinin kendi dillerinin yerli halk tarafından bilinmemesi, kırma bir dilin oluşturulmasına sebebiyet verdi ve günümüzde Güney Afrika Cumhuriyeti'nin resmi dilleri arasında yer alan Afrikaanca dili doğdu. Diller doğdukları kültürün anahtarıdır ve onu oluşturan halkların mizaçlarını yansıtır. Afrikaanca, Boer olarak adlandırılan Hollandalı çiftçilerin yerli halkla iletişim kurmak için Flemenkçe ve Khoisan dilinden eklemeler yapılarak ortaya çıkarılan bir dildir. Afrika kıtasının genelinde sömürge devletleri kıtayı terk ettikten sonra dahi İngilizce, Fransızca, Portekizce, Hollandaca gibi diller varlıklarını korudu, hatta birçok devletin resmi dilleri arasında yer almaya devam ettiler. Afrikaanca, temelde iletişim ihtiyacını karşılamak amacıyla üretilen fakat özelde Güney Afrika'yı vatan olarak kabul eden ve buradaki varlığını güçlendirmek isteyen Boer'lerin kullandıkları en etkili araçlardan biri olmuştur. Günümüzde onyediy milyon insanın anadili olan bu kırma dil, Namibya ve Botswana ülkelerinde de azınlık dili olarak kabul görmektedir.

Anahtar Kelimeler; Afrikaneer, Afrikans, Kültürsüzleştirme.

Abstract

This paper is written to explain the motivation behind creating one of the members of Indo-European language, the Afrikaans language which was established by the Dutch government that was carrying out colonial activities within the African continent. Not only does the African continent bear more than 2000 languages, but it also carries the graves of many local languages within. In the past, the isolated living style of indigenous tribes resulted in the language remaining within the tribes since it was created solely to communicate among themselves. After the invasion of colonial forces into the continent a process of deculturations began. The ban on local languages was among the first of these. The birth, development, and death of a language cover a means that spans over centuries, thus erasing it abruptly from history is a hard thing to do. The ban on local languages and the fact that the colonial powers' languages were unknown to the local people led to the creation of a hybrid language, and the Afrikaans language, which is among the official languages of the Republic of South Africa today, was born.

Languages are the key to the culture in which they are born and reflect the temperament of the people who form it. Afrikaans is a language created by Dutch farmers called Boers by mixing Dutch and Khoisan, to communicate with the local people. Even after the colonial countries left the Afrikaans continent, European languages such as English, French, Portuguese, and Dutch remained their existence. Moreover, they continued to be one of the official languages of many states. Afrikaans was primarily produced to meet the need for communication, but in particular, it was one of the most effective tools

used by the Boers, who considered South Africa as their homeland and wanted to strengthen their presence there. This hybrid language, which is the mother tongue of seventeen million people today, is also accepted as a minority language in Namibia and Botswana.

Dillerin Doğuşu

Dil, üzerinde bulunduğunuz toprağı, yaşamınızı, geçmişinizi ve geleceğinizi size ait hissettiren her an gelişen ve şartlara göre uyumlanan en etkili ve hayati iletişim aracıdır. Dillerin ortaya çıkışı hakkında birçok teori ve hikayeleştirilmiş anlatı söz konusu. Bunlardan biri olan Tanrısal Teori'ye göre, Tanrının yarattığı ilk insan olan Adem'e kelamı yani dili öğretmesiyle ortaya çıktığı kabul edilir, semavi dinler için bu kabul görmüş bir teoridir.

Kuran-ı Kerim'de dilin doğuşu Bakara suresinde Hz. Adem'in yaratılışı ve ona dilin öğretilmesi ile aktarılmıştır. *“Ve Âdem'e bütün isimleri öğretti. Sonra bunları meleklerle gösterip 'Sözünüzde doğru iseniz şunların isimlerini bana söyleyin' dedi. Seni tenzih ederiz! Bize öğrettiğinden başka hiçbir bilginiz yoktur. En kâmil ilim ve hikmet sahibi şüphesiz sensin” cevabını verdiler. “Ey Âdem! Bunların isimlerini onlara bildir” dedi. Onlara bunların isimlerini bildirince de “Size ben göklerin ve yerin gizlisini kesinlikle bilirim; yine sizin açıkladığınızı da gizlediğinizi de bilirim demedim mi!” buyurdu.” (Bakara 2/31-33)*

Tevrat'ta bu durum şöyle aktarılır; *“Ve RAB her kır hayvanını, ve göklerin her kuşunu topraktan yaptı; ve onlara ne ad koyacağını görmek için adama getirdi; ve adam her birinin adını ne koydu ise, canlı mahlûkun adı o oldu. Ve adam bütün sığırlara, ve göklerin kuşlarına, ve her kır hayvanına ad koydu; fakat adam için kendisine uygun yardımcı bulunmadı. (Tekvin 20-21)*

İncil'de ; *“Başlangıçta Söz vardı. Söz Tanrı'yla birlikteydi ve Söz Tanrı'ydı. Başlangıçta O, Tanrı'yla birlikteydi. Her şey O'nun aracılığıyla var oldu, var olan hiçbir şey O'nsuz olmadı.” (Yuhanna 1-3)*

Kutsal metinlerde dilin oluşumu, yaratıcının ilk yarattığı insana dili bahşetmesi ile doğduğunu aktarır. Semavi dinler dışında özellikle Asya'daki köklü medeniyetlerin inanışlarına göre de dil tanrının ürünüdür ve tek atadan gelmedir.

Günümüzde 7.164 dilin konuşulduğu, %40'nın tehlike altında ve ölmek üzere olduğu kaydedilmiştir.¹⁹⁰ Geçmişte sayısı bilinmese de günümüzden çok daha fazla dilin yaşadığı ve öldüğü düşünülmektedir. Peki bu kadar dil nasıl ortaya çıktı? sorusuna kutsal metinler ve farklı mitolojik anlatılar söz konusu. Bunlardan en bilineni Babil Kulesi teorisidir.

Babil kulesi teorisi; Efsaneye göre tanrı kendisine ulaşmaya çalışan insanların kendini beğenmişliğine kızar ve o zamana kadar aynı dili konuşmakta olan insanların dillerini karıştırarak birbirlerini anlamalarını engeller. (Kıvrak, 2022)

Bu teori, Tevrat'ta şu şekilde yer alıyor; *“Başlangıçta dünyadaki bütün insanlar aynı dili konuşur, aynı sözleri kullanırlardı. Doğuya göçerlerken Şinar bölgesinde bir ova bulup oraya yerleştiler. Birbirlerine, “Gelin, tuğla yapıp iyice pişirelim” dediler. Taş yerine tuğla, harç yerine zift kullandılar. Sonra, ‘Kendimize bir kent kuralım’ dediler, ‘Göklere erişecek bir kule dikip ün salalım. Böylece yeryüzüne dağılmayız.’ RAB insanların yaptığı kentle kuleyi görmek için aşağıya indi. “Tek bir halk olup aynı dili konuşarak bunu yapmaya başladıklarına göre, düşündüklerini gerçekleştirecek, hiçbir engel tanımayacaklar” dedi, “Gelin, aşağı inip dillerini karıştıralım ki, birbirlerini anlamasınlar.” Böylece RAB onları yeryüzüne dağıtarak kentin yapımını durdurdu. Bu nedenle kente Babil adı verildi. Çünkü*

¹⁹⁰ Dillerin sayısı tam olarak kestirilememekle birlikte 5000 den az 10000 binden fazla değildir. David Crystal'ın Dillerin Katli isimli eserinde bu rakamların tahmini olarak belirlendiği aktarılmaktadır.

RAB bütün insanların dilini orada karıştırmış ve onları yeryüzünün dört bucağına dağıtmıştı.’’ (Yaradılış 11/1-9)

Kura-1 Kerim’de, Rum suresi ise birden fazla dilin olması; ‘‘Gökleri ve yeri yaratması, dillerinizin ve renklerinin farklı olması O’nun delillerindendir. Şüphesiz ki bunda (gerçeği) bilenler için dersler vardır.’’ (Rum-22) şeklinde cevaplanmakta.

İnsanların kendi dillerinden farklı dillerin var olduğunu gördüğünden beri, bu durum kimi zaman Tanrının bir cezası kimi zaman da bir lütfu olarak kabul edilmekte ama geçmişten bu güne farklı diller özellikle Batı toplumlarının gözünde ‘‘Barbarca’’ olarak yaftalanmaktadır.

Dillerin oluşumunun günümüzde kabul gören net bir bilimsel açıklama olmamakla birlikte Dünyadaki ilk insana dair izlerin bulunduğu Afrika kıtası, dilin doğduğu yer olarak işaretler burayı göstermekte. Bu konuda farklı alanlarda dilin oluşumu ve yeni dillerin nasıl doğduğu ile alakalı çalışmalar sürdürülmeye devam etmektedir.

Diller kültürlerin en önemli sembolleridir, günümüzde 142 tane dil ailesi mevcut, bu makalenin konusu olan Afrikanca dili ise Hint- Avrupa dil ailesinin bir üyesi.

Sömürgecinin başlangıcı

Afrika, konumu ve zengin kaynakları itibarıyla emperyalist güçlerin iştahını kabartan ve yıllarca sürecektir sömürge boyunduruğu altında yalnızca toprakları değil, kültürleri ve ruhları da sömürülecek halkların topraklarıydı. Sömürge öncesi dönemde yerli halk kabileler halinde yaşıyordu. Kabile yaşamı tamamen olmasa da büyük oranda izole olmayı zorunlu kıldığı için her kabilenin kendi aralarında kullandığı dil farklılık gösterebiliyordu.

Afrika kıtası 6 dil ailesine ev sahipliği yapıyor bunlar ; Afro-Asyatik, Nil Sahra, Nijer Kongo, Bantu, Khoisan ve Avustralonezya. Bu dil aileleri içerisinde binden fazla dil ve çok sayıda lehçe¹⁹¹ barındırıyor. Sömürge öncesi dönemde Güney Afrika bölgesinde konuşulan diller Khoisan ve Bantu dil ailelerine aittir. Günümüzde bu dil ailelerinin varlığı, bölgedeki hakimiyetini korurken Hollanda’nın 1652 yılında, Doğu Hindistan Şirketi (VOC)¹⁹² için kurduğu istasyon ile Hint-Avrupa dil ailesinin kıtada ki varlığı başlamış oldu.

Hollandalılar, Jan van Riebeeck öncülüğünde Cape Town’a ayak bastıklarında, ilk amaçları burayı bir istasyon olarak kullanmaktı. Güney Afrika’nın, Ümit Burnu olarak adlandırılan kıyılarına yakın bölgelerdeki toprakları işgal etmeye başladıklarında yerli halk ile aralarında ki çatışma başlamış oldu. *Bölgedeki toprakları sistematik olarak işgal etmeleri ve yerlileri köle olarak, işgal ettikleri topraklarda çalıştırmaları sonucunda, Avrupalı yerleşimciler ile Xhosa toplulukları arasında ‘Sınır Savaşları’ adı verilen ve 1779 ile 1879 yılları arasında gerçekleşen toplamda dokuz adet savaş yaşanmıştır. (Güney Afrika Cumhuriyeti, n.d.)*

Nüfus üzerindeki kontrolleri kolaylaştırmak için VOC, Cape’te dinlenme istasyonlarının yerel sakinleriyle iletişimde yalnızca Hollandaca kullanılmasını ve onlara Hollandaca öğretilmesini şart koşmuştur. (Resburg, 1988) Hollandalı sömürgeciler Boer olarak biliniyordu. Boerler için artık Güney Afrika vatan olarak kabul edilmişti. Kendilerinin olduğunu iddia ettikleri topraklarda dillerini, dinlerini ve soylarını devam ettirmek adına bir çok adım attılar. Misyonerlik faaliyetlerinin yanında, köle okullarının kurulması kölelerin anadillerini konuşmamaları adına birçok cezai yaptırım uygulanması, Hollandacaya karşı duyulan nefretin köklerini sağlamlaştırmıştır.

¹⁹¹ Lehçe; bir anadilin tarihsel, toplumsal, bölgesel ve kültürel nedenlerle ses, yapı ve sözdizimi yönlerinden oldukça büyük farklılıklar gösteren kolu. (Lehçe (Dilbilim), n.d.)

¹⁹² Vereenigde Oostindische Compagnie, (Hollanda Doğu Hindistan Şirketi, n.d.)

Avrupa’da yaşanan son gelişmeler, Boerleri kolonisini İngiliz tehdidi ile karşı karşıya bırakmıştır. *Çatışma devam ederken, Büyük Britanya 1797’de, Birinci Koalisyon savaşları sırasında Hollanda’nın devrimci Fransa ile müttefik olduğu koloniyi ele geçirdi ve 1805’te ilhak etti. Güney Afrika’daki Hollandalı sömürgeciler, İngilizlerin yönetimi ele geçirmesinden sonra ülke genelinde iç kısımlara göçtüler. (Gençoğlu, 2022)*

Bu göç, ‘‘Büyük Yürüyüş’’ olarak adlandırıldı ve Afrikaneer tarihinin önemli dönüm noktalarından biri olarak kaydedildi. Boerlerin, Cape kıyılarında baskın grup olarak yaşadığı yüz küsür sene boyunca, hem hristiyanlığı hem de dilleri olan Hollandacayı bölge sakinlerine empoze edebilmişlerdi. Fakat ana dilleri farklı olan yerli ve yabancı köleler Hollandacayı konuşurken kendi dillerinden kelimeleri de bu konuşmaya dahil ettiler. Bu durumda ortaya çıkan pidgin¹⁹³ olarak anılır. *Dilleri hem efendilerin hem de kölelerin dillerinden kelimeler alır. Fakat umumiyetle pidginler, en fazla kelimeyi sosyal ve ekonomik bakımdan baskın olan toplulukların dillerinden alırlar. (Demirci, 2004)*

Böylelikle efendi-köle arasında iletişimi sağlayan dil artık saf bir Hollandacadan ziyade dönüşmeye başlayan ve kısa bir süre sonra Afrikanca olarak anılacak bir dile doğru ilerlemektedir. Son hali creol¹⁹⁴ dil sınıfına giren Afrikanca’nın bu serüveninde belkide en önemli noktalardan biri köle-efendi ilişkisinden doğan ve anadil olarak Afrikanca öğrenen melez neslin doğmuş olmasıdır.

Afrikaneer’i İnşa Etmek

Boerler, Büyük yürüyüş sonucunda (...)Voortrekker’ların¹⁹⁵ Güney Afrika’nın iç kesimlerine yerleştiklerini ve sonunda iki cumhuriyet kurmayı başardıklarını söylemek yeterli olacaktır: Zuid Afrikaanse Republiek [Güney Afrika Cumhuriyeti] (ZAR) veya Transvaal ve Orange Free State (OFS). İlkini bağımsızlığı 1852 tarihli Sand River Konvansiyonu ile İngiltere tarafından tanındı ve ikincisi iki yıl sonra Bloemfontein Konvansiyonu ile bağımsız oldu. 1860’ların ortalarına gelindiğinde, Afrikaanca konuşan beyazlar, Cape Kolonisi’ndeki yüzde 75’lik orana kıyasla, cumhuriyetlerdeki beyaz nüfusun yüzde 90’ını oluştuyordu. (Giliomee, 2003)

Kurulan iki yeni cumhuriyette Afrikanca kamusal alanda konuşulmaya devam ederken hükümet dili olarak da kullanılmaya başlandı. İngilizlerin bölgedeki hakimiyeti giderek artarken kurulan bu iki cumhuriyet, hem yerli topluluklarla hem de İngiliz kolonisiyle çatışmaya devam ediyordu. Her emperyalist ülke gibi İngiltere’de kendi dilini en üstün dil olarak görüyor ve sömürdüğü bölgelerde kullanılması adına baskı uyguluyordu. Bu durumda Transvaal ve Orenge Free kolonilerinde İngilizce, yavaş yavaş hükümet dili olarak yerleşmeye başladı. *Fakat bu durum Kriel’in belirttiği gibi, Cape Kolonisi’nin - ve daha sonra Transvaal ve Orange River Kolonilerinin - İngiliz kontrolü, resmi anglikanizasyon politikaları yoluyla Afrikaner milliyetçiliğinin yükselişi için katalizör sağladı. (Kriel, 2003)*

Birinci Dil Hareketi

Birinci dil hareketi; Büyük yürüyüşün ardından Afrikaneer ulusun inşasının hızlanması için atılan adımın ilkidir. Afrikaneer halkını hayatlarının her alanında Afrikanca konuşmaya ve İngilizce’nin artan baskısına direnmeye karşı bir çağrı görevi üstlenmektedir.

1876 yılında Di Patriot isimli ilk Afrikanca gazete yayımlanmaya başlandı. *Die Patriot vatanseverlik mesajını (içerik) yayarken dilbilim normlarını da (biçim) yayacaktı; dilbilimsel standartlaştırma aracı*

¹⁹³ Pidgin, birbirlerinden farklı diller konuşan, kendi ana dilleri ile anlaşmayı sağlayamayan birden fazla grubun kendi aralarında iletişim kurmak için kullandıkları dilleri ifade etmek için dilbilimciler tarafından kullanılan bir terimdir. (Demirci, 2004,)

¹⁹⁴ Creoller esas itibarıyla pidgin dillerinden ortaya çıkan fakat pidgin konuşanların çocukları tarafından ana dili olarak öğrenilen dillerdir. (Demirci, 2004,)

¹⁹⁵ Büyük Yürüyüş esnasında ilk harekete geçen öncü grup.

aynı zamanda milliyetçi seferberliğin de bir aracı olacaktı. (Kriel, 2003) Gazete çok kısa sürede binlerce okuyucuya ulaştı.

Birinci dil hareketi olarak adlandırdığımız bu dönemde Di Patriot aracılığıyla yapılan telkinler karşılık buluyordu. *İlk hareketin amacı Hollandaca-afrikanca yerel dilini yazıya dönüştürmektir. (Beukes, 2007)* Afrikaneerler, yaşadıkları yerlerde tabelalardan, çocuklarının aldığı eğitime ve ticaretten, sanata kadar her yerde Afrikanca'nın kullanılması için örgütlenmişti.

Birinci dil hareketi; gazeteciler, yazarlar, dilbilimciler, politikacılar, toplum ve/veya dini liderler ve diğer aktörler gibi, dil aktivisti veya 'dil mühendisleri tarafından bir konuşma topluluğunun harekete geçirilmesi ile ilişkilidir. (Hofmeyr, 1987) Bu dil hareketinde istenilene ulaşılmıştı, halk kendi dilinde konuşmaya teşvik edilmiş ve baskıcı İngiliz kolonisinin kendi dilini dayatmasına karşı Afrikanca canlanmıştı. Dil festivalleri düzenlenmiş ve 1893 yılında Afrikaans dili anıtı dikilmiştir, anıt Boer savaşları sırasında tahrip edilse de savaşın ardından yeniden dikilmiştir.

Boer savaşları ve İkinci Dil Hareketi

Afrikaneer yükselişin ilk kıvılcımları I. Boer Savaşı ile başladı. 1880-1881 yılları arasında Transvaal Cumhuriyeti ve İngiltere kolonisi arasında yapılan bu savaşın İngilizler lehine sonuçlandı. Takip eden yıllarda 1889 'da II. Boer savaşının sebepleri ilkinden farklı olmamakla beraber İngilizlerin Boer cumhuriyetlerini ilhakı ile nihayete ermiştir.

Boer savaşlarının Afrikanerler için önemi şu şekilde açıklanabilir; Hollanda kolonisinin gasp ettikleri topraklarda dinlerini, dillerini ve kültürlerini yaşatma azminin yanı sıra bu topraklarda onları bir arada tutacak ve vatan olarak niteleyebilecekleri bir bağ yoktu. Büyük yürüyüş ve Boer savaşlarının bu halk için önemi, bağlarını avrupadan kestikten sonra tarihlerini sıfırdan başlatarak gerçek bir ulus¹⁹⁶ inşa etmek için bir temel oluşturmuş olmasıdır. Bir ulus inşa etmek için gerekli olan unsurların tamamlanması şimdi o ulusun tarihini, kendilerine ait olan dilleriyle yazmakla hızlandırılacaktır.

Afrikanca dilinin kamusal yaşam alanlarında resmi işlevleri yerine getiren yüksek bir çeşitliliğe dönüştürülmesi gerekiyordu. (Ferguson) Afrikanca'nın İngilizce karşısında dezavantajlı olduğu pek çok yönü vardı; oturmuş bir sistemi yoktu, resmi yazışmalar için kullanımı uygun değildi ve bu dilde bir edebi eser üretilmemişti. Bu durumun farkında olan bir grup Afrikaneer 1918 yılında **Jong Zuid Afrika'yı**¹⁹⁷ kurdu. 1919 yılında adı **Broederband**¹⁹⁸ olarak değiştirilen bu topluluk, Apartheid döneminin hükümet kadrosunda yer alan isimlerden oluşuyordu.

Broederband topluluğunun bir araya gelme amacı, Afrikaneerlerin kaderini İngilizlerin insafına bırakmamaktı. *En başından beri, Broederler "in birincil kaygısı gücü, kendilerinin ve uluslarının gücü. Broederbond'un yetmiş altı yıllık varlığı boyunca sloganı "Güçlü ol" olmuştur. (Kriel, 2003)*

Topluluğun kurucu başkanı olan Klapper yapılan ilk toplantıda dil konusu üzerinde defaatle durdu. *Topluluk tarafından revize edilmesi gereken mevcut bir Afrikanca gramer belirlendi ve orada bulunanlardan "saf" Afrikanca kelimelerin listelerini derlemeleri istendi. Leerssen modeli açısından ilk amaç, Afrikancayı kurtarmak ya da icat etmektir. Bir yıl içinde, dil alanındaki üretkenliğin tipik bir örneği olan **Di eerste beginsels fan di Afrikaanse taal** [Afrikaans dilinin ilk ilkeleri] kitap olarak çıktı. (Kriel, 2003)*

¹⁹⁶ Siyasal olarak örgütlenmiş biçimde ve belli bir toprak üzerinde bir arada yaşayan, ekonomik yaşam, dil, tarih, ruhsal yapı ve kültürel özellikler yönünden ortaklık gösteren en geniş insan topluluğu.

¹⁹⁷ Genç Güney Afrika.

¹⁹⁸ Geleneklere ve deneyimlere dayanan kültürel, yarı dini ve derin politik hedefleri paylaştan, Afrikaneer etnik kökenine, Afrikaans diline ve Kalvinist inancına sahip 37 beyaz adamdan oluşan bir gruptur (Afrikaner Broederbond, n.d.).

Bu topluluk ilerleyen süreçte "*Dilin ulusal karakter üzerindeki etkisi*" isimli bir konferansta bu alanda daha fazla çalışma yapılması; şarkılar,marşlar, dergi, gazete, kitaplar yazılmasının ve Afrikancanın artık bir sanat dili olarak gelişmesinin gerekliliğinden bahsedildi.

Afrikanca dilinde dergi ve gazetelerin sayısı artıyor, dilinin önemine dair konferanslar veriliyordu. Boer savaşı sonrası şiirler ve marşlar Afrikanca dilinde yazılıyordu. Dini kitaplar Afrikancaya çeviriliyor ve Afrikaneer edebiyatı için çalışmalar devam ediyordu.

İkinci Afrikaans Dil Hareketi başarılı oldu. Ancak, daha az başarılı olan selefi gibi, bir dil hareketinden daha fazlasıydı. Milliyetçi aktivistler bir Afrikaner ulusu yaratmak ve üyelerini güçlendirmek için sadece bir dili değil, aynı zamanda bir edebiyatı ve tarihi, "kendi" maddi kültürünü ve performans kültürünü de geliştiriyor (yani kurtarıyor, üretiyor, yayıyor ve kurumsallaştırıyordu) (Kriel, 2013)

Beyazların dili

Yirminci yüzyılın başlarında Afrikaneerlerin dillerini yaşatmak ve devinim kazandırmak için sarf ettikleri çaba 1948 ve sonrası için devam etmiştir. Dünya'nın ve Güney Afrika halkının hafızasında yer eden Apartheid dönemi, köleliğin kaldırılmış olmasına rağmen siyahilerin her türlü haktan menedilerek hayatlarını kazanmak ve kültürlerini yaşatmak için verdiği mücadele ile akıllarda yer etmiştir. *Apartheid döneminde beyaz olmayan ırka karşı uygulanan baskıcı politikalar günümüzde Güney Afrika halkının üzerindeki korku kültürünün yegâne sebebidir. Kişi hakları, sosyal haklar ve ekonomik haklar sınırlandırılmış, bunun yanı sıra çocuklar eğitim alamaz olmuştur. Rejim genel olarak kamu tesislerinin ve sosyal alanların tamamen ayrılması ve beyazların hakimiyetinde olması gerektiğini savunuyordu ve nitekim alınan kararlar bunu destekliyordu. Beyaz nüfusa her alanda üstünlük sağlanmış; eğitim, bilim, kültür, sağlık ve eğlenceyle ilgili geliştirilen politikalar çoğunlukla beyaz nüfusun hizmetinde olmuştur. Kamu – özel sektör kurum ve kuruluşlarının işleyişleri ve devlet politikalarının nasıl şekil alacağı faşist düşüncüyü benimseyen iktidar tarafından belirleniyordu. (Özkan, 2020)*

Apartheid dönemi, halk kategorilere ayrılmış, İngilizce ve Afrikanca eğitim zorunlu hale getirilmişti. Siyahi ve renkli olarak adlandırılan halk için bardağı taşıran son nokta Bantu Eğitim Yasası olmuştur. Yerli halkın çocuklarının kendi dillerinde eğitim alması için başlattığı Soweto Ayaklanması ile Afrikancanın zorunlu eğitim dili olması protesto edilmiştir. Bu ayaklanma sonrasında giderek büyüyerek zaferle sonuçlansa da Afrikanca ve İngilizcenin yıllardan beri kan dökerek tutunmaya çalıştığı coğrafyada artık yerel dillerle birlikte bu iki dilin de resmi dil olarak kabul edildiğini görüyoruz.

Sonuç

Hollanda'dan bir ikmal istasyonu kurmak için getirilen asker ve denizcinin 200 yıl sürenbir ulus olma çabasının başlarında Hollandaca ile yürüdükleri yolda, bulundukları topraklardan hatta Asya'dan getirdikleri kölelerden renkler taşıyan Afrikanca, günümüzde resmi dil statüsündedir. Botsvana ve Namibya'da ise azınlık dili olarak kabul görmüş durumda. Yıllar süren Afrikanca- İngiliz dil üstünlüğü savaşının resmîyette olmasa da kazananı İngilizce olmuştur. Güney Afrika halkı 11 resmi dil içinden onlara eğitim ve iş hayatında avantaj sağlayacak olan İngilizceyi tercih etmekte. Beyaz ırkın dili olarak inşa edilen Afrikancanın, Apartheid sonrası bu söylemlerinden uzaklaştığı görülmekte. Güney Afrika, Apartheid sonrası topraklarında yaşayan bütün halkları kucaklayarak 11 resmi dile sahip olması sebebiyle gökkuşağı ülkesi olarak anılmaktadır.

KAYNAKÇA

- Afrikaner Broederbond.** (n.d.). Wikipedia. Retrieved July 30, 2024, from https://en.wikipedia.org/wiki/Afrikaner_Broederbond
- Beukes, A. M.** (2007, Eylül). Dil kahramanları ve Afrikaner milliyetçiliğinin modernleştirici hareketi üzerine. *Güney Afrika Dilbilimi ve Uygulamalı Dil Çalışmaları dergisinde*.
- Demirci, K.** (2004). Toplama Diller: Pidginler ve Creoller. *Folklor/Edebiyat*, (40), 41-49. https://www.academia.edu/10447973/TOPLAMA_D%C4%B0LLER_P%C4%B0DG%C4%B0NLER_VE_CREOLLER
- Ferguson, C. (n.d.).
- Gençoğlu, H. (2022). *Afrika'da Hollanda sömürgeciliği*. www.indyturk.com. <https://www.indyturk.com/node/548326/t%C3%BCrki%C3%87yeden-sesler/afrikada-hollanda-s%C3%B6m%C3%BCrgecili%C4%9Fi>
- Giliomee, H. (2003). In *The Afrikaners. Biography of a people*. Tafelberg and University of Virginia Press.
- Güney Afrika Cumhuriyeti.* (n.d.). Vikipedi. Retrieved July 29, 2024, from https://tr.wikipedia.org/wiki/G%C3%BCney_Afrika_Cumhuriyeti
- Hofmeyr, I. (1987). Kelimelerden bir ulus inşa etmek; Afrikans dili, edebiyatı ve etnik kimliği. In S. Marks & S. Trapido (Eds.), *Yirminci Yüzyıl Güney Afrika'sında Irk, Sınıf ve Milliyetçilik Siyaseti* (pp. 95-123). Longman.
- Hollanda Doğu Hindistan Şirketi.* (n.d.). Vikipedi. Retrieved July 29, 2024, from https://tr.wikipedia.org/wiki/Hollanda_Do%C4%9Fu_Hindistan_%C5%9Eirketi
- How many languages are there in the world?* (n.d.). Ethnologue. Retrieved July 29, 2024, from <https://www.ethnologue.com/insights/how-many-languages/>
- Kıvrak, C. (2022, 06 30.). *Dillerin birbirinden farklı olması*. LinkedIn. Retrieved 07 28, 2024, from <https://www.linkedin.com/pulse/dillerin-birbirinden-farkl%C4%B1-olmas%C4%B1-ceyhun-k%C4%B1vrak/>
- Kriel, M. (2003). *LOOSE CONTINUITY: THE POST-APARTHEID AFRIKAANS LANGUAGE MOVEMENT IN HISTORICAL PERSPECTIVE*. The London School of Economics and Political Science.
- Kriel, M. (2003). *LOOSE CONTINUITY: THE POST-APARTHEID AFRIKAANS LANGUAGE MOVEMENT IN HISTORICAL PERSPECTIVE*. The London School of Economics and Political Science.
- Kriel, M. (2013). *LOOSE CONTINUITY: THE POST-APARTHEID AFRIKAANS LANGUAGE MOVEMENT IN HISTORICAL PERSPECTIVE*. The London School of Economics and Political Scienc.
- Lehçe (dilbilim).* (n.d.). Vikipedi. Retrieved July 29, 2024, from [https://tr.wikipedia.org/wiki/Leh%C3%A7e_\(dilbilim\)](https://tr.wikipedia.org/wiki/Leh%C3%A7e_(dilbilim))
- Özkan, B. (2020, 03). *Apartheid Dönemine Sömürgecilik Eksenli Yüzeysel Bir Bakış*.
- Resburg, J. V. (1988). *Verkennig Van Afrikans: Gister*. Patmos.

Personal Names And Oríkì As Identity Markers In Yorùbá Land

Personal Names And Oríkì As Identity Markers In Yorùbá Land[1]

Temitope BALOGUN

Prof. , Osun State University, Osogbo, Nigeria

temitope.balogun@uniosun.edu.ng

Abstract

Yorùbá cultural identity is imbued in its tangible and intangible cultural artifacts. Among the intangible cultural artifacts are names and oral arts such as oríkì. Although much has been done on Yorùbá names and oríkì, considerable work is yet to be done on this from the perspectives of discourse analysis and discursive strategies. Data were gathered from four localities in Ibàdàn, a lesser city: Àkánrán, Mòníyà, Ìdí Ayùnré, and Ọmí Àdió. The data were tape-recorded, transcribed, and analysed using the tenets of discourse analysis with specific reference to linguistic functionalism (a term used to underline that language used in names and oríkì has functional relevance in identity construction). Ten names in the categories of àbísọ (personal names) and àmútòrunwá (pristine names) and three oríkìs (praise poetry) were discussed. The names and Oríkì, through their lexical choices, parallelism, and metaphoric references, reveal and represent Yorùbá identity at personal and communal levels.

Introduction

Yorùbá, an ethnic group in the southwestern region of Nigeria, demonstrates some uniqueness in their attitude toward the significance of names and lineage/personal poetry. This uniqueness is in the importance of names and other naming apparatuses in their verbal and non-verbal arts. One of the core issues in names and naming apparatuses among Yorùbá people is that names help to underline the identity of a person, a group of people or a lineage.

Yorùbá names, like in other cultures such as Igbo, reflect a people's social and cultural realities. It is in light of this that scholars and linguists such as Michael (2016), Abiọdun and Olaogun (2012), and Akinola (2014) examined Yorùbá names from different theoretical and empirical perspectives. In his argument, Michael (163) avers that:

So much has been written on Yorùbá names by scholars from different fields of Yorùbá scholarship. Every scholar who has worked on Yorùbá names agrees that the names may be grouped into the following categories: Orúko àbísọ (personal names), Àmútòrunwá (Pristine names), Oríkì (Panegyric), Àdàpè (Titles), Àlájé (appellation) and Ìnagije (appellation).

The above categorization of Yorùbá names reveals the functionality of names within the cultural context. Yorùbá names, therefore, are not given in a vacuum. The prevailing circumstances and sociological experiences influence the type of name given to a child. In line with the preceding argument, this paper avers that a child's name goes a long way in influencing his/her destiny and orientation in life. The validity of this argument is seen in popular Yorùbá saying that orúko ọmọ ni ìjánu ọmọ (a child's name is his/her identity). As identity markers, Yorùbá names have operative values with formal characters. These names are codes of identity, and they are codified to be transposed into other codes with cultural and sociological meanings. The argument of this paper corroborates Levi-Strauss's (75-76) view that: ... the operative value of the systems of naming and classifying, commonly called totemic, derives from their formal character: they are codes suitable for conveying messages which can be transposed into other codes and for expressing messages received using different codes in terms of their system.

A name has its unique system and identity. The unique identification of names stands out an individual among others. A Yorùbá famous saying also justifies the idea of unique identification of name that bí ọmọ ó bá dáràn ni a se ñ sọ ọ lórúko (in case a child may commit a crime, it is given a name). This view summarizes that names are elements of identity markers in Yorùbá ontology.

The semantics of Yorùbá oral poetry, such as oríkì (praise poetry panegyric), also reveal its nature as an identity marker. This poetry, at the surface and deep structure analyses, reveals a person's or lineage's

physical and inherent attributes. The peculiarity of *oríkì* in the discourse of Yorùbá identity is that it reveals the ethnogenesis [2] of the race. The linguistic patterns of some of these praise poetries reveal a people's or lineage's identity. Despite that praise poetry (*oríkì*) provides the linguistic apparatuses of identification, it also shows some contrast between individuals and lineages. This argument is premised on Comaroff's (2010:531) submission

that oral discourse reflects "a dialectic of identification and contrast" "that accounts for its fluid and dynamic characteristics" (Apter, 2013: 356).

This paper's view, based on the previous studies (Akinyemi, 2001; Fasiku, 2006 and Apter, 2013; Ehineni, 2019) on Yorùbá names, praise poetry, onomastics and identity, is that the identity enshrined in the names and praise poetry is transactional and culture-dependent. This is because collecting historical, circumstantial, and sociological experiences of a community, the race of the people, and ethnic groups provides data for the content of names and praise poetry. This argument is informed by a famous Yorùbá proverb that says *ilé ni à ñ wò, kí a tò sọ ọmọ lórúkọ* (we need to consider the prevailing situations in the family before a name is given to a child). A family's religion and belief system is one of the basic requirements in naming a child (a new member into such a family). In the light of this argument, this paper corroborates Fasiku's view that:

Fasiku's (2006) view summarises the cultural essence of names and *oríkì*. Besides, his view establishes a synergy between names and *oríkì*. The basic deduction from his argument is that both name and *oríkì* are connected to reveal the identity of an individual or a place.

The above discussions reveal that studies on Yorùbá names, *oríkì* and identity are not novel. Many of these studies have engaged these concepts from historical, sociological and anthropological perspectives. This paper, however, engages these concepts from a linguistic perspective through the theoretical apparatus of discourse analysis. Balogun's (2017) view that discourse has meaning-making potential informs this paper's choice of discourse as a theoretical apparatus for data analysis. In her view, Balogun avers that:

A study of discourse examines the form and function of spoken and written texts. In order to make texts meaningful, every text must be contextualised. This suggests that each text has a specific domain where social interaction occurs. The domain within which social interaction occurs comes first, and this is primarily shaped by and accounts for the construction of participants involved in the discourse. In other words, discourse is contingent on the variability of language as it is used in different cultures and contexts. (65)

Since names and *oríkì* have full meanings within a given social and cultural context, they are qualified to be considered discourse. They have their specific domains in cultural discourse to maintain sustainable social interactions.

Statement of the Problem

A person's identity is unique and personal as revealed in their name and *oríkì* (cognomen/praise poetry). This uniqueness underlines the physical and inherent differences which are found among humans. However, using names and the naming process has been subjected to some anthropological and sociological inquiries without much focus on their discourse values. As a discourse, names and *oríkì* have descriptive and narrative features that identify an individual from a group and a community. The discourse values of names and *oríkì* are explicit and implicit in how language is used for communication. The text and context of names and *oríkì* influence how their interpretive ends can be attained with close reference to the linguistics, cultural and sociological variables such as nativity, language aesthetics and collocations.

Delimitation and Scope

The delimitation of this paper is *Ìbàdàn*, the largest city in West Africa and a cosmopolitan city in the southwestern part of Nigeria. Different settlements and locations, such as *Ìsàlẹ̀-Ìjẹ̀bú* (*Ìjẹ̀bú* Quarters) and *Èkótẹ̀dó* (settlement for Lagos descendants) in *Ìbàdàn*, reveal the cosmopolitan nature of the city. Besides, *Ìbàdàn*'s choice was made because of the shared borders with places such as Ogun State to the south and Oşun State to the east. The scope of the paper was names (*àbíşọ* and *àmútọrunwá*) and *oríkì* of selected individuals and families and how these names have contributed to their identities.

Data Collection

Data were collected from four locations in four different local government areas of Ibadan less-city: Akánrán (Ona-Àrà local government), Mòníyà (Akínyelè local government), Ìdí Ayùnré (Olúyòlè local government) and Ọmí Adió (Ìdó Local Government). These places were selected because of the presence of people who knew the significance of names and oríkì in the identity construction of individuals and lineage. The primary occupations of people in these locations are farming, hunting and trading. They are versed in oríkì and other performance aesthetics indigenous to people. With the efforts of two research assistants, the present writer collected data on personal names with lineage and communal praise poetry of the people. The data were collected using a tape recorder and recorded devices on mobile phones to ensure that no data was lost during the transcription and analysis process. In the pre-field investigation, appointments were booked with the respondents. The data were gathered in an informal context to ensure flexibility in the researcher's and the respondents' interactions.

Literature Review

Ikotun (2014) studied the significance of surnames in the identity construction of Yorùbá people. The researcher states that the difference between his study and previous studies is the focus on surnames. In his argument, previous studies have focused on personal names and their contributions to the identity construction of Yorùbá people. However, the missing gap in his study is the misplaced values of names in the identity construction of the bearers. Either surname or personal name, names provide information about the inherent and physical features of the bearers. On the other hand, his argument that surnames are tradition-based as they introduced the traditional belief of the bearer's progeny is consistent with the view of Abiodun and Oloagun (2012).

Adeduntan's thesis, *Texts and Contexts of Yoruba Hunter's Narrative Performance* (2009), critiques the literary, cultural, and aesthetic qualities of hunter chants. He argues that the hunter's narrative performance includes praise names of individual hunters and their lineages. The performance is both narrative and descriptive. The shortfall in Adeduntan's argument is that there needs to be a provision for the ethnogenesis of these names and cognomens. The thesis is performance-driven, focusing little on the discourse values of names and the naming process.

Fasiku (2006) argues that Yoruba proverbs and names can generate national consciousness. The core of his argument is that names predetermine the nature of life and the existence of individuals. This understanding informs the thoughtfulness of parents before a name is chosen for a child. Like the previous studies of Oloagun and Abiodun, Fasiku categorizes Yoruba names as Àmútòrunwá (divinely ordained names) and Ìnagijẹ (appellations), among others. The researcher, however, does not adequately establish the synergy between proverbs and names and how this has contributed to the actualization of national consciousness. The strength of the paper could have been in using apt examples to validate the connection between names and national consciousness.

Akinyemi (2001) examines the roles of royal bards in the performance and sustenance of oríkì in Yorùbá kings' palaces. His argument in the paper is that the performance of oríkì by royal bards has historical and sociological relevance in identifying lineages and prowess of individual kings. The deduction in Akinyemi's argument is that oríkì in Yorùbá kings' palaces perform specific purposes because it states the identity of a king and, at the same time, helps to trace and understand the king's identity. His examples are apt and properly discussed to bring out the sociological and historical relevance of selected oríkì in the identity construction of a given king.

Oniyide's (2010) study compares and contrasts the thematic parallels of Yorùbá oríkì and Arabic panegyric. His paper critiques the linguistic and sociocultural variables, such as belief systems, that inform the texts of Yoruba origin and Arabic panegyric. Citing scholars such as Oniyide (2010) Akporobaro, (2012) links oríkì with the literary tradition of the Yorùbá people. One of his primary arguments is that oríkì projects the lineage of individuals by connecting the present generation to the ancestors. The shortfall of the paper, however, is the emphasis that oríkì only provides the virtues of individuals. In Yoruba oríkì, the virtues and vices of individuals are ingrained in the text. The essence is to provide a reliable personal or ancestral identity of the individual bearers of such oríkì.

Data Analysis and Discussion of Names

Like previous studies, this study categorizes Yorùbá names into Orúko àbísọ (personal names), Àmútòrunwá (Preordained names), Oríkì (Panegyric), Àdàpè (Titles), and Ìnagijẹ (nicknames) This section focuses more on orúko àbísọ (Acquired/generic names), àmútòrunwá (preordained names) and ìnagijẹ (Nicknames).

S/N	Orúkọ Àbísọ(Aquired.Generic)	Amutorunwa (Preordained)
1	Şàngógbèmí	
	Àjàyí	
2	Awódíyà	
	Ìgè	
3	Òrìṣàbùnmi	
	Dàda	
4	Ògúnwọlé	
	Olúgbódi	
5	Adéwálé	Babárínsá

Table 1: Different names

The categories of names in the above table reveal some cultural codes involved in their semantic analyses for identity construction. This view is informed by the popular Yorùbá belief that some sociological, historical and traditional variables influence a name. The personal names in the data explain the professional particularity of the lineage of the bearers of such names. Each of the names in the category of personal names is taken for analysis.

1. Şàngógbèmí (Şàngó, the god of thunder, favours me)

Şàngó (Noun) + gbè (verb) + mí (pronoun)

The meaning of the name can be understood for identity construction with consideration for the linguistic and cultural contexts because "context plays a vital role in negotiating meaning between/among discourse participants, which also has implications for discourse analysts" (Balogun, 2017, p. 70). The linguistic and cultural contexts of the names reveal the bearer's identity as someone from the lineage of Şàngó worshippers. The analysis of the name may also explain its historical and sociological undertones. The parent (s) of the name's bearer might have passed through some difficult situations. Their belief in Şàngó (their primordial god) is firm to the extent that they believe that Şàngó delivers them from their problems. The critical consideration of the name's linguistic and cultural contexts helps achieve its disambiguation (a term which means a linguistic and semantic process that aims at removing the ambiguity of a text).

2. Awódíyà (the priest of Òrúnmilà, reduces the tribulations)

Awo (Noun) + dí (verb) + iyà (Noun)

For example, in the first example, the linguistic and cultural contexts of the name are considered for proper identity construction. No doubt, the semantic analysis of the name reveals that its bearer is from the lineage of Ifá priest. In Yorùbá cosmology, Ifá is known as a primordial god who has the power to reveal the unknown and foresee the future. The historical and cultural undertones of the name are that the bearer has come as a succour to the parents after years of tribulations and challenges. Perhaps the parents had waited for an extended period for a (male) child to the extent that they were subjected to mockery by neighbours and relatives. Through the lexical components and the semantic analysis of the name, this paper believes that the meaning is negotiated for the identity construction of the name's bearer. The discourse value of the name Awódíyà is consistent with Foucault's (1972:111) view that "the signifying' structure of language always refers back to something else; objects are designated by it; meaning is intended by it; the subject is referred back to it by several signs even if he is not himself present in them". The core issue in Foucault's argument is that language and linguistic analysis play a significant role in understanding the discourse values of Yorùbá names.

3. Òrìṣàbùnmi (the deities give me [this child])

Òrìṣà (Noun) + bùn (verb) + mi (pronoun)

The discourse values of the above name reveal that the bearer is from the lineage of the worshippers and adherents of Òrìṣà Ñlá (one of Yoruba primordial gods). The historical and sociological undertones of the name point to the fact that the parents of the name's bearer suffered from some delay before giving birth to him/her (this expression, in this sense, a male or female bears Bùnmi in Yorùbá context). This situation, therefore, underlines the fact that this name has no fixed identity about the sex and gender of its bearer. Regardless of this view, "this linguistic form shows the correlation of a person or persons, time and place, all of which jointly establish its identity in the given instant" (Akwanaya, 2007, p. 48).

4. Ògúnwọlé (Ògún, the god of iron and war, has entered the house)

Ògún (Noun) + wọ (Verb) + ilé (Noun)

The analysis of the lexical components reveals that the bearer is a male (this is because Ògún is male with the attributes of bravery and fierceness). This argument is a product of functional discourse analysis (a term coined by the present writer from the tenet of functional linguistics). Akwanya (2007:50) summarizes the tenets of functional linguistics as follows:

1. It aims to account for how language is used and postulates that it is the uses of language that have shaped the system itself;
2. It seeks to understand the role of language in the forming and destination of meaning;
3. It studies each linguistic element in terms of its function as a whole. Functionalism and semiology, therefore, share a common de-emphasis of word meaning as such.

With the apparatus of functional discourse analysis, this paper offers explanations for the historical and cultural undertones of the name. Apart from being male, the cultural belief about the identity construction of the name's bearer is fierceness, bravery, and ambivalent characters, which tend to be destroyed. A critical observation of individuals who bear names with affiliation with Ògún (the god of iron and war) shows that they are usually hot-tempered and quick to anger. The name also suggests that the parents were expecting a male child.

5. Adéwálé (the crown has come home)

Adé (Noun) + wá (verb) + ilé (Noun)

The discourse values of the above name are taken from the semiology and functionalism of the name. In Yorùbá cosmology, adé (the crown) is an iconic symbol of royalty or kingship. Therefore, the bearer of the name is expected to be a prince (someone from the lineage of a king). Thus, any linguistic 'item' value is finally and wholly determined by its total environment (Hawkes, 2004, p. 15). The name also offers some historical, cultural and sociological explanations for the identity construction of the bearer. The signification of the name for its discourse value suggests that the bearer is only male (and even the first male) among many other [female] children. Therefore, the parents (the king and the queen) see the birth of the bearer as a means of protecting the lineage's enthronement. In Yoruba cultural belief, only a male child can ascend the throne after the demise of the reigning king. The name's bearer is expected to display affluence in his appearance and general way of life.

With the analysis and discussion of orúkọ àbìsọ (acquired names), this paper shifts attention to orúkọ àmútòrunwá (pre -ordained names). Within the cultural context of naming and its discourse values, orúkọ àmútòrunwá has inherent meanings which can be understood with the deployment of cultural mechanisms such as belief in tradition. Orúkọ àmútòrunwá is attached to the circumstances which surround the birth of a child.:

6. Àjàyí (a child born with the face downwards)

The child with the above feature is only easy to be known at birth (particularly during delivery). At infancy, through adolescence, and to adulthood, the above feature does not appear on the bearer. The only tell-tale sign of the circumstance which surrounds the birth of such a child is the name Àjàyí given to him. The name, therefore, becomes the tool of identity construction for the child. This is possible because "we see and hear and otherwise experience very largely as we do because the language habits of our community predispose certain choices of interpretation" (Sapir, 2012, p. 162).

7. Ìgè (A child born with legs from the mother's womb instead of the head)

Like in the name Àjàyí, a child who bears Ìgè can be known at birth (particularly during delivery). In the conventional way of normal child delivery, a child is expected to come out of the mother's womb through the head. The basic attribute that Yorùbá people attach to the name Ìgè is wickedness. This is because they see the circumstances surrounding the birth of such a child as dangerous to the health and survival of the mother. The explanation for this argument is found in the following Oríkì of Ìgè:

Ìgè Àdùbí

Omọ bí iyá lè kú kó kú

Omọ bí baba lè lọ, kó máa lọ

Ìgè Àdùbí

A child who does not care

Whether the mother dies or not

A child who does not care

Whether the father dies or not

A careful analysis of Ìgè's oríkì underlines the nature of callousness, which is attached to the circumstances of his/her birth. The discursive formation of the above oríkì is found in the selectivity of the lexicons, which connote danger and death. The Yorùbá mythopoetic is achieved in Ìgè's oríkì with aesthetically pleasing language and connotations, which make the flexibility of language for interpretive analysis possible. This argument is consistent with Akwanya's (2007:64-65) view that:

The flexibility of language in communication, or even the very possibility of communication by signs, is that by making and encoding information, the sign gives up a great part of its information value and submits itself to a strict interpretation in a very narrow field. Therefore, the task of semantics of the sign is twofold. Although it can hardly play a role in the making and encoding of meaning, it is wholly unknown to the language community. Its functionality in actual communication, the context in which it is actively making and encoding meanings must be regarded as one thing, and its membership in the repertoire of the community quite another. An adequate semantic theory is expected to account both for the sign as a member of the semiotic system and for its role in communication.

8. Dàda (a child born with dreadlocks)

The manifestation of this name is seen in the physical appearance of the child at birth. The hair on the child's head is dreadlocks. In Yoruba mythology, Dàda is a special child whose hair should not be cut, except for some rituals that are performed. Any failure to perform the ritual before cutting the dreadlock on Dàda's head will be a disaster for the child. The discourse value of this name is in the physical appearance and the myth which surrounds the reality of the name. This paper's premises are based on Levi Strauss's (1972:210) view that "myth is language, functioning on an especially high level where meaning succeeds practically at 'taking off' from the linguistic ground on which it keeps on rolling."

9. Olúgbódi (a child born with an extra finger)

It is very easy to know a child as Olúgbódi at birth. The manifestation of the name is in the fact that the child has extra fingers at birth. The anatomy of human being prescribes five fingers. A child with an extra finger, therefore, is seen as an extra human being. A rough semantic analysis of the morphology of the name explains this argument.

Olúgbódi = Olú (head) + igbó (forest) + di (change to)

The belief of Yorùbá people is that spirits have the possibility of having extra features such as extra limbs, extra fingers, and extra heads, which is more than human beings. The name Olúgbódi, therefore, suggests that the child is more than a human being. Such a child is taken as a forest spirit in human skin. Levi Strauss' (1972:210) view on the correlation between language and the mythology of a people explains this. He avers that:

1. The 'meaning' of mythology cannot reside in the isolated elements which constitute the myth, but must inhere in the way in which those elements are combined, and must take account of the potential for transformation that such a combination involves.

2. Language in myth exhibits specific properties above the ordinary linguistic level.

10. Babárínsá (a child whose father died the day he/she was born)

The name connotes the tragedy which befalls a family when a child is born. The prayers of Yorùbá people is that the mother, the father and the child should live beyond the tragedy of child delivery. The interpretive analysis of the name through its morphology explains its tragic meaning further.

Baba (Father) + rí (saw [the child]) + sá (run away)

The sound /n/ in the name is used to give it better pronunciation. Running away in the morphological analysis of the name is metaphoric because the child will not see the father anymore except in his dream[3]. The metaphoric analysis of the discourse value of the name Babarínsá, through its morphological analysis, is a conjectural analysis of the present writer. This paper does this in line with Ricoeur's (1981:175) observation that:

In both [metaphor and text] it is question of "making sense", of producing the best overall intelligibility from an apparently discordant diversity. In both cases, the construction takes the form of a wager or guess.

Data Analysis and Discussion of Oríkì

As names reveal the identity of individuals so also, *oríkì* reveals the identity of individuals, lineage, community and town as presented in the data below:

1. Ìbàdàn mèsi ògò
 Ìbàdàn ilú Ìbíkúnlé
 Ìbàdàn ilú Ògúnmolá
 Ìbàdàn omọ ajẹgbínyó
 Omọ afi ikarahun fọri mu
 Ìbàdàn ò lárùn méjì
 Ìjagboro lárùn Ìbàdàn
 Ìbàdàn, who knows the answer for the fool
 Ìbàdàn, the land of Ìbíkúnlé
 Ìbàdàn, the land of Ògúnmolá
 Ìbàdàn who eats snails to satisfaction
 And use their shells to eat pap
 Ìbàdàn has no two diseases
 Public/civil unrest is the only disease of Ìbàdàn

The above *oríkì* is an example of a town's praise poetry. Ìbàdàn, the largest city in West Africa, which was notorious for fighting the Yorùbá Civil War. The indigenes of Ìbàdàn are popular because of their ability to provide quick responses to any issue without missing their targets, and they are a place notorious for fighting wars. The above *oríkì* provides some notable warriors in Ìbàdàn history, including Ìbíkúnlé and Ògúnmolá. The discourse values of the above poetry in the identity construction of Ìbàdàn people are found in its last two lines. In the contemporary time of postcolonial transformation in the history and sociology of Ìbàdàn, the city has been prone to civil and political unrest. This is always a climax of change of power among politicians and members of the National Union of Road and Transport Workers (NURTW). These civil unrests usually claim lives and properties. The contemporary reality of Ibadan civil unrest corroborates Hawkes' (2004:28) view that "a myth is always, in its individual telling, located in time: it always refers to events alleged to have happened a long time ago."

1. Àgbákú ọlópò àyán
 Aşúbíaró, agadagúgú
 Olóde òkúta
 Ab'òkè diẹ soògùn
 Kò mú kò wálé
 Àjànàkú moriola
 Agbe'gi nla soko
 Àgbákú, who made his house's pillars with Àyán tree
 Aşúbíaró, the great one
 He decorated the front view of his house with marble
 He who used the hill as a charm
 He who refused to return home until he won his war(s)
 Àjànàkú, Mọríqlá
 He used a big tree for his stool.

The above text is the personal *oríkì* (praise poetry) of Ààrẹ Látòòşà[4], one of Ìbàdàn's warriors. The text of the poetry gives three basic identities of Látòòşà: wealth, bravery and possession of powerful charms. Látòòşà's wealth is revealed in the poetry concerning the architectural pattern of his house. The poetry reveals that he built his house with expensive materials, which befit his status as a famous warrior in the land. Lexical choices such as "Àyán tree" and marble point to this. The poetry also reveals the myth which surrounds the life of Ààrẹ Ọnà Kakańfò (Yorùbá generalissimo): the myth is that no Ààrẹ Ọnà Kakańfò should return to the land after losing any war.

This myth is established in his praise poetry with the line "he who refused to return home until he wins his war(s)." The lexical choices in Látòòşà's praise poetry provide a mental picture and analogical thought about his prowess, fame and wealth in Ìbàdàn history.

1. Ìkòyí[5] Èşó

Omọ adilẹ dogun
 Èyin lomọ ogun lètùn-ún
 Olè lósi
 Ìran Ìkòyí kì í gbéwúré
 Bèè ni wọn kì í gbágùntàn
 Sùgbón bí sànmọ́rín bá gbòbìnrin rẹ sílẹ̀
 Wọn a mu fí sara ridin
 Ìran Ìkòyí kan kì í fẹ̀yìn gbọ̀fà
 Iwájú ni wọn n mú lọ sógun

Ìkòyí, the warrior
 Offspring of those who always prepare for war
 You are warriors. On one hand
 And do robbery, on the other hand
 The lineage of Ìkòyí do not steal goats
 They do not steal sheep
 But if a man is careless with his wife
 Offspring of Ìkòyí will carry her away
 No offspring of Ìkòyí gets an arrow wound on the back
 They always arrow (at war front)

The above poetry reveals the identity of the offspring of the Ìkòyí lineage. The discursive strategies of the poetry through imagery, parallelism and metaphor reveal specific features of the Ìkòyí lineage, such as uncommon bravery, adultery/flirtatious lifestyle and hot temper. The lexical choices and syntax of the poetry reveal the inherent and explicit attributes of Ìkòyí lineage. It is clearly done that it is easier to guess the offspring of the lineage through displayed character. The language of the poetry is revealing and representational of Ìkòyí lineage as

Representation can be understood... in the sense of representation, as repetition or reproduction of presentation ... and it can be understood as what takes place of, what occupies the place of another. (Derrida, 1982:49)

The language of the poetry, therefore, presents a core representation of Ìkòyí lineage as they are dispersed across Yorùbá nationality.

Conclusion

This attempted to present Yorùbá names and oríkì as identity markers based on their unique meaning and interpretation as they offer explanations for cultural relativism since each culture of the world has its unique identity marker. The samples of names and oríkì analyzed and discussed in this paper establish that Yorùbá names are not given in a vacuum. However, they are firmly rooted in the historical and sociological factors that always influence names and the naming process. This situation has generated some proverbs, as identified in the body of this paper. Considering the ethnogenesis of Yorùbá names, this paper argued that these names provide data for the identity construction of individuals, lineages and communities entrenched in the discursive modes of Yorùbá names and oríkì.

[1] The researcher acknowledges the assistance of Olatunde Ayọọla, Badmus Ademọla and Akanji Abioḡun for the collection of data at Àkánrán (Ọ̀nà -Àrà Local Government), Mòníyà (Akínyelé Local Government), Ìdí Ayùnré (Olúyòlé Local Government) and Ọ̀mí Àdió (Ìdó Local Government). The present writer also acknowledges the informants and respondents in these localities.

[2] A concept used by Andrew Apter to refer to the determinate and indeterminate linguistic forms which relate to the origin of an ethnic group. He used this concept in his essay "Yorùbá Ethnogenesis from within", 2013:356-387.

[3] In Yorùbá mythological belief, the living and the dead cannot see each other anymore. Their meeting can only be possible in the dream of the living. This belief is attributed to people with filial relationship as in the father and son/daughter as well as the mother and son/daughter.

[4] Látòòṣà was one of Ààrẹ Ọ̀nà Kakaṅfò of Yorùbá land. The myth of his power was not known. Like other Ààrẹ Ọ̀nà Kakaṅfò before him, he did return to the land after losing in the Èkìtì Parapọ̀/Kírìjì War. History has it that he fought gallantly in the war till he lost his life. A detailed historical account of the life and time of Látòòṣà as Ààrẹ Ọ̀nà Kakaṅfò of Yorùbá land can be found in Samuel Johnson's The History of the Yorubas

[5] The name Ìkòyí, in the above poetry, is used as a lineage and not as a town in Oṣun State. As a lineage, the Ìkòyí people are spread all over Yorùbá, and they demonstrate the same identity, as shown by their character and temperament.

S/N

Orúkọ Àbísọ (Acquired Names)

Àmútòrunwá (Preordained/Generic Names)

1.

Şàngógbèní

Àjàyí (a child born with the face downwards)

2.

Awódiyà

Ìgè (A child born with legs coming out of the mother's womb instead of the head)

3.

Òrìşàbùnmi

Dàda (a child born with dreadlocks)

4.

Ògúnwọlé

Olúgbódi (a child born with an extra finger)

5.

Adéwálé

Babárínsá (a child whose father died the day he/she was born)

While some names connote positive identity, some give negative connotation as well as stigmatization.

A REVIEW OF Such names that poses stigma on the identity of

KAYNAKÇA

- Abiødun, M. A. and Olaogun, J. (2010). *A Sociological Analysis of Appellation Among Yoruba*. Lagos: Long Press.
- Adeduntan, A (2009). "Texts and Contexts of Yoruba Hunters' Narrative Performance". A PhD Thesis, University of Ibadan.
- Akinola, A. (2014). "Communicative Role of Yoruba Names". *International Journal on Studies in English Language and Literature (IJSELL)*, 2.9: 65-72.
- Akinyemi, A. (2001). "The Yorùbá Royal Bards: Their Work and Relevance in the Society". *Nordic Journal of African Studies* 10(1): 90-106.
- Akwanya, N. (2007). *Semantics and Discourse: Theories of Meaning and Textual Analysis*
- Akpobaro, O. (2012). *Introduction to African Oral Literature*. Princeton Publishing Company
- Apter, A. (2013). "Yoruba Ethnogenesis from Within". *Comparative Studies in Society and History* 55(2):356–387. doi:10.1017/S0010417513000066.
- Balogun, T. (2017.) *Issues in Discourse Studies*. Kraft Books.
- Brown, M., & Reynolds, P. (2014). Delivery of CBT to treat postnatal depression: Health visitors' perceptions. *Community Practitioner*, 87(10), 26-29.
- Derrida, J. (1982). *Margins of Philosophy*. Brighton: Harvester.
- Ehineni, T. (2019) *The Ethnopragmatics of Yoruba personal names: Language in the context of Culture*. *Studies in African Languages and Cultures* 53 Uniwersytet Warszawski.
- Fasiku, Gb. (2006). "Yorùbá Proverbs, Names and National Consciousness". *The Journal of Pan African Studies*, vol. 1, no.4: 50-63.
- Foucault M. (1972) *The Archaeology of Knowledge* Routledge
- Hawkes, T. (2004) *Structuralism and Semiotics*. Routledge.
- Ikotun, R. (2014). "Surnames as Markers of Identity among the Yorùbá Sub-Ethnic Group Members". *Open Journal of Modern Linguistics* (4): 307-316. <http://www.scirp.org/journal/ojml>
<http://dx.doi.org/10.4236/ojml.2014.42025>
- Levi-Strauss, C. (1972.) *Structural anthropology*. Penguin Books.
- Michael, A. (2016.) "A Sociocultural Overview of Name in Saworoide". Rasaki Ojo Bakare, Gbemisola, R. and Olaniyan, M. (Eds.) *The Stage and the Screen*. Alpha Crowne's Publishers. 161-170.
- Oniyide, A. (2010.) "Where the Lines Meet: Thematic Parallels in Oriki (Yoruba praise poetry) and Madih (Arabic Panegyric)" in *Religion and National Development*. 261-277.
- Ricoeur, P. (1981). *Hermeneutics and the human sciences*. Cambridge: Cambridge University Press.

AFRİKA EĞİTİM ÇALIŞMALARI

Implementing Genre-Based Writing Approach At Tertiary Level In North Africa: Tunisia As A Case Study

Ghada HAJI
Sfax, Tunisia
hajjighada89@gmail.com

Abstract

Teaching writing for EFL students has presented intriguing challenges in recent years, more particularly in the Tunisian educational context. Instructors should ensure learners both comprehend and produce good quality writing across different academic genres. This study investigates the process students undergo in learning to write applying the Genre Based Approach (GBA). The participants were a group of 30 students enrolled in second year Business English course in a public university in Tunisia. The Genre Based Approach in this research is divided into four main phases: Building Knowledge of the Field (BKOF), Modelling the Text, Joint Construction of the Text (JCOT), and Independent Construction of the Text (ICOT). The obtained findings revealed that the majority of students gained a significant control over the basic characteristics and the communicative purpose of an argumentative essay, schematic structure and language features. The study highlights the importance of implementing writing approaches to improve students' writing skills and overall comprehension of the material. By incorporating genre-based strategies, students are better equipped to understand the expectations of different types of academic writing and can more effectively communicate their ideas in a clear and organized manner.

1. Introduction

Producing an academic argumentative essay is commonly deemed as a challenging task for EFL students (Richards, 1990). This may be due to the complex grammar rules, extensive vocabulary, and cultural nuances that must be mastered in order to ensure an effective communication in a foreign language. Besides, the lack of opportunities for authentic practice and exposure to native speakers can further hinder the learners' progress in developing their writing skills. Richard and Renandya (2002) argued that the difficulties that students may face in the writing activities reside in two main areas: (1) generating and organizing ideas using the appropriate vocabulary, structuring sentences and paragraphs and (2) patterning these ideas in a coherent intelligible piece of writing. Some additional challenges faced by Tunisian EFL students may include issues with grammar, syntax, and cultural differences that can impact the overall clarity and coherence of their writings. These challenges can make the process of composing compositions in English particularly daunting for these learners.

Writing is described as a cognitive process where a writer's ideas, thoughts, and learning experiences are converted into written text. It is regarded as one of the crucial skills to develop in an academic environment, especially in educational institutions ranging from elementary to tertiary levels (Mohamadi, 2018; Wingate & Harper, 2021). Through writing, individuals can communicate effectively, express their creativity, and engage critically with various topics. Developing strong writing skills can also enhance one's ability to analyze information and construct coherent arguments. However, mastering writing is difficult for EFL learners and is considered the most challenging language skill to acquire. It demands a broad range of knowledge, including content, context, process, register, rhetorical elements, and other linguistic features (Dobao, 2014; Qiu & Lee, 2020; Zhang, 2018). Furthermore, students must also navigate cultural differences and norms in order to effectively convey their ideas through writing. Therefore, it is essential for educators to provide ample support and guidance to help learners develop their writing skills.

When writing in the target language, Second Language (L2) and Foreign Language (EFL) writers tend to opt for a direct translation from their native language (L1) (Li & Deng, 2019). Indeed, the cultural

background and the mother language noticeably influence the learners' compositions in a second or a foreign language (Yanguas, 2020), which may lead to a negative perception within the literate community in the target language. As such, it is highly crucial for non-native language learners to adopt the effective writing strategies and master the proper composition skills of the target language to produce a well-structured piece of writing. Additionally, understanding the impact of one's native language on L2 and L3 writing processes can help learners identify areas for improvement and enhance their overall language proficiency. Proper guidance and writing training are crucial for L2 learners to become proficient writers and to express themselves more clearly and distinctly in the target language (Matsuda, 2001). In fact, by developing a strong foundation in writing skills, EFL students can confidently navigate academic and professional environments, ultimately increasing their opportunities for success in various fields. This emphasis on writing proficiency also fosters critical thinking and analytical skills that are essential for effective communication and problem-solving in today's globalized society.

Genre Based Writing Approach considers writing as a social and cultural practice that students engage in to succeed in social and communicative contexts (Dirgeyasa, 2016; Gibbons, 2014; Hasan & Akland, 2010; Hyland, 2003a). The Genre Based Approach is deemed as a relevant strategy to teach academic genres. It was introduced to address the limitations of the process approach (Ahn, 2012). This theory was developed by Martin (1985) and it was linked to systemic functional linguistics, which was established by Halliday. The systemic functional linguistics theory considers genre as a staged, goal-oriented social process realized essentially through language (Martin, 1987). In light of this, linguistics is regarded as a practical tool for language instructors to use in their courses. It helps them to demonstrate to students how specific patterns of lexis, syntax, grammar, or structure constantly support each genre (Hyland, 2007). A genre-based approach aims to achieve its goal by being socially acceptable to a community of readers who share the same social norms. This suggests that language learners need to provide a written message for the audience in the target language. Additionally, this approach emphasizes the importance of understanding the cultural context in which the language is used in order to effectively communicate with the intended audience.

By incorporating elements of the target culture into their writing, learners can create more authentic and engaging texts. In this context, Munice (2002) argued that the genre approach centers on the reader as well as the conventions that a text must adhere to. Accordingly, a genre-based writer is supposed to create a writing style which aligns with social norms and conventions. This type of writing has distinct linguistic characteristics such as rhetorical structure, grammatical patterns, language register, and lexical units (Dirgeyasa, 2016; Hyland, 2003a). Furthermore, genre-based writing is distinguished by unique characteristics customized to a certain target audience and purpose (Coulmas, 2013; Nordin & Mohammad, 2017). These characteristics help writers effectively communicate their message and achieve their intended goals. By understanding the conventions of different genres, writers can tailor their writing style to effectively engage with their specific audience. The genre-based approach is commonly recognized as an effective teaching tool that focuses on enhancing the students' rhetorical awareness and helping them achieve advanced writing proficiency (Negretti & McGrath, 2018). This approach also aims to offer well-structured frameworks, enabling learners to create meaningful communication that considers both the social context and intended purposes simultaneously (Cheng, 2008).

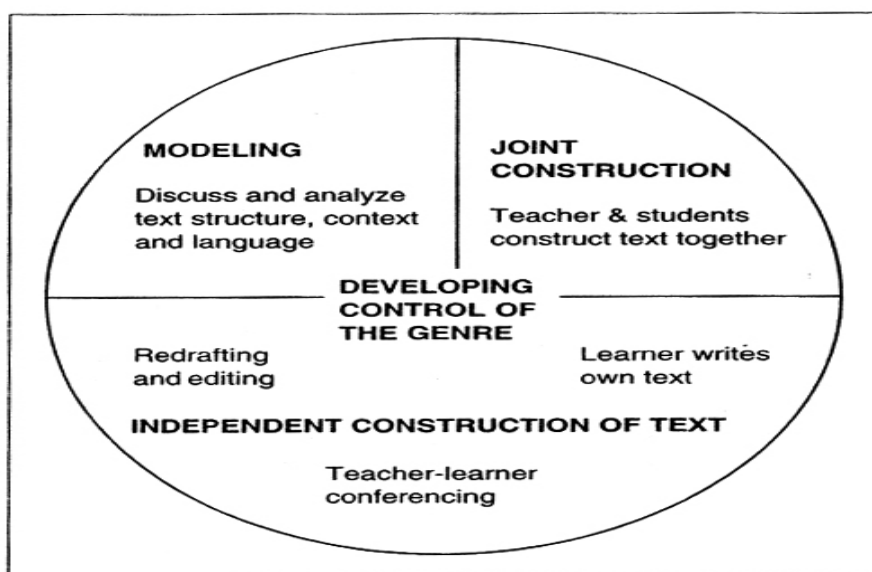

Figure 1: Hyland's (2003) model of Genre-based Approach

Interestingly, teaching and learning writing applying the genre-based approach involves four main stages: Building Knowledge, modeling a text, joint construction, and independent construction of a text (Hyland, 2003a), as it is illustrated in Figure 1. The first stage of the Genre Based Approach focuses on developing the learner's knowledge regarding the subject matter and raising their awareness concerning the genre's stylistic features. It intends to provide students with the necessary background information and lexis related not only to the suggested topic but also to the audience's expectations. Nation (2013) argued that this phase is meant to emphasize contextualized vocabulary learning where students are encouraged to practice the use of new vocabulary in meaningful sentences and texts.

Stage 2: Model a text, refers to the phase where the teacher selects a specific type of genre coupled with a sample text and introduce it as a pedagogical tool for class discussion and interpretation. The significance of this step lies in its role in laying the foundation for learners to comprehend the target genre's features and requirements. The primary objective of this stage is to introduce learners to the genre they will be learning to write. This involves familiarizing them with the specific text type, its purpose, audience, and distinctive features (Hyland, 2007). By analyzing a model text, students can see concrete examples of how effective writing in that genre is constructed. This process allows students to deconstruct the elements of the text and understand how they work together to achieve the desired effect. Additionally, it provides a foundation for students to begin crafting their own pieces in that genre with a solid understanding of its conventions.

The third stage is: Joint Construction. In this phase learners and teachers collaborate together to produce a text within the target genre considering the given context as well as the style and the model provided. It intends essentially to illustrate the process of creating a specific text type and to engage learners in discussions about the language features associated with that genre (Gibbons, 2014). In other words, this stage allows learners to actively participate in the creation of a text, fostering a deeper understanding of the language structures and conventions used in that genre. By working collaboratively with their teachers, students can develop their writing skills while also gaining insight into the purpose and audience of the text they are creating.

Stage 4: is the Independent construction of the text. It is the last stage of the Genre Based Approach where students are supposed to apply what they have learned in the previous stages to produce their own writings. The independent construction stage aims to enable learners to independently and successfully create their own texts in the target genre. Further, it intends to consolidate their understanding and ability to an efficient use the genre's features and conventions (Derewianka & Jones, 2016) by constantly

receiving constructive feedback from their instructors and peers to improve the text's content, pattern and clarity (Ferris & Hedgcock, 2014). By the end of this stage, students will be able to demonstrate their mastery of the genre by producing original texts that showcase their understanding of its structure and language features. Through this process, they are able to refine their writing skills and develop a deeper appreciation for the genre they are studying.

Despite its considerable significance in the field of genre teaching, the genre based approach has been under constant criticism. Indeed, it has been criticized by its potential rigidity arguing that by putting more emphasis on the genre's features, the use of this approach may hinder the learners' creativity and flexibility in writing (Bawarshi & Reiff, 2019). The intensive use of the GBA approach may easily result in formulaic writings, where students would adhere to the prescribed requirements of the target genre limiting, as such, their ability to adapt to various contexts or develop their authorial voice and style (Hyland, 2019). Besides, another major criticism of the genre based writing approach is its excessive interest in the final product at the expense of the writing process itself. This may result in a total neglect of significant composition strategies and stages such as brainstorming, drafting and, revising (Yan, 2019). Additionally, Paltridge (2014) argued that the genre based approach may often fail to appropriately account for cultural and contextual variations in writing. More than that, imposing one-type-fits all approach to teaching writings may easily lead to genre-stereotyping.

2. Methodology

This study utilized a classroom action research design. Reason and Bradbury (2006) define action research as a methodology aimed at both informing and shaping practice. According to Hopkins (2002), action research integrates practical action with a systematic research approach, characterized by disciplined inquiry. This method involves a personal effort to gain understanding while actively participating in processes of enhancement and reform. The procedural framework for this study adopted the model proposed by Kemmis and McTaggart as cited in Nunan (1993), which includes four phases: (1) planning, (2) implementing, (3) observing, and (4) reflecting.

2.1. Research participants

A group of 20 EFL students enrolled in second year Business English at the faculty of Arts and Human sciences at Sfax, Tunisia during the academic year 2023-2024 were recruited to take part in this research. They were both male and female students with the age ranging from 20 to 26 years. They were all native speakers of the Arabic language and learners of English as a Foreign Language. Nelson language proficiency test was provided by the instructor to evaluate the learners' level. On average, their English proficiency was at the intermediate level.

2.2. Research instruments

variant research instruments were included to conduct this study. Pre- and post-tests were generally applied to assess the development of the participants' writing abilities. They essentially included writing assignments that required students to produce texts in specific genres (Ferris & Hedgcock, 2014). Further, detailed rubrics were deployed to evaluate different aspects of the students' argumentative essays, including content, structure, language accuracy, and adherence to genre conventions. Indeed, the students' writings were assessed in terms of their control over the rhetorical pattern of the argumentative essay, the language features used in this genre and the essay's adherence to the genre's requirements and expectations. These evaluative norms were employed to ensure consistent and objective assessment (Hyland, 2019).

2.2.1. Writing Test

The study was conducted in academic writing course which intended to develop the students' writing skills with a particular emphasis on producing variant types of academic genres namely argumentative

essays, cover letters etc. The course aimed to improve students' ability to effectively communicate their ideas and opinions through writing, while also teaching them how to tailor their writing style to different academic genres. By focusing on a wide range of genres, the writing course intended to raise students' awareness of the suggested academic genres' requirements and enable them to practice and refine their writing skills in various contexts. Nonetheless, the Genre Based Approach was applied only in the argumentative essay sessions.

Students were required to produce a five-paragraph argumentative essay on 'remote working' with time allocation 90 minutes. They were not provided any guiding instructions and they were not permitted to use any technology-assisted devices. Their texts were evaluated based on five criteria: content, organization, grammar, vocabulary, and mechanics, each contributing equally to the final score.

This strategy consists in two main cycles: pre- and post-test writing assessments in order to observe changes of a group of students over a 12-week period during which they were exposed to the Genre Based Approach. The study aimed to evaluate the impact of the mentioned approach on the participants' academic writing performance, in order to better understand its effectiveness within an EFL classroom context. Pre- and post-test writing assessments were conducted to evaluate changes in writing performance, employing rubrics that measured multiple dimensions of academic writing, including vocabulary and grammatical accuracy, rhetorical structure the linguistic features specific to the genre (Brown, 2018; Creswell & Creswell, 2018; Ferris & Hedgcock, 2014).

2.2.2. Observation

The current research relied also on classroom observations in the sense that the teacher (the researcher) observed the learners' interactions and engagement with the implementation of the genre-based writing approach. This observational phase may significantly help to triangulate findings from other instruments (Creswell & Creswell, 2018). Additionally, classroom observations provided valuable insight into the effectiveness of the genre-based writing approach in real-time settings. By observing student interactions and engagement, the researcher was able to gain a more comprehensive understanding of how the approach was being implemented and received.

2.2.3. Questionnaire

The researcher also opted to incorporate online questionnaires in this study to evaluate the students' attitudes towards writing, their proficiency and their perceptions of the Genre Based Writing Approach. They were asked about their views regarding this new learning experience and the areas that they were most interested in. Understanding these preferences can help tailor future instruction to better meet students' needs and interests (Tardy, 2020).

3. Results and Discussion

This research aimed to assess the effectiveness of the applied approach in teaching argumentative essays to EFL learners in the Tunisian context. In implementing the genre-based approach, the researcher was required to follow the four steps of the curriculum cycle: Building knowledge of the field, Modeling the text, Joint construction of the text, and independent construction of the text. Each step of this approach included specific activities. The obtained results were based on pre-and post-test evaluations, students' questionnaires and classroom observation over 12-week period.

The action research implementation relying on the genre based approach significantly enhanced various aspects of the participants' writing skills, including content development, vocabulary, and mechanics (such as spelling and pronunciation). The noticeable improvement in the EFL learners' average scores for writing argumentative essays, as well as each individual aspect of writing, is illustrated in Table 1. The data shows a consistent increase in the students' mean scores from the pre-test through Cycle I and the post-test through Cycle II. Each writing skill aspect witnessed considerable improvement, with

grammar showing the most notable progress compared to the other aspects. This suggests that the intervention program effectively targeted and improved the participants' grammar skills, leading to overall enhanced writing proficiency. The results indicate that focused instruction and practice can lead to significant advancements in specific areas of writing for EFL learners.

Table 1: The improvement of EFL students' score

Aspects of writing	Pre-test score	Post-test score
Content	13.81	15.54
Organization	10.73	14.81
Grammar	10.35	15.85
Vocabulary	11.31	13.77
Mechanics	2.78	4.15
Total	48.98	64.12

Further, the obtained findings indicated that the implementation of stage 1: Building knowledge of the field proved positive impacts on the students' writing performance. Indeed, in this phase, the teacher engaged the students in activities such as creating cultural context, sharing personal experiences, and discussing relevant vocabulary and grammatical patterns. Direct instruction was provided to the students as they were still in the process of understanding the task requirements and learning the procedures for constructing texts effectively. This approach is consistent with educational methodologies that emphasize scaffolding and contextual learning to enhance comprehension and skill development (Gibbons, 2015; Hyland, 2019). The teacher aimed to connect students' personal experiences with the text type under study. This approach encouraged them to integrate their own experiences into the learning process. During classroom activities, students shared their diverse experiences related to the text type, fostering a collaborative learning environment. This method aligns with Vygotsky's (1978) concept of social learning, where interaction and sharing of experiences enhance cognitive development. Furthermore, such practices support the notion that contextualizing learning in students' lives can improve engagement and understanding (Derewianka & Jones, 2016; Tardy, 2020). By incorporating students' personal experiences into the learning process, educators can create a more engaging and meaningful classroom environment. This student-centered approach not only aligns with educational theories on social learning but also enhances students' comprehension and retention of the material.

Additionally, the successive classroom observations revealed that the adopted approach helped the students in various aspects. In fact, more than 82% of the participants proved appropriate comprehension of the communicative purpose of an argumentative essay and acceptable ability to make a suitable pattern for an academic text, indicating that genre-based instruction not only improves writing mechanics but also fosters a deeper understanding of an appropriate structural pattern of different text types. This highlights the value of incorporating genre-based activities in language classrooms to promote overall writing proficiency. Indeed, learners revised multiple drafts to adhere to the steps of the writing process. This recursive process helped to enhance their individual writing abilities, as evidenced by higher post-test scores, more particularly in shaping the text and maintaining a logical progression of ideas. The likely reason for this improvement in post-test scores for both groups is the combination of extensive writing practice, peer scaffolding, and feedback from instructors during the writing process (Rusinovci, 2015).

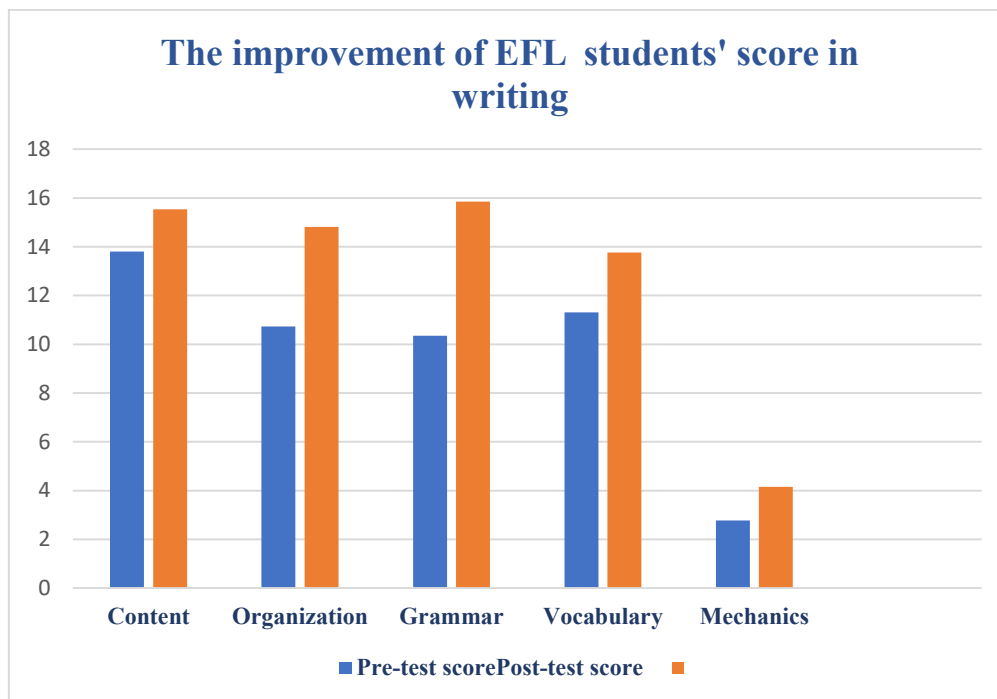

Figure 2: The improvement of students' score in writing

Besides, the majority of students showed improved ability to use rich and diversified vocabulary related to the proposed topic. It can be inferred that 73% of students, compared to 56% in the pre-test assessment, succeeded in making use of an appropriate lexis in their writings, demonstrating a significant improvement in their language proficiency. Overall, the results suggest that the adopted approach effectively enhanced the students' writing skills and vocabulary usage thanks to the use of contextualized learning and exposure to authentic texts. The obtained findings are in line with previous research such as Huang & Zhang, 2020; Thongchalerm & Jarunthawatchai, 2020; Ueasiriphan & Tangkiengsirisin, 2019. These researchers argued that the GBA enhanced the students' writing proficiency in the different language subcategories (content, organization, vocabulary, and language knowledge).

The enhancement in students' writing quality could be attributed to their learning through the observation and analysis of model essays presented in the classroom. Within the GBA approach, students were taught to practice writing by connecting the writing objective to the subject matter (Rusinovci, 2015). This method helped them understand how to craft texts according to their intended purpose by adhering to the appropriate forms and language structures for that purpose. Additionally, students were encouraged to seek feedback from peers and teachers to further improve their writing skills and ensure they were meeting the desired objectives. This interactive approach to writing instruction allowed students to receive guidance and support throughout the writing process, leading to significant improvements in their overall writing quality.

Moreover, the combined writing approach involved a thorough process where learners were familiarized with the organization and structure of model essays. They then collaborated in small groups to compose similar texts and went through multiple drafts before completing their final versions. This meticulous writing process, which included peer scaffolding and resource sharing from more knowledgeable group members, allowed individual learners to deepen their understanding by synthesizing and assimilating the gathered information (Kitjaroonchai & Suppasetseeree, 2021b). Consequently, this improved their writing performance when working independently.

Interestingly, the pre and post-test assessments showed that stage 3: Joint Construction had a salient role in enhancing the students' writing proficiency in different aspects. Indeed, as it is illustrated in Table 1,

the participants' score has significantly improved between both phases. In fact, during the joint construction phase, students are exposed to the scaffolder support for grammar learning as well as collaborative learning where they are trained to understand and apply grammatical rules within the context of meaningful writing tasks. The findings observed align with Thongchalerms and Jarunthawatchai (2020), who discovered that EFL university students exposed to genre-based instruction showed improvement in their writing abilities, particularly in content, grammatical units, and sentence structure. This suggests that genre-based instruction can be an effective approach to enhancing various aspects of writing skills among EFL learners, highlighting the importance of incorporating genre-based activities in language teaching programs.

The online questionnaires used to evaluate the impact of the implementation of the Genre Based Approach in teaching writing in an EFL setting offered valuable insights regarding students' experiences and perceptions. Indeed, a considerable number of participants reported noticeable improvements in their overall writing skills. They showed more confidence in their ability to produce an argumentative essay and use appropriate language features for various genres. The questionnaires unveiled that approximately 92% of the EFL learners agreed or strongly agreed that their ability to produce structured texts improved significantly after the GBA intervention. This aligns with Firkins et al. (2007), who found that the genre-based approach, whether viewed as a writing product or as a teaching and learning process, significantly aids and facilitates students in improving their writing skills and overall language proficiency. Additionally, genre-based instruction has been shown to increase students' awareness of audience expectations and conventions in different writing contexts, leading to more effective communication.

4. Conclusion

It can be inferred that the application of the Genre-Based Approach (GBA) significantly enhanced the writing skills of EFL students, particularly in crafting argumentative essays. The study, conducted with 20 second-year Business English students from the Faculty of Arts and Human Sciences at Sfax, Tunisia, employed a comprehensive classroom action research design. This design included planning, implementing, observing, and reflecting phases, following the model proposed by Kemmis and McTaggart.

The results demonstrated notable improvements in various aspects of students' writing skills, including content development, vocabulary, and mechanics, with grammar showing the most significant progress. Activities aimed at building knowledge of the field, such as creating cultural context, sharing experiences, and discussing relevant vocabulary and grammatical patterns, positively impacted students' writing performance. The collaborative nature of the joint construction phase was particularly effective, providing scaffolded support for grammar learning and helping students understand and apply grammatical rules within meaningful writing tasks.

Classroom observations and online questionnaires provided valuable insights into students' experiences and perceptions. More than 82% of students showed appropriate comprehension of the communicative purpose of argumentative essays and the ability to structure academic texts effectively. Approximately 92% of the participants reported significant improvements in their ability to produce structured texts after the GBA intervention. These findings align with previous research, indicating that genre-based instruction can significantly aid in improving students' writing skills and overall language proficiency.

The study highlights the importance of integrating personal experiences into the learning process, providing scaffolded support, and promoting collaborative learning to create a more engaging and effective writing instruction environment. The GBA not only enhances writing mechanics but also fosters a deeper understanding of text organization and genre-specific conventions. Future research could explore the long-term effects of the GBA on writing proficiency and its application to other genres and contexts, providing more comprehensive insights into its effectiveness in diverse learning environments.

KAYNAKÇA

- Bawarshi, A., & Reiff, M. J. (2019). *Genre: An Introduction to History, Theory, Research, and Pedagogy*. Parlor Press.
- Brown, H. D. (2018). *Principles of Language Learning and Teaching*. Pearson Education.
- Cheng, A. (2008). *Genre and Second Language Writing*. University of Michigan Press.
- Creswell, J. W., & Creswell, J. D. (2018). *Research Design: Qualitative, Quantitative, and Mixed Methods Approaches*. SAGE Publications.
- Derewianka, B., & Jones, P. (2016). *Teaching Language in Context*. Oxford University Press.
- Derewianka, B., & Jones, P. (2016). *Teaching Language in Context*. Oxford University Press.
- Ferris, D. R., & Hedgcock, J. S. (2014). *Teaching L2 Composition: Purpose, Process, and Practice*. Routledge.
- Ferris, D. R., & Hedgcock, J. S. (2014). *Teaching L2 Composition: Purpose, Process, and Practice*. Routledge.
- Firkins, A., Forey, G., & Sengupta, S. (2007). *A Genre-Based Literacy Pedagogy: Teaching Writing to Low Proficiency EFL Students*. *English Language Teaching Journal*, 61(4), 341-352.
- Gibbons, P. (2015). *Scaffolding Language, Scaffolding Learning: Teaching English Language Learners in the Mainstream Classroom*. Heinemann.
- Gibbons, P. (2015). *Scaffolding Language, Scaffolding Learning: Teaching English Language Learners in the Mainstream Classroom*. Heinemann.
- Halliday, M. A. K., & Matthiessen, C. M. I. M. (2014). *Halliday's Introduction to Functional Grammar*. Routledge.
- Hyland, K. (2003a). *Second Language Writing*. Cambridge University Press.
- Hyland, K. (2007). *Genre and Second Language Writing*. University of Michigan Press.
- Hyland, K. (2019). *Second Language Writing*. Cambridge University Press.
- Johnson, D. W., & Johnson, R. T. (2009). *An Educational Psychology Success Story: Social Interdependence Theory and Cooperative Learning*. *Educational Researcher*, 38(5), 365-379.
- Kitjaroonchai, N., & Suppasetsree, S. (2021b). *Enhancing EFL Learners' Writing Skills Through the Genre-Based Approach*. *English Language Teaching*, 14(5), 85-95.
- Li, L., & Deng, Q. (2019). Direct Translation and its Effects on EFL Writing. *Journal of Second Language Writing*, 9(2), 100-115.
- Matsuda, P. K. (2001). Voice in Japanese Written Discourse: Implications for Second Language Writing. *Journal of Second Language Writing*, 10(1-2), 35-53.
- Mohamadi, Z. (2018). Writing as a Process: Insights from Research on EFL Learners. *Journal of Language Teaching and Research*, 9(1), 11-19.
- Nordin, S. M., & Mohammad, N. (2017). The Best of Two Approaches: Genre-Based Teaching and Learning Approach for Teaching Expository Essays. *The English Teacher*, 13.
- Paltridge, B. (2014). *Genre and Second Language Academic Writing*. University of Michigan Press.
- Paltridge, B. (2014). *Genre and Second Language Academic Writing*. University of Michigan Press.
- Richards, J. C., & Renandya, W. A. (2002). *Methodology in Language Teaching: An Anthology of Current Practice*. Cambridge University Press.
- Rusinovci, X. (2015). *The Role of Error Correction in Teaching and Learning English as a Foreign Language: A Case of Kosovar EFL Students*. *European Journal of Social Sciences Education and Research*, 2(1), 29-34.
- Tardy, C. M. (2020). *Genre-Based Writing Instruction: Theoretical and Pedagogical Perspectives*. University of Michigan Press.
- Tardy, C. M. (2020). *Genre-Based Writing Instruction: Theoretical and Pedagogical Perspectives*. University of Michigan Press.
- Thongchalermp, P., & Jarunthawatchai, W. (2020). *Effects of Genre-Based Teaching on Students' Writing Ability*. *English Language Teaching*, 13(5), 54-62.
- Thongchalermp, V., & Jarunthawatchai, W. (2020). The Impact of Genre-Based Instruction on EFL Students' Writing Development. *Journal of Education and Practice*, 11(1), 100-115.
- Vygotsky, L. S. (1978). *Mind in Society: The Development of Higher Psychological Processes*. Harvard University Press.

- Wingate, U., & Harper, R. (2021). *Academic Writing and Reader Engagement: Advancing Conversations and Conventions*. Routledge.
- Yan, G. (2019). The Influence of Genre-Based Approach on English as a Foreign Language (EFL) Students' Writing. *Journal of Language Teaching and Research*, 9(4), 700-708.
- Yanguas, I. (2020). The Role of L1 in L2 Writing: A Genre-Based Approach. *System*, 88, 102-117.
- Zhang, Y. (2018). A Systemic Functional Linguistic Approach to Teaching Writing to Chinese EFL Students. *Asian EFL Journal*, 20(5), 44-64.

The Literary Text in the Teaching of French in Morocco

Le Texte Littéraire Dans L'enseignement Du Français Au Maroc

Hamid EL ASSRI

Dr. , CRMEF, Tanger, Morocco

amid.lasry@gmail.com

0009-0009-2672-4959

Abstract

In this article, we have tried to humbly elucidate the presence of the literary text in the teaching of French in Morocco. It is mainly a question of exposing some field practices to read the literary text and what floats in the sphere of its teaching and teachable. It turned out that, despite the proliferation of theories of references in the field of literary text that persist in introducing it massively in language teaching, the latter enjoys little interest.

In contrast to many assertive peremptory statements which consist in considering the teaching of integral literary works as a discipline inculcating a refined culture, a finesse of taste, a literary enjoyment, the reality on the ground has revealed that it is illusory to believe that teachers have achieved these goals. It is clear more generally that the problem lies in the fact that teachers give (believe to give) to their learners what they are not able to learn.

Keywords : literary text, teaching French, Moroccan high school

Résumé

Dans cet article, nous nous sommes efforcés d'élucider humblement la présence du texte littéraire dans l'enseignement du français au Maroc. Il est question principalement d'exposer quelques pratiques de terrains pour lire le texte littéraire et ce qui flotte dans la sphère de son enseignement et son enseignabilité. Il s'est avéré que, malgré le foisonnement des théories de références en matière du texte littéraire qui persistent à l'introduire massivement dans l'enseignement des langues, ce dernier jouit de peu d'intérêt.

En opposition à bien des propos affirmatifs péremptoirs qui consistent à considérer l'enseignement des œuvres littéraires intégrales comme une discipline inculquant une culture raffinée, une finesse de goût, une jouissance littéraire, la réalité du terrain a révélé qu'il est illusoire de croire que les enseignants ont été parvenus à ces finalités. Fort est de constater de manière plus générale que le problème réside en ce que les enseignants donnent (croire donner) à leurs apprenants ce qu'ils ne sont pas aptes à l'apprendre.

Mots-clés : texte littéraire, enseignement du français, lycée marocain

Introduction

Il est devenu commun de s'interroger aujourd'hui sur le rôle et la place de la littérature dans l'enseignement du français. Nous pouvons dire que son introduction dans les classes est devenue une nécessité incontournable. Toutefois, l'intérêt que certains chercheurs portent à ce sujet démontre la complexité d'une telle entreprise. Enseigner la langue par le biais de la littérature n'est pas une mince affaire.

La notion de littérature fut utilisée, dans l'enseignement des langues, dès l'éruption des méthodologies dites traditionnelles¹⁹⁹ en contexte scolaire, et qui s'est étendue, à l'heure actuelle, vers les différentes méthodologies de l'enseignement des langues. Tandis que sa place dans le paysage scolaire diffère d'une époque à l'autre, la littérature a toujours été, auparavant, intimement liée à

¹⁹⁹ Les méthodologies dites traditionnelles reviennent sur ce qu'on peut appeler « méthode traditionnelle » ou « méthode grammaire-traduction ».

l'enseignement des langues. Or, vu les ruptures qu'a connu le champ des méthodologies, le concept de la littérature devient flou et une aura de mystère flotte autour de son enseignement, c'est ce que nous allons montrer dans le présent article.

Par ailleurs, le renouveau méthodologique amorcé il y a plus d'une dizaine d'années, particulièrement l'apparition du concept « genre littéraire » dans les milieux scolaires, a introduit la prise en compte de nouvelles démarches organisationnelles et méthodologiques qui enrichissaient la réflexion didactique par l'étude entreprise sur l'entrée par genre. Ainsi, à côté des métamorphoses, l'entrée par genre s'est étendue au système éducatif marocain qui voit dans cette dernière une voie prometteuse et inhérente pour un enseignement apprentissage efficace. Nous pouvons toutefois douter que le genre soit compris par tous de la même façon, que les liens entre ce concept et les autres concepts de l'univers des textes soient clairs et que l'on en mesure toute la portée didactique. Or, comme c'est un concept majeur de la didactique des langues et de l'enseignement du français, une clarification s'impose. Dans cet article, nous nous efforcerons de présenter sommairement les définitions du concept *genre littéraire*, après avoir clarifié brièvement -qu'est-ce qu'un *texte littéraire*- ce qui nous permettra par la suite d'accéder aisément à l'étude des pratiques du terrain.

1. Le texte littéraire, un réservoir de formes linguistiques et culturelles

Pendant les dernières décennies, le texte littéraire est devenu fortement présent dans nos classes du français. Or, son exploitation vient d'être, depuis son exclusion avec la venue des méthodologies donnant la priorité à l'oral, inadéquate et inappropriée. Ce rejet qu'a connu le texte littéraire durant le triomphe des méthodologies privilégiant la compétence communicative est expliqué comme étant légitime vu l'inaccessibilité et les difficultés d'accès que ses utilisateurs, enseignant et élève, éprouvent lors de son étude. Malgré son éloignement des discours méthodologiques, les enseignants n'avaient d'autre choix que de continuer à l'utiliser, car ils ne disposent pas d'un arsenal pédagogique conforme aux niveaux avancés.

L'essor spectaculaire qu'a connu l'approche communicative dans le paysage scolaire a entraîné un changement remarquable en accordant libre cours aux enseignants afin de choisir les documents présentés aux apprenants. Dès lors, le texte littéraire va trouver une place parmi les documents authentiques ; mais, sa pratique et sa représentation chez les enseignants restent souvent liées à la méthode traditionnelle qui s'oppose par définition à la méthode communicative.

Cette déficience pédagogique en matière de l'exploitation du texte littéraire nécessite de repenser la didactique du texte littéraire. Pour ce faire, nous allons essayer, dans un premier temps, à contribuer à cette entreprise périlleuse en exposant une réponse à la question : qu'est-ce qu'un texte littéraire ?

Il paraît que la question du texte littéraire ne se prête pas à une définition claire et précise, cela est dû à la multitude des conceptions portées sur ce concept²⁰⁰. Et pourtant, c'est dans la réduction qu'on peut être précis. Nous focaliserons notre intérêt sur les pensées phares qui ont marquées l'histoire de la littérature, commençant par Jakobson (vers 1920) qui a décliné sa conception selon deux caractéristiques principales, à savoir : la littérarité et l'usage de la fonction poétique de la langue. Il s'agit pour la première de la caractéristique primordiale du texte littéraire qui relève de sa spécificité linguistique ; quant à la seconde, il est question de la préoccupation esthétisante dans le traitement du langage. Ultérieurement, cette littérarité intrinsèque va être largement contestée par la montée de plusieurs autres théories qui prennent en considération la relation qui intervient entre le lecteur et le texte littéraire.

Vincent Jouve (2010) propose, pour définir le concept, une thèse qui s'articule autour de deux importantes constituantes du texte littéraire : « *En tant que discours, il est parole sur le monde ; par sa forme, il se donne à lire comme une réalité visuelle et sonore dont le pouvoir expressif va bien au-delà de la fonction référentielle* »²⁰¹. Alors que Peytard prend cette double nature du texte littéraire en se servant des dichotomies (forme et fond, signifiant et signifié, expression et contenu)²⁰².

Dans cette optique, Genette avance que la littérarité citée plus haut revêt deux aspects : « *Le constitutif, garanti par un complexe d'intentions, de conventions génériques, de traditions culturelles de toutes sortes, et le conditionnel, qui relève d'une appréciation esthétique subjective et toujours*

²⁰⁰ PEYTARD, VINCENT, GENETTE, DUFAYS, LISSE, MEURÉ, ROUXEL, etc. sont autant de théoriciens, entre autres, qui ont essayé de donner une définition claire de ce qui est un texte littéraire.

²⁰¹ VINCENT, J., (2010), « *Pourquoi étudier la littérature ?* », Armand Colin, Paris. (p. 110)

²⁰² PEYTARD, J., (1982), « *Littérature et classe de langue* », Hatier-Crédif, Paris.

révocable. »²⁰³. Ces deux aspects entrent dans une relation de complémentarité avec deux autres critères utilisés par Genette : la *thématique* et la *rhématique*. Le premier désigne le sujet du texte et fait référence à son contenu ; et le deuxième désigne principalement le type de discours et le caractère du texte.

Dufays, Lisse et Meurée, apportent, dans le sens de la catégorisation des textes littéraires, une classification qui privilégie deux perspectives différentes : « ségrégationniste » et « intégrationniste »²⁰⁴. Nous trouvons dans la première que la littérature s'est bornée à un groupe assez restreint d'œuvres reconnues et privilégie une pratique de lecture dite savante. Dans la deuxième, nous rencontrons une perspective nommée aussi « relativiste » et qui se caractérise par une vision assez large de culture regroupant une grande quantité de modèles culturels et de genres, aussi bien que les genres dites mineurs comme l'écriture journalistique, les romans sentimentaux, policiers, etc.

A partir du constat évoqué ci-dessus, le concept du « genre » est désormais important dans la constitution de l'objet littéraire. Selon Dufays, Lisse et Meurée, la catégorisation adhère à deux enceintes majeures : « ségrégationniste » qui n'accepte qu'une masse assez limitée de genres à l'opposition de « intégrationniste » qui accepte presque tous les genres littéraires. Genette avance trois grands ensembles de pratiques littéraires : fiction, poésie et diction²⁰⁵. La troisième dite diction a été ajoutée par Genette pour l'opposer à l'écriture fictionnelle en faisant référence aux genres autobiographiques et les essais.

Michel Picard²⁰⁶ signale que le genre littéraire détermine le protocole de lecture de chaque texte en prenant en considération ses caractéristiques et de ses stéréotypes. De son côté, Rouxel insiste sur le fait d'impliquer cette catégorisation dans l'enseignement.

*« Le texte littéraire n'est plus considéré comme une entité à célébrer ; son étude ouvre la réflexion sur le champ social dans lequel il a été produit et prend sens. Il implique une réflexion sur l'institution littéraire et les biens culturels, une analyse des concepts et notions utilisés (auteur, genre, goût...), une recherche sur les références historiques, culturelles, intertextuelles, nécessaires à la construction du sens. »*²⁰⁷ (P.17)

Par ailleurs, l'enseignement d'une langue privilégie aujourd'hui, et plus que dans le passé, l'entrée par genre littéraire au détriment des types de textes qui ont régnés depuis longtemps sur l'enseignement-apprentissage des langues vivantes. Cet indispensable outil pour développer les compétences langagières des apprenants constitue le point nodal de l'enseignement du français, associant chaque type de texte comme l'argumentation, la description, l'explication, la justification et la narration à des genres dans lesquels il s'actualise. Cela s'explique par le fait que, selon Schneuwly et Dolz (1997)²⁰⁸, « C'est au travers des genres que les pratiques langagières s'incarnent dans les activités des apprenants » (P. 29).

Quand nous nous interrogeons sur les finalités de l'enseignement des langues vivantes, nous affirmons avec raison, que l'enseignement d'une langue à l'état pur est impossible, voire impensable. Apprendre une langue pour elle-même n'aurait aucun sens. La langue est un moyen d'apprentissage qui tend vers autre chose : à titre d'exemple, être outillé d'un certain nombre de démarches qui permettent de faire des corrélations entre les différents phénomènes qui émergent lors de l'apprentissage de la langue. On se demande alors, comment peut-on concevoir l'entrée par genre littéraire dans la réception du texte littéraire au secondaire qualifiant marocain.

2. L'enseignement du texte littéraire et l'entrée par genre.

Le retour en force qu'a fait la littérature depuis la fin des années quatre-vingts dix dans l'enseignement marocain a conduit inévitablement à des erreurs dans l'exploitation de cette dernière. La démarche consiste à faire découvrir aux apprenants un univers étranger, raison pour laquelle l'enseignement de la littérature suppose des connaissances dans différentes disciplines annexes de la linguistique et dans d'autres disciplines issues des sciences humaines pour lesquelles les enseignants n'ont pas été formés.

²⁰³ GENETTE, G., (1991), « Fiction et diction », Seuil, Paris. (p. 54)

²⁰⁴ DUFAYS, J.-L., LISSE, M. & MEUREE, C., (2009), « Théorie de la littérature : Une introduction » Louvain-la-Neuve, Academia Bruylant, Belgique.

²⁰⁵ GENETTE, G., (1991), « Fiction et diction », Seuil, Paris.

²⁰⁶ PICARD, M., (1986), « La lecture comme jeu », Editions de Minuit, Paris.

²⁰⁷ ROUXEL, A., (1996), « Enseigner la lecture littéraire », Presses universitaires de Rennes, Rennes.

²⁰⁸ SCHNEUWLY, B., & DOLZ, J. (1997), « Les genres scolaires. Des pratiques langagières aux objets d'enseignement », *Repères*. (P. 15, 27-41)

Comme nous l'avons vu précédemment, l'enseignant, en tant que pilier fondamental du triangle didactique, se trouve au centre de la question de l'enseignement du texte littéraire : c'est lui qui produit le discours didactique et l'action pédagogique. Il exerce une influence directe sur leur utilisation. Eu égard à cette situation, l'enseignant est l'acteur le plus concerné par la question de l'enseignement de la littérature. En outre, l'apprenant exerce également une influence sur la pratique enseignante : celui-ci est élevé au sein d'une société où le français est une langue étrangère, et, a suivi un enseignement qui va lui inculquer implicitement et explicitement des modèles et des attitudes bien déterminés. Il existe, ainsi, un ensemble très vaste de données, de composantes, qui ont toutes un rôle spécifique à jouer dans l'enseignement du texte littéraire et qui de par leur connexion les unes aux autres forment un ensemble cohérent. A partir de ce constat, nous allons faire le point, dans ce moment de notre réflexion, sur la place accordée à l'enseignement de la littérature dans les classes de français au Maroc.

Pourquoi enseigner la littérature ? Tâtonner en quête d'une réponse qui pourrait relativement satisfaire notre curiosité est une entreprise périlleuse. Cela est justifié par le fait que la question a été traitée selon différentes visions et angles d'attaque. Cette divergence dans les idées proposées entrave, en quelque sorte, le travail pour un chercheur afin de prendre le recul nécessaire pour une analyse objective. Et pourtant, nous proposons ici une synthèse des pensées que nous jugeons pertinentes afin de cerner en quelques mots cette multitude de réponse en la matière.

Nous commençons notre synthèse par le propos d'une pensée vieille mais sa pertinence l'immortalise. C'est vers 1982 que PEYTARD avait abordé la question en affirmant l'importance d'enseigner la littérature à partir du début et de ne pas placer le texte littéraire juste aux niveaux avancés.

« On ne conteste pas, ici, qu'une bonne compétence linguistique aide à une lecture sémiotique du texte. Mais on aimerait suggérer aux didacticiens qu'il convient de ne pas placer le texte littéraire à la fin ou au sommet ou au hasard de la progression méthodologique, mais d'en faire, au début, dès l'origine du « cours de langue, » un document d'observation et d'analyse des effets polysémiques. En regardant le texte dans sa matérialité scripturale, et en débusquant les « différences » en tous points à tous niveaux. En lui reconnaissant sa spécificité, en tant que discours situé et défini. Lire le texte littéraire c'est chercher à percevoir les mouvements mêmes du langage là où ils sont les plus forts²⁰⁹. » (p. 102)

PEYTARD ajoute à l'importance de la littérature dans les classes du français que le texte littéraire n'a jamais été refusé et, simultanément, sa fonction était vague et non-justifiée. Il confirme cette absence de clarté en ce qui concerne les moyens et les objectifs par :

« Cette hésitation et cette incertitude qui marquent la place et le fonctionnement du texte littéraire dessinent deux lignes remarquables : ou bien le texte est base où l'on peut installer des exercices de langue (vocabulaire, grammaire, phonologie) pour affiner un apprentissage et pénétrer plus subtilement les systèmes et sous-systèmes linguistiques, ou bien il devient un objet de ses manières en offrant commentaires, essais, dissertations ou encore les délices d'une lecture « libre » pour que, l'imprégnation opérant, le texte soit le moment de communication²¹⁰. » (p.8)

De son côté, Jouve²¹¹ (2010) soulève contre toute sorte de rejet de l'enseignement de la littérature car il voit dans cette dernière une piste qui favorise, chez l'apprenant, l'esprit critique et la liberté d'opinion ainsi qu'aiguiser ses compétences d'analyse et de réflexion. Dans cette optique, Séoud²¹² (1997) avance que la véritable insertion sociale de l'individu passe nécessairement par le biais d'un savoir partagé et l'enseignement de la littérature facilite cette insertion ; en fait, il fonde son propos, ainsi, sur l'importance de l'aspect interculturel fortement présent dans la littérature pour construire un citoyen du monde tolérant et qui respecte l'Autre dans sa différence.

Selon la conception de Peytard, l'enseignement de la littérature s'effectue, en didactique du français, à travers trois démarches phares : primo, le texte littéraire est considéré comme une suite d'exemples de phrases modelées avec art ; secundo, le texte littéraire se présente comme étant un lieu

²⁰⁹ PEYTARD, J., (1982), *« Sémiotique du texte littéraire et didactique du FLE »*, Paris : Hatier-Crédif.

²¹⁰ Idem.

²¹¹ JOUVE, V., (2010), *« Pourquoi étudier la littérature ? »*, Paris : Armand Colin. (pp. 211-213)

²¹² SEOUD, A., (1997), *« Pour une didactique de la littérature »*, ed. DIDIER, Paris.

discursif spécifique ; tertio, l'intérêt est donné à la stylistique, raison pour laquelle l'enseignement du texte littéraire nécessite des acquis préalablement conçus.

3. Lectures du texte littéraire : Pratiques du terrain

Il est intéressant d'emblée de constater que rien n'est de l'ordre de l'évidence quand il s'agit des pratiques du terrain, ces dernières viennent relativiser toutes les modalités de la réception des œuvres intégrales. En effet, si la lecture est le fait de construire et la littérature en est l'objet, la corrélation entre ses deux aspects demeure problématique pour les acteurs du terrain et ne cesse pas d'être problématisée et questionnée par la didactique de la littérature. Peut-on accepter alors que le texte littéraire dans le secondaire qualifiant marocain n'a rien de littéraire ? Evidemment, c'est fort comme jugement, il revêt néanmoins une certaine véracité désormais incontestée par les données fascinantes recueillies lors de l'enquête²¹³.

En opposition à bien des propos affirmatifs péremptaires qui consistent à considérer l'enseignement du français comme une discipline inculquant une culture raffinée, une finesse de goût, une jouissance littéraire, la réalité du terrain a révélé qu'il est illusoire de croire que les enseignants ont été parvenus à ces finalités. Fort est de constater de manière plus générale que le problème réside en ce que les enseignants donnent (croire donner) à leurs apprenants ce qu'ils ne sont pas aptes à l'apprendre. Voilà une contradiction qui pèse lourdement sur l'enseignement apprentissage du français. D'ailleurs, le dilemme est réel entre ce qui est préconisé par les orientations pédagogiques et ce qui sera enseigné effectivement aux apprenants. S'ajoute à cela le fait que les enseignants ne font pas apprendre à lire afin que l'apprenant s'accoutume à être en solitaire avec un livre, mais ils s'efforcent à lui inculquer les techniques nécessaires pour valider des évaluations, en l'occurrence les examens de fin d'année.

Et pour s'incliner à la prudence face à ces interprétations, nous nous sommes fiés aux informations recueillies et qui apparaissent, nous semble-t-il, représentatives du contexte de l'enquête. Les données en question nous ont permis de caractériser autant qu'il est possible la manière avec laquelle les apprenants reçoivent les textes littéraires et celle avec laquelle les enseignants les exploitent et les enseignent.

De notre observation, on peut tirer une autre conclusion c'est que le privilège est accordé au genre romanesque et globalement à la littérature narrative. Ni le théâtre ni la poésie, souvent confondus avec les types de textes et parfois considérés tels que sous-genre du roman, n'ont réussi à marquer les esprits des acteurs du terrain.

Hostile et indifférent aux réceptions subjectives des apprenants, l'agir professoral, en matière de la lecture du texte littéraire, est voué à la plus techniciste méthode qui soit. Cela reviendrait pour ainsi dire aux limites langagières des apprenants et leur manque d'intérêt a priori pour la lecture. Par conséquent, il ne s'agit ni d'étudier le texte littéraire en soi ni un prétexte pour apprendre la langue/culture, l'œuvre intégrale pour les acteurs du terrain est un support-ressource pour honorer l'exigences des diverses évaluations qui sont dépourvues de l'image d'un apprenant-lecteur auquel on se réfère et que l'on cherche à valoriser l'autonomisation et le goût.

En plus, la lecture s'effectue en fonction des extraits de l'œuvre intégrale. Cependant, les enseignants se sont montrés contre une lecture analytique du texte et privilégient le recours à la lecture méthodique. Cette dernière prive inévitablement l'apprenant, par ses démarches fortement textuelles incarné par les techniques d'analyse, de jouir et de partager son plaisir de lire.

Tout en misant sur l'influence des corpus, nous nous sommes intéressés par la suite à identifier les préférences en lecture des apprenants, l'enquête a révélé qu'ils affichent un intérêt assez particulier au corpus des œuvres magrébines programmées. Ce constat récurrent dans notre recherche est attesté

²¹³ Les données partagées dans cette recherche tirent leur origine d'un travail de recherche réalisé au cours des cinq dernières années sur l'enseignement des textes littéraires en classe de français. Il s'agit d'une investigation menée auprès des enseignants et des apprenants (Académies Régionales de l'Education : Tanger-Tétouan-Al Hoceima ; Fès-Meknès ; Rabat-Salé-Kénitra) en vue de savoir les choix et les pratiques privilégiés par l'agir professoral en fonction des besoins des apprenants. En effet, les informations ont été collectées à des moments différents néanmoins durant toute cette période les orientations pédagogiques n'ont pas changé. Cette enquête sur les pratiques réelles de l'enseignement-apprentissage du texte littéraire a été menée par le biais de divers outils de recherche allant de l'observation jusqu'aux questionnaires avec une représentativité de l'échantillonnage qui regroupe les trois niveaux du secondaire qualifiant (tronc commun, 1ère année du Bac et 2ème année du Bac).

par les enseignants eux-mêmes ainsi que les représentations des apprenants sur les œuvres au programme qui se cristallisent grosso modo autour des personnages principaux des romans maghrébins à savoir : Sidi Mohamed, narrateur-personnage principal de « La Boîte à Merveilles » d'Ahmed Sefrioui et Bouchaib, le personnage principal de « Il était une fois un vieux couple heureux » de Mohamed Khaireddine.

En effet, cette enquête montre bien que les pratiques du terrain sont très loin d'un apprentissage de la lecture en mesure de porter un œil critique sur l'effet littéraire. Certes, le texte littéraire représente le croisement d'une myriade de savoirs historique, linguistique, stylistique, psychoaffectif, etc. cependant, les pratiques effectives du terrain éprouvent de la peine pour doter les apprenants d'une réflexion susceptible d'acheminer vers une critique du littéraire. Le fait littéraire est donc conçu en termes d'évidence au détriment d'un savoir qui doit-être problématisé et questionné en permanence, il est voué aux rangs des savoirs qui n'ont pas besoin d'une critique pour qu'ils soient appréhendés et aimés. Ce constat provoque ipso facto une fracture pédagogique au niveau des attentes des enseignants face à celles des apprenants, les premiers s'efforcent à faire transmettre une analyse lettrée et tachetée de plaisir, les seconds s'accordent parfaitement avec les exigences des évaluations tout en sacralisant, en dépit du bon sens, la note et asservissent l'œuvre littéraire pour y arriver. Voilà un aspect pragmatique de la lecture de l'œuvre intégrale dans le secondaire qualifiant marocain.

Cette investigation didactique brosse de facto le fossé qu'existe entre les recommandations et les finalités des textes officiels et ce qui est pratiqué effectivement dans la réalité du terrain, non comme résultat d'une spéculation péremptoire mais conséquence d'une enquête menée auprès des acteurs du terrain. Si on estime par ailleurs que les enseignants renoncent même au moindre effet littéraire pour prôner l'apprentissage de la langue pour elle-même, mais alors que doit-on faire à l'égard des orientations pédagogiques qui ne cesse de rappeler au long de son texte qu'il faut s'ouvrir sur l'Autre, de tisser des trajectoires interculturelles avec lui, de s'approprier le goût du littéraire... ? N'est-il pas de l'ordre de l'obligation institutionnelle de se référer aux officiels pour planifier et gérer sa pratique enseignante ? Et l'institution, ne serait-il pas utile d'envisager une manière d'impliquer les acteurs réels du terrain pour échafauder une législation éducative participative ? Ce sont autant de questions auxquelles le système éducatif marocain, nous semble-t-il, devra constamment accorder de l'intérêt.

Pour le dire simplement, l'introduction des œuvres intégrales n'a aucun effet sinon minime sur l'amélioration de la maîtrise de la langue française. Pourquoi alors remplacer le manuel par l'œuvre intégrale ? Ne serait-il pas judicieux de revenir aux documents authentiques ? Par l'enseignement du texte littéraire, vise-t-on l'acquisition de quoi exactement, les savoirs, la culture, les valeurs... ? Le cas échéant, la familiarisation des apprenants avec le monde littéraire s'avère indispensable pour qu'on puisse s'aventurer dans la lecture d'une œuvre intégrale afin d'en extraire l'effet littéraire qu'elle contient.

CONCLUSION

Qu'il soit point de rencontre des sciences ou contexte incorporé, le texte littéraire a toujours alimenté la polémique tout en long de l'histoire des méthodologies d'enseignement. Oscille entre expulsion et adoption, il est incontestablement une matière fertile aussi bien pour les sacrés penseurs de l'éducation que les cervelles de colibris. De loin, il a l'air simple et accessible, pourtant plus vous vous approchez, plus la complexité et l'inaccessibilité émergent. En effet, les méthodologies d'enseignements des langues vivantes sont l'incarnation des allers-retours entre la complexité sollicitée pour les niveaux avancés d'une part et, d'autre part, la revendication de l'ultrasimple pour les niveaux très débutants.

Dans ce travail, nous avons essayé d'exposer brièvement, dans un premier temps, le texte littéraire ; dans un deuxième temps, ce qui flotte dans la sphère de son enseignement et son *enseignabilité*. Il s'est avéré que, malgré le foisonnement des théories de références en matière du texte littéraire qui persistent à l'introduire massivement dans l'enseignement des langues, la littérature jouit de peu d'intérêt tel qu'un outil adapté aux systèmes d'enseignement. Or, Barthes confirme que la littérature est plus importante que tout « *Si, par je ne sais quel excès de socialisme ou de barbarie, toutes nos disciplines devaient être expulsées de l'enseignement sauf une, c'est la discipline littéraire qui*

devrait être sauvée, car toutes les sciences sont présentes dans le monument littéraire. » (BARTHES, (1978), p.45)²¹⁴.

Certes, l'absence de la culture de l'autre ne permet pas de percevoir ce qui fonde la nôtre. La littérature alors est susceptible d'assurer cette présence de l'autre, à travers l'étude textuelle dans le cadre de l'enseignement du texte littéraire, de redonner ainsi plaisir et goût dans les apprentissages par la lecture. Néanmoins, elle est apparemment le bouc émissaire d'une insuffisance des recherches didactiques sur lesquelles repose le socle pratique du processus d'enseignement apprentissage relatif au texte littéraire. *« Sur le plan de la didactique, le texte littéraire tend à ne plus représenter ces fourches caudines sous lesquelles doit passer l'étudiant le jour de l'examen; il se prête au contraire à mille utilisations différentes, conformes aux buts que l'on s'assigne à travers lui. »* (BERTRAND et PLOQUIN, (1988), p. 5)²¹⁵

²¹⁴ BARTHES, R., (1978), *« Leçon »*, Éditions du Seuil, Paris.

²¹⁵ BERTRAND, D., PLOQUIN, F., (1988), *« Littérature et l'enseignement (la perspective de lecteur) »*, In *Le français dans le Monde*, N° spéciale ,février-mars, CLÉ internationale, Paris.

KAYNAKÇA

- BERTRAND, D., PLOQUIN, F., (1988), « *Littérature et l'enseignement (la perspective de lecteur)* », In *Le français dans le Monde*, N° spéciale ,février-mars, CLÉ internationale, Paris.
- DUFAYS, J.-L., LISSE, M. & MEUREE. C., (2009), « *Théorie de la littérature : Une introduction* » Louvain-la-Neuve, Academia Bruylant, Belgique.
- GENETTE, G., (1991), « *Fiction et diction* », Seuil, Paris.
- GENETTE, G., (1991), « *Fiction et diction* », Seuil, Paris.
- JOUBE, V., (2010), « Pourquoi étudier la littérature ? », Paris : Armand Colin.
- LALANDE, A., (1972), « *Vocabulaire technique et critique de la philosophie* », Presses universitaires de France, Paris.
- PETIT ROBERT (le) (2013), *Dictionnaire alphabétique et analogique de la langue française*, rédaction dirigée par Alain Rey et Josette Rey-Debove, Dictionnaires Le Robert, Paris.
- PEYTARD, J., (1982), « *Littérature et classe de langue* », Hatier-Crédif, Paris.
- PEYTARD, J., (1982), « *Sémiotique du texte littéraire et didactique du FLE* », Paris : Hatier-Crédif.
- PICARD, M., (1986), « *La lecture comme jeu* », Editions de Minuit, Paris.
- ROUXEL, A., (1996), « *Enseigner la lecture littéraire* », Presses universitaires de Rennes, Rennes.
- SCHAEFFER, J-M., (1989), « *Qu'est-ce qu'un genre littéraire ?* », Seuil, Paris.
- SCHAEFFER, J-M., (1989), « *Qu'est-ce qu'un genre littéraire ?* », Seuil, Paris.
- SCHNEUWLY, B., & DOLZ, J. (1997), « Les genres scolaires. Des pratiques langagières aux objets d'enseignement », *Repères*.
- SEOUD, A., (1997), « Pour une didactique de la littérature », ed. DIDIER, Paris.
- STALLONI, Y., (2005), « Les genres littéraires », Armand Colin, Paris.
- VINCENT, J., (2010), « *Pourquoi étudier la littérature ?* », Armand Colin, Paris.

Education And Linguistic Literacy, Strategies For Teaching And Learning English Stress To L2 Learners

Julianah Ajoke AKINDELE
Ph. D. Osun State University, Osogbo/Nigeria
julianah.akindele@uniosun.edu.ng
0000-0001-6548-5246

Abstract

The English language has been observed to be a global language. It is accepted as the most international of all languages spoken today. It is estimated that there are over 300 million native speakers, 300 million who use English as a second language (L2) and about 100 million who use it as a foreign language, including Nigeria. Nigeria is a multilingual nation where over five hundred and seventy languages have been attested, and these languages are not mutually intelligible, hence the English language plays a prominent role in communication and the education sector in Nigeria. The use of English in Nigeria has been domesticated to reflect the realities in the nation and studies have shown that Nigerian English stress pattern differs remarkably from Standard English. One of the reasons for this difference has been confirmed by Nigerian linguists as a result of the fact that native speakers of English acquire stress placement on English words naturally while many Nigerian speakers of English learn the rules of applying stress appropriately on English words in the classroom setting. The study examines the challenges of teaching and learning English stress in L2 classrooms and suggests possible strategies that can help improve education and linguistic literacy in Nigeria nationally and internationally.

Keywords: Education and linguistic literacy, Challenges of teaching and learning English stress in L2 classrooms, National and international intelligibility, Strategies for teaching and learning English stress

1. Introduction

In the opinion of Chimuyan, et.al (2015), the influence of any language is a combination of three main things: the number of countries using it as their first language or mother tongue, the number of countries adopting it as their official language, and the number of countries teaching it as their foreign language of choice in schools. Kachru (1985) captures this assertion in his illustration using the three concentric circles: The Inner Circle comprises the native speakers of English which include America, Britain, Canada, South Africa, Australia, etc. They are the norm providers for the use of English. They use English as their first or native language (ENL). The total number of speakers in the inner circle is estimated to be about 350 million, with about 120 million outside the United States. The Outer Circle as remarked are the norm developers; those in this category use English as a second language (ESL), a useful lingua franca between ethnic and language groups. They Include Nigeria, Malaysia, Ghana, etc (Kachru 1985; Chimunya et. al, 2015: 48).

The English language is no doubt being regarded as a global language regardless of the angle from which it is viewed. It is accepted as the most international of all languages spoken in the world today. It is estimated that there are over 300 million native speakers and 300 million who use English as a second language (L2) and about 100 million who use it as a foreign language. It is listed as the official and co-official language of over forty-five countries and it is spoken in other countries where it has no official status (Katsiavriades, 2002:1). As a result of the above submission on the global status of the English language, researches have revealed that half of all business deals in the world are conducted in English, two thirds of all scientific papers are written in English and over seventy percent of mails are written and addressed in English. However, it should be noted that different roles have been assigned to English in the different nations in which it is used. Some nations use it as their mother tongue, that is, the native speakers, while the non-native speakers use it either as a second language or as a foreign language. In Nigeria for instance, it is assigned the role of an official language (Katsiavriades, 2002:2; Oyeniyi, 2006:10, Akinjobi and Akindele, 2016). In addition, the English language plays a prominent role in the education sector in Nigeria. Considering the status of the English language in the education sector, Afolayan (1977:14) remarks that:

primary education, which begin in the first two or three years in a local language, is fully developed, completed and examined only in the English language. Secondary education is given and examined throughout in English. As would be expected, university education is given and examined in the English language alone.

The statement above reveals the importance of the English language in Nigerian schools, and the teaching and learning of Standard English stress in ESL classrooms such as Nigeria appears to be challenging and more problematic. Banjo (1979) claimed that in phonology, the appropriate use of stress on English words is the final hurdle which a vast majority of speakers of English as a second language never manage to cross. Atoye (2005) and Akindele and Fabunmi (2024) further commented that within phonology, the English stress, an aspect of the suprasegmentals of English, has been identified as almost unlearnable for most ESL learners. Relatedly, Akinjobi (2011), remarked that many Nigerians learn the English suprasegmentals which are acquired naturally in their native domain in the classroom setting, thereby making it problematic for them. Therefore, the focus of this paper is to empirically explore the challenges militating against the teaching and learning of English stress in ESL classrooms and proffer solutions that can assist linguists and language teachers in ESL contexts such as Nigeria to achieve a near-native performance in the use of stress in the English language, with not just local intelligibility but also national and international intelligibility.

2. The Linguistic Ecology of Nigeria

The influence of any language is a combination of three main things: the number of countries using it as their first language or mother-tongue, the number of countries adopting it as their official language, and the number of countries teaching it as their foreign language of choice in schools. Kachru (1985) captures this assertion in his illustration using the three concentric circles: The Inner Circle comprises the native speakers of English which include America, Britain, Canada, South Africa, Australia, etc. They are the norm providers for the use of English. They use English as first or native language (ENL). The total number of speakers in the inner circle is as high as about 350million, with about 120million outside the United States. The Outer Circle are the norm developers; those in this category use English as second language (ESL), a useful lingua franca between ethnic and language groups. Countries that were colonised by Britain are in this category. They Include Nigeria, Malaysia, Ghana, etc (Chimuanya et. al, 2015).

Global Partners in Education Journal – Special Edition December 2015, Vol. 5, No. 2, pp. 46-58
<http://www.gpejournal.org/> ISSN 2163-758X 46 Global Education and Language: Proposing a Universal Variety of

Nigeria is a linguistically and culturally pluralistic entity. Nigeria Population Census Board (2006) estimated the population of Nigeria at about 141,000,000 million and is currently estimated at 229.152.217 million people in 2024. The Nigerian society is multilingual considering the number of indigenous languages spoken in Nigeria. Nigeria is a linguistic entity with three major indigenous languages spoken: Hausa, Igbo and Yoruba, and with over four hundred (400) minority languages (Bamgbose, 1971, Akindele and Fabunmi, 2019, 2022). Most of these languages are not mutually intelligible. The advent of the English language in Nigeria has come to fill the vacuum of the heterogeneous linguistic situation that might be witnessed if the indigenous languages (that lack wide mutual intelligibility) are spoken in Nigeria. The multilingual nature of Nigeria makes it impossible to have one indigenous national language. Thus, linguists have established that English has become an integral part of our national life. Speaking the English language and reading literature written in the same language are equated with literacy and education by some members of the Nigerian populace.

2.1 Education and Linguistic Literacy in Nigeria

Linguistics and literacy, two cornerstones of human communication and cognition, are intricately woven threads that shape our understanding and expressions. Linguistic literacy is the medium through which we verbally or gesturally communicate our thoughts, emotions, and ideas, creating bridges that connect us. Literacy gives us the power to decode written symbols, unlocking the doors to knowledge, imagination, and empathy. Linguistic literacy gives Nigerians greater economic options. It has been

observed that proficiency in English allows people to compete successfully in the labour market and improve their employment prospects in today's globally integrated society. In addition to education and economic development, it is essential for social mobility within Nigerian society. People can participate actively in public discourse; take part in civic activities, and fight for their rights when they can speak effectively in English. Linguistic literacy makes it easier for people to obtain information through print media, online resources, or social networks, enabling them to stay informed and participate in discussions that influence their communities (Bamigbose, 1991; Nwobu 2019).

2.2 Roles of Linguistic literacy in Nigeria Education System

The English language serves as a unifying force and a crucial tool for communication in education and literacy in Nigeria. This linguistic landscape reflects Nigeria's colonial history and its subsequent independence, resulting in a complex relationship between English and indigenous languages. Understanding the roles of linguistic literacy in Nigeria unveils the intricate dynamics of language use, identity formation, and socioeconomic development within this vibrant West African nation. Linguistic literacy opens up educational opportunities for Nigerian students within the nation and abroad. Many prestigious international universities offer programmes taught. This enables Nigerian students to pursue higher education and gain exposure to diverse cultures and ideas. Additionally, Linguistic literacy is necessary for accessing academic resources, research publications, and participating in international conferences, fostering intellectual growth and knowledge exchange, like all multilingual nations, Nigeria is faced with the language question (Ushuple et.al, 2019).

Linguistic literacy is crucial for accessing quality education and pursuing higher studies, most academic materials and examinations are conducted in English. Linguistic literacy enhances educational opportunities, it opens doors to scholarships and international collaborations. Moreover, the reliance on English as the primary language of instruction has led to concerns about the neglect of indigenous languages and the potential marginalization of non-English, linguistic literacy serve as a potent tool for English communication in Nigeria. It has a significant impact on education. Therefore, enhancing linguistic literacy programmes and promoting widespread access to quality English education is crucial for unlocking the potential of Nigerians and equipping them with the necessary skills for success in a rapidly changing world (Bamgbose, 2005).

3. The English Stress

Hyman (1975) observed that stress has received the widest treatment of all the suprasegmentals. According to him, it is a result of the fact that most European languages are stress-timed languages. In the literature, stress has been viewed from its phonetic properties and in terms of its linguistic function. Ohala (1970) assumes stress to involve greater articulatory, especially expiratory force, and thus greater intensity in the production of certain syllables. Ladefoged (1980) claims stress is signalled by pitch as well as by supporting factors, notably loudness and duration. Clark and Yallop (1995:349) define stress as the degree of breath force used in the production of syllables in a word or an utterance. Hyman (1975:204) opines that in stress languages, prominence is cumulative, and that stress languages like English differ from tone languages.

3.1 The Nature of the English Stress

Linguists have acknowledged that Standard English stress is complex because syllables that carry the primary stress in English words may not be predictable compared to certain languages which are also stress languages but have their stress on predictable syllables. For instance, Czech and Finnish have the stress assigned to the first syllable. Spanish and Welsh assign stress on the penultimate syllable while languages such as French, Turkish, Hungarian and Polish are said to have fixed stress patterns because such languages have a relatively predictable stress system. In Turkish and French, the last syllable of a word is stressed. In Hungarian, the first vowel after the initial word boundary of a Hungarian word receives stress. In these languages, stress is observed to play a demarcative function. In Hungarian for example, the presence of stress indicates the beginning of a new word (Hyman, 1975:204; Akinjobi, 2004:15; Akindele, et.al, 2023). Meanwhile, the English language is a language with free stress pattern. Roach (2000) lists some English words where English stress could be predictable:

Nouns/ Adjectives

EXport

CONduct

PERfect

REcord

Verbs

exPORT

conDUCT

perFECT

record etc.

In these examples, English stress becomes predictable but this does not signify that English has a predictable stress system as these do not make any significant generalization. In English, there are only a very few words that are differentiated solely by stress.

Cruttenden (1986:19) proposes a set of rules of English words based on the class (Nouns, Adjectives, Verbs and Adverbs).

I. Verbs and Adjectives

- Stress the penultimate syllable when the final syllable has a short vowel in an open syllable or is followed by not more than one consonant e.g. sur'render, 'polish, as 'tonish, 'rigid, exp'licit.
- Otherwise, stress is on the final syllable (subject to rule iii below), e.g. re'late, main 'tain, se 'vere, re'ject, se'vere, de'fend, ab'rupt.

II. Nouns:

- If the final syllable has a short vowel, disregard it and apply rules under (i) above e.g. 'elephant, 'moment, com'plexion. But, if the final syllable has a long vowel it is stressed (subject to (iii) below), e.g. ma 'chine, e 'state, po'lice, dis'pute, cam'paign, cat'arrh.

III. Words that have more than two syllables with long final vowel are to be stressed on the antepenultimate syllable e.g. 'pedigree, 'paradise, 'comedy, 'anecdote etc.

Crutenden (1986:19-20) however, gives some exceptions to these basic rules for stems. These include words like po'sition, 'window, kanga'roo etc.

Moreover, Roach (2000) also attempts the establishment of some English word stress rules. He remarks that English words with two syllables only have one syllable stressed. If the word is a verb, the following should be noted:

If the second syllable of the verb contains a long vowel or diphthong, or if it ends with more than one consonant, that second syllable will receive the primary stress e.g. com'ply, a'pply, re'ply, en'joy, a'rrive, de'tain, de'tect.

If the final syllable contains a short vowel, and one or no final consonant, the first syllable is then stressed: e.g. 'enter, 'envy, 'open, 'equal.

However, these are not without exceptions. Examples are: 'honest and 'perfect, they both end with two consonants, yet they have the stress on the first syllable. For nouns, he states that the first syllable is assigned stress if the second syllable contains a short vowel and if otherwise, the second syllable is assigned the stress. Examples include 'money, e 'state, ba 'lloon de 'sign, 'product etc. The same goes for two-syllable adjectives. Stress assignment to 3 - syllable words are more complicated. In the case of a verb, if the syllable contains a short vowel, and ends with not more than one consonant, that syllable is left unstressed. The stress goes to the penultimate syllable (e.g. en 'counter, de 'termine, ex'hibit, e'xamine. If, however, the final syllable contains a long vowel or diphthong, or ends with more than one consonant, that final syllable will receive stress e.g. enter 'tain, resu 'rrect.

For three-syllable nouns, if the final syllable contains a short vowel, /I/ or /Ə/, it is unstressed. If the preceding syllable ends with more than one consonant, the middle syllable is stressed e.g. po 'tato, di 'saster, cre 'scendo.

The English stress reveals that English stress is undoubtedly complex. Therefore, the English stress rules and exceptions become a major challenge to its teaching and learning in ESL classrooms and this probably has brought about why Nigerians have adopted a pattern of stress in Nigerian English as observed by Kujore (1985) , Atoye & Adejuwon (2010), Akinjobi and Akindele (2016):

NE	SE
concenTRATE	CONcentrate
abdiCATE	ABdicate
copuLATE	COPulate
prohiBIT	proHIBit
exhiBIT	exHIBit
moraLIZE	MORalize
plagiaRIZE	PLAgiarize

4. The Challenges of Teaching and Learning English Stress to L2 Learners

Second language classrooms (L2) as used in this study refers strictly to the teaching and learning of English stress in a second language context such as Nigeria. The global use of the English language

has brought about a recognition of world Englishes with different variations such as Cameroonian English, Ghanaian English, Nigerian English, etc, with each of these varieties adapting to features of the local domains where it is used. English plays a significant role as a second language of a Nigerian bilingual, and in Nigeria's educational sector (i.e a teaching subject and the language of instruction from upper primary school to tertiary institutions). Atoye (2005)), Fajobi (1998) and Sunday (2011) remark that the poor intelligibility rating of Nigerian spoken English is likely accounted for in terms of the unique patterns exhibited by Nigerian English speakers' stress placement. Hence, there is a need to explore the challenges of teaching and learning English stress in ESL classrooms like Nigeria and proffer solutions that can help to alleviate those challenges and consequently improve Nigerian spoken English intelligibility, especially in the use of stress by Nigerians locally, nationally and internationally. Some challenges observed to be militating against the teaching and learning of English stress in ESL classrooms include the following:

4.1 Nigerian Languages as Dominantly Tone

Tone is a feature of the lexicon. It is described in terms of prescribed pitches for syllables or sequence of pitches for morphemes or words (Cruttenden, 1986:8). Pike (1948:3) describes a tone language as a language having lexically significant, contrastive, but relative pitch on each syllable. This signifies that for a language to be considered a tone language, it must employ pitch as part of the lexical structure, and the different pitch levels must contrast. The important feature is the relative height of a syllable to preceding and following syllables. Egbokhare (2003: 69) claims most Nigerian languages are tonal except Fulfulde (the language of the Fulani). Atoye (1994) claims that although tone and stress perform similar melodic functions they differ significantly in their linguistic functions". Stress in a stress-timed language like English as a result of its near isochronous occurrence characterises the language as stress-timed language while the tone in Nigerian languages such as Yoruba, Igala, Igbo, Uhrobo, Edo etc has no restriction on its sequence of occurrence. The three tones: "High, Low and Mid" can occur on any syllable in a word. Moreover, all syllables have equal prominence in tone languages. In addition, the major difference in tone and stress is lexically distinctive in tone languages whereas, stress is not lexically so in stress languages. Below are a few examples from Yoruba and Edo languages spoken in Nigeria respectively where tone contrasts words of the same spelling but with different meanings.

/ɔkɔ̀/	'spear'
/ɔ̀kɔ̀/	'vehicle'
/ɔkɔ́/	'hoe'
/ɔkɔ́/	'husband'
/Igbá/	'calabash'
/Igba/	'thousand'
/^Igba'/	a kind of fruit-garden egg } Yoruba language
/^Igba^/	'time'
/ègbò/	'the tree-felling phase in the preparation of farmland' .}
/ègbó'/	'a variety of native song'

Source: (Akindele, 2011)

However, in Standard English, the reverse is the case. This is because the primary stress does not co-occur with another primary stress in a word otherwise, there would be a stress clash. Hence, there has to be some downgrading process to either secondary stress or unstressed. Meanwhile, this is a natural phenomenon to a native speaker but seems alien to most Nigerians because in most Nigerian languages, syllables carry equal prominence in a word or utterance and this probably attests to why Hyman (1975) asserts that prominence is syntagmatic in a stress language because one syllable is singled out for stress compared to a tone language, where prominence is paradigmatic, where, each syllable of a tone language receives tone by choosing from some contrasting values (i.e. High, Mid, Low).

4.2 Classroom Arrangement in Nigerian Schools/Inadequate Teaching Aids and Inadequate time Allocation

The sitting arrangements in Nigerian schools are a major challenge in the teaching and learning of English stress. Stress, an aspect of the English prosodies is more problematic in ESL classrooms because Nigerians learn stress articulation in the formal setting which is acquired naturally in its native domains. The clustering of pupils, resulting in overpopulation in an ESL classroom in a sensitive lesson related to appropriate speech articulation will not yield any positive result. Also, certain materials are

expected to serve as aids in the teaching and learning of English stress. These include a well-equipped, efficient, and effective language laboratory, where each student would have access to a computer set and a microphone connected directly to the instructor for individual conversation with the instructor and software materials from native sources. Through this, students will not only listen to tapes from native sources but also visualize what they listen to through the computers. More so, tape recorders, maps, microphones, and inexpensive cassettes and CDs are either unavailable or inadequate for teaching and learning. This makes the teaching and learning of Standard English stress more teacher-oriented than participatory. Relatedly, Egwuogu (2002) noted that the time allotted to oral English teaching is inadequate compared to the time allotted to other areas of the English language in many Nigerian primary and secondary schools.

4.3 Inadequate expertise and the Challenges of ‘New Englishes’

Speaking the English language without the appropriate stress on its words is like articulating most Nigerian languages with inappropriate tones. This has been observed to have a diverse effect on comprehension, as linguists have confirmed that Nigerian English stress pattern ‘differs markedly’ from that of Standard British English which is supposed to be the reference point. Linguists have also observed that many Nigerian schools (especially primary/secondary schools) which are expected to be the bedrock of language learning neglect teaching of English stress as many teachers shy away from teaching it because of the challenges of accents. There are also cases where teachers from other disciplines such as History, Sociology, Psychology, and other related courses, who due to unemployment find themselves in the classrooms, teaching the English language without taking into cognizance the expertise knowledge. Such teachers often avert teaching of English word stress or teach the pupils the wrong stress placement based on their understanding or perception. This finally affects the pupils' use of stress in spoken English, resulting in incomprehensibility to native users.

Furthermore, the spread of the English language across the globe has resulted in the emergence of many versions of the English language. These varieties include British English, American English, South African English, Ghanaian English, Nigerian English, etc. In Nigeria for instance, there is in use the British English, American English and Nigerian English. Language teachers are faced with the challenges of these New Englishes. American English has greatly influenced the spoken English of the majority of Nigerians, especially the Nigerian youths. On the other hand, Nigerian English is as well gaining ground among Nigerians. This implies that establishing a standard in the written form may be an easier task than in the spoken form where the twin problems of intelligibility and acceptability are much more acute. The spoken English teacher in Nigeria is faced with the challenges of this “New Englishes” and confused about which variety is to be taught; most especially when it is discovered that there has not been much effort to approve a variety as a model and the varieties are gaining ground every day.

5. Statement of the problem

Appropriate stress placement in English expressions is an effective communication feature for adequate comprehension. Previous studies have consistently shown that Nigerian L2 learners struggle to accurately produce and perceive English stress using geo-tribal approaches. It has also been observed that the prevailing teaching approaches of English in many Nigerian schools, focus more on grammatical rules and written language. As a result, learners' linguistic literacy and language proficiency remain compromised, thereby hindering many L2 academic success and limiting their participation in global communication. This study aims to address this knowledge gap by exploring effective strategies for teaching and learning English stress to L2 learners in south-west, Nigeria and project a context-specific pedagogical framework that will to improve linguistic literacy and language proficiency. The research seeks to achieve the following objectives:

5.1 Objectives

- i. Examine the major challenges facing linguistic literacy in Nigeria's education system, and how they can be addressed through effective teaching strategies;
- ii. Evaluate how L2 learners of English in Nigeria perceive and produce English stress patterns, and what instructional methods (e.g., audio and video materials, online resources) can improve their mastery of English stress;

- iii. Explore the roles of sociolinguistic factors (such as mother tongue interference and language contact) play in shaping L2 learners' acquisition of English stress in Nigeria, and how teachers accommodate these factors in their instruction;

6. Methodology

The study adopts quantitative methods, using questionnaires to capture the trends and patterns. Eighty-two undergraduate and postgraduate students were sampled. The study used questionnaire designed and distributed among L2 learners that are assumed to be familiar with English stress patterns and perceived challenges. Respondents were purposively sampled for the study and the data were interpreted and analysed statistically for each respondent.

7. Data Analysis, Findings and Discussions

i. Examine the major challenges facing linguistic literacy in Nigeria's education system, and how they can be addressed through effective teaching strategies;

a. *What is the biggest challenge facing linguistic literacy in Nigeria's education system?*

Based on the analysis, the biggest challenge facing linguistic literacy in Nigeria's education system appears to be inadequate teacher training, as identified by 27 respondents. 22 respondents believed that insufficient teaching material is the biggest challenge facing linguistic literacy in Nigeria, 8 respondents identified large class size as the challenge while 25 respondents chose lack of students' motivation as the major challenge facing linguistic literacy in Nigeria Education system. This suggests that the quality of instruction may be compromised due to teachers not being adequately prepared to teach English stress effectively. Without well-trained educators, students may not receive the guidance and support needed to develop strong linguistic literacy skills. Therefore, addressing this issue through improved teacher training programmes could significantly enhance language education outcomes in L2 classrooms.

b. *How can teacher training and development programmes be improved to address linguistic literacy challenges?*

This outcome shows 37 respondents suggest that teacher training and development programmes can be improved to address linguistic literacy through workshops and conferences. This approach emphasises the importance of hands-on, interactive learning experiences for teachers. Workshops and conferences provide opportunities for educators to engage in discussions, learn new strategies, and share best practices. Also, 11 respondents believe in online courses and resources. This allows teachers to engage in professional development at their own pace and convenience. 11 respondents also chose mentorship programs as a means to improve teacher training and development to address linguistic literacy challenge. Mentorship programmes pair experienced teachers with newer or less experienced educators, providing guidance, support, and opportunities for professional growth. 23 respondents believed that Collaborative Planning and Peer Support among teachers can address the challenge of linguistics literacy.

c. *Which teaching strategy is most effective for promoting linguistic literacy?*

The analysis shows that majority of respondents 51 identified Communicative Language Teaching as the most effective teaching strategy for promoting linguistic literacy. This approach emphasises real-life communication skills and meaningful language use. In contrast, 15 respondents choose Phonics-based instruction, 11 respondents believe Whole Language approach while 5 respondents choose Task-based language teaching as the most effective strategy for promoting linguistic literacy.

d. *How can technology support linguistic literacy instruction?*

From the findings, 23 respondents believe the use of Online Language Learning Platforms can be used to enhance linguistic literacy instruction. 26 respondents' support the use of Language Learning Applications, 25 respondents align with the use of Multimedia Resources (Videos, Audio), 8 respondents believe Interactive Whiteboards will facilitate dynamic and engaging language instruction through multimedia presentations.

e. *What is the most important factor in addressing linguistic literacy challenges?*

In addressing linguistic literacy challenges, 23 respondents identify government support and policy as the most important factor in addressing linguistic literacy challenges in Nigeria. 17 respondents chose teachers' commitment and dedication; 22 respondents' chose access to resources and materials. The necessity of adequate tools and materials for effective language instruction; 10 respondents believe

parental involvement and support are more important, while, 10 respondents identify community engagement and awareness.

ii. Examine the extent of L2 learners of English in South-west, Nigeria perceive and produce English stress patterns, and what instructional methods can improve their mastery of English stress;

a. How confident are you in your ability to produce appropriate English stress patterns?

The findings reveal varied levels of confidence in producing appropriate English stress patterns among respondents: 20 respondents reported feeling very confident, 35 felt somewhat confident, 26 were neutral, and only 1 respondent expressed feeling somewhat unconfident, while none reported feeling not at all confident.

b. What challenges do you face when articulating English stress patterns in English expressions? (Select all that apply)

The findings highlight various challenges faced by respondents when attempting to produce English stress patterns: 26 respondents reported difficulty hearing the stress patterns, 23 experienced troubles reproducing them accurately, 48 expressed uncertainties about where to place stress, and 26 cited interferences from their first language as a contributing factor.

c. How do you think English stress patterns are best learned?

According to the respondents, various methods were considered effective for learning English stress patterns: 28 respondents favoured explicit instruction and practice, 36 respondents believed listening and imitation to be beneficial, 4 respondents preferred learning through reading and writing exercises, and 14 respondents advocated for learning through authentic language use and interaction.

d. What instructional methods have helped you improve your English stress patterns? (Select all that apply)

The findings show that various instructional methods have aided respondents in improving their English stress patterns: 31 respondents found audio and video recordings helpful, 53 respondents chose that pronunciation drills and exercises have helped them to improve on English stress, also 31 respondents found focus on individual sounds and syllables effective, while 25 respondents reported improvement through practice with a language partner or tutor.

e. How important is mastering English stress patterns to you?

The findings indicate varying degrees of importance placed on mastering English stress patterns among respondents: 54 respondents considered it very important, 20 respondents found it somewhat important, 7 were neutral, and 1 respondent feels its unimportant.

iii. Evaluate sociolinguistic factors (such as mother tongue interference and language contact) play in shaping L2 learners' acquisition of English stress in Nigeria, and how can teachers accommodate these factors in their instruction;

The findings suggest that respondents have varied perspectives on the extent to which their mother tongue influences their pronunciation of English: 38 respondents believe it influences them a lot, 33 respondents perceive a lesser influence, 10 respondents feel it doesn't influence them at all, while 1 respondent is unsure.

a. Which of the following best describes your language contact situation? (Select all that apply)

The findings reflect diverse language contact situations among respondents: 39 respondents frequently speak English with native speakers, 41 respondents frequently engage in English conversations with non-native speakers, 38 respondents speak their mother tongue frequently, and 6 respondents frequently speak other languages.

b. How do you think teachers can help you overcome mother tongue interference in pronouncing English stress patterns?

Respondents provided various suggestions on how teachers can assist in overcoming mother tongue interference in pronouncing English stress patterns: 25 respondents recommended providing explicit instruction on English stress rules, 10 respondents suggested offering individualised feedback on pronunciation, 23 respondents proposed encouraging practice with native speakers, and 24 respondents recommended using multimedia resources such as audio and video to model correct pronunciation.

c. *How can teachers accommodate language contact factors in teaching English stress? (Select all that apply)*

Respondents provided several strategies for teachers to accommodate language contact factors in teaching English stress: 44 respondents suggested using authentic materials and contexts, 40 respondents recommended encouraging peer feedback and discussion, and 27 respondents proposed incorporating students' first language and culture into the teaching approach.

d. *How important is it for teachers to consider sociolinguistic factors (such as mother tongue interference and language contact) when teaching English stress?*

The findings emphasise the significance of considering sociolinguistic factors when teaching English stress: 53 respondents deemed it very important, 16 respondents considered it relatively important, 10 respondents were neutral, while 3 respondents regarded it as not important. To improve their mastery of English stress, L2 learners sampled suggested various effective methods, including:

- Explicit instruction and practice
- Listening and imitation
- Pronunciation drills and exercises
- Focus on individual sounds and syllables
- Practice with a language partner or tutor
- Use of Audio and video recordings

8. Strategies for Improving the Teaching and Learning of Spoken English to L2 Learners

Arising from some of the challenges highlighted above in the teaching and learning of English stress in ESL classrooms in south-west, Nigeria, this investigation, therefore, concludes that since the English language has become a veritable tool in the Nigeria educational system, and since it is not just an official language but a second language for most Nigerian bilinguals, the following measures could be used to improve the teaching and learning of English stress to for more comprehensibility and everyday use either locally, nationally and internationally.

- i. The teaching and learning of English stress should be introduced to pupils and students from the earliest stage of education. Children are observed to learn language faster and easier at a tender age than adults. The correct stress of individual words should be taught and learned as part of the word. Roach (2000), Atoye (2005) and Oyeniyi (2011) advised that this would help to reduce the arduous task of memorizing the complex rules of English stress and its exceptions in adulthood.
- ii. There should be a provision of non-textual materials such as language laboratory, simple and inexpensive audio/video tapes, microphones, computers etc. The teaching and learning of English stress is made more practical oriented with the use of some of these facilities. Aliyu (2002), and Akindele and Oladipupo (2022) opine that when these facilities are properly utilized, they can be used as scaffolding for promoting students and learning English stress. These facilities also help to reduce teacher-cantered language lessons.
- iii. There should be adequate and knowledgeable teachers who can effectively teach English stress in the various primary and secondary schools. These teachers should undergo regular in-service training in the use of stress in the English language and they will be able to serve as models to their pupils in stress placement. Also, teachers should encourage learners through regular drills to use the right stress on words in their English speech. Moreover, special attention should be paid to Nigerian learners whose mother tongues are predominantly tone languages. This can be through awareness in classrooms where certain groups of words with appropriate stress marks are written on the board for reading and learning.
- iv. Finally, globalisation and the use of Internet facilities have made learning easier in the 21st century. Software materials containing songs, conversations, dialogues, etc in the first language (i.e. the English language) could be downloaded for teaching English stress. Students/pupils

could be divided into groups for easy management and control to act out a drama piece in the English language.

- v. There should also be free expression periods in classes where the students communicate with one another, and the language teacher listens attentively for inappropriate placement of stress on English words. Through these mediums, the teacher can identify those problematic words to the students and intensify teaching on such English words. In addition, most English dictionaries presently come with CDs. These CDs could be played back for the students to perceive and visualise through a PC. Also, overcrowding in such a sensitive class during the teaching of English stress should be avoided so that each pupil or student can be monitored. However, this investigation is not compelling ESL teachers and learners to target a native accent (i.e. speaking like native English speakers) which may never be realised but the teaching and learning target of English stress for L2 learners should be towards comprehensibility use either locally, nationally and significantly internationally.

KAYNAKÇA

- Afolayan, A. (1977). The new language policy and effective instruction in schools. Language in Education in Nigeria. *Proceedings of the Language Symposium Organized by the National Language Center*, Lagos. Federal Ministry of Education.
- Akindele, F. and Adegbite, W. (2005). *The Sociology and politics of English in Nigeria: an introduction*. Ile-Ife: Obafemi Awolowo University Press.
- Akindele, J. A. & Fabunmi V.A (2024). English Segmental pedagogy, homophonic realisation and communicative competence in second language (L2) acquisition. *Journal of Studies in Language, Culture and Society (JSLCS)*. 7 (1), pp. 33-58.
- Akindele J.A. Fabunmi V. & Akano, R. (2023) Use of Information Communication Technology in Spoken English learning in selected Public and Private Secondary Schools in ESL Classroom. *International Journal of Multilingualism and Languages for Specific Purposes* 5(1), 67-91.
- Akindele, J.A. and Oladipupo, R. O. (2022). Inter and Intra-language Challenges in English Intonation of Nigerian English Bilinguals: Implications for Learning. *The Journal of Studies in Language, Culture and Society (JSLCS)* Vol. 5, pp 1.-18.
- Akindele, J., & Fabunmi, V. (2019). British or American English? A Survey of Variety Preference in the English of L2 University Undergraduates. *Revue Traduction et Langues* 1 (1), 71-84.
- Akinola, A. & Oladipupo, R. (2022). Word-stress free variation in Nigerian English: A corpus-based study. *English Today*, 38(3), 165-177. <https://doi.org/10.1017/S026607842100002X> Aprilisa
- Akindele, J. A. (2011). Variable word stress in spoken Educated Edo English. M.Phil. Dissertation. Dept. of English. University of Ibadan. Xv + 169 pp.
- Akinjobi, A. A. & Akindele, J. A. (2016). Measuring the Speech Rhythm of Educated Edo Variety of Nigerian English Speakers. *Papers in English and Linguistics (PEL)*, Ile-Ife, Nigeria: Obafemi Awolowo University. Vol. 17. pp. 69-87.
- Akinjobi, A.A. (2011). Academic competence and linguistic performance: a study of English language intonation tune assignment by some Nigerian English postgraduate students. *Paper presented at the seminar series* of College of Humanities and Culture. Ikire: UNIOSUN.
- Akinjobi, A.A. (2004). A phonological investigation of vowel weakening and unstressed syllable obscuration in educated Yoruba English. PhD. Thesis. Dept. of Linguistics and African Languages. University of Ibadan. xxiv+300.
- Aliyu, J.S. (2002). Enhancing the teaching and learning of English language in Nigerian secondary schools. *Perspectives in applied linguistics in language and literature* A. Lawal. I.I. Abanihe and I.N Ohia. Eds. Ibadan: Stirling-Horden Publishers Nig. Ltd. 345-365.
- Atoye, R.O. (1994). African languages as just tone and not intonation languages: a case study of Yoruba and English. Epasa Moto. *A Bilingual Journal of Language. Letters and Culture*. Beau University Centre. Cameroon: Vol. 1: 1- 14.
- Atoye, R.O. (2005). Deviant word stress in Nigerian English: its implications for Nigerian English oral literacy. *Paper presented at the 22nd Annual Conference of Nigeria English studies Association (NESA)*, Ile- Ife: Obafemi Awolowo University.
- Atoye, R.O & Adejuwon, A. O. (2010). Improving English speech. *Use of English for University Students*. ETO. Babalola. Ed. CHC: UNIOSUN. 218-230.
- Bamgbose, A. (1971). The English language in Nigeria. *The English language in West Africa*. J. Spencer. Ed. London: Longman.
- Bamgbose, A. (1991). Language and the Nation, pp. The Language Question in Saharan African. Edinburgh: Edinburgh University Press.
- Bamigbose, A. (2005) . Language and Good Governance. A paper Presented at the Convocation Ceremony of the Nigerian Academy of Letters. Lagos: Guardian Newspaper, August, 25th, 2005.
- Banjo, A. (1979). Beyond intelligibility: a presidential address. *Varieties and functions of English in Nigeria*. E. Ubahakwe. Ed. Ibadan: African University Press. 1- 8.
- Chimuayan, L. Eyisi. J. Joshua, I Omunagbe, D. Ojo, K. & Demurin, D. (2015). Global Partners in Education Journal – Special Edition December 2015, Vol. 5, No. 2, pp. 46-58 <http://www.gpejournal.org/> ISSN 2163-758X 46. Global Education and Language: Proposing a Universal Variety of English as Medium of Instruction.
- Clark, J. Yallop, C. (1995). *An introduction to phonetics and phonology*. 2nd edition. UK: Blackwell Publishing.

- Cruttenden, A. (1986). *Intonation*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Egbokhare, F.O. (2003). *Production of speech*. Ibadan: Distance Learning Centre.
- Egwuogu, C. B. (2002). Strategies for teaching spoken English in Nigerian schools. *Language meaning and society*. S.T. Babatunde and D.S. Adeyanju. Eds. Ilorin: Haytee Press and Publishing Co. Nigeria Limited.
- Fajobi, E.O. (1998). Word-stress placement by teachers of English in secondary and tertiary institutions in Osun State, Nigeria. MA. Thesis. Dept. of English. Obafemi Awolowo University.
- Hyman, L. M. (1975) *Phonology: theory and analysis*: Holth Rinehart and Winson.
- Katsiavriades, K. (2002) *The origin and history of the English language*. Retrieved June 10, 2009. <http://www.Krysstal.Com/English.htm>.
- Kachru, B. (1985). Standards, codification and sociolinguistic realism: English language in the outer circle. In R. Quirk and H. Widowsen (Eds.), *English in the world: Teaching and learning the language and literatures* (p. 11-36). Cambridge: Cambridge University Press.
- Kujore, O. (1985) *English usage: some notable Nigerian variations*. Ibadan: Evans Brothers Ltd.
- Ladefoged, P. (1980). What are linguistic sounds made of? *Language* 56: 485 – 502.
- Nwobu, E. N. (2018). Compte Rendu, Emmanuel O. Ezeani, *Grammaire Pratique De La Langue Française: Orale*. Awka: Valid Publishers, 2014. Xii+ 220pp. *Journal of Language and Linguistics*, 3(3)
- Ohala, J. J. (1970). *Aspects of the control and production of speech*. UCLA-WP 15:1-167.
- Oyeniya, G.I. (2006). A study of English word - stress patterns of selected senior secondary three students in Osun State, Nigeria. M.A. Thesis. Dept. of English. Obafemi Awolowo University. Xii +113pp
- Pike, K.L. (1948). *Tone languages*. Ann Arbor: University of Michigan Press.
- Roach, P. (2000). *English phonetics and phonology: A practical course*. 3rd ed. Cambridge: Cambridge University Press.
- Sunday, A. (2011). Compound stress in Nigerian English: An empirical study of stress placement in compounds in educated Nigerian English. *English Today*, 27(3), 43-51. <https://doi.org/10.1017/S026607841100037X>
- Tynum, Msug. Vitalis. (2017). The Linguistic Effects of Homonyms
- Ushuple, L Iskandar, I. (2019). The Role of English Language in Nigerian Development. *GNOSI: An Interdisciplinary Journal of Human Theory and Praxis*, Vol. 2(2) (2019) ISSN 2714-2485, DOI:<https://doi.org/10.5281/zenodo.3712642>

Turkish Education on Students' Mathematics and Second Language Ability: An African Example

Türkçe Eğitiminin Öğrenciler Üzerindeki Matematik ve İkinci Dil Yetisi: Afrika Örneği

Sefa SEZER

MEB, Malatya/Türkiye

sefasezer44@gmail.com

0000-0003-1394-1830

Özet

Afrika’da sayısal alanda eğitim, dil gelişimi, çocukların sayısal yetenek ve ikinci dil becerilerini desteklemek için erken çocukluk döneminden itibaren yapılan etkinlikler ve matematik ile dil arasındaki ilişki önem arz etmektedir. Türkçe dil etkinliğinin sağlanması için hikâye ve öykü etkinliğinin yer alması, hikâye ve öykü okuma, tanımlama, hikâye tamamlama gibi faaliyetler ön plandadır. Bu çalışma, Afrika’da sayısal eğitim ile Türkçe dil eğitiminin gelişimi arasındaki bir bağın etkisinin önemi, ikinci dil gelişiminin Matematik derslerini de etkilediği konusunda önemine yer verilecektir.

Afrika’da sayısal dersler üzerindeki ortaya çıkan bazı bölgelerde ki başarısızlığın en önemli nedenlerden biri ana dil dersi becerilerinin kazanım süreci ile ilgili olmasıdır. Bu çalışmanın amacı, Afrika’da öğrenciler üzerinde yapılan bilimsel araştırmalar ve literatür faaliyetleri de incelenerek Türkçe derslerinde başarılı olan öğrencilerin çoğunlukla sayısal derslerinde de olumlu etkinin olduğu görülmüştür. Eğitim sürecinde okuma, yazma ve anlatma (yorumlama) sıralamasının etki bir şekilde sürdürülmesi diğer derslerde ki başarı düzeyini etkilemektedir.

Bu çalışmanın sonucunda, Afrika ülkesine ortaokul düzeyindeki öğrencilerin sayısal dili kullanabilme becerilerinin düzeyi açısından sayısal dili kullanmakta zorluk yaşadığı, özellikle de yeni müfredat sisteminde öğrencilerin bazılarının bölümüne ait kavramları kullanma konusunda etkisiz olduğu sonucu çıkmıştır. Birçok öğrencinin sayısal ifadelerin şekillenmesinde, şekillerin çiziminde olumlu bir tutum sergilemesine rağmen diğer ölçütlerde aynı başarıyı gösteremedikleri literatür olarak ele alınmıştır. Literatür çalışmaları da incelenerek Türkçe eğitiminin öğrenciler üzerindeki Matematik ve ikinci dil yetisi konusunda dilin doğru kullanımı sayısal alanda öğrenmeyi pekiştirmesi ve uygulanmakta olan temel dili etkinlikleri, çocukların birçok matematiksel kavramı yorumlayarak öğrenmesine imkân sağlaması önem arz etmektedir. Konuyla ilgili birçok raporda ele alınan konu itibarıyla şehir Lagos seçilmiş ve Lagos bölge okullarındaki Türkçe dil eğitimi gören öğrenciler üzerinde bulgu ve yorumlarda bulunulmuştur.

GİRİŞ

Afganistan, Peştuca ve Darice olmak üzere iki dilin hem resmi hem de en yaygın olarak konuşulduğu çok dilli bir ülkedir. Darice, Afganistan’da konuşulan Farsça dil çeşitliliğinin resmi adıdır. Genellikle Afgan Farsçası olarak anılır. Hala yaygın olarak Farsça olarak bilinmesine rağmen, dilin ismi 1964 yılında Afgan hükûmeti tarafından resmi olarak Darice olarak değiştirilmiştir. Darice, yüzyıllardır hükûmetin tercih edilen dili olmuştur.

Türkçe dili, küresel olarak hem ana dili hem de ikinci dil olarak öğretimi yapılan sayılı dillerden birisidir. Ana dili öğreniminin ve öğretiminin sağlanmasının yanında ikinci dil olarak öğretiminin de yapılması, Türkçe dilini dünya dilleri arasında önemli bir yerinin olduğunun göstergesidir. Günümüze kadar küresel olarak teknoloji ve inovasyona dönük gelişime bağlı olarak medeniyetler arası etkileşim farklı kültürlerin iklimlerini tanıma ve onların dilini öğrenme isteğini önemli ölçüde arttırmaktadır. Farklı ülkelerden insanların Türkçe öğrenme talepleri de önemli ölçüde artmaktadır. Avrupa başta olmak üzere Afrika, Arap ülkeleri, Çin ve Rusya gibi ülkeler Türkçenin ikinci dil olarak öğreniminin sağlanması açısından önemli bir güce sahiptir. Ayrıca yaşanan göç olayları toplumda entegrasyonun sağlanması için Türkçe öğreniminin bir zorunluluk olarak da ortaya çıktığı görülmüştür Türkçe'nin ikinci dil olarak öğretimi ile birlikte dünya dilleri içerisindeki gücü artmakta ve ikinci dil olarak öğretimi her geçen gün önem kazanmaktadır (Şahin, N.; Eren, S.; Aktaş, Y.; 2023).

Afrika bölgesinde Türkçe dilinin öğrenimine dair hem planlama hem de uygulama ve değerlendirme aşamalarının daha nitelikli gerçekleştirilmesi adına dil işleme ve sayısal yetkinliğini de sağlamaya dair katkısı görülmektedir. “The 74” ile “Annenberg İletişim ve Gazetecilik Okulu” tarafından gerçekleştirilen bilimsel araştırmaya göre Afrika bölgesinde Türkçe ve İngilizce öğrenen insanların birçoğu, yapılan ölçme-değerlendirme faaliyetlerinde matematik ve okuma standartlarını karşılayamamış ve sonuç olarak velilerin çocukları ile okullarıyla daha iyi iletişim kurması gerektiği belirlenmiştir(YEE,2024)

Türkçe dilinin Afrika bölgesinde hem akademi hem de işbirliğinin artırılmasını hedefleyen kurumlardan Yunus Emre Enstitüsü, Nijerya'nın başkenti Abuja ve Ruanda'nın başkenti Kigali'de açtığı merkezlerle Afrika'da yapılacak yeni planlar içerisinde Türk dilini ve kültürünün tanıtımının güçlendirilmesiyle birlikte akademi işbirliğinin sağlanması da önem arz etmektedir(YEE,2024)

LİTERATÜR

Bölgedeki tüm öğrencilerin % 51,43'üne kıyasla, Türkçe ve İngilizce öğrenen öğrencilerin yalnızca % 12,5'i İngilizce dil standartlarını karşılamıştır. Ayrıca Türkçe ve İngilizce öğrenen öğrencilerin sadece % 13,4'ü matematik standartlarını karşılamış ve tüm öğrencilerin % 40'I matematik standartlarını da karşıladığı sonucu ortaya çıkmıştır (Sezer, 2022).

Afrika bölgesinde sayısal alandaki eğitimi, dil gelişimi, çocukların sayısal yetenek ve ikinci dil becerilerini desteklemek için erken çocukluk döneminden itibaren yapılan etkinlikler ve matematik ile dil arasındaki ilişki ile ilgili öğretmenlerin düşünceleri çok önemlidir. Eğitimcilerin düşünceleri; dil etkinliğinin sağlanması için hikaye ve öykü etkinliğinin yer alması, hikaye ve öykü okuma, tanımlama, hikaye tamamlama gibi faaliyetler ön plandadır(Eurostat, 2024.)

Afrika bölgesinde Türkçe eğitimi alınırken sayısal eğitim ile ikinci dil eğitiminin gelişimi arasındaki bir bağın etkisini dile getiren eğitimciler, ikinci dil gelişiminin Matematik derslerini de etkilediğini belirtmişlerdir(Sezer, 2022).

Araştırma Yöntem ve Sonuçları

Türkçe Dili Öğreniminin Afrika Bölgesinde Sağlayacağı Etkiler

Aşağıda verilen tablodaki maddelerin içeriğine dair kapsamlı araştırmaların yer almadığı sonucu ortaya çıkmaktadır. Bu duruma rağmen doğrudan Afrika kökenli insanların Türkçe öğrenme süreçlerine odaklanan çalışmaların sayısının az olduğu görülmektedir. Bu çalışmamız Afrika kökenli insanların Türkçe öğrenme deneyimlerinde sayısal ve ikinci dil yetkinliklerine olan etkisini ortaya çıkarmaya odaklanmaktadır.

Abuja Yee’de Türkçe Kurslarının Sağlanması
Kültürlerarası Diyalog
Kültür Aracılığıyla İkinci Dil ve Sayısal Öğrenimi Katarak İletişim
Ruanda’da ki İki Ülke Arasındaki İlişkilerin Güçlenmesi

Çalışmada, verilerin toplanmasında önceki çalışmalardan elde edilen dokümanlar, Afganistan’daki üniversitelerin web siteleri, Afganistan Maarif Vakfı internet sitesi, Afganistan’da hâlihazırda Türkoloji alanında yapılan çalışmalar ve Türkolojinin durumunu yakından takip eden araştırmacı gözlemleri kullanılmış ve bütüncül olarak derlenmiştir. Bir önceki slaytta belirtilen amaca göre Afrikalı insanların akademi faaliyetlerinden hareketle çalışmada bir sonraki slaytta yer alan sorulara cevap aranmaktadır.

Madde	Türkçe Dil Öğreniminin Matematik ve İkinci Dil Yetisi
Afrika kökenli insanların Türkçe öğrenme amaçları nelerdir?	Türkçe öğrenen Afganistan kökenli insanların birçoğu, yapılan ölçme-değerlendirme faaliyetlerinde matematik ve okuma standartlarını Türkçe ve ikinci dil kapsamında karşılaması.
Afrika kökenli insanların Türkçe öğrenme sürecindeki psikoloji durumları nasıldır?	Türkçe eğitiminin Afganistan kökenli insanlar üzerindeki Matematik ve ikinci dil yetisi konusunda dilin doğru kullanımı matematikte öğrenmeyi pekiştirir ve aynı zamanda teşvik etmektedir. (Diğer alanlarda motivasyon)
Afrika kökenli insanların Türkçe öğrenme sürecine ilişkin tavsiyeleri nelerdir?	Direkt matematiksel konular barındırmasa da nitelikli dil etkinliklerinin çocukların hem genel dil akademisi hem de matematik başarısının arttığı gözlenmektedir. Kelime bilgisi daha gelişmiş olan öğrencilerin sayısal derslerde daha çok başarılı oldukları görülmüştür.
Afrika kökenli insanların Türkçe öğrenme sürecinde karşılaştıkları problemler nelerdir?	Öğrenciler bazen farkında olmadan nice matematiksel kavram kullanarak işlem yapmaktadırlar. Özellikle hikâye, öykü ve roman kitapları çocukların temel matematik kavramlarını öğrenmesi konusunda çok etkilidir. Direkt matematiksel konular barındırmasa da nitelikli dil etkinliklerinin çocukların hem genel dil akademisi hem de matematik başarısının arttığı gözlenmektedir.
Afrika kökenli insanların Türkçe öğrenme sürecinde eğitmen faaliyetlerine yönelik yorumları nasıldır?	Eğitmenlerin düşünceleri; dil etkinliğinin sağlanması için hikaye ve öykü etkinliğinin yer alması, hikaye ve öykü okuma, tanımlama, hikaye tamamlama gibi faaliyetler ön plandadır. Sayısal eğitim ile ikinci dil eğitiminin gelişimi arasındaki bir bağın etkisini dile getiren eğitimciler, ikinci dil gelişiminin Matematik derslerini de etkilediğini belirtmişlerdir.
Afrika kökenli insanların Türkçe öğrenme sürecinde karşılaştıkları güçlükleri yenebilmek adına gerçekleştirdikleri sayısal ve ikinci dil uygulamalar nelerdir?	Afrika bölgesinde Türkçe dil eğitiminin öğrenciler üzerindeki Matematik ve ikinci dil yetisi konusunda dilin doğru kullanımı matematikte öğrenmeyi pekiştirir ve aynı zamanda teşvik etmektedir. Erken çocukluk döneminde uygulanmakta olan temel dili etkinlikleri, çocukların birçok matematiksel kavramı yorumlayarak öğrenmesine imkân sağlayabilmektedir. Örneğin temel dil ve ikinci dil kapsamında şiir, şarkı, fıkra, bilmece, tekerleme, hikâye ve öykü gibi dil etkinlikleri birçok matematiksel kavramını bulundurmaktadır. Bazı terimler, bilmeceler ve deyimler belli bir oranda dil etkinlikleri doğrudan matematik içermektedir.

Çalışmanın Yöntemi

Bu çalışmada Türkçe öğrenme sürecine tabi olan Afrika kökenli insanların ikinci dil ve Matematik deneyimleri gerçekleştirilen fenomenoloji çalışması ile derinlemesine ele alınmış, konuyla ilgili genel çalışmalardan derleme yapılmıştır.

Çalışmanın Grubu

Çalışmanın problem durumunu yaşayan ve bu konuda bilgi kaynağı olarak görülen kişi veya gruplardan bir çalışma grubu oluşturulur (Yıldırım & Şimşek, 2016). Çalışma grubunda yer alan Afganistan kökenli insanlar araştırmanın kapsamı doğrultusunda dil öğreniminde ikinci dil ve Matematik deneyimlerini ortaya koyarlar.

Çalışmanın Amacı

Afrika'da ikinci dil olarak Türkçe öğrenenlerin dil öğrenme profillerini ayrıntılı bir şekilde incelerken Matematik ve İkinci Dil olarak diğer dillere olan etkisini araştırmaktır. Bu kapsamda, Türkçe öğrenimine devam eden bir grup Afgan uyruklu öğrenci ile yapılan çalışmada; öğrencilerin dil öğrenme profilleri ile dil öğrenme amaçları, ikinci dil öğrenme seviyeleri, kapsamında Matematik ve Diğer İkinci dillere olan etkisini ortaya koymaktır.

Afrikanlı insanların Türkçe öğrenirken kullanmayı tercih ettikleri Matematik ve İkinci Dil etkinlikler arasındaki ilişkiler ayrıntılı bir şekilde incelenerek tartışılmıştır. Araştırma sonucunda elde edilen bulgular, daha önce yapılan çalışmalar ile karşılaştırılarak literatüre sunulmuştur.

Araştırmaya Ait Tablo 1.

Cinsiyet	Ülke	Mezun Olduğu Üniversite Bölümü	Üniversite Düzeyi
Kız	Çad	Enerji Mühendisliği	Lisans
Erkek	Fas	Uluslararası İlişkiler	Lisans
Erkek	Çad	Sağlık Yönetimi	Önlisans
Erkek	Fas	Tıp	Lisans
Erkek	Moritanya	Tıp	Lisans
Kız	Cibuti	Sağlık Yönetimi	Önlisans
Kız	Somali	Enerji Mühendisliği	Lisans
Erkek	Somali	Biyoloji	Lisans
Kız	Mali	Gıda Mühendisliği	Lisans
Kız	Çad	İngiliz Dili ve Edebiyatı	Lisans
Erkek	Fas	İngiliz Dili ve Edebiyatı	Lisans
Erkek	Somali	Farsça	Lisans
Kız	Moritanya	Tıp	Lisans
Erkek	Nijerya	Enerji Mühendisliği	Lisans
Erkek	Sudan	Uluslararası İlişkiler	Lisans

Araştırmaya Ait Tablo 2.

Cinsiyet	Kurum	Üniversite Düzeyi
Kız	Afgan-Türk Maarif Dâru'l- Ulûmu	Lise
Erkek	Afgan-Türk Maarif Dâru'l- Ulûmu	Lise
Erkek	Afgan-Türk Maarif Dâru'l- Ulûmu	Lise
Erkek	Afgan-Türk Maarif Dâru'l- Ulûmu	Lise
Erkek	Afgan-Türk Maarif Dâru'l- Ulûmu	Lise
Kız	Afgan-Türk Maarif Dâru'l- Ulûmu	Lise

Kız	Afgan-Türk Ulûmu	Maarif	Dâru'l-	Lise
Erkek	Afgan-Türk Ulûmu	Maarif	Dâru'l-	Lise
Kız	Afgan-Türk Ulûmu	Maarif	Dâru'l-	Lise
Kız	Afgan-Türk Ulûmu	Maarif	Dâru'l-	Lise
Erkek	Afgan-Türk Ulûmu	Maarif	Dâru'l-	Lise
Erkek	Afgan-Türk Ulûmu	Maarif	Dâru'l-	Lise
Kız	Afgan-Türk Ulûmu	Maarif	Dâru'l-	Lise
Erkek	Afgan-Türk Ulûmu	Maarif	Dâru'l-	Lise
Erkek	Afgan-Türk Ulûmu	Maarif	Dâru'l-	Lise

Tablo 1. ve Tablo 2. Yorumu

Çalışma grubu araştırmanın problem durumu çerçevesinde amaçlı örnekleme yöntemlerinden ölçüt örnekleme yöntemi ile oluşturulmuştur.

Araştırmaya Ait Tablo 3.

Ölçek	Seviye	N
Afganistan Kökenli İnsanlar İçin Türkçe Dil Öğrenme Ölçeği	A-1	15
	A-2	15
	B-1	12
	B-2	12
	C-1	6

Çalışma grubunun Türkçe dil öğrenme ölçeğinden elde edilen puanlar Matematik ve İkinci Dil arasında anlamlı farklılık olup olmadığı sınanmıştır. Yapılan analiz sonucunda çalışma grubunun Türkçe dil öğrenme ölçeğinden elde edilen puanlar ile ikinci dil ve Matematik seviyesinin etkisiyle anlamlı farklılık olmadığı tespit edilmiştir.

Veri Toplama Araçları

Çalışmanın veri toplama aracı araştırmacı tarafından geliştirilen ve 6 sorudan oluşan yarı yapılandırılmış görüşme formudur. Sosyal bilimler alanında görüşme bireylerin deneyimlerine, tutumlarına, görüşlerine, şikayetlerine, duygularına ve inançlarına ilişkin bilgi elde etmede etkili bir yöntemdir. (Yıldırım & Şimşek, 2016). Çalışmada kullanılan görüşme formu Dil ve Edebiyat alanında uzman görüşleri doğrultusunda geliştirilmiştir.

Sonuç

Afganistan bölgesinde Türkçe ve yabancı dil öğreniminin sağlanmasıyla entegre edilecek ikinci dil ve sayısal alan gelişiminde; kelime bilgisi ile sayısal dersler arasında olumlu bir ilişki bulunması, sayısal derslerinde başarılı olmak için daha yüksek düzeyde bir kelime bilgisinin gerekli olduğuna vurgu yapmaktadır. Dil bilgisi düzeyi ile sayısal akademi arasında olumlu bir ilişkinin olması, daha karmaşık dil bilgisi yapılarını bilen insanların Afganistan bölgesinde başarı düzeyinin yükseleceği anlaşılmaktadır. Sonuç olarak, dil yetkinliği ile başarı notları arasında ki bu ilişkinin tutarlılığı, insanların akademi başarısıyla doğrudan bağlantılı olduğu sonucu ortaya çıkarmıştır.

Öneri

Bu sonuçlardan yola çıkarak uygulayıcılara ve yetkili kurumlara şu öneride bulunulabilir; Afganistan’da temel eğitimden yükseköğretim sürecine kadar hem informal hem de formel eğitim müfredatında temel ders ya da meslek dışındaki derslerde özellikle kültürel etkinliklerin ve eğitiminin dil bilgisi ve kültürel iklim tanıtımı ağırlıklı olarak verilmesi Afganistan’da ki insanların düşünce ve davranışlarında bir denge meydana getirirken, diğer alanlar olan ikinci dil ve sayısal konularda da etkisini gösterebilecektir. Düşünce üzerinde etkisi olduğu düşünülen dilin rolü önemlidir. Bu arada, Afganistan bölgesinde kısa süreli kursların açılması, Türk dili ve kültürünü öğrenmenin yanı sıra düşünce ve davranışlarını dengelemelerine de yardımcı olarak farkındalık oluşturacaktır.

Kaynakça

- "Arşivlenmiş kopya". 20 Ekim 2021 tarihinde kaynağından arşivlendi. Erişim tarihi: 13 Ocak 2024.
- Aslan, Erdoğ. "AVRUPA'DA TÜRKÇE ÖĞRETİMİ ÜZERİNE GENEL BİR DEĞERLENDİRME". TÜRKAV Kamu Yönetimi Enstitüsü Sosyal Bilimler Dergisi 2, sy. 2 (Haziran 202): 69-86.
- "Documentation for ISO 639 identifier: prs". Sil.org. 18 Ocak 2010. 3 Ocak 2006 tarihinde kaynağından arşivlendi. Erişim tarihi: 5 Nisan 2024.
- Eurostat, (2024). <https://ec.europa.eu/eurostat/news/events/2024> adresinden alındı. Erişim Tarihi: 10.03.2024.
- R. Farhadi and J. R. Perry, Kaboli 13 Nisan 2024 tarihinde Wayback Machine sitesinde arşivlendi., Encyclopaedia Iranica, Online Edition, originally in Vol. XV, Fasc. 3, pp. 276–280, 2009.
- Sezer, Sefa.(2022). Öğrenciler Üzerindeki Matematik ve İkinci Dil Yetisi: ABD Örneği. Eğitim Her Yerde. Erişim Tarihi: 11.04.2024
- Şahin, N.; Eren, S.; Aktaş, Y.; (2023). Türkçenin Yabancı Dil / İkinci Dil Olarak Öğretimi. Baskı: Aralık 2023 Yayıncı Sertifika No: 49837 ISBN: 978-625-6585-66-9. Duvar Yayınları.
- "The World Factbook: Afghanistan". Cia.gov. 4 Ocak 2024 tarihinde kaynağından arşivlendi. Erişim tarihi: 20 Mart 2024.
- «What Languages are Spoken in Afghanistan?». 2004. Erişim tarihi: 13 Nisan 2024. Pashto and Dari are the official languages of the state. are – in addition to Pashto and Dari – the third official language in areas where the majority speaks them.
- YEE, (2024). Türkçe, Afrika Kıtasında Yaygınlaşıyor. Tarih: 16.07.2024. <https://www.yee.org.tr/tr/haber/turkce-afrika-kitasinda-yayginlasiyor> Erişim Tarihi: 18.07.2024
- Yıldırım, A., & Şimşek, H. (2016). Sosyal bilimlerde nitel araştırma yöntemleri. Seçkin Yayıncılık.

Effect Of Animated Folktales On The Cultural Value Orientation Of Junior Secondary School Students In Ibadan North Local Government Area, Oyo State, Nigeria

Simeon Oluwatoba OGUNLOWO
Laurentian University, Ontario Canada
sogunlowo@laurentian.ca
0009-0002-2657-6801

Abstract

African oral traditions have three purposes: they educate, preserve history, promote morals, and entertain the audience. The values consist and are not limited only to proverbs, myths, stories, and folktales. Unfortunately, this essential component of African culture has been neglected as a result of modernization and civilization's effect on oral traditions. It has been said that a large number of Nigerian kids are now heavily exposed to animated cartoon stories from other countries. This poses a serious threat to the continued existence of Nigerian culture as elements of these foreign cultures mostly promote hooliganism, sexual assault, cultism, and thievery, which could be hazardous and at odds with Nigerian cultural ideals. Therefore this study examines the effect of animated folktales on the cultural value orientation of Junior Secondary School students.

The treatment group was exposed to animated folktales, the control group received instruction using the conventional method. The Civic Education Achievement Test was the tool used in the investigation. Three hypotheses in the study were evaluated at a significance level of 0.05. Analysis of Covariance (ANCOVA) was used to analyze the obtained data.

There was a significant main impact of treatment on students' attitudes toward cultural values ($F(1,31) = 4.773$; $p < 0.05$, partial $\eta^2 = 133$). Animated folktales are more effective in teaching cultural values compared to traditional modes of teaching.

Worldwide, Teachers are now using animation in their teaching and learning processes. However, Animations and multimedia learning systems in general are not yet widely utilized in Nigeria, particularly in public schools. This is not very beneficial for Nigerian students, particularly in the context of becoming global citizens. Therefore animated folktales and other oral traditions should be adopted during the pedagogic process, especially to preserve culture and impart moral values to society.

This study has helped to provide educational information that the honor, culture, tradition, values, and customs of the Nigerian Community.

Keywords: Nigerian Folktales, Cultural Values, Animation, Oral Tradition

1.0 Introduction

1.1 Background to the Study

Cultural value orientation has been an area of interest to a number of researchers in the last few decades. A major reason for this appeal is because understanding the cultural value orientation of an individual or group of human beings has useful application in understanding cultural differences, settling conflicts among cultural groups, usability in the business world etc. (McCarty and Hattwick, 1992, Mind Tools, 2019).

Cultural differences can act as a barrier to communication, and could affect one's ability to build relationships or be motivated. It is therefore vital to understand value differences in order to live effectively, especially in the current multi-cultural society (Mind Tools, 2019). Culture is a broad area of study. However the focus of this study is about the values embedded in folktales (an aspect of oral tradition) in the Nigerian culture. As an important aspect of culture, it is therefore imperative to consider the concept of oral tradition, as a central topic to this study.

The oral tradition of a group of people holds a great deal of educational value. The oral tradition of a people includes their folktales, legends, myths, fairy tales, songs and riddles, Ezeigbo (2013). Every set of human beings who live in an environment usually have their acceptable standards of behaviour; dos and don'ts, practices and beliefs. The aggregate of these make up their culture, which can either be tangible (dresses, food, artifacts etc.) or intangible (language, beliefs, norms, performing art, traditional

skills, local knowledge etc.) In the process of social interaction, culture is learnt knowingly or unknowingly (Idang, 2015).

The oral tradition of a people, especially their folktale, serves as the primary reservoir and vehicle for the preservation and transmission of their culture. It is the means by which ideas, art and cultural material are received, preserved and transmitted from one generation to another. The oral tradition and language of a people is central to the survival of their culture. According to Ajayi and Iwuagwu (2012) language is culture and culture is stored in the language that one speaks. Zin, Munirah, & Nasir (2010) noted that the socio-cultural values of a society are passed down from generations via oral story telling. Amali (2014) revealed that folktale, which is a key aspect of oral tradition, serves the purpose of entertainment, enlightenment on cultural orientation and traditions, and educating the young on the various aspects of the society.

Folktales are entertaining because they often tickle the imagination and are told in creative and interest-sustaining ways. Many times, they come along with songs. They enlighten the audience by shifting their knowledge and broadening their understanding and experience of their environment and society. Folktales as well are useful in passing down morality; upholding right attitudes and behaviour, and condemning the wrong ones. According to Ezeigbo (2013), folktales also perform cultural orientation role. It is therefore worrisome to watch the erosion of the cultural identity of Africans, and particularly Yorubas, as their oral tradition is being relegated, due to the importation and adoption of foreign cultures. This has been considered in some quarters as yet the perpetuation of colonialism and imperialism. The oral tradition of the Yoruba people, which used to be an important aspect of the rich culture, has now been replaced with the mostly attractive and appealing but imported multimedia forms of entertainment, namely, animations and cartoons like Tom and Jerry, Mickey Mouse, Spiderman, etc. This has brought about dire consequences in the polity of the Nigerians, and particularly, the Yorubas. Whereas the indigenous folktales present both entertaining and educative content to the audience, the content of many of the imported western multimedia stories lack suitable values and quality character content for the building of our society (Alade, 2015). Abanyam (2013) noted that in the traditional African setting today, children are losing the ability to play properly because of the technological devices like toys and computer games that are now seen all around. The Yorubas occupy predominantly the South-western region of Nigeria. They are one of the most populous ethnic and linguistic groups in West Africa. The population of the Yorubas number approximately 30 million, and form about a third of Nigeria's population. They border Togo and Benin. A good number of Yoruba-speaking migrant communities are scattered worldwide, but particularly in Europe and North America. Also, a sizable number of enslaved descended Yoruba communities are predominantly in Cuba, Trinidad and Tobago, Brazil, Puerto Rico, Southern United States and Sierra Leone (Encarta, 2009).

As noted by Akanbi (2014): Moonlight tale or folktale has a very great value in the Yorùbá environ. It is a past time practice among the Yorùbá. It is especially common during the moonlight period. Hence, there is the nomenclature "moonlight tales". The setting is always in front of the house or within a large compound. Children, because of their curiosity always form the larger number of the audience. An elderly person, whether a man or a woman, normally tells the story. Although the setting always comprises and is inclusive of family members, people from the neighbourhood also form part of the listening audience. Today, the moonlight tales and story times have been overtaken by technology. Such an experience has become a matter of the past. In developed cultures like Japan, unlike in the Yoruba setting, their traditional folktales have been developed to meet the technological taste and demand of today's generation. In Finland, for instance, folktales have been said to be collected and restructured to serve as national literature for the purpose of teaching the young ones (Adeyemi, as quoted by Amali, 2014). Folktales represent an aspect of traditional education from which children imbibe some of the needed lessons to be acquired from the society (Amali, 2014). Good morals are inculcated to children in early life through properly selected folktales (Ajayi and Iwuagwu, 2012.) Since this important instructional medium has been left behind in our society and replaced with western contents, there has been a mismatch in our society, leading to a heavy loss in moral standard. This is evident in the increase in social vices like sexual violence, kidnapping, internet fraud, robbery with violence, insolence, pride, as against decency, integrity, hard work, creativity, tolerance and humility that the Yoruba society was once known for. The rate of social vices, especially among the younger generation, can possibly be traced to the absence of the intervention in morals that should have been brought about by the local folktales.

According to Ajayi and Iwuagwu (2010):

The neglect of folktale; one of the national heritage, has negative repercussion. The children are not taught morals, they imbibe negative western culture i.e. scientific robbery, rapes, forgery, cultism, social vices, kidnapping, inordinate quest for wealth, pornography and nudity. No thanks to parents, government and the society that had relegated folktales to the background.

Also, beyond the menace of poor moral condition of our society, the loss of folktales has brought about poor and declining indigenous knowledge among the young generation of today. The Yoruba language is gradually getting extinct. This is manifested in the loss of competence in communicating in the indigenous language or mother tongue, especially among today's indigenous adolescents. Alade and Folaranmi (2015) opined that Yoruba folktales are on the verge of extinction and the danger that looms over Yoruba language and its heritage is increasing daily, especially as more natives are drifting to urban areas where most interactions are done in English language. Ajayi and Iwuagwu (2010) submit that a child that cannot think in his language cannot bring development.

So far, not so much has been seen in the act of deliberately salvaging the Yoruba oral tradition from the suppressive consequences and effects of such weighty factors as globalization, civilization, consumerism, imperialism, Eurocentrism and westernization that have invaded and barraged the African culture. An evidence of their influence is seen in the non-localized examples and illustrations but rather preference for foreign content in the local pedagogical processes.

However, interestingly, the same forces threatening our traditional culture and have led to the jettisoning of the indigenous knowledge and folktales, have also delivered the tools such as the digital technology, for the improvement and development, preservation and promotion of oral traditions in such a way that they can as well become appealing, attractive and globally competitive, if employed and utilized (Dorji, 2010). Alade and Folaranmi (2015) observed that there are several researches in digitization of folktales with the view to presenting a computational model for the development of digital artifact and software. Through a computerized platform or multimedia technology, that is, use of text, audio sounds, pictures, videos and computer-generated animation to an audience, information can be digitized for transmission and preservation. Therefore, testing the effect of animated Yoruba folktales as aids in teaching national values like integrity, contentment, discipline, courage etc. in civic education among students, compared to using just instructions in print, is the goal of this study.

Animation refers to giving life to objects, images and drawings to move in rapid sequence and create an illusion of movement. It is a technique that gives life to a series of static images to look as if they are able to communicate verbally, with ability for action as well as motion. Animation helps in facilitating better understanding of concepts because of its edutainment appeal as well as the involvement of many senses in passing knowledge. They are generally known as cartoon (Adeyanju, Babalola, Salaudeen, and Oyediran, 2015) The effort in digitizing the Yoruba folktales for the purpose of value orientation and cultural preservation agree with the objectives of having civic education as a subject of study in the

Nigerian schools, part of which are:

- i. Acquiring and learning to use the skill, dispositions, knowledge and values which prepare learners to be competent and responsible citizens throughout their lives.
- ii. Inculcating in the child the spirit of self-discipline, hard work, cooperation and respect for authority.
- iii. Promoting the understanding of the inter-relationship between man/woman, the government and the society.

Oral traditions present a vista of the morals, lifestyle and values of a given set of people. Indigenous knowledge can be promoted in the society by leveraging multimedia technology. Multimedia technologies like animations, videos etc. can be employed to promote cultural values, namely, love, diligence, forgiveness, honesty, loyalty, patience, kindness, respect for and obedience to the elderly. Pictures, especially motion pictures engage many senses at the same time, thereby facilitating learning and knowledge retention. When made appealing, edutainment (which is the mix of both education and entertainment) which our indigenous folktales seek to achieve will be attained. Through the aide of animations and other multimedia technologies, edutainment resources can be developed in order to shape the cultural understanding of students, and to preserve the culture. Also, the gap in cultural history as well as moral gaps in our society could be filled. There will also be cultural renaissance, thereby leading to the Yoruba oral tradition being enabled to globally compete favorably. Also, posterity can be left a proud cultural heritage to identify with.

The researcher has particularly chosen the Junior Secondary School 2 students as the population for this study because the National Educational Research Development Council has assigned that National Values, which is central to this research, be taught under civic education in schools.

1.2 Statement of the problem

The culture of a society encompasses their belief, norms and values. These are set standards that each member of that community must conform to. Where such standards are upheld, orderliness is said to be in that society, and sometimes, adherents are rewarded. On the other hand, punishment becomes the aftermath of flouting cultural norms or values by any member of a society.

The indigenous knowledge and cultural values of Africans, and particularly, Nigerians, have been greatly affected by the western culture. Obviously, the influence of the western culture has its positive and negative consequences on the African, and particularly, the Yoruba society. One of its negative effects is its dominance over the Nigerian culture. As a result of the attractive and appealing multimedia features of the western cultural heritage, which have been largely digitized, the Yoruba oral tradition have been overtaken, being mostly still in their basic, pristine, traditional oral form, or at best, only documented. Schools therefore hardly use the folktales in the process of teaching and learning. However, the oral traditions (among which we have the folktale) reserve the content of the people's culture. Since the folktales have been left behind in the formal teaching process, some of the obvious consequences are: shallow indigenous knowledge among today's school children, and consequently, the loss of moral values in the society. The loss of moral values, engendered by the departure from culture or indigenous knowledge has led to increase in crime and delinquent activities in the Yoruba society. This unpleasant trend and its attendant consequences actually constitute the problem of this study.

However, the same multimedia technologies through which the West dominates, can be engaged to draw appeal to Yoruba oral tradition (folktales) through animations, for the purpose of aiding the teaching of moral values in schools, preserving as well as promoting the culture. This research is therefore being carried out to find out the effect of animated Yoruba folktales on the cultural value orientation of junior secondary school students in Ibadan North Local Government Area, Oyo State, Nigeria. That is, the effect of teaching values such as integrity and discipline through animations as compared to the conventional teaching method (Chalk and Talk) will be determined.

Embedded in the curriculum of Civic Education as a subject is National Values, as a theme to be taught. The choice of Junior Secondary School 2 students was made due to the fact that, according to the NERDC curriculum, the National Values to be examined in this study; integrity and discipline, are particularly to be taught in this class. Also, JSS 2 students are in the intermediate class; therefore, they are no longer beginners, looking to find their footing in the secondary school system, neither are they in the transitional class, engaged with preparation for their transitional examination.

1.3 Objectives of the study

The aim of the study is to determine the impact of animated Yoruba folktales on the cultural value orientation of junior secondary school students

The specific objectives of the study are:

1. To examine the effect of animated folktales on the cultural value orientation
2. To determine the effect of gender on the cultural value orientation
3. To find out the effect of religion on the cultural value orientation

2.0 : Literature Review

Culture is a broad area of study. However, the focus of this study is about the values embedded in folktales (an aspect of oral tradition) in the Nigerian culture. As an important aspect of culture, it is therefore imperative to consider the concept of oral tradition as a central topic to this study.

The oral tradition of a group of people holds a great deal of educational value. The oral tradition of a people includes their folktales, legends, myths, fairy tales, songs, and riddles (Ezeigbo, 2013). Every set of human beings who live in an environment usually have their acceptable standards of behavior; dos and don'ts, practices, and beliefs. The aggregate of these makes up their culture, which can either be tangible (dresses, food, artifacts, etc.) or intangible (language, beliefs, norms, performing art, traditional skills, local knowledge, etc.). In the process of social interaction, culture is learned knowingly or unknowingly (Idang, 2015).

The oral tradition of a people, especially their folktale, serves as the primary reservoir and vehicle for the preservation and transmission of their culture. It is the means by which ideas, art, and cultural material are received, preserved, and transmitted from one generation to another. The oral tradition and language of a people is central to the survival of their culture. According to Ajayi and Iwuagwu (2012), language is culture and culture is stored in the language that one speaks. Zin, Munirah, & Nasir (2010) noted that the socio-cultural values of a society are passed down from generations via oral storytelling. Amali (2014) revealed that folktale, which is a key aspect of oral tradition, serves the purpose of entertainment, enlightenment on cultural orientation and traditions, and educating the young on the various aspects of the society.

Folktales are entertaining because they often tickle the imagination and are told in creative and interest-sustaining ways. Many times, they come along with songs. They enlighten the audience by shifting their knowledge and broadening their understanding and experience of their environment and society. Folktales as well are useful in passing down morality; upholding right attitudes and behavior, and condemning the wrong ones. According to Ezeigbo (2013), folktales also perform a cultural orientation role.

It is therefore worrisome to watch the erosion of the cultural identity of Africans, and particularly Yorubas, as their oral tradition is being relegated, due to the importation and adoption of foreign cultures. This has been considered in some quarters as yet the greatest threat to African civilization and cultural identity.

2.1 Theoretical Framework: Cognitive Theory of Multimedia Learning

Multimedia refers to the combination of text and pictures, and the cognitive theory of multimedia learning explains how combining text and pictures can enhance human learning. Richard Mayer, who popularized this theory, posits that multimedia instructional messages developed with an understanding of cognitive processes lead to meaningful learning. The theory is based on three assumptions: dual-channel assumption, limited capacity assumption, and active processing assumption.

1. **Dual Channel Assumption:** Humans possess separate channels for processing visually represented materials (pictorial channel) and auditorily represented materials (verbal channel).
2. **Limited Capacity Assumption:** Humans have limited capacity to process information in each channel at any given time.
3. **Active Processing Assumption:** Meaningful learning occurs when learners engage in active processing within these channels, integrating the information into their existing knowledge base.

2.2

2.12 Conceptual Model:

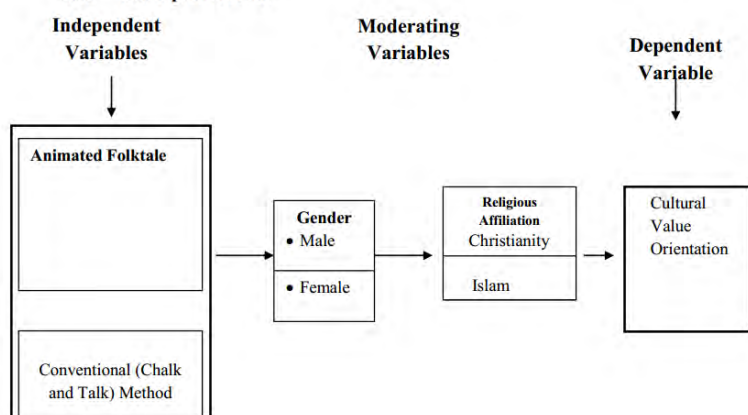

Figure 2.2: Conceptual Model for the study

Source: Self-developed by the researcher

3.0 Methodology

3.1 Research Design

This study adopted a pre-test, post-test, control group, quasi-experimental design. The independent variable was animated folktale, tested at two levels: Animated Folktale Instructional Package for the experimental group and conventional teaching methods for the control group. The moderating variables were gender (male and female) and religious affiliation (Christianity and Islam).

3.2 Population and Sample Size

The population consisted of junior secondary school students from Abadina College, Ibadan, and Methodist Grammar School, Bodija, Ibadan. Purposive sampling was used to select these schools, and intact classes were randomly assigned to experimental and control groups. The sample included junior secondary school two students due to their intermediate class status..

Table 1.0 Demographic Information of Participants in the Treatment Group (Methodist Grammar School, Bodija, Ibadan)

Variable	Description	Frequency	Percentage
Gender	Male	9	45.0
	Female	11	55.0
	Total	20	100.0
Religious Affiliation	Christianity	10	50.0
	Islam	10	50.0
	Total	20	100.0

Table 2.0 Demographic information of participants in the control group (Abadina College, University of Ibadan, Ibadan)

Variable	Description	Frequency	Percentage
Gender	Male	9	45.0
	Female	11	55.0
	Total	20	100.0
Religious Affiliation	Christianity	9	45.0
	Islam	11	55.0
	Total	20	100.0

Selection Criteria

The participating schools were selected based on the following criteria: a. Civic education was a taught subject. b. Each school had at least one civic education teacher..

4.0 Data Analysis

The study utilized quantitative data analysis methods. Pre-tests and post-tests were administered to assess students' cultural value orientation before and after the intervention with animated folktales.

Statistical analysis was conducted to determine the effectiveness of animated folktales compared to conventional teaching methods and to examine the moderating effects of gender and religious affiliation..

Source	Type III Sum of Squares	Df	Mean Square	F	Sig.	Partial Eta Squared
Corrected Model	199.837 ^a	8	24.980	2.737	.021	.414
Intercept	10.112	1	10.112	1.108	.301	.035
PRE-TEST	47.552	1	47.552	5.210	.029	.144
TREATMENT	43.560	1	43.650	4.773	.037*	.133
GENDER	4.930	1	4.930	.540	.468	.017
RELIGION	3.408	1	3.408	.373	.546	.012
TREATMENT * GENDER	19.387	1	19.387	2.124	.155	.064
TREATMENT * RELIGION	10.241	1	10.241	1.122	.298	.035
GENDER * RELIGION	2.190	1	2.190	.240	.628	.008
TREATMENT * GENDER * RELIGION	4.085	1	4.085	.448	.508	.014
Error	282.938	31	9.127			
Total	5935.000	40				
Corrected Total	482.775	39				

4.1 Result

- Effect of animated folktales on the cultural value orientation*

There is significant main effect of treatment on cultural value orientation of students ($F(1,31) = 4.773$; $p < 0.05$, partial $\eta^2 = .133$). The size of effect is 13.3% (which implies that 13.3% of the variation in post-cultural value orientation of students can be attributed to the treatment, that is, animated folktales).

TREATMENT	Mean	Std. Error	95% Confidence Interval	
			Lower Bound	Upper Bound
TREATMENT (ANIMATED FOLKTALE) GROUP	12.909 ^a	.725	9.604	12.063
CONTROL GROUP	10.564 ^a	.735	11.431	14.388

- Effect of gender on the cultural value orientation*

The result reveals that students in the animated folktale treatment group had the highest adjusted post-cultural value orientation mean score (12.91) while students in the control group had a lower adjusted post-cultural value orientation mean score (10.56). This affirms the effectiveness of animated folktale in increasing cultural value orientation of students.

- Effect of religion on the cultural value orientation*

There is no significant main effect of gender on cultural value orientation of students. Table 4.3 shows that there is no significant effect of Gender on cultural value orientation of students ($F(1,31) = .540$, $p > 0.05$, partial $\eta^2 = .017$). The size effect is 1.7%. Therefore, hypothesis 2 was not rejected because

there was no significant difference in the cultural value orientation of students based on gender. This means that gender does not determine cultural value orientation

There is no significant main effect of students' religious affiliation on the cultural value orientation of the students ($F(1,31) = .373, p > .05, \eta^2 = .012$). The size of effect is 1.2%.

5.0 Summary, Conclusion, and Recommendations

5.1 Summary

1. **Effectiveness of Animated Folktales:** Animated folktales were found to be more effective than traditional chalk-and-talk methods in helping students understand and imbibe cultural values.
2. **Gender Influence:** There was no significant connection between students' gender and their ability to imbibe cultural values in the classroom.
3. **Religious Influence:** The religion of a student did not significantly affect their cultural value orientation in the classroom.
4. **Combined Effects:** The combination of animated folktales and gender, as well as animated folktales and religion, did not have a significant impact on students' cultural value orientation..

5.2 Conclusion

This study highlights the potential of animated folktales in enhancing the cultural value orientation of junior secondary school students. While multimedia learning technologies are not yet widely adopted in Nigerian public schools, their implementation could significantly benefit learners, preserving cultural values and curbing delinquent behaviors..

5.3 Recommendations

1. **Promotion of Animated Folktales:** It is recommended that local, state, and federal governments, through the National Orientation Agency, collaborate to promote the use of animated folktales in education.
2. **Cultural Promotion Events:** Regular cultural promotion events should be organized to preserve and transmit Nigeria's indigenous cultural heritage.
3. **Regulation of Foreign Cartoons:** Foreign cartoons should be censored and regulated to ensure they align with the cultural and moral values being taught..

KAYNAKÇA

- Abanyam, N.L. 2013. The Effect of Western Technology on African Cultural Values. IOSR Journal of Humanities and Social science, Vol. 8. Retrieved from www.iosrjournals.org
- Adeyanju I.A., Babalola C.T., Salaudeen K.B. and Oyediran B.D. 2015. 3D-Computer Animation for a Yoruba Narrative Folktale. International Journal of Computer Graphics. Vol. 5, No. 3.
- Ajayi, A.A. and Iwuagwu S.I.C. 2012. Reflection on Moral Education in Igbo Folktale. Journal of Qualitative Education. Vol. 2
- Akanbi, T.A. (2014). The Moral Value of Yoruba Moonlight Tales. Open Journal of Modern Linguistics. Retrieved from (<http://www.scirp.org/journal/ojml>).
- Alade, S.M. (2015). A Model for Animation of Yoruba Folktale Narratives. African Journal of Computing. Retrieved from [Academia](<https://www.academia.edu/31311451>).
- Alade, S.M. and Folaranmi, S.A. (2015). A Model for Animation of Yoruba Folktale Narratives. African Journal of Computing. Retrieved from [Academia](<https://www.academia.edu/31311451>).
- Amali, H.I. (2014). The Function of Folktales as a Process of Educating Children in the 21st Century: A Case Study of Idoma Folktales. 21st Century Academic Forum Conference Proceedings IC21CE 2014 in Dubai.
- Encarta. (2009). Yoruba (people). Microsoft® Encarta® 2009 [DVD]. Redmond, WA: Microsoft Corporation.
- Ezeigbo, A.T. (2013). The relevance of oral tradition: folklore and the education of Nigerian youths. Retrieved 29/05/19, from [Scholastica HQ](<https://contemporary-experiences.scholasticahq.com>).
- Idang, G.E. (2015). African Culture and Values. Phronimo, Unisa press. Vol. 18, No. 2. Retrieved from [SciELO](<http://www.scielo.org.za>).
- McCarty, J. and Hattwick, P.M. (1992). Cultural value orientations: a comparison of magazine advertisements from the United States and Mexico. In NA - Advances in Consumer Research Volume 19, eds. John F. Sherry, Jr. and Brian Sternthal, Provo, UT. Association for Consumer Research, pp. 34-38.
- Mind Tools. (2019). Hofstede's cultural dimensions; understanding different countries. Retrieved 06/08/19, from [Mind tools](https://www.mindtools.com/pages/article/newLDR_66.html)
- Zin, M., Munirah, S., and Nasir, N. (2010). The importance of animations and simulations in the process of (e-)learning. 8th Conference on Informatics and Information Technology with International Participation.

Information and Communication Technology Readiness and Information Literacy Skills as correlates of Job Satisfaction Among public Secondary School Teachers in Oyo State, Nigeria

Simeon Oluwatoba OGUNLOWO
Laurentian University, Ontario Canada
sogunlowo@laurentian.ca
0009-0002-2657-6801

Abstract

Achievement in Public Secondary School Roles Nigeria remains an issue that is critical and significant to organisational success and productivity. However, observations have shown job dissatisfaction Amid Educators in Public Secondary Institutions across the country. Based on this, the study examined Information and Communication Technology Readiness (ICTR) and Information Literacy (IL) skills as correlates of job satisfaction among public high school educators within Oyo state in Nigeria. It examined the level of ICT Readiness, position of information literacy skills, and job satisfaction levels amidst public educators in high schools. Consequently, the study also found out the joint contribution of ICTR and ILS on job satisfaction as well as the relative contribution of ICTR and ILS towards job satisfaction in the Work Environment of public secondary school educators in the Kajola Local Government Area of Oyo State, Nigeria, a descriptive survey design was utilized adopted and the technique of purposive sampling was employed to select 490 public secondary school teachers in Kajola LGA, Oyo state. Information communication technology readiness, Information Literacy Skills and Job Satisfaction Questionnaire (ICTRILSJSQ) ($r=0.77$) was administered. Data were analysed using descriptive statistics. The findings revealed that most public secondary school teachers in Kajola LGA of Oyo State demonstrated a high level of information communication technology readiness, exhibited a high level of information literacy skills and advanced proficiency level job satisfaction. Finally, ICT readiness and job satisfaction was found to be significant ($R=.447$, $P<.005$) as well as information literacy skills and job satisfaction amidst public secondary school teachers ($R=.554$, $P<.005$). Information Communication Technology Readiness (ICTR) and Information Literacy Skill influence job utilisation of educators in secondary institutions especially within the domain of ICT. It is imperative for teachers in not just the public schools but in all schools in the country to ensure that even in the midst of available ICT facilities, they make themselves ready to use ICT both psychologically and physically. Finally, the ministry of education should make it compulsory for all teachers to have necessary ICT skills essential for academic activities.

Keywords: Information and Communication Technology Readiness (ICTR); Information Literacy (IL) skills; Job Satisfaction; Public Secondary School Teachers (PSST).

1.0 Background

1.1 Introduction

The increasing imperative for countries to synchronize with global dynamics and empower citizens with fundamental skills essential for self-sufficiency and success in the contemporary workforce underscores the importance for educators to design secondary education curricula focused on equipping students with basic skills, techniques, and comprehensive knowledge application. Secondary education, found in most nations, plays a pivotal role in nurturing adolescents during their most dynamic period of physical, mental, and emotional maturation. This stage, especially its initial phase, solidifies the values and attitudes instilled during primary education, while also fostering the acquisition of knowledge and skills (United Nations Educational, Scientific and Cultural Organisation (UNESCO), 2005).

The International Standard Classification of Education (ISCE) (2012) brought attention to distinct educational stages, delineating specific pathways and revising tertiary levels to encompass lower secondary education and upper secondary education. This phase typically spans two to five years, with students often granted some degree of subject choice during the transition between the two. Its educational objective is to finalize the provision of fundamental education, ensuring mastery of basic

skills and setting the groundwork for lifelong learning. Therefore, secondary education is a fundamental foundation lay for young adults to contribute positively to the part of national economic development. Hence, the need to ensure that teachers in public secondary schools experience adequate job satisfaction, for the aforementioned laudable goals to be achieved.

Education enriches individuals with a breadth of experiences and perspectives, serving as a vital repository of knowledge. Exceptional educators, dedicated to their profession, constitute the cornerstone of exemplary schools. It is imperative to analyse the feedback provided by these teachers to pinpoint the factors contributing to their job satisfaction. Leaders must discern, acknowledge, and foster these factors to bolster high internal motivation and performance, particularly among teachers in public secondary schools nationwide.

This study centres on exploring the relationship between teachers' job satisfaction and their readiness in ICT and information literacy skills within public secondary schools. Consequently, it is essential to conceptualize job satisfaction as the perception a teacher holds regarding whether their job fulfils their personal needs and aspirations, encompassing their overall well-being within and beyond the school setting. Historically, teachers have grappled with challenges such as unpaid salaries, subpar working conditions, insufficient incentives and motivation, and inadequate instructional resources, leading to frustration in their professional lives.

1.2 ICT Readiness Of Public Secondary School Teachers

UNESCO (2015) has revised the Information and Communication Technology (ICT) competency standards for teachers, emphasizing the potential of ICT systems to enhance universal access to education, promote equity, facilitate quality teaching and learning, support teachers' professional growth, and enhance education management, governance, and administration. This potential can be realized through the implementation of appropriate policies, technologies, and capacities.

The utilization of ICT in education encompasses various functions: ICT as a subject for learning about ICT itself; ICT as a supporting tool for tasks such as assignments, data collection, documentation, communication, and research; ICT as a medium for teaching and learning; and ICT as a tool for organizational and management purposes within schools (Cuban, 2002; Davis, Preston, and Sahin, 2009; Dexter, 2002; Divaharan and Ping, 2010). These dimensions play pivotal roles in educational systems worldwide. Numerous studies across different countries have demonstrated the potential of ICT to enhance the quality of education (Lever-Duffy and McDonald, 2008; Hoque, Razak, and Zohora, 2012). In the Netherlands, for instance, a significant majority of educational institutions, around 97 percent, utilize ICT, with most providing access to a Learning Management System and electronic portfolio systems (Brummelhuis and Wijngaards, 2010). Moreover, in the Netherlands, approximately 95 percent of schools offer Internet access, with a considerable proportion equipped with broadband connections and Wi-Fi hotspot facilities (Brummelhuis and Wijngaards, 2010). In Turkey, schools similarly integrate ICT into their infrastructure, with examples like a school in Ankara boasting a computer laboratory, classrooms with computers, and Classmate PCs donated by Intel, alongside broadband Internet and wireless connectivity (Light, 2009; Demiraslan and Usluel, 2008).

Pedagogical activities extensively utilize ICT within the education system. Teachers employ computer software for lesson planning, PowerPoint presentations, and interactive smart board sessions. Distance education leverages ICT effectively, with e-learning gaining momentum. The spectrum of e-learning applications ranges from basic software tools like Word, Excel, Access, and PowerPoint to more advanced platforms that significantly impact teaching, learning, and administrative practices (Herselman and Britton, 2002; Ng, 2010). Additionally, audiovisual technologies in classrooms, along with phone technologies, email, electronic discussions, and online classrooms, further enrich the teaching and learning process (Niederhauser and Perkmen, 2010; Stuart, Mills, and Remus, 2009).

1.3 Information Literacy Skills Of Public Secondary School Teachers

The American Library Association defines information literacy as a set of skills empowering individuals to recognize their need for information, locate it, evaluate its quality, and utilize it effectively. While information literacy is commonly associated with academic research in college settings, its relevance extends to various aspects of daily life. Consider the informal research we engage in regularly, such as seeking movie and book reviews, watching how-to videos on platforms like YouTube, consulting product reviews, or gathering parenting strategies. We frequently turn to online resources to understand

tax forms, explore job opportunities, clarify unfamiliar terms, or fact-check surprising claims encountered in social media or political discourse.

The American Library Association encourages thinking about information literacy through six dimensions. One approach involves considering the information timeline, which illustrates how different publications offer diverse perspectives on a topic based on their publication timing. For instance, breaking news sources like news websites and social media provide immediate but often incomplete information, while newspapers offer more in-depth coverage with additional fact-checking and contextualization. Popular magazines contribute further context and analysis, typically authored by experts in relevant fields. Scholarly journals present peer-reviewed, discipline-specific research several months after an event, offering nuanced insights. Trade publications may also offer industry-specific analysis around this time. Finally, books emerge approximately a year after an event, providing comprehensive research, background information, and analysis, often with extensive references.

Understanding the information timeline enhances our ability to assess the credibility and depth of different information formats and sources, enriching our research endeavours across various domains.

1.4 Job satisfaction of teachers in Public secondary schools in Nigeria

Scholars have approached the concept of job satisfaction from various angles in the literature. Khana (2010) defines it as a positive attitude employee's hold toward both their job and personal life, while Davis and Wilson (2000) characterize it as the degree to which employees harbour favourable feelings toward their work and work environment. Despite differing definitions, most researchers view job satisfaction as a broad attitude encompassing psychological and emotional dimensions, reflecting an individual's perception of their job. Mehta (2012) suggests that satisfied employees are typically more productive and contribute to organizational effectiveness, whereas dissatisfaction often leads to turnover (Choi, 2011). Influencing factors span organizational, social, cultural, and environmental domains. While job satisfaction is experienced individually, teaching occurs within a social context, shaped by interactions with peers, students, and organizational culture.

This study focuses on examining teachers' job satisfaction concerning their readiness in ICT and information literacy skills within public secondary schools. Consequently, it's crucial to conceptualize job satisfaction as teachers' perception of whether their job meets their personal needs and desires, affecting their overall well-being within and beyond the school environment. Teachers have faced frustration over the years due to issues like unpaid salaries, poor working conditions, lack of incentives, and inadequate instructional resources. Job satisfaction among public secondary school teachers garners significant attention from educational organizations and researchers, especially given the escalating competition spurred by globalization. Managers increasingly recognize job satisfaction's role in fostering organizational commitment among teachers, as highly satisfied employees are inclined to contribute positively to organizational effectiveness and efficiency. Enhanced job satisfaction among public secondary school teachers correlates with improved performance and heightened organizational commitment.

2.0 Significance of the study

The outcomes of this study hold promise for various stakeholders, including teachers, school management, students, parents, the state Ministry of Education, policymakers, and future researchers. It stands to unveil the productivity enhancements inherent in integrating ICTs into teaching and learning processes, dispelling any apprehensions or negative attitudes toward ICT integration in classrooms. Moreover, it aligns with the shift toward learner-centered education reforms, fostering a more dynamic educational environment.

This study has the potential to bolster the research capabilities of both teachers and students, enhancing their information literacy skills and empowering them to address learning and teaching challenges more effectively. By understanding the significance of ICT readiness and information literacy, teachers can adapt to the demands of an information-driven era. Additionally, it could alleviate financial burdens for parents if students gain access to information resources online, databases, and books.

Furthermore, the findings could inform the development of ICT plans and policies for public secondary schools, elevating job satisfaction levels among teachers in Oyo State by exposing them to various ICT resources and information literacy skills. This enlightenment may lead to greater integration of ICT tools into instructional practices, motivating teachers to embrace technology and ensuring they remain

competitive globally. Such insights could guide curriculum developers in designing programs that encourage teachers to acquire information literacy skills and utilize school ICT centers effectively. Ultimately, it may spur governments and policymakers to invest in ICT infrastructure and equipment for public secondary schools, thereby enhancing capacity building for both teachers and students.

3.0 Methodology

3.1 Sampling techniques and sample

The study employed purposive sampling to select teachers from public secondary schools in KLGA, Oyo State, Nigeria, specifically targeting those from older generation schools within the local government area. Thus, a sample of 500 teachers was drawn from 13 public secondary schools in KLGA, Oyo State, Nigeria. The distribution of the sample is detailed in the following section.

Table 2.1

3.2 Methods to Data Analysis

The collected data underwent analysis through computations of percentages, means, and standard deviations. Additionally, multiple regression analysis was employed for further examination.

Table 2.1 Sample for the study

S/N	Name of PSS	Male	Female	Total	Sample Size
1	Okeho-Igana Grammar School, Okeho	28	12	40	40
2	Onjo High School, Okeho	35	15	50	50
3	Asarudeen Grammar School, Okeho	20	15	35	35
4	Awoyemi Grammar School, Okeho	30	20	50	50
5	Baptist High School, Ilero	40	10	50	50
6	Ilua Grammar School, Ilua	30	10	40	40
7	Gegun High School, Ayetoro-Oke	10	5	15	15
8	Iwa Community Grammar School, Ayetoro-Oke	30	10	40	40
9	Ismog Community Grammar School, Okeho	25	15	40	40
10	School of Science, Okeho	30	10	40	40
11	Isemi-ile Grammar School, Isemi-ile	10	10	20	20
12	ADS Comprehensive High School, Ilero	20	20	40	40
13	Irepodun Community Grammar School, Ilero	20	20	40	40
	Total	328	172	500	500

Source: Preliminary investigation from the principals' office

4.0 Summary of Findings

The study was carried out to investigate Information and Communication Technology Readiness and Information Literacy Skills as correlates of job satisfaction among public secondary schools teachers in Kajola Local Government Area (KLGA) of Oyo state, Nigeria. The following are summarized based on the findings:

1. A majority of public secondary school teachers in KLGA, Oyo State, Nigeria demonstrated a high level of ICT readiness.
2. Teachers in public secondary schools in KLGA, Oyo State, Nigeria exhibited a high level of information literacy skills.
3. The study revealed that public secondary school teachers in KLGA, Oyo State, Nigeria reported a high level of job satisfaction.
4. There was a collectively significant contribution of both ICTR and ILS to job satisfaction among public secondary school teachers in KLGA, Oyo State, Nigeria.
5. Both ICTR and ILS made notable individual contributions to job satisfaction among public secondary school teachers in KLGA, Oyo State, Nigeria.
6. Information Literacy Skills (ILS) emerged as a more significant contributor to teachers' job satisfaction compared to Information and Communication Technology Readiness (ICTR).
7. A significant positive correlation was found between ICTR and job satisfaction among public secondary school teachers, suggesting that increased ICT readiness corresponded with higher levels of job satisfaction.
8. Similarly, a significant positive correlation was observed between ILS and job satisfaction among public secondary school teachers in KLGA, Oyo State, Nigeria.

5.0 Conclusion

Based on the findings of this study, the following conclusions were drawn,

The importance of Information Literacy Skills (ILS) and Information and Communication Technology Readiness (ICTR) within the educational landscape cannot be overstated. In a world where information is generated at an unprecedented pace and ICTs are integral to daily life, the effective management and utilization of information are paramount. Information literacy has evolved into a vital competency for teachers, enabling them to navigate the vast volume of information for both professional and personal purposes. The significant contributions of ILS and ICTR to teachers in public secondary schools underscore the necessity for educators to acquire these skills.

Information literacy empowers teachers to proficiently locate, select, synthesize, and evaluate information to address personal and professional challenges, as well as assist others in solving their information-related issues. Moreover, information literacy fosters individualized and independent learning, serving as a cornerstone of ICT integration in education.

6.0 Recommendations

Based on the insights gleaned from this study, the following recommendations are proposed:

1. **Emphasize Teachers' ICT Readiness:** Teachers' readiness to utilize ICTs can significantly enhance student learning outcomes and facilitate the transition towards learner-centered, dynamic, and interactive classrooms. It is recommended that educators across all schools, both public and private, prioritize enhancing their readiness to integrate ICTs into instructional activities, even amidst the presence of available ICT facilities.
2. **Ensure ICT Literacy Among Teachers:** School managements should prioritize ensuring that all teachers are proficient in ICT literacy, given the era of information explosion. By equipping teachers with ICT literacy, they not only become ICT-ready but also enhance their job satisfaction and effectiveness in teaching and learning tasks.
3. **Mandate Necessary ICT Skills:** The Ministry of Education should enforce policies mandating all teachers to possess essential ICT skills for teaching and learning purposes. Such policies should aim to unveil the productivity gains inherent in ICT adoption and integration within educational processes.
4. **Foster Positive Attitudes towards ICT Integration:** Teachers should be encouraged to overcome any apprehensions or negative attitudes towards integrating ICTs into their classrooms. Negative attitudes often serve as barriers to effective ICT integration and can lead to job dissatisfaction.
5. **Prioritize Teacher Training in Information Literacy Skills:** The state government should prioritize training and retraining programs for teachers, particularly focusing on developing information literacy skills essential for realizing learner-centered education reforms.

6. Cultivate Positive Attitudes towards Information Literacy: Teachers should cultivate positive attitudes towards information literacy skills and various ICT resources that can enhance their instructional activities.
7. Collaborative Efforts for Digital Literacy: Government bodies, school administrators, and all stakeholders in the education system should collaborate to ensure that both teachers and students, regardless of school type, become proficient digital natives, equipped to thrive in the digital age.

KAYNAKÇA

- Abel, M. H., & Sewell, J. 1999. Stress and burn out in rural and urban secondary school teachers. *The journal of educational research*, 92(5), 287-293.
- Abid, A. 2002. UNESCO and the World Summit on the Information Society.
- Adetayo, J.O., 2008. Level of teacher's job satisfaction in Ogun secondary schools. *International Journal of Emotional Psychology and sport Ethics*, 10, 208-216.
- Adeyoju, C.A. 1999. Training value and adjustment among primary and post primary school teacher's Evaluation in Africa. Ibadan: Stirling Holden Publisher
- Batane, T. 2004. In-service teacher training and technology: A case of Botswana. *Journal of Technology and Teacher Education*, 12(3), 387-410.
- Brummelhuis, A.T. and Wijngaards, G. 2010. ICT in Initial Teacher Training – ! e Netherlands Country report. Retrieved October 11, 2010, from <http://www.oecd.org/dataoecd/32/30/45063786.pdf>
- Bundy, A 2004. *Australian and New Zealand information literacy framework principles standard and practice*, 2nd ed. South Australia, 1-45.
- Carlson, S., & Gadio, C. T. 2002. Teacher professional development in the use of technology. *Technologies for education*, 118-132.
- Chai, C. S., Hong, H. Y., & Teo, T. 2009. Singaporean and Taiwanese pre-service teachers' beliefs and their attitude towards ICT: A comparative study. *The Asia-Pacific Education Researcher*, 18(1), 117–128
- Culp, K. M., Honey, M., & Mandinach, E. 2005. A retrospective on twenty years of education technology policy. *Journal of Educational Computing Research*, 32(3), 279-307.
- Davis, J., & Wilson, S. M. 2000. Principals' efforts to empower teachers: Effects on teacher motivation and job satisfaction and stress. *The clearing house*, 73(6), 349-353.
- Davis, N., Preston, C., & Sahin, I. 2009. ICT teacher training: Evidence for multilevel evaluation from a national initiative. *British Journal of Educational Technology*, 40(1), 135–148.
- Travis, T. A. 2008. Librarians as agents of change: working with curriculum committees using change agency theory. *New Directions for Teaching and Learning*, 2008(114), 17-33.
- U. N. E. S. C. O. 2003. Developing and Using Indicators of ICT Use in Education. *Compiled by UNESCO Asia and Pacific Regional Bureau for Education, Bangkok, and Southeast Asian Ministers of Education Organization Regional Centre for Educational Innovation and Technology, Metro Manila, Philippines*.
- UNESCO, I. 2011. ICT in teacher education: Policy, open educational resources and partnership. In *Proceedings of the International Conference IITE-2010, 15–16 November 2010, St. Petersburg, Russian Federation*.
- UNESCO, U., & UNICEF. 2015. World Bank. In *Final report: World declaration on education for all–Meeting basic learning needs*. March (pp. 5-9).
- UNESCO. 2002. Information and Communication Technology in Education. Division of Higher Education, France
- UNESCO. 2005. *ICTs in teacher education: a planning guide*, UNESCO, Division of Higher Education
- United Nations, 2003. Press Release PI/1548 12 December: "E-Schools and Communities Initiative Launched Today at Information Summit" <http://www.un.org/News/Press/docs/2003/pi1548.doc.htm> accessed 7 December, 2006.
- Unwin, T. 2004. ICT & Education in Africa: Partnership, Practice and Knowledge Sharing". Review of African Political Economy, 31(99), 150-160. Retrieved from <http://www.jstor.org/stable/4006949>
- Zhou, G., Brouwer, W., Nocente, N., & Martin, B. 2005. Enhancing conceptual learning through computer-based applets: The effectiveness and implications. *Journal of Interactive Learning Research*, 16(1), 31-49.

AFRİKA GÖÇ ÇALIŞMALARI

A Literature Review On Climate Change-Migration Nexus In Africa: Enriching The Understanding Of An Old Phenomenon

Akilu MURTALA

PhD Candidate, Hacettepe University

Akilu2018@gmail.com

Abstract

Climate change and its attendant ramifications has engaged the attention of scholars in recent times. A major focus of both policy makers and researchers is the impact of climate change on migration. Yet, knowledge in climate-change migration nexus remains not only limited, but also fragmented. Based on this, I explored available literature to provide an overview of the subject. Key issues interrogated in this article include the existing link between migration (forced) and the environment; the appropriate concepts and suppositions to address this relationship; the implications of the phenomenon on gender and human rights; as well as the orientations of international law and policy.

The results from the study indicates the existence of various discourses in academia on policies, climate vulnerabilities, resilience, adaptation, and environmental issues spanning across a range of disciplines. It was also understood from the study that unfavourable conditions and structural factors occasioned by climate change could compel people to engage in maladaptive, distress migration. The study further revealed that discussions on gender are mostly done in a dichotomy of men-versus-women with little or no attention paid to social and political relations or power, leading to feminization of vulnerability and thus, victimization in the discourse of climate change studies.

The findings in this study provides a solid background to guide future academic research in the area towards filling the prevailing lacuna in knowledge, and also emphasizes a pressing need for global and national policies to address climate migration.

Key words: *Adaptation, Climate change, Climate-induced migration, Climate migrants, Vulnerability*

Introduction

The scientific evidence that climate is changing produced a lively interest among scholars across diverse disciplines. However, in Africa, there still exist a lot of knowledge gap on the phenomenon of climate change. In this paper, I reviewed how the changes in climate affect migration decisions of households in Africa with the view to engendering deeper understanding of the phenomenon in the African continent.

Climate change is defined as the average of weather conditions of a place over a long period of time, rather than in short-term weather fluctuations, which represent single realizations of climate. The approach of this paper thus accounts for the long-run adaptation responses to climate, with a focus on migration. The changes in the Climate and environment together with changes in population and migration, as well as their intricate relationships with development, are among the urgent challenges dominating discourses in global sustainability²¹⁶. These challenges are deepening the vulnerabilities of most developing countries (especially those in Africa) that do not have adequate resources to deal with the fallouts of the events²¹⁷.

The increasing challenges in the environment and socio-economy coupled with increased frequency and intensity of adverse weather events such as droughts, floods, cyclones, heatwaves, and so on, are proving to be detrimental to development, and hence triggering migration (Ashrafuzzaman &

²¹⁶ Mpandeli, S., Nhamo, L., Hlahla, S., Naidoo, D., Liphadzi, S., Modi, A. T., & Mabhaudhi, T. (2020).

Migration under climate change in southern Africa: A nexus planning perspective. *Sustainability*, 12(11), 4722.

²¹⁷ Thomas, K., Hardy, R. D., Lazrus, H., Mendez, M., Orlove, B., Rivera-Collazo, I., ... & Winthrop, R. (2019). Explaining differential vulnerability to climate change: A social science review. *Wiley Interdisciplinary Reviews: Climate Change*, 10(2)

Furini, 2019). Between 2008 and 2016, only extreme weather events accounted for the displacement of more than 24 million people globally (Kolmannskog, 2009; Anzellini, et al. 2017). Additionally, the Internal Displacement Monitoring Center (IDMC) has estimated that weather-related disasters will lead to either the displacement or losing of livelihoods of 13.9 million people annually (Anzellini, et al. 2017). The International Organization for Migration (IOM) also indicated that by 2050, over 200 million people will become climate migrants globally; representing a ten-fold increase compared to current figures (Brown, 2008). This gloomy picture on migration posits that by 2050, one in every forty-five people would suffer displacement as a result of disasters caused by changes in the climate.

There are differences in terms of how climate change affects human mobility in different regions depending on several factors such as socio-economic conditions, environment, culture, social networks and lifestyle (Cai et al. 2016). But there is also a general consensus among researchers that mostly climate change will affect countries and regions with heavy reliance on agriculture as a primary livelihood activity (Pasini et al., 2018), and this is the case of most African countries.

Literature Review

There are enormous studies anchored on the relationship between weather variability and extreme shocks, such as flood or drought, and migration. There is a moderate evidence to the effect that out-migration is one of the response to agricultural productivity losses due to harmful weather events not only in Africa, but other continents as well. For example, Feng et al. (2010) found that weather shocks that reduce crop yields in Mexico increase emigration to the United States. However, Auffhammer and Vincent (2012) argued that this effect vanishes if one appropriately accounts for time effects. Gray and Mueller study the effects of flooding, which is one of the adverse impacts of climate change, on individual mobility. The authors report that, despite the expectations of a positive influence, flood fails to increase mobility in Bangladesh. Lower available resources and increased labour need after the shock may explain such finding²¹⁸. Bohra-Mishra and his colleagues in 2014 also reported that weather fluctuations more than sudden climatic disasters influence household permanent migration in Indonesia (Bohra-Mishra et al., 2014). Focusing on Africa, Dillon et al. (2011) found that in Nigeria, a country in West Africa, the likelihood of migration increases with greater temperature variability, which proxies for ex-ante unanticipated shocks. The researchers further stated that, male migration is positively influenced by hot ex-post shocks.

The Relationship Between Climate Change and Migration

The analysis of migration response to weather variation and shocks is a very interesting area of research, but the estimated elasticities should not be used to estimate the response to slowly changing climate patterns. Short-term responses may either overestimate or underestimate the long-run response. In the short-run households may react by implementing adaptations that are viable only in the short-term. For example, farmers may implement non-sustainable management activities. In this case the short-run response is flatter than the long-run response. Alternatively, in the short-run households do not have the time to invest into adaptations that would alleviate the impact of a persistent change in weather. In this case the short-run response is steeper than the long-run response. By looking at the long-run relationship between climate and migration, the goal is to provide a more accurate characterization of how climate change may alter long-run migration decisions.

High temperatures and extreme precipitation patterns reduce agricultural productivity for many reasons. The relationship between crop productivity and average temperature and rainfall is typically hill-shaped. Farmers adapt to different climatic conditions by choosing the optimal crop mix, the growing season and the optimal mix of crops and animal activities, but at high temperature and at extremely low or high precipitation levels, the overall profitability of agriculture declines (Porter et al., 2014). For example, higher temperatures in the tropics reduce the size of the agro-climatic zones suitable for perennial crops (Porter et al., 2014). The migration of a family member can therefore compensate for a decrease in farming income.

²¹⁸ Gray, C. L., & Mueller, V. (2012). Natural disasters and population mobility in Bangladesh. *Proceedings of the National Academy of Sciences*, 109(16), 6000-6005.

Migration is even more attractive if adaptation possibilities are limited because of credit or information constraints²¹⁹. Poor farmers may lack means to pursue structural adjustments. Moreover, low levels of education can limit the possibility to adapt through technology or input switches as farmers may not be able to identify the most efficient inputs mix and the most appropriate technology to face changes in the external environment²²⁰. It is therefore possible that farmers will choose to diversify income sources, engaging some members in activities external to the family business. Given the impact of climate change on agricultural activities and considering the fact that majority of the workforce in many African countries are engaged in farming, it is not difficult to establish the link between climate change and migration because of the adverse impact of climate change on agricultural activities.

Climate Change, Gender Inequality and Migration in East Africa

East Africa (which includes the Horn of Africa) is suffering from enormous problems occasioned by multiple factors including poverty, weak governance, population growth, natural environmental degradation, war, population displacement and famine. For example, an estimated 17.4 million people in the region do not have adequate access to food in spite of the improvements in food security as a result of the favorable long rains in countries such as Ethiopia and the Sudan. In early 2010, adverse weather conditions also caused severe flooding and landslides in the region. Consequently, up to about 48,000 people in Uganda and 55,000 in Kenya, Namibia, Rwanda and Zambia were displaced temporarily (Abebe, 2014).

With the foregoing, it is obvious that climate change has become a new threat exacerbating the already existing socio-economic, political, and environmental problems in the region. The region is experiencing unexpected long and dry hot seasons, with changes in the patterns and levels of rainfall, and change in expected cloud cover. These variations have resulted in the death of livestock and the failure or complete devastation of crops. Worthy of note is the fact that rainfall has become less predictable and the margin of rainfall has narrowed down. According to the IPCC, by the year 2050, the Horn of Africa will experience a ten percent decrease in rainfall, and this has a potency of causing not only mass migration, but also violence²²¹. Furthermore, there is also the expectation of rise in temperatures in East Africa to between 1.3 degrees and 2.1 degrees Celsius by 2050. This increment in temperature will cause other parts of the region to become drier, with considerable decline in the length of the growing season (Abebe, 2014)

Like other parts of Africa, agriculture is the main economic preoccupation of majority of the population in Eastern African countries. For instance, smallholder farming accounts for about seventy-five percent of agricultural production and over seventy-five percent of employment in East Africa²²². Generally, less than one hectare of land is used by small-scale farmers to cultivate crops in areas with high population densities (Dixon et al., 2003). In a recent study by Waithaka and his colleagues (cited in Abebe, 2014), climate change was found to have far reaching consequences on agricultural production because of the declining soil fertility, increasing incidence of droughts and decreasing rainfall levels in East Africa. It has been forecasted that by the end of the century, up to twenty percent of the growing period of key crops in the region may be lost²²³. This is especially troubling for countries like Ethiopia, Somalia and Kenya since their agricultural sectors are heavily dependent on rainfall to thrive. Furthermore, the increasing temperature has the potency of causing a reduction in the harvest of main crops such as wheat, sorghum, soybeans, and rice cultivated through irrigation.

Kenya, Somalia, Ethiopia and Djibouti for instance have faced prolonged periods of drought, and this has caused a severe food crisis affecting around ten million of pastoralists and farmers (Abebe, 2014). According to the report by Oxfam, shocks associated with drought used to occur every decade in

²¹⁹ Nhemachena, C., & Hassan, R. (2007). *Micro-level analysis of farmers adaption to climate change in Southern Africa*. Intl Food Policy Res Inst.

²²⁰ Baez, J. E., & Mason, A. (2008). Dealing with climate change: household risk management and adaptation in Latin America. Available at SSRN 1320666.

²²¹ Cechvala, S. (2011). Rainfall & migration: Somali-Kenyan conflict. *ICE, American*.

²²² Salami, A., Kamara, A. B., & Brixiova, Z. (2010). *Smallholder agriculture in East Africa: Trends, constraints and opportunities* (p. 52). Tunis, Tunisia: African Development Bank.

²²³ Gore, T. (2011). *Climate Change and Future Impacts on Food Security*. Oxfam.

Kenya. However, in present times, they occur every five years or even less²²⁴. In Borana areas of Ethiopia for example, droughts used to occur every six to eight years. But now, they occur in every one or two years²²⁵. Furthermore, Ethiopia, Kenya and Somalia are currently facing the worst food crisis of the twenty-first century. In Ethiopia, not only agricultural and livestock production are being threatened by drought and flood, but also human life (NMA, 2007). Individual effects of climate change, including the prolongation of rainfall can seriously affect crop and livestock production. Consequently, in spite of the modest gains made in production of grain since the mid-1990s, food aid has been a major source of total food supplies in the Ethiopia (Del Ninno et al., 2005). Also, as a result of famine caused by droughts in Bakool and Lower Shabelle of southern Somalia in 2011, more than thirty percent of children were reported to have suffered from acute malnutrition (Abebe, 2014).

Rural Women and Climate Change in East Africa

There are reports the effect that seventy percent of the world's poor population are women, and this situation is blamable on established gender role, unequal access to resources and lack or low levels of women participation in decision making processes²²⁶. In Sub-Saharan Africa for example, even though women are responsible for eighty percent of crop production, they own less than one percent of land (Agada & Evangeline, 2014). Women in rural Africa also contribute up to thirty percent of labor in plowing, fifty percent of labor in planting, sixty percent of labor in weeding, and eighty-five percent in the processing and preservation of food (Adeniyi, 2010). Indeed, it is estimated that throughout rural Africa, women's labor input is three times that of men²²⁷.

In most East African countries, gender gaps continue to be a big challenge. In Ethiopia, for example, rural women experience a subordinate and marginal status as a result of the dominance of patriarchal values and beliefs which play a great role in deciding gender relations, roles, responsibilities and opportunities. Women have unequal status in the educational, economic, political, cultural, social, and legal spheres. Although statistics in relation to these facts are scanty and difficult to find, issues of rape, maternal mortality, female genital mutilation, and rates of child marriage are extremely high in Somalia, whereas violence against women and girls is also reported to be a common place.

Just as the differences existing between men and women on the subjects raised above, the impacts of climate change also differ based on gender. While women continue to play the gender roles and responsibilities ascribed to them by the societies, they continue to lack of access and control over resources. This worsens the disproportionate effect climate change has on them. Indeed, women take up roles and responsibilities that make them more vulnerable to the adverse impacts of climate change²²⁸. In executing their work and responsibilities, women heavily depend on resources such as rivers, forests, livestock and small-scale agriculture. The susceptibility these resources to climate change coupled with other factors such as weak governmental policies, poverty, and population growth, aggravates the disproportionate impact of climate change on women.

Role of Climate Change in Exacerbating Sexual and Gender-Based Violence Against Women in Africa

Globally, a body of evidence keeps growing to give credence to the widespread of SGBV against women during and after disasters²²⁹. For instance, in Darfur, low rainfall and recurrent droughts have increased the levels of food insecurity and scarcity of natural resources. The UN Secretary General's remarks to the Security Council on 23 February 2021 is a graphic representation of the climate-related

²²⁴ Dometita, M. L. M. (2017). Beneath the Dryland: Kenya drought gender analysis.

²²⁵ Coppock, D. L. (Ed.). (1994). *The Borana plateau of southern Ethiopia: synthesis of pastoral research, development, and change, 1980-91* (Vol. 5). ILRI (aka ILCA and ILRAD).

²²⁶ Munoz Boudet, A. M., Buitrago, P., Leroy De La Briere, B., Newhouse, D. L., Rubiano Matulevich, E. C., Scott, K., & Suarez-Becerra, P. (2018). Gender differences in poverty and household composition through the life-cycle: A global perspective. *World Bank Policy Research Working Paper*, (8360).

²²⁷ Agarwal, B. (1985). Work participation of rural women in third world: Some data and conceptual biases. *Economic and Political weekly*, A155-A164.

²²⁸ Bob, U., & Babugura, A. (2014). Contextualising and conceptualising gender and climate change in Africa. *Agenda*, 28(3), 3-15.

²²⁹ Women, U. N. (2014). Climate change, disasters and gender-based violence in the Pacific. *Suva: UN Women*, and <http://www.unclearn.org/sites/default/files/inventory/unwomen701.pdf>.

security risks that are devastating for girls and women who are compelled to walk long distances to collect drinking water, and thereby exposing them to SGBV²³⁰. In Malawi, there are reports of girls that are minors being forced to marry due to the shortage of food resulting from changes in the climate. In 1997 and 2010, a group of women comprising of evacuees and volunteers were faced with sexual and physical violence in the aftermath of earthquakes disaster in Japan (Desai & Mandal, 2022). In 2005 too, the percentage of SGBV against women was reported to have significantly increased in the United States after Hurricane Katrina²³¹. During droughts and prolonged dry spells, women in Ugandan were confronted with domestic violence, rape, child marriage, female genital mutilation (FGM), and other harmful practices (Adeola et al., 2023). According to a 2011 joint study of the United Nations Environment Programme (UNEP), Centre for International Climate and Environmental Research (CICERO) and International Centre for Integrated Mountain Development (ICIMOD), girls and women trafficking as well as other forms of SGBV have considerably grown due to disasters in Southern Asia, most especially in Nepal²³².

Existing International Law Mechanisms

In the international arena, there is no legal instrument specifically dealing with SGBV against women; SGBV during and after natural disasters, and those caused and exacerbated by factors related to changes in the climate. Furthermore, there is no specific international convention on the management of natural and man-made disasters. International legal mechanisms dealing with environment and climate change fail to address the reality of issues and effects of sexual violence against women. There are however some international instruments to deal with international human rights of women that can be applied both during peace and conflicts. For instance, the Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination against Women (CEDAW); the Refugee Convention 1951; the UN Security Council resolution 1325 (2000) are all, in general, is applicable to the women affected by climatic changes. Aside that, the issue could also be addressed within the context of international humanitarian law. Below are some legal analysis examining the role and relevance of existing international legal instruments in dealing with the effect of climate change in exacerbating SGBV against women and girls through four selected principal areas of international law:

- (A) international environmental law
- (B) international human rights law
- (C) international refugee law and
- (D) international humanitarian law.

Climate Change as a New Security Threat in Africa

The Intergovernmental Panel on Climate Change (IPCC) in its assessment in 2007 alluded that ‘Africa is one of the most vulnerable continents to climate change and climate variability, a situation aggravated by the interaction of “multiple stresses”, occurring at various levels, and low adaptive capacity’²³³. The manifestations of change in climate is expected to have a range of effects for economic and social well-being in many parts of Africa. The effects envisaged have been summarized by CHANGE ON CLIMATE in 2007 as follows:

- The strategies used by food producers to adapt and cope with climatic changes may become inadequate.
- There may be a decline in agricultural production, especially in the semi-arid regions.

²³⁰ UN (2021), *Secretary-General’s remarks to the Security Council - on addressing climate-related security risks to international peace and security through mitigation and resilience building*.

²³¹ Picardo, C. W., Burton, S., & Naponick, J. (2010). Physically and sexually violent experiences of reproductive-aged women displaced by Hurricane Katrina. *J La state Med soc*, 162(5), 284-288.

²³² Walle, D. (2020). How climate change leads to more violence against women, girls. *Indian Express*

²³³ Niang, I., Osman-Elasha, B., Githeko, A., Yanda, P. Z., Medany, M., Vogel, A., ... & Nyong, A. (2008). Africa climate change 2007: Impacts, adaptation and vulnerability: contribution of working group II to the fourth assessment report of the intergovernmental panel on climate change.

- Prevailing shortages of will be compounded, and actions hitherto known to have sufficient water may join the list of those hit by shortages.
- Changes in ecosystem will occur at a faster rate, particularly in southern part of Africa;
- The risks of having settlements in low-lying areas will rise.
- Health problems caused by vector-borne diseases are likely to increase.

The African continent is likely to be warm this century, with the drier sub- tropical regions warming more than the moist tropics (Niang et al., 2008). Rainfall patterns will shift as the hydrological cycle becomes more intense. Annual rainfall is likely to decrease throughout most of the region, with the exception of eastern Africa, where it is projected to increase.

It has been predicted that Sub-Saharan African countries will experience up to 10 percent reduction in annual rainfall in its interior. This decline in rainfall would have dire implications the agricultural sector in the region since up to 75 percent of agriculture in the region is rain-fed. Arable lands for agriculture, the duration of growing seasons and volume of crop yields are all expected to decline, posing serious consequences for food security in the region.

Conclusion

In a nutshell, there is no doubt that climate change affects migration, and hence the need to consider that in the efforts towards migration management. Aleinikoff has argued that ‘there can be no monolithic approach to migration management’²³⁴. Therefore, using multiple approaches is the way to go. In migration management efforts, some areas might well benefit from norms adopted by way of an international convention whereas guiding principles might work best for areas in which a consensus is further away.

A treaty may also be useful in dealing with climate migration. It is however, imperative that instead of seeing it as the lone solution, a treaty is rather understood to be one of a number of several mechanisms that may tackle climate-induced displacements and migrations. In part, the problem may be occasioned by the disciplinary constraints of international relations and law. At the very core of these treaties lies the aim to universalize. That is to say, to create norms that take the ‘particular’ to a level of general applicability, and make individual rights ‘human rights’. The risk associated with this approach is that, if thought without adequate empirical understanding or foresight, we arrive at a level of generality that is too nebulous, and cannot be put into practice or incorporated into rational policies and normative frameworks.

²³⁴ McAdam, J. (2012). *Climate change, forced migration, and international law*. Oxford University Press.

KAYNAKÇA

- Abebe, M. A. (2014). Climate change, gender inequality and migration in East Africa. *Wash. J. Envtl. L. & Pol'y*, 4, 104.
- Adeniyi, L. (2010). Women Farmer's and Agriculture Growth: Challenge and Perspective for Africa face the economic crisis.
- Adeola, O., Evans, O., & Ngare, I. (2023). Explaining Gendered Vulnerability to Climate Change: The Contextual Conditions. In *Gender Equality, Climate Action, and Technological Innovation for Sustainable Development in Africa* (pp. 59-79). Cham: Springer International Publishing.
- Agada, M., & Evangeline, N. A. (2014). Constraints to increasing agricultural production and productivity among women farmers in sub-Saharan Africa: Implications for agricultural transformation agenda. *Nigerian Journal of Rural Sociology*, 15(1), 55-65.
- Anzellini, V., Desai, B., Fung, V., Ginnetti, J., Milano, L., Montandon, R., & Ponserre, S. (2017). Global Disaster Displacement Risk: A Baseline for Future Work: Thematic Report. *Internal Displacement Monitoring Centre (IDMC): Geneva, Switzerland*, 40.
- Ashrafuzzaman, M., & Furini, G. L. (2019). Climate change and human health linkages in the context of globalization: An overview from global to southwestern coastal region of Bangladesh. *Environment international*, 127, 402-411.
- Auffhammer, M., & Vincent, J. R. (2012). Unobserved time effects confound the identification of climate change impacts. *Proceedings of the National Academy of Sciences*, 109(30), 11973-11974.
- Bohra-Mishra, P., Oppenheimer, M., & Hsiang, S. M. (2014). Nonlinear permanent migration response to climatic variations but minimal response to disasters. *Proceedings of the National Academy of Sciences*, 111(27), 9780-9785.
- Brown, O. (2008). *Migration and climate change*. United Nations.
- Cai, R., Feng, S., Oppenheimer, M., & Pytlikova, M. (2016). Climate variability and international migration: The importance of the agricultural linkage. *Journal of Environmental Economics and Management*, 79, 135-151. 2020; available at: <https://indianexpress.com/article/explained/how-climate-change-leads-to-more-violence-against-women-girls-6299011>
- CHANGE, O. C. (2007). Intergovernmental panel on climate change. *World Meteorological Organization*, 52, 1-43.
- Del Ninno, C., Dorosh, P. A., & Subbarao, K. (2005). *Food aid and food security in the short and long run: Country experience from Asia and sub-Saharan Africa*. World Bank, Social Protection.
- Desai, B. H., & Mandal, M. (2022). *Sexual and gender-based violence in international law: Making international institutions work*. Springer Nature.
- Dillon, A., Mueller, V., & Salau, S. (2011). Migratory responses to agricultural risk in northern Nigeria. *American Journal of Agricultural Economics*, 93(4), 1048-1061.
- Dixon, J., Tanyeri-Abur, A., & Wattenbach, H. (2003). Context and framework for approaches to assessing the impact of globalization on smallholders. *Approaches to Assessing the Impact of Globalization on African Smallholders: Household and Village Economy Modeling, Proceedings of Working Session Globalization and the African Smallholder Study*.
- Feng, S., Krueger, A. B., & Oppenheimer, M. (2010). Linkages among climate change, crop yields and Mexico-US cross-border migration. *Proceedings of the national academy of sciences*, 107(32), 14257-14262.
- Kolmannskog, V. (2009). *Climate change, disaster, displacement and migration: initial evidence from Africa*. UNHCR, Policy Development and Evaluation Service.
- National Meteorological Administration (NMA), Ministry of Water Res., Fed. Democratic Republic of Eth., Climate Change National Adaptation Program of Action (NAPA) of Ethiopia 25-26 (2007).
- Niang, I., Osman-Elasha, B., Githeko, A., Yanda, P. Z., Medany, M., Vogel, A., ... & Nyong, A. (2008). Africa climate change 2007: Impacts, adaptation and vulnerability: contribution of working group II to the fourth assessment report of the intergovernmental panel on climate change.
- Pasini, A., Mastrojeni, G., & Tubiello, F. N. (2018). Climate actions in a changing world. *The Anthropocene Review*, 5(3), 237-241.
- Porter, J. R., Xie, L., Challinor, A. J., Cochrane, K., Howden, S. M., Iqbal, M. M., ... & Travasso, M. I. (2014). Food security and food production systems.

2- للامزيد من الاصول لأظن للعصر "لمحة عامة" متغير القيمة المشيقي للبرنامج الإنشائي لألأمم المتحدة 2023 م

[illegible]

عفت عدة دول خليجية خلال الورد الثالث فلم اضرب أن واعيتني من الحروب الأهلية والنزاع الكشمير لقلواس عة الانطاق ، والتي أدت فحي عض المثلت إلى غلب الدول القلمر الذي لمحقق عدم الاستقرار في بعضى و مو لم يفع إلى لهجرة 1
الحروب الأهلية عادة لمنفون سبب في حالة للتدور لتيتش مدها لعي من الدول القوية ، ألنفي هذا لالحا يؤدي عادة إلى استغلال لبعض الأطراف للوضع بعض فصائل أخرى.

تؤدي الحروب التي مزقت لقرارة إقليمي قبل إلى الهجرة ، خصوصاً لحرروب الأهلية التي تبتعد دولي حالات عدم الاستقرار إلى سياسي ، غيابة سلطة قادر على تلكسهر ، لفتح أعود إلى حاليات التي تبتعد هذه الدول للمركز. 2

1 مرسى ، مرجع سابق . ص ص. 4، 5

ال حروب الأهلية والنزاع اتللقاى تتؤديف ي غلب اللى الى تشيبت وتجنئ ظليلدان وتدهر شر وها نهل ما و حال لالحي من الدول التي تقي جنوب الصحراء ، التي عيش في صراعات عظمى و دمار بتواصل كالكفى غوال يهق راحة ، كوني فوار والسودان التي عوت صراع اتفيل جنوب إلى جلب الدول اللى خرى التي عت عرفال حروب ، ملي فغبي اللى غي رالى عدة هجرات نحو أوروبا و أملي ببحا عن مل ذاقترا أها.

الحروب والنزاعات تستثير في عقل الهم في اقارة الهيثة وتسبب لكل هفي حركة الهجرة ففي خليجها السطيتي ج لملتتيزه
من اقترق صراعات لاعرقه والتهه لك الحروب الهله لاجرئ فري رونا وللبوردي فعت إلى حركة حوالا يثالث مالهين من
الفراد ، وكذلك كل صراعي الكف غواليعق راظه وتوسع في نطق اقب مجرات العظمي أدى إلى حر البشري ضخفي في الهقة .
نهى الشى فبين نطق مشرق فليق التيت عرف حر البشري فحيرت لبال صراعات ولحروب الهله فاه 1.

عثر الحروب و النزاعات في لهج قبلت تغيير التهيئة للشيشة لعام 2009م أن في أسبيل الهجرة لديم عضلن اس مو الرضا فيال حصول على درجة للجلي من الأمن لامي ، أل رفي حال قل حروب ، والنزاع اني سمح ووض عا فيرا لعلها سيبان تنز دالت توترات بسبب استغل لبعض أل طر الفلت توترات ال ضم ام على تلك كافة ، و هو ملي فوع ح جم الم خا طر لديم عض اللغات .ل منفص ح الة النفا ر الساسي فقط ال المتقرا يعيش كلال حل لكشري بضا عن ألام نبالم فق نال لال لال ساسي في لاري مبلو في نبال ع الحروب في السودان ، لى إلى الهجر بقا لرغم من أن لهج رفي مفا حل التخلو في الم خا طر غير أن ملك حى مهمن ال خطر اللخير .كم بالبرز للقيور أن حيث يزداد قتر انال صرا عابت حرك انال س كان ال وس ع قسواء داخل الدلة أو خارجها فمثال حلة دافو في السودان أين فر الالهالي منقرا فهي لقلب الهج حك التي دمرت مسالك م.2

تسببت مقتل المصورات والنزاعات التي عنتها قارقيين زوجات بحالة من السكبان داخل وخارج حدود بلد م. في أكثر من مليون فلسطيني اضطرروا إلى هجر يار مرسنة 2019م، كما أن فلسطيني كأي يافوق قتل خلال مجرى في العالين نسبة أكثر من 6 المليون شخص بما لا يقل عن 25 مليون ازاح و كذلك عود إلى عدم الاستقرار السياسي والنزاعات الداخلية والخلافات الحدودية .

felicien donat accrombessy , international movement of populations . p . 8. Sur le lien : -1

<http://www.iaos2006conf.ca/pdf/Accrombessy.pdf> consulté le : 1/03/ 2024

:OIM , managing migration challenges and responses for people on move ,? v 2.(Geneva -2
,2033), p. 38-39.

لفرعك ثلث: غيابه لي مقر اطية ان تاتى الفس السلياسي.

من بين زلوع امل التي يتفعل لى لهج والقيفس اللى اساسي و غي ابل فيقر اطة األن الوض لى اساسي الالديتي ه لى طوضي و ودي لى يتاختلف ال عو لمي الفلخ للجرة كسوء تنويع الثروة، القصاص، غلب آلل من و غير هـا .

تتخطط ل عي د من دول الال لال الشاخص يتعض الدول اللى في المثلثات و سى ادة الالظلم فري ة وفقدان حري ة كى يحجر عن الراي بالاضفة لى غي ابل فيقر اطة و عدم احترام حقوق اللسان والحرية العامة ، آلل الالذي و ودي لى عور الال لى احة ل من عدم اليقرار القيسي و اللى ماعى و مذل الوض عي فنع لى لاهجرة غير اللشر عى قبضا عن لى جأ آمن تتخرفى ه للكرامة الللى لة و حري ة كى يحجر عى الراي.1

من بين المبررات التي عرفت إقصاء ولساد الليبيري والتضييق على الليبرالية من جد ملتزم بملبغها من نظام قلمي بعرفليتها بوجوب نظام إضام أي مؤسس على ربلطة إضامية و هي القيلة ، التي تم ارس دور إضام عيفي مذهب الدول و هذا النظام عادة ملسو دلي عصرية التي تنطوي على قصصقة ، من بلل عصب والغالق وللقوع وينجم عن ملوكن مطي وقسمي عرف للالفت جاه العركز ولتن ارجت جاه الال الذي ينظر إله كلفلس أو عدو . الدورال ساس يلد قيلة (أي سس سلا قيلة) (تحو ل إلى ظرة س ليع على اليعر اطة و للولة ال قيلة . إذ أدت سس سلا قيلة وت حيزها في فليق إلى ظمور وتنامي عصرية استقلالية ت توج ه ساس يسل طوي ، ف هالوصول إلى سلطه ماض عفلى عور لوطي وأضرب الوحدة ال إضامية و مذهب الال دول وال من ال إضام أي فئشل التي قو أشق الحروب ولا عرف . 2

انوضعالهيمقرالحقبيبعضالدولالفيزيةمتدهوروعملهااقتحوالهيمقراطيفيفلبيقواللهيانتبلهالنجاح،مماعمقحركة
الفرارمنالوطنخصةواقتبلالهيمقرالحقبقوداليفشلالتقوية.

192

194

195

محل مبهمة ، و هو مدمسبأل من القصاصادي والمجتمعيل دولللقراره فبناءاعلى مقابلكمقن هاجن حول أل من ألتهدد لهجرةللصيرفة إلىفليقيأ أحديلعاد أل من لل دول إلفيقية خصللةلجرايزر ولها التي علتعلى أظنةملف لهجرة ؟
و أغيرالين ا رهيقللحلتركزعلىتطهيرالمعالجاتالانويةعلىليسوىللشريعيفي مواجهللصيرباتالمنظمة ومراقبة
للحدود اللوطيقللزع للسللألرضي للدول ، وللتعامل مع منتلللوفلللبيغة للعبور إلى دول أخرى ، وتطهيرالخطاللألزمه
الحتويهم وإعائتم إلىللدل مبطيقل آفة .

تماماً، بما جاء أحداث الل عرف ألغيرقيصفيلللتنه نقيضرورة إعادة للظرفي لهف لالهجرة غيرالظاهرة وللجوبشلكل
حاسم وطرحمقالباتولللحد من متهاتللصدام ولايعفمين للمجتمعانتالمحلة ومجتمع لم هاجين غيرالظاهرةفي دول
شمالفليقي الكدولعبورفيالمقام الأولفمقصاعد ألزمت القصاصاي قوالنزاعالمللمسلحقنجل تلك غيراتالمناحةفوقصللغذاء
واللطة، خصفي دول للسلحل وحبوبللصحراء، من اللتيقع أنيشهلالعلم طفولاً من موجات جيده من لالهجرة غيرالظاهرة إلى
الشمال.

Comparative Study of the Regional Dynamics that have Influenced the Refugee Crisis in Uganda and Türkiye: Threats and Opportunities

Luwemba Musa Maswanku – Saim Çelik
Islamic University in Uganda, Uganda
luwemba.musa@iuiu.ac.ug - registrar@iuiu.ac.ug
0009-0005-5859-7479 - 0000-0001-7723-8381

Abstract

Türkiye and Uganda are widely recognized for their inclusive and progressive refugee policies which offer an enabling environment for refugees to cope with their lives. Türkiye hosts the most refugees in its region while Uganda hosts the largest number of refugees in Africa. Both countries have allowed refugees to access basic services, working environment, freedom of movement and integrate into local communities. Even though these countries are situated in different parts of the world, having different demographic features, and hosting distinct communities as refugees, there are similarities in their approaches of hosting refugees. This study presents a comparative analysis of the regional dynamics influencing the refugee crises in Uganda and Türkiye, focusing on the threats and opportunities these dynamics present. Both countries have experienced significant inflows of refugees in recent years, largely driven by conflicts which caused instabilities in their respective regions. Uganda has been a host to refugees mainly from neighbouring countries in East Africa, such as South Sudan, Democratic Republic of Congo, Burundi, and recently Sudan while Türkiye has hosted a large number of refugees flowing majorly from Syria, Iraq, and Afghanistan. The study shall examine the historical, political, and economic factors contributing to the refugee crises in both countries, including regional conflicts, political instability, and economic disparities. It also analyses and highlights the challenges and opportunities they present.

Key words: Refugee, Conflicts, Uganda, Türkiye, Dynamics

Introduction

The concept of a refugee is contested and has been conceptualized differently by scholars. However, there seems to be an agreement on the basics of the concept as cited in different sources. A refugee is defined as a person who has been forced to leave their country in order to escape war, persecution, or natural disaster (UNHCR, 2020). According to the United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR), a refugee is someone who:

"Owing to well-founded fear of being persecuted for reasons of race, religion, nationality, membership of a particular social group or political opinion, is outside the country of their nationality and is unable or, owing to such fear, is unwilling to avail themselves of the protection of that country" (UNHCR, 1951).

It should be noted that Uganda is currently hosting over 1.4 million refugees, making it one of the largest refugee-hosting countries in Africa (UNHCR, 2020). The majority of refugees in Uganda come from South Sudan, Democratic Republic of Congo, Burundi, and Somalia (UNHCR, 2020). Türkiye is currently hosting over 3.7 million refugees, primarily from Syria, but also from Afghanistan, Iraq, and other countries (UNHCR, 2020).

The interest in the paper arises from a number of stances:

- i. A growing number of global trends and how these have affected refugees.
- ii. An analytical view of the legal frameworks and international policies that govern the protection and rights of refugees.

iii. A need to have an insight into the underlying causes of conflicts and explore strategies for conflict resolution, peacebuilding, and post-conflict reconstruction.

Problem Statement

There is no doubt the number of refugees in the world over is increasing due to the complex social, economic and political factors and the world has no control over this upsurge. Regional dynamics in the Great Lakes and Horn of Africa regions, as well as the Middle East and Mediterranean, have significantly influenced the refugee crisis in Uganda and Türkiye, posing threats to regional stability, economic development, and human security. However, this has also presented opportunities for cooperation, innovation, and resilience. To note, a comprehensive understanding of these dynamics and their impact on refugee flows, host communities, and national responses is lacking, hindering effective policy responses and sustainable solutions to this complex crisis.

Research Questions

- i. What regional dynamics have influenced the Refugee Crisis in Uganda and Türkiye?
- ii. What threats have been/can be posed by the refugee crisis in both Uganda and Türkiye as host countries to refugees?
- iii. What opportunities have been/can Uganda and Türkiye derive from the refugee crisis in their respective areas?

Theoretical Review

The study adopts the Migration and Mobility Theory (Amartya Sen:1980s, Isaiah Berlin: Berlin:1958, Douglas Massey: Massey:1990). In their study, they view the refugee crisis as part of larger migration patterns (Robin Cohen;1987, Hein de Haas;2016) and ahead to explore the push-pull factors(Hein de Haas;2011, Everett Lee;1966, Katharine Donato ;1996), the networks and transnationalism(Jorgen Carling;2017, Catherine Wihtol de Wenden,2017) as well as the possible threats and opportunities(Samuel Huntington;2004, Robert Putnam;2007, Katharine Donato;2017, Michael Clemens;2018). The theory looks at migration through the lenses of movement as well as migration of the refugees from their home areas to other areas by reasons beyond their control. There is a vast and complex interplay between push and pull factors, mobility patterns as well as the individual agency in shaping the crises in both countries. Understanding these therefore is vital for designing rapid and effective responses to the crises.

Methodology

The study leveraged document review as a primary source of data. This choice was driven by the study's objective to capture the experiences, challenges, and resilience of the refugee/refugee crisis. By meticulously analysing vast array of documents including policy reports as well as academic articles and government reports, the researcher was able to identify key themes and trends in refugee crises, responses of the government to such crises, uncover the challenges and opportunities in refugee settlement and integration as well as comparing the refugee experiences of Uganda and Türkiye. This allowed a comprehensive and systematic analysis of existing knowledge on refugee crises, informing policy and practice to improve the welfare as well as the living standards of the refugees amidst such crises. Document analysis had the possibility of providing historical contexts, experiences and policies (helpless, dependent, depression, anxiety)- UNHCR (2022). The established data related to the fact that

whereas refugees are inevitable today, they have a cost-benefit to a country like Uganda or even Türkiye.

What Regional Dynamics Have Influenced the Refugee Crisis In Uganda And Türkiye?

The refugee crisis in Uganda has been characterized by a large-scale displacement of over 1.4 million refugees, especially from countries like southern Sudan as well as the

Democratic Republic of Congo, diversity, vulnerability as well as integration and security concerns alongside resilience and coping mechanisms. (UNHCR Uganda; 2022, World bank;2020, Uganda Refugee Response;2022). On the side of Turkey, its over 3.5 million people displaced especially from Syria, and diversity as well as integration issues.

Additionally, there has been reports that the refugee situation in Uganda is further characterized by overcrowding and limited resources in refugee settlements (Kamau, 2019), limited access to healthcare, education, and livelihood opportunities (Kamau, 2019), high levels of poverty and vulnerability among refugees (UNHCR, 2020), limited integration opportunities for refugees, with many facing challenges related to language, culture, and discrimination (Kamau, 2019). On the other hand, the refugee situation in Türkiye is characterized by limited access to healthcare, education, and livelihood opportunities (Kirişci, 2019), high levels of poverty and vulnerability among refugees (UNHCR, 2020), limited integration opportunities for refugees, with many facing similar challenges related to language, reintegration, culture, and discrimination as well as tensions between refugees and host communities, particularly in urban areas (Kirişci, 2019)

In Uganda, the major refugee areas are located in north west region of the country with key refugee settlements including Bidi Bidi refugee settlement in Yumbe district, Rhino camp refugee settlement in Madi-Okollo and Terego districts and covers over 225 kilometres, Imvepi refugee settlement in Terego district, Nakivale, Rwamwanja in Kamwenge district.

The majority of the refugees come from southern Sudan (62%) as well as those from Democratic Republic of Congo accounting for 29% of the entire refugee population in the country.

On the case of Türkiye, temporary accommodation facility are key here with over 98% of the refugees living in the urban areas while 1.7% live temporarily in the accommodation centers.

Türkiye hosts over 300,000 refugees in 25 official refugee camps across 10 cities providing food, shelter, health and education services.

The refugee crisis in Uganda as well as Türkiye is a complex issue that has been shaped by various regional dynamics. For the case of Uganda, one of the main factors contributing to the crisis is the ongoing conflict in South Sudan, which has led to a massive influx of refugees into Uganda (UNHCR, 2020). According to a report by the United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR), over 1.2 million South Sudanese refugees have sought asylum in Uganda since 2013 (UNHCR, 2020). This has put a significant strain on Uganda's resources, infrastructure, and social services (Kamau, 2019). According to the United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR), the ongoing conflict in South Sudan has led to a massive influx of refugees into Uganda, with over 1.2 million South Sudanese refugees seeking asylum in Uganda since 2013 (UNHCR, 2020).

Similarly, the conflict in the Democratic Republic of Congo (DRC) has led to a significant number of refugees seeking asylum in Uganda, with over 400,000 Congolese refugees living in Uganda (UNHCR, 2020). The political tensions and conflicts in Burundi have also led to a significant number of refugees seeking asylum in Uganda, with over 100,000 Burundian refugees living in Uganda (UNHCR, 2020). As noted by Kamau (2019:15), the ongoing conflicts in neighboring countries, particularly South Sudan and the Democratic Republic of Congo, have led to a significant influx of refugees into Uganda, putting a strain on the country's resources and infrastructure. Furthermore, the International Rescue Committee (IRC) notes that "the conflict in South Sudan has led to one of the largest refugee crises in Africa, with many seeking asylums in Uganda" (IRC, 2020). Another regional dynamic that has contributed to the refugee crisis in Uganda is the instability in the Democratic Republic of Congo (DRC). The ongoing conflict in the DRC has led to a steady flow of refugees into Uganda, with many seeking asylum in the country (UNHCR, 2020). Furthermore, the political

tensions and conflicts in Burundi have also led to a significant number of refugees seeking asylum in Uganda (UNHCR, 2020). The regional dynamics of conflict, political instability, and humanitarian crises have created a complex refugee crisis in Uganda, with many refugees facing challenges related to shelter, food, water, healthcare, and education (Kamau, 2019).

According to the United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR), the ongoing conflict in Syria has led to a massive influx of refugees into Türkiye, with over 3.7 million Syrian refugees seeking asylum in Türkiye since 2011 (UNHCR, 2020). Similarly, the conflict in Iraq has led to a significant number of refugees seeking asylum in Türkiye, with over 150,000 Iraqi refugees living in Türkiye (UNHCR, 2020). The political tensions and conflicts in Afghanistan have also led to a significant number of refugees seeking asylum in Türkiye, with

over 50,000 Afghan refugees living in Türkiye (UNHCR, 2020). As noted by Kirişci (2019:12), the ongoing conflicts in neighboring countries, particularly Syria and Iraq, have led to a significant influx of refugees into Türkiye, putting a strain on the country's resources and infrastructure. Furthermore, the International Rescue Committee (IRC) notes that "the conflict in Syria has led to one of the largest refugee crises in the world, with many seeking asylum in Türkiye" (IRC, 2020).

Uganda's open-door policy towards refugees has been praised by the international community, but it has also put a significant strain on the country's resources (Kamau, 2019). The government of Uganda, with the support of international organizations and NGOs, has established several refugee settlements and camps to provide shelter and basic services to the refugees (UNHCR, 2020). According to the United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR), Uganda's open-door policy towards refugees has been praised for its generosity and hospitality, with the country hosting over 1.4 million refugees as of 2020 (UNHCR, 2020). The international community has commended Uganda for its commitment to refugee protection and its efforts to provide refugees with access to education, healthcare, and livelihood opportunities (Kamau, 2019). As noted by the International Rescue Committee (IRC), "Uganda's open-door policy towards refugees has been a beacon of hope for many fleeing conflict and persecution" (IRC, 2020). The European Union has also praised Uganda's efforts in hosting refugees, providing significant funding to support refugee response efforts in the country (EU, 2020). Furthermore, the United States Government has commended Uganda for its commitment to refugee protection, providing funding and technical assistance to support refugee response efforts (US Government, 2020).

Türkiye's open-door policy towards refugees refers to the country's approach of providing asylum and protection to refugees fleeing conflict and persecution, particularly from Syria, Iraq, and Afghanistan (Kirişci, 2019). Turkey's open-door policy has been characterized by a commitment to providing asylum and protection to refugees, regardless of their nationality or status (UNHCR, 2020), a flexible approach to registration and documentation, allowing refugees to access basic services and rights (Kirişci, 2019), a focus on providing humanitarian assistance, including food, shelter, and healthcare, to refugees in need (UNHCR, 2020), efforts to integrate refugees into Turkish society, including language training and education programs. As noted by Kirişci (2019:15), "Turkey's open-door policy towards refugees has been driven by a commitment to humanitarian principles and a desire to support those fleeing conflict and persecution.

However, despite these efforts, many refugees in Uganda still face significant challenges related to livelihoods, healthcare, and education (Kamau, 2019). The regional dynamics that have shaped the refugee crisis in Uganda highlight the need for a comprehensive and sustainable solution that addresses the root causes of conflict and instability in the region.

What Threats Can Be Posed by The Refugee Crisis In Both Uganda And Türkiye As Host Countries To Refugees?

The refugee crisis in any country poses both threats and opportunities dependently. The threats arising from both countries include among others the following. One of the key threats is with regards to security and here, the large influx of refugees has led to concerns about national security, with fears of terrorist infiltration and criminal activity (Kamau, 2019). The presence of refugee settlements in Turkey has raised concerns about the potential for terrorist infiltration, particularly from groups such as ISIS and the PKK.

Border security happens when the large number of refugees crossing into Uganda has put a strain on border security, making it challenging to monitor and control the movement of people and goods (Kamau, 2019). The large number of refugees crossing into Turkey has put a strain on border security, making it challenging to monitor and control the movement of people and goods (EU Commission, 2020).

Similarly, on the case of social unrest, the refugee crisis has led to social tensions between refugees and host communities, which can escalate into violence and civil unrest (Kamau, 2019). The refugee crisis has led to social tensions between refugees and host communities, which can escalate into violence and civil unrest. The refugee crisis has created an environment conducive to radicalization, with some refugees being vulnerable to extremist ideologies (ICG, 2020). Terrorism is another case where the presence of refugee settlements in Uganda has raised concerns about the potential for terrorist infiltration, particularly from groups such as Al-Shabaab and the Lord's Resistance Army (LRA) (Kamau, 2019). There is also a possibility of arms proliferation where the influx of refugees has led to an increase in the availability of small arms and light weapons, which can fuel local conflicts and criminal activity (UNODA, 2020). In another instance, human trafficking is possible where the refugee crisis has created an environment conducive to human trafficking, with refugees being vulnerable to exploitation and abuse (UNODC, 2020).

In the same respect, the refugee crisis in both Uganda and Türkiye poses significant environmental threats, including deforestation and land degradation: In Uganda, the large

number of refugees has led to widespread deforestation and land degradation, resulting in soil erosion and loss of biodiversity (UNEP, 2020). Similarly, in Türkiye, the refugee crisis has led to deforestation and habitat destruction, particularly in the southeastern region (EU Commission, 2020). On water pollution, in Uganda, the refugee crisis has put a strain on water resources, leading to water pollution and contamination (WHO, 2020). In Türkiye, the refugee crisis has also led to water pollution, particularly in the context of inadequate wastewater management (UNEP, 2020). For the case of waste management, In Uganda, the refugee crisis has led to inadequate waste management, resulting in unsanitary conditions and environmental pollution (UNHCR, 2020). Similarly, in Türkiye, the refugee crisis has led to inadequate waste management, particularly in refugee camps (EU Commission, 2020). There is a case of climate change too. In Uganda, the refugee crisis has exacerbated the impacts of climate change, particularly in the context of drought and famine (IPCC, 2020). In Türkiye, the refugee crisis has also exacerbated the impacts of climate change, particularly in the context of extreme weather events (EU Commission, 2020).

The health threats are also visible here in both cases. This can be in the form of disease outbreaks in Uganda, the refugee crisis has led to outbreaks of diseases such as cholera, measles, and Ebola (WHO, 2020). Similarly, in Türkiye, the refugee crisis has led to outbreaks of diseases such as cholera and typhoid fever (WHO, 2020). Cases of Mental health are also possible where In Uganda, the refugee crisis has led to high levels of mental health distress, particularly among women and children (UNHCR, 2020). Similarly, in Türkiye, the

refugee crisis has led to high levels of mental health distress, particularly among refugees living in urban areas (UNHCR, 2020).

Other threats are economic in nature. There is strain on local resources: In Uganda, the refugee crisis has put a significant strain on local resources, including healthcare and education (World Bank, 2020). Similarly, in Türkiye, the refugee crisis has put a significant strain on local resources, including healthcare and education (World Bank, 2020). Possibly, Economic burden has also been cited in such crisis. In Uganda, the refugee crisis has led to a significant economic burden, particularly in terms of hosting and supporting refugees (World Bank, 2020). Similarly, in Türkiye, the refugee crisis has led to a significant economic burden, particularly in terms of hosting and supporting refugees (World Bank, 2020).

Cases of social tensions are possible. In Uganda, the refugee crisis has led to social tensions between refugees and host communities, particularly over resources and land (Kamau, 2019). Similarly, in Türkiye, the refugee crisis has led to social tensions between refugees and host

communities, particularly over cultural and religious differences. There also cultural clashes: In Uganda, the refugee crisis has led to cultural clashes between refugees and host communities, particularly over issues such as language and customs (Kamau, 2019). Similarly, in Türkiye, the refugee crisis has led to cultural clashes between refugees and host communities, particularly over issues such as religion and traditions. Gender-based violence has been visible here where in Uganda, the refugee crisis has led to high levels of gender-based violence, particularly against women and girls (UNHCR, 2020). Similarly, in Türkiye, the refugee crisis has led to high levels of gender-based violence, particularly against women and girls (UNHCR, 2020). There are reports of child protection and for Uganda, the refugee crisis has led to concerns over child protection, particularly in terms of child labor and early marriage (UNICEF, 2020). Similarly, in Türkiye, the refugee crisis has led to concerns over child protection, particularly in terms of child labor and early marriage (UNICEF, 2020).

What Opportunities Can Uganda and Türkiye Derive from Refugee Crisis In Their Respective Areas?

Despite the fact that there are threats of refugee influx, the refugee crisis in the two countries has also created potential opportunities for both countries. There are varied economic opportunities arising from the refugee crisis. In Uganda, the refugee crisis has led to an influx of international aid, creating economic opportunities for locals (World Bank, 2020). Similarly, in Türkiye, the refugee crisis has led to an influx of international aid, creating economic opportunities for locals (World Bank, 2020). This has been in form of skills transfer where in Türkiye, the refugee crisis has led to skills transfer, with refugees bringing new skills and expertise to the host country. With regards to entrepreneurship, in Uganda, the refugee crisis has led to entrepreneurship, with refugees starting new businesses and creating jobs (UNHCR, 2020). On Market expansion, in Uganda, the refugee crisis has led to an expansion of markets, with refugees creating new demand for goods and services (Kamau, 2019). There is job creation where in Uganda, the refugee crisis has led to the creation of jobs in sectors such as healthcare, education, and construction (World Bank, 2020).

There is a possibility of economic growth: In Türkiye, the refugee crisis has led to economic growth, with refugees contributing to the host country's economy through consumption and production (World Bank, 2020). In Uganda, the refugee crisis has led to an increase in GDP, with refugees contributing to the host country's economy through consumption and production (World Bank, 2020). In Uganda, the refugee crisis has led to job creation, with refugees starting new businesses and creating employment opportunities for locals (Kamau, 2019). In Türkiye,

the refugee crisis has led to increased trade, with refugees bringing new skills and expertise, leading to an expansion of export-oriented industries. In Türkiye, the refugee crisis has led to an increase in human capital, with refugees bringing new skills and expertise, leading to a more skilled workforce (UNHCR, 2020). In Uganda, the refugee crisis has led to innovation, with refugees bringing new ideas and perspectives, leading to the development of new products and services (UNHCR, 2020).

Cultural exchange: In Uganda, the refugee crisis has led to cultural exchange between refugees and host communities, promoting cross-cultural understanding (Kamau, 2019). Similarly, in Türkiye, the refugee crisis has led to cultural exchange between refugees and host communities, promoting cross-cultural understanding. The other instance is about cross-cultural understanding. In Uganda, cultural exchange has led to cross-cultural understanding between refugees and host communities, promoting tolerance and acceptance (Kamau, 2019). In Türkiye, cultural exchange has led to cultural diversity, with refugees bringing new cultural practices and traditions, enriching the host country's cultural landscape (Kirisici, 2019). For the case of Uganda, cultural exchange has led to language exchange, with refugees learning local languages and host communities learning refugee languages (UNHCR, 2020). Such exchange has also been reflected in form of traditional practices: In Turkey, cultural exchange has led to the sharing of traditional practices, such as music, dance, and art, promoting cultural preservation and exchange (UNESCO, 2020).

Humanitarian innovation: In Uganda, the refugee crisis has led to humanitarian innovation, with organizations developing new technologies and approaches to address refugee needs (UNHCR, 2020). Similarly, in Türkiye, the refugee crisis has led to humanitarian innovation, with organizations developing new technologies and approaches to address refugee needs (UNHCR, 2020). For the case of Uganda, refugees have introduced new farming techniques, increased crop yields and improving food security (FAO, 2020). Refugees have developed community-based protection mechanisms, promoting safety and security in refugee settlements. Mobile health services have been enhanced. Refugees in Uganda have developed mobile health services, using technology to access healthcare in remote areas. There has been Solar-powered water systems put in place. Refugees have developed solar-powered water systems, providing clean water for communities (UNICEF, 2020). **Refugee-led organizations:** Refugees have established organizations, such as the Refugee Led Organization (RLO), to provide support and services to fellow refugees (RLO, 2020).

In Türkiye's case, refugees have developed digital literacy programs, providing skills training and access to technology (UNHCR, 2020). Refugees have established community-based initiatives, such as language classes and cultural orientation programs (UNICEF, 2020). Refugees have founded organizations, such as the Syrian Refugee Association (SRA), to provide support and services to fellow refugees (SRA, 2020). Refugees have developed innovative education programs, using technology and interactive methods to improve learning outcomes (UNESCO, 2020). Refugees have initiated cultural exchange projects, promoting cross-cultural understanding and social cohesion (EU Commission, 2020).

Community-based protection: Refugees have developed community-based protection mechanisms, promoting safety and security in refugee settlements (UNHCR, 2020). Community members have initiated cultural exchange and dialogue programs to promote cross-cultural understanding and social cohesion (UNESCO, 2020). Refugees and hosts have formed community watch groups to prevent and respond to protection incidents (UNHCR, 2020). Community members have established mediation and reconciliation processes to resolve conflicts and promote social cohesion (UNICEF, 2020). Refugees have established initiatives, such as the Refugee Led Protection Network (RLPN), to provide support and protection to fellow refugees (RLPN, 2020). Refugees and hosts have developed community

based psychosocial support programs to address trauma and mental health issues (WFP, 2020). Community-based protection refers to initiatives where refugees and host communities work together to address the challenges posed by displacement. In Türkiye, which hosts one of the largest refugee populations globally, community-based protection has become increasingly important. Türkiye has ratified the 1951 Refugee Convention and its 1967 Protocol. This legal commitment ensures the protection of refugees and provides a framework for community

based approaches. (UNHCR, "Refugee Convention," 2021). Türkiye has implemented various programs aimed at integrating refugees into local communities. The "Temporary and International Protection Regulation" allows refugees access to public services such as healthcare and education, fostering a sense of belonging and inclusion. (European Commission, "Turkey - Refugee Crisis," 2020). The Turkish government, in collaboration with international organizations like UNHCR and NGOs, has established community centers where refugees and host communities come together for various activities. These centers offer language classes, vocational training, psychosocial support, and legal assistance, promoting social cohesion. (UNHCR, "Turkey - Community Centers," 2021)

Initiatives like the "Livelihoods Support Project" provide vocational training and job placement services to both refugees and host communities. By facilitating economic self-reliance, these programs reduce dependency on humanitarian aid and strengthen community ties. (World Bank, Turkey - Livelihoods Support Project, 2019). Community-based protection also involves social cohesion activities that foster interaction and understanding between refugees and host communities. Initiatives such as cultural exchange events, sports tournaments, and community gardening projects promote empathy and cooperation. (Relief Web, Turkey - Social Cohesion, 2020). Continuous research and evaluation of community-based protection initiatives are essential for identifying strengths, challenges, and areas for improvement. Organizations like UNHCR and academic institutions conduct studies to assess the effectiveness of programs and ensure they meet the evolving needs of refugees and host communities. (UNHCR, Turkey - Research and Evaluation, 2021)

There is also capacity building in both countries. In Uganda, the refugee crisis has led to capacity building for local organizations and government agencies, enhancing their ability to respond to crises (UNDP, 2020). Similarly, in Türkiye, the refugee crisis has led to capacity building for local organizations and government agencies, enhancing their ability to respond to crises (UNDP, 2020). Uganda's Refugee Act of 2006 allows refugees the right to work, freedom of movement, and access to public services such as education and healthcare. (UNHCR, "Uganda - Legal Framework," 2021). Türkiye has implemented the Temporary and International Protection Regulation, granting refugees access to public services and allowing them to apply for work permits. (European Commission, "Turkey - Refugee Crisis," 2020). The Ugandan government, in collaboration with UNHCR and NGOs, has implemented initiatives like the "Education Response Plan for Refugees and Host Communities," ensuring access to education for refugee children. (UNHCR, "Uganda - Education Response Plan," 2021). Türkiye provides access to education for refugee children through the Turkish public school system and supports programs like the Conditional Cash Transfer for Education, incentivizing school attendance. (World Bank, "Turkey - Conditional Cash Transfer," 2020)

Uganda promotes refugee self-reliance through initiatives like the "Self-Reliance Strategy for Refugees," which focuses on livelihoods, entrepreneurship, and vocational training. (UNHCR, "Uganda - Self-Reliance Strategy," 2021). Turkey offers vocational training and job placement services for refugees and host communities through programs like the "Livelihoods Support Project," aiming to enhance economic self-sufficiency. (World Bank, "Turkey -

Livelihoods Support Project," 2019). Uganda adopts a progressive approach to refugee integration, allowing

refugees to settle in host communities and promoting social cohesion through initiatives like community dialogues and joint projects. (UNHCR, "Uganda - Community Integration," 2021). Türkiye encourages social cohesion between refugees and host communities through community centers, cultural exchange events, and sports activities, fostering interaction and understanding. (UNHCR, "Turkey - Community Centers," 2021)

It's also worth noting that both Uganda and Turkey engage in research and evaluation to assess the effectiveness of their capacity-building efforts and identify areas for improvement. Organizations like UNHCR and academic institutions play crucial roles in conducting studies and providing recommendations. (UNHCR, "Uganda - Research and Evaluation," 2021) (UNHCR, "Turkey - Research and Evaluation," 2021)

International cooperation: In Uganda, the refugee crisis has led to international cooperation, with organizations and governments working together to address refugee needs (UNHCR, 2020). Similarly, in Türkiye, the refugee crisis has led to international cooperation, with organizations and governments working together to address refugee needs (UNHCR, 2020).

Uganda has a progressive refugee policy, anchored in its Refugee Act of 2006, which aligns with international refugee law, particularly the 1951 Refugee Convention and its 1967 Protocol. Uganda works closely with UNHCR and other international organizations to manage refugee situations. NGOs and bilateral partners also play significant roles. Uganda's approach emphasizes refugee self-reliance and integration into local communities, rather than maintaining large-scale refugee camps. Türkiye hosts one of the largest refugee populations globally, largely from Syria. It maintains an open-door policy for refugees, providing them with temporary protection status. Turkey cooperates with the European Union (EU) under the March 2016 EU-Turkey Statement, aimed at managing migration flows, including the return of irregular migrants. Türkiye receives support from international organizations like UNHCR, EU institutions, and various NGOs to manage its refugee population and provide humanitarian assistance.

A comparative study of the regional dynamics shaping the refugee crisis in Uganda and Türkiye reveals a complex interplay of threats and opportunities. Both countries have been significantly impacted by the influx of refugees, particularly from neighbouring conflict-ridden regions. In Uganda, a country with a long history of hosting refugees, the refugee crisis has been shaped by its proximity to conflicts in the Great Lakes region and the Horn of Africa. Despite facing challenges such as limited resources and infrastructure strain, Uganda has adopted progressive

refugee policies, such as the right to work and freedom of movement, offering opportunities for refugees to rebuild their lives and contribute to the local economy. However, ongoing conflicts in neighbouring countries continue to pose threats to stability and security in Uganda, as seen with the recent influx of refugees from South Sudan.

On the other hand, Türkiye has faced a massive influx of refugees, particularly from Syria, due to its geographical location as a gateway between Europe and the Middle East. The Syrian refugee crisis has presented both threats and opportunities for Türkiye. While it has strained resources and led to socio-economic challenges, Türkiye has also implemented policies to integrate refugees into society, such as providing access to education and healthcare. Furthermore, Türkiye's role as a key player in the region has been strengthened, providing opportunities for increased diplomatic influence and cooperation on regional issues.

In conclusion, the refugee crises in Uganda and Turkey are complex phenomena shaped by a range of regional dynamics. While these crises present significant threats to stability and security, they also offer opportunities for both countries to demonstrate leadership in

refugee protection and to benefit from the contributions of refugees to their societies. Addressing these challenges and seizing these opportunities will require continued regional cooperation, innovative policy approaches, and international support.

KAYNAKÇA

- Directorate General of Migration Management. (N.D.). Syrians Under Temporary Protection. Retrieved From <https://En.Goc.Gov.Tr/Syrians-Under-Temporary-Protection>
- EU Commission (2020). Cultural Exchange Projects in Turkey. Retrieved from <https://neighbourhood-enlargement.ec.europa.eu/system/files/2021-12/AD%2008%20TK%20CSF%20and%20Media%202021-2023.pdf>
- EU Commission (2020). Environmental Impact of Refugees in Turkey. Retrieved from https://neighbourhood-enlargement.ec.europa.eu/document/download/f4b4f445-6f09-4130-95bc-04b1df4e8f46_en?filename=turkey_report_2020.pdf
- EU Commission (2020). Turkey Refugee Crisis: Border Security. Retrieved from https://neighbourhood-enlargement.ec.europa.eu/enlargement-policy/turkiye/eu-support-refugees-turkiye_en
- EU. (2020). EU Support to Refugees in Uganda. Retrieved from European Commission (https://ec.europa.eu/home-affairs/sites/default/files/what-we-do/policies/european-agenda-migration/20160318_-_fact_sheet_eu-turkey_statement_en.pdf)
- European Commission. (2020). "Turkey - Refugee Crisis." https://ec.europa.eu/echo/where/middle-east/turkey_en
- Evanson Chege Kamau (2019), Global Transformations In The Use Of Biodiversity For Research And Development: Post Nagoya Protocol Implementation Amid Unresolved And Arising Issues. (2022). Switzerland: Springer International Publishing.
- Government Of Uganda. (2017). Refugee Act, 2006. Government Printers.
- Güneş Murat Tezcür (2022), The Oxford Handbook Of Turkish Politics, Oxford University Press

International Crisis Group (2020). Radicalization in Refugee Camps in Turkey. International Crisis Group.

IPCC (2020). Climate Change and Refugees in Uganda. Retrieved from https://climateknowledgeportal.worldbank.org/sites/default/files/2021-05/15464-WB_Uganda%20Country%20Profile-WEB%20%281%29.pdf

IRC. (2020). South Sudan Refugee Crisis. Retrieved from <https://www.rescue.org/country/south-sudan>

IRC. (2020). Syria Refugee Crisis. Retrieved from <https://www.rescue.org/sites/default/files/document/4343/ircemergencywatchlist2020c.pdf>

IRC. (2020). Uganda Refugee Crisis. Retrieved from <https://www.rescue.org/country/uganda>

Kamau, P. (2019). Uganda's refugee crisis: A review of the literature. *Journal of Refugee Studies*, 32(2), 150-175.

Kamau,(2019), *Global Transformations In The Use Of Biodiversity For Research And Development: Post Nagoya Protocol Implementation Amid Unresolved And Arising Issues*, Springer International Publishing

Kanabahita, P. (2019). *Refugee Policy In Uganda: A Policy Review And Analysis*. Fountain Publishers.

Kirişci, (2019), *The Oxford Handbook Of Turkish Politics*, Oxford University Press

Kirisci, K. (2019). *Turkey's Refugee Crisis: An Overview*. Brookings Institution.

Kirisci, K., & Yasar, P. (Eds.). (2018). *Syrian Refugees In Turkey: Integration Challenges And Prospects*. Transnational Press.

Kirişçi, K., Yavcan, B., & Uygun, D. A. (2019). *Turkey's Syrian Refugees: Defusing Metropolitan Tensions*. Migration Policy Institute Europe.

Mupenzi, C., & Barya, J. J. (2020). "Resilience And Coping Strategies Of Congolese Refugees In Uganda." *Journal Of Refugee Studies*, 33(1), 145-162.

Refugees International(<https://www.refugeesinternational.org/reports/2018/10/17/refugee-self-reliance-in-uganda>)

Relief Web. (2020). "Turkey - Social Cohesion." <https://reliefweb.int/report/turkey/social-cohesion-activities-assist-syrian-refugees-and-host-communities-turkey>

Republic Of Turkey Ministry Of Interior. (2020). *Syrian Temporary Protection Regulation*. Ministry Of Interior

Sert, D. (2019). "Integration Of Syrian Refugees In Turkey: Policies, Practices, And Challenges." *International Migration*, 57(5), 234-251.

SRA (2020). Syrian Refugee Association. Retrieved from <https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC8045311/>

UNEP (2020). Environmental Impact of Refugees in Uganda. Retrieved from https://eecentre.org/wp-content/uploads/2019/11/JEU_NEAT_BidibidiFinalReport_07112019.pdf

UNESCO (2020). Cultural Diversity and Exchange in Turkey. Retrieved from https://ich.unesco.org/doc/src/2003_Convention_Basic_Texts-_2020_version-EN.pdf

UNESCO (2020). Innovative Education in Turkey. Retrieved from <https://apa.sdg4education2030.org/sites/apa.sdg4education2030.org/files/2020-06/373718eng%20%281%29-compressed-1.pdf>

UNHCR (2020). Cultural Exchange in Refugee Camps in Uganda. Retrieved from (link unavailable)

UNHCR (2020). Economic Impacts of Refugee Crisis in Turkey. Retrieved from https://www.unhcr.org/people-forced-to-flee-book/wp-content/uploads/sites/137/2021/10/Zara-Sarzin_The-impact-of-forced-migration-on-the-labor-market-outcomes-and-welfare-of-host-communities.pdf

UNHCR (2020). Humanitarian Innovation in Turkey. Retrieved from <https://data.unhcr.org/en/documents/details/86068>

UNHCR (2020). Innovation in Refugee Response in Uganda.

UNHCR (2020). Waste Management in Refugee Camps in Uganda. Retrieved from https://emergency.unhcr.org/sites/default/files/UNHCR%20WASH%20Manual%20-%207th%20Edition%20%28UNHCR%2C%202020%29%20%281%29_1.pdf

UNHCR (<https://www.unhcr.org/3ebf9b4c4.pdf>)

UNHCR (<https://www.unhcr.org/tr/17550-turkey.html>)

UNHCR (<https://www.unhcr.org/tr/en/11329-refugee-protection-in-turkey.html>)

UNHCR. (1951). Convention Relating to the Status of Refugees. Retrieved from <https://www.refworld.org/legal/agreements/unga/1951/en/39821>

UNHCR. (2020). Turkey Refugee Response: 2020 Year-End Report. Retrieved from https://reporting.unhcr.org/sites/default/files/gr2020/pdf/GR2020_English_Full_lowres.pdf

UNHCR. (2020). Uganda Refugee Response: 2020 Year-End Report. Retrieved from <https://data.unhcr.org/en/documents/details/84715>

UNHCR. (2021). "Refugee Convention." <https://www.unhcr.org/en-us/1951-refugee-convention.html>

UNHCR. (2021). "Turkey - Community Centers." <https://www.unhcr.org/tr/en/community-centres>

UNHCR. (2021). "Turkey - Research and Evaluation." <https://www.unhcr.org/tr/en/research-and-evaluation>

UNHCR. (2021). "Uganda - Community Integration." <https://www.unhcr.org/ug/en/community-integration>

UNHCR. (2021). "Uganda - Education Response Plan." <https://www.unhcr.org/ug/en/education-response-plan>

UNHCR. (2021). "Uganda - Legal Framework." <https://www.unhcr.org/ug/en/legal-framework>

UNHCR. (2021). "Uganda - Research and Evaluation." <https://www.unhcr.org/ug/en/research-and-evaluation>

UNHCR. (2021). "Uganda - Self-Reliance Strategy." <https://www.unhcr.org/ug/en/self-reliance-strategy>

Unhcr. (2021). Uganda Refugee Response Monitoring Report. Unhcr.

Unhcr. (N.D.). Uganda. Retrieved From <https://www.unhcr.org/Uganda.html>

UNICEF (2020). Community-Based Initiatives in Turkey. Retrieved from <https://www.unhcr.org/tr/wp-content/uploads/sites/14/2021/03/UNHCR-Turkey-2020-Operational-Highlights.pdf>

UNODC (2020). Human Trafficking in Refugee Contexts in Turkey. Retrieved from https://www.unodc.org/documents/data-and-analysis/glotip/2022/GLOTiP_2022_web.pdf

US Government. (2020). U.S. Support for Refugees in Uganda. Retrieved from <https://www.state.gov/united-states-provides-more-than-25-million-for-refugee-assistance-in-uganda/>

WHO (2020). Water, Sanitation, and Hygiene in Refugee Camps in Uganda.

World Bank (2020). Economic Impacts of Refugee Crisis in Uganda.

World Bank. (2019). "Turkey - Livelihoods Support Project." <https://projects.worldbank.org/en/projects-operations/project-detail/P150600>

World Bank. (2020). "Turkey - Conditional Cash Transfer." <https://projects.worldbank.org/en/projects-operations/project-detail/P162228>

AFRİKA GÜVENLİK ÇALIŞMALARI

Strategic Communication to Contain Symbolic Risks Across Africa

Ameur Mosbah

University of Algiers, Algeria

Mosbah07ameur@gmail.com

Abstract

The concept of "strategic communication" derives its basic meanings from the term communication commonly used in media and communication sciences, which is defined as the presence of "any information exchanged or conveyed between a finite number of parties by means of a publicly available electronic communications service. This does not include any information conveyed as part of a broadcasting service to the public over an electronic communications network, except to the extent that the information can be related to the identifiable subscriber or user receiving the information." These²³⁵ meanings have been employed in some way that serves the goals of war or helps manage conflicts in international relations. In this regard, Christopher Paul also defined strategic communication as a total "describes a variety of instruments used by governments for generations to understand global attitudes and cultures, engage in a dialogue of ideas between people and institutions, advise policymakers, diplomats, and military leaders on the public opinion implications of policy choices, and influence attitudes and behavior through communications strategies..."²³⁶ Additionally, he provided another definition on another occasion, which stipulates that strategic communication "is coordinating everything about the government that communicates (from actual communications of any sort, to policies, to actions) in order to advance the interests of the nation."²³⁷

Strategic communication falls within the research agenda of the science of strategy because of the close relationship between the concept of communication and its modern tools, which are increasingly digitized and widely used to influence public opinion trends, direct the policy agenda, manage conflicts in symbolic terms, and wage psychological warfare against opponents. Broadly speaking, communication propaganda has occupied a large part of the concerns of strategy and security, such that topics related to them have become the most attractive and of interest to popular and governmental public opinion, especially what is happening through social networking sites, international satellite television channels, and private media outlets. Which is usually relatively outside the government's control. Interestingly, the large percentage of information, news, and comments circulating on social media sites has strategic and security implications that attract people's attention. Indeed, security events and international conflicts usually make the headlines on television and social media sites. In addition, all print, audio, and visual media have their own cyber sites for live or recorded broadcasts and the publication of written content. The most advanced level of strategic communication is the emergence of cyber journalism and social networking sites specializing in live or recorded television broadcasts, such as YouTube. These media sources provide great communication services in addition to their great potential for directing public opinion's thinking and influencing its trends and positions. Essentially, the interesting issues that attract attention are those that concern tragic events such as terrorism, international and civil security conflicts, the spread of epidemics (the most recent of which is Corona COVID-19), natural disasters, migration, wars, and other events that fall within the agenda of strategic and security affairs.

Africa is no exception to these symbolic interactions at the global level, which have negatively affected the security of its countries in various ways. The most affected sectors now are societal security,

²³⁵ Lech J. Janczewski and Andrew M. Colarik, *Cyber Warfare and Cyber Terrorism*, (New York: Andrew Colarik. com, 2007), p. 479.

, fo. Charles A. *Information Operations Doctrine and Practice: A Reference Handbook* Christopher Paul, ²³⁶ Krohn (London : Praeger Security International Westport, Connecticut, 2008), pp. 06-07.

1Christopher Paul, Op. Cit., p. ²³⁷ 67.

الصلوة الستينية جي؛ ألبن المجمع عي؛ للثقفلة الستينية حجة الهيقي هلكر الستينية جي الهيقي؛ والمخاطر الرمزية.

national or international level. Alternatively, as Christopher Ball summarized it by saying: “the synchronized coordination of statecraft, public affairs, public diplomacy, military information operations, and other activities, reinforced by political, economic, military, and other actions, to advance U.S. foreign policy objectives.”²⁴¹

The basic idea carried by the concept of strategic communication stipulates that the government’s activities and positions regarding strategic and security issues at the internal and external levels cannot be accomplished or enhanced without those processes that target minds, souls, thinking models, and everything related to psychological trends and cognitive positions, which usually people are carrying in their minds and confront the outside world with acceptance or rejection. From this perspective, strategic communication needs social psychology approaches²⁴² on the topics of psychological attitudes, leadership, cognitive perception, social values, perceptions, and beliefs. All these elements work as independent variables in determining the individual or group’s position toward the outside world. In terms of practice strategy, many terms have been proposed that form the conceptual structure of the operational aspects and procedures for enhancing the performance of strategic communication, the first of which is the concept of “public diplomacy.” In terms of the cognitive extension and applied history of the term, diplomacy can be classified among the ancient concepts in political science and international relations, as its first origins date back to the Greek era, and it continued to be used as a description to express all relations and communications between kings, princes, and governments with their foreign counterparts. However, when combined with the word “public,” it expresses one of the aspects of strategic communication activity, or the meaning of a specific matrix of government activities related to the strategic and security affairs of the state. Christopher Paul coined the term «public diplomacy» in order to formulate the operational and procedural understanding of strategic communication as an approach for achieving policy objectives in a manner that is closely consistent with the general assumption of Sun Tzu’s theory of strategy, summarized in the apothegm won the war without fighting. Alternatively, he said “Hence to fight and conquer in all your battles is not supreme excellence; supreme excellence consists in breaking the enemy’s resistance without fighting.”²⁴³

The concept of “public diplomacy” includes a series of activities carried out by specialized and highly skilled agencies or bodies using computer systems and digital communication tools in order to achieve goals related to improving the image of the state, explaining its positions and policies, defending its options, and correcting perceptions about its foreign policy. The list remains open to include everything related to the intangible processes that the state needs to achieve policy objectives. If war, in Clausewitz’s concept, is the achievement of policy goals through using military force, then public diplomacy, from ²⁴⁴ Christopher Paul’s perspective, is the achievement of policy goals through strategic communication operations. From the perspective of international customs, diplomacy is the sum of official activities directed towards states, carrying out diplomatic representation operations, and everything related to caring for the interests of foreign states within the national borders of the state. However, public diplomacy is defined as those activities directed primarily towards the people of other countries, which include “those overt international public information activities .. designed to promote .. policy objectives by seeking to understand, inform, and influence foreign audiences and opinion makers, and by broadening the dialogue..” becomes more In this way, the concept of public diplomacy ²⁴⁵ comprehensive than information warfare because it does not only include transferring hostile tendencies towards other peoples but also tendencies of peace, cooperation, tolerance, communication, and correcting perceptions. It is worth noting that both concepts are interconnected in mutual dependence and complementarity. Spreading the values of peace and tolerance, for example, necessarily requires

²⁴¹ Christopher Paul, Op. Cit., p. 0

²⁴² Wolfgang Stroebe and Klaus Jonas, « Principles of Attitude Formation and Strategies of Change,» In Introduction to Social Psychology, éd ed., ed. Miles Hewstone, Wolfgang Storebe and Geoffrey M. Stephenson (New York: Backwell Publishers, 1996), pp. 240- 50.

²⁴³ Sun Tzu, Art of War, Trans. Lionel Giles, M.A. (1910) (England: Allandale Online Publishing, 2000), p. 08.

²⁴⁴ Harold R. Winton, “On the Nature of Military Theory, in Toward a Theory of Spacepower, ed. Charles D. Lutes and Peter L. Hays, Vincent A. Manzo, Liza M. Yambrick, and M. Elaine Bunne ([USA]: Institute for Strategic Studies, National Defense University, n.d.), pp. 05-06.

²⁴⁵ Christopher Paul, op. cit., p. 07.

combating trends of extremism, hostility, and incitement to war or terrorism. This can be supported by prosecuting activities contrary to the values of peace, such as wars, ethnic cleansing, political discrimination, civil conflicts, human rights violations, and other activities that undermine the values of world peace. Of course, all of this is implemented from the perspective of the cultural content that the state's foreign policy carries towards others through strategic communication processes.

The important analytical aspect of developing the theoretical base for strategic communication in its relationship to the concept of public diplomacy is summarized in the relatively stable assumption that cyber power is at the heart of the process, given the dramatic developments in digital communications technology and computerized applications enhanced by artificial intelligence that are freely available and accessible to all segments of society. It has become easy for those with low education to operate and use various cyber applications and interact across various networks such as Facebook and X (formerly Twitter), as well as knowing how to use cyber language such as sending signals of appreciation, love, support, sadness, sarcasm, panic, joy, and others, even if he was unable to express this in writing or was dealing with a different language that he did not understand, considering that the cyber language has unified contents or meanings among all cultures. The cyber language has greatly facilitated the process of identifying and measuring people's positions and trends on topics, policies, and decisions taken by decision makers, as well as attitudes toward various events and issues inside or outside the country.

Renewing the Idea of Countering Colonialism

Africa was subjected to the worst colonial treatment in the history of humanity due to the old colonial countries transporting the continent's population by ship to sell them into slavery in the New World. The issue is not about controlling the continent's resources but about robbing people of their freedom and subjecting them to a life of slavery working on farms and mines. The effects of slavery continued until the 1960s, when the United States passed a law prohibiting any discrimination between whites and blacks in the country. Unfortunately, the system of racial discrimination in South Africa, supported by the colonial powers, ended only in 1994. As for geographical colonialism, it ended during the height of the rise of liberation movements after World War II, when most African countries gained independence at the end of the 1960s. After more than sixty years of independence, many African countries fell into artificial security chaos or were the result of natural causes, which is the tragic strategic situation that called for foreign military return in various ways to help restore security and counter the sources of the multi-faceted security threat. The strategic scene holds the return of colonialism in a new guise and with different forces to control the fate of the continent again by creating the compelling security conditions that prompted African governments to accept this option. In fact, there is no single reason attributable to the renewal of the colonial phenomenon in Africa. Rather, it was due, firstly, to the strategic and security vacuum as a result of the weakness of national governments in controlling their territories or providing what Barry Buzan and Ole Waever termed "security overlay."²⁴⁶ Secondly, the continuation of what the Algerian thinker Malek Bennabi termed "acceptable colonization" in African²⁴⁷ consciousness. Thirdly, creating security crises. Fourthly, undermining societal security by severe economic crises, support for terrorist groups, and many other causes that constitute a hybrid model of security threat and show vulnerability to high-intensity strategic disruption. The latter has created an urgent need for a foreign military presence in order to (ostensibly) support national forces and fight terrorist, separatist, or insurgent armed groups. The interesting strategic paradox is that some governments in the Sahel-Saharan region and across the African continent are trying to get rid of the French and American military presence and replace them with their Russian counterparts, that is, replacing one colonialism with another. Therefore, it did nothing except root out the phenomenon of colonialism by itself.

²⁴⁶ Barry Buzan and Ole Waever, *Regions and Powers: The Structure of International Security* (Cambridge, New York: Cambridge University Press, 2003), pp. 51-64.

²⁴⁷ Malek Bennabi, *Problems of Civilization: The View of the Islamic World*, ed. Abdel Sabour Shaheen, Supervised by Malik Bennabi's Symposium (Beirut, Damascus: Dar Al-Fikr Al-Mu'asr, Dar Al-Fikr, 2002), p. 93.

Based on the previous premise, Africa needs to struggle again to complete its liberation from colonialism and depend on others to satisfy its national security needs, assuming that the socio-security tragedies experienced by many countries on the continent originate from the actions of old and new colonial powers that seek to create false security needs (in the words of proponents of critical theory in sociology²⁴⁸) for foreign powers in order to support security stability and steadfastness in combating insurgency and terrorist activities. Until recently, the continent did not know terrorism, but due to the colonial powers, the terrorism they created in South Asia and the Middle East was transferred to West Africa and the Sahel countries. Consequently, strategic logic dictates that the emergence of renewed colonialism on the continent requires a renewed anti-colonial tendency in the mental consciousness, psychological structure, and collective feelings of the African collective conscience. This is done by exploiting strategic communication processes and tools such as strategic education, academic research, education, social media content, media networks, cinema, and the formation of academic and cultural elites. The referent goal of all these communication processes is defined as refining, renewing, and infusing what can be termed the liberated African spirit. Principally, strategic communication is required to achieve this purpose because the aforementioned socio-cognitive processes are harnessed to serve African national security above the theater of consciousness and psychology.

Centrality of Societal Security

Societal security is primarily a communication issue. When it fractures to the level that threatens the national survival of the state, it turns into a strategic communication issue because its interactions and effects escalate from the local level to its national and regional counterparts. Then, it can take on what can be termed “socio-strategic fragility.” Sometimes the latter extends to the international level in some of its security manifestations, such as illegal immigration, organized crime, and terrorism. The vital value of societal security from a strategic communication perspective lies in those focused symbolic processes directed at deepening awareness of the importance of taking the components of societal security through all socio-political, psycho-cultural, and eco-economic interactions at the governmental level or in general society.

Hypothetically, the assumption proposed within this section stipulates that the security of societies is a necessary precondition for the state’s ability to maintain its national survival and preserve its territory as an integrated and unified unity. To achieve this vital strategic purpose, the meanings of societal security should be deepened through mass communication processes and increasing interdependence on media, cyberspace, academia, and even cinema. Furthermore, the content of strategic communication to support the structure of societal security across Africa includes emphasizing the ideas of what the proponents of the security community theory²⁴⁹ have termed: recognizing the existence and survival of others, peaceful and tolerant relations, deepening the sense of we, African identity, and the ability of society to continue under conditions of change and possible and potential threats, according to Ole Waever’s perspective.²⁵⁰ It includes everything related to society's ability to generate factors of civil stability in exchange for the weakness or decline in the production of forms of threat against itself and the disappearance of all manifestations and forms of violent hostility between society and the state, intra-society, or intra-state.

Socio-Religious Tolerance

Tolerance is a moral characteristic of advanced societies from a civilizational perspective, but it becomes of strategic value when it is linked to the sociological cohesion of the state, which in turn underpins the national survival of nations as safe environments for societies. Basically, the characteristics of tolerance in the presence of others, positive interaction with them on the basis of

²⁴⁸Tom Bottomore, *Frankfurt School Tra.* Saad Hagrass, 1st edition (Tripoli: Dar Oya, 1998), p. 43-46.

²⁴⁹ Amitav Acharya, “Collective Identity and Conflict Management in Southeast Asia,” in *Security Communities* (United Kingdom : Cambridge University Press, 1998), pp. 198-202.

²⁵⁰ Paul Roe, *Ethnic Violence and the Societal Security Dilemma* (London and New York : Routledge is an imprint of the Taylor & Francis Group, 2005), p.48.

citizenship (as a political value), good neighborliness (as a social value), and symbolic communication (as a cultural value) are considered necessary pre-conditions for satisfying multi-sectoral security and strategic needs.

All criteria or rules for producing socio-religious tolerance share the centrality of communication, which deepens awareness of the strategic importance of this variable in providing a safe community life for individuals and dissipates the sources of undermining the existential pillars of the state as a manifestation of the system. Considering that the opposite means security chaos that destroy innocent lives and destroys all conditions of life and people's property. The general idea on which the cognitive and inferential structure of this variable can be based is that if I do not preserve your survival, I am in fact destroying my survival and wasting the conditions for my continuation in life. In terms of cognitive roots, Islam has noted this principle in building social life since the beginning of the prophetic call and in the last commandments of the Messenger of God, peace and blessings be upon him, in the Farewell Pilgrimage. The Prophet, may God bless him and grant him peace, made peace with the Jews as a different religion and ethnicity in order to create the appropriate climate for societal security and cultural and ethnic coexistence within the Medina community. During the Farewell Pilgrimage in the ninth year of the Hijra, he called out at the top of his voice at the level of Arafat: You all belong to Adam, and Adam is from dust.

Principally, Africa needs to develop a culture of socio-religious tolerance among religions, ethnicities, languages, and nationalities by encouraging positive communication and combating social ostracism. The outputs of all these communication processes are transformed into essential inputs to support the comprehensive national security structure and the socio-strategic cohesion of states. In fact, the latter has been undermined in many African cases by sources of damage to societal security (Sudan is considered the most recent African case in which vulnerability to societal security led to undermining the national survival of the state when the civil war broke out in 2023). The people there have a culture of political cancellation of each other in their minds and behavior. In short, the principle of socio-religious tolerance is based on the assumption that there is no available opportunity or ability to eliminate ethnicities, sects, ideologies, or sub-cultures from societies in any way, but the rational way is to coexist with them as socio-cultural facts and work towards enhancing societal functional integration in a way that leads to the elaboration of the concept of the security community, in the words of Karl Deutsch.²⁵¹

The processes of communicative strategic interaction in themselves are not the essence of societal security, but their outcomes are essentially defined in cooperation with interlocking matrices, which in turn reflect the meanings of sociological integration. The intended functional strategic communication process is one that leads to the elaboration of positive ideas, contributes to setting and defining the correct goals, and creates consensus on issues directly related to improving the conditions of daily life for the individual and the group. The conditions required for the process of establishing societal security through strategic communication are summarized in the issues of economic development, democracy, human rights, common identity, communicative tolerance, and societal cooperation or intra-societal component cooperation. In other words, all parties are pushed cognitively, perceptually, and emotionally towards each other to meet at the points of intersection, unify awareness and positive trends towards functional cooperation, and build negative trends towards cultural, ethnic, and sectarian fragmentation and rupture. The same can be applied to the processes of education and socialization, as these sociological processes can simultaneously carry functional disadvantages and positive functional tasks that enhance integration.

Culture of Ethnic Communication

One of the sources of undermining the security stability of countries in Africa is tribal conflicts with various motives as a result of the widespread tribal or ethnic tendency towards controlling others and

²⁵¹Karl W. Deutsch, *The Analysis of International Relations*, 3rd edition (U. S. A.: Prentice-Hall International Editions, 1988), pp. 282-89.

eliminating their rights to existence, decent living, rights to wealth, and participation in political power. The alternative option to this dramatic situation is to develop concepts and symbolic content that deepen the idea of ethnic communication instead of ethnic abolition or ostracism. Tribes and ethnic diversity are fixed sociological facts that cannot disappear in any way, and armed conflicts over tribal or ethnic identity are a losing option for everyone. Therefore, ethnic communication to create a kind of harmony around different issue-areas can spare countries from many security tragedies and humanitarian disasters and save a lot of material and human resources. It is a win-win approach for everyone, even at different levels of profit. If it comes to the field of politics, for example, the logic of the ethnic communication approach dictates that a greater proportion of people belonging to different ethnicities and tribes be integrated into the various political processes through the creation of different methods, such as general elections, but the latter can exclude some minorities from the process. Therefore, other methods can be resorted to, such as creating a percentage of seats within the elected bodies that are appointed by the head of state or establishing national political bodies in which representatives from all ethnic components are chosen by appointment, provided that this is done according to the proportion of population density. Other methods can be innovated when the ethnic communication approach becomes the philosophical reference for managing political affairs. Through the national military service system and the recruitment system to work within its corps, security and military institutions can attract people from all ethnic and tribal groups that make up society²⁵² so that their human composition becomes a reflection of the socio-ethnic map of society. Such processes will create a general societal feeling that state institutions, both military and civilian, emerge from the socio-demographic distribution of society. This will avoid the state entering into conflict with society and reduce the tendencies of certain ethnic groups to control others by employing the coercive tools of the state. All of these processes and others fall under the category of functional or systemic ethnic communication, which corresponds to the concept of "sociologic functional integration"²⁵² suggested by proponents of functional theory and the concept of the "security community" proposed by proponents of security community theory.²⁵³

There is another type of ethnic communication that can be called "inter-ethnic symbolic communication," which focuses on cultural communication, the dissemination of African culture, geo-cultural commonalities, the development of common political and symbolic concepts, the encouragement of a common literary and artistic heritage, and media and cyber programs that encourage ethnic communication, in addition to encouraging cinema and theater to spread the culture of communication between ethnic groups. The main advantage of the role of strategic communication in activating this approach through symbolic media is identified in society's easy understanding of the content that is broadcast, published, or disseminated by means of mass communication tools. It is an approach that provides a great opportunity for ethnicities to communicate with each other, to know each other, to become aware of each other's existence, to correct mutual misperceptions, to enable each party to understand the other well, and all the benefits that the communication approach to functional integration²⁵⁴ spoke about. The evidential structure of this principle can be strengthened by the assumption proposed by theorists on the subject of perception and misperception, according to which²⁵⁵ many political disputes that can tragically develop into armed conflicts result from misunderstandings, lack of communication, prejudices, a mistaken image that one holds about others, and negative beliefs towards others. Therefore, inter-ethnic communication takes on a strategic dimension when it contributes to ease inter-ethnic relations within a single society and between African societies, reduce racially motivated hostile sensitivity, correct misunderstandings, and other cognitive processes that can make many security tensions and sources of undermining societal security disappear on its own.

²⁵² Sayyed Ali Sheta, Sociological Theory (Alexandria: University Youth Foundation, 1993), pp. 292-99.

²⁵³ Emanuel Adler and Michael Barnett, « Security Communities in Theoretical Perspective, » in Security Communities (United Kingdom : Cambridge University Press, 1998), pp. 03-06.

²⁵⁴ Ernst B. Haas, « The Study of Regional Integration : Reflections on the Joy and Anguish of Pretheorizing, » International Organization 24 (Autumn 1970): 99-102.

²⁵⁵ Robert Jervis, « Perception and Misperception in International Politics, » in International Relations Theory: Realism, Pluralism, Globalism, ed. Paul R. Viotti and Mark V. Kauppi, 2nd ed. (New York: MacMillan Publishing Company, 1993), pp. 286-99.

Developing African Strategic Thought

Strategic thought means all the suggestions, visions, conclusions, and lessons drawn from the experience of countries and groups across the world with strategic and security affairs. Hence, it is extracted from the characteristics of the environment that formed a container for experiments and testing the ideas of this field of social knowledge. The “environment” component (the theorist who most noted the importance of this variable is Harry Yarger²⁵⁶) in this definition indicates the importance of some independent variables in generating or elaborating the conceptual content of the African strategic thought elements. Some theorists have pointed out these intervening variables in producing strategic specificity, such as strategic context, strategic culture, national priorities, strategic history, and social pattern. Even if Colin S. Gray expanded the concept of context (which includes five sub-contexts: political, strategic, cultural, historical, economic, and technological²⁵⁷) and strategic culture (which includes seventeen dimensions²⁵⁸). As long as all of these variables and others interfere to a certain extent in elaborating the specificity of the conceptual, theoretical, and operational content of strategic thought, Africa should develop its own thought based on the contextual, cultural, and environmental specificities that characterized the different historical periods in the modern era.

Elements of African specificity can be identified in the long colonial history whose outcomes extend to the present time, affecting all political and strategic developments and interactions among African nations. In most cases, the effects have been negative, producing prolonged civil conflicts, major massacres, terrorist activities, increased foreign military deployments, and rising illegal immigration and organized crime activities. This is not the only source for generating African strategic ideas, but there is a component of hybrid civilizational and cultural diversity due to the military campaigns on the continent since the ancient Roman era, through the Islamic conquests, all the way to Western colonialism in the modern era. The Roman presence was limited to the north of the continent, while the Islamic conquests deepened into the center of the continent, and modern colonialism was comprehensive. In fact, there are many nations that have invaded the continent throughout the different historical eras of human history. In addition, the ancient African civilization expresses the original personality, which has undergone modification as a result of contact with other cultures. Within all of these historical and contextual data, no country from the continent invaded countries on other continents, and even migration to the New World was forced, resulting from the transport of Africans as slaves to work in the fields and mines of the New World under the leadership of the European empires at the time. All of these developments call for the development of strategic thought specific to Africa through academic and strategic dialogues between elites and decision-makers on priority issue areas in the consciousness of African nations.

The priorities of vital value to most of the continent's people are the soft agenda and societal security issues, arrayed among the elements of economic development, improving social welfare, containing civil conflicts, political stability, building state institutions, education, food, public services, and other goals urgently required by communities. All of these elements are considered major agenda items for developing strategic thinking for Africa. According to socio-cultural data, strategic history, and the nature of security threats, the attention of African strategic thinking must be focused on the needs of societal security, the strategy for containing the multifaceted sources of security vulnerability emanating from the characteristics of the local environments, and approaches to developing state institutions in accordance with contemporary standards. Not only that, but thinking must be focused on ideas that help dispel political and moral rifts between countries and societies, intra-society, and between tribes and ethnic groups as major research topics and essential thinking directions for developing the science of African strategy. Of course, it is not possible to do all of these things through scattered individual efforts. Rather, the process needs to organize collective actions in the form of periodic activities or strategic

²⁵⁶ Harry R. Yarger, *Strategic Theory for the 21st Century: the Little Book on Strategy* (United States : Strategic Studies Institute 2006), p. 17.

²⁵⁷ Colin S. Gray, *Strategy and Politics* (New York: Routledge, 2016), p. 105.

²⁵⁸ Colin S. Gray, *Modern Strategy* (Oxford New York: Oxford University Press, 1999), p.23.

dialogues between theorists, professors, and student researchers specializing in the field of strategic and security studies.

Strategic dialogue must take all the forms that theorists²⁵⁹ spoke about in international relations (dialogue within the model, intra-model, and between the theories) in order to discuss and research the deep levels of the strategic issues presented to African countries and societies. In practical terms, the process needs to provide different frameworks that facilitate the process of academic communication between different African elites who are supported by governments or directly under their auspices. This, in turn, requires a deep awareness among African governments about the role of elites communicating with each other across the continent to develop a strategic heritage based on the continent's strategic priorities and, at a more distant level, to contribute to feeding global strategic thought.

African Strategic Culture

Strategic culture is primarily related to employing symbolic elements to serve strategic purposes, or it is the mutual functional relationship between culture and strategy such that each one of them acts as an independent and dependent variable at the same time. The concept of strategic culture in the Western school carries several meanings related to the survival of the state in the first place, as it means “set of shared beliefs, assumptions, and modes of behavior, derived from common experiences and accepted narratives (both oral and written), that shape collective identity and relationships to other groups, and which determine appropriate ends and means for achieving security objectives.” Alastair For his part,²⁶⁰ Iain Johnston believes that the term strategic culture includes “an integrated system of symbols (i.e., argumentation structures, languages, analogies, metaphors, etc.) that acts to establish pervasive and long-lasting grand strategic preferences by formulating concepts of the role and efficacy of military force in interstate political affairs.” The previous two definitions are useful as a terminological basis²⁶¹ for theorizing about African strategic culture, but attention must be drawn to the fact that the African strategic environment needs a special understanding of the culture whose agenda or priorities are expanded national security. That strategic culture places the needs of societal and socio-cultural security at the top of the pyramid of political concerns due to the many civil and ethnic conflicts that have torn apart the continent's societies since the period of national independence until today. The African security environment needs a culture that includes rejecting conflict and supporting cooperation, rejecting interruption and encouraging communication, silencing the fire of weapons, and letting the mind speak. Therefore, the intended African strategic culture is centered around hybrid socio-political security-making while developing approaches and methods to counter the sources of threats that undermine societal security.

The vital value of strategic culture is identified in influencing a number of cognitive and behavioral areas such as the way of thinking, self-evaluation, perception of others, behavioral attitude, relationship with the state, relationship with society, image of achievement and loss, and other areas related to symbolic power. All of the aforementioned fields and others represent important sources for creating a number of strategic operations, such as supporting the state's national security, creating societal security, achieving multi-sectoral national achievements, and improving societal presence. Many of the problems plaguing African societies will find their way to resolution on their own when the positive components of strategic culture are marketed through the use of strategic communication tools. The basic idea that is intended to be emphasized in this regard is that culture becomes of strategic value when it is used as

²⁵⁹Michael Banks, “The Inter-Paradigm Debate,” In *International Relations: A Handbook of Current Theory*, ed. Margot Light and A. J. R. Groom (Great Britain: Frances Pinter (Publishers) Limited, 1985), pp. 12-13.

²⁶⁰Thomas G. Mahnken, «U. S. Strategic and Organizational Subcultures,» in *Strategic Culture and Weapons of Mass Destruction: Culturally Based Insights Into Comparative National Security Policymaking*, ed. Jeannie L. Johnson, Kerry M. Kartchner, and Jeffrey A. Larsen (United States: Palgrave Macmillan, 2009), p. 70.

²⁶¹David G. Haglund, «What Good is Strategic Culture?,» in *Strategic Culture and Weapons of Mass Destruction: Culturally Based Insights Into Comparative National Security Policymaking*, ed. Jeannie L. Johnson, Kerry M. Kartchner, and Jeffrey A. Larsen (United States: Palgrave Macmillan, 2009), p. 18.

a communicative approach for producing the security and strategic effects referred to previously. In fact, as a result of the complex security problems that have afflicted the continent for a long period of time, major distortions have emerged in the strategic culture of African societies, which have suffered major symbolic rifts as a result of religious, tribal, and ethnic armed conflicts. At the same time, a parasitic culture has emerged that feeds on sources of security damage to societal and national security. Accordingly, there has been an urgent need to develop an African strategic culture, renew the existing one, and repair the cultural rifts referred to previously. Such processes can only be readily available through sustained communication between African elites to organize strategic dialogue on major cultural issues that are relevant to the strategic and security concerns acutely presented to African societies. For example, ethnic conflicts, religious conflicts, civil wars, and African societal security challenges cannot be avoided or contained unless a functional strategic culture is created and disseminated that crystallizes societal priorities in the African consciousness, helping to create societal power that drives the focus of scattered or neglected efforts in order to alleviate strategic vulnerability across the continent.

Organization Harming Mozambique's Security: DAESH

Mozambik'in Güvenliğine Zarar Veren Örgüt: DEAŞ

Eren YİĞİTOĞLU

Ankara Hacı Bayram Veli Üniversitesi, Ankara, Türkiye

erenyigitoglu57@gmail.com

0009-0000-9022-7935

Mozambik, Afrika'nın güneyinde doğusunda Hint Okyanusu, güneybatısında Güney Afrika ve Esvatini, batısında Zimbabve, kuzeybatısında Zambiya, kuzeyinde Malavi ve Tanzania ile komşudur. Ülkenin kuzeyinde keşfedilen petrol ve doğal gaz kaynakları ile birlikte Afrika'da dikkat çeken ülkelerden birisi haline gelmiştir. Bununla birlikte keşfedilen yer altı kaynakları ile birlikte 2017 yılından itibaren ülke içerisinde çatışma ortamı yaşanmış, Mozambik bu kaos ortamında uluslararası örgütlerden yardım talebinde bulunmuştur. 2017 yılından itibaren ülke içerisinde yaşanan iç karışıklıklar günümüzde hala devam etmektedir.

1. Mozambik'in Tarihi

Coğrafi Keşifler'in öncülerinden birisi olan Portekiz, dünyanın farklı noktalarını keşif yapma amacıyla keşif gemileri göndermiştir. Bunlardan birisi de Vasco da Gama'nın 1498'de Ümit Burnu etrafında gerçekleştirdiği yolculuktur.²⁶² Mozambik'in Portekizliler tarafından keşfedilmesi ile birlikte Portekiz'in Mozambik'te uzun yüzyıllar sürecek olan hakimiyeti başlamıştır. Portekiz, 16. yüzyıl ortasından itibaren Mozambik Adası ve Sofala liman kentini (günümüzde Nova Sofala olarak geçmektedir) hakimiyet altına almıştır. 1530'lu yıllar ile birlikte Portekizliler ülke içerisinde yer alan Zambezi Nehri kıyısında yer alan Sena ve Tete'de garnizon ve ticaret karakolları oluşturarak ülkenin iç taraflara doğru ilerlemeye başladı. Her ne kadar Portekiz'in etkisi genişlese de gücü sınırlı kalmıştır. 1500-1700 yılları arasında kıyı ticaretinde Portekizliler, Arapları büyük ölçüde bölgeden uzaklaştırmış fakat 1698'de Mombasa Adası'nda yer alan Fort Jesus'taki kale Arapların eline geçmiştir. Portekiz stratejik konumda bulunan bölgeye kaybettikten sonra Hindistan, Uzak Doğu ve Brezilya'daki sömürgelerini korumaya adanmış. Bölge bu dönemde Hindistan'da yer alan Goa'dan yönetilirken 1752'den itibaren bu durum değişmiştir. 1752 yılından itibaren Mozambik, Lizbon'dan yönetilmeye başlanmıştır. 19. yüzyılda ise diğer büyük güçler de bölgede sömürge toprakları ele geçirmeye başladı. Birleşik Krallık Güney Afrika'da hakimiyetini pekiştirirken Fransızlar da Madagaskar'ı kontrol altına aldı.

1890'larda Portekiz'in Mozambik kıyı şeridinde hakimiyeti vardı. Kıyı şeridinin kontrolüyle birlikte Portekiz, Afrika'daki diğer önemli sömürge toprağı olan Angola ile Mozambik arasında kalan bölgenin kendi kontrolü altına girmesi gerektiğini savunmaktaydı. Her ne kadar Almanlar Portekizlilerin bu iddialarını desteklese de bölgedeki finansmanın büyük bir çoğunluğunun Birleşik Krallık'tan gelmesinden dolayı ve Birleşik Krallık ile savaşacak askeri gücünden yoksun olmasından dolayı Portekiz 1891'de Birleşik Krallık ile anlaşmak zorunda kaldı.²⁶³

Bölgede önemli yer altı kaynaklarının keşfi ile birlikte demiryolu ile liman yapımına büyük önem verilmiş ve bu yönde atılan adımlar hızlanmıştır.²⁶⁴ Fakat yapılan yatırımlara rağmen bölgedeki ekonomik refah artışı çok düşük olmuştur. Portekiz'in başına Salazar'ın geçmesi ile birlikte bu durum pek değişmemiştir. 2. Dünya Savaşı'nın bitimi ile birlikte dünya genelinde başlayan anti-kolonyal

262 Mozambik Cumhuriyeti Yüksek Komiserliği, <https://www.mozambiquehighcommission.org.uk/history.html>.

263 Kathleen Eddy Sheldon, Jeanne Marie Penvenne, "History of Mozambique", <https://www.britannica.com/place/Mozambique/Colonial-Mozambique>, Son Düzenlenme Tarihi: 25.07.2024.

264 John Donnelly Fage, A. D. Roberts, Roland Anthony Oliver, "The Cambridge History of Africa", Cambridge University Press, 1986, s.523.

düzenle birlikte Portekiz'in hakimiyeti altındaki sömürge topraklarında da kıpırdamaların başlamasına neden olmuştur.²⁶⁵

1960'lı yılların başıyla birlikte Mozambik'te de bağımsızlık yanlısı hareket güçlenmeye başlamıştır. Mozambik'in bağımsızlık yanlısı ilk hareketi ise 1962 yılında Mozambikli siyasi temsilcilerin Tanzanya'da bir araya gelmesiyle başlamıştır. Bu dönem sosyalist görüşe sahip olan Mozambik Kurtuluş Cephesi (FRELIMO) kurulmuş ve ilk başkanı da Eduardo Mondlane seçilmiştir. Afrika'nın yeni bağımsız olan devletleri ve Doğu Bloğu üyesi ülkeler tarafından eğitim ve askeri destek alan FRELIMO güçleri, 1964 yılından itibaren Mozambik'in kuzeyinde yer alan bölgelere saldırarak bağımsızlık savaşını başlatmıştır. Bağımsızlık Savaşı'nın başlamasıyla birlikte sadece Mozambik'te değil uluslararası yardımın da sağlanması amacıyla FRELIMO içerisinde yer alan diplomatlardan Marcelino dos Santos, diğer ülkelerden yardım sağlanmasına öncülük etmiştir.²⁶⁶ 1977 yılına kadar resmileşmediyse de örgüt, Maoist - Marksist bir ideoloji benimsemiştir. Onun için bu dönemde SSCB ile birlikte Çin, Vietnam ve Cezayir'deki gerilla savaşlardan ilham almışlardır.²⁶⁷ Bununla birlikte Kwame Nkrumah ve diğer Afrikalı önderler öncülüğünde kurulan Afrika Birliği Örgütü (OAU) tarafından erken bir dönemde tanınmıştır.²⁶⁸ Hatta Afrika Birliği Örgütü, Mozambik'in bağımsızlığını elde edebilmesi için FRELIMO'ya fon da sağlamıştır. FRELIMO'nun bağımsızlık çabalarını kuzey komşusu Tanzanya da desteklemiştir. 1961'de bağımsız olduktan sonra ülkenin başında geçen Julius Nyerere, FRELIMO dahil olmak üzere Mozambik'in bağımsızlığı için çalışan diğer oluşumlara da kendi ülkesinin operasyonel üs olarak kullanılmasına izin vermiştir.²⁶⁹

1964'te başlayan bağımsızlık savaşında ilk olarak FRELIMO'nun 7.000'lik bir askeri kuvveti bulunmaktaydı. FRELIMO, kendisinden güçlü Portekiz'e karşı ilk başta çok fazla umudu yoktu. Bununla birlikte bağımsızlık için başlayan bu savaşta ana hedef 'Portekiz'e yıpratmak ve müzakere masasına oturarak bağımsızlığı ilan etmek' olmuştur. Fakat Portekiz'in ana hedefi Mozambik'e bağımsızlık vermek yerine bölgedeki 8.000'lik askeri kuvvetin sayısı 1967 yılına kadar 24.000'e çıkarmak olmuştur.²⁷⁰ Düzensiz birliklerden oluşan FRELIMO, Çin ve SSCB silahları ile donatılmıştır. İlk başlarda barışçıl müzakere yolunu deneyen FRELIMO, 25 Eylül 1964 tarihi itibarıyla Tanzanya üzerinden Mozambik'in kuzeyine saldırıya başladı.²⁷¹ Yerel halkın desteği ile Mozambik'in kuzeyinde yer alan Portekiz kuvvetlerine yönelik saldırılar başlamıştır. Gerilla usulü saldırılar düzenleyen FRELIMO, ilk saldırı dalgasında Portekiz güçlerine karşı büyük zayıflar verdirmiştir. 1967 itibarıyla bölgedeki dengede nüfusun 1/7'i ve toprakların ise 1/5'i FRELIMO'nun eline geçmiştir.²⁷²

25 Nisan 1974'te solcu askerlerden oluşan bir grup Karanfil Devrimi ile Marcelo Caetano'nun iktidardan devrilmesine sebep oldu. Karanfil Devrimi ile başa geçen António de Spínola, FRELIMO güçlerine ateşkes çağrısı yaptı. İki taraf arasında başlayan müzakereler sonuç vermiş ve 1974 yılında Lusaka Anlaşması resmi olarak imzalanarak bağımsızlık savaşı sona ermiştir. Barış anlaşmasının imzalanmasıyla birlikte Mozambik bağımsızlığını kazanmış ve FRELIMO iktidarı ele almıştır. Ülkenin resmi bağımsızlık günü Samora Machel'in isteği üzerine FRELIMO'nun kuruluşunun 13. yıl dönümü olan 25 Haziran 1975 olmuştur. Mozambik'in bağımsız olması ile birlikte FRELIMO önderlerinden

265 Thomas Kennedy, "Mozambique", <https://www.newadvent.org/cathen/10610a.htm>, Erişim Tarihi: 10.03.2007.

266 Corrado Tornimbeni, "Nationalism and Internationalism in the Liberation Struggle in Mozambique: The Role of the FRELIMO's Solidarity Network in Italy", *South African Historical Journal* 70, no 1 (2018), s.194-214.

267 Dainel Kaiser, "'Makers of Bonds and Ties': Transnational Socialisation and National Liberation in Mozambique", *Journal of Southern African Studies* 47, Sayı 1 (2017), s. 29-48.

268 Guy Arnold, "Wars in the Third World Since 1945", Londra, Bloomsbury Academic, 2016, s.41.

269 George Roberts, "The assassination of Eduardo Mondlane: FRELIMO, Tanzania, and the politics of exile in Dar es Salaam", *Cold War History* 17, Sayı 1 (2017), s. 1-19.

270 João Paulo Borges Coelho, "African Troops in the Portuguese Colonial Army, 1961-1974: Angola, Guinea-Bissau and Mozambique", *Portuguese Studies Review* 10, (1) (2002), s.129-150.

271 Malyn Newitt, "A History of Mozambique", 1995, s. 517.

272 Brendan F. Jundanian, "The Mozambique Liberation Front", Library of Congress: Institut Universitaire De Hautes Etupes Internacionales, 1970, s.70.

Samora Machel ülkenin başına geçmiş²⁷³ ve 19 Ekim 1986 tarihine kadar ülkeyi yönetmiştir. Ülke her ne kadar uzun yıllardır bağımsızlık savaşıyla uğraşsa da bu sefer de iç savaş süreci başlamıştır. Rodezya (günümüzdek adı Zimbabve) Merkezi İstihbarat Örgütü (CIO) destekli²⁷⁴ anti-komünist muhalif gruplardan oluşan²⁷⁵ Resistência Nacional Moçambicana (RENAMO) güçlerinin 1975 yılından itibaren kurulması ile birlikte çatışma ortamı yaşanmaya başlamıştır. Siyasi politikaları bakımından FRELIMO'nun karşısında olan RENAMO daha çok geleneksel kaygıları öne çıkartmaktaydı.²⁷⁶ 1977'de RENAMO güçleri FRELIMO hükümetine karşı bir ayaklanma başlatarak iç savaşının fitilini ateşledi. Savaş sırasında komünist ülkelerle arası iyi olan FRELIMO, 1978'de Mozambikli bir grup öğrencinin öğrenim görmesi amacıyla Küba'ya gönderilme kararı olmuştur.²⁷⁷

30 Mayıs 1977 tarihinde başlayan iç savaş süreci ile birlikte dış ülkeler ve örgütler de mücadelenin bir parçası olmuştur. Anti-komünist yönetimler olan Rodezya (1979'a kadar) ve Güney Afrika ülkeleri RENAMO'yu destekler iken FRELIMO'yu destekleyenlerin arasında SSCB, Tanzanya, Malavi ve Zimbabve (1980'den itibaren) gibi ülkeler savaşın bir parçası olmuştur. Tanzanya, Malavi ve Zimbabve FRELIMO'ya kontrol ettiği bölgelerde asker konuşlandırarak destek olma yolunu seçmiştir.²⁷⁸ 1975'ten 1979'a kadar Rodezya ise FRELIMO hükümeti ile sıkıntı yaşamasından dolayı Mozambik'in içlerine askeri kuvvetlerini sokmuştur. 1980'li yıllarla birlikte Kuzey Kore, Doğu Almanya, Romanya Sosyalist Cumhuriyeti ve SSCB'nin FRELIMO'ya sağladığı askeri yardımlarla birlikte FRELIMO güçleri biraz da olsa güçlenebilmiştir. Kırsal kesimlerde RENAMO güçleri hakim iken büyük şehirlerde ise FRELIMO güçleri tarafından kontrol edilmekteydi. İki taraf arasında yoğun geçen çatışmalarla birlikte Soğuk Savaş'ın bitiş dönemine doğru iki taraf müzakere masasına oturmayı kabul etti. FRELIMO, 1989'da hazırladığı yeni anayasa taslağında çok partili sistemi kabul ettiğini belirtmiş ve bu maddenin yer aldığı anayasa Kasım 1990 tarihi itibarıyla kabul edilmiştir. Kabul edilen bu anayasa ile birlikte Mozambik çok partili bir ülke haline dönüşmüş ve demokratik haklar güvence altına alınmıştır.

4 Ekim 1992 tarihinde BM'in desteğiyle Sant'Egidio Topluluğu tarafından müzakere edilen Roma Genel Barış Anlaşmaları, Mozambik Cumhurbaşkanı Chissano ile RENAMO lideri Afonso Dhlakama arasında İtalya'nın başkenti Roma'da imzalandı ve 15 Ekim 1992 tarihi itibarıyla yürürlüğe girmiştir. Yapılan bu anlaşma ile birlikte 7.500 kişiden oluşan BM Barış Gücü Mozambik'teki durumu kontrol altına almak için 2 yıl boyunca ülke içerisinde kalmıştır. Ayrıca 2.400 kişiden oluşan uluslararası gözlemci grubu da Ekim 1994'te yapılan seçimleri izlemek amacıyla ülkeye gelmiştir. İç Savaş'ın sonunda toplam yaklaşık 1 milyon kişi vefat etmiş, 5,7 milyon kişi ülke içerisinde yerinden olmuş ve 1,7 milyon kişi de mülteci konumuna düşmüştür. Bundan sonra FRELIMO hükümette kalmaya devam etmiş ve RENAMO ise ana muhalefet partisi olmuştur.

Mozambik'te DEAŞ'ın Ortaya Çıkış Süreci

Mozambik'in kuzeyinde yer alan Cabo Delgado ile Niassa eyaletleri ülkenin İslam dinine mensup insanların çoğunlukta yaşadığı bölgelerdir. Bu durum Portekiz'in bölgeye yerleşmeye başlamadan önce bölgeye gelen Arap tüccarlar sayesinde gerçekleşmiştir. Bu tüccarlar ve diğer İslam dinine mensup kişilerin bölgeye yerleşmesiyle birlikte bölgede İslam nüfusu artmaya başlamıştır. Portekiz'in bölgeyi

273 Natália Bueno, "Different mechanisms, same result: Remembering the liberation war in Mozambique", *Memory Studies* 14 (5), s.1018-1034.

274 Margaret Hall, Tom Young, "Confronting Leviathan: Mozambique Since Independence", Ohio University Press, s.117-120.

275 Stephen A. Emerson, "The Battle for Mozambique: The Frelimo Renamo Struggle 1977-1992", Helion and Company, s.74-110.

276 Christopher Alden, "Mozambique and the Construction of the New African State: From Negotiations to Nation Building", Basingstoke, Palgrave Macmillan, 2001, s. 15-31.

277 Piero Gleijeses, "Visions of Freedom: Havana, Washington, Pretoria and the Struggle for Southern Africa 1976-1991", University of North Carolina Press, 2013, s. 85.

278 Alex Vines, "Still Killing: Landmines in Southern Africa", New York, Human Rights Watch, 1997, s.66-71.

sömürge toprağı olarak yönetmesiyle birlikte İslam dinine inananların sayısında bir miktar azalma meydana gelse de bugüne kadar Müslümanlar kendi varlıklarını koruyabilmiştir. 2005, 2007 ve 2017’de ülke içerisinde yapılan anketlerde İslam dinine inananların arttığı gözlemlenmiştir.²⁷⁹

Mozambik’te DEAŞ’ın ortaya çıkması ise 2017 yılını buldu. İlk başlarda bölgede Eş-Şebab’ın bir parçası olarak kendini duyuran örgüt, Müslümanların arasında örgüte militan kazandırma konusunda zorluk çekmemiştir. Eş-Şebab daha çok Somali’de faaliyetlerini sürdürürken Mozambik’te ortaya çıkan bu yapı, uzun yıllar Mozambik’in güvenliğine zarar verecekti. Vehhabilik inancına inananların oluşturduğu örgüt, ilk örgütlenme çalışmalarını 2007 yılı itibarıyla başlamıştır.²⁸⁰ Selefçiler bu kapsamda ülkede Cabo Delgado eyaletine yoğunlaşmıştır. 2010 yılıyla birlikte bu selefçi gruplar Cabo Delgado eyaletinde yer alan Mocimboa da Praia’yı üs olarak kullanmaya başlamış²⁸¹ bununla birlikte güneyde yer alan Balama ve Chiure, kıyı şeridinde yer alan Macomia, kuzey kısmında yer alan Nangade ve eyaletin batısında yer alan Niassa eyaletinde ilk oluşumlar kurulmaya başlanmıştır.

Mozambik’in kuzeyinde bu gelişmeler yaşanırken benzer olaylar Tanzanya’da da yaşandı. 2012-2017 yılları arasında Tanzanya’nın Tanga bölgesinde de selefçi gruplar ortaya çıkmıştır.²⁸² Tanzanya’nın Darüsselam kentinin güneyinde yer alan Kibiti bölgesinde selefçi gruplar, iktidar partisi ve yerel hükümet yetkililerine karşı ayaklanma başlatmıştır.²⁸³ 2015-2017 arasında bölgede düzenlenen ayaklanma en sonunda Tanzanya güvenlik güçleri tarafından bastırılmış, ayaklanmanın kilit liderleri ise Mozambik ile Demokratik Kongo Cumhuriyeti’ne kaçmıştır.²⁸⁴

Kuzey Mozambik’te 2010’lu yıllarda selefçi grupların ortaya çıkmasında Cabo Delgado eyaleti açıklarında bulunan doğal gaz kaynağı da keşfedilmesi önemli yer tutar. Anadarko şirketi tarafından bulunan doğal gaz kaynağı, 2014 yılı itibarıyla sıvılaştırılmış doğal gaz (LNG) kaynağının ülke içerisine dağıtımı için Palma kasabasında yatırım yapılmasına karar verilmiştir. Bu yıl içerisinde yatırımın hızlıca hayata geçmesi için Kanun Hükmünde Kararname (HKH) de çıktı. Proje nihai olarak 2018 yılında onaylandı. 2019’da ise Fransız merkezli TotalEnergies şirketi, Anadarko’yu satın almış ve aynı yıl içerisinde de Nihai Yatırım Kararını duyurmuştur.²⁸⁵ Her ne kadar Mozambik için önemli bir yatırım olsa da bu proje DEAŞ’ın eylemleri nedeniyle sürekli olarak projenin aksamasına neden olmuştur. Afrika’nın en önemli üç doğal gaz keşfinden birisi olan bu keşifle birlikte bölgenin diğer bir önemi ise elektrikli araç aküleri ve akıllı telefonlarda kullanılan grafit ile yakut gibi kazançlı maden yataklarının da olmasıdır. Ayrıca bölgedeki işsizlik oranı ve geçim sıkıntısının yaşanması bölgede yaşayanlar için başka alternatiflere yönelmelerine neden olmuştur.

Bu koşullar altında selefçi gruplar 2017 yılıyla birlikte Kuzey Mozambik’te günümüzde hala devam eden ayaklanma sürecini başlattı. İlk başta yapılan eylem ve saldırılarda örgüt DEAŞ adını kullanmamaktaydı. Daha çok Eş-Şebab’ın bir parçası olarak faaliyetler gerçekleştirildiğine inanılmaktaydı. Örgüt tarafından yapılan ilk saldırı Ekim 2017’de 20 örgüt mensubunun Mocimboa da

279 Jeanne Marie Penvenne, Kathleen Eddy Sheldon, “Religion of Mozambique”, <https://www.britannica.com/place/Mozambique/Religion>, Son Düzenlenme Tarihi: 29.07.2024.

280 Eric Morier-Genoud, “The Jihadi Insurgency in Mozambique: origins, nature and beginning”, Journal of Eastern African Studies 14, (3) 2020, s.396-412.

281 “Actor profile: Islamic State Mozambique”, Cabo Ligado, <https://acleddata.com/acleddatanew/wp-content/uploads/2023/10/Cabo-Ligado-Actor-Profile-ISM.pdf>, Erişim Tarihi: 20.10.2023.

282 Peter Bofin, “Tanzania and the Political Containment of Terror”, <https://www.hudson.org/node/44710>, Erişim Tarihi: 24.01.2022.

283 John Jingu, “The Flurry of Crimes in Kibiti and Rufiji and the Quest for Effective Early Warning and Response Mechanism”, The African Review 45, (1) 2018, s.93-109.

284 Erick Kabendera, “Militants in Mozambique Could Be Tanzanian”, <https://www.theeastafrican.co.ke/tea/news/east-africa/militants-in-mozambique-could-be-tanzanian—1400188#>, Erişim Tarihi: 11.08.2018.

285 TotalEnergies, “Total Closes the Acquisition of Anadarko’s Shareholding in Mozambique LNG”, [https://totalenergies.com/media/news/press-releases/total-closes-acquisition-anadarkos-shareholding-mozambique-lng#:~:text=The%20Final%20Investment%20Decision%20\(FID,in%20Asia%20and%20in%20Europe.,](https://totalenergies.com/media/news/press-releases/total-closes-acquisition-anadarkos-shareholding-mozambique-lng#:~:text=The%20Final%20Investment%20Decision%20(FID,in%20Asia%20and%20in%20Europe.,) Erişim Tarihi: 30.09.2019.

Praia bölgesinde yer alan üç polis karakoluna yaptığı saldırıdır.²⁸⁶Kendilerine Ensar el-Sünne (Hz. Muhammed'in öğretilerinin takipçileri) adını veren grup düzenlediği bu ilk saldırıda iki polis memurunu öldürmüştür. Ortaya çıkan bu örgütün çoğunluğu her ne kadar yerel bölge halkından oluşsa da Tanzanya, Kenya, Somali, Demokratik Kongo Cumhuriyeti, Güney Afrika ve Orta Afrika'dan da bazı yabancı unsurlar bölgeye gelmiştir.²⁸⁷Örgütün liderlik yapısı hakkında ise kaynaklar azdır. En bilinen komutanlarından birisi olan Bonomade Machude Omar (Ibn Omar) Ağustos 2023'te Mozambik güçleriyle yaşanan çatışma sırasında öldürülmüş ve sonrasında ise örgütü kimin yönettiği tespit edilememiştir. ABD hükümet raporuna göre ise 2023'ün başında araba kazası geçirdikten sonra sahalardan uzak durmak isteyen Tanzanyalı Abu Yasir Hassan fiili olarak örgütün başında bulunuyor.

Ekim 2017'deki saldırıdan sonra Mozambik polisi ilk etapta 14 kişi sonrasında ise 52 şüpheliyi daha gözaltına almıştır. 27 Ekim'de ise terör örgütü mensubu 100 kişinin daha gözaltına alındığı kaydedilmiştir. Ayrıca terör örgütü mensuplarınca kullanılan üç cami de kapatılmıştır. Bu yıl içerisinde 29 Aralık'ta Mozambikli paraşütçüler ve denizciler Mitumbate köyüne saldırı düzenlemiş ve herhangi bir başarı elde edilememiştir. 2017 yılında kısıtlı saldırı dalgasından sonra 2018'den itibaren saldırılar artmaya başlamıştır. Teröristler ağırlıklı olarak bölge halkı ve bölge halkının mallarına büyük zarar vermiştir. 2018'de Olumbi kasabası, Chitolo köyü, Diaca Velha köyü, Mangwaza köyü, Naunde köyü, Namaluco köyü, Paqueue köyü ve Litingina köyünde Mozambikli güvenlik güçleri ve cihatçı teröristler arasında saldırılar düzenlenmiştir. Düzenlenen bu saldırılarda hükümet binaları büyük ölçüde zarar görmüş, halkın bir kısmı ülkenin farklı yerlerine ve farklı ülkelere doğru göçe başlamış ve bölgedeki yerleşim yerlerinde maddi/manevi zararlar oluşmuştur. Uluslararası kamuoyundan da öncüsü ise Afrika Birliği olmuştur. Afrika Birliği, 2018 yılında Mozambik'te DEAŞ teröristlerinin varlığını resmi olarak kabul etmiştir. 2017-2018 yılları arasında terör örgütü bölgede 66 olaya karışmış, düzenlenen saldırıların %73'ü sivil halk üzerine olmuştur. Cihatçıların sivilleri hedef alma politikası 2019 yılında da devam etmiştir.

2019 yılında Rus paralı askerleri olan Wagner güçleri, teröristlerle savaşmak amacıyla Mozambik'e geldi. Mozambik güçleri ile Wagner kuvvetleri ortak bir operasyon ile bölgedeki terör oluşumlarına saldırmıştır. Başarılı geçen operasyon sonucu geri çekilmiştir. Bu yıl içerisindeki en önemli gelişmesi ise Ensar el-Sünne, Haziran 2019 itibarıyla IŞİD'nin sözde Orta Afrika Eyaleti'ne (ISCAP) bağlanarak mali ve teknik yardımlardan yararlanma imkânına kavuştu. IŞİD'nin Uganda ve Tanzanya'daki bağlantıları aracılığıyla Mozambik'in kuzeyindeki teröristlere para transferleri yapıldığına dair kaynaklar da mevcut.²⁸⁸ 2019 yılında köylere ve sivillere yapılan saldırıları bundan böyle ISCAP üstlenmeye başlamıştır.

2020 yılı teröristlerin en çok saldırı düzenlediği yıl olarak kayda geçmiştir. Bunda dışarıdan maddi desteğin gelmesi önemli bir faktör olmuştur. Haziran ayı bu yıl içerisinde en çok saldırının düzenlendiği ay olmuştur. Özellikle bu yılda köylerden ziyade kent merkezleri hedef alınmaya başlandı. Bununla birlikte Mozambik'i ekonomik anlamda geliştirecek bir proje olan LNG projesi de bu yıl içinde sekteye uğradı. Bazı kasaba ve köylerde IŞİD'in sözde halifelik bayrakları ele geçirilen hükümet binalarına asılmıştır. Mozambikli yetkililer ilk defa 3 yıl sonra bölge ile olan iletişimi kesilmiş oldu. Bu yıl içerisinde önemli yollar olan N380 ve N381 teröristlerin kontrolü altına girdi. Bununla birlikte Mart 2020'de Quissanga ve Mocímboa da Praia teröristlerin kontrolü altına geçti. Nisan ayında ise Muidumbe

286 Tom Gould, Tomás Queface, Fernando Lima, "The Islamic State in Mozambique: The Cabo Delgado Conflict since 2021", <https://www.hudson.org/islamic-state-mozambique-cabo-delgado-conflict-2021-tom-gould-tomas-queface-fernando-lima>, Erişim Tarihi: 20.02.2024.

287 Clayton Hazvinei Vhumbunu, "Insurgency in Mozambique: the Role of the Southern African Development Community", <https://www.accord.org.za/conflict-trends/insurgency-in-mozambique-the-role-of-the-southern-african-development-community/>, Erişim Tarihi: 21.04.2021.

288 "Letter dated 13 June 2023 from the Group of Experts on the Democratic Republic of the Congo addressed to the President of the Security Council," UN Analytical Support and Sanctions Monitoring Team, <https://documents.un.org/doc/undoc/gen/n23/123/80/pdf/n2312380.pdf?token=WDwj7DvDg7dIwQvb3Y&fe=true>, Erişim Tarihi: 13.06.2023.

ilçe merkezi teröristlerin eline geçmiş mayıs ayında da Macomia teröristlerin eline geçmiştir.²⁸⁹Bu yıl içerisinde Mozambik, ülkedeki bu faaliyetleri tek başına durduramayacağını anlamış ve bölge ülkeleri ile uluslararası kuruluşlardan yardım istemek zorunda kalmıştır. Bu yardım isteğine ilk olarak Güney Afrika Özel Kuvvetleri Haziran 2020’de Mozambik’e gelmiştir. 26 Eylül’de ise Avrupa Birliği’ne yardım çağrısı yapılmıştır. Eylül ayının sonunda ise ABD, Zimbabve’den Mozambik’te gelişen olayları kontrol altına alması amacıyla Mozambik’e yardım etmesi için talep mektubu gönderdi. Yapılan uluslararası çağrılar kabul görmüş ve başta Güney Afrika ve AB olmak üzere dünyanın dört bir yanından uluslararası kuvvetler ülkeye gelmeye başlamıştır. Yılın sonunda Malavi de yardım göndereceğini açıklayarak Mozambik’e yardım elini uzatacağını duyurmuştur.

2021 yılının başında Mueda, Mocímboa da Praia ve Palma gibi kritik kasabaları kontrol altında tutmaktaydı. Bununla birlikte eyalet başkenti Pemba dahil N380 ve N381 otoyollarının da büyük ölçüde kontrol altına almıştı. Mart 2021’de LNG Projesi’nin yakınında yer alan Palma kasabasına yapılan saldırı sonucunda 1.193 kişinin öldüğü iddia edildi.²⁹⁰Palma saldırısı ile Ruanda ile Güney Afrika’dan askeri birliklerin ülkeye gelme süreci hızlandı. Başlangıçta Ruanda Silahlı Kuvvetleri mensubu 700 asker ve 300 polis bölgeye konuşlandırılmışken, Güney Afrika Kalkınma Topluluğu (SAMIM) Nangade, Mueda, Macomia ve Muidumbe bölgelerinin güvenliğinden sorumluydu. Ruanda kuvvetleri yalnızca Temmuz 2021’de militanlar ile 22 kayıtlı çatışmaya girmiş²⁹¹, Ağustos 2021 itibarıyla Mocímboa da Praia kasabası ile Mbau’dan çıkartmıştır.²⁹² Bu yıl içerisindeki önemli olaylardan birisi de Avrupa Birliği’nin Mozambikli askerlere yönelik eğitim programını başlatması olmuştur.

2022 yılında gerçekleşen olaylara baktığımızda ise büyük kasabalara ve kentlerden ziyade savunmasız köyler ve askeri karakollar hedef alındı. Bu yıl daha önceki yıllarda saldırılan yerlere ekstra olarak Balama, Chiure, Montepuez ve Namuno militanlar tarafından ilk kez saldırılan yerlerden olmuştur. Örgütün bu sene içerisinde yaptığı değişiklikler sadece bununla kalmadı. Orta Afrika Eyaleti’nin bir parçası olarak görülen Mozambik, bu sene içinde ‘İŞİD’in Mozambik Eyaleti’ olarak adlandırılmaya başlanmıştır. Bu ayrıma gidilmesiyle birlikte sivil halktan kendileriyle iş birliği yapıldığı taktirde zarar verilmeyeceğine dair propagandalar yapıldı. Bununla birlikte 2020’de 2.500 kadar aktif savaşıncısı olduğu belirtilirken bu sayı git gide düşmeye başlamıştır.

2023’te ise örgütün iki önemli lideri öldürülmüştür. Bununla birlikte aktif militan sayısında da büyük bir azalma yaşanmıştır. 2023 yılı bundan dolayı diğer yıllara göre daha sakin geçmiştir. Yıl içerisinde 11 şiddet olayı kaydedilirken 2022’de bu sayı 36’ydı. Örgüt bu yıl içinde daha çok sivil halkla iyi ilişkiler kurmayı denemiş kendileriyle iyi anlaşamadıkları kişileri öldürmekle tehdit etmiştir.²⁹³2023’ün aksine 2024’ün ilk yarısı daha hareketli geçmiştir. 2024’te militanlar köylere ve kasabalara tekrardan saldırmaya başlamıştır. Bu yıl içerisindeki gerçekleşen önemli saldırılardan birisi de 10-11 Mayıs tarihlerinde²⁹⁴ Macomia kasabası, Cajerene ve Missufine köylerine yapılan saldırılardır. Gerçekleşen bu saldırı sonucunda bittiği inanılan örgütün tekrar hortladığına olan görüş benimsenmeye başlamıştır. Saldırı sonucunda ise bölgedeki halk farklı bölgelere göç etmiştir.

Terör örgütün bölgeden tamamen bitirilemeyeişinin birden fazla nedeni var. Bunlar arasında bölgedeki halkın çoğunluğunun İslam dinine inanması, Mozambikli askerler ile diğer ülkelerden gelen

289 The Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED), “Actor Profiles: Islamic State Mozambique (ISM)”, <https://acleddata.com/2023/10/30/actor-profile-islamic-state-mozambique-ism/>, Erişim Tarihi: 30.10.2023.

290 Alex Perry, “Palma Massacre”, <https://www.alex-perry.com/palma-massacre/>, Erişim Tarihi: 19.06.2023.

291 Cabo Ligado Montly: July 2021, <https://www.caboligado.com/monthly-reports/cabo-ligado-monthly-july-2021>, Erişim Tarihi: 16.08.2021.

292 Cabo Ligado Montly: August 2021, <https://www.caboligado.com/monthly-reports/cabo-ligado-monthly-august-2021>, Erişim Tarihi: 15.09.2021.

293 Cabo Ligado Montly: March 2023, <https://www.caboligado.com/monthly-reports/cabo-ligado-monthly-march-2023?ref=zitamar.com. nbsp;>, Erişim Tarihi: 17.04.2023.

294 “New terrorist attacks in northern Mozambique cause mass flight of civilians”, <https://acninternational.org/new-terrorist-attacks-in-northern-mozambique-cause-mass-flight-of-civilians/>, Erişim Tarihi: 15.05.2024.

askeri birliklerin birbiriyle olan koordinasyon uyumsuzluğu, AB'nin Eğitim Misyonu'nun başarısız olması, yetersiz ekipman, yetersiz eğitim ve liderlik çatışmaları ve militanların köylülerle olan ticareti ve militanların bölgede yaptığı propaganda süreci bunda etkili olmuştur. Mozambik'in doğal gaz kaynağı bulunmasıyla birlikte ülkenin kuzeyinde süregelen çatışma ortamının bir süre daha devam edeceği öngörülmektedir.

Sonuç

Coğrafi Keşifler öncesi Arap tüccarların uğrak noktası olan Mozambik, 1498 yılıyla birlikte uzun sürecek Portekiz himayesine girmeye başlamıştır. 1498'den 1964'e kadar Portekiz himayesinde kalan ülke bu tarihten itibaren Portekiz'e karşı bağımsızlık savaşını başlatmıştır. 1974 yılına kadar savaş sonucunda Mozambik resmi olarak bağımsız olmuştur. FRELIMO'nun ülkenin başına geçmesiyle anti-komünist oluşumlar ile FRELIMO muhalifleri FRELIMO yönetimine karşı 1977 yılında iç savaş sürecini başlatmıştır. 1992 yılına kadar süren bu iç savaş sonrasında Mozambik çok partili sisteme geçmiş ve RENAMO da ana muhalefet partisi olmuştur. DEAŞ'ın bölgede örgütlenmeye başlaması ise 2007-2010 yılları arasında denk gelmektedir. Örgüt, Mozambik'in kuzeyinde Müslümanların ağırlıklı olarak yaşadığı Cabo Delgado ve Niassa eyaletlerinde faaliyetlerine başlamıştır. Bölgede doğal gaz keşfiyle birlikte bölgenin önemi artmaya başlamıştır. 2017 yılının ekim ayında başlayan saldırıyla birlikte burada örgütlenen oluşumun nereye bağlı olduğu ise tespit edilememiştir. İlk başta Eş-Şebab'a bağlı olduğu ifade edilen örgüt daha sonrasında DAES'in Orta Afrika Eyaleti'nin bir parçası konumuna gelmiştir. Fakat bu yapılanmadan 2022 itibarıyla ayrılan örgüt, kendi bölgesini meydana getirmiştir. 2017 itibarıyla başlayan saldırı dalgası 2021 yılıyla pik yapmış fakat 2022'den sonra ise düşmeye başlamıştır. Tamamen etkisiz hale getirilemese de örgüt büyük ölçüde etkisiz hale getirilmiştir. 10-11 Mayıs'ta saldırı dalgası düzenleyen örgüt, kendisinin varlığını sürdürdüğünü ilan etmiştir. Örgütün bölgede saldırı düzenleme ihtimalinin hala var olduğu kesindir. Mozambik'in oluşuma tek başına çözüm getiremediği taktirde uluslararası çözüme ihtiyacı olduğu kesindir. Terör örgütünün boşluktan yararlanarak bölgeyi daha da istikrarsız bir hale getirmesi ise olabilecek sonuçlar arasındadır.

Kaynakça

- 1) Vines, A., “*Still Killing: Landmines in Southern Africa*”, New York, Human Rights Watch, 1997.
- 2) Perry, A., “*Palma Massacre*”, Erişim Tarihi: 19 Haziran 2023, <https://www.alex-perry.com/palma-massacre/>.
- 3) “*Actor profile: Islamic State Mozambique*”, Cabo Ligado, Erişim Tarihi: 20 Ekim 2023, <https://acleddata.com/acleddatanew/wp-content/uploads/2023/10/Cabo-Ligado-Actor-Profile-ISM.pdf>.
- 4) Jundanian, B., “*The Mozambique Liberation Front*”, Library of Congress: Institut Universitaire De Hautes Etupes Internacionales, 1970.
- 5) Cabo Ligado Montly: August 2021, Erişim Tarihi: 15 Eylül 2021, <https://www.cabologado.com/monthly-reports/cabo-ligado-monthly-august-2021>.
- 6) Cabo Ligado Montly: March 2023, Erişim Tarihi: 17 Nisan 2023, <https://www.cabologado.com/monthly-reports/cabo-ligado-monthly-march-2023>
[ref=zitamar.com](https://www.zitamar.com).
- 7) Cabo Ligado Montly: July 2021, Erişim Tarihi: 16 Ağustos, Erişim Tarihi: 16 Ağustos 2021, <https://www.cabologado.com/monthly-reports/cabo-ligado-monthly-july-2021>.
- 8) Alden, C., “*Mozambique and the Construction of the New African State: From Negotiations to Nation Building*”, Basingstoke, Palgrave Macmillan, 2001.
- 9) Vhumbunu, C., “*Insurgency in Mozambique: the Role of the Southern African Development Community*”, Erişim Tarihi: 21 Nisan 2021, <https://www.accord.org.za/conflict-trends/insurgency-in-mozambique-the-role-of-the-southern-african-development-community/>.
- 10) Tornimbeni, C., “*Nationalism and Internationalism in the Liberation Struggle in Mozambique: The Role of the FRELIMO’s Solidarity Network in Italy*”, South African Historical Jurnal 70, no 1 (2018).
- 11) Kaiser, D., “*‘Makers of Bonds and Ties’: Transnational Socialisation and National Liberation in Mozambique*”, Journal of Southern African Studies 47, Sayı 1 (2017).
- 12) Genoud, E., “*The Jihadi Insurgency in Mozambique: origins, nature and beginning*”, Journal of Eastern African Studies 14, (3) 2020.
- 13) Kabendera, E., “*Militants in Mozambique Could Be Tanzanian*”, Erişim Tarihi: 11 Ağustos 2018, <https://www.theeastafrican.co.ke/tea/news/east-africa/militants-in-mozambique-could-be-tanzanian—1400188#>.
- 14) Roberts, G., “*The assassination of Eduardo Mondlane: FRELIMO, Tanzania, and the politics of exile in Dar es Salaam*”, Cold War History 17, Sayı 1 (2017).
- 15) Arnold, G., “*Wars in the Third World Since 1945*”, Londra, Bloomsbury Academic, 2016.
- 16) Coelho, J., “*African Troops in the Portuguese Colonial Army, 1961-1974: Angola, Guinea-Bissau and Mozambique*”, Portuguese Studies Review 10, (1) (2002).
- 17) Kathleen Eddy Sheldon, Jeanne Marie Penvenne, “*History of Mozambique*”, Son Düzenlenme Tarihi: 25 Temmuz 2024, <https://www.britannica.com/place/Mozambique/Colonial-Mozambique>.
- 18) Penvenne, J., Sheldon, K., “*Religion of Mozambique*”, Son Düzenlenme Tarihi: 29 Temmuz 2024, <https://www.britannica.com/place/Mozambique/Religion>.
- 19) Fage, J., Roberts, A., Oliver, R., “*The Cambridge History of Africa*”, Cambridge University Press, 1986.

20)Jingu, J., “*The Flurry of Crimes in Kibiti and Rufiji and the Quest for Effective Early Warning and Response Mechanism*”, *The African Review* 45, (1) 2018.

21) Newitt, Malyn, “*A History of Mozambique*”, 1995.

22) Hall, M., Young, T., “*Confronting Leviathan: Mozambique Since Independence*”, Ohio University Press.

23) “New terrorist attacks in northern Mozambique cause mass flight of civilians”, Erişim Tarihi: 15 Mayıs 2024, <https://acninternational.org/new-terrorist-attacks-in-northern-mozambique-cause-mass-flight-of-civilians/>.

24) **Mozambik Cumhuriyeti Yüksek Komiserliği**, <https://www.mozambiquehighcommission.org.uk/history.html>.

25) Bueno, N., “*Different mechanisms, same result: Remembering the liberation war in Mozambique*”, *Memory Studies* 14 (5).

26) Bofin, P., “*Tanzania and the Political Containment of Terror*”, Erişim Tarihi: 24 Ocak 2022, <https://www.hudson.org/node/44710>.

27) Gleijeses, P., “*Visions of Freedom: Havana, Washington, Pretoria and the Struggle for Southern Africa 1976-1991*”, University of North Carolina Press, 2013.

28) Emerson, S., “*The Battle for Mozambique: The Frelimo Renamo Struggle 1977-1992*”, Helion and Company.

29) The Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED), “*Actor Profiles: Islamic State Mozambique (ISM)*”, Erişim Tarihi: 30 Ekim 2023, <https://acleddata.com/2023/10/30/actor-profile-islamic-state-mozambique-ism/>.

30) Kennedy, T., “*Mozambique*”, Erişim Tarihi: 10 Mart 2007, <https://www.newadvent.org/cathen/10610a.htm>.

31) Gould, T., Queface, T., Lima, F., “*The Islamic State in Mozambique: The Cabo Delgado Conflict since 2021*”, Erişim Tarihi: 20 şubat 2024, <https://www.hudson.org/islamic-state-mozambique-cabo-delgado-conflict-2021-tom-gould-tomas-queface-fernando-lima>.

32) TotalEnergies, “*Total Closes the Acquisition of Anadarko’s Shareholding in Mozambique LNG*”, Erişim Tarihi: 30 Eylül 2019, [https://totalenergies.com/media/news/press-releases/total-closes-acquisition-anadarkos-shareholding-mozambique-lng#:~:text=The%20Final%20Investment%20Decision%20\(FID,in%20Asia%20and%20in%20Europe](https://totalenergies.com/media/news/press-releases/total-closes-acquisition-anadarkos-shareholding-mozambique-lng#:~:text=The%20Final%20Investment%20Decision%20(FID,in%20Asia%20and%20in%20Europe)

Problems of Chinese relations Towards the African continent: Challenges and Stakes

إشكاليات العلاقات الصينية نحو قارة افريقيا: التحديات والرهانات

Jaouad RABAA

Ban Zohr University, Agadir, Morocco

j.rabaa@uiz.ac.ma

0000-0002-6500-6863

Abstract

The twenty-first century witnessed economic and technological transformations and various and multiple geostrategic changes, which had a major impact on the emergence of new countries with great economic weight at the international and regional levels. Thus, the international balance of power began to change, and talk began about the emergence of a multipolar world, especially after the gradual return of Russia and the emergence of China. As an economic power competing with the United States of America, which has become more frightened by the Chinese rise, especially after China has become a modern country and more open politically and economically than ever before, unlike the seventies.

China has emerged as a rising economic power after the end of the Cold War, and in search of continuity in occupying the first positions economically and achieving the set goals, it has a presence in all regions of the world: Latin America, the Middle East region, the African continent, the latter with which it has vital interests, On top of which is securing energy and other strategic interests. Chinese policy is known for not interfering in the affairs of countries and working to exchange interests and benefits on an equal basis with its partners, which is characterized by a pragmatic nature.

On this basis, China's interest in Africa as a fundamental economic partner in all economic and vital fields, and in the field of trade and investment in particular, has increased and grown, far from political calculations, or interference in the internal affairs of countries that have suffered from it at the hands of Western countries in their colonial policies.

Therefore, based on the above, this research paper seeks to answer the following problem:

- What is the nature of Chinese-African relations?
- What are the backgrounds and motivations behind China's strategy toward the African continent?

In order to address this problem, we will use the following sub-questions:

- What are the contexts and objectives of China-Africa economic relations?
- What are the various challenges, bets and future scenarios for the Chinese presence on the African continent?

This study seeks to investigate the dimensions, manifestations and objectives of the Chinese presence strategy in the African region, and to bring to mind the various challenges and bets, along with the opportunities and risks, on the Chinese presence and its future scenarios.

We will address these problems and issues according to the following topics:

- First: The general contexts of Chinese-African relations
- Second: China's interests and goals in the African region
- Third: China and the African continent: the nature of the roles and future scenarios.

Key Words: Problems, Chinese strategy, the African continent, challenges, bets.

لمخلص:

عزف للقرن الواحد والعشرين تحولات اقتصادية وتكنولوجية وثقافية هائلة، كان لها الأثر الكبير في بروز دول جديدة كقوى عالمية، مما قد يغير من التوازن الدولي والاقليمي، ولقد أدى ذلك إلى تغيير موازين القوى الدولية، وبدأت تتغير منبروز العالم من خلال قسطنطين غصن بتعدلات عود ظاهري هي في روسيا، وظهور الصين كقوة اقتصادية فاعلة في العالم، التي أصبحت هي الآن القوة العظمى في العالم، مما قد يغير من التوازن الدولي، خاصة مع عود الصين كقوة عالمية فاعلة، والتي قد تفتح آفاقاً جديدة للصين من أي وقت مضى على عكس فترة اليبس.

فصل ثلثي: لعائق التلاهي بينية المرافيقية ملتجيات ولر فنان التستات جي
لفصل الأول: لصلح وال هدا فلل اسكت جي قصي رفى لاهل طقة الفهيقية

عقب تلصحين تطورا مهم اعلى اخص عدة تم عدة فعل الى المس توى القصص ادي ش مبتل صرين في عتقاد قصاي، جل هاضم ا ل قوى القصص اي ل الرط دقي العا لم بمب لصل بحت تنزع حج القصص اذات لنياس قبطى ه القصص اذ الم يونكي، يعر التو غلفي السواق غدر لاجم ب هاء، من فا جاء اللقم الم صرين ييلادول الفعي في كثر لوق لى ع هتو جح داو توفى رال مو اذال لوى عت طور القاطا غ لصرن ا غم ل حفظا على تنفسى ة لوى فم م يه سقات اللقم الم صرين ييلق ا ر لفس مرء ؟) ل لم حث آل ول(، و ما هي آل مدافو ال م صال ل صرين ق لفس ع في القررة الفعي في ؟) ل لم حث الثلى(.

المبحث الأول: سريقت الهمتلطصاينى بلقارة الهوى

إنك لغري في طي علة الأفكار الذي عنته للصريف بعد وفاة الزعيم. ملئس يتين غوص وعوقدة جدي ذات فلكاكرات ملخفة في خسرنة 1978 ويتني ديلو وجات الأثن فنتا احياض افال يذل كلك غراتالك يبدأت تظمر من علم داغل يديتوى ليخل فالن ظام الول يخي م رجة الة موهيات وحيثة فوق الن مل احو اليل ر أسرمالي لقمطع الم يفي القص ادق د إلى يل لورة نى اسبك دا لا خ ر حى ذاك ليصب حتشها فشهها الأثن فنتا ح ررا من لى و دالتي كفي لفرض اذل كالن ظام س واء كانا قلها امدولعا بولال يات ح ول اللول وكال خراج فيل صرن فوق مق ابة جديدة قلمة عمل يتصور ل دور متيقبل ع الم ليقل وقل صرى حيث ج اوز حدوده ا لى لى قى لوصول إلى مدى وتشور عال مدي، وتسي لى لى فى طي علة لظام الدلي الم متيقبل.²⁹⁷

من ظرا آل هي لقارة البروقية استولى هي، حيث كملت دوم نصف استولى هي آل الدول لعظمى بغي آل خياط على صال حاء، مع رغبت هي اليشفادة ممدت خرب لقارة من موارد طهي دي لكن ملت غزاله لقراره الدول لافلسه قصص اي وس كيا.

[illegible][illegible][illegible][illegible]

297 - علي سامي حج القره غولي في *الحج عيول ليلي* لى واسة القوة النا عم لاصيرة تج الدول العربية في شم الاقبيى، اطروفس ففى ل جغفى لى لى لى، جام عك لى لى، العرا، 2022، ص 2.

²⁹⁸ -Jenny Clegg, *China's global strategy : towards a multipolar world*. London : pluto press, 2009, p 224 ,

299- ل. هاء خلف ياء تنوين جى قال حزام والطريق لصديقي قال جريدة الفوقى، مجلة مدارات سريلى، عدد دجنبر 2017، ص 175.

[illegible]

236

الى حة لعراج ع:

- [illegible]

12– Jenny Clegg, *China's global strategy: towards a multipolar world*, London: Pluto press, 2009,

أما في الدراسة فتتضمن أهمي للدراس في كبر الرأى على التاج لبا انلا يقاى في لهى ا وايش الى قين الدول فى ما من خلال التطرق لى لنو والمقيل ي خصوصى عالم بجمام والىف حال دون بن اعدولة وطىة حجة، على أساس نحن في ههز ههه التى علىش نوقل الال خوب عىدا عن تلك عص بل يقيل ي، وتلحق فى ذلك وجب الالى مادم على الى تكتفى على قوش الحقق اس لمسل طة، من خلال الن ظا فى ت تخلف فى العىراعى للى نوع يرض من العدا ل فى كل مكين ان ال م بجمام من لى اجمى ال بجمام عىة و القصاىة، من أحتحق فى قال السىقرار ألى فى ولساسى و بذلك اوجه له لم جلا توفض لى لمكون عن الال خبا للضفلة الى وضع اليراج التى موقى و توى عه ا حسب بطلات كل فى طىة من أجل اسى بعا الفوارق بل تقفلى الال غىة والى هة وتكهن قوىة وطىة موحى عىدا عن تلك عص بل يقيل ي، ماى تى عىمال ضرورة فى القاش عور بل ارض لى موطنى وفى مباء الدولة الوطىة لال حىث ب عىض الصرا ع وتلفرق بى بوظف بجمام لى النظم وقتراب علقة الول لى ال م بجمام.

تتكلم اللجنة المضيفة لقب بحثي كقراءة الدراسة سلطت الضوء على فاعل مهم نشط في حياتي و مميّز في أهدى التي تمثل نموذج "الدولة القوية"، حيث أن قدمت جهتي من واثق بعين والمشارك في ظل لي أنزل يد على سائر الظالمين بصدق، وبني الحزب والجماعات الناشئة، بعد 2011 في ظل قدرة قانونية دور المجلس المنتهية، مما حال دون الحوار والصلح في عمومها وبنياء الدولة الوطنية.

على قبله الدوق في فهمه ومطلقاً لهذا الذي سادفنترة بمعاد الحرب العالمية الأولى تزامن مع موجة امتداد الدول مع الاستعمار، كان يراد به إقامة جيل من متقربين رقيست مدفنت حقبة التنمية الاقتصادية والسياسية والاجتماعية بفضل القوى المتدالت تحرر في العمل على مستقبلهم وعبراءة من وصاية المؤسسات ومعيناً لما شاعرت خدام مصطلح حين الدول بقعدال حرب بالبرادة وركز على إعاديق إلى الدول الفاشلة التي لم تحصلت مصدر التهيؤ للسلام وألمت بتقنيات حديثة في حقوق الإنسان والإصلاح السياسي والفصا ادي يتوجب على المخطط دولي مساعدة هذه الدول إلى عادياء كنهه سياسي أي الفصا ادي واجتماعي لتكون قادرة على القيام بدورها داخلها وخارجها.

[illegible]

يقوم هؤلاء الدول على الركنين التاليين هـ:

عرف مجال القضية الدولية انقساماً وبلغ من الانحياز اليوتباط مشكلة الخيف والى انت جاوز هادى بلال انيب اقبل دان التى كل تتخضع للابتعمار ، يحى يشربز النعمام قوضي التى فيفتنة جلع دل الحرب لعلمة التلى فبعد موج ال متقال لى شت هال الفخر من الوحدات الدولية وما واج هه من تحق التيقاء الدلى لى خطي الضعف ولا شربس قى لامج الت الدولية ، القصاصة والى حادى تيسببلك لوضحة التى كلت فى هه مده لدول اطلق فى ملسميات مصفبة بثل دول لعلام لثالث الدول لى امة ولادول لى لخل فة ، لى لى لى مش كل ومعقات التقدّم محل للبحث ولادربل قبل الخيز لى انت تحق للتقدم ولانمو .

239

تعزيز الثقة في فلسفسيات تفادج عمل من الدولة قدرة على التكامل مع بعضها الداخلية والخارجية، فالخارجية هي التي تحقق اليقين في الرأى تلك المشاركة والاندماج الاجتماعي من أسس انتقالية الدولة ضرورية تعزيز الثقة في التناقضات السياسية الشائكة التي تتركز حول تعديدي وتطوير قدرات مؤسسات الدولة وجعلها قادرة على التكامل مع بعضها الداخلية والخارجية، من أجل الوصول إلى المزيد في الديمقراطية للمشاركة والتطبيق في قبول أفراد وعزز لأحوار لوطي، وتبني الظروف لقلب، ولها في التناقضات التي تتسارع في توفير القهم للمدنية والعينية، بتسا في تغيروا في المعتقدات من أجل الوصول إلى المعتقدات في أسس لمن أوقوال عدلة الديمقراطية وللمواطني تحقيق الاندماج الوطني Integration National ، و لمتبعاد مظا من القعدة، لاج مية ولتجرب.

□ على قضاء المركز

حسب بيبترل دبدي أن المركز ليس في حفظ على هيته على الأطراف، وفوق السالط رحال الذي قدم حين خلدون أن المركز يوجب أن يكون في ولاي حفظ على تلك القيم وأن الدولة التي تستطيع غير ضلض لربط لع أق القيم هيبدأ لك في حالش تدري هي هفتك إلى أتصل المشاش في تلك لوبوتؤدي على قبا المراكز إلى يبناء مؤسسات استقرسي خويتمسا مفلي حفظ على النظام العام في الدولة يرى إدوارد شليس أن ببناء المركز موصلة ضرورة فالزم لكل مجتمع عن درخي خلقت حيث لسياسي سري ملي اذا كالت الدولة وتم عدة التغيرات لتبقى تها سلة سوسهولجيا.

عمل "معليق ذاتي" على اختيار الدول بأكمل أطفال هلي شخصه حيث يعر عن ذلك لغبي لقتله الخاضيقول ه "الدولة، والدولة"، فبدون ع مؤسسات اسرية وسوسهولجيا وغرض لسيوط ملكا عمل ما جعلها مشهورة لبقراز وغيا بالال متقرار مع ذلك لغبان مسأل عتيق اللسل طفي لهي التتبع ليقاسق اطنظام معلق ذاتي فقط، لم أألمر بيج ليقدم ألة إعادقبا مركز قوي وصل بلقبا دولة معاصرة.

□ بقاء المؤسسات

إن الحاج في يبناء مؤسسات اتقية أمر ضروري لبقن المدولة بتعزيز وحفظ للاحية، من أجل تحقيق ال مرملير قراطي وج على درجة علة من التتظيم والبالغة، وفي فإن الإشارة إلى فم هوبنا لمدريس استقرعي علة للملينة لتني من لمل ملتكسب قهمة وتقوار في الأداء لفعالة، هي شيم كنقيا سبوتوى أي هلسة، فوق خصائص التكاليف المتقالا التني، والتربط.

□ تعزيز الثقة ليعم الشرعي بتحقيق المتقرار

تتخذ الدول لبي قراطية في الثقة للشريعة التي يبيها أفراد لموصلة وتتحقق على ببناء الدولة، حيث أن الحكام لسياسية يمكن أن يعلمي ولبسرة فلفضل إذا كالت في الكوناعة وقولش يعييل مم يبن عون لخدمة لمرحلة لعة لخدم مع ولسل خدم قصالح ضيقة أفضة محددة أو بلغة معينة أو غيرة مقوم في الدولة في حباب بتطيك مم لامتعة، وبلكفإن التتبع تبتط بدرجة لغيرة لسل بشرية النظام السليبي، ويتلده قبله من قبل المواطن.

فللم زادتقة أفرافى هلقا ابعشتش عته وللم أعدم أوقصت الثقة للشريعة نفى فقد شر عته مدمي وديفي لغير من ألمان إلى زعزع الاستقرار السليبي وبلالتا يتغير ببناء الدولة، كم ليؤدي لعدام الثقة في النظام السليبي إلى لفاض الثقة بين سكان الدولة والصقوة لالحكم، مدمي يؤدي إلى عزف مم عن المشاركة السليبي في لعاة لعة وتحلي مم إلى مواطن سلبين، وهذا ليخلق دولة مشهورة فقرة القدرة في عينة ولبتغال للموارد لوطية أو وضع وتحيد خطقة لمة وكالمة للتقية لوطية بسبب فقدان الثقة لبقا إلى بين مصطف لكون لخدم عير عرقص الثقة إلى عدة لباب فيها:

ألوضاع القتم اتي لليلتحدد متوى للثق بدرجة معينة، حيث أن ضعف الأداء القتم ادي في بضرخ ففاض الثقة السليبي داخل للتدق لخدماعي ماي لثق حلة من عدم الاستقرار السليبي، غير أن هذا ليغير لن يصمد نتيجة أوضاع التمرية التي لثق لال لفساد وغيا بالحيات، لمارس من قبل الأنظم للقائم، سواء في هالجمهوي التي وصل حكام هال لسلطة عن طريق اللقبات العسكية أو التوريث، معتمك هال لمل عقوق وطولة، أو للمل في لتيه زب لخدم مللي طلق في بفي هال عمل للستور، تتسم معظم لم خصل صبيعية في لصل لسلبي مع عمل فيق مر لمارضة لعة أو لبطها عن طريق اللبازات.

أداء القادة السليبين وتوقعات أداء الحكومة وتوقعهم متوقعات في مؤسسات الدولة من

للعوامل السليبية لمدخل مدى الثقة داخل الدولة.

تزيد معالبت لفافو تفيتوري لمدامح لمين لاجماعات وللمواطني يؤدي إلى فقدان الثقة

في الدولة من طرف أفراد.

241

242

☐ آيات حقوق الإنسان دماج

244

4. ريحان محمد عارف منقذهة المضمعات لعمريه : التملين كادافعال في علىات التقني ةالحضري لمستدامة .(للقا مرة كاشية لنهسة جام علقا مرة، 2002).
5. علاء غنبل خلف منورة التويغر وتداعيف هاعلى ألنظم ةل عريه ،(بغداد بيت العلم ة، 2011)
6. محمد مني ببسوطلاب، لاطوا مال قلقة وال ج هي في بلمع ل عري الم عاصر : درلة مقارن ل قشوي ال تنوسي وال لهية . قىطر : لمركز ل عوي ل لباحت و درل قلى اسات، ط1، 2012).
7. لىصف الونس لهيا التي رليت لهيا التي أى.) تهين: الدار الصوس لى لىشر، ط1، 2018)
8. مني زل طنى في عالم ج امح : لىفت على عول مقش لىل محيقتا تر : عىاس كاظم وحسن كاظم ،(ىروت لىم ركش ل افى ل عري، 2003).
9. بلراى بنت حي عىش، التايخ السيسى ومقبل الدلفقي لهيا، (دينلد الشرب رقى لل طباع قوالترجمة ولاشر 2008، 77.
10. محمد شاكفر، مولطال ش عوب الس لىق في بلي قىة (بىروت دار لىن لل طباع والشر، 1972)
11. يوسف محمد جمعة للصولي لهيا الثورة و تحياتنا الدلة) لىنان مركز دراسات الوحدة ل عري ة، ط1، 2013)
12. مصلى خضرى لىبوري، جدر السىداد والى عىل عري، (الردن الكامى نون لىلر وال تنوي ع، ط1، 2014).

AFRİKA MEDYA ÇALIŞMALARI

Muslims in the African Media

Muhammad Abdulqadir SULAIMAN

Dr. , University of Abuja, FCT Nigeria

Abdulqadir.muhammad@uniabuja.edu.ng - aburaudah25@gmail.com

Abstract

This paper explores the representation of Muslims within the African media landscape, focusing on the various narratives and portrayals that influence public perception and intercultural relations across the continent. Through a content analysis of diverse media outlets including newspapers, television, and digital platforms in several African countries, we identify recurring themes and biases in the depiction of Muslim communities. The study highlights how these media portrayals can both reflect and shape socio-political dynamics, particularly in contexts where Muslims are in the minority or where religious tensions are pronounced. Additionally, the paper examines the role of media in either perpetuating stereotypes or promoting understanding, and considers the impact of such representations on Muslim integration and societal cohesion. By comparing different media ecosystems, this analysis offers insights into the complex interplay between media practice and religious identity in Africa, providing a nuanced understanding of the challenges and opportunities for more inclusive and accurate media narratives. Material is provided from both primary and secondary sources with emphasis on contemporary reports and broadcasting.

Key words: Media, Biases, Religion, Muslim communities, None Muslim Communities

1.0- Introduction

The portrayal of Muslims in African media is a significant area of academic and social interest, especially in the context of increasing religious diversity and interreligious tensions on the continent. This paper aims to dissect the layers of media representation of Muslims, identify prevalent biases, and explore the dynamic between Muslim and non-Muslim communities in the African media landscape. Over the passage of time, since advent of missionaries of both Muslims and non-Muslims and the explore of colonial masters whom popularly came from European countries on one hand and Arabian Muslims traders on the other hand had created a lot of misconceptions in the generality of media in Africa.

The European colonist portrayed Africans as uncivilized and illiterate people whereby showcased their civilization and culture as primitive, while the Arabs trade masters sees the Muslims African as religious and civilized society because of their faith in Islamic religion in the areas that embraced Islam due to their encounter with the Arabs, they portrayed the Africans according to their perspectives, bias and understanding. Hitherto; the first adventurous that came to Nigeria before the Europeans and the Arabs were the Turkish during the reign of Uthman empire through west Africa down to Nigeria with the oldest Mosque in Nigeria called Shitta-Bay Mosque, built in 1824. The Muslim African media started good reportage with the advent of Turkish missionaries unlike the Europeans that were after African unexplored huge abandoned resources.

African were undeveloped, under western civilization but with Islamic civilization in all the Muslims dominated countries because of their encounter with the Arabs on one hand and the Turkish on the other hand. The media in the Muslims countries was independent and developed to a great extent.

2.0- The Role of Media in Shaping Perceptions

The fundamental role of media as a societal mirror and mold, setting the stage for a discussion on its impact in shaping public perceptions of religious communities, specifically Muslims in Africa. It discusses theories of media influence such as agenda-setting, framing, and cultivation theory, providing a theoretical backbone for understanding the subsequent analysis.

It also lays the groundwork by highlighting the pivotal role of media as both a reflection and influencer of societal norms. By framing as a mirror and a shaper of public perceptions, it sets the context for an in-depth exploration into how media shapes the portrayal of religious communities, with a focus on Muslims in Africa. It also delves into key theories of media influence, including agenda setting, framing, and cultivation theory. These theoretical frameworks serve as the foundation for comprehending the subsequent analysis, offering insight into the intricate dynamics between media representation and public opinion formation.

3.0- Historical Context of Muslims in African Media

The representation of Muslims in African media, was traced back to colonial times and moving through to the post-colonial era. The evolution of this portrayal and the various political, social, and economic factors that have influenced media narratives over the years are analyzed to provide a contextual background for current dynamics.

The historical context of Muslims in African media is rich and multifaceted. It dates back to the early spread of Islam across the continent through trade routes and migration, resulting in diverse Muslim communities across Africa. In media, this narrative often intertwines with cultural, social, and political dynamics, reflecting the complexities of Muslim identity within African societies. From early portrayals in literature and art to contemporary representations in film, television, and online platforms, the depiction of Muslims in African media reflects both internal diversity and external influences, shaping perceptions and narratives over time.

4.0- Identifying Biases in Contemporary Media

A detailed analysis of contemporary media content reveals both overt and subtle biases in the portrayal of Muslim communities. This research uses case studies and content analysis methodologies to identify patterns and themes in media biases, including stereotypes, negative framing, and exclusion from mainstream narratives.

Identifying biases in contemporary media requires a critical lens that examines various aspects of production, dissemination, and consumption. Biases can manifest in several forms, including political, cultural, ideological, and commercial biases. This research explored these biases: Title:

4.1- Unveiling Bias:

Exploring Biases in Contemporary Media plays a pivotal role in shaping public opinion, influencing societal norms, and disseminating information. However, behind the façade of objectivity lies a complex web of biases that often go unnoticed. The research aims to unravel the different biases prevalent in contemporary media and their implications on audience perception and societal discourse.

4.2- Political Bias: One of the most overt biases in media is political bias. Media outlets may align themselves with particular political ideologies, leading to selective reporting, framing, and interpretation of events. Whether leaning towards the left, right, or center, political biases can skew coverage, perpetuate partisan narratives, and undermine the presentation of diverse perspectives. This bias not only affects the content of news stories but also shapes the agenda-setting process, influencing which issues receive prominence and how they are framed for the audience.

4.3- Cultural Bias: Cultural biases in media stem from ingrained stereotypes, prejudices, and ethnocentric perspectives. Media representations often reflect dominant cultural norms, marginalizing minority voices and perpetuating stereotypes. Whether through stereotypical portrayals of race, ethnicity, gender, or nationality, cultural biases can reinforce social hierarchies, exacerbate discrimination, and distort reality.

Moreover, the underrepresentation or misrepresentation of certain cultural groups can lead to the erasure of their experiences and contributions from public discourse.

4.4- Ideological Bias: Ideological biases in media encompass a spectrum of beliefs, values, and worldviews that shape editorial decisions and narrative framing. Whether rooted in religious,

philosophical, or ideological convictions, these biases influence the selection of stories, sources, and language used in media content. Ideological biases can lead to the promotion of particular agendas, the suppression of dissenting voices, and the polarization of public discourse. In an era of echo chambers and filter bubbles, ideological biases can reinforce preexisting beliefs and hinder critical thinking.

4.5- Commercial Bias: In the age of corporate media conglomerates and advertising-driven models, commercial biases pervade contemporary media landscapes. Media outlets may prioritize profitability over journalistic integrity, leading to sensationalism, clickbait, and shallow reporting. Advertiser influence can shape content production and editorial decisions, compromising journalistic independence and editorial autonomy. The consolidation of media ownership in the hands of a few conglomerates can limit diversity of voices and perspectives, homogenizing media content and narrowing the range of viewpoints available to audience.

5.0- Impact of Media Bias on Muslim Communities

Exploring the real-world impacts of media portrayals, the research delves into how biased media narratives affect the perceptions, treatment, and social standing of Muslim communities in Africa. It also examines how these portrayals influence inter-religious relations, contributing to societal tension or cohesion.

In an age of instant communication and global connectivity, media plays a pivotal role in shaping perceptions, influencing attitudes, and framing narratives. However, media bias, whether intentional or unintentional, can significantly impact Muslim communities worldwide. This research explores the multifaceted impact of media bias on Muslim communities, spanning social, cultural, and political dimensions.

5.1- Portrayal of Muslims in Western Media: Western media often perpetuates stereotypes and negative portrayals of Muslims, portraying them as monolithic, backward, and prone to violence. Such biased representations contribute to the stigmatization and marginalization of Muslim communities, fueling Islamophobia and xenophobia.

The overemphasis on terrorism and extremism further exacerbates these stereotypes, overshadowing the diverse experiences and contributions of Muslims around the world.

5.2- Effects on Public Perception: Media bias not only shapes public perception but also influences policy-making and public discourse. Biased depictions of Muslims in the media can lead to the reinforcement of negative stereotypes, fostering fear, suspicion, and hostility towards Muslim individuals and communities. This, in turn, can result in discriminatory practices, hate crimes, and institutionalized Islamophobia, impacting the social cohesion and well-being of Muslim populations.

5.3- Impact on Identity and Self-esteem: The constant barrage of negative imagery and biased narratives in the media can have detrimental effects on the identity and self-esteem of Muslim individuals, especially young people. Media portrayals shape how Muslims perceive themselves and are perceived by others, influencing their sense of belonging, agency, and cultural identity. Biased media representations can contribute to feelings of alienation, marginalization, and internalized Islamophobia among Muslim youth, hindering their socio-emotional development and sense of empowerment.

5.4- Political Ramifications: Media bias against Muslims can also have political ramifications, influencing public opinion and shaping policy decisions. Politicians and policymakers may exploit biased media narratives to justify discriminatory policies, surveillance measures, and military interventions targeting Muslim-majority countries. This can further exacerbate tensions, fuel anti-Muslim sentiment, and perpetuate cycles of violence and conflict, both domestically and internationally.

5.5- Resisting and Counteracting Bias: Despite the pervasive nature of media bias, efforts to resist and counteract biased narratives are underway within Muslim communities and among allies. Initiatives such as media literacy programs, advocacy campaigns, and grassroots media platforms aim to challenge stereotypes, amplify diverse voices, and promote nuanced representations of Muslims in the media. By

empowering Muslim individuals and communities to tell their own stories and by fostering intercultural dialogue and understanding, these efforts contribute to combating prejudice and building more inclusive media landscapes.

6.0- Comparative Analysis with Non-Muslim Communities

By juxtaposing the media portrayal of Muslim communities with that of non-Muslim communities, the research highlights discrepancies and double standards in coverage. It examines the factors that might contribute to differential treatment, including political, economic, and cultural influences.

The media plays a crucial role in shaping public perceptions and attitudes towards different communities. This research offers a comparative analysis of how Muslim and non-Muslim communities are portrayed in the media, exploring similarities, differences, and the impact of these representations on societal dynamics.

6.1- Portrayal of Muslims: Muslim communities are often depicted through a lens of suspicion, fear, and exoticism in much of Western media. Stereotypical portrayals of Muslims as terrorists, extremists, or backward reinforce negative stereotypes and contribute to Islamophobia. Conversely, non-Muslim communities are typically portrayed with greater diversity and nuance, reflecting a broader range of experiences and identities.

6.2- Portrayal of Non-Muslims: Non-Muslim communities, particularly in Western media, are often portrayed as the normative standard against which others are measured. This can manifest in subtle biases, such as framing non-Muslim characters as the protagonists or defaulting to their perspectives in storytelling. However, media representations of non-Muslim communities can also vary depending on factors such as race, ethnicity, gender, and socioeconomic status.

6.3- Effects on Public Perception: Media representations shape public perceptions of both Muslim and non-Muslim communities, influencing attitudes, beliefs, and behaviors. Biased portrayals contribute to the stigmatization and marginalization of Muslim communities, fostering prejudice, discrimination, and violence. In contrast, non-Muslim communities may benefit from positive representations that reinforce their societal status and privilege, reinforcing existing power dynamics.

6.4- Impact on Identity and Self-esteem: Media representations impact the identity and self-esteem of individuals within both Muslim and non-Muslim communities. Negative portrayals of Muslims can lead to feelings of alienation, marginalization, and internalized Islamophobia among Muslim individuals, particularly youth.

Similarly, idealized or stereotypical portrayals of non-Muslim communities can perpetuate unrealistic standards and erode the self-esteem of individuals who do not fit those narrow representations.

6.5- Political Ramifications: Media bias against Muslim communities can have political ramifications, influencing policy decisions, and public discourse. Politicians and policymakers may exploit biased narratives to justify discriminatory policies targeting Muslim communities, perpetuating systemic inequalities and injustices. Conversely, positive or neutral representations of non-Muslim communities may reinforce their societal privilege and entitlement, perpetuating social hierarchies and disparities.

7.0- Voices from Within: Muslim Perspectives on Media Representation

Incorporating primary research, this research presents insights from within Muslim communities regarding their perceptions of how they are depicted in the media. Interviews and surveys provide a ground-level view of the sentiment towards media narratives among Muslims in various African countries. Media representation plays a pivotal role in shaping societal perceptions, attitudes, and policies towards Muslim communities. However, these representations often fall short of capturing the diverse experiences, voices, and perspectives within Muslim communities themselves.

The research delves into Muslim perspectives on media representation, highlighting the nuances, challenges, and aspirations of those whose stories are often marginalized or misrepresented.

7.1- Diversity of Muslim Voices: Muslim communities are incredibly diverse, encompassing a myriad of cultures, languages, traditions, and beliefs. Yet, mainstream media often portrays Muslims through a narrow and homogenized lens, perpetuating stereotypes and erasing the richness of their experiences. Muslim voices from within challenge this monolithic portrayal, advocating for greater representation, authenticity, and agency in media narratives.

7.2- Impact of Misrepresentation: The misrepresentation of Muslims in the media has profound consequences, both on individual psyches and societal dynamics. Negative stereotypes, such as the portrayal of Muslims as terrorists or oppressed women, not only perpetuate discrimination and Islamophobia but also erode the self-esteem and sense of belonging among Muslim individuals. Moreover, biased media narratives contribute to the marginalization of Muslim communities, hindering their social, economic, and political participation. Empowerment through Media Representation: Despite the challenges, Muslim voices within media are increasingly demanding recognition, visibility, and empowerment. From grassroots initiatives to mainstream platforms, Muslims are reclaiming their narratives, challenging stereotypes, and amplifying diverse voices and perspectives. Whether through storytelling, journalism, filmmaking, or digital activism, Muslim creators are reshaping media landscapes and advocating for more inclusive and authentic representations.

7.3- Navigating Intersectional Identities: Muslim perspectives on media representation intersect with various other identities, such as race, gender, sexuality, and socioeconomic status. Muslim women, for instance, often face intersecting forms of discrimination and marginalization in media portrayals, which fail to capture the complexities of their lived experiences.

Similarly, LGBTQ+ Muslims, Black Muslims, and other marginalized groups within Muslim communities seek recognition and affirmation in media narratives that honor their intersecting identities. Challenges and Opportunities: Despite progress, challenges persist in achieving equitable and inclusive media representation for Muslims. Structural barriers, such as Islamophobia, racism, and corporate interests, continue to shape media narratives and limit opportunities for authentic storytelling.

However, digital platforms and social media have also opened new avenues for Muslim voices to be heard, enabling grassroots movements and community-led initiatives to flourish.

8.0- Initiatives for Change and Positive Representation

Highlighting positive developments and initiatives, this chapter focuses on efforts made by both media professionals and community leaders to promote balanced and fair representations of Muslims. Examples of media training programs, community engagement strategies, and policy changes are discussed. Media has a profound influence on shaping societal perceptions, attitudes, and behaviors. However, the pervasive presence of stereotypes, biases, and misrepresentations within media narratives underscores the need for initiatives aimed at promoting positive representation. The research explores various initiatives for change that seek to challenge stereotypes, amplify marginalized voices, and foster more inclusive and authentic media landscapes.

8.1- Media Literacy and Education: One of the most effective ways to combat biased media representation is through media literacy and education initiatives. By equipping individuals with critical thinking skills and tools to analyze media messages, these initiatives empower audiences to discern fact from fiction, recognize stereotypes, and challenge biased narratives. Media literacy programs in schools, community centers, and online platforms play a crucial role in cultivating informed media consumers who are capable of interrogating and resisting harmful representations.

8.2- Diverse Media Platforms and Spaces: Initiatives that create and support diverse media platforms and spaces are essential for amplifying underrepresented voices and stories. Independent media outlets, community radio stations, online platforms, and grassroots initiatives provide platforms for marginalized communities to share their narratives, perspectives, and experiences. By decentralizing media production and distribution, these initiatives challenge mainstream narratives and offer alternative representations that reflect the richness and diversity of human experiences.

8.3- Representation in Creative Industries: Efforts to promote diversity and inclusion within creative industries, such as film, television, literature, and the arts, are essential for fostering positive

representation. Initiatives that support and mentor marginalized creators, writers, directors, and artists help to break down barriers to entry and create pathways for underrepresented voices to be heard. Moreover, initiatives that promote diversity in casting, storytelling, and production contribute to more authentic and nuanced representations that resonate with diverse audiences.

8.4- Representation in Creative Industries: Advocacy efforts aimed at challenging discriminatory media practices and promoting policy change are critical for systemic transformation. Initiatives that advocate for media diversity, representation quotas, and anti-discrimination laws help to hold media institutions accountable for their portrayal of marginalized communities. Moreover, collaborations between civil society organizations, activists, policymakers, and media stakeholders can lead to the adoption of industry-wide standards and best practices that prioritize equity and inclusion.

8.5- Community Empowerment and Participation: Initiatives that prioritize community empowerment and participation are essential for fostering sustainable change from within. Community-based media projects, participatory storytelling initiatives, and citizen journalism platforms enable marginalized communities to reclaim their narratives, challenge stereotypes, and advocate for social justice. By centering the voices and agency of those directly impacted by biased representations, these initiatives empower communities to drive meaningful change and shape their own media landscapes.

9.0- Future Trends and Projections

The future trends in the media portrayal of Muslims and other religious communities in Africa. It considers the impact of digital media, changing demographics, and global political climates on future media content and biases. As technology advances and societal dynamics evolve, the future of media representation is poised for significant transformation. The research explores emerging trends and projections in media representation, highlighting key areas of innovation, challenges, and opportunities on the horizon.

9.1. Diversity and Inclusion: Future trends indicate a growing emphasis on diversity and inclusion in media representation. With increasing awareness of the importance of representation, media producers, platforms, and institutions are under pressure to prioritize diverse voices, experiences, and perspectives. This includes greater representation of underrepresented communities, intersectional identities, and marginalized voices across various media formats and platforms.

9.2. User-generated Content and Participatory Media: The rise of social media and digital technologies has democratized media production and distribution, giving rise to user-generated content and participatory media platforms. In the future, we can expect a proliferation of grassroots initiatives, citizen journalism, and community-driven storytelling projects that challenge traditional media hierarchies and amplify diverse voices from within communities.

9.3. Virtual Reality (VR) and Augmented Reality (AR): Virtual reality (VR) and augmented reality (AR) technologies are poised to revolutionize media representation by offering immersive and interactive storytelling experiences. In the future, VR and AR platforms may be used to create empathetic narratives that allow audiences to step into the shoes of others, fostering greater understanding and empathy across diverse perspectives and experiences.

9.4. Artificial Intelligence (AI) and Algorithmic Bias: While (AI) has the potential to enhance media production, distribution, and personalization, it also raises concerns about algorithmic bias and ethical implications. Future trends may see advancements in AI-driven content creation, recommendation algorithms, and audience targeting, but efforts will be needed to mitigate biases and ensure fair and equitable representation across diverse communities.

9.5. Transmedia Storytelling and Convergence Culture: Transmedia storytelling, which spans multiple media platforms and formats, is expected to become increasingly prevalent in the future. This trend fosters audience engagement and immersion through interconnected narratives and experiences across various media channels. Convergence culture, where traditional media boundaries blur and

audiences become active participants in storytelling, will continue to shape media representation in dynamic and unpredictable ways.

9.6. Globalization and Cross-cultural Exchange: As the world becomes more interconnected, media representation will increasingly reflect the global diversity of human experiences. Future trends may see greater cross-cultural exchange, collaboration, and co-production across borders, leading to a more interconnected and inclusive media landscape that transcends geographical and cultural boundaries.

10.0- Recommendation

1. Promoting Media Literacy and Education: Implement media literacy programs in schools, community centers, and online platforms to empower individuals with critical thinking skills and tools to analyze media messages. These programs should focus on recognizing biases, discerning fact from fiction, and challenging stereotypes.

2. Supporting Diverse Media Platforms and Spaces: Foster the creation and support of diverse media platforms and spaces, including independent media outlets, community radio stations, online platforms, and grassroots initiatives. These platforms provide opportunities for underrepresented voices, including Muslim communities, to share their narratives, perspectives, and experiences.

3. Advocating for Representation in Creative Industries: Promote diversity and inclusion within creative industries, such as film, television, literature, and the arts, by supporting and mentoring marginalized creators, writers, directors, and artists. Encourage diversity in casting, storytelling, and production to create more authentic and nuanced representations.

4. Advocacy and Policy Change: Advocate for policy changes aimed at challenging discriminatory media practices and promoting diversity and representation quotas. Collaborate with civil society organizations, activists, policymakers, and media stakeholders to develop industry-wide standards and best practices that prioritize equity and inclusion.

5. Community Empowerment and Participation: Prioritize community empowerment and participation by supporting community-based media projects, participatory storytelling initiatives, and citizen journalism platforms. Center the voices and agency of marginalized communities, including Muslim communities, in efforts to challenge stereotypes and advocate for social justice.

6. Embracing Emerging Technologies: Embrace emerging technologies such as virtual reality (VR), augmented reality (AR), and artificial intelligence (AI) to enhance media representation and storytelling. Utilize these technologies to create immersive and interactive narratives that foster greater understanding and empathy across diverse perspectives and experiences.

8. Cross-cultural Exchange and Collaboration: Foster greater cross-cultural exchange, collaboration, and co-production across borders to reflect the global diversity of human experiences in media representation. Encourage collaboration between media professionals, content creators, and storytellers from diverse backgrounds to create more inclusive and interconnected media landscapes. By implementing these recommendations, stakeholders can work towards promoting positive representation, challenging biased narratives, and fostering more inclusive and equitable media landscapes that celebrate diversity and promote social justice.

Conclusion

The conclusions from the provided excerpts collectively emphasize the critical importance of fair and accurate media representation across religious and cultural communities to foster understanding and inclusivity. They underscore the need for ongoing vigilance, advocacy, and education to combat biases and promote interreligious dialogue.

Furthermore, they highlight the significance of identifying and challenging biases in contemporary media to uphold democratic values and ensure informed public discourse. Recognizing the impact of media bias on Muslim communities, the conclusions stress the importance of promoting diverse voices,

challenging stereotypes, and fostering authentic storytelling. They also emphasize the role of initiatives for change in promoting positive representation and combating biased narratives within media. Looking to the future, they acknowledge the potential for greater diversity, inclusivity, and innovation in media representation, but also highlight the need to address challenges such as algorithmic bias and systemic inequalities to ensure that media narratives reflect the richness and complexity of human experiences across diverse communities. Ultimately, they advocate for a media landscape that celebrates diversity, fosters empathy, and promotes social justice.

Works cited

1. Promoting Media Literacy and Education: Livingstone, S. (2004). Media Literacy and the Challenge of New Information and Communication Technologies. *The Communication Review*, 7(1), 3-14.
 - Hobbs, R., & Jensen, A. (2009). The Past, Present, and Future of Media Literacy Education. *Journal of Media Literacy Education*, 1(1), 1-11.
 2. Supporting Diverse Media Platforms and Spaces: Couldry, N. (2012). *Media, Society, World: Social Theory and Digital Media Practice*. Polity Press.
 - Mirrlees, T. (2019). *Global Media and National Policies: The Return of the State*. Palgrave Macmillan.
 3. Advocating for Representation in Creative Industries: Gray, H., & Lotz, A. D. (2012). *Television Studies*. Polity Press.
 - Banks, M., & Deuze, M. (2009). Co-creativity: Creative practices mediated by mobile phones. *Continuum*, 23(3), 319-336.
 4. Advocacy and Policy Change: McChesney, R. W. (2013). *Digital Disconnect: How Capitalism is Turning the Internet Against Democracy*. The New Press.
 - Biltereyst, D., & Meers, P. (2013). *Television Audiences Across the World: Deconstructing the Ratings Machine*. Palgrave Macmillan.
 5. Community Empowerment and Participation: Couldry, N., & Curran, J. (2011). *Media and Society*. SAGE Publications.
 - Jenkins, H., Ito, M., & boyd, d. (2016). *Participatory Culture in a Networked Era: A Conversation on Youth, Learning, Commerce, and Politics*. Polity Press.
 6. Embracing Emerging Technologies: Dourish, P. (2004). *Where the Action Is: The Foundations of Embodied Interaction*. The MIT Press.
 - Turkle, S. (2017). *Alone Together: Why We Expect More from Technology and Less from Each Other*. Basic Books.
 7. Cross-cultural Exchange and Collaboration: Thussu, D. K. (2013). *Communicating India's Soft Power: Buddha to Bollywood*. Palgrave Macmillan.
 - Couldry, N., & Hepp, A. (2013). Conceptualizing Mediatization: Contexts, Traditions, Arguments. *Communication Theory*, 23(3), 191-202.
- These academic references offer theoretical frameworks, empirical studies, and critical analyses that support the recommendations for promoting positive representation and inclusivity in media landscapes.

The Role of Media in the Bilateral Relations Between Turkey and West African French Ex-Colonies

Noufou OUEDRAOGO
Marmara University, İstanbul, Türkiye
o.noufou@ymail.com
0000-0001-8251-5574

Abstract

In recent years, terrorist attacks became a serious plague ravaging West African countries. However, there is no academic research on the framing of terrorist attacks by West African media, especially in a context of social media predominance. News about terrorism floods more and more West African media ecosystem today. Yet, an appropriate comprehension of the issue could result from a cautious reflexion on the multifaceted nexus that exists between extremism, mass media and public-opinion. By generating an anxious environment full of tension, terrorists use media to encourage the mobilization of public opinion to discuss their extortions. In this research, I will analyse and assess the media coverage and crisis communication strategy implemented by media practitioners in two West African countries – namely Mali and Burkina Faso – following terrorist attacks. Therefore, the investigations are carried out on samples based on interviews, survey data analysis and contents analysis of the main digital media in Burkina Faso and Mali. Therefore, this study is essentially qualitative but follows a Sequential Mixed Method. It encompasses an analysis of a total of 219 news articles from “*Maliweb.net*” and “*LeFaso.net*”, along with a corpus of 98 surveyed population and 4 interviews realized with “resource persons”. In doing so, the research aims, firstly, to investigate and establish a nexus between crisis communications related to terrorist attacks in a context of social media prevalence. Secondly, this study attempts to check whether the processing of information by West African media respects the professional rules of journalism. The third purpose of the research concerns the comprehension of the digital prosumers’ behaviours towards counterfeits information related to terrorism in West African context.

Keywords: *Framing, Maliweb.net, Media, LeFaso.net, terrorism, West Africa.*

1. INTRODUCTION

In July 1985, the British Prime Minister Margaret Thatcher stated that “If Media can stop propagating news about terrorists’ actions, terrorism will end”³⁰⁹. However, news about terrorism floods more and more the media ecosystem. The media frames the most violent images, not only because they have a duty to inform the public regarding every major incident, but besides that, the remarkably dramatic side of terrorism captivates a large audience. Hence, terrorists today exploit this dynamic and act in a way that attracts as much attention as possible. In these mechanisms of framing terrorism, or setting terrorists’ agendas, the media obviously play a central role. In the current context of the global fight against terrorism in West Africa, it seems therefore interesting to study the impact of terrorist attacks in Sub-Saharan Africa and the media coverage that follows.

The adequate comprehension of terrorism could result from a cautious reflexion on the multifaceted nexus that exists between extremism, mass media and public-opinion. Contextually speaking, some of the crucial features of media are undoubtedly its nature in sub-Saharan Africa, the influence of politics, and the fragmented audiences. Thereto, it is important to mention that, as a common rule, the more political personalities get engulfed in tackling terrorism, the more mass media will be involved in setting

³⁰⁹ British Prime Minister Margaret Thatcher addressed the American Bar Association on July, 15, 1985; and stated substantially that “*We must try to find ways to starve the terrorist and the hijacker of the oxygen of publicity on which they depend*”. For more details, see Thatcher, M. (1985); Quoted by Lopez, F., (2016). Perspectives on terrorism. Available online at the following link:

<http://www.terrorismanalysts.com/pt/index.php/pot/article/view/490/html>.

its agenda around terrorist acts. Consequently, a handful of eminent authors such as Marshall McLuhan (1962) suggest a “complete censorship” of news on extremism, through the strategical use of “black out” principle. However, this strategical censorship appears to be discordant because of the global nature of terrorism; and subsequently, it is also inadequate seen from a democratic perspective.

Modern democracy, however, is to a large extent characterized by freedom of expression and the ability of media to access relevant political and societal information, be it crisis or not. Once terrorism-related information is blocked by governments or other similar institutions, terrorists may have achieved one of their goals, which is to undermine the values of today's democracy. Thus, democratic institutions like media, are faced with a serious dilemma: on one hand the instrumentalization of media by terrorists to gain maximum attention; and on the other hand, censoring information in defiance of press freedom and freedom of expression which is a principle and a fundamental value.

As part of this work, I propose to analyse and assess the media agenda setting and crisis communication strategy implemented by new media practitioners in Mali and Burkina Faso following the terrorist attacks in these two West African countries. As a matter of fact, we are attempting to understand how, in a situation of terrorist attack or conflict, public information is carried out in Sub-Saharan Africa.

RESEARCH METHODOLOGY

My investigation of the media coverage of terrorist attacks in the age of Social Media prevalence in Sub-Saharan Africa was done through an online questionnaire which was sent to the people from Mali, and Burkina Faso using Facebook and WhatsApp groups. Additionally, I also examined some of the media contents of *Maliweb.net* and *LeFaso.net*, two of the most popular online digital news media in the abovementioned countries. The manning table below (*figure 1*) gives a broad view about the surveyed and interviewed research populations both in Mali and Burkina Faso.

Type of investigation	Socio-professional activities	Ages: 18-35 years old			36- 45 years and over		Total
		Male	Female	Other	Male	Female	
Online Survey	<i>General public</i>	78	14	01	03	02	98
Interviews	<i>Media regulatory institutions' representatives; Media owners</i>	02	00	00	02	00	04

Figure 1: Manning table of the research population

During my investigations about the fake news related to terrorism in West African context, I have used an online questionnaire, with open-ended questions, which has been sent to the research population in Mali and Burkina Faso. Given the fact that the questionnaire is composed in its vast majority of open-ended questions, the data obtained are essentially qualitative.

The analysis of the surveyed data collected from 98 respondents from Mali and Burkina Faso will give more details about the digital prosumers' behaviours towards counterfeits information related to terrorism in West African context.

Regarding the interviews' data, collected essentially from the media regulatory institutions' representatives, it is worth mentioning that I approached two West African media bodies in line with my research corpus: the Superior Council of Communication (CSC) in Burkina Faso and the High Authority of Communication (HAC) in Mali. In doing so, the questions were semi-structured, which means that all the questions were not asked to the interviewees in a chronological order as it is structured on the interview guide. In concreto, some questions have been rephrased, skipped, or asked in a different order; depending on the answers provided by the interlocutors. Also, depending on how the discussions evolved or progressed, some probing questions (not mentioned in the interview guide) have been used accordingly. The consents of all the interlocutors have been got before starting to record the interviews. They were also informed that the conversations would be stored, transcribed, treated and used only for academic purpose.

CONTEXTUALIZATION OF THE STUDY

Terrorism is in essence a crisis scenario created by an organization or an individual in order to sow unrest and use it as leverage over an institution such as a government, company, country, or system. From the Latin verb *'terrere'* which means 'to frighten'; the word terrorism corresponds to "great fear". It can be a result of the systematic use of terror as a policy by a group or an individual to nurture fear in the population. Consequently, a terrorist is a person who uses terror and violence to impose his/her ideology (political, religious), beliefs or authority on other individuals or organizations.

Within the international community, a clear definition of terrorism has been the subject of many debates. The General Secretary of the United Nations, António Guterres, indicated on July 12th, 2005, that it must be necessary to simply agree that the murder of unarmed civilians, no matter the defended cause, is 'terrorism'. Some researchers prefer the definition that, any action aimed at causing death or serious injury to civilians or non-combatants constitutes a terrorist act.

In Sub-Saharan Africa, terrorist attacks generally constitute killings, bombings, gun fires, and deprivation of liberty, imposed on civilians, armed and security forces, institutional officials, public and private infrastructures, symbols and emblems of the State, etc., by unidentified armed individuals. West Africa has experienced in recent years a proliferation of various terrorist groups, who benefit from the fragility of states in the region to grow and terrorize the population. The Libyan and Malian crises have accentuated the emergence of several of these groups in the West African region. In the map (*figure 2*) below, the red colour indicates the very high-risk West African zones, not recommended to foreign tourists. These zones include chiefly Mali, Mauritania, Nigeria, and Niger; and partially Burkina Faso, Cameroon, Chad, and the republic of Central Africa.

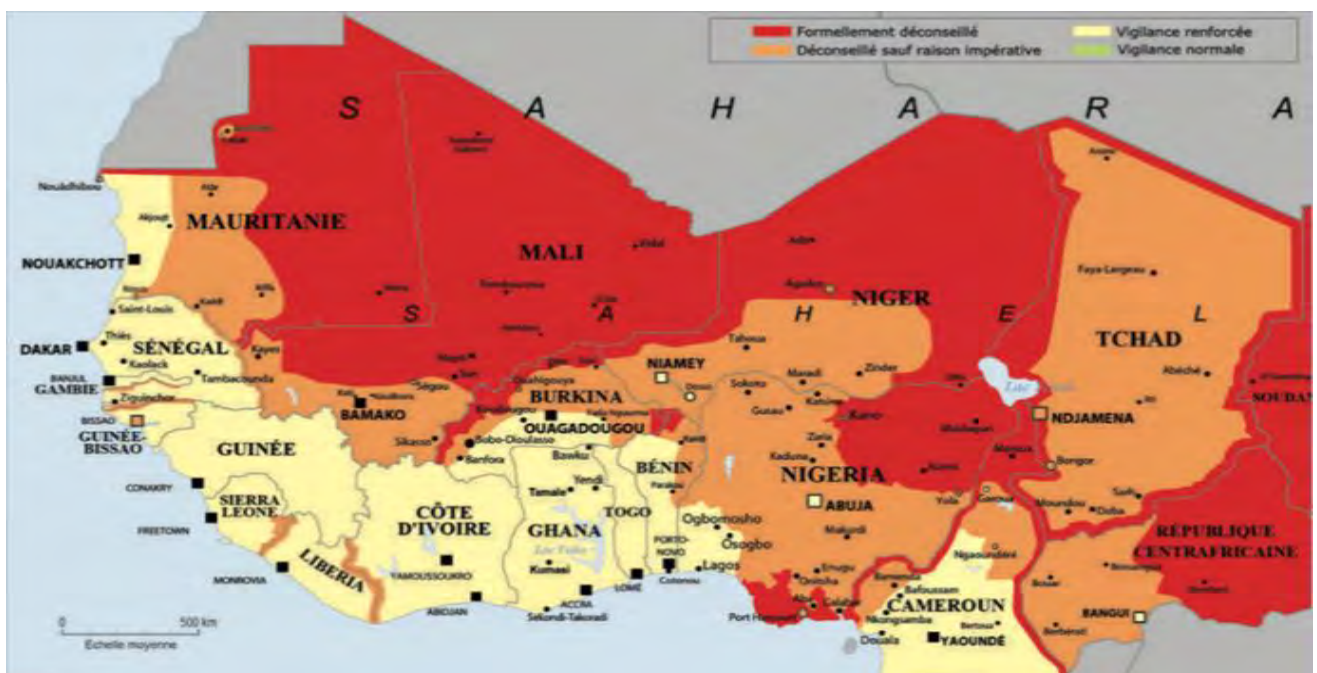

Figure 2: Mapping terrorism in the Sahel

According to some data collected from the Citizen Coalition for the Sahel region, the year 2020 was the deadliest year for civilians in Burkina Faso, Mali, and Niger, with more than 2,440 deaths. There are currently 1096 attacks which have killed 2443 civilians in these three Sub-Saharan countries, averaging 91 attacks and 203 deaths per month³¹⁰. In Mali, 174 terrorist attacks were recorded in 2020. According to the Observatory for Democracy and Human Rights (ODDH), in Burkina Faso, "between April 2015

³¹⁰ Excerpt from the document entitled "Sahel: What must change". Online Access link: <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Sahel%20Ce%20qui%20doit%20changer%20-%20Rapport%20Coalition%20citoyenne.pdf>

and May 2020, terrorist groups carried out at least 580 attacks targeting mainly the army, police stations, militias groups, etc. The worst terrorist attack in Burkina Faso occurred in June 2021 leading to 160 deaths. Many other incidents have been reported in the media and on social media networks, which suggests that the total number of terrorist attacks committed during this period is likely much higher”³¹¹. The graph (figure 3) below gives more visual details about the increase of terrorist attacks in the Sahel region.

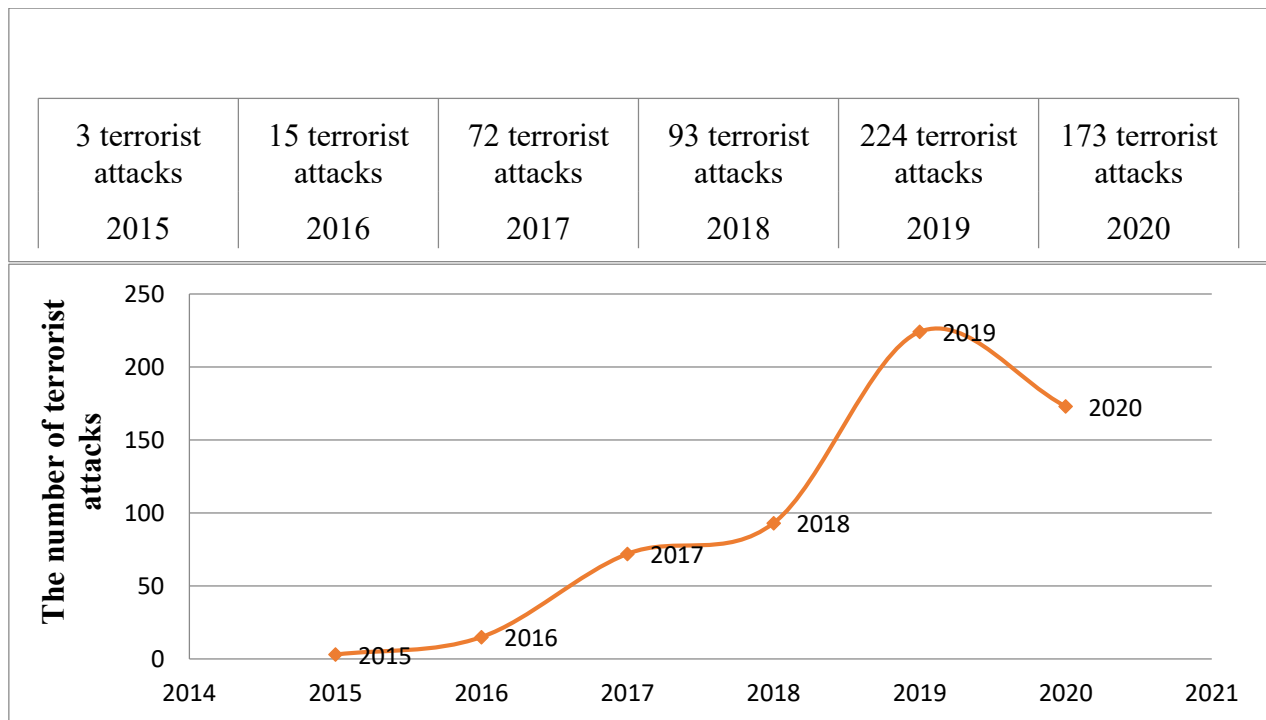

Figure 3: The significant increase of terrorist attacks in the Sahel region

THE SOCIAL MEDIATED CRISIS COMMUNICATION

The theory of Social Mediated Crisis Communication (SMCC)³¹² was recently developed by Lucinda, Austin and al., in 2017. This communicational model plays a significant role in a context where crisis communication is implemented today. The SMCC theory implies that in a context of crisis, the social media audience encompasses three major components:

- *The Influentials*³¹³ - Those people who create an important chunk of information related specific crisis contexts on social media platforms including YouTubers, bloggers, digital activists, and other social media accounts managers.
- *The Followers*- These are the individuals or group of people who are following, sharing, commenting, and liking the information disseminated by the first group (the influentials).
- *The Inactive Members*: These are the group of people who decide to stay inactive, neither sharing nor commenting on information on social media platforms. Although the ‘inactive members’ have social media accounts, a vast majority is old, mostly born before the age of social media.

³¹¹ ODDH produced a document in May 2020 entitled: “Burkina Faso. Risk of a new Rwanda?” Online access link: https://lefaso.net/IMG/pdf/burkina_faso_risque_d_un_nouveau_rwanda.pdf

³¹² Lucinda L. Austin, Yan Jin et al. (2017): Social Media and Crisis Communication; 1st Edition, Published June 20, 2017 by Routledge - 482 Pages.

³¹³ According to the SMMC model the concept of “*Influentials*” refers to the definition of “*influencers*” on social media. The Cambridge dictionary defines the latter as “a person or group that has the ability to influence the behaviour or opinions of others”. In fine, it is someone who affects or changes the way that other people behave.

The crucial thing about the SMCC model is both *Influentials* and *Followers*' direct and indirect propagation of messages through social media platforms. Given the fact that almost every traditional media today has at least one social media account, the *Inactive Members* get access to the news via these social mediated pages. As a result, the SMCC theory turns out to be useful for the new generation of digital communication experts in situations of emergency to best spread their messages. This communicational model provides more clarifications on the behaviours and features of audiences that can be helpful in terms of sharpening up appropriate communication strategies according to the contexts. In emergency situations in which there is a relatively limited timeframe for the audiences to develop critical thinking mechanisms— because the crises affect the individuals' psycho-emotional attitudes—, it is essential to know how to effectively manage the social mediated information.

Concretely, the SMCC model has been introduced to explore the online crisis management process because during crisis, people spend more time on social networks like YouTube, Twitter, Instagram, Facebook, TikTok, etc. (Ouedraogo, 2020). In West African countries like Mali, Ivory Coast, and Burkina Faso, social media networks are heavily used by governments and official institutions. This allows communicators to reach most of the fragmented audience within a very short time. Besides this state of fact, the social responsibility of journalists is also crucial when it comes to framing terrorism-related news.

Framing of terrorism by “Maliweb.net”

This part of my research deals with the articles related to terrorism in West Africa published by the Malian digital media *Maliweb.net* between January of 2020, and 2021. These articles can be categorized into “Barkhane”, “Jihadism”, and “FAMA³¹⁴” which correspond to three essential labelling which respectively are: a) exaggeration, b) propagation of horror and terror, and c) pacification of tension. Among a plethora of 317 articles published by *Maliweb.net*, 127 articles focus particularly on terrorist operations in the Sahelo-Saharan strip. The remaining 190 articles concentrate on international terrorism, government's official announcements, and press releases. My analysis concentrates exclusively on the 127 articles produced by the journalists of *Maliweb.net* about West African terrorism. Thus, in the following lines, I will linger on the abovementioned labelling to foster my “schemata of interpretation”.

a) The labelling of exaggeration

Amongst the 127 articles dealing with terrorism in West Africa, the word “Jihadism” is repeated 478 times. This can be qualified as exaggerative for the fact that the term “Jihad” itself is quite controversial and does not bear the semantic meaning attributed by Islamic theology. As I have already discussed in the section dedicated to the conceptual framework, the term “Jihad” is initially conceptualized by Muslim experts as a form of submission through effort and struggle. As a result, terrorism should not be assimilated with “Jihadism”. To illustrate this state of fact, the Screenshot (*figure 4*) below shows the heading of an article by Maliweb.net entitled: “*Jihad Business*³¹⁵”, published on August, 8, 2020.

³¹⁴ FAMA meaning in French “*Forces Armées Maliennes*” is the acronym for Malian Armed Forces which consists of the Army, the Mali Air Force and the National Guard.

³¹⁵ Heading of an article published by *Maliweb.net* on August, 08, 2020 - Online access link: <https://www.maliweb.net/contributions/jihad-business-2889041.html>

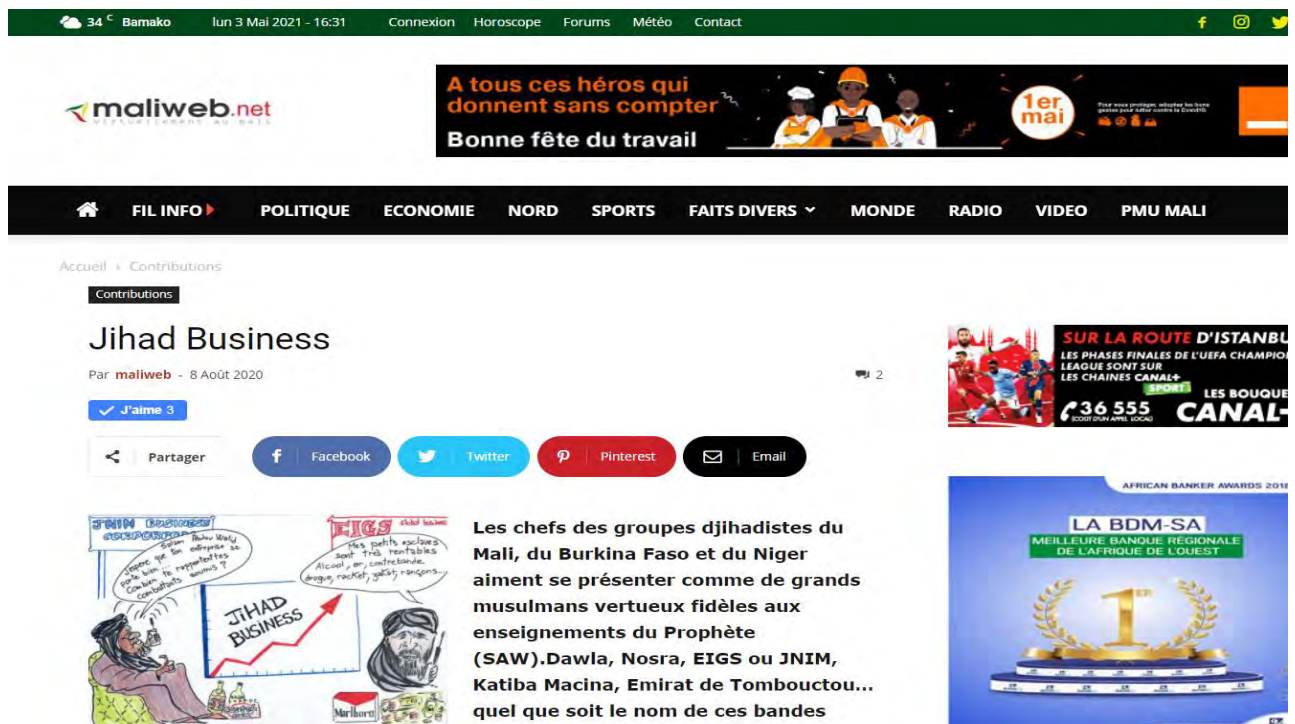

Figure 4: Heading of an article by Maliweb.net on August, 08, 2020

Moreover, the abovementioned article includes some controversial expressions and phrases such as: “The leaders of jihadist groups in Mali, Burkina Faso and Niger like to present themselves as great virtuous Muslims”. This is somehow a way of condoning terrorist leaders because there is no way of amalgamating terrorists’ leaders and virtuous Muslims. Similarly, in the last paragraph of the same article it is mentioned that “Jihad is a smokescreen and invocations are an excuse”. This definition of “Jihad” has nothing to do with the authentic one.

More interestingly, in one of the corpus articles published on October 13 of 2020, the columnist talks about “the clutches of ruthless and bloodthirsty Jihadists”³¹⁶; a phrase which sounds like a combination of both hyperbole and oxymoron. In fact, the terms “clutches, ruthless and bloodthirsty” constitute a sort of exaggeration while the word “Jihadists” appears to be a mere contradiction if we refer to its semantic and authentic meaning. Likewise, the same conceptual maladroitness reappeared in an article published on November 25, 2020, talking about “a sympathizer of the Islamic State”. If the word *sympathizer* is problematical a priori, one must also question the concept of *Islamic State* which is not appropriate because it reinforces the thesis defended by the terrorists. The last paragraph of the same article³¹⁷ complicates the narration with another “hyperbolic oxymoron” through the use the expression “major jihadist extremist attacks”. Obviously, these kinds of conceptual confusions can be labelled as a sort of condoning terrorism, and hence, propagating horror and terror as the information may divide the public opinion about the facts. This leads me to discuss the next major labelling of *Maliweb.net* which is the propagation of horror and terror.

b) The propagation of horror and terror

Etymologically the terms *horror* and *terror* are associated with the “feeling of fear, or dread” and accordingly, the term terrorism itself is derived from *terrorem* (terror). From this definition, terrorism

³¹⁶ Maliweb, October, 13, 2020 – Online access link: <https://www.maliweb.net/non-classe/groupe-dopposants-armes-jihad-et-si-mariam-petronin-avait-raison-2899485.html>

³¹⁷ Maliweb: article published on November, 25, 2020 – Online access link: <https://www.maliweb.net/international/l'assillante-suisse-etait-apparue-dans-une-enquete-sur-le-jihadisme-2905794.html>

is the act of inciting terror onto an individual or population. So, media workers should pay more attention to this aspect while using terrifying words or images while framing terrorism. As an illustration, *Maliweb.net* stated in one of its articles published on February 28, 2020 that *“terrorists (...) cut throats and hands and inject their evil ideology ...”* In this same article, the journalist depicts terrorism as *“a real ideology with a real hypnotic power”*, qualifying violent extremism as *“a safe cancer which quite easily manages to metastasize vast swathes of territories in the Sahel”*. These terminologies do not make things easier for the readers as such depictions of terrorism are frightening, especially if the audience is in locality directly affected by these terrorist extortions.

Additionally, *Maliweb.net* tends to commit a sort of “hara-kiri”³¹⁸ when it publishes articles such as the one entitled: *“Terrorism in the Sahel and beyond: An unconscious complicity of the media is to be denounced”*³¹⁹. This article deals specifically with the role of media professionals in a context of terrorism. The visual (screenshot) below gives more visual details about this article.

Figure 5: Article on Maliweb about the role of media professionals in a context of terrorism

There is also an avalanche of portrayals of horror and terror, each as controversial as the other, which is evidenced in the following popular adage *“When you can do nothing against the thief, you must even help him to take away the goods that he has just stolen from you”* (*Maliweb.net* - February 24, 2020). This clumsiness is reinforced by phrases such as *“a fight lost in advance by IBK [Ibrahim Boubacar Keita, the name of Mali former president]”* (November 26, 2020) or *“Such is the sad record ...”* (September 7, 2020), *“the Jihadists seem to have not buried their hatchet”*. This way of giving news fosters horror and de facto, nurtures terror in the population. That is why one of the social responsibility of journalists is trying to pacify the situation despite its probable complexity. This motivates me to discuss, the notion of “solution journalism” alongside with the pacification labelling in *Maliweb.net* in the following lines.

³¹⁸ Hara-kiri is a Japanese ritual suicide which consists in cutting one’s own stomach with a sword. It was formerly practiced in Japan by samurai as an honorable alternative to executions. I used this term here to point the fact that *Maliweb*’s journalists are tackling their own maladroitness.

³¹⁹ *Maliweb*: article about the role of media professionals in a context of terrorism - Online Access link: <https://www.maliweb.net/insecurite/le-terrorisme-au-sahel-et-au-dela-an-unconscious-complicit-in-the-media-is-to-denounce-2861252.html>

c) The pacification of tension

“Solutions journalism” is a concept coined by the professor Pauline Amiel in 2017. For the researcher, it is a sort of news reporting approach which concentrates on the responses to social issues as well as the societal phenomena. It consists of presenting tangible solutions to the perceived problems, and seeing how and why these solutions work. Consequently, in a crisis context such as the framing of news about terrorism, media professionals should consider “solutions journalism” as a central part of their social responsibility.

Although the journalists of *Maliweb.net* do not apply “solutions journalism” while reporting terrorist attacks, it is possible however to identify few attempts of “tension pacification” labelling in some of their articles produced between January, 2020 and January, 2021. As a matter of fact, one of the corpus articles (published on February, 28, 2020)³²⁰ attempts to give hope to the population through smooth terms such as “reassure the populations”, or talking about the operations of military services they qualify them as “*extremely meticulous and rigorous intelligence work*”. This way of covering the terrorism-related news is highly recommended because it somehow corresponds to a form of “solutions journalism”. The same form of journalistic work reappeared in an article published on November, 10, 2020 entitled “*Barkhane participates in the support of the inhabitants of Farabougou*”. Put it differently, another article written and published on June 15, 2020 headed: “*After Droukdel's death, the end of terrorism*”³²¹. The figure 6 (screenshot) below is a concrete illustration.

Figure 6: Article published on November, 10, 2020 by Maliweb.net

³²⁰Maliweb: article published on February, 28, 2020 – Online access link: <https://www.maliweb.net/communiqu/actualitec-de-la-force-barkhane-du-21-au-27-fevrier-2020-2861407.html>

³²¹Maliweb: article published on June, 15, 2020 – Online access link: <https://www.maliweb.net/contributions/apres-la-mort-de-droukdel-en-finir-avec-le-terrorisme-2879891.html>.

Abdelmalek *Droukdel*, the leader of al-Qaeda in the Islamic Maghreb (Aqmi), was killed in June 2020 during an operation carried out by French forces in northern Mali. He was killed in Talhandak, along the Algerian border with Mali. Born in the early 1970s near Algiers, *Droukdel* has reigned for around 15 years over many Salafist jihadist groups in North Africa and the Sahel.

Five months later, the same echo resounds in a different article published on December, 9, 2020 entitled: *“Impact of Terrorism to Decline in Africa”*. But, before the abovementioned article, Maliweb.net has already published a similar heading on February, 24, 2020: *“The rise of the Defence and Security Forces”*. Hence, this way of media coverage responds to the exigence of the “solutions journalism” approach. This is an approach which calls for the social responsibility of journalists as I mentioned earlier. In the following chapter, I will analyse the depiction of terrorism in the Burkinabe Online media *LeFaso.net*.

Framing of terrorism by “LeFaso.net”

This part of my research deals with the articles related to terrorism in West Africa published by the Burkinabe digital media *LeFaso.net* between January, 2020 and January, 2021. A total of 129 published articles related to terrorism have been listed; but only 92 articles written by the journalists of *LeFaso.net* deals precisely with the context of Burkina Faso and West Africa. Therefore, my analysis focuses exclusively on these 92 articles. It is possible to divide these articles dealing with terrorist attacks in Burkina Faso and West Africa into three main categories: “terrorism”, “Jihadism” and “FDS”³²². Consequently, the mentioned categories can be split into three various schemata of interpretation. These are namely a) the labelling of “Patriotic journalism”, b) the labelling of neutrality and partiality, and finally c) the labelling of visual symbolism.

a) Patriotic journalism labelling

Patriotic journalism is a practice of journalism which deviates from the objective or neutral ideal of journalism. It is, therefore, related to what Ginosar and Cohen (2017) considered in their research as “our news” or “our war” mode of coverage. Basically, patriotic journalism can be labelled with two significant indicators which are namely: emotional depictions and bravery. Thus, among the 92 analysed articles, there are more opinion articles and thematic framings than factual news. These articles consist of emotional statements, opinion columns, interviews, analysis and reports; which are characterized by messages of compassion towards the population and the headlines were intentionally articulated to encourage the soldiers.

In other words, the journalists of *LeFaso.net* praise the bravery of the army as well as the elegy of the victims, calling for social cohesion, unity of action around the government to face terrorism. In doing so, on April 16, 2020, the headline of *LeFaso.net* was articulated as it follows: *“What if ridicule could kill the terrorists of Mali and Burkina?”*³²³ This heading was illustrated with a picture of two terrorist leaders. The figure 7 (screenshot) below gives more details.

³²² FDS is an acronym in French which stands for: *Forces de Défense et de Sécurité*; meaning Burkina Faso Armed Forces for Security. The FDS include the army, the air forces, the national police and gendarmerie, the national fire brigade, and the central group of armies.

³²³The headline of *LeFaso.net* published on April 16, 2020 – Online access link: <https://lefaso.net/spip.php?article96232>

Et si le ridicule pouvait tuer les terroristes du Mali et du Burkina... ?

Accueil > Actualités > DOSSIERS > Attaques terroristes • • jeudi, 16 avril 2020 à 16h02min

👍 J'aime 0

Figure 7: Heading of LeFaso.net on April, 16, 2020

Furthermore, on March 10, 2020, in an article entitled “*Insecurity: 70 terrorists incapacitated*”, the journalist argued that “*the forces of evil had the misfortune to come across a team of the gendarmerie on patrol*”. This way of portraying the facts is all about patriotism. A month later (May, 16, 2020), another article titled “*Terrorists neutralized in Sebba: The MPP applauds the bravery of the FDS*”³²⁴ reported the compliments made by the political authorities (the ruling regime MPP) towards the national army (FDS). Five days later, on May 21, 2020, another article praises the work of “the boys”, the soldiers, with such terms: “*Good harvest for the Defence and Security Forces engaged in the fight against terrorism*”. Such depictions are quite frequent in *LeFaso.net* because in different columns it is possible to read sentences such as “*the boys administered a bitter correction to the madmen of God*”. The “*boys*” here refers to the armed forces and terrorists are qualified as the “*madmen of God*”; also “*70 terrorists received their visas to hell*” is quite a way of overstating the killing of terrorists with a literary mixture of irony, oxymoron and hyperbole.

Thence, as I mentioned above, patriotic journalism in crisis context may consist in praising the bravery of armed forces. In *LeFaso.net*, we have a perfect illustration with sentences such as: the soldiers “*succeed in thwarting the macabre and Machiavellian plans of the enemy*”. Or even, they “*surprise them and inflict heavy defeats on them during a confrontation*”. Also, one of the articles concluded with the following terms: “*This is how hundreds of terrorists have been neutralized across the country by the brave FDS who go out of their way to protect the Burkinabe and defend the country's territorial integrity*”. In this manner, the labelling of patriotic journalism is quite perceptible in the aforementioned depictions.

As a result, it is possible to say that when journalism is combined with patriotism, it is difficult to be neutral and impartial. Therefore, in the following chapter, I will discuss the concepts of neutrality and partiality in *LeFaso.net*.

b) Neutrality and partiality

To be impartial means to limit as much as possible the biases of subjectivity, that is to say, to avoid as much as possible any preference and bias, in particular of an ideological, political, economic, social, racial or cultural nature, in relation with the facts (Cornu, 1994). Put it differently, the Swiss researcher Daniel Cornu argues that:

³²⁴ The headline of *LeFaso.net* published on May 16, 2020 – Online access link <https://lefaso.net/spip.php?article96876>

Impartiality is not simple neutrality, which consists of never deciding. It does not prohibit taking sides. It commands that we judge without bias. In doing so, impartiality allows journalists to relate facts without taking sides, to report the facts, just the facts. In consequence, journalists should avoid both in their professional and personal life, any behaviour, engagement, function or task which could distract them from their duty of independence and integrity (Cornu, 1994).

This supposes that the journalist tracks down his own prejudices, fears, desires, beliefs, etc. in short, his own emotions, during his journalistic activities. It is the distance that a journalist takes from the facts that will determine his credibility and success in the profession. Impartiality is often difficult to respect, as everyone's ego and subjectivity want to express themselves (Freud, 1916). It is this ability to tame this ego that will allow media professionals to fully play their role as journalists, and consider journalism as a profession governed by deontological rules. This is what also differentiates them from the ordinary citizens who would flaunt everything that goes through their minds in front of the world, on social networks. As a result, critical distance is akin to the notion of impartiality. It is the distance that one would place between a researcher and his work, between a journalist and the facts that he relates.

In *LeFaso.net*, the excessive use of adjectives while practising patriotic journalism can be considered as an absence of neutrality. Concretely, there are several adjectives repeatedly used such as “*unfortunately*”, “*brave FDS*”, “*heavy defeats*”, “*macabre and Machiavellian plans*”, etc. Likewise, the fact of stating that the armed forces “*neutralized several terrorists*”, without specifying an approximate number, is a kind of subjectivity in terms of facts and comments. As wrote Simon Rogers, “*comments are free but facts are sacred*” (2011). The concept of neutrality, partiality and subjectivity can also be seen through the intentional use of visual symbolism. This labelling will be discussed in the next lines.

c) Visual symbolism

In journalism, visual symbolism can be defined as the set of informational techniques based on images, graphics, diagrams, figures, in short, visual illustrations. The primary purpose of visual symbolism is to convey (visually) specific information to the readers. Depending on the situation, visual symbols can be used to grab the attention of the audience by creating sensational news, seducing the readers, terrifying or motivating them, etc. However, broadly defined, in visual communication journalistic framing encompasses the fact of presenting visual elements exclusively related to the topic through intentional arrangements so that it will bear specific connotations (Kimberly, 2008). Discussing the process of media framing and the use of visual symbolism, the researcher Robert Entman argued that “*the words and images that make up the frame can be distinguished from the rest of the news by their capacity of stimulating positively or negatively (objectively or subjectively) different sides in a political conflict*” (2003; pp. 417). Accordingly, this consists in keeping the readers’ attention on the outlined subject.

In the context of the current study, a visual symbol can be understood as a visual distinctive sign, an explicit observable mark, or a specific image or colour that labels a fabricated opinion, a constructed idea. Therefore, visual symbols tend to urge media audiences to comprehend or interpret a topic in a particular manner, in a strategic way; by going beyond the facts and fostering new interpretations. In consequence, there are many uses of visuals by journalists of *LeFaso.net*. For example, in an article entitled “*Fight against terrorism: More than twenty terrorists neutralized, material recovered*”³²⁵, published on September 29, 2020, the illustrative picture was full of symbolic meaning of military steadfastness. See the figure 8 (screenshot) below.

³²⁵Article of *LeFaso.net* published on September, 29, 2020 - Online Access link:
<https://lefaso.net/spip.php?article99586>

Lutte contre le terrorisme : Plus de vingt terroristes neutralisés, du matériel récupéré

Accueil > Actualités > DOSSIERS > Attaques terroristes • LEFASO.NET • Photo d'illustration • mardi 29 septembre 2020 à 00h24min

J'aime 0

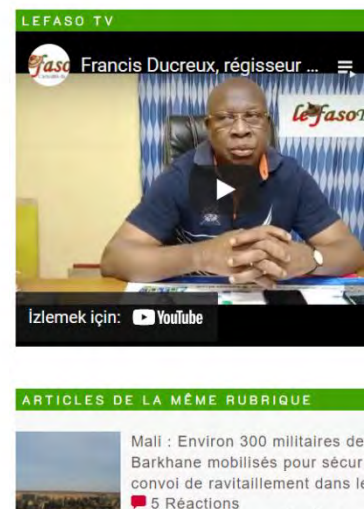

Figure 8: The illustrative image of an article of LeFaso.net published on September 29, 2020

Once again, one of the articles published the following weeks, on October 26, 2020, played sensationally on the visual symbolism by associating the images of soldiers in battle position to give news about the reopening of classrooms in a war zone. The screenshot (figure 9) below is a concrete illustration.

Sécurité au Burkina : Les forces armées ont permis la réouverture des classes dans des localités du Centre-Nord

Accueil > Actualités > DOSSIERS > Attaques terroristes • LEFASO.NET • lundi 26 octobre 2020 à 22h45min

J'aime 0

Figure 9: The illustrative image of an article dealing with the reopening of classrooms

Therefore, we can see that there is a discrepancy between the article which deals with the reopening of classrooms and the picture which shows the militaries in battle position. Similarly, in May 21, 2020, the visual elements (see figure 10 below) are commented with an intertitle articulated as it follows: “*Good harvest for the Defence and Security Forces engaged in the fight against terrorism*”³²⁶.

³²⁶ LeFaso.net - May 21, 2020 - Online access link: <https://lefaso.net/spip.php?article96951>

Bonne moisson pour les Forces de Défense et de sécurité engagées sur le front de la lutte contre le terrorisme.

Figure 10: The illustrative image of an article published on May 21, 2020

There are also several visual elements which show the theatre of operations, the devices put in place by military forces (both Barkhane and FDS) to counter the enemy. For instance, the figure 11 below is a concrete illustration. In doing so, media professionals offer strong emotional news to their readers.

Terrorisme : la force Barkhane met la pression sur les groupes armés terroristes dans le Liptako

Accueil > Actualités > DOSSIERS > Attaques terroristes • LEFASO.NET • samedi 19 septembre 2020 à 00h28min

J'aime 0

LEFASO TV

Francis Ducreux, régisseur

ARTICLES DE LA MÊME RUBRIQUE

Mali : Environ 300 m
Barkhane mobilisés
convoi de ravitaillement
5 Réactions

Figure 11: The illustrative image of an article published on September 19, 2020.

To sum up, the various schemata of interpretation helped understanding the conflictual relations between media and terrorism in Sub-Saharan Africa, especially in Mali and Burkina Faso. Consequently, it is possible to affirm that difficulties of several kinds tend to hamper journalistic works in the context of terrorism in West Africa. In fact, deciphering major frames and corresponding essential labelling – such as exaggeration, propagation of horror and terror, and pacification of tension – leads to demonstrate that the West African media serve, to some extent, as channels for terrorist messages’ propaganda. Also, through the analysis of patriotic journalism labelling, the labelling of neutrality and partiality, as well as the labelling of visual symbolism, I can argue that the processing of information in West African digital media did not respect the ethical and deontological principles of journalism. In order to check whether the processing of information via both traditional media and social media platforms respects the ethical and professional rules of journalists, it is better go through an analysis and interpretation of my online surveyed data.

Survey data analysis

This part of my analysis concentrates on the data gathered from 98 West African populations; from different education backgrounds, and diverse domains of activities. This provided, *ceteris paribus*, pertinent research data for scientific extrapolation because the population is highly representative of the phenomenon under study. Thereby, the implied analyses and interpretations attempt to understand first and foremost the impact of social media platforms on the framing of terrorism in Sub-Saharan Africa. Therefore, when asked to know through which channels did the public learn about the first terrorist attack in Mali and/or in Burkina Faso, social networks are mentioned in the first position. As it is illustratively mentioned in the graphic below (*figure 12*), social media platforms constitute the main sources of information for West African citizens between January 2020 and January 2021.

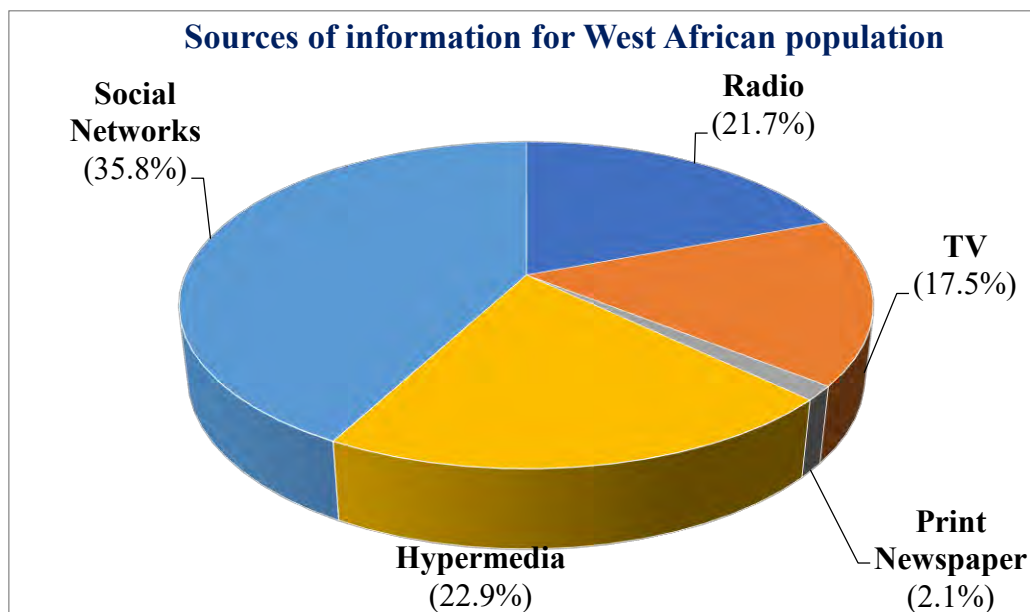

Figure 12: Social media platforms constitute the main sources of information of West African population to get news related to terrorist attacks.

As it is perceptible in the pie-chart above, beside the social media platforms (35.8%), the hypermedia³²⁷ platforms represent the second major sources of information for West African populations with 22.9% of respondents. And only 17.5% of digital citizens learnt about the first terrorist attack through television channels. Basically, it means that the vast majority (58.7%) has been informed about the first terrorist

³²⁷ Hypermedia brings together the new media born thanks to media convergence (online media, web radio, web TV, YouTube Channels, etc.) which includes sound, video, plain texts, graphics, and hyperlinks; reinforced by the birth of social media and other multimedia contents.

attack through the internet sources. This can be justified by the fact that the advent of the Internet, which gave birth to hypermedia, generates a sort of fragmentation of audiences. Hence, each type of media (social, traditional or digital media) holds a small part of audience. Notwithstanding, the rise of the Internet with its corollary platforms of social media and hypermedia tends to oust the popularity of print newspaper in West Africa with only 2.1% of the audience.

With social networks and hypermedia platforms, West African citizens participate more in the life of their society. Indeed, on Facebook, WhatsApp, Instagram, Twitter, TikTok and other social media platforms, digital citizens disseminate information on the atrocities of terrorism, and give their opinions on information related to the security of the populations and public affairs. Thus, West African Internet users voice their opinions and suggestions for plausible solutions, but also react to the actions of those in power. Accordingly, they often manage to influence certain high-level decisions. In Burkina Faso and Mali for example, after the recurrent terrorist attacks which have grown in proportions in the recent years, Internet users have always drawn the attention of the population to the need of peace and social cohesion. As a result, these different reactions on the web push the West African decision-makers to take appropriate decisions for the security of their territories.

Moreover, it is possible to say that West African new media (hypermedia and social networks) have participated in an awakening of citizens on the security management, especially in Mali and Burkina Faso. In these two West African countries specifically, terrorism is well argued and condemned by Internet users both on their social network accounts and on the discussions fora offered by the online media (blogs- official websites, social media pages, Web-radio, Web-TV, etc.). This participation in the debate about terrorism is decisive both for governmental actions and for raising the awareness of populations in order to face the danger posed by terrorism. In fine, West African digital citizens offer good projections for the development of States. Certainly, with their participation increased tenfold thanks to social media and hypermedia, the rulers have a pressure which obliges them to observe a minimum of seriousness to fight effectively against the scourge of terrorism. But what motives West African population to overuse social media in a context of terrorism? This is what I will discuss in the next following paragraphs.

The necessity of using social media after terrorists attacks

In the following lines, my analysis concentrated on what preoccupied West African people, especially in French speaking countries like Mali and Burkina Faso, to resort to social media when it comes to getting information about terrorism. The question asked in the online survey was formulated as the following: Q1: *What do you do on social media after a terrorist attack?* And to this question, the respondents have three open-for-comments options which are respectively:

- 1) *Give my opinion and share contents on the atrocities of terrorists;*
- 2) *Just to keep me informed through the posts and comments of Internet users;*
- 3) *Just out of curiosity: to compare Internet users' information with that of traditional media (radio, TV and print newspapers).* Thereby, West African people's motivations for social media use after terrorist attacks can be visually read in the graph (figure 13) below.

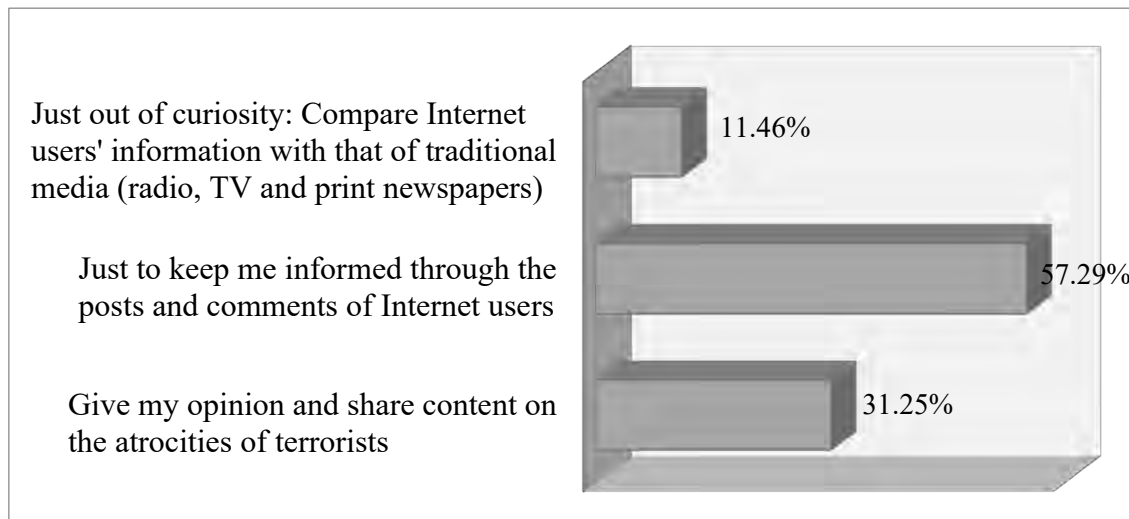

Figure 13: The Motivations for social media after terrorist attacks in West Africa.

As we can see in the graph (*figure 13*) above, the vast majority of West African digital citizens (57.29%) use social media platforms just to get information about terrorist attacks. This implies that they do not pay attention to the veracity of information circulating on social media. According to the Social Mediated Crisis Communication (SMCC) model developed by Lucinda Austin and al. in 2017, this corresponds to the “*inactive members*”. As a matter of fact, just 11.46% of them use to compare Internet users' posts and comments with the information published by West African traditional media. These are the “*followers*” when it comes to the SMCC categorization. And accordingly, those who use to share posts and comments on social media platforms represent 31.25% of the surveyed population. This last category can be considered as the “*influentials*”.

Similarly, the excessive use of the internet sources, especially social networks, to get access to the news about terrorism can be justified by the fact that the majority of the surveyed West African populations are relatively young. Therefore, most of them belong to the last generation of digital natives which turns out to be called “digital prosumers”³²⁸ or even digital citizens because their lives are fundamentally linked to the use of the services provided by the new technologies of information and communication. More concretely, 57.4% of the corpus is constituted of young West Africans, whose ages vary between 26 and 35 years old; while 28.7% of them are between 18 and 25 years old; 12.8% between 35 and 45 years old; and only 1.1% beyond 45 years old. And most importantly, most of them are students (52.1%), civil servants (30.2%) or contractors (17.7%) with high educational backgrounds. See the graph (*figure 14*) below for more details.

³²⁸For more details about the concept of “digital prosumers”, see Ritzer & Jurgenson (2009). The Age of the digital “prosumer”. *J.Cons. Cult.* PP.163-196.

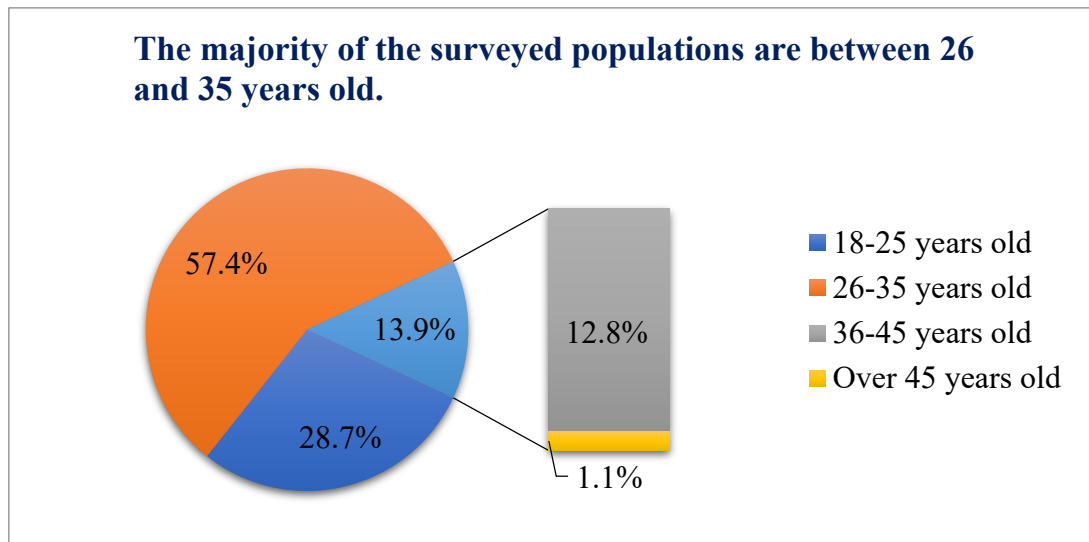

Figure 14: Ages groups of surveyed West African digital citizens.

Additionally, in Mali and Burkina Faso, the majority of the surveyed population encounter most often information about terrorism on Facebook and WhatsApp groups. Besides, Twitter is the third platforms on which the surveyed digital citizens encounter the most terrorism-related news. The following question has been asked: Q2: *On which social media platform do you see the most terrorism-related publications?* The graph (figure 15) below gives descriptive information about this issue.

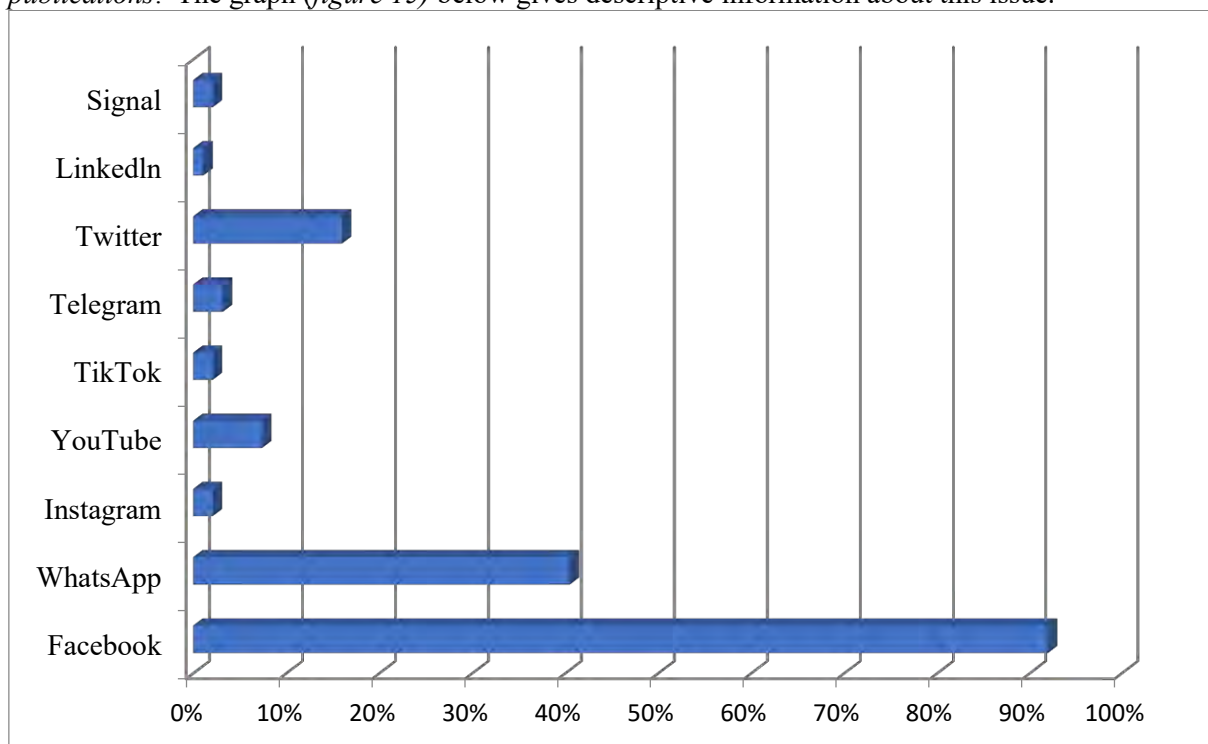

Figure 15: Facebook is the prime social media platform for terrorist news' propagation in West Africa.

Thus, the excessive use of the Internet sources for information is fraught with many drawbacks. In terms of information relating to terrorism specifically, there are several unreliable sources of propaganda. Many web sites and social networks are specialized in disseminating all types of fake news: misinformation, disinformation, satire news and rumours (Ouedraogo, 2020). It is therefore important

to inculcate West African digital citizens – particularly in Social Media Literacy (SML) – to be able to recognize reliable sources and fake news related to terrorism.

Assessment of information on terrorism circulating in social networks

According to many of the West African surveyed populations, the contents of social networks help them to have more information on terrorist exactions. To do this, they prefer getting information via social networks than through traditional media (TV channels, radio stations, print newspapers). Although social networks sometimes propagate terrorism in the African Sahel, some populations claim that social networks are reliable sources for information on terrorism. Concretely, 52.2% of them admit that the information relating to terrorism is controversial; and subsequently, most of the news about terrorism circulating on social media is likely to be misleading. Conversely, 47.8% of the surveyed populations find it difficult to recognize that most of the information coming from social networks can be propaganda, rumours, parodies or disinformation. The graph (figure 16) below put it visually decipherable.

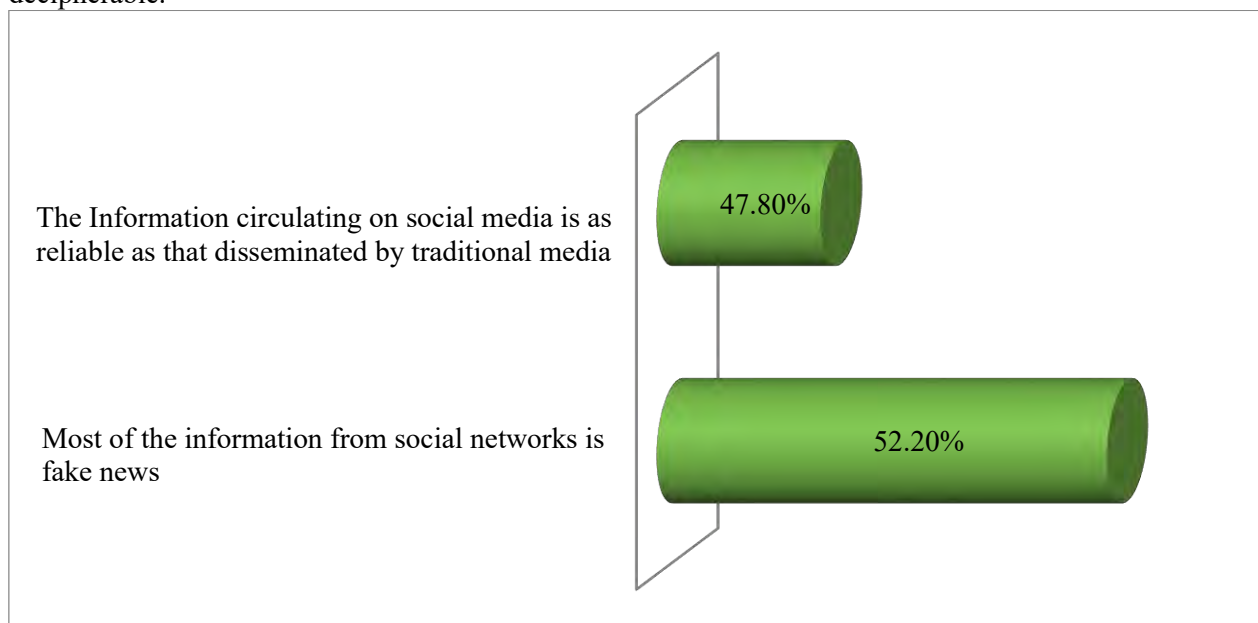

Figure 16: Appreciation of social mediated terrorism-related news.

In addition, the massive flow of social networks' contents, along with their global aspects, does not allow adequate control and contents regulation; except those that are linked to traditional media groups. In fact, West African media regulatory institutions do not have the legal competence to regulate information on social media platforms. This gives free rein to the spread of all kinds of fake news on sensitive topics such as terrorism. The excessive use of social media can furthermore lead to addiction and prevent some people from developing critical minds by verifying information with that of traditional media.

Furthermore, when it comes to the veracity of "social mediated terrorism-related news", 67.1% of the West African surveyed population think that the information is either trustworthy or neutral. The following question has been asked: Q3: *How do you assess the information related to terrorism posted on social networks?* The pie-chart (figure 17) below illustrates it descriptively.

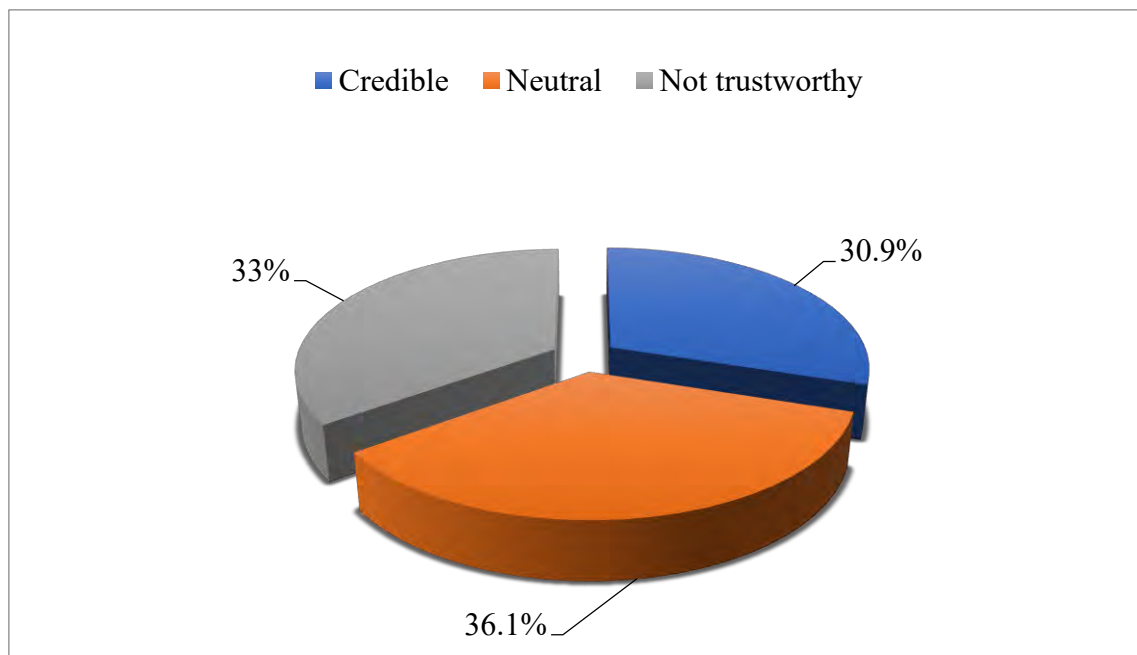

Figure 17: Opinions about the veracity of terrorism-related information on Social media.

As we can see on the figure 17 above, only 33% of the surveyed population state that terrorism-related information flowing on Social media platforms is not trustworthy. For 36.1% of them, the social mediated information on terrorism is neutral; while 30.9% consider this information to be credible. As a result, it is not exaggerating to say that the vast majority of West African digital citizens may not possess social media literacy (SML).

Moreover, the overuse of social media instead of traditional media by West African population to get access to news about terrorism can be justified by the fact that traditional media are somehow reproached for a) the delay in disseminating information, b) the lack of professionalism of journalists, and c) the lack of credibility and veracity in the information disseminated. In my investigative survey, the question asked to the population is articulated as the following: Q4: *What don't you like about terrorism and media coverage in West Africa? In other words, what exactly do you blame the Malian and/or Burkinabe media for?* Hence, in their responses, they delay in the dissemination of information by traditional media is the main factor that discourages West African digital citizens. The graph below (figure 18) is a concrete illustration of this state of fact.

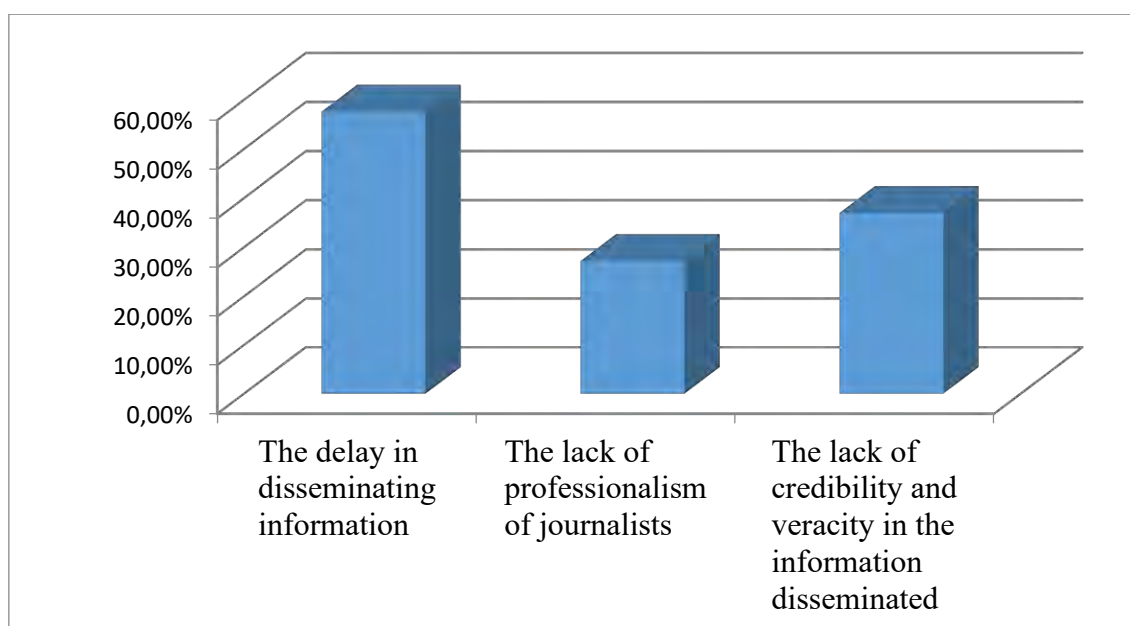

Figure 18: The main reproaches made towards West African traditional media.

As it can be seen from the graph above, 57.6% of the surveyed West African people prefer using social media to get access to information related to terrorism because traditional media use to disseminate it late. Also, 37% amongst them think that the news related to terrorism disseminated by West African traditional media lack of credibility and veracity. The latter prefers referring to international traditional media such as RFI [French International Radio station] and France24 [French popular TV broadcasting channel] to get their daily news. In the meantime, 27.2% of them point out the lack of professionalism of West African journalists.

Likewise, when it comes to the appreciation of West African journalists' professionalism, only 35.1% keep having a positive image of media professionals, while 33% of them have a negative image of journalists. Nonetheless, 31.9% prefer being neutral. The question was articulated as the following: Q5: *Do you have a good appreciation of the professionalism of Malian and/or Burkinabe journalists in covering terrorist attacks?* The majority of the respondents denounce some contradictions observed from traditional media which make them lose the credibility of the information. Also, they state that when the sources of information are not explicitly mentioned by the journalists, the information is likely to be fabricated.

Interestingly, some surveyed people assert that traditional media often propagandize terrorism by devoting lots of time and space to discuss of the terrorists' exactions. Similarly, some of them believe that the terrorism-related news is often disseminated with exaggeration. To the question: Q6: *What is the last case of unprofessionalism that you have observed (?)*; the surveyed populations' opinions vary. Amongst others, the most pertinent comments made by the surveyed West African populations are the following:

Traditional media also propagate fake news. On May 08, 2021 for example, the Facebook page of Radio Omega FM announced about twenty deaths in a terrorist attack, when it was not. Realizing their mistake, they have just deleted the post; they did not say anything more, not even to apologize for their fake news.

Sometimes our traditional media wait for the publication of RFI [French International Radio station] or France24 [French popular TV channel] to repeat almost mechanically the same news, although the facts happened here in our country.

Actually, the security issue is very sensitive. There are some types of information that our media must give partially, not completely, because they might put the lives of some people in danger or even aggravate terrorism in the area.

The international media provide terrorism-related information with great gravity. They do not recognize the effort being made by the West African army. They always focus on the effort of the foreign forces. Some are credible and others are not. Professionalism is not everyone's cup of tea. It is all about informational intoxication. The credibility of the information is first recognized via its source: the independent media, the leftist (those of the opposition) and the rightist media (governmental media). However, the official communication of the governments in West Africa is also slow.

Furthermore, in order to better understand the functioning of West African media landscape vis-à-vis the framing of terrorism, I also approached the media regulatory bodies in Mali and Burkina Faso.

DISCUSSION AND SUGGESTIONS

West African media, especially social media platforms, have somehow served as channels for terrorist propaganda. Indeed, after each terrorist attack, several horrible images and videos circulate on social networks; but West African media regulatory institutions face some difficulties in regulating these types of information. This is the case, for example, with the burning of national flags or the dissemination of messages of threat by terrorists' groups, which is shared constantly on WhatsApp groups and Facebook pages by West African digital citizens.

As for the traditional media, the episodic framing devoted to the various attacks instead of thematic framing, in the form of "solution journalism"³²⁹, constitutes one of the informational limits in certain

³²⁹ "Solutions journalism" is a form of journalism which aims at providing solutions via compelling and rigorous coverage of social issues. Conceptualized by Bornstein et al. (2013), this type of journalism investigates and

West African countries. However, in general, West African traditional media treatment of terrorist attacks has, despite some abovementioned difficulties, respected the fundamental principles of journalism. Yet, considering both the survey data and the content analysis it appears that the processing of terrorism-related news is problematic due some aforementioned obstacles. Another finding emerging from our research is the self-censorship that some traditional media impose on themselves to fight against the issue of fake news. As a result, the West African media landscape is almost entirely neutral in the treatment of information linked to terrorism. This might probably justify the absence of major complaints or sanctions from the media regulatory institutions, especially in Mali and Burkina Faso, linked to the coverage of terrorist attacks.

Furthermore, the coverage of terrorism by West African traditional media in this context of social media prevalence is a challenge for media professionals. In order to handle this delicate task, the professionalism and the social responsibility of journalists are highly required. Otherwise their actions may jeopardize the survival of West African democracy. In this regard, ethical and deontological principles are essential for processing information related to terrorism. This can help analysing the facts, contextualizing them, validating them and giving them meaning. In doing so, West African media professionals must set a clear editorial line in dealing with these types of crisis events. This includes the following fundamental principles to be taken into account when covering terrorist attacks:

- Collect and disseminate terrorism-related information so as not to panic the local citizens;
- Avoid putting the lives of citizens in danger while framing terrorists' extortions;
- Avoid divulging secrets related news which can thwart military operations on battlegrounds.

Also, West African traditional media must train their journalists and promote the specialization of journalists in crisis and security issues. This comprises the initiation of continuing training policy for journalists on the basics rules of the profession, taking into account the socio-political evolution of the countries, encouraging and motivating those who distinguish themselves by the quality of their journalistic works related to terrorism.

In addition, due to the current context of digital media predominance – marked by the issue of fake news, rumour and disinformation – it is appropriate to cross-check and verify terrorism-related information before dissemination. In doing so, West African news professionals must refrain from any participation in the scoop race. Otherwise they might sow confusion and fuel the feeling of fear amid the local populations. This goes without saying that West African journalists must solicit the contribution and collaboration of local populations, security services, officials and politics to provide them with accurate and credible information to deepen their thematic analyses.

Another key-thing to be taken into consideration is the issue of labelling. As a matter of fact, West African journalists must pay attention to the use of some terms and concepts such as “jihadist attack” for instance, when dealing with terrorism-related news. Similarly, the use of terms like “sophisticated attack” runs the risk of embellishing the killers and portraying them as heroes. In any case, media professionals must not portray the perpetrators of terrorist attacks in an aspect that could be perceived as positive.

Moreover, West African traditional media should go beyond the dissemination of press releases related to terrorist attacks to produce more thematic framing of the issue with profound analysis about the real causes of the propagation of terror with an approach based on “solution journalism” mechanisms. Concretely, only the informational value of press releases should be selected as excerpts by journalists who will eventually strip it from all propaganda, explain the context and supplement the information with the reactions of the targeted local populations and the authorities; focusing specifically on the solutions and the precautions to be taken in order to avoid similar extortions in the future.

Additionally, the use of visual symbolism is crucial in the framing of terrorism; therefore, West African journalists must avoid disseminating images of horror and terror or images that could undermine the dignity of victims, the hostages or their relatives.

Nonetheless, in terms of processing information related to terrorism, journalistic works become more complicated when digital citizens, witnesses of the attacks, are able to shoot the horror scenes with their mobile devices and disseminate them on social networks without any knowledge of citizen journalism ability. This entails, de facto, the proliferation of fake news on social media platforms. This scenario

explains, in a critical manner, how to work toward solutions. Therefore, it is an approach which concentrates both on the responses to social issues and the problems themselves.

places digital citizens into a serious ethical dilemma: to ignore such information flows with the risk of being not up-to-date with the news, or to relay them with the high risk of giving false information. Hence, the right thing to do is to consider the following graph (figure 20) below.

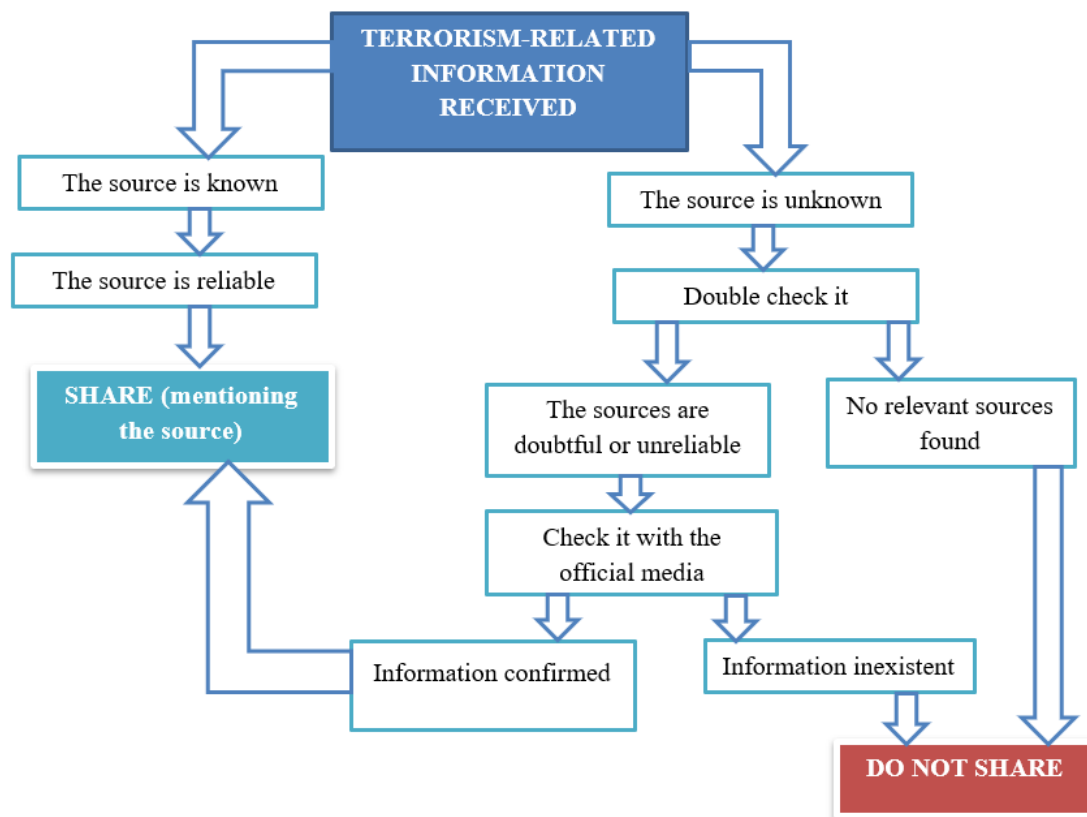

Figure 19: The attitude to adopt by digital citizens to avoid propagating fake news.

Actually, sharing terrorism-related news can have an emotional impact on the general public who is concerned about terrorists' extortions. Worse still, it can lead to post-traumatic stress disorder that can cause the targeted populations to develop feelings of horror, fear and hopelessness. In this way, by strengthening the verification processes, the "digital prosumers" will contribute fighting against the proliferation of fake news on social media platforms.

All in all, West African media regulatory institutions must work to ensure the protection of reporters at the scenes of terrorist attacks. Indeed, in West African countries, very few media have so far put in place adequate requirements to protect their journalists. Sometimes journalists are deported to the theatres of attacks without any security measures; and even they do not possess at least security vests most of the time. Yet, both security forces and journalists should work collaboratively so that media would not be guilty of disseminating information that could compromise the investigative work of the police.

CONCLUSION

"The real battleground of terrorism is in the newspaper columns and on television screens" (Mannoni & Bonardi, 2003). This highlights the crucial role of media in terrorism context. The September 11 attacks have profoundly changed the relationship between media and terrorism. Thus, news about terrorists' crimes floods the traditional media –radio stations, television channels and newspaper columns – and, more importantly today, the social media platforms.

The Sub-Saharan Africa is one of the most affected areas in the world by terrorism, which causes economic, political and social impacts on the local populations. Almost every day, social networks report new terrorist attacks in West Africa, particularly in the borders of Mali and Burkina Faso. As underlined Tavernier and Garcin-Marrou (2001, PP. 147-149):

In a context of terrorism, media must make a “rationalized discourse” about the violence which profoundly undermines the basic principles of any democratic society (...) The journalistic framing of terrorist events strappingly depends on the involvement of the media discourse related to the terrorist threat (...) Hence, between the emotional and the rational, the media discourse differs significantly; depending on whether the antagonists are defamed at the international level or not (Tavernier & Garcin-Marrou, 2001).

However, in this 21st century, communication is really the battlefield for terrorists; and accordingly, the Islamic State terrorist group also had its own news agency called Amaq, founded in August 2014. This entails the excessive use of hypermedia by extremist groups to propagate their messages.

Consequently, with the occurrence of terrorist extortions in Sub-Saharan Africa, West African journalists are now faced with raw information whose treatment requires greater professionalism and a high sense of social responsibility. It is difficult today to talk about terrorism, especially about its proliferation, without the contribution of both traditional and new media. Sometimes still, West African media become veritable relays of terrorists' news. After each bloody attack, media help terrorist groups claiming their extortion; and therefore, they win a moral victory by terrorizing the populations via the media.

As a result, the fight against terrorism should not be used as an excuse for states to restrict press freedom. For their part, media professionals should avoid playing the terrorists' game with a frantic race towards information and publishing sensational images. Hence, West African media, which have a central mission of informing their citizens about the major events that occur in the region, are therefore confronted with a difficult dilemma: to inform the populations about terrorist attacks without terrorizing them.

At the end of the study, in the light of the various insights provided through the interviews with the media owners, the representatives of the media regulation institutes, the content analysis of 219 articles published on *Maliwe.net* and *LeFaso.net*, as well as the data collected via the open-ended questions survey, proved that the over-media coverage of terrorist attacks and the mode of informational processing constitute a form of involuntary propagation of terrorism in sub-Saharan Africa. Indeed, the method of processing information linked to terrorism creates psychosis amongst West African populations. As the researcher Kriegel Blandine (2003) explains, “When a person is exposed to television violence, the immediate physiological effects are of the same nature as if that person is exposed to a situation of actual violence”.

Finally, to avoid being complicit of terrorist propaganda, West African media professionals must take more precautions in framing terrorism, so as not to contribute to fueling panic movements or to accentuating the anxiety-provoking nature that occurs in such crisis contexts. Thus, media professionals must exercise particular vigilance in dealing with matters relating to terrorist acts. Ultimately, since media are used as weapons in battlefields, it is possible to affirm that crisis communication is a sort of double edged sword which cuts both ways. Therefore, information literacy for crisis management – along with patriotic journalism – is vital to fight against terrorism propaganda in West Africa and beyond.

KAYNAKÇA

- Agnès, Y., (2008). Manuel de journalisme. *Paris, La Découverte*.
- African Media Barometer, Mali (2010).
- Online Access Link: <http://library.fes.de/pdf-files/bueros/africa-media/08153.pdf>
- Allen, W., (1930). The Nazi Seizure of Power. *Chicago Quadrance Books*. Available online at: <http://www.public.asu.edu/~acichope/Allen,%20The%20Nazi%20Seizure%20of%20Power%20Chap%203%20and%2011.pdf>
- Alpe, Y. & Betone, A., (2007). Lexicon of sociology. *Dalloz-Sirey, Paris, Lexicons collection*.
- Amiel, P., (2017). Solutions Journalism. A solution to the local press crisis? *Communication. Media Information Practical Theories*, vol.34/2, July 6, 2017 (ISSN 1189-3788, DOI 10.4000/communication.7226 - Online Access link: <https://journals.openedition.org/communication/7226>
- Arrighi, C., (2020). Stating Otherness Through Socio-Cultural Biases - *Sociology Study*, Sept.-Oct. 2020, Vol. 10, No. 5, 207-215 doi: 10.17265/2159-5526/2020.05.003 - University of Padua, Padua, Italy. Access Available Online: <http://www.davidpublisher.org/Public/uploads/Contribute/5fd827793a692.pdf>
- Balima, S.T. & Duchenne, V., (2005). Méthodologie de la recherche en Sciences de l'Information et de la Communication ; *Ouagadougou, Sankofa/Sidwaya*.
- Balle, F., (1998). *Medias & Society; 15th Edition. Paris 2; Montchrestien, Lextenso*.
- Balle, F., (2011). *Lexique d'information communication. Paris; Dalloz*.
- Banyongen, S., (2016). Terrorism and crisis communication: the case of Ottawa, *Editions 'Knowledge and Information'*.
- Bationo, R., (2019). Problématique de la couverture médiatique des attentats terroristes au Burkina. *IPERMIC – Université de Ouagadougou. Mémoire de Recherche*.
- Ben-Ammar, A., (2018). Communication gouvernementale à la suite d'un attentat terroriste: cas des attaques de Sousse. *Mémoire - Université Sorbonne /ENA*.
- Bennet, P. (1990) The Anti-Information Age," *The Atlantic, February*.
- Bourdieu, P., (1998). On Television and Journalism. *Pluto Press*.
- Bragazzi, NL & Giovanni, DP (2014): A proposal for including nomophobia in the new DSM-V. *Psychological Research – Behavioral Management*.
- Castells, M.; (2010). The Rise of Information Society. *London, Routledge*.
- Chomsky, N., & McChesney, R., (2005). Propagande, médias et démocratie. *Ecosociété*.
- Claude, J-B. (1999). Media ethics, What do I know? *Paris, Editions PUF*.
- Clement, J., (September, 2020). *Statita - Africa: number of internet users in selected countries 2019*. Online accessibility: <https://www.statista.com/statistics/505883/number-of-internet-users-in-african-countries/>
- Coalition Citoyenne Sahel (2020). *Sahel: What must change ?* Online Access link: <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/Sahel%2BCe%2Bqui%2Bdoit%2Bchanger%2B-%2BRapport%2BCoalition%2Bcitoyenne.pdf>
- Cockburn, P., (2014). Le retour des djihadistes. Aux racines de l'État islamique – *Éditions des Équateurs*.
- Cornu, D. (1994). Journalism et vérité: Pour une éthique de l'information (*English : Journalism and Truth*). *Edition Labor et fides, Geneva, Switzerland*.
- Cornu, D., (2009). Journalism and Truth: Information Ethics in the Challenge of Media Change; *Ed. Labor et Fides, Genève*.
- Creswell, W., J., (2009). Research Design; Qualitative, Quantitative, and Mixed Methods Approaches. *University of Nebraska-Lincoln; by SAGE Publications*.
- Dan, G., (2004). We, the Media: Grassroots Journalism by the People, for the People. Available Online at : http://library.uniteddiversity.coop/Media_and_Free_Culture/We_the_Media.pdf
- Davie, N., & Hilber T.; Nomophobia: is smartphone addiction a genuine risk for mobile learning?

Presentation at: 13th International Conference Mobile Learning. *South Westphalia University of Applied Sciences*, 2017. <https://files.eric.ed.gov/fulltext/ED579211.pdf>

Entman, R., (2003). "Cascading Activation: Contesting the White House's Frame After 9/11", *Political Communication*, 20:4, 415 – 432. Accessible Online via: <http://dx.doi.org/10.1080/10584600390244176>

Fenardji, M., (2015). Les rouages de la communication terroriste : comment comprendre les enjeux de la peur. *La Nouvelle Chronique*.

Filiu, J-P., (2009). Al-Qaeda in the Islamic Maghreb (AQIM): Algerian Challenge or Global Threat? *Carnegie PAPERS; Middle East Program - Number 104 - October 2009*. Available online: https://carnegieendowment.org/files/al-qaeda_islamic_maghreb.pdf

Freedom House (2017); Press Freedom's Dark Horizon. Available Online at: <https://freedomhouse.org/report/freedom-press/2017/press-freedoms-dark-horizon>.

Ginosar, A., & Cohen, I., (2017). Patriotic journalism: An appeal to emotion and cognition – May 25, 2017; Research Article. Online Access link: <https://doi.org/10.1177/1750635217710678>

Guidère, M., (2015). Al-Qaïda au Maghreb Islamique. *Paris, Editions Choiseul*, pp.59-74.

Guy, B., (2007). Theorizing the Media: Democracy Relationship in Southern Africa. Available online at: <https://doi.org/10.1177/17480485020640010201>

Habermas, J., (1992). Public Space. *Paris, Payot*.

Hagada, J.G., (2018). Medias et défis sécuritaire – ISTIC.

Javeau, C., (1992). L'enquête par questionnaire, Manuel à l'usage du praticien. *Bruxelles, Editions de l'Université de Bruxelles*.

Kirtley, J., (2011). Media law, Collection of Practical Guides. *International Bureau of Information*.

Kovach, B., and Rosentiel, T., (2004). Principes du journalisme : ce que les journalistes doivent savoir, ce que le public doit exiger ; *Nouveaux Horizons, ARS, Paris*.

Kriegel, B., (2003). La violence à la télévision : rapport de la mission d'évaluation d'analyse et de propositions relatives aux représentations violentes à la télévision. *Paris: PUF*.

Lagardette, J-L., (2006). L'information responsable: un défi démocratique ; *PUF, Paris, France*.

Libaert, T., (2020). La Communication de crise. *Éditions Dunod – 5th Edition*.

Linard, A., & Scirpo, B., (May, 1998). Law, Deontology and Ethics of Media. *GRET Diffusion, Paris, France*.

Lincoln, Y. S. & Denzin, N. K., (2005). The Sage handbook of qualitative research; *Ed. Sage Publishing. California, USA*.

Livingstone, S., and al., (1997). International Handbook of Media Research; The work of Elihu Katz. *Edition of London; Routledge publishing house*.

Lopez, F., (2016). Perspectives on terrorism. *Vol 10 No 1*. Available online at the following link: <http://www.terrorismanalysts.com/pt/index.php/pot/article/view/490/html>

Lucinda, L. & Yan, A., (2017): Social Media and Crisis Communication; *1st Edition, Published June 20, 2017 by Routledge*.

Lugmayr, A. & al. (2017). Serious storytelling – a first definition and review. *Multimed Tools Appl - DOI 10.1007/s11042-016-3865-5*.

Mannoni, P. (2003). Les logiques du Terrorisme ; *Paris, Edition In Press*.

Mantzaris, A., Ireton, C., et al., (2018). Journalism, 'Fake News' & Disinformation. *Handbook for Journalism Education and Training; Paris 07 SP, France*. Online access: https://en.unesco.org/sites/default/files/journalism_fake_news_disinformation_print_friendly_0_0.pdf

McCombs, M. & Shaw, D. (1972). The Agenda-Setting Function of Mass Media, *Public Opinion Quarterly*, Volume 37, Issue 2, Summer 1972, pp.176-187.

McLuhan, M., (1994). Understanding media: *The extensions of man - MIT Press*.

McLuhan, M., (1962). The Gutenberg Galaxy. *University of Toronto Press*.

Miège, B., (1997). La société conquise par la communication ; *Presse Universitaire de Grenoble (PUG)*.

Munich Charter, (1971). Declarations of the rights and duties of journalists. Available Online at: <https://graphism.fr/wp-content/uploads/2017/03/charter-of-munich-english.pdf>

Nacos, B., (2014). Media and terrorism: the Central role of the media in terrorism and counter-terrorism; *Editions, Nouveaux horizons, Paris*.

ODDH, (2020). Burkina Faso. Risk of a new Rwanda? Online access link: https://lefaso.net/IMG/pdf/burkina_faso_risque_d_un_nouveau_rwanda.pdf

Ogola G., (2015). African journalism: A journey of failures and triumphs. *African Journalism Studies*, 36:1, 93-102. Available Online at: <https://www.tandfonline.com/doi/abs/10.1080/23743670.2015.1008175>

Orwell, G., (1949). 1984: *Secker and Warburg, London, UK.*

Ossama, F., (2001). Nouvelles technologies de l'information. Enjeux pour l'Afrique Subsaharienne, *Paris, L'Harmattan.*

Ouedraogo, N., (2020). Social Media Literacy in Crisis Context: Fake News Consumption during COVID-19 Lockdown. *Social Sciences Research Network (SSRN Electronic Journal)* - Available Online at: <https://ssrn.com/abstract=3601466> or <http://dx.doi.org/10.2139/ssrn.3601466>.

Ousmane, A., (2019). Formulation of an approach for the regulation of community media in the Liptako-Gourma space Burkina Faso/Mali/Niger; page 24 – Online Access link: https://www.mediasupport.org/wp-content/uploads/2020/02/Etude_IMS_R%C3%A9gulation_for-web.pdf

Prensky, M., (2001). Digital Natives, Digital Immigrants on the Horizon. *MCB University Press, Vol.9 No.5.*

Quivy, R. & Campenoudt, L., (1995). Manuel de recherches en Sciences sociales, 2e édition, *Paris, Dunod.*

Reporters without Borders (RSF, 2020). *Data of Press Freedom Index.* Online Access: https://rsf.org/en/ranking_table.

Ritzer, G., and Jurgenson, N., (2009). Production, Consumption, Prosumption: The nature of capitalism in the age of the digital 'prosumer'. *J.Cons. Cult. PP.163-196.* Online Access: <https://doi.org/10.1177/1469540509354673>

Robbins, T., (1994). Giant Steps: Small Changes to Make a Big Difference. *Presso Punti di Ritiro.*

Rogers, S., (2011). Facts are Sacred. *Ed. Faber, London. UK.*

Sfez, L., (1993). Dictionnaire critique de la communication, *Paris, PUF.*

Stoetzel, J. (1980). La psychologie sociale. *Champs Flammarion.*

Tavernier, A., & Garcin-Marrou, I, (2001). Terrorism, Medias and Democracy. *Études de communication, no 24. Presses Universitaires de Lyon coll. Passerelles.*

Walter, L. (1922). Public Opinion, *Paris, edition PUF.*

Wolton, D.; (2020). Vive l'incommunication: La victoire de l'Europe, *Paris; éditions François Bourin.*

AFRİKA SAĞLIK ÇALIŞMALARI

Health Challenges and Solutions in Africa

Défis Sanitaires et Solutions en Afrique

Mostefa KHIATI

Algiers University, El Achour, Alger

mskhiati@gmail.com

Abstract

Africa is the continent that continues to face major health challenges. These challenges are of considerable complexity, linked in particular to access to care, the financing of health systems and the management of infectious diseases. In the UNDP's annual ranking, a large number of African countries are classified as "low human development" countries which are characterized by a high rate of infant and child mortality and a life expectancy of less than 50 years, low medical coverage and a low percentage of public health spending of GDP of around 1% compared to more than 7% in developed countries.

Africa is also home to ecosystems that carry health risks, as shown by the outbreak of the Ebola virus, which required global mobilization.

Africa is going through a major epidemiological transition where diseases that have disappeared today in Western countries such as water-borne or vector-borne diseases or endemic diseases such as malaria, tuberculosis or HIV infection rub shoulders with diseases of rich countries such as diabetes, cardiovascular diseases or cancer. The Covid-19 pandemic has also highlighted the fragility of health systems on the African continent.

Despite all these infrastructural and financial difficulties, Africa has a galloping population which increases the weight of demands for care.

The solutions recommended so far are mostly focused on the disease in a continent where the individual must be considered as a whole with his customs, his environment and his means. The widespread use of complementary medicine by Africans shows the limits of the recommended Western solutions. Taking into consideration the experience of the African individual, sustained efforts in training and coordination of prevention efforts with international aid could certainly master health challenges and improve health in Africa.

Key Words: Health challenges, Africa, recommended solutions.

Résumé

L'Afrique est le continent qui reste confronté à des défis sanitaires majeurs. Ces défis sont d'une complexité considérable liés notamment, sur à l'accès aux soins, au financement des systèmes de santé et au management des maladies infectieuses. Dans le classement annuel du PNUD, un grand nombre de pays africains sont classés dans la catégorie comme des pays à « faible développement humain » qui se caractérisent par un fort taux de mortalité infantile et infanto-juvénile, une espérance de vie inférieure à 50 ans, une faible couverture médicale et un faible pourcentage de dépenses publiques de santé du PIB avoisinant le 1 % comparé à plus de 7 % dans les pays développés.

L'Afrique abrite aussi des écosystèmes porteurs de risques sanitaires comme l'a montré la flambée du virus Ebola qui a nécessité une mobilisation mondiale.

L'Afrique est traversée par une transition épidémiologique majeure où les maladies disparues aujourd'hui dans les pays occidentaux comme les maladies de transmission hydrique ou vectorielle ou endémiques comme paludisme, la tuberculose ou l'infection HIV côtoient les maladies des pays riches comme le diabète, les maladies cardio-vasculaire ou le cancer. La

pandémie Covid-19 a par ailleurs mis en évidence la fragilité des systèmes de santé du continent africain.

Malgré toutes ces difficultés d'ordre infrastructurel et financier, l'Afrique compte une démographie galopante ce qui majore le poids des demandes en soins.

Les solutions préconisées jusqu'à présent sont pour la plupart centrées sur la maladie dans un continent où l'individu doit être pris en globalité avec ses coutumes, son environnement et ses moyens. Le large recours des Africains aux médecines complémentaires montre les limites des solutions occidentales préconisées. La prise en considération du vécu de l'individu africain, des efforts soutenus en matière de formation et une coordination des efforts en matière de prévention avec l'aide internationale pourraient certainement maîtriser les défis sanitaires et améliorer la santé en Afrique.

Mots-clés: Défis sanitaires, Afrique, solutions préconisées.

Les défis sanitaires sont nombreux en Afrique. La croissance de la population, l'urbanisation intensive, la multiplicité des écosystèmes délétères, la transition épidémiologique et les changements climatiques constituent des facteurs aggravants pour la situation sanitaire. La faiblesse de la couverture sanitaire, l'insuffisance de moyens financiers, le faible accès aux médicaments et aux vaccins risquent d'hypothéquer la marche vers les ODD de 2030. Les stratégies de soins préconisées sont-elles adaptées, n'était-il pas plus logique de prendre en considération le vécu de l'individu africain, de soutenir davantage d'efforts en matière de formation et de mieux coordonner les efforts en matière de prévention avec l'aide internationale ?

Défis sanitaires en Afrique :

Les grands défis sanitaires en Afrique sont variés et complexes, certains restent cependant dominants. Ainsi, les maladies infectieuses sont principalement représentées par le VIH/SIDA, le paludisme, la tuberculose, la fièvre Ebola et d'autres maladies tropicales négligées.

En 2019, on estimait qu'environ 25,7 millions de personnes vivaient avec le VIH en Afrique subsaharienne, « La Région africaine abrite les deux tiers des personnes vivant avec le VIH dans le monde et près de 4% des adultes vivent toujours avec le VIH dans la Région. »¹

En 2021, la Région africaine a enregistré environ 234 millions de cas de paludisme, soit environ 95 % des 247 millions de cas dans le monde.² Le rapport mondial sur le paludisme 2022² a révélé que le Nigéria (27 %), la République démocratique du Congo (12 %), l'Ouganda (5 %) et le Mozambique (4 %) ont déclaré près de la moitié des cas dans le monde.

En 2021, l'Afrique a enregistré 4 millions de nouveaux cas de tuberculose (212 pour 100 000 habitants), soit 25 % de la charge mondiale. 2,8 % des nouveaux cas présentaient une résistance à la rifampicine (TB-MR/RR) et une co-infection VIH/tuberculose a été diagnostiquée chez 485 000 personnes (42 pour 100 000 habitants). Malgré cette situation, la Région africaine a franchi le jalon pour 2020 de la stratégie pour mettre fin à la tuberculose, avec une réduction du taux d'incidence de 22 % par rapport à 2015.³

Dix-neuf des 20 des maladies tropicales négligées (MTN) devant être éradiquées sévissent dans la Région africaine. Trois de ces maladies : la schistosomiase, la strongyloïdiase et la maladie de Chagas, sont endémiques dans un grand nombre de pays. On estime, par ailleurs, à 38 millions le nombre de cas de filariose lymphatique, 15 millions de cas d'onchocercose, 12 millions de cas de schistosomiase et plus de 220 000 cas de fièvre de dengue. Des progrès ont cependant été enregistrés dans la maîtrise et l'élimination des cinq maladies tropicales négligées les plus répandues – la filariose lymphatique, l'onchocercose, l'helminthiase transmise par le sol, la schistosomiase et le trachome.⁴

Les infections sexuellement transmissibles (IST) constituent un autre fardeau pour l'Afrique. Selon les estimations de l'OMS, plus de 86 millions de cas de chlamydia, de gonococcie, de syphilis et de trichomonase sont contractés chaque année dans le groupe d'âge des 15 à 45 ans, et environ 25 % des femmes sont infectées par le VPH. La prévention du cancer du col de l'utérus est entravée par la faible couverture vaccinale contre le VPH chez les filles de 15 ans, qui n'était que de 17 % en 2020.⁵

Difficultés structurelles :

Face à ces défis, l'Afrique présente de nombreux déficits structurels et de faibles performances en matière de prévention. Les principaux indicateurs sanitaires se trouvent ainsi perturbés.

De nombreux pays en Afrique manquent d'infrastructures de santé adéquates, de personnel médical qualifié et d'équipements médicaux essentiels. Cela entrave l'accès aux soins de santé de base pour de nombreuses personnes. En raison de ces déficits, les indicateurs primordiaux de la santé se trouvent perturbés. La mortalité maternelle, néonatale et infantile constitue un véritable fléau : 57 % de tous les décès maternels enregistrés dans le monde surviennent en Afrique, la mortalité infantile reste très élevée, avec un enfant sur huit mourant avant d'atteindre l'âge de cinq ans soit à peu près 20 fois plus que la moyenne dans les régions développées, qui est d'un sur 167.⁶ En Afrique subsaharienne, selon l'Atlas 2022, environ 390 femmes perdront la vie pendant l'accouchement pour 100 000 naissances vivantes d'ici à 2030. Cette estimation est cinq fois supérieure à la cible des ODD fixée pour 2030, qui est de faire passer le taux mondial de mortalité maternelle au-dessous de 70 décès pour 100 000 naissances vivantes. Elle est également très loin de la moyenne de 13 décès pour 100 000 naissances vivantes observée en Europe en 2017.⁷

Près de 20% de la population est sous-alimentée, tandis que le taux de prévalence de l'obésité a augmenté dans de nombreuses régions en raison des changements rapides dans les modes de vie et les habitudes alimentaires. Selon la Banque africaine de développement (BAD), au moins 216 millions d'enfants souffrent de retards de croissance et de malnutrition en Afrique.⁸

La santé mentale est le parent pauvre de la santé en Afrique. Elle est marginalisée pour deux raisons, faible nombre des services de santé mentale et stigmatisation importante des malades mentaux.

L'accès aux médicaments essentiels et aux vaccins représente un défi majeur pour de nombreux pays africains et ceci pour de nombreuses raisons : coût élevé des médicaments, médicaments contrefaits, absence de soutien de la part de l'Etat, distribution inefficace... A titre d'exemple, en 2019, l'OMS estimait que plus de la moitié des personnes infectées par le VIH en Afrique subsaharienne n'avaient pas accès aux traitements antirétroviraux. La mise en place d'un Fonds mondial de lutte contre le sida, la tuberculose et le paludisme en 2002 a amélioré la situation.⁹ Ainsi, en 2017, 15,3 millions de personnes vivant avec le VIH en Afrique, avaient accès aux médicaments antirétroviraux indispensables soit 70 % de la population mondiale ayant accès aux antirétroviraux. La difficulté d'accès aux traitements s'étend aux tests de diagnostic et aux thérapies innovantes.

L'insuffisance de financement des systèmes de soins en Afrique constitue pour de nombreux pays africains un défi sanitaire majeur. Lorsque le budget est insuffisant, ces pays ne peuvent investir dans les infrastructures de santé, les équipements médicaux, les médicaments et les ressources humaines. Souvent certains pays, dépendent fortement de l'aide extérieure qu'ils ne peuvent pas utiliser comme l'exige leur situation sanitaire. Des inégalités de répartition des investissements en santé entre les régions urbaines et rurales. Il faut signaler en outre, l'impact de la dette extérieure dont le service peut limiter les ressources disponibles pour les dépenses sociales dont la santé.

Enfin, la fragilité structurelle notée dans de nombreux pays d'Afrique peut être aggravée par les changements climatiques et l'environnement. Les changements climatiques ont, en effet, un impact sur la santé des populations en Afrique, notamment en exacerbant les problèmes de sécurité alimentaire, en augmentant la fréquence des catastrophes naturelles et en favorisant la propagation de maladies telles que le paludisme et la malnutrition.

Les conflits et les déplacements de population aggravent encore davantage la situation des populations.

Management des maladies infectieuses :

Le management des maladies infectieuses constitue un défi sanitaire majeur en Afrique en raison principalement des faiblesses structurelles de certains pays. Il exige des investissements dans la prévention, la surveillance, le diagnostic, le traitement, et une coordination efficace entre les différents acteurs de la santé.

Les maladies tropicales négligées ou non représentent un énorme fardeau sanitaire pour de nombreux pays africains. La prévention et le contrôle des épidémies exigent des systèmes de santé performants, un personnel médical qualifié, des équipements de diagnostic et de laboratoire, la disponibilité de systèmes de veille sanitaire, des programmes de vaccination efficaces, une surveillance épidémiologique et des interventions rapides en cas d'épidémie.

La résistance aux antimicrobiens est un nouveau problème qui va croissant en Afrique. Les antibiotiques et d'autres médicaments ne sont plus efficaces sur les infections bactériennes, virales et parasitaires et cette résistance des micro-organismes est de plus en plus transmise aux personnes ce qui risque de poser de graves problèmes dans l'avenir et l'absence de découverte de nouveaux médicaments plus efficaces. La principale cause de ces résistances est une utilisation aveugle des antibiotiques. En 2019, on estime que 1,27 million de décès sont liés en Afrique subsaharienne à une résistance antimicrobienne. L'OMS estime à 4,1 millions le nombre de personnes en Afrique qui pourraient mourir de la résistance aux antimicrobiens d'ici 2050, en raison des taux élevés de maladies infectieuses dans la Région.¹⁰

La gestion des maladies émergentes et réémergentes exige une organisation sanitaire valable et une coopération internationale. La flambée de certaines épidémies comme la fièvre Ebola en Afrique de l'Ouest en 2014-2016 puis en 2020-2022, la pandémie Covid-19 ont montré l'intérêt d'une coordination entre les gouvernements, les organisations internationales, les professionnels de la santé, les communautés locales et d'autres acteurs pour contenir la propagation de la maladie, fournir des soins aux patients et réduire l'impact sur la santé publique.

La pandémie Covid-19 a impacté d'autres problèmes de santé publique. En 2020, la pandémie a perturbé les services de santé essentiels dans 92 % des pays du monde. Non moins de 22,7 millions d'enfants n'ont pas bénéficié d'une vaccination de base, le nombre de cas de paludisme et de tuberculose a augmenté et le nombre de décès dus à la tuberculose dans le monde a augmenté pour la première fois depuis 2015.¹¹

Ecosystèmes porteurs de risques sanitaires : un facteur aggravant pour la santé

L'Afrique abrite divers écosystèmes qui peuvent présenter des risques sanitaires non seulement pour les populations locales mais aussi en raison de leur possible extension vers d'autres pays voisins. La gestion de ces écosystèmes et leur impact sur la santé exigent une surveillance, une action de prévention, un contrôle continu, un travail de sensibilisation auprès des populations locales, une coopération étroite entre divers secteurs : santé, agriculture, hydraulique et environnement.

Les forêts tropicales d'Afrique centrale et de l'ouest peuvent être des réservoirs de maladies infectieuses. A titre d'exemple, la région du bassin du Congo abrite le virus Ebola, le virus Zika et d'autres agents pathogènes transmis par des vecteurs comme les moustiques ou pouvant se transmettre par contact direct avec des animaux sauvages. A titre d'exemple, la fièvre d'Ebola qui est une maladie hautement mortelle est transmise à l'homme par des animaux sauvages infectés et peut se propager entre les humains par contact direct avec du sang ou d'autres fluides corporels.

Les écosystèmes aquatiques, notamment les fleuves, les lacs, les barrages et les marécages, peuvent constituer des habitats pour des agents pathogènes aquatiques tels que le parasite responsable de la schistosomiase ou bilharziose, ou des vecteurs de maladies comme le paludisme et la filariose.

Les zones urbaines d'Afrique, principalement les bidonvilles surpeuplés, peuvent favoriser la propagation de maladies infectieuses en raison de conditions d'hygiène précaires, de la forte promiscuité, d'un accès limité à l'eau potable et à l'assainissement, autant de facteurs qui facilitent la transmission des agents pathogènes.

Les maladies zoonotiques (salmonellose, campylobactériose, grippe aviaire et porcine, coronavirus, virus de l'hépatite E, rage, West Nile...) peuvent être transmises des animaux domestiques aux humains. Plus globalement, l'emploi de pesticides, la contamination de l'eau d'irrigation peuvent être responsables de maladies d'origine alimentaire et contribuer à élargir les écosystèmes agricoles.

Les écosystèmes de savane en Afrique peuvent être associés à des risques sanitaires tels que la fièvre de la vallée du Rift, la trypanosomiase (maladie du sommeil) et d'autres maladies transmises par les animaux sauvages et les insectes vecteurs.

La Transition épidémiologique : un autre défi sanitaire

La transition épidémiologique en Afrique constitue un autre défi sanitaire majeur. Elle est à l'origine d'un changement dans le profil des maladies prévalentes au sein des populations africaines, avec maintien des maladies infectieuses et augmentation des maladies non transmissibles. Les décès attribués aux maladies non transmissibles en Afrique représentaient 27 % à 88 % de l'ensemble des décès¹², et la

probabilité de décès entre les personnes de 30 à 70 ans des suites de maladies cardiovasculaires, de cancer, de diabète ou de maladies respiratoires chroniques (ODD 3.4.1) était estimée à 20,8 %.

L'urbanisation rapide, les changements dans les modes de vie avec l'adoption de régimes alimentaires occidentaux riches en calories et pauvres en nutriments, associée à une sédentarité induite notamment par l'arrivée massive d'écrans à bas prix, ont conduit à une forte augmentation des maladies non transmissibles telles que les maladies cardiovasculaires, le diabète, le cancer et les maladies respiratoires chroniques.

Cette situation épidémiologique contraint de nombreux pays africains à faire face à une double pathologie, d'une part les maladies infectieuses telles que le VIH/SIDA, le paludisme, la tuberculose et les maladies tropicales négligées et d'autre part une augmentation rapide des maladies non transmissibles. Leur système de santé a la peine de relever cette charge croissante d'autant qu'il n'est pas souvent équipé pour le dépistage et le traitement des maladies non transmissibles.

Il existe aussi des peuvent favoriser la survenue de maladies infectieuses par affaiblissement du système immunitaire tout en constituant des facteurs de risque de maladies non transmissibles.

La transition épidémiologique peut aggraver les inégalités de santé en Afrique notamment en défaveur des populations vulnérables vivant dans les régions rurales ou dans les bidonvilles à la lisière des villes.

La démographie galopante majeure la demande en soins :

Les difficultés d'ordre infrastructurel et financier ainsi que la démographie galopante majorent le poids des demandes en soins en Afrique. Les raisons sont liées à des infrastructures de santé insuffisantes et inadéquates et un financement insuffisant.

Les infrastructures de santé en Afrique sont souvent insuffisantes pour répondre aux besoins croissants de la population. Les hôpitaux, les centres de santé et les cliniques manquent d'équipements médicaux essentiels, de personnel qualifié et de capacités de prise en charge des patients, d'où un engorgement des infrastructures de soins responsable de retards dans les soins et une qualité de soins médiocre.

Les systèmes de santé en Afrique sont souvent confrontés à des contraintes budgétaires qui limitent leur capacité à fournir des soins de santé de qualité. Le financement public peut être limité en raison de ressources financières limitées, de priorités concurrentes et de la dépendance à l'aide extérieure. Cela peut entraîner des coûts élevés pour les patients et limiter l'accès aux soins pour les populations les plus vulnérables.

La croissance démographique rapide en Afrique exerce une pression supplémentaire sur les systèmes de santé avec une demande croissante en soins et une tension parallèle sur les infrastructures de soins.

Selon la révision 2022 des Perspectives démographiques mondiales, l'Afrique subsaharienne comptait 1,14 milliard d'habitants, soit environ 14 % de la population mondiale. Plusieurs pays (Éthiopie, Nigéria, RDC, et Tanzanie) devraient représenter plus de la moitié des 9,7 milliards d'habitants que devrait compter la planète d'ici 2050 ; l'Afrique affiche une croissance trois fois plus rapide que la moyenne mondiale¹³.

L'urbanisation rapide en Afrique avec un nombre de plus en plus élevé de villes de plus de 5 millions d'habitants risque de concentrer les besoins en soins de santé dans les zones urbaines, où les infrastructures de santé peuvent être déjà surchargées et les ressources limitées, tout en paupérisant les campagnes et réduisant leurs habitants à un accès aux soins.

Quelles solutions sanitaires choisir ?

L'échec des nombreuses solutions sanitaires pour endiguer les fléaux qui s'abattent sur l'Afrique doit recentrer l'intérêt sur l'individu pris dans sa globalité. Toute tentative de solution des problèmes sanitaires doit, en effet, considérer l'individu dans sa globalité, en tenant compte de ses coutumes, de son environnement et de ses moyens. Cette une pareille approche holistique est essentielle pour fournir des soins de santé efficaces et adaptés en Afrique.

Toute solution aux problèmes sanitaires africains doit respecter la diversité culturelle des populations africaines, leurs coutumes, leurs croyances et leurs pratiques culturelles. Une telle démarche adoptée par les prestataires de soins permet d'établir des relations de confiance avec les patients, favoriser la communication et garantir l'efficacité de l'action de santé dans chaque communauté.

Elle doit aussi prendre en compte l'environnement des populations. L'environnement dans lequel vit un individu peut, en effet, avoir un impact significatif sur sa santé. Par environnement, il faut entendre le vécu de l'individu : conditions de logement, accès à l'eau potable et à l'assainissement, exposition à la pollution de l'air et de l'eau, accès aux ressources naturelles et alimentaires... En tenant compte de ces

facteurs environnementaux, les professionnels de santé peuvent identifier et atténuer les risques pour la santé et promouvoir des comportements favorables à la santé. A titre indicatif, en 2016, environ 24 % des cas d'AVC, 25 % des cardiopathies ischémiques, 28 % du cancer du poumon et 43 % des maladies pulmonaires obstructives chroniques (MPOC) étaient attribuables à la pollution de l'air ambiant et domestique, et des données sur les MNT supplémentaires se font jour¹⁴.

L'intervention sanitaire doit s'adapter aux moyens disponibles. L'indigence de moyens oriente vers le recours à des ressources locales et l'implication des communautés dans la prise en charge de leur santé. Un accent particulier doit être mis sur la prévention tout en prenant en charge les maladies prévalentes. L'approche holistique inclut la promotion de modes de vie sains, la prévention des maladies, le dépistage précoce, le traitement des maladies existantes et la réadaptation tout en prenant en considération les coutumes, l'environnement et les moyens des individus.

Ainsi, le recours aux médecines complémentaires peut constituer un palliatif de solution dans le contexte de la santé en Afrique. Dans la plupart des pays d'Afrique, les médecines complémentaires sont souvent plus accessibles que les soins de santé conventionnels en raison de leur coût relativement bas et de leur disponibilité dans les communautés locales. De plus, les médecines complémentaires peuvent être utilisées en complément des traitements médicaux conventionnels pour améliorer les résultats de santé, soulager les symptômes, réduire les effets secondaires des médicaments et promouvoir le bien-être global. Cette approche holistique peut être particulièrement bénéfique pour les maladies chroniques et les conditions de santé complexes. Les médecines complémentaires sont, en outre, bien acceptées, car souvent ancrées dans les traditions culturelles des communautés africaines. Elles renforcent la confiance dans les services de santé et favorisent l'adhésion aux traitements. Il est, cependant, important de s'assurer que les médecines complémentaires utilisées soient basées sur des preuves scientifiques solides, et que leur emploi réponde à des règles de sécurité et d'efficacité établies par des instances officielles.

Les solutions préconisées pour améliorer la situation sanitaire des populations africaines doivent impérativement passer par une formation de qualité des professionnels de santé et une sensibilisation concomitante des populations aux défis de santé. Pour améliorer la qualité des soins de santé, il est crucial d'investir dans la formation et de renforcer les capacités des professionnels de la santé (médecins, des infirmières, des agents de santé communautaires et d'autres prestataires de soins de santé) en matière de prévention, de diagnostic et de traitement des maladies.

Pour ce faire l'aide internationale est nécessaire. La coordination des efforts, en matière de prévention des maladies, entre les pays et les régions est aussi essentielle, car elle permet de maximiser l'impact des interventions de santé. Cela implique une collaboration entre les gouvernements, les organisations internationales, les ONG, le secteur privé et d'autres acteurs pour élaborer des stratégies de santé globales, mobiliser des ressources, partager des meilleures pratiques et harmoniser les politiques de santé.

Conclusion :

En résumé, la prise en compte du vécu de l'individu africain, une approche holistique de la santé de l'individu, l'implication des médecines complémentaires utiles, le recours dans la mesure du possible à des moyens locaux et l'implication des communautés dans la prise en charge de leur santé, les efforts soutenus en matière de formation et la coordination des efforts en matière de prévention avec l'aide internationale sont des stratégies cruciales pour relever les défis sanitaires et améliorer la santé en Afrique. Ces approches nécessitent un engagement continu et une collaboration étroite entre les différents acteurs de la santé pour promouvoir le bien-être des populations africaines.

KAYNAKÇA

¹ ONUSIDA. Fiche d'information — Dernières statistiques sur l'état de l'épidémie de sida. 2021.

²OMS. Rapport 2022 sur le paludisme dans le monde.

³OMS. Global tuberculosis report 2022. Tuberculosis profile: WHO African Region

⁴OMS, Statistiques sanitaires mondiales 2022 de l'Observatoire mondial de la santé de l'OMS.

Annexe 2. Tableaux des statistiques sanitaires par pays, par région de l'OMS et à l'échelle mondiale

⁵Mettre fin aux maladies en Afrique

UHC/UCN Programme Organisation mondiale de la Santé Bureau régional pour l'Afrique Brazzaville
• 2023

⁶« Santé maternelle, néonatale et infantile en Afrique : analyse de la situation et perspectives », Appel à contribution, *Calenda*, Publié le jeudi 20 août 2020, <https://doi.org/10.58079/156p>

⁷<https://www.afro.who.int/fr/news/les-progres-realises-par-lafrique-en-matiere-de-mortalite-maternelle-et-infantile-sont-en>

⁸<https://www.aa.com.tr/fr/afrique/afrique-au-moins-216-millions-denfants-souffrent-de-retards-de-croissance-et-de-malnutrition/2928516>

⁹<file:///C:/Users/hp/Downloads/irdeditions-48602.pdf>

¹⁰<https://www.afro.who.int/fr/news/les-ministres-africains-de-la-sante-se-mobilisent-face-la-dangereuse-menace-de-la>

resistance#:~:text=On%20estime%20que%2C%20dans%20le,antimicrobienne%20d'ici%20%C3%A0%202050.

¹¹OMS. Global tuberculosis report 2022. 6.1 Universal Health Coverage and TB determinants.

¹²OMS. Global Health Observatory. Noncommunicable diseases: Mortality

¹³Département des affaires économiques et sociales des Nations Unies, juillet 2022. World Population Prospects 2022. Summary of results.

¹⁴Landrigan PJ, Fuller R, Acosta NJR, et al. The Lancet Commission on pollution and health. *Lancet* 2018;391:462-512. doi:10.1016/S0140-6736(17)32345-0

AFRİKA SANAT ÇALIŞMALARI

Voice of Free Africa: "The seed of Arts"

صوت فلوطيقي لحرية بذرة فنون

Gharbi RAHMA

Tunisia

Rahmagharbi33@gmail.com

0009-0000-4785-5290

Abstract

In 1960, Africa experienced a cultural renaissance that captivated the world with its rich heritage. This era, famously dubbed the "Year of Africa," witnessed a dynamic fusion of African artistry influencing renowned figures across various fields. Jazz, for instance, became a powerful vehicle for liberation, blending African rhythms with American melodies. Icons like Louis Armstrong and Aretha Franklin epitomized this fusion, creating music and dances that resonated globally, symbolizing freedom and resilience.

In the realm of visual arts, Pablo Picasso spearheaded a revolution by drawing inspiration from African sculptures, reshaping the trajectory of modern art.

Meanwhile, African literature flourished, particularly through the genre of "grillo", "the wise storytellers", with poets like Tchicaya U Tam'si.

Leopold Sedar Senghor's advocacy played a pivotal role in the global recognition of African literature, paving the way for Nobel laureates like Wole Soyinka and Naguib Mahfouz.

African cinema, exemplified by groundbreaking films like "Chronicle of the Years of Fire" in 1975 directed by Mohammed Lakhdar-Hamina, reflected on the tumultuous legacy of colonialism while asserting African identity and resilience.

Theater, too, thrived, drawing inspiration from local aesthetics and history. Notable figures such as Ezzedine Madani, Tayeb Saddiki, Moncef Souissi and Kamel Allaoui made significant contributions to this vibrant theatrical landscape.

Overall, Africa's cultural impact, fueled by movements like Negritude, reverberated worldwide, challenging colonial narratives and celebrating the richness of African heritage.

Finally the "Year of Africa" marked not only a historical moment but also a testament to Africa's enduring creativity and resilience in the face of adversity.

Key Words: GOSPEL, Jazz, Africa, theater, Africa's cultural impact, Negritude.

لنستقرت فلوطيقي اقوى وليتعم ارشيد القسوة وفعت شحبه لك منب ا مظفي لك إل حراس الامى نبال عويىة والسبغ لل و قتل
ل قى اوين ل عز لسي لك نغو ن اهي ا وموزيق فلوطيقي ال عويىة ولا جزئيلد للثالثة م اهي نشيد، لى جيل بلغي الال زعماء
وس جنب عضهم³³⁰ ولك فلوطيقي انطرت ولتحت وتحررت بل الهم من ذلك أن لنوز فلوطيقي لست فقط مفسره أ لرضي
والحال والدغال ولبحار من مواد ألهة وشروات ليتنفت وقوي في ه اللخير مم ليخير أ لطماع بل إن أم لنوز فلوطيقي الك امن

³³⁰شجن بعض ال بطل لى ال فارقة أنال "أحمب نبله"، بلسيس لومها"، ال بى بعمور قيبه"، لىسون مانتيال"، "أهليك ا لبحرال"، وغيرهم.
يشاردز، د. لىضال من أجل فلوطيقي امتايخ قى اومة اليتعم مار، نىيورك، 2001 دار ميركوليز، ص 112-115.

وإن يَأْشُرْ كِلْكُمْ هذا التَّعْمَلُ لِمَقْلُوتِنَا وَمِمَّنْ سَوَى الْبَحْوثِ وَلَوْ اسْتَطَاعَتْ تَقْنُونُوعَتْ لُفَادَتْ وَتَطْلَعُ لَى لَجَوْلُوبَالِ حَنْهِي فِي هَذِهِ
لِاحْضَارِ قَبْدَاءِ مِنْ وَطَنِيَّتِنِ سَ لَتِي شَاعَتْ أَلْ حَادِثَاتُ لَتَايِ خِيَةِ أَنْ تَنْتَعِلِشَ مَعَ الْتَرَاكِ زَمَنِ الْبَحَارِاطُويَةِ لَعَمَلُ هِي عَفِي لُكَّرْ
نَمَّا لُ أَنْ "خَيْرُ لَالِيَنْ بِيْرُوسَةِ" لَمْ يَمِ بَ "رَجُلُ لَالِيَا وَآلِ خِرَةِ" لِذِي حَطَّبَ جُورِيَةَ جِبَةِ مَثَمُ لَالِيَتُونِ سَ حَيْثُ لَقِيَ السُّلْطَانَ
الْبُلُوعْبُلُلَا مَحْمُودُ بْنُ حَسَنِ بْنِ الْفَضْلِ³³² ثُمَّ اسْتَبْلَى لُقَى الْبَحْرَاطُورِ وَاسْتَقْرَبَهَا مَعَ أَخِيهِ "عُرُوجِ"³³³ ثُمَّ امْتَشَارَ عِلْمُهُ
بِالْوَالِ الْفُطُوحِ طَائِفُ السُّلُومِ خَانِ" عَامَ 1529، وَعِدَدُكُمْ فَرَّ لُحْبِ حَتَّتُونِ سَتِ حَتَّ لُحْمِ لَعَمَلُ هِيَنْ وَلِكُلِّ سُلُوطَانِ حَسَنِ بْنِ مَسْلُومِ
وَلِيَقِيَّ جِبَ الْبَحَارِاطُورِ لَوَلِبْ هِيَا لُحْقُ لَوَادِي بَلَّتْ حِي فِي بَرَجِ الْعَمُودِ". وَخَرَجَ مَعَ خَيْرُ لَالِيَنْ فِي ثَلَاثِي غُرُرٍ لُفَّا مِنْ صَرْنِ إِيْدِ
لِلْمَثَلِيْنِ فَاسْتَبْلَى لُقَى الْبَحْرَاطُورِ وَرَجَعَ مِنْ مَعَهُ لَى الْمَدِينَةِ فَاضْطَرَبَ عَلَيْهِ أَمَلُ هَبْ عَضْمَتِ مَسْ كُتْبِ طَاعِهِ وَهِيَ
طَاعَةُ ظُلْمَتِ عَلَى وَنَحَا لِي عَضْلُ طَاعِ قُلْ طَلَمَ مَحْمُودُ بْنُ لَحْسَنِ الْفَضْلِ فَجَمَعَ أَعْيَانُ النَّاسِ وَتَلَقَّيْمُ فَعَلَّخَتْ لِفَوَاعِلِهِ
فَنَتَرَكُوهُمْ وَخَرَجَ مِنْ مَعَهُ لِلْحَرْبِ وَجَاءَهُ الْمَدَدُ مِنْ أَلْعَرَابِ³³⁴، ظَاهِرُ مَعَهُ وَثُلُوبُ مَعَهُ لُقَى فُلْ مَزْمُوا أَلَنْ مَعَهُ لُقَى لُقَى الْقِتَالِ
ثُمَّ رَجَعَ لَمْ لُكَّرْ لُقَى الْبَحَارِاطُورِ وَبَلَّى خَيْرُ لَالِيَنْ الْهَالِءُ الْحَمْدُ وَلِلْفَهْمِ لُ مَزْمُ، أَلَمْ يَرِ لَذِي جَعَلَ لِسُلْطَانِ الْحَمْدِ فِي أَيْبَلِ عَمَلِشِ
إِلْمَانِي لَى لَى خُضْرَةِ بَحْسَالِ عَصْمَةِ (فَعَلَّقَهُ مَعَ أَلْعَرَابِ مِمَّنْ شَرِيْفِي قَتَلَ مَعَ الْبَلْبَانِ وَدَخَلَ سُلْطَانُ لُحْبِ قُونِ ادْعَى لِيْلِ نَاسِ
بِأَلْمَانِ فِي بِلَاطِ هَضْمِهِ، وَلِلدُولِ إِذَا حَانَ لِقَا رَاضِ أَوَّلُهَا وَتَلَفَتْ لُقَى مَاقْدَرُ مِنْ أَجْلِ سُلْطَانِ هَاتِهَا وَتَبَأْمَلُهَا وَجَلَّتْ هَا
وَسَى لُغْدَرُهَا وَطُغِيْلُهَا، وَالْإِيْمَانُ لَمْ يَلْ أَمَانُ لَهَا وَهُوَ مِنْ أَعْظَمِ أَلْفَةِ لُقَى النَّبِخَالِ مِنْ لَحْمِ الْإِحْهَادَةِ الْمُؤَذِّنِ لِقُرَاضِ
الْعَزْلُوسُ لِسُلْطَانِ³³⁵.

ت غمرت للبالد وطمست معالمها عام 1534، لحث إلبانبتين سسنوات عي دة لم تبق طرعى هال معارك والما جازر حتى وصول ألس طول الغم لم يقى ادة سلان ايباش³³⁶ لن جدقتين س ومغشلة من ال مؤيدين امل لورسول ه، خرجوا من سلال ال مبول³³⁷ عام 1573 على نال عزم على ن صرافى م سل يفت خ لخصم م من بريثن التمش دين من النصارى التلولى ك لقا ا لقا ل العرب لامل لين ثمان مئ قسنة، ونزل العسكر الغماني لالى لهر واعض دال و نرسن ايباش ا بمص قيباش ا صاحب طربال س بي بي ديباش ا صاحب قلىروان ووقع حصار حلق لالوا دي لفتك ب عقت ال شدي د جعل لبلبان في برون

336 سنين انباشا هييس الوزراء اول صدر آل عظم والقبالق اطاق عسك هي في الدولة العثمانية وكان له دور مهم في الحكم لم يسي اس في العمدال في حالي في القرن السادس عشر مري الادي.

337 بلطبول حله.

طبعاً كان حضور الترافيتايخا للمعصر ذا أهمية قبل أن لا تهت لأبداً، ولتقبلنا رسمياً للمعصرين
موسقييها ومصممها بسن الكواليتا لثقافيتها، وبعضهون التي لمحتفيها، مذت لجب جمهوراً الثغراً وقصد
بها "خيال لظل" هذا الحال فرجوي التكمال الذي يعيد مجملات خصه وأسألها بفيليت حرك مدشة وال حد له أوفي
سبحن انلقرنال لمضري كان المرحوم "علي بن عياد"³³⁹ مير الفسق قولي قنوسفا اقتراح على "شريف خزن دار" إنجاز عمل
في مجال الخيال الظل للطلعن الأشهر وهما "الكركوز ويزي واز"³⁴⁰، ثم أن لا تقصير "محمد عريزة"³⁴¹ قد خص صرفي
لكتبه أشكال فرج لثقافيتها "مجازاً ثقافياً" رموز ليع كالكركوز وأدبها لثقة وقتر حنصاً أحده لاطرف يتق غي حمام
تركها.

[illegible]

³⁴² **فَبَرَقَ لَهُ** هُوَ نَصْرٌ رَوَى عَنْ أَلِ حَدِّ أُمِّ الْوَلَدِ بْنِ الشَّيْخِ خَوْفَ لَيْتٍ نَسَبُ الْجَزْتِ إِذَا عَا وَهِيَ مِنْ أَشْرَافِ رِوَايَاتِ أَتْلَاشِ عِي.

أَمِينُ الشَّهِيدِ خِيَفَ عَرَفَ لِي فِي وَظْفٍ لَتَا رِيخَ يَعْطِي مَبْلَعًا إِذَا لَيْسَ لِي قَسْوَاعِي مَبْتَوًى لَشَعْبٍ لَذِي مَبْلَغًا عَن وَطْنِهِ،
سِوَاهِي مَبْتَوًى أَلْهِي إِلسَالِي عَالِمٌ شَتْرَكَ قَيْنَ التَّنُوسِيَّيْنِ وَأَلْتَرَكَ³⁴⁴، فَقَدْ لَيْتَ شَعْرُوا خَطَرْنَ وَيَا إِلَسْبَانِ لَجَرِّ مَمْلَى حَرْبٍ
صَلَّهِي أَعْرَى ذَاتَ طَلْعٍ يَتَّقِي أَمِي بَعْدَ لَهْزَايَ لَمَتَيْلَ حَتَّى تَبْلُغَ لِنَصْرِي فِي حِمْلِ رِيْتِي تَشَارِقُ لَبَّ أَلْسَدِ، وَتُحْصِرُ أَرْتَصِلَ ح
لَدَيْنِ أَلْيُوسِي الَّذِي تَلَمَّحُنْ مَرَقَتْ حَالِقِدَسَ لَشَرِي فَفِي لِمَحَمَقٍ يَفِي دُكْرَ طَلِي مَذَهْ أَلْيَامَ لَعَرْمَهِي لَتَيْتَ مَرْبَّهَا أَلَمَّةُ إِلسَالِي ع.
وَأَرَى أَنِ إِعَادَقَرَا لَعَلَّتَا رِيخَ غَرْبَانِي مَوَاسِخَ لَصَالِ عِيرَةٍ مَن تَلْجُ لِمَاسٍ لِي قَيَّيْجَرْنَ أَلَيْتَ غَيْرَ رُؤَا عَالِقَتَانِ لَوَاسِتَ رِيحِي يَشُقَا
لَفَتْحَاوَرِ مَعَ لَقَوًى أَلْأُخْرَى لَلَّذِلَّةِ.

من لا يحوم أن لا جزئر وتيس نهال كتحت تحت الحكم العجلي مترك نذرًا فقيرًا غي القبط انتعبت نيس فالدولة العجمية عفت لبداء عفيفن لاعمارة اليكن لكاره، ولية لك "الباب العجيد" وباب عزون³⁴⁷ جهواء، وهو أعظم البوابشًا وفيه يدخل القادمون من ألياف وفيه مر رؤساء الدولة، وضريح حمويق باشا الممرادي³⁴⁸، فلك جامع عسدي مبرز للتركبي، وزاية لليدي الصعي بالفقروان، فلكمك القبطات ما زادت لبالد إل روقًا وجمال.

ففسّرت أن نعمة قفّىما تُكبر من توصل إلى جن حاضرين فخصصت هذا لقب التلميح دالّ هذه العلاقة التآخيّة التي لم يقفاد فيها بعد عناء، حيث وظنّا التآخي خفي أعظم لنا المهرجة لغوى غرار "مراد للثلاث" للفتش والموّرخ كهنوسي "الصحى ببول عراس"³⁴⁹، وأول مهرجة أفتبفت بن سرفي بطيلة القرن العشرين تحت حمل عنوان "السلطان عبد الحميد بن جدران قصر يلدز" وهي من تأليف محمد لبيب.

³⁴⁸ضريح حمود قبش الامرادي هو أحد ادمعالم التي اقيمت في الارض فيتينس، ويعبر نبال على العمارمة التي هي من قبل فخرامة والذخ في الحقيقة.
³⁴⁹مرحمة "مراد الثالث" هي من قبل ألف الفنتب والموذج فيتينس "الحيدي ببل عر اس لتق اولهي هتاري خ ففطرة التي هي فيتينس ببول عر اس للحيي ب.
مراد الثالث فيتينس دارالحيو بالشر، 1985.

أم العبدان اللخير "عزالدين المنيقي" قد كتب مسرحية حموية باشاء، كم أن في مجال الموسيقى كالألحان مرحوم "صالح المدي" 350
أحد يعزف آلة موسيقية يتنفس دور هام في تعليم الموسيقى للتلاميذ قبل قيام الترقية ونسج غنى في ولاه في أن اللخير "أور
برام" 351.

صفوة القول، لم تمنعنا غنى المنيق من المصيفي الحضارة الفوقية ازدن اقناع بأن السمع ارشيد للشاعة، وأن
مخسكه غنى المنيق مدين لشدة قعا غنى المنيق مدين للفن إذاق اوموا ولتسبوا حيت ممسقت القنعة وبان الوجود الحقيق
للشعوب التي علت للعبودية وطبعت معالم حضارات هاف إذبلل نصيبي رز للبحر ان شرقاً أخذاً، وصحب حنغ ليل في عشا
لج مال ولا حجة ولا حق ولا عدل ولا تقوى لخطأ الحري. ولتوقى حررت وها ميتتس ملء روى مطلب حري قلبه فيضيت نظام
بعد ذلك لا موان لا ذيل حقه جراء الضلال، لئلا يوزن فوقية خرجت من العدمه ولتتحت شمس تنهر غيا مبال غول
لدمدمه فبقدر ما كان لغربيت ح ورشات الموت هفتي في صنع لاجريه مبقدر ملك مبسوط لاجية وألم في غفلة ل.
إن أهم السفة ال حضارة قمتت ولبسق وطل حضارة الغرية، أوسفالد شين غر 352 ال ذي فصل بين ل حضارات يتقوم غنى
مخزور في قفلي فيني ذي طبع خاص يشعب ملي بخل هيّة لك الشعب وعمق رؤاه السفة، ومن المنيق في قامة غنى
لما مظهر السفة لتي لها حدود زهية وتبت هيبة مدهة صال حها.

فلقي المتنزف غريه ه السمع ار ألوبي الذي كرس للعبودية حيث ازد مرسوق للعيد والذهب ولعاج اش تختل افس
بين لقوى السمع امية، وقدر ما مي زادون قو بم ليجون من الفارق بقدر ملي زاد انضغاف الفارقة، وللرغم من وجود
لبطال في اوم قد دمو ارواح هفداع للوطن غنى غرار للزعيم لاضل لبس في سلوهم" شاعر الكون غوشري درضاله:

فلتتبحرفي حرارة لشمس الهية

تلك لدموعاتي ذفها لبوك وكدك

للذان غباً حيتي لموت

فوق هذه الارض لمبكية

عنى أني عيش شين حراً 353

والرجاء هو أن تكون لاجري فللكل للناس، في هذا المنيق يقول للاتوي هالتجها غنى نصير مظهر النضال وس طاق مر
والموت في وطنه:

لهنو سعي رالن سنيّة

لذي غني لال مل

في علم باقي ود

350 صالح المدي هو موسيقي فنان تونسي قلم بتديس المأوف للتونسي ينفقة لدرشيّة في إذاعة تونس.

351 أنور براهيم هو موسيقي وعازف عيتونسي عرف بدور في إحياء التراث الموسيقي العبيوسا مبيت حيد وبراغ اساح قال موسيقي في عريّة.

352 مؤرخ فطيسوف المدي أحدث جال في لبلتبتتد دور ل حضارة ل غيبة.

353 تشارلش علي. قنعر الفيق ل مخصرب غداد، دارالحرية للطباعة والنشر، 1986، ص 29.

تكون في هذه لحظة

وطن لكل الناس³⁵⁴

طبع انك ان لم تهرب مطلقاً فليس أن نكر الحرب لجزئية في فرنسا وقد تمثّلت في ثلاثية مالهينشي، زعم الغبار ووق عث في المم
(بمضي سلا وحباً من الكونغو وطلمكار لعللر ال من في افرحات حشاد من تونس) وآخرون رغبوا السجون واليه في (أحمد
بن بلة من لجزائر ولزعم ال صعب ورغبة وعلسون مل فيال) وغيرهم لثيرون.

فكان الثيوع مذاق ال مرار وتحت وطأة ال ستعمار البتغالي ال فرنسي إلى ان جعلت يلبلج كي.

يقول داوود يوب³⁵⁵ شاعر الثورقطن سري في مزال سراق:

في هالابن ل مفع

إن نه الشجر في غضة الغضة

لتي اتنتصب فيك لي أسفل

وجي دقش ما عيين أز هاربيض فبللة

هي فلق في وطنك في ذيت رعرع من جي

ويستعني ضرر تفادي عن اوصبر

وش ارقتفسب، شهي فشرهي أ مذاق لحية لمر....³⁵⁶

في سنة 1960 التي سبقت سن قلتي اخرج البتعمار ولتصرت الحية ولطقت فلق في لبقاء ولتشرهد أخنقي التعبار
لثيق ال لعت في ستم حل ملباستغال مخزون هال فلق الذي أقت هالقوى ال ستعمارية ... في طوش عر أفراق في السطح،
فحقول ع ه"ل يلبس دار سن غور": "إلى كل مة من تلعلو في الصورة فهذه الصور لظاهرة دون أني مساعدة من الاستعارة
ولتشي ه إن في أن نس مي الش في عبدو ل م في لفل الإشارة".

ويقول فيض فمين اقش ل مصل طي ل شعري "إن القصيدة أثبت مبقاطع لجاز هي شي كون ألداء مساوي ألهة للنص، وال
زلت أرى أن القصيدة التتم إل إذا أشدت لقمات وموسيقى مع".

وبما أن سن غور الذي كان هكس الدولة السنغال وتلقى عن ل ليل فمضال الشعير في اليل تقو جمعة من ال بدعي رفي
مجال الشعير وللكر وألدب وللسوا ماسم به "الزنو حة" ومن بين هؤلاء لفرل زفلون" و"شكاي أتمسي" و"وول
شوينك" حتى "لي ميسر زار"، و"خوفي م ليس ميب النع اقل في فم عرك فلق يوب عدال سيقال مع البقاء الاناجين"
لل حضارة الغريبة، لفسب هذه المعركة ضروري ليلوغ حلة النع اقل فلق وموال خطوة ال م على طريق التحير
ال فيقي.

³⁵⁴ نفس، ص 30.

³⁵⁵ في فيد يوب هو روي وكا في ليع افرنسي بتخصيص في أدب لقرن الثامن عشر.

³⁵⁶ لشل، ص 31.

297

تس امل سىن ما أيقى في عز الفاهم الدلي والقاء الضوء على قضايا الإنسان على هذه، مما يجليها أدايق قية
للتوصل الوقت أمل عبر الثقافات ولا حدود فيفضل هذا النوع والعمق يتخس العالم أيقى تتجارب وتحوالت شعوب
أيقى بفشركل ملهم وشيكل لفسلر.

إن لامجال التقني في أيقى يتطبب في انقماما أفر، نطرال غزارة لامة التقني لتي ليس لامجال المتطرق لها، وبما
نسعى ميقال إلى درسة لليون ألخرى لتي لمتطرق لها.

AFRİKA SİNEMASI

Looking at Contemporary Sudanese Cinema: Religion, Belief, Tradition and Ritual in You'll Die at 20

Günümüz Sudan Sinemasına Bakmak: 20 Yaşında Öleceksin Filminde Din, İnanç, Gelenek ve Ritüel

Hassan Abdallah MOHAMMED ALI

Sakarya University, Sakarya, Türkiye

hassanabsallah8@gmail.com

0000-0002-3592-4970

Abstract

African cinema was born out of a process of post-colonial cultural renewal. Africa has a human and cultural richness that varies from country to country in ways that allow for a diversity of cinematic experiences. In this context, cinema in Sudan witnessed a major development in the sixties and seventies of the last century. Cinema has been a major source of enlightenment for Sudanese society. The peak of Sudanese cinema began with *Dreams and Hopes* directed by Ibrahim Malasi, the first Sudanese feature film made by Sudanese. It was shot in Atbara and released in 1970. However, the first film produced in Sudan was a documentary by Swiss director David in 1910, which was shown in the city of Al-Obeid in 1912 and is considered to be the first film shot and shown in Sudan during the colonial period.

In 1962, Sudan began to shoot feature-length motion pictures and pioneered pioneering initiatives in this artistic field. These initiatives opened an experimental horizon for the Sudanese film industry. Although Sudanese cinema began to gain traction among the public and those interested in the arts, political turmoil and the clash of ideologies led to a collapse in cinematic endeavors in the country, which gained independence from British colonial rule in 1956. Consequently, scholars have characterized Sudanese cinema as a golden age due to the developments in the 1970s. However, due to political and economic difficulties, film production in Sudan declined significantly in the following decades.

The interest in contemporary Sudanese cinema and cinema studies in Sudan have not yet reached the expected level, but filmmakers wish to build a reformist cinema in the country. Although the cinema sector in Sudan has not developed, it has partially spread to the Horn of Africa and the Arab world with drama and comedy series.

In this study, the film *You'll Die At Twenty*, a co-production between Sudan and France, directed by Sudanese director Amjad Abu Alala, is analyzed within the framework of the notions of "religion, belief, tradition, rituals". To what extent these concepts reflect the current social structure in Sudan and which layers of meaning the film emphasizes as a social tool are analyzed.

Key Words: African Cinemas, Sudanese Cinema, Cinema and Religion, Tradition.

Özet

Afrika sineması sömürgecilik sonrası kültürel yenilenme süreci çerçevesinde doğmuştur. Afrika, sinema deneyimlerinin çeşitliliğine olanak tanıyan biçimlerde, ülkeden ülkeye değişen insani ve kültürel zenginliğe sahiptir. Bu bağlamda Sudan'da sinema, geçen yüzyılın altmışlı ve yetmişli yıllarında büyük bir gelişmeye tanıklık etmiştir. Sudan toplumu için sinema temel bir aydınlanma kaynağı olmuştur. Sudan sinemasının zirveye ulaştığı dönem, Sudanlılar tarafından çekilen ilk Sudan uzun metrajlı filmi olan İbrahim Malasi'nin yönettiği *Dreams and Hopes* adlı filmle başlamıştır. Bu film Atbara'da çekilmiş ve 1970'da gösterime girmiştir. Ancak Sudan'da ilk üretilen film, İsviçreli yönetmen David'in 1910'da

çektiği belgeseldir ve bu film, 1912'de Al-Obeid şehrinde gösterilir, sömürge döneminde Sudan'da çekilen ve gösterilen ilk film olarak kabul edilir.

Sudan'da 1962 yılında uzun metrajlı sinema filmi çekimlerine başlanır ve bu sanatsal alanda öncü girişimlere imza atılır. Bu teşebbüsler Sudan film endüstrisine deneysel bir ufuk açar. Sudan sineması halkta ve sanatla ilgilenenler arasında ilgi görmeye başlasa da, 1956'da İngiltere'nin sömürgesinden kurtularak bağımsızlığını kazanan ülkede, siyasi kargaşa ve ideolojilerin çatışması nedeniyle sinema alanındaki girişimlerde çöküş yaşanır. Dolayısıyla, akademisyenler Sudan sinemasını 1970'li yıllarda yaşanan gelişmelerden ötürü altın çağı olarak nitelendirmiştir. Ancak sonraki dönemlerde siyasi ve ekonomik zorluklar nedeniyle Sudan'da film üretimi önemli ölçüde azalmıştır.

Günümüz Sudan sinemasına olan ilgi ve Sudan'da sinema çalışmalarının henüz beklenen seviyeye ulaşmadığı gözlenmiş ancak sinemacılar ülkede reformist bir sinemanın inşa edilmesi arzu edilir. Sudan'da sinema sektörü gelişmemiş olsa da drama ve komedi dizileriyle Afrika Boynuzu'na ve Arap dünyasına kısmen yayılmıştır.

Bu çalışmada Sudan ve Fransa ortak yapımı olan ve yönetmenliğini Sudanlı yönetmen Amjad Abu Alala'nın yaptığı *You Will Die At Twenty* (20 Yaşında Öleceksin) filmi, "din, inanç, gelenek, ritüeller" mefhumları çerçevesinde analiz edilmektedir. Bu mefhumların Sudan'daki mevcut toplumsal yapıyı ne derece yansıttığı ve toplumsal bir araç olarak filmin hangi anlam katmanlarına vurgu yaptığı çözümlenmektedir.

Anahtar Kelimeler: *Afrika Sinemaları, Sudan Sineması, Sinema ve Din, Gelenek*

GİRİŞ

Sinema, toplumun kaygılarına ve sorunlarına ışık tutmada önemli bir rol oynamaktadır. Toplumsal çevrede olup bitenleri yansıtır ve toplumu insanların daha önce aşına olmadığı yeni fikirlere yönlendirir. Afrika Sinema toplumunda kültürel farkındalığını artırmak için popüler ve etkili bir araç haline gelmiştir. Dünya artık bir kalkınma aracı olarak sinemaya yönelmekte, sinema aracılığıyla her kalkınma programının boyutlarına kültürel ve görsel değer katılmaktadır (Qanat, 2017: 3). Bu bağlamda sinema tasarımlarına özel önem verilmektedir.

Birçok Afrika ülkesinde olduğu gibi sinema, post-kolonyal sonrası dönemde doğan ve bir tür kültürel yenilenme sürecini ifade etmektedir. Daha önce sömürge politikalarının, Afrika kıtasının nüfusunu yaratıcı ve yetenekli olmayan alıcılar ve tüketiciler olarak sunmaya çalıştığına tanık olmuştuk. Afrika'nın sinematik bağımsızlığı 1960'larda, sömürgecilikten kurtuluş hareketlerinin başlangıcı ve "Afrika Afrikalılar"³⁶¹ için sloganının ortaya çıkışıyla başlamıştır.

Sudan'da sinema, 1912'deki İngiliz işgaliyle başlamış ve bu tarihten itibaren Sudan toplumu için dış dünyaya açılan bir pencere haline gelmiştir. 1949'da "Sudan Film Birimi"nin kurulması, Sudan yapımı belgesel filmlerin üretildiği bir dönemin başlangıcı olmuştur. İngiliz sömürge hâkimiyeti altında tanıtım filmleri üretimi yapılırken, 1956'daki bağımsızlık sonrasında sinema salonlarının sayısı yaklaşık 30'a çıkmıştır. 1960'lı ve 1970'li yıllarda bazı önemli sinemasal deneyimler yaşanmış, ancak 1990'lardaki sıkı denetim ve engellemeler nedeniyle kesintiye uğramıştır. 2000'li yıllarda ve günümüzde Sudan sinemasının durumu tartışılmakta olup, bu çalışma Sudan sinemasını güncel anlamda değerlendirerek gelişimine yönelik çözüm önerileri sunmayı hedeflemektedir. Gerilemeyi aşmak için sinema alanındaki uzmanların ve yeni sinemacıların katkılarıyla sorunların üstesinden gelinebileceği belirtilmektedir (Hayaty, Yin vb, 2021: 270),

Her ne kadar sinemanın bugünkü halini izleyenler Sudan'da sinemanın var olduğunu tasavvur edemese de Sudan sinemasının geçmişinin başarılarla dolu olduğu zikredilmelidir³⁶² (Alsiddiq, 2020: 34).

³⁶¹ "Afrika için Afrikalılar" Sloganı, Afrikalı liderlerden, ilki M.Ö. 2. yüzyılda Numidi kralı Massinissa tarafından ortaya atılmıştır ve kıtadaki Afrikalı halklar arasında dayanışmaya dayanmaktadır. Bu slogan, eski ve sürekli yenilenen bir slogandır ve sömürgeci egemenliğe karşıdır.

³⁶² Sudan'da sinematik film üretimin kısıtlıya rağmen 1970'den 2019'a kadar olan dönemde yedi uzun metrajlı film üretilmiştir (Alsiddiq, 2020). Bunlardan; "Dreams and Hopes" (1970), "Shuruq" (1974), "The Wedding of Zein" (1976), "Tajouje" (1980), "Rihlat Uyun 1983", "Barakatul Sheikh" (1998) ve "You Will Die at Twenty" (2019) gösterime açıldığı günden itibaren büyük bir hayran kitlesine sahip olan filmlerdir. 1970'lerde her sinemanın ayrı bir tadı ve sanat zevki vardı ve her birinin kendine özgü bir mimarisi vardı. Ve aradan geçen sürede popüler

Şüphesiz her ülkenin derin bir sinema tarihi vardır. Buradan yola çıkılarak bu çalışmanın, Sudan'da sinema filmlerinin hangi dönem ve koşullarda üretildiği sorusuna da cevaplar aranacaktır. Bununla beraber 1960-1970 dönemlerde Sudan'da sinema izleyici sayısının ayda iki milyona ulaştığı görülmüş ancak çeşitli sebep ve koşullardan dolayı Sudan'da sinemanın çöküşünün önüne geçilememiştir.

Günümüz Sudan sinemasının sunduğu yenilikler ve bıraktığı etkiler, Sudan toplumunun Arap ve Afrika kültürlerini bir arada barındıran yapısını yansıtmaktadır. Çoğunluğu Müslüman olan Sudan toplumu, suni ve sufi olarak iki ana gruba ayrılmaktadır. Sufi geleneği, Sudan'da Kadiriyye, Hatmiyye, Mehdiye, Tijaniye ve Samaniyye gibi 40'tan fazla tarikat ile yaşamaktadır. "Yirmi Yaşında Öleceksin" filmi, bu yaygın sufi geleneğine eleştirel bir bakış sunarak Sudan toplumundaki dini ve kültürel yapıyı irdelemektedir.

Bu çalışma, Sudan sinemasının günümüzdeki durumunu anlamaya ve özellikle kültürel unsurların sinema üzerindeki etkisini incelemeye yönelik katkılarıyla belirginleşir. Bu araştırmanın amacı, Sudan sinemasının özgün yapısını ve anlatım biçimlerini "20 Yaşında Öleceksin" filmi üzerinden analiz ederek, din, inanç, gelenek ve ritüel gibi unsurların Sudan toplumundaki yansımalarını ortaya koymaktır. Bu bağlamda, çalışma hem Sudan sinemasının kültürel ve toplumsal boyutlarını inceleyerek akademik literatüre katkı sunmayı hem de sinema aracılığıyla Sudan'ın zengin kültürel mirasını daha geniş kitlelere tanıtmayı hedeflemektedir. Bu kapsamda, doküman analizi yöntemiyle elde edilen ikincil veriler üzerinden özgün bir değerlendirme, hermenötik yorumlama ve eleştirel analiz gerçekleştirilmektedir. Bu çerçevede, araştırma nitel bir çalışmadır. Araştırma kapsamında kullanılan tüm dokümanlar ve yayınlar, literatür tarama tekniğiyle toplanan veriler ve kaynaklar arasından seçilmiştir.

Bu çalışma en temelde dört ana başlıktan oluşmaktadır. İlk olarak konuyla ilgili literatür taramasına yer verilmiş, ikinci başlıkta Sudan'da sinemanın doğuşu ve tarihsel gelişimi incelenmiştir. Üçüncü başlıkta ise günümüz Sudan sineması hakkında bilgi verilmiştir. Bu minvalde Sudan'da modern dönemde sinema sektörünün rolünü ve bıraktığı etkileri değerlendirilmiştir. Son başlık olarak ise "Yirmi Yaşında Öleceksin" filmin analizi yapılmıştır.

1. LİTERATÜR TARAMASI

Sudan'da tiyatro, sinemadan önce var olan bir sanat formudur ve sinemanın gelişimine öncülük etmiştir. 1900'lerin başında, sömürge döneminde tiyatronun kökenleri dini ve sosyal ritüellerle ilişkilendirilmiş ve Mısır ile İngiliz kültürleriyle etkileşim sonucu gelişmiştir. Mohammed Sharif Ali'nin "Vatan Tiyatrosu: Sudan Tiyatrosu Tarihinden Hikayeler ve Anılar 1900-1980" kitabı, Sudan tiyatrosunun ilk deneyimlerini, okullardaki etkinlikler ve önemli kişiliklerin katkılarını detaylandırmaktadır (Ali, 2019: 39-80). Abdelqader Ismail'in "Sudan'da Sömürgecilğe Karşı Direnen Tiyatro (1919-1946)" kitabı, tiyatronun sömürgecilik karşıtı ulusal hareketle ilişkisini ele almaktadır. Bu dönemde, sanatçıların mezun olması, kulüplerin ve edebi oluşumların kurulmasıyla yerel kültür hareketi başlamıştır. Kitap, Hartum ve Omdurman'da ulusal tavırların nasıl yansıtıldığı ve tiyatrolarda neler sunulduğunu anlatmaktadır (İsmail, 2019: 5-74).

Sudan sinemasının doğuşuna katkıda bulunan Profesör Kamal Mohamed Ibrahim'in "Sudan'da Sinema: Dünü, Bugünü ve Geleceği" adlı kitabı, Sudan sinemasının erken dönemlerini izleyen önemli bir kaynaktır. Ayrıca, Ahmed Mohammad Othman İdris'in "Afrika Sinemasının İnsanların Farkındalığını Artırmadaki Rolü" adlı kitabı, Afrika sinemasının farklı dünyalarını ve bu sinemanın terörle mücadeledeki artan rolünü incelemektedir. İdris, Afrika'da sinemanın başlangıcının 1912'de Mısır ve Sudan'da olduğunu ve daha sonra tüm Afrika'ya yayıldığını belirtmektedir (İbrahim, 2003: 5-90).

Çalışma kapsamında, Sudan sinemasına ve özellikle Afrika sinemasına katkı sağlayan önemli eserlerden biri olan Ahmed Mohammad Othman İdris'in "Afrika Sinemasının İnsanların Farkındalığını Artırmadaki Rolü" adlı kitabı incelenmiştir. İdris, Afrika sinemasının farklı dünyalarına (Mısır, Sudan, Cezayir, Güney Afrika, Nijerya ve Fas) vurgu yaparak, terörle mücadeledeki artan rolün yanı sıra Hollywood ve Bollywood'daki gerçekliklerden ve fotoğrafçılığın gücünden bahsetmektedir. Ayrıca, Afrika'da sinemanın başlangıcının 1912'de Mısır ve Sudan'da olduğunu belirtip ardından Kuzey Afrika ve tüm Afrika'ya doğru bir yayılma olduğunu ifade etmektedir (İdris, 2017: 5-90).

kültürün önemli bir figürüne dönüşmüş, ayrıca Sudan sineması bununla yetinmemektedir, zikretmediğim şöhretten ve ödüllere nasibini almayan filmler de vardır.

Sudan sinemasının erken dönemlerini ele alan Hisham Mohammad Abbas Zakaria'nın "Umutlar ve Hayaller: Sudan'daki İlk Uzun Metrajlı Film" adlı çalışması, 1963-1970 yılları arasında Sudan'da sinemanın başlangıcını analitik bir tarih çalışmasıyla ele almaktadır (Zakaria, 2013: 11-143). Afrika sinemasına dair sınırlı kaynaklardan biri olan Yunus Namaz'ın "Afrika Sineması" adlı kitabı, Afrika sineması ile sömürge sonrası söylem arasındaki ilişkiye odaklanmaktadır. Namaz, Sahra-altı Afrika'da Senegalli yönetmen Ousmane Sembene'nin sinemasını ayrıntılı bir şekilde analiz etmektedir (Namaz, 2022: 156). Ayrıca, Maysoon Mohamed Abdulhamid'in "Sudan Tiyatrosunda Postmodern Deneyimler 1980-2018" adlı kitabı, yerel bağımsız tiyatro gruplarının performanslarını ve post-modernizm kavramının tezahürlerini araştırmaktadır (Abdulhamid, 2018: 11-91). Bu eserin yanı sıra, Muzaffer Musab Yılmaz'ın "Sömürgeci Küresele: Ulusötesi Afrika Sineması ve Abderrahmane Sissako" adlı kitabı da Afrika sineması ve ulusötesi sinema konularını derinlemesine ele almaktadır. Yılmaz, Moritanyalı yönetmen Abderrahmane Sissako'nun yerel Afrika topluluklarının sorunlarına dikkat çekerek ülkesinin sinemasına küresel bir boyut kazandırdığını ifade etmektedir (Yılmaz, 2020: 58-105).

2. SUDAN'DA SİNEMANIN DOĞUŞU VE TARİHSEL GELİŞİMİ

Afrika sinemasının tarihi 20. yüzyılın başlarına kadar uzanmaktadır. Sömürge döneminde, Afrika'nın yaşamı genellikle sömürgeci veya Batılı film yapımcıları tarafından olumsuz bir şekilde tasvir edilmiştir, Afrikalılar "diğer" ve yabancılar olarak görülmüştür. Sömürge sonrası dönemde Afrika sineması, aynı dönemde Avrupa kimliği ve kültürü ile yüzleşebilecek bir Afrika kimliği ve kültürü inşasına katkıda bulunmuştur. Afrika filminin, Afrikalı izleyicilere yönelik olduğunu ve Afrika'nın sosyal sorunlarını ve krizlerini ele aldığını söylemek mümkündür. Afrika sineması çeşitlidir, Kuzey Afrika sineması ile Sahra Altı Afrika sineması arasında ve kıtadaki ülkelerde sinemanın rolü arasında farklılıklar vardır. Afrika sinema endüstrisi, sadece sanatsal ve kültürel değil, aynı zamanda entelektüel ve siyasi bir uygulama ve tartışma biçimidir. Sinematik yaratıcılık, izleyicilere sosyal pratiklerin ve zihniyetlerin gelişimine dair yeni bakış açıları sunmaktadır.

2021 yılında Unesco'nun yayımladığı "African film: A booming industry" başlıklı rapordan yola çıkarak, Afrika'da film endüstrisi 20 milyondan fazla iş imkânı sunabilir ve 20 milyar dolar gelir elde edebilirdi (Klaassen & Ibrahimova, 2022: 3). Bu bilgiye dayanarak, son on yılda Afrikalı yazarlar, oyuncular ve yönetmenlerin en yüksek edebiyat ve sanat ödülleri³⁶³ kazanması dikkatleri Afrika sinemasına çekmiştir. Nijerya film endüstrisine verilen isim olan Nollywood, yıllık yaklaşık 2.500 filmlik üretimiyle tek başına bu büyümeyi simgeler. Kendi ekonomik modelini oluşturmuş ve yerli bir üretim ve dağıtım sektörü geliştirmiştir. 1990'lı yıllar, Nijerya sinemasının profesyonelleşmesine tanık olmuş ve taşınabilir kameraların yaygınlaşması ve çekim kolaylığı sayesinde uluslararası alanda geniş bir izleyici kitlesine ulaşılmıştır. Aynı zamanda, Senegal'deki yönetmenlerin çalışmaları Afrika Sineması içinde önemli bir yer tutmaktadır. Bu noktada öne çıkan Senegalli yönetmen Ousmane Sembene, Afrika Sinemasının babası olarak kabul edilir (Namaz, 2022: 13). Sembene'nin birçok filmi güçlü politik ve ahlaki mesajlar içerir. Filmlerinde folklorik öğeleri sık sık kullanmasına rağmen, modern Afrika'nın sorunlarına da odaklanır. Sembene, Sahra-altı Afrika sinemasının kimliğinin oluşmasında önemli bir rol oynamıştır (Aydn, 2005: 95).

İsviçreli yönetmen D. M. David'in Sudan'da çekilen ilk filmi olarak kabul edilen *İsviçre belgesel filmi*, 1910'da çekilmiştir. Film, yönetmenin bir av gezisini konu almış ve 1912'de Kuzey Kordofan Eyaleti'nin başkenti El-Obeid'de³⁶⁴ gösterime sunulmuştur. Herbert Kitchener'in katılımıyla, Sudan'da sinemanın başlangıcı sağlanmıştır (Ibrahim, 2003: 22). Daha sonra sinematik gösteriler, sömürge hükümeti tarafından desteklenmeye devam etmiştir. Sudan'da sinemalar 1930'larda yayılmaya başlamış olmasına rağmen, sinema İngiliz sömürgecilerinin kontrolü altında kalmıştır. Sudan'ın ilk sinema salonu olarak kabul edilen "Kolezyum" sineması, 1937'de Hartum'un merkezinde İngilizler tarafından yabancı sinema filmlerinin gösterimi için kullanılmıştır (Moneim, 2019: 2-3).

Sudan'da ilk sinema gösterisi, 1912 yılında Lord Kitchener'ın Sudan'a ziyareti ve demiryolu hattının tamamlanması münasebetiyle El-Obeid eyaletinde gerçekleşmiştir. Omdurman şehrinde ise 1913 yılında ilk kez sinema gösterisi düzenlenmiştir. Seyirciler, "Khawaja Loizou" kafe arkasında, sihirli fener adı verilen bir cihaz kullanılarak bir kumaş parçası üzerine yansıtılan eğlence ve gösteri amaçlı sahneleri izliyorlardı. Bu gösteriler, küçük bir ücret karşılığında sunulmaktaydı (Mustafa, 2015: 3).

³⁶³ Nobel, Booker ve BAFTA.

³⁶⁴ El-Obeid, Sudan'da sinematik bir gösteriye tanık olan ilk şehir olmuştur.

Sudan'da sinemanın ortaya çıkışı, kolektif bilincin yapısıyla ve değişim, hürriyet ve kimlik arayışı gibi koşullarla ilişkilendirilmiştir. Sudan sineması, çeşitli filmlerle genişleyerek halkın zihnini aydınlatmaya devam etmiştir. Atbara kentindeki yabancı varlığı olan sinemalar, sivil hayatın bir parçası olarak gelişiminde büyük rol oynamıştır. Bu süreçte İngilizler, Yunanlar, Afrikalılar ve Mısırlılar gibi çeşitli gruplar etkili olmuştur. Sudan'daki sinema tarihçileri, sinemanın başlangıcı konusunda hemfikir değildir; bazıları, sinemanın sömürgeciler tarafından başlatıldığını, diğerleri ise Sudan sineması ile ilgili metin, yapım ve yönetmenlik tarihi hakkında daha fazla araştırma yapılmasını gerektiğini savunmaktadır (İbrahim, 2003).

1924'te ilk Sessiz Sinema Salonu, 1930'da ilk Sesli Sinema Salonu ve 1940'ta Sudan Sinema Şirketi kurulmuştur. 1930'lu yıllarda Sudanlı senaryo yazarları, otantik Sudan tiyatrosunu formüle etmeye başlamış ve tarihsel hikayelere yoğunlaşmıştır. 1946'da ilk oyunculuk topluluğu kurulmuş ve Sudanlı kadınlar da tiyatrolarda aktif roller üstlenmiştir. Sudan Ulusal Hareketi'nin ortaya çıkmasıyla, ulusal bir Sudan sinemasının yeniden canlanması istenmiştir (Adil, 2017: 5).

İngiliz sömürge döneminde, 1949 yılında film endüstrisini düzenleyen bir yasa çıkarılmıştır. İngilizler, Sudan'daki siyasi, sosyal ve askeri olayları belgelemek amacıyla "Coliseum" sinemasında gösteriler düzenlemişlerdir. Başlangıçta sadece Hintliler ve üst düzey yetkililerin girebildiği sinemalar, birçok Sudanlı tarafından ahlaki açıdan sakıncalı olduğu iddia edilerek eleştirilmiştir. Ancak zamanla sinemalar diğer yetkililere ve ardından genel halka açılmıştır. 1949'da ilk film yapım birimi olan Sudan Film Birimi kurulmuştur. Bu birim, İngiliz sömürge otoritesi altında propaganda filmleri üretmiş ve Sudan'ın 1956'da bağımsızlığını kazanmasından sonra da aynı isimle faaliyetlerine devam etmiştir. Bağımsızlık sonrasında Sudan'daki sinema salonlarının sayısı yaklaşık 30 civarındaydı ve Sudanlılar, hikâye, roman ve tiyatrodan çok sinemaya ilgi göstermiştir. Ancak, bu dönemde Sudan'da genellikle Mısır, Avrupa ve Amerikan filmleri gösterilmiş, Sudanlı filmlerine fazla yer verilmemiştir. (Hayaty, Yin vb, 2021: 269). Sudan'da sinema sektörü, İbrahim Shaddad, Suleiman Mohammed Ibrahim, Sami Al-Sawy ve Manar Al-Helou gibi gençlerin katkılarıyla gelişmeye başlamıştır. 1972 yılında Kültür ve Enformasyon Bakanlığı'na bağlı olarak Sinema Yapım Dairesi kurulmuştur. Uzmanlar, sinemanın devletten bağımsız olması gerektiğini savunmuştur. 1958'de ordunun iktidara gelmesiyle siyasi ve kültürel yaşamda gerileme yaşanmış ve tiyatro faaliyetleri durmuştur (Zakaria, 2013: 55).

Al-Rasheed Mehdi, 1960'lı yıllarda Atbara'da ünlü bir fotoğraf stüdyosu işletmiş ve Sudan'ın ilk uzun metrajlı filmi "Dreams and Hopes"un yapımına tanıklık etmiştir. 1970'ler ve 1980'lerin başları, Sudan sinemasının altın çağı olarak nitelendirilir. Bu dönemde birçok uzun metrajlı film ve belgesel film çekilmiştir (Senna, 2021: 6). 1980'lerde sinema gösterileri artmış ve gazeteler sinema kültürünün yaygınlaşmasına katkı sağlamıştır. Hussein Shariffe'in "The Dislocation of Amber" filmi, Sevakın Adası'ndaki kolonyal çatışmaları tasvir etmiştir. 1950'lerde Sudan'ın başkentinde ve bazı şehirlerinde 30 sinema salonu bulunmaktaydı, ancak 1989'daki askeri darbe sonrası sinema sektörü ciddi bir duraklama yaşamıştır. Ömer el-Beşir hükümeti döneminde sinema kurumları kapatılmış ve sinema üretimi ihmal edilmiştir (Bushraa, 2014: 3). 1989 askeri darbesi sonrası Sudan'da kültürel dönüşümler yaşanmıştır. Eleştirmenler, Ömer Beşir hükümeti döneminde stratejik bir vizyonun eksikliğine dikkat çekmiştir. Devlet destekli festivallerde temsil edilen kültürel faaliyetler artmış, ancak sinema üretimi ve sinema salonlarının durumu ciddi şekilde olumsuz etkilenmiştir. Sudan sineması, Afrika ve Arap kültürlerindeki çeşitliliği doğru yönetememiş ve bu fırsatlar yeterince değerlendirilememiştir (Hayaty, Yin, vb, 2021: 282).

3. GÜNÜMÜZ SUDAN SİNEMASI

Sudan sineması, geçmişte parlak bir tarihe sahipken son yıllarda ciddi zorluklarla karşı karşıya kalmıştır. Ömer Beşir Hükümeti döneminde sinemaya getirilen kısıtlamalara rağmen, Sudanlı sinemacılar alternatif çözümler ve girişimler geliştirerek bu alanda ilerlemeyi sürdürmüşlerdir. Bu bağlamda, Sudan Film Factory gibi kurumlar, gençlerin sinema deneyimlerini geliştirmek amacıyla uluslararası eğitmenlerle iş birliği yaparak eğitim ve öğretim alanında önemli katkılar sağlamıştır (Factory, 2014: 2). Film Factory, sinemanın Sudan'a geri getirilmesinde başarılı bir rol oynamıştır (Alsir, 2020: 5).

2019 Aralık devriminin ardından Sudan sineması önemli bir dönüşüm geçirmiştir. Devrim sonrası sinema sektörü, sağlık koşulları nedeniyle kısa bir kesintiye uğramış olsa da, üretim yeniden başlamış ve "özgürlük, barış, adalet" ile "diktatörlük eleştirisi" gibi temalar üzerine odaklanılmıştır. 2022 yılında Sudan Independent Film Festival'i tarafından düzenlenen etkinliklerde Sudanlı yönetmenlerin eserleri

gösterilmiş ve Sudan Film Factory'nin sağladığı eğitimlerle sinemanın kalitesi artırılmıştır (Alsiddiq, 2020: 4).

Sudan devrimine sinematik bir yaklaşımla izleyen Al-Sadd³⁶⁵ filmi, yönetmenliğini Lübnanlı Ali Shri tarafından yönetilmiştir (Mari, 2023: 3). Bu film, 2019'da Sudan'da Ömer El-Beşir rejimini deviren ayaklanmayı, Merowe Barajı'ndaki Nil alüvyonuna dayanan bir tuğla fabrikasında çalışan bir gencin hikayesi üzerinden farklı bir perspektiften ele almaktadır (Saeed, 2022: 2).

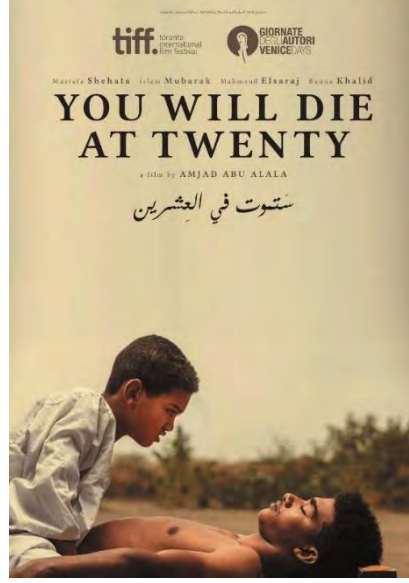
Son otuz yılda Sudan sineması kırılğanlıklar yaşamış olsa da, son birkaç yılda kademeli olarak ilerlemeye başlamıştır. Sudan sineması, "Al-Sit", "Al-Talamiz Walsalasil" ve "A Handful of Dates" gibi filmlerin uluslararası ödüller kazanmasının ardından 2021'de yeni bir dönem başlatmıştır. Bu filmler, kısa ve araştırmacı türlerde değişen ve bu ülkede yaşanan gerçekleri ele alan yapımlar olarak ödüller kazanmadan önce uluslararası forumlarda ve festivallerde parlak bir varlık sergilemiştir. Ayrıca, "Toubah Lahounna", "Talking About Trees", "Hartum Off Side" gibi Sudan kısa filmleri, bölgesel ve uluslararası festivallerde ilgi ve beğeni toplamış, Sudan sinema literatürüne önemli katkılarda bulunmuştur. Son yıllarda, popüler Aralık devrimiyle eş zamanlı olarak Sudan film ürünlerine yönelik büyük uluslararası kutlamalar ve ilgi, sektörü zirveye taşımıştır (Suleiman, 2022: 2).

Sudan sinemasının son yıllardaki canlanma sürecinde, uluslararası düzeyde niteliksel sıçramalar yaptığı açıkça görülmektedir (Beshr, 2022: 3). Sudanlı gençler, toplumlarını ve kişisel-kamusal özlemlerini sanatsal ve sinematik olarak ifade etme konusunda hevesli ve yeteneklidirler; bu da Sudan sineması için umut verici bir başlangıçtır. 2020 yılında Suzannah Mirghani'nin yönettiği kısa drama filmi "Al-sit", Michael Ballhaus ödülü ve İlk Adımlar ödülüne layık görülmüştür. Ayrıca, Sudan temelli filmler, "Tiharqa International Award for Cinema and Art" ödülünü kazanmıştır. Sudan'da düzenlenen "Komşuların Sineması" festivali, başkent Hartum'daki çeşitli kültürel mekanlarda gösterilmektedir. Sudanlı yönetmen Marwa Zein'in 2019 yapımı "Khartoum Offside" filmi, Sudan kadın futbol takımının kurulma ve Dünya Kupası'na katılma hayalini kuran bir grup kızın hikayesini anlatmaktadır. 2018 ve 2019 yıllarında Sudan, birçok tiyatro festivaline ev sahipliği yapmış, bu dönemde ülkenin siyasi ortamı canlanmış ve devrim patlak vermek üzereydi. 2021 ve 2022 yıllarında sinema ve tiyatro toparlanmaya başlamış, yeni merkezler açılmıştır (Suleiman, 2022: 2).

Günümüz Sudan sinemasını damga vuran bir gelişme daha süregelmiştir. Mohamed Kordofani'nin yazıp yönettiği "Goodbye Julia", savaşın dehşetini ele alan bir Sudan drama filmidir. Film, toplumsal dinamiklere ışık tutarak Güney Sudan'ın ayrılmasına yol açan süreci anlatır ve bir uzlaşma çağrısı yapar. "Goodbye Julia", 76. Cannes Uluslararası Film Festivali'nin Belirli Bir Bakış yarışmasına seçilerek festival tarihindeki ilk Sudan filmi olmuştur.

4. (YİRMİ YAŞINDA ÖLECEKSİN) FİLM ANALİZİ

³⁶⁵ "Elsad" Arapça bir kelime olup, "baraj" anlamına gelmektedir. Film, Sudan toplumundaki süregelen toplumsal hareketleri ve 2019 yılında yaşananlar ile sonrasındaki etkileşimini anlatmasıyla dikkat çeker. Bu film, yönetmenin "Toprak" başlıklı projesinin bir parçasıdır. "Elsad" filmi, yönetmenin çalıştığı serinin üçüncü filmidir ve "Toprak" sloganını taşımaktadır. Ancak ilk iki film, "The Disquiet" ve "Elhafar" adlı kısa filmlerdi. "Elsad" ise uzun metrajlı bir romandır ve çekimleri "Lübnan", "AB Emirlikleri" ve "Sudan" olmak üzere üç farklı ülkede gerçekleştirilmiştir.

Filmin hikâyesi, Sudan'ın Gezira Vilayeti'nde, Süfî inançlarının hâkim olduğu Şeyh Abdülbaki kasabasında geçmektedir. Bir Süfî ailesinden gelen bir bebek dünyaya gelir. Yeni doğan bebeği hayır duası almak için ailesi, süfî tarikat şeyhlerinden birine götürüp çocuk yirmi yaşında öleceğini duyurur. Bu, çocuğun hayatını beklenen bir ölüm için yavaş bir bekleyişe çevirir. Ancak, ilginç bir sonuçla karşılaşılır: Çocuk büyüdükçe, "Derviş"in yirmi yaşında öleceğini söyleyen tarikat şeyhinin onu lanetlediğini keşfeder. Ergenlik döneminde, çocuğu çoktan ölmüş gibi hissettiren acıma bakışlarına uyum sağlamaya çalışır. "Muzammil", bu kaderle yaşar ve salih amel işleyerek ve Rabbine ulaşmak için Kuran'ı ezberler. Ancak, yirmi yaşına geldiğinde korkunç gerçekle yüzleşmek zorunda kalır.

Filmin doğrudan mesajı, deccal veya aldatmacanın insanları tamamen kontrol ettiği ve artık düşünmemeleri için zihinlerini ortadan kaldırdığı ölçüde nasıl kontrol edebileceğidir. Filmin hikayesi, diğer köyler gibi Şeyh Abdülkadir başkanlığındaki bir derviş kervanının geçtiği basit bir Sudan köyünde geçiyor. Ve böylece dervişlerden biri kendi etrafında dönerek Subhan Allah 1, Subhan Allah 2, 3, 4 diyerek Sakina yeni doğan Muzammil'i Şeyh Abdülkadir'e kutsamak için taşıyıp götürdü... Ve o derviş Subhanallah 20'ye vardığında yere düşüyor ve bu demek oluyor ki Muzammil çocuğu yirmi yıldan uzun yaşamayacak. Ortalık elektriklenir, annenin yüreği sızlar, bizzat şeyh ise, hiddetini tutamayarak, "Fal Allah'tandır, her şey kaderlenmiş", "Allah'ın emri kaçınılmazdır" diye tekrarlamaya başladı. Sakina, yanlış bir şekilde Allah'a atfedilen bu alametle sarhoş olmuş. Oğlunun hayatından bu yana geçen günleri, o daha hayatta ve sağlıklıyken saydı, kehanet değişsin, Muzammil yaşasın ve dervişler oğluna kurtuluş müjdesini versinler diye zar partilerine katılıp şefaatt diledi. Aynı zamanda oğlunun yirmi

yaşına geldiğinde ölümüne hazırlanmak için her şeyi yapacaktı. Annesi siyah renkli elbesiden başka bir şey giymezdi ta ki komşusu onu suçlayıp, "Siyah giyiyorsun ve oğlun hala dünyada anlıyor musun?der.

Film hikayesinin arka planı, stratejik mekân seçimi ve Nil Nehri yakınında, belirgin manzaraları temsil eden çekim mekanlarının seçimi ile gündüz sahnelerinde doğal ışıklandırma kullanılarak aydınlık ve karanlık arasındaki güçlü kontrast, güzel ve şiirsel bir atmosfer oluşturmuştur. Ayrıca, gece sahnelerinde kullanılan mumlar, şiirsel bir imge duygusu yaratmıştır. Dekorasyon ve kostüm tasarımı, kendine özgü bir uygulama ile ilkel toplum özelliklerinin hâkim olduğu özel bir film dünyasının oluşturulmasına katkı sağlamıştır.

Filmin olay örgüsünün arkasındaki ana fikir umut verici ve geniş tartışma alanlarına açık. Film, basit bir ölüm kehaneti fikrinden öteye geçiyor. Hayata, ölüme ve varoluşa dair bu fikrin ortaya çıkardığı tüm soruları ele alıyor. Ayrıca, mit ile dini inanç arasındaki paradoksların ve bireyin toplumla ilişkisine yansıyan karmaşıklıkların izini sürmektedir.

Tasavvuf fikirlerinin egemen olduğu köyü düşünce ve felsefenin ötesine taşıdığımızda, filmin umut verici fikirden gerçek bir sinema draması inşa edemediğini görüyoruz. Film boyunca neredeyse hiç çatışma yaşanmamaktadır. Baba ve anne, iddia edilen kaderin karşısında boyun eğiyor. Herhangi bir şüpheye yer yok; tek boyutlu karakterler var ve hiç kimse kehaneti sorgulamıyor. Filmin kahramanı ise, sevgilisinin evliliğinden sonra bile kehanete olan inancını kaybetmiyor gibi gözüküyor. Ardından, geleneksel toplumun düşünce ve değerler sistemini reddeden ilerici, asi entelektüel İsmail ile ilişkisi aracılığıyla kişiliğinin dönüşümü gerçekleşmektedir.

Biçim ve içerik arasındaki eşitsizlik, filmin zamanı ele alışında kendini gösteriyor. Film, zamanı başından beri kamufle etmeye çalışıyor ve izleyiciye olayların zamanı konusunda net bir gösterge sunmamaktadır, bu da geçtiği toplumun ilkel karakterinin pekişmesine katkıda bulunmaktadır. Daha sonra, soyut görüntü, İsmail'in yetmişlerdeki Sudan olduğu anlaşılan geçmişte çekilen sahnelerle zamana yapılan açık göndermelerle bu kamufleji kırmaktadır. Bu referansların en dikkat çekici olanı, Naima'nın odasında tekrarlanan bir sahnede Türk dizisi "Muhteşem Yüzyıl" posterinin duvarda açıkça görünmesidir, bu da ilkel toplum imajını bozar ve filme romantik bir hava katarak modern bir toplumun açık göstergesidir.

“Yirmi Yaşında Öleceksin” filmi, özellikle Süleyman karakteri üzerinden Sudan sinemasına bir övgü içerdiğinden, filmlerdeki sahnelerden bilinçli olarak ilham alarak toplumu etkilemiş ve Muzammil'e Nil'den sonra başka bir dünya olduğunu göstermek için sinemayı bir pencere olarak kullanmıştır. Öte yandan, onlarca yıl süren yabancılaşma ve büyülenmenin ardından modernite ile yaşadığı ve köye dönen sapkın (Süleyman) karakterine aydınlanma ve akılcılık özelliği kazandırılmıştır.

“Yirmi Yaşında Öleceksin”, Sudan filmi olarak ve Sudan sinemasının mevcut durumu göz önünde bulundurulduğunda övgüyü hak eden bir başarı olduğunu belirtmek gerekir. Filmin çıkıldığı ülkenin kimliğiyle ne ölçüde ilişkili olduğu ve izleyicinin bu kimliğe ve kültüre aşinalığından etkilenir, ancak filmin sanatsal değerlendirmesinde etkili bir unsur değildir. Bu nedenle “Yirmi Yaşında Öleceksin” filminin Sudanlı kimliğinin kutlanması kesinlikle arzu edilir ve gereklidir.

Film, Sudan ve Sudanlı birey hakkında söylemek istediklerini yansıtabileceği bir hikâye arayışına girmiş, çünkü Sudanlıların çoğu köylerde yaşamaktadır. Sudan köyleri, şehirlerin aksine çeşitliliğe ve karışıma tanık olan yerlerdir ve bu toplum hakkında bir şeyler söylemek istiyorsak köy, en ideal yer seçimidir. Çünkü Sudan toplumu, kırsal kısımlarda yaygın olan kültür ve yaşam biçimleriyle devam etmektedir. Sufi tarikat şeyhlerin sözlerine kutsal bir şekilde inanan muhafazakâr bir toplumun popüler kültürü, inançları, gelenek ve göreneklerine dayanmaktadır.

Sudan toplumunda, sufilik yayılmasıyla birlikte gündelik yaşam pratiğinde sufilik ayrılmaz bir parça haline gelmiştir. Birçok insanın hayatını aydınlatan süfi söylemleri, kültürün bir parçası olarak kabul edilir. Ancak, Muzammil'in naif bir olaya dayanarak yirmi yaşına geldiğinde öleceği iddiasında bulunan, kusurlu bir kişi olarak gösterilen sufi şeyh, toplumda yanlış bir algıya yol açmaktadır. Dolayısıyla bu film, yanlış anlamayı düzeltmek ve yeni bir sufi perspektif geliştirmeyi amaçlamaktadır.

Toplumun büyük çoğunluğu sufi olduğu için, farklı tarikatlara mensup olmak onlar için kutsaldır. Tasavvuf söylemi, hayatın sıradanlığı, maddiliği ve bayağılığı üzerinden aşkınlığın en derin anlamlarına doğru insan bilincine nüfuz eder. Ancak, çok kutuplu dünyevî meseleler, çeşitli yorum ve tahliller gerektirir. Filmde gözlemlenen tasavvufun muhaliflerinin görüşlerini tartışırken önyargılı olması, ancak önemli bir olgu olan temyiz yoluyla ikna olduğu gözlemlenebilir.

“Yirmi Yaşında Öleceksin” filmindeki olayların, Sudan uzun metrajlı filmlerinin ideolojisi için türünün ilk örneği olan yeni bir doktrini yaydığını görüyoruz. İki farklı cinsin, köktendincilik ile modernite arasındaki karşıtlığı ve düşünsel mukayeseyi yaparken, kendi toplumunun bir uzantısı olan “Müzammil” ve köktenciliğini parçalamış “Süleyman”ın kişiliği üzerinden imaj ortaya çıkarmıştır. Film, Sudan sinema mirasını modernlikle birleştirerek orijinalliği alternatif olarak sunmuştur. “Yirmi Yaşında Öleceksin” filminin hikayesi, ideolojik olarak Sudanlı yazar Hammour Ziadeh'in “Dağın Eteklerinde Uyumak” adlı öyküsünden uyarlanmıştır. Film, devrim olaylarından uzak, büyüleyici bir yerel halk tablosu sunuyor ve Sudan uzun metrajlı filmleri arasında en iyi yapıtlardan biri olarak kabul edilir.

Film bağlamında Sudan sineması, farklı internet siteleri ve Netflix'te de bulunan “Yirmi Yaşında Öleceksin” filminin yönetmeni Amjad Abu Alala, bir dizi önemli uluslararası ödül kazandı. Film ağır eleştirilere maruz kalmıştı ve filmde tasavvufa yönelik birçok nesnel eleştiri görüyoruz. Bu da olumlu yönü gizleyip olumsuz yönü ortaya çıkararak belirginleşmesidir. Ancak, uzun yıllardır askıya alınan Sudan sinema endüstrisi yeniden canlanmıştır. Sudanlı genç yönetmen Amjad Abu Alala, Venedik Film

Festivali'nde ilk kez işverenlere verilen "Geleceğin Aslanı" ödülüne layık görüldü. Dünyanın en büyük film festivallerinden birinden prestijli bir ödül alan bu film, özellikle az üretilen Sudan sinemasına ait olduğu için ilgi odağı haline geldi. Film, Sudan uzun metrajlı sinema tarihinde yedinci filmi olarak kabul edilir. Film, Arap dünyasındaki prömiyerinin ardından resmi yarışmasına katıldığı El Gouna Film Festivali'nde sıcak bir karşılama ile karşılanmıştır.

İngiliz Guardian gazetesi, Sudan yapımı "Yirmi Yaşında Öleceksin" filmini değerlendirmiş ve filme 4 yıldız vermiştir. Ayrıca, film eleştirisi konusunda uzmanlaşmış IMDb web sitesinde 10 üzerinden 7 puan almıştır. Sudan Kültür Bakanlığı Ulusal Komitesi tarafından, "Oscar" ödülünde Sudan'ı temsil etmek üzere aday gösterilmiştir (Alsiddiq, 2020: 12).

Din ve İnanç

Filmde din, inanç ve kader temaları merkezi bir rol oynar. Şey Dergah (Tekke) Sudan'ın kırsal kesimlerinde yaygın olan dini inanç ve uygulamaların bir yansımasıdır. Dergahın ardından Muzammil'in annesi, oğlunun kaderine boyun eğerek ve onun erken ölümüne hazırlanır. Bu durum, Sudan'daki güçlü dini inançların ve kaderciliğin bireylerin hayatını nasıl şekillendirdiğini gösterir. Aynı zamanda, bu inançların sorgulanması ve bireyin kendi kaderini belirleme arayışı da filmde önemli bir yer tutar.

Film, aynı zamanda dinin efsanevi yönlerinin etkisini ve sufi yollarının liderlerinden duyulan mutlak inancı da yansıtmaktadır. Bu sosyal olgu, Sudan'ın kültürel mirasını yansıtır. Bu tür inanç ve ritüeller, Sudan kültürünün temel bir parçasıdır ve ülkede birçok yerde büyük önem taşımaktadır. Bu ritüeller, insanların yaşamında önemli bir yer tutar ve herhangi bir düşmanlık veya önyargı unsuru olmadan uygulanır.

Bu bağlamda, yönetmenin titizlikle seçtiği sembolik bir sahneye rastlıyoruz. Kamera, beyaz bir elbise (Callabiye) giymiş olarak annesinin yanında uyuyan başkahraman Muzamil'in bedenine odaklanır. Annesi de siyah yas giyinmiştir. Bu sahne, ölümü, yok oluşu ve anmayı simgeleyen bir cenaze sahnesidir; anne, yas ve kederin siyahı, oğul ise kefen ve yolculuğun beyazı ile temsil edilir. Bu durum, gelenek ve göreneklerin onların bilinç ve düşüncelerini nasıl şekillendirdiğini gösterir; her ikisi de kaçınılmaz kötü kadere kolayca teslim olmuşlardır: oğul için ölüm, anne için ise hüznün ve mutsuzluk.

Bu sahneler, Sudan toplumunun geleneksel yapısının bireyler üzerindeki güçlü etkisini ve bu ritüellerin günlük yaşamda ne denli derin bir yere sahip olduğunu vurgular. Film, izleyiciyi Sudan'ın kültürel zenginliklerine ve toplumsal yapısına dair düşünmeye sevk ederken, aynı zamanda bireylerin bu yapı içerisindeki yerini ve kaderle olan ilişkisini de derinlemesine inceler.

Gelenek ve Ritüel

Sudan'da gelenekler ve ritüeller, toplumun yapısını ve bireylerin kimliğini şekillendirir. Filmdeki ritüel ve gelenekler, bir yandan toplumsal dayanışmayı ve kültürel kimliği korurken, diğer yandan bireysel özgürlükler üzerinde baskı oluşturur. Muzammil'in 20 yaşında öleceğine dair kehanet, hem onun hem de annesinin yaşamını belirlerken, köy halkının inanç sistemlerinin ve ritüellerinin ne denli etkili olduğunu gösterir. Film boyunca, düğünler, cenaze törenleri ve dini kutlamalar gibi çeşitli ritüeller, Sudan kültürünün zenginliğini ve bu ritüellerin bireyler üzerindeki etkisini gözler önüne serer (Suleiman, 2022).

"20 Yaşında Öleceksin" filmi bağlamında, Sudan toplumunun belirgin özelliklerinden biri olarak tasavvufun günlük yaşamın her detayında kendini gösteren popüler bir kültür haline geldiği anlaşılmaktadır. Tasavvuf, Sudan'da hem toplumsal hem de siyasi olarak sembolik anlamlar kazanmış ve bireyin karakterini ve topluluğun tüm bileşenlerini şekillendirmiştir.

Filmde tasavvufun bu etkileri, din, inanç, gelenek ve ritüellerin bireyler ve toplum üzerindeki derin etkisini ele alarak yansıtılmaktadır. Kehanetin toplumsal ve bireysel yaşam üzerindeki etkileri, Sudan'ın kırsal kesimlerindeki güçlü dini inanç ve uygulamaların bir yansımasıdır. Tasavvufun toplumsal yapıyı nasıl şekillendirdiği, bireylerin ve toplulukların ritüeller ve geleneklerle nasıl etkileşimde bulunduğu filmde açıkça görülebilir.

Bu bağlamda, "20 Yaşında Öleceksin" filmi, Sudan'ın kültürel ve sosyal yapısını etkileyici bir şekilde betimlerken, tasavvufun toplumdaki merkezi rolünü ve bireylerin yaşamındaki belirleyici etkisini de gözler önüne serer. Bu film, Sudan sinemasının uluslararası arenada tanınmasına katkıda bulunan önemli bir yapıt olarak değerlendirilebilir.

Sonuç

Sudan sineması, Sudan'ın zengin tarihi ve ona eşlik eden koşullar ve zorluklar, onu yeniden canlandırmak için büyük bir potansiyele sahiptir. Sudan'daki eski sinema tarihine ve büyük bir sanatsal eser mirasına rağmen, hükümetin sinema ve sanata ikinci plana atılmasıyla ülkede ciddi bir gerileme yaşanmıştır. Ancak, Sudan'da sinemanın varlığı, geçmiş yıllarda aralıklı parlak noktalarla devam etmiştir. Sudan'da sinemayı etkileyen birçok siyasi ve sosyal olay olmuş ve bu, hayatın diğer tüm yönlerini de etkilemiştir.

Sudan'da film üretiminin gerilemesinin nedenleri arasında, devletin kültürel ve toplumsal hareketi şekillendirmede sinemanın önemini ihmal etmesi öne çıkmaktadır. Bu durum, hükümetlerin kavramsal kültürünün zayıflığını gösterirken, bazıları sinemayı adeta kolonyal bir değer gibi tamamen dışlamıştır. Sudan'da film yapımının bulunmaması sorunu, hükümetin film yapımıyla ilgili ajanslarında temsil edilen politikalarındaki eksikliklerden kaynaklanmaktadır. Sinema için stüdyoların ve teknik ekipmanın eksikliği ile sistematik bilimsel planlamanın entegre bir vizyon olarak yansıtılmaması da bu durumun bir sonucudur.

Yukarıdakilere ek olarak, çoğu yükseköğretim kurumunda sinema sektörüne yönelik uzmanlık alanlarının bulunmaması, sinemanın bir endüstri olarak gelişmesinde engel teşkil etmektedir. Bu durum, herhangi bir sanatın gelişimi için temel olan maddi hareketliliğin eksikliğini yansıtmaktadır. Sudan sinema sektörünün gelişimi için sinema enstitüleri ve okulları kurulmalıdır, çünkü sektörün gelişimi ülke için büyük önem taşımaktadır. Ayrıca, eğitim reformu yapılması ve sanatın eğitim sistemine etkili bir şekilde entegre edilmesi, film endüstrisinin kurulmasında atlanamayacak önemli konulardır. Eğitimin desteklenmesi, film yapımını ve altyapısını finanse etmek üzere bütçelerin artırılmasının yanı sıra, üretim dostu yasaların yeniden yazılması ve kültür endüstrilerine yönelik büyümeyi destekleyen kültür politikalarının benimsenmesi önemli bir adımdır.

Sudan sinemasının gelişiminde karşılaşılan engellerden biri, "izleyicinin zihnini dar bir film yelpazesine hapsederek çarpıtması" gibi yanlış algıların yayılmasıdır. Bu tür söylemlerden kurtulmak, sektörün gelişimi için önemlidir. Ayrıca, sinema alanının geliştirilmesi için toplum içinde olumlu algılar oluşturulması devlet tarafından ciddi bir şekilde desteklenmelidir (Ali, 1977: 3). Sinema, toplumların birbirini tanımasına da yardımcı olur. Özel sektör, bakım ve üretim sürecinde sahip olduğu bilimsel ve pratik vizyonu ile işin içinde olmalıdır. Film endüstrisindeki yatırımcıların ve yapımcıların Sudan'da filmlerini çekmeleri için devlet sürekli olarak desteklenmeli ve teşvik edilmelidir. Ayrıca, Sudan'da bulunan doğal potansiyeller ve doğal manzaralar hakkında gerekli bilgiler sunulmalıdır. Böylece uluslararası sinema şirketleri, örneğin "Hollywood" gibi endüstriyel dekorasyonlarına bir alternatif olarak Sudan'daki doğal manzaralardan haberdar olacaktır. Günümüzde, Sudan sinemasının gelişimine ciddi destek sağlayan bazı üniversiteler, sinematik ve analitik uzmanların çalışmalarına göz kırpmadan destek sağlamaktadır.

Sudan'da sinemayla tanışma süreci yaklaşık yüz yıl öncesine dayanmasına rağmen, geleneksel sinemanın tüm avantajlarına rağmen, bağımsız bir sanat dalı olarak sinema, Sudan'da tam olarak gelişmiş bir aşamaya ulaşamamıştır. Bu durum, yeterli özgürlüklerin olmaması ve çeşitli faktörlere dayanmaktadır. Ancak, bu duraklamaya rağmen, geleneksel Sudan sineması, modern yazılı sinemanın ortaya çıkışında önemli ve etkili bir rol oynamıştır. Bazı uluslararası sinema deneyimleri, sinemanın yaratıcı bir tür olarak çeşitli kültürel ve sosyal kimlikleri tanımlamaya ve insan zihnindeki en derin yapıları ortaya çıkarmaya yardımcı olabileceğini kanıtlamıştır. Sinema alanı özgür bir mecraya dönüşmelidir. Sinemanın büyük mali kaynaklara ve yöneticileri için mesleki eğitime, ayrıca bu sektörün adil ve etkin bir şekilde devlet desteğine ihtiyacı vardır.

"20 Yaşında Öleceksin" filmi, günümüz Sudan sinemasının önemli bir örneği olarak öne çıkmaktadır. Din, inanç, gelenek ve ritüellerin bireyler ve toplum üzerindeki etkisini derinlemesine ele alarak, Sudan'ın kültürel ve sosyal yapısını etkileyici bir şekilde yansıtmaktadır. "20 Yaşında Öleceksin" filmi, Sudan'ın kültürel dokusunu ve tasavvufun toplumsal hayat üzerindeki etkisini derinlemesine yansıtarak, izleyiciyi Sudan'ın zengin kültürel ve sosyal yapısına dair düşünmeye sevk etmektedir. Bu bağlamda, film sadece Sudan sinemasının uluslararası arenada tanınmasına katkıda bulunmakla kalmıyor, aynı zamanda din, inanç ve geleneklerin bireyler ve toplum üzerindeki derin etkilerini de gözler önüne sermektedir.

Film, hurafe gerçeği ile eski gelenek ve göreneklerin ağırlığı arasında bir çatışma ve karşılaşmadır. Aynı zamanda, yaşam ve özgürlük idealleri ile bu katı kalıpları sorgulama ve aşma arzusu arasındaki gerilimi de ele alır. Bu katı kalıplar, gelişim ve ilerlemeyi engelleyerek, düşüncüyü eleştirel analiz veya ayırım

yapmaksızın tüm dini iddiaları kabullenmeye zorlayan bir teslimiyet içine hapseder. Bu anlamda, film, bireyin özgürleşme sürecinde karşılaştığı zorlukları ve bu sürecin toplumsal dinamiklerle olan ilişkisini derinlemesine incelemektedir.

İncelenen kaynaklarda görüldüğü üzere, Sudan sineması yükseliş ve düşüş dönemlerinden geçmiş, özellikle 1960'lı ve 1970'li yıllarda önemli başarılar elde etmiştir. Günümüz Sudan sinemasında da parlak başarılarla imza atmıştır. Ancak, literatürde yeterince tanınmamaktadır.

KAYNAKÇA

Abdulhamid, Maysoon Mohamed (2018). *2018 – 1980 Sudan تیاتروسندا postmodern deneyimler 1980-2018*. Khartoum: Youssef Aidabi Center for Artistic and Media Production, s. 11-91.

Reports, Beam (2022). *..لغيفيس ماماضى هال عي قفي امتش رافافاق جي دب عد الشورة ؟* (Sudan sineması.. Kadim geçmişi, devrim sonrası yeni ufuklar keşfetmeye nasıl katkı sağlıyor?). Beam Reports: <https://124.im/4zeLh> (Erişim tarihi: 13.10.2023).

S

a

Aydın, Oya Şakı. (2005). Afrika’da Sinema Serüveni ve Cinéma Beur Akımı. *Galatasaray Üniversitesi İletişim Dergisi*, s. 89-102.

Senna, Nasser Ahmed (2021). *سینما السودانی (Sudan Sineması)*. Almkala: <https://124.im/6B27yO4> (Erişim tarihi: 4.10.2023).

Suleiman, Najla (2022). *24 ماي: Sudan yapımı Al-Sadd filmi Cannes Film Festivali'nde gösterildi.* Sadaa Elbalad News: <https://www.elbalad.news/5286693> (Erişim tarihi: 13.10.2023).

Yılmaz, Muzaffer Musab (2020). *Sömürgeci Küresele Ulusötesi Afrika Sineması ve Abderrahmane Sissako*. İstanbul: Kriter Yayınları.

Zakaria, Hisham Mohammad Abbas (2013). *آمال وأحلام السودان (Hopes and Dreams: Sudan'daki ilk uzun metrajlı film)*. Atbara: Arabian Printing & Publishing House.

l

h

a

j

j

(

2

0

2

2

)

.

سودان-لبنان filmi “Alsit” Cannes Film Festivali'nde. Qannaass: <https://124.im/5OryCl> (Erişim tarihi: 13.10.2023).

Le Sens Dans Le Film Documentaire : Cas De « Avant Le Declin Du Jour » D'ali Essafi

Mustapha ELOUÏZI

Algiers University, El Achour, Alger

mskhiati@gmail.com

Abstract

What do we mean exactly when we want to make this stop on the documentary "Before the decline of the day"? Ali Essafi's documentaries have a language that cuts across reality to immerse us and project us into a mixed dimension between what is fiction and what is reality. This retrospection carried out in his latest documentary is a different look at time, a vision of space and an artistic point of view on a reality that is difficult to feel. The language techniques used are mixed between verbal, photographic and cinematographic language, but also in favor of a very expressive unspoken filigree. In our opinion, only a semiological study could answer our multiple questions. Guided by our desire to penetrate the universe of meaning offered to us by Ali Essafi, we intend above all to elucidate the maze of meaning not with the objective of knowing what the documentary says, but above all, how does it say it? And what are the means that serve as a springboard for expression.

Keywords: Meaning – Documentary – Semiotics – History – Narrative

« La fiction c'est ce qui se passe à moi, le documentaire c'est ce qui se passe aux autres »

Jean-Luc Godard

Résumé

Quel est notre objectif proclamé une fois nous avons décidé d'entreprendre ce penchant analytique portant sur le documentaire «Avant le déclin du jour», de son réalisateur Ali Essafi ? Bien que ses documentaires puisent leur substrat de la réalité ou plutôt peignent soigneusement cette même réalité, nous nous trouvons souvent pris en otage par sa démarche esthétique de construction. Cette mixture entre corpus et manière de faire nous plonge en tant que récepteurs dans une dimension assez philosophique, oscillant entre deux disciplines majeures à savoir l'Histoire et la Sémiotique.

Cette rétrospection effectuée dans son dernier documentaire est un autre regard posé sur le temps, sur l'espace et sur un corpus culturel marocain fondateur. Il ne s'agit pas d'un récit historique, mais d'un point de vue artistique sur une réalité difficilement palpable et manifestement enchevêtrée. Les techniques langagières utilisées s'avèrent homogènes, puisqu'elles s'alternent entre langage verbal, pictural, photographique et cinématographique, mais aussi à la faveur d'un non-dit très expressif en filigrane.

Seule à notre avis une étude sémiotique pourrait répondre à nos interrogations multiples. Guidés par notre détermination de pénétrer l'univers de sens que nous offre Ali Essafi, nous comptons surtout en élucider les dédales du sens non dans l'objectif de savoir ce dit que le documentaire, mais surtout comment le dit-il ? Et quels sont les moyens qui servent de tremplin d'expression.

Mots clés : Sens – Documentaire – Sémiotique – Histoire – Narrative

Introduction

Une interprétation créative de la réalité ! Voici la piste que conviennent de suivre généralement un ensemble de chercheurs lors d'une entreprise définitionnelle de ce qu'est un documentaire. Sinon, nous dirons qu'un film documentaire est par essence un récit par images que nous livre le regard particulier d'un réalisateur sur un objet choisi dans la vie réelle. Une manière d'enregistrer le réel, selon

un angle de vue qui lui est propre, avec une présence physique d'un réalisateur confronté à la réalité qui est l'objet même du film documentaire.

L'on avait pris l'habitude assez vertement d'insinuer l'absence d'une imagination accordée aux films de fiction, comme pour ôter, à tort bien évidemment, tout aspect esthétique au film documentaire. Sauf que l'histoire du 7-ème art nous offre l'occasion de regarder des films documentaires, où le taux de fiction semble bien élevé et dont la fibre artistique semble dépasser de loin celle de plusieurs films de fiction.

Certes, certaines définitions classiques veulent confiner le documentaire dans un genre, sinon dans des rôles informatifs et descriptifs purs, étant donné son rapport avec les faits de la réalité. Cependant, une nouvelle tendance prend le relais désormais et persiste à le définir comme un genre qui part des faits de la réalité passée ou présente, pour ensuite épouser un point de vue où la manière de dire et de montrer n'est pas moins importante que l'objet lui-même. En somme, le documentaire est aujourd'hui considéré comme un genre fondé sur des fondements esthétiques certains, avec en plus un recours itératif aux moyens d'expression utilisés dans les meilleurs films de fiction. La preuve en sont les doc-fictions qui empruntent les techniques de découpage, de montage et d'interprétation (films d'histoire romaine, grecque, musulmane...).

Ce n'est donc plus un simple enregistrement de la réalité, mais aussi une recomposition de cette réalité, voire une mise en scène de cette même réalité, suivant une vision, un regard, un emplacement donné de la caméra et une appréhension et une interprétation de cette réalité. Une vision ? Absolument pas, puisqu'il s'agit d'une révision, c'est-à-dire un nouveau regard neuf et assez subjectif, façonnant la réalité à partir d'un angle d'attaque singulier, lequel bien évidemment se trouve souvent travaillé par la représentation, le stéréotype et l'interprétation.

Une grande partie de documentaristes travaillent notamment sur la mémoire, le passé et événements phares de l'histoire ; nonobstant cette similitude dans les topiques abordés, les coins de sens ne sont pas les mêmes, et le produit final, les divers documentaires, ne sont point identiques sur le plan de la signification. Pour emprunter le titre de Umberto Eco relatif à la traduction, nous dirons donc qu'ils disent **presque** la même chose. L'association lexicologique entend appeler les outils à même d'interroger les témoins, de réinterroger les preuves, d'investir les documents et de tirer profit des archives pour, d'une certaine manière, reconquérir le passé...

Le recours aux divers documents audio-phoniques, graphique, visuels, iconographiques, photographiques et filmiques est désormais un moyen des plus sollicités. Si nous faisons appel au complément humain qui pourrait apporter son témoignage par son code verbal et son code non verbal, le public constitue une idée ou simplement s'approprie le message essentiel de l'auteur du documentaire. En effet, l'une des forces motrices d'un film documentaire est cette matière qui sert à lier « *le filmant au filmé, grâce aux objets techniques qui permettront d'introduire un tiers – les spectateurs –. Cette relation détermine un contrat (même implicite) qui fait ce que nous appelons la spécificité technique du film documentaire* »³⁶⁶.

Une fois cette bataille de la légitimité artistique gagnée, l'on vient à l'idée d'un documentaire, lui-même un document, puisqu'il témoigne d'une période, d'un événement, d'un fait aussi important ou anodin qu'il soit. Le documentaire se transforme en un récit en lutte ouverte avec d'autres récits pour l'interprétation et l'explication de la réalité, voire la domination des autres versions ; il s'érige, par ricochet, en jeu, sinon en enjeu de transmission, qui présente à la fois aux générations futures, une lecture des faits et des événements, qui pourrait contredire une version officielle ayant la force et la puissance des outils et supports de légitimation, dont ce que Louis Althusser appelle l'appareil idéologique de l'Etat.

C'est dire que le documentaire n'échappe pas à l'emprise de « l'idéologie dominante », comme outil d'orientation, notamment lorsqu'il répète les mêmes mots, les mêmes phrases et les mêmes expressions et surtout les mêmes images. Dans ce cas, le documentaire reproduit le même sens, et ne contredit point les sentiers déjà battus, pour ne constituer qu'un énième remake d'un même document initial. Une certaine machine, officielle ou officieuse, s'évertue, autant que faire se peut, à créer une sorte de « comble d'artifices » dirait Barthes.

³⁶⁶ Lioger R. « Le documentaire dans son histoire », *Le Portique* [Online], 3 | 1999, Online since 15 March 2005, connection on 04 Décembre 2021. URL: <http://journals.openedition.org/leportique/307>; DOI: <https://doi.org/10.4000/leportique.307>

Le documentariste marocain Ali Essafi ne va pas dans ce sens, puisqu'il choisit la voie du film documentaire non pas uniquement pour communiquer, comme le font de nombreux films de fiction qui remodelent la réalité à leur manière, en racontant des histoires qui disparaissent des circuits de distributions après de courtes périodes, certes, mais pour transmettre une matière consistante pleine d'historiographie aux générations futures. Ceci dit, rien n'empêche que son modelage cinématographique obéit à une technicité et à une mise en scène qui en fait également une fiction d'une certaine manière.

Ainsi, et même pour les histoires qui débutent par un avertissement en générique qu'il s'agit de « true story », leur mise en scène les fait sortir de cette réalité crue, sans cadrage, pour les insérer dans une optique de « point de vue » ou encore d'un angle de vue. La transmission s'est ainsi érigée en une mission qui devient, chemin faisant, une raison d'être pour un fouilleur de documents et un médiateur entre le passé et le futur. Ali Essafi s'est assigné cette mission de transmetteur des temps longs. Si la communication n'a besoin que de peu de temps pour agir, la transmission est une épreuve des longueurs et a par conséquent besoin d'une certaine lenteur, puisque l'enjeu du temps a besoin de temps, contrairement à l'enjeu de l'espace qui n'aurait besoin, quant à lui, que de l'éphémère et du vite oubliable³⁶⁷.

Le choix du documentaire *Avant le déclin du jour* comme objet de cet article est dû essentiellement à sa nouveauté, soit une matière à réflexion non encore beaucoup exploitée, mais aussi par ce qu'il intervient à une période de maturité manifeste d'un documentariste ayant désormais fait ses preuves en la matière. Que veut-on donc exactement dire lorsque nous choisissons de s'arrêter sur ce documentaire ?

Les techniques langagières utilisées par Essafi semblent s'engager dans une quête d'homogénéité, puisqu'elles s'alternent, l'une laissant la place à l'autre, pour venir à bout d'un sens multi-code et protéiforme à dénicher dans le mystère d'un titre d'abord, mais aussi dans les recoins du film. L'auteur laisse ainsi s'exprimer ses documents, ses témoins et ses images dans ce jeu de rôle subtil entre langage verbal, pictural, photographique et cinématographique, mais aussi à la faveur d'un non-dit très expressif en filigrane.

Les documentaires d'Ali Essafi puisent certes leurs trames dans le quotidien des marocains, dans leurs petites histoires répétitives, mais ce réalisateur, en fin artiste, procède au remodelage de cette réalité, en apportant soigneusement sa touche sa touche et produire l'effet ainsi par l'aboutissement au point de vue. L'auteur de « En attendant Pasolini », jette son dévolu, formule son point de vue et construit son regard propre, soit son angle d'attaque. Il s'agit d'une combinaison si bien tramée qu'elle constitue une composition assez harmonieuse entre corpus réel, voire monotone, d'une part, et de l'autre une manière de faire et un art qui captive, en tant que récepteurs, dans une dimension aux aspects philosophiques et esthétiques certains. Nous nous posons ainsi la question de manière frontale : Sommes-nous manipulés en tant que destinataires, par l'émetteur/énonciateur ? Ce qui est sur, en tout cas, est que Ali Essafi oscille à la fois entre sémiotique et histoire, deux disciplines aussi complexes que riches et variées, et lui servent de vecteur de sa trame.

Cette rétrospection effectuée dans son dernier documentaire est un autre regard posé sur le temps, une vision de l'espace et un point de vue artistique sur une réalité difficilement palpable, au vu tantôt de sa complexité tantôt de son opacité. Les techniques langagières utilisées par Ali Essafi sont variées, bien qu'il laisse libre cours au verbal et au visuel pour dire, sinon pour signifier. Le non-dit est aussi un raccourci significatif et rhétorique important dans le langage du documentariste. Un langage qui se démarque nettement du langage encratique qui se démarque du discours dominant.

Opter pour une immortalisation par l'image d'une condition humaine aussi riche et variée que complexe et enchevêtrée, est un défi que s'est assigné le réalisateur de « Général, nous voilà ». Et puisque les goûts et les couleurs ne se discutent absolument pas, il serait plutôt opportun de s'interroger sur le style de narration ; soit cette option artistique qu'adopte Ali Essafi pour nous rapprocher des faits, sinon pour nous rapprocher de son construit bâti sous forme d'un récit propre des faits.

Dans cet article, nous aimerions moins abonder sur ce que dit Ali Essafi que sur comment il le dit. Son style, sa rhétorique, son art de dire, son discours et son langage, lesquels concourent à produire le sens voulu, l'intention pragmatique de dire, aurait dit Umberto Eco. L'approche sémiotique serait en mesure de nous rapprocher de son univers et de son projet. Quelle alchimie a-t-il pu mettre en œuvre pour réussir

³⁶⁷ Cette idée revient à Régis Debray qu'il développa dans de nombreux ouvrages depuis « Introduction à la médiologie ».

son message essentiel ? Et comment a-t-il pu préserver le cap de la transmission par rapport à celui de la communication ?

Parcours d'un fouilleur de documents

Ali Essafi ne finit un film documentaire que pour en commencer un autre. Son engouement pour ce genre de films est sans fin, puisque son nom en est désormais intrinsèquement lié. Il a choisi de se poser des questions sur les images dominantes et de ne regarder le Maroc que de ses propres yeux, question de diversifier, sinon de contrer d'autres regards, d'autres récits, d'autres interprétations. Ceux-là sont certes dominants, mais pour lui le documentaire est aussi un champ de bataille entre les signes qui constituent le message à transmettre. Un champ de lutte entre les images dominantes et les images dominées, pour ressortir ce que l'histoire marquera comme réalité et ce que la mémoire retiendra comme vérité.

Ses images montées côte à côte entendent tisser la trame de son récit, voire son récit / point de vue. « *Toute image est, d'une certaine façon, un récit* »³⁶⁸, écrit Roland Barthes, comme pour conforter le découpage effectué par Essafi dont le choix différentiel des signes s'avère producteur de sens. Nous entendons ici les signes dans leur dimension la plus large correspondant ainsi à la pensée peircienne en la matière, nous permettant dans ce sens de comprendre la relation dialectique entre le signe et son objet, en fonction de plusieurs dimensions.

Peirce ne dit-il pas qu'un signe est « *... quelque chose qui tient lieu pour quelqu'un de quelque chose sous quelque rapport ou à quelque titre. Il s'adresse à quelqu'un, c'est-à-dire crée dans l'esprit de cette personne un signe équivalent, ou peut-être un signe plus développé...* »³⁶⁹. Essafi tente, dans cet ordre d'idées, de provoquer un sens, en le construisant par l'intermédiaire d'une succession d'images significatives bien cherchées et bien choisies, celles-là mêmes que la version officielle de la vérité entend camoufler. Il donne ainsi naissance à ce que le récit officiel oublie ou feint d'oublier, sinon d'occulter ; et c'est exactement là où la lutte entre images prend son sens le plus profond et où le militantisme d'un faiseur de documentaires bat son plein.

Comme les autres moyens d'expression, le documentaire est donc un choix. Et Ali Essafi a choisi d'offrir la parole aux sans voix, de reconsidérer la mémoire comme berceau des faits et événements non officialisés, de faire le rewriting de l'histoire et du train-train quotidien des petites gens, ceux-là même que l'histoire officielle persiste à oblitérer. Il apporte ainsi sa propre lecture, sinon sa propre interprétation à une matière difficilement maitrisable à savoir l'Histoire. On dirait avec Eco qu'il crée son contresens. Et qu'est-ce que le sens sinon une interprétation ?

Son objectif est alors de marquer un arrêt sur des phénomènes de la condition humaine. Sa caméra s'est, au fil des temps, soumise à son regard, à sa pensée, à son intention de dire et à sa manière de raconter surtout. Narrer, dans le sens de laisser la caméra se faufiler entre les comparses d'Ouarzazate qui restent les faux héros des tournages internationaux, dans la mesure où ils sont les oubliés de ces histoires écrites ailleurs. Ils se lèvent à quatre heures du matin et peuvent rester, des heures durant, exposés au froid glacial, comme à la chaleur infernale, contre des miettes qui les laissent vivants jusqu'à l'arrivée du prochain tournage.

Le même regard d'observateur avisé et de soucieux des images fugitives des petites gens le pousse à garder vifs dans la mémoire la condition des Chikhates, ces danseuses populaires qui affrontent toujours ce regard stéréotypé d'une société schizophrène, celle des ouvriers des champs des betteraves ou l'histoire de ces combattants des ex-colonies françaises engagés dans une guerre loin de chez eux, ou encore la condition ambivalente des détenus politiques et tous les opprimés des temps modernes. Nul doute qu'il s'agit là d'un choix humainement et politiquement assumé qui s'apparente à un engagement aux côtés de certaines valeurs aux traits manifestes.

Par ce choix et cet engagement, Ali Essafi semble plus clair et plus limpide. Il montre son affinité, sinon son alignement sur des images qu'on essaye d'effacer, des voix qu'on tente d'étouffer, de condamner au silence, des figures qu'on veut bien exclure de l'imaginaire des générations futures et des événements qu'on pousse sur la voie de l'oubli. Il triomphe pour une mémoire active qui veut tout simplement contribuer à la réécriture de l'histoire par des documents et des archives rares et originaux. Une sorte de

³⁶⁸ Barthes R. *Le plaisir du texte* Editions Le Seuil, 1973, p38

³⁶⁹ Peirce C. S. *Écrits sur le signe*, rassemblés, traduits et commentés par G. Deledalle, Paris, Seuil, coll. « L'ordre philosophique », p 121.

témoignage, de reconnaissance, de réhabilitation et de recadrage des actions et entreprises des petites gens du Maroc laissé à la marge, à travers un exercice de reconstruction et de réédification. Si ce n'est un documentariste, il serait probablement un historien à sa manière.

Sa formation de psychologue en France le pourvoit d'outils à même d'élucider les recoins psychologiques de ses sujets, montrant ainsi les tréfonds des personnalités et le non-dit des images et des actes. Il assure à bien le rôle du sémiologue, dans le sens que suggère Barthes dans sa célèbre « Leçon » : « *Un artiste...(qui) joue des signes comme d'un leurre conscient, dont il savoure, veut faire savourer et comprendre la fascination* »³⁷⁰. D'ailleurs, quels sont les objets de prédilection de la sémiologie si ce n'est les récits, les images, passions, les portraits et les structures³⁷¹.

Et en sémiologie, le réalisateur met l'accent sur ce patrimoine cinématographique marocain voué à la disparition, étant donné le manque d'intérêt aux archives, idée signalée par le réalisateur à chaque fois que c'est possible. Dans ce sens, il revisite l'expérience de l'une des figures de cinéma, en l'occurrence Ahmed Bouanani. Il choisit de raconter son histoire et en fait un documentaire intitulé « En quête de la septième porte », où il dresse un portrait très fin et très proche du réalisateur de « *Mirage* » ; A travers lui, il fait un clin d'œil à toute une génération.

Dans son dernier travail documentaire, « *Avant le déclin du jour* », il ne sort pas de ces sentiers bien balisés par ses anciens documentaires, puisqu'il y met un nouveau souffle, d'une actualité certaine. Sa position entre ce qu'était hier et ce qu'est aujourd'hui est déjà tranchée dans le titre. Et comme Barthes, Essafi est certain qu'« aujourd'hui est (bel et bien) sorti d'hier », C'est pourquoi, son travail consiste en une enquête, tel un journaliste d'investigation qui réclame du temps pour mieux arriver à arranger les différents bouts de l'histoire. Les éléments recherchés ne relèvent pas, en effet, du factuel ni des faits divers, mais d'une matière historique qui pourrait remettre en cause certaines évidences et reconsidérer l'histoire.

Sa passion pour le cinéma et sa formation en psychologie le poussèrent à choisir le documentaire comme vocation, ce qui lui offrira une occasion pour broser des portraits aux gens de la marge. Ses objets ne sont pas connus de tous, ni des stars du journalisme « *people* », mais bien ces souffrances en quête de porte-voix. Depuis qu'il a braqué ses projecteurs sur l'affaire des anciens combattants marocains de cette France coloniale, partis réclamer leurs droits au tribunal de Bordeaux, il ne cesse de changer d'objectifs pour focaliser d'autres sujets, aussi singuliers que marginaux.

Un titre ... un Sens

Le sens est souvent dit fugitif, fugace, comme cette eau coulante d'une rivière qui n'est jamais la même. Le sens est aussi imparfait et incomplet, qu'il appelle à chaque fois la finition de l'interprète pour parfaire le processus de construction. C'est dire que l'effort d'interprétation est toujours un outil important pour la construction de l'une de ses facettes multiples. Il est donc nécessaire d'imaginer, à chaque fois, l'intervention des préfigurations des situations, des configurations des cadres ainsi que la figuration des acteurs dans une situation de communication donnée. D'ailleurs, la collection *Formes et Sens* est ouverte à toutes les recherches en communication qui vont dans cette voie³⁷².

« *Avant le déclin du jour* » est donc ce documentaire qui s'explique dès son titre : Un titre évocateur. Il connote plus qu'il n'en dénote. Un recours subtil à un procédé métaphorique qui juge le présent, plutôt le condamne, en triomphant pour le passé récent. Entre hier et aujourd'hui, le documentariste se dresse en un historien étalant, au fur et à mesure, ses documents (photos, vidéos, témoignages), en guise de preuves et d'arguments, voire de supports à même de sous-tendre une vision, un regard et un point de vue. Régis Debray n'avait-il pas dit dans son introduction à la médiologie que c'est le point de vue qui crée l'objet³⁷³.

Et puisque tout sens est tributaire d'une relation d'interdépendance entre les éléments d'une structure, nous constatons d'emblée l'assemblage de trois mots essentiels : Un adverbe et deux noms : *Avant - déclin - jour*. Aussi bien l'association, l'invocation, la complicité, l'affinité que l'opposition et la contradiction font du sens. Les unités lexicales choisies par Ali Essafi dans son titre ne sortent pas de cette règle.

³⁷⁰ Barthes R. *Leçon*. Editions Le Seuil. Paris. 1978.p39

³⁷¹ idem

³⁷² Boutaud J-J « *Forme et sens* », in « *Le Sacré dans l'image photographique* »Hermes Science publications. 2009. P6

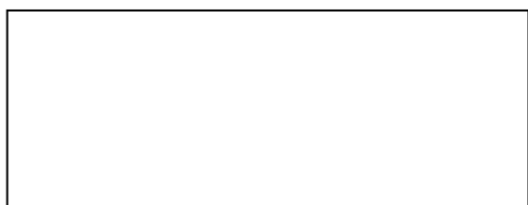
³⁷³ Debray R. *Introduction à la médiologie*, Paris, PUF, 2000, p 1.

En effet, l'énoncé s'ouvre sur un adverbe de temps « Avant » qui est le signal d'un retour en arrière, pour marquer un repérage/décalage temporel avec la période objet du documentaire et celle du récit-documentaire. Le réalisateur entend ainsi remonter le temps pour nous raconter une histoire, à la faveur de documents et d'archives officiels et officieux et personnels, mais aussi pour nous suggérer une entreprise comparative et oppositionnelle entre avant et après ; entre hier et aujourd'hui. Une comparaison qui s'annonce aux couleurs d'une opposition, d'un contraste ou du moins d'une différence. Certes, en sémiotique, la coprésence des deux termes opposés donne lieu à un contraste qui rend compte d'une opposition dans une même production sémiotique, mais ici dans ce titre, si le premier terme est présent (Avant), le second est absent (après). Il est cependant insinué par l'énoncé lui-même (avant le déclin du jour), d'où la production d'une catégorie sémantique significative.

En voilà une situation qui interpelle le recours au carré sémiotique des oppositions qui va dans notre titre de la simple contrariété à la contradiction, pour dire qu'« *hier* » n'est point comme « *aujourd'hui* ». Gravitant autour de Greimas, l'école de Paris reste jusqu'à aujourd'hui à même de venir en aide aux analyses pareilles, notamment à la faveur du carré sémiotique et au modèle actantiel, défini par Joseph Courtès, comme étant une présentation visuelle de l'articulation d'une opposition³⁷⁴. Si nous recourons à une pareille démarche, c'est parce qu'elle a la possibilité de déterminer, par sa forme logique, le statut général du dispositif objectivant le sens³⁷⁵.

Avant

Après

Non-après

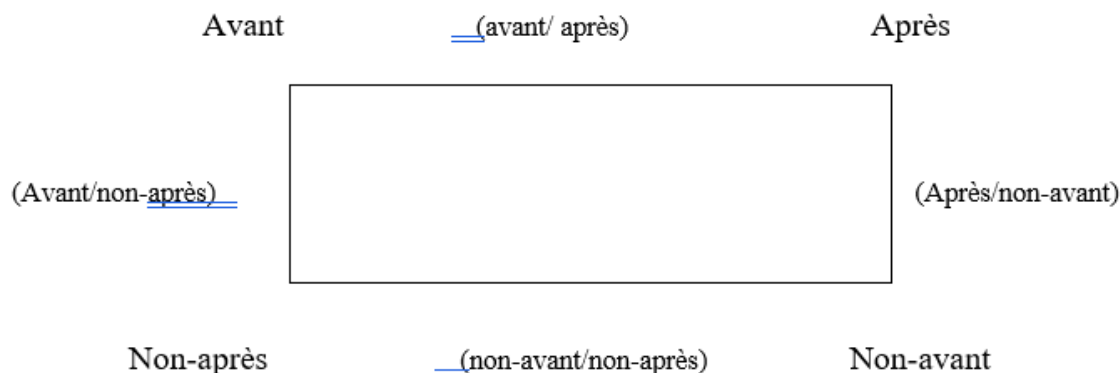
Non avant

Les deux premières valeurs sémiques (avant et après) forment un couple opposé dont la relation est déterminée par la nature de leur opposition, de leur enchaînement et de leur succession. Le premier élément de ce couple est bien présent dans le titre du documentaire et sera omniprésent, puisque c'est lui qui constitue la trame de la narration. L'« *après* » a ici une présence in absentia, soit par un recours à une certaine comparaison que nous suivons à distance entre ce qui est *avant* et ce qui est bien évidemment *après*.

Pour les deux autres termes (non-avant et non-après), ils sont formés par la négation de chacun des deux premiers termes de cette opposition. Pour ce qui est des méta-termes confectionnés dans ce carré sémiotique, nous obtenons ainsi :

³⁷⁴ Courtès 1991. 151

³⁷⁵ Petitot, J. (1977). Topologie du carré sémiotique. *Études littéraires*, 10(3), 347–426. <https://doi.org/10.7202/500445ar>

Puisque le couple (Avant/après) ne peut coexister ni se relativiser, le sens est ainsi tranché dans une relation de contradiction (antiphatikos) et non simplement de contrariété (enantios). Par conséquent, le réalisateur étale ses cartes sémantiques, en choisissant de ‘glorifier’ *l’avant* et de ne point parler du présent (*après*).

Comment arrive-t-on donc à comprendre, à partir du titre, le sens de cette dépréciation, qui prévaut de nos jours à l’égard de ce passé « nostalgique » ? Le titre même répond à cette question à travers le mot ‘*déclin*’ qui impose son sens et sa signification, en tant que valeur sémantique négative intrinsèque : ‘dévaluation’ ou encore ‘régression’ sinon ‘déchéance’ pure et dure. Cette vision nostalgique revient pour mettre en relief une période déterminée, jugée comme étant fructueuse et effervescente sur le plan de la production culturelle (chanson, cinéma, arts plastiques, écriture, théâtre...etc.) ; d’autant plus que cette période est marquée du sceau de la rébellion intellectuelle et politique.

D’ailleurs, le troisième mot clé de ce titre « *Avant le déclin du jour* » est plutôt très évocateur. « Jour » rime souvent avec lumière et clarté, et c’est pourquoi en retournant au carré sémiotique en haut, l’on déduit que les deux termes du couple ‘*avant/après*’ ne peuvent être mis ensemble, dans la mesure où l’un d’eux seulement devrait être pris comme « positif ». Les deux méta-termes ‘avant/non-après’ paraissent ainsi constituer cette déixis positive, stipulant une relation de complémentarité, voire de double implication.

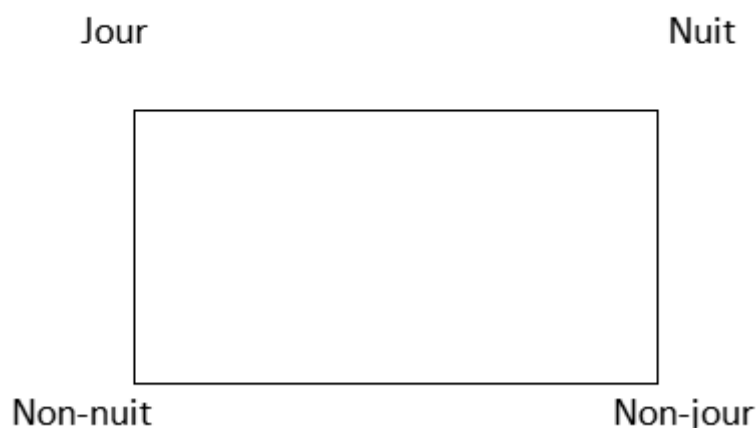
Cela est pratiquement en porte-à-faux avec la relation des valeurs sémiques « avant/non-avant » qui affiche un aspect contradictoire manifeste, dans la mesure où il n’y a aucune possibilité d’avoir à la fois une coprésence des deux termes, puisque ‘avant’ implique de manière tautologique, ce que s’est passé et n’a plus lieu aujourd’hui, ou du moins il ne se reproduit plus comme avant. Le titre comprend donc ce tronc structurel commun parcouru tout au long du film, et lance par ricochet, le ton d’une narrativité préconçue, bien qu’imprévisible également au niveau de son enchaînement. Greimas ne dit-il pas, dans ce sens, qu’il faut « *reconnaître et accepter la nécessité d’une distinction fondamentale entre deux niveaux de représentation et d’analyse : un niveau apparent de la narration, où les diverses manifestations de celle-ci sont soumises aux exigences spécifiques des substances linguistiques à travers lesquelles elle s’exprime, et un niveau immanent, constituant une sorte de tronc structurel commun, où la narrativité se trouve située et organisée antérieurement à sa manifestation.* »³⁷⁶.

Ali Essafi semble nous raconter ainsi une histoire d’une certaine période temporellement située « *Avant le déclin du jour* », pas après ni encore au moment du déclin du jour. Le choix de l’adverbe circonstanciel de temps est une position assumée par le réalisateur et son titre, sinon un jugement catégorique quant à sa préférence et son alignement. Quant à l’‘après’, insinué par *absentia*, il n’est pas qu’une simple période, puisqu’il s’agit d’une génération bien qu’éprise de liberté et de libération, mais sans contexte culturel favorable. L’opposition entre les catégories sémantiques « avant et après », se projette automatiquement sur une autre catégorie en l’occurrence « jour » comme annoncée dans le titre, et « nuit » comme suggéré et insinué³⁷⁷. Et Greimas de revenir à la charge pour expliquer qu’« *...un niveau sémiotique commun est donc distinct du niveau linguistique et lui est logiquement antérieur, quel que*

³⁷⁶ Greimas 1970, p. 158

³⁷⁷ Le mot ‘nuit’ dans ce titre nous rappelle bien un titre indicatif en la matière à savoir celui du film « la Nuit tombe sur le Chili » de son réalisateur chilien Sebastian Alarcon, sa traduction en arabe donne le même mot utilisé dans le titre d’Ali Essafi .

soit le langage choisi pour la manifestation »³⁷⁸. Dans ce contexte, le carré sémiotique pourrait encore venir en aide pour une explicitation de cette opposition :

Notre titre est ainsi la manifestation matérielle qu'un discours n'est jamais qu'une structure de surface, qui suppose l'existence d'une structure profonde, compilant le sens, le vrai, ou celui voulu par l'auteur ou encore déniché par le récepteur. Le sens réside par conséquent dans des oppositions tantôt expresses tantôt tacites. La connotation stipulant une quête aux origines culturelles va au-delà de la dénotation limitée à l'« ici et maintenant ». L'opposition « *jour* » et « *nuit* » engage un rapport de conjonction et de disjonction, reliant les acteurs culturels de l'époque que nous pouvons signaler par S1 et ceux d'aujourd'hui que nous allons signaler par S2.

Si « *le jour* » objet évoquant luminosité et clarté, avec possibilité de vision et de transparence, comme cela se traduit dans l'épanouissement des acteurs culturels de l'époque ou encore de ceux d'avant, « la nuit » renvoie, quant à elle, à l'obscurité et à une régression en matière de valeurs productives sur le plan culturel. Une comparaison tacite est ainsi établie entre *l'aujourd'hui* qui renseigne sur un flou, voire une opacité et *l'hier* avec ses temps prolifiques, productifs et lumineux.

(S1 A O), une relation de conjonction, avec S1 = Acteurs culturels de l'époque et O = *Jour*

(S2 U O), Une relation de disjonction, avec S2 = Acteurs culturels d'aujourd'hui et O = *Jour*

Nous pouvons schématiser ceci tel que : (S1 A O U S2)

Si l'on procède avec contrariété, l'on prendra comme objet « *la nuit* » et la relation sera totalement différente :

(S1 U O), une relation de disjonction, avec S1 = acteurs culturels de l'époque et O = *Nuit*

(S2 A O), une relation de conjonction, avec S2 = acteurs culturels d'aujourd'hui et O = *Nuit*

De la même façon, nous pouvons schématiser cette double situation ainsi : (S1 U O A S2)

Raconter, revisiter et refaire l'histoire !

Le titre de Ali Essafi n'est-il qu'un simple jugement de valeur sur l'apport culturel de « Ceux d'après », le liant arbitrairement à « la nuit », puisque « ceux d'avant » sont jugés comme étant dépositaires de la lumière « jour » ? Sommes-nous devant un simple jugement subjectif et nostalgique ? L'auteur du documentaire n'est-il pas tombé amoureux d'une période où il était acteur à part entière dans une expérience collective passionnante et passionnée ?

« *Avant le déclin du jour* » est par conséquent un positionnement politico-culturel affiché et assumé par son réalisateur, qui met en valeur l'apport culturel de la première vague de la Movida, avec les Nass El Ghiwan, Jil Jilala, Lemchaheb, Anfass, les toiles de Gharbaoui, Belkahia et Melihi, les articles de Abdellatif Laabi et Ahmed Nissabouri, Mohamed Kheireddine, le théâtre ambulant de Tayeb Essediki, avant que l'obscurantisme ne vienne s'installer avec force dans le paysage politico-culturel. Autrement, Ali Essafi est en train d'annoncer une distorsion culturelle entre une période et une autre.

En fait, revisiter l'histoire d'un Maroc en plein mouvement culturel, après un bon bout de temps, sert l'Histoire, dans la mesure où cette dernière se nettoie de tous les parasites qui l'entourent, et de tout ce qui n'est pas Histoire. Et comme l'explique Régis Debray : « *L'histoire s'épure en vieillissant, (car) elle*

³⁷⁸ idem

perd sa graisse politique, l'écho résonne mieux que le direct, qui fatigue et rebute, comme le brouhaha au restaurant ...»³⁷⁹. Nous dirons aussi que l'histoire s'épure et perd, au fur et à mesure, sa graisse idéologique comme sa coloration politicienne pure et simple.

Bref, l'histoire dont il est question ici avec Ali Essafi est celle qui se situe temporellement « *Avant le déclin du jour* ». Si le mot « déclin » veut dire selon le dictionnaire Larousse le « *Fait de se terminer, de décliner, état de ce qui diminue de valeur, de grandeur, d'éclat, de puissance ou encore le fait pour un astre de finir sa course* »³⁸⁰, l'on pourrait affirmer que le sens ainsi présenté ici est lié à un autre mot, à savoir l'adverbe « *jour* » qui renvoie ici moins à une page temporelle qu'à un état marquant une période comme étant « lumineuse » et bien « éclairée », en l'occurrence celle des années soixante-dix du 20ème siècle. Le « *déclin du jour* » serait, par conséquent, la fin d'une période qui s'annonçait celle du *jour*, pour céder la place à une autre marquée par la prévalence d'autres valeurs, d'autres histoires et d'autres modes de penser.

Récrire l'Histoire, *Madame H* selon Debray, serait adopter un style de narration certes. Celui de Ali Essafi est un construit de photographies, de reportages, d'extraits de films, de pièces de théâtre, d'entretiens directs et même d'archives officielles. Chaque support a une fonction dans la narration et assume un sens donné.

C'est ce que Roland Barthes appelle d'ailleurs la fonctionnalité des unités du récit. « *Il n'y a jamais d'unité perdue, si long, si lâche, si ténu, que soit le fil qui la relie à l'un des niveaux de l'histoire* »³⁸¹, dit-il, pour expliquer cette solidarité et cette relation qu'entretiennent les différentes unités du récit. L'une réconforte l'autre, dans son rôle majeur de consolidation du sens majeur. L'une appelle l'autre. Plutôt, l'une complète l'autre, pour dire qu'aucune n'aura le primat ni la prépondérance dans la production du sens.

Il y a donc l'histoire et l'Histoire, *Madame H*, la première serait cet affluent qui verse dans la seconde, telle un cours qui verse dans le fleuve. Entre les deux, il faut juste réajuster les moyens mis à la disposition du récit, les outils d'imbrication et d'association et les instruments d'ancrage. Combien d'histoires se sont perdues, d'ailleurs, dans les dédales du temps, sans possibilité de s'ancrer ni de se graver dans les cahiers de l'Histoire, telle l'eau d'un cours asséché dans un désert, sans possibilité d'atteindre le fleuve ni la mer.

Le documentaire et l'enjeu paradoxal Communication/Transmission

Entre Communication et Transmission, le rapport n'est pas toujours convivial. Complémentaires, dans la mesure où le second a besoin du premier, mais ils suivent déjà des démarches différentes pour l'aboutissement aux objectifs tracés. L'utilité et la fonctionnalité ainsi que la quintessence de chacune d'entre elles est différente. De ce point de vue, le chemin de la Communication est bel et bien écarté dès le départ, étant donné le choix du genre artistique à savoir le documentaire, et pas n'importe lequel, le documentaire d'archives.

En effet, là où la communication agit sur le momentané et le passager, la Transmission entend plonger sur ce qui paraît de longue haleine. Et entre le durable et l'éphémère, il existe certes une nette distinction, que ce soit dans les outils ou dans les objectifs. Ceci ne veut aucunement dire que le travail sur la communication n'est point important ou sans utilité. Absolument pas. Il n'est pas possible de bien transmettre sans bien communiquer. Car bien que Régis Debray nous incite à « *dépasser l'horizon du « communiquer »* », il n'en reste pas moins qu'il souligne son apport essentiel pour la transmission, lorsqu'il dit : « *Si Jésus de Nazareth n'avait pas communiqué avec son entourage, conversé avec ses disciples, apostrophé des foules, jamais l'église chrétienne n'aurait assuré la transmission du message évangélique à travers les époques et les continents* »³⁸².

Le cinéma marocain a pris son temps pour aborder la question de la réconciliation, mise en place au Maroc par le biais d'une institution à savoir l'Instance Équité et Réconciliation (IER), et cela devait normalement constituer l'espace de transmission nécessaire pour une transition en bonne et due forme,

³⁷⁹ Debray R. *Madame H*. Editions Gallimard. Paris. 2015. P48.

³⁸⁰ Dictionnaire Larousse in <https://www.larousse.fr/dictionnaires/francais/d%C3%A9clin/22243> consulté le 20 février 2022

³⁸¹ Barthes R. Introduction à l'analyse structurale des récits. In: Communications, 8, 1966. Recherches sémiologiques : l'analyse structurale du récit. pp. 1-27;

³⁸² Debray R. *Introduction à la médiologie*. PUF. Paris. 2000. P4

afin que ce qui s'est passé aux années de plomb ne se reproduise plus. Sauf que, la parenthèse ouverte avec l'IER s'est vite refermée sous la houlette d'une communication incommensurable, qui mettait à profit tous les médias publics et autres. Les générations actuelles ou encore celles qui viendront dans l'avenir auront-elles la possibilité de savoir la réalité des choses en dehors de cette parenthèse, mal transmise ? Nous sommes condamnés à la transmission, et on ne peut pas ne pas transmettre, car cela relève aussi d'un vouloir survivre aux aléas de l'histoire. C'est dire qu'aujourd'hui sort d'hier, ou comme le sous-entend Paul Valéry, il y a en nous, hommes présents, beaucoup d'hommes du passé.

Il faut dire que le défi de l'œuvre documentaire d'Ali Essafi en général et celui de « *Avant le déclin du jour* » en particulier, est énorme, puisqu'il agit directement sur les axes stratégiques de l'idéologie d'un pouvoir et dans son appareillage chargé de créer les symboles et le sens. La complication est tributaire de ce pouvoir à s'approprier des espaces et des institutions à même d'assurer une fonction de pérennité et de durabilité. Accomplir cette tâche revient à se créer des institutions de médiation susceptibles de jouer le rôle de relais dans le temps, soit une action itérative et non uniquement limitée dans l'espace. Il y aura toujours des machines à communiquer, mais il n'y a jamais eu des machines à transmettre. Le documentaire est un genre qui ne sert pas l'élément d'immédiateté ni d'instantanéité, puisqu'il cherche la pérennité, d'où l'importance de la transmission et des institutions de médiation à même d'assurer cette visée.

En recourant aux archives, Essafi ne pouvait viser une simple communication sur la vie culturelle et politique d'une époque ; il entendait plutôt ancrer son navire loin aux tréfonds, afin d'en assurer l'historicité, pour lui faire éviter le sort de l'oubli, ou du moins de la mise en marge. Les films tournés à l'occasion de ladite réconciliation font déjà partie de ce passé et rentrent dans le cadre de l'oubli, étant donné qu'ils avaient abordé une petite histoire / fiction, à travers laquelle, ils transforment un fait réel, tout en l'enveloppant dans un cadre fictionnel certain. Par l'intermédiaire de la petite histoire d'un détenu (La chambre noire), d'une militante (Derb Moulay Chrif), d'un groupe de gauchistes (Ali, Rabiaa et les autres) ; leurs réalisateurs voulaient ainsi mettre l'accent sur cette période dite des « Années de plomb ». Alors que le documentaire d'archives reste un récit très proche de la réalité, présentant les documents tels des pièces à conviction, avec l'ambition d'envelopper le passé par un voile d'objectivité, où chaque document raconte à lui seul toute une histoire. Le traitement de ces pièces est empreint d'une certaine subjectivité certes, mais comprend aussi une bonne partie de l'objectivité qui résistera aux usures du temps.

Ce n'est d'ailleurs pas pour rien que les documentaires d'archives s'appellent des « films de montage », puisque le réalisateur intervient pour combiner les images et séquences en fonction de l'histoire qu'il tient à raconter. Ali Essafi emprunte donc la piste qu'ont suivie d'autres réalisateurs de documentaires d'archives comme Dziga Vertov, Frédéric Rossif, Alain Resnais et Chris Marker, qui se sont amusés à produire des films sans obligatoirement passer par le tournage des images.

Par ailleurs, la prévalence du blanc et du noir tout au long du film est certes le signe d'une époque marquée par l'absence généralement de caméras couleurs, mais suscite aussi le sens que veut transmettre Ali Essafi : « Ce dont je parle relève du passé, ce n'est pas de la fiction, c'est bel et bien le réel ». Car lorsque la fiction entend représenter le réel, elle recourt à une histoire racontée en couleurs, comme c'est le cas des extraits du film « Quelques événements sans significations » ; Des couleurs qui trompent parfois l'œil, au point de biaiser le jeu, et de perdre l'enjeu. Les archives en blanc et noir ne sont pas que du passé révolu, puisqu'elles servent à assurer la compatibilité requise par le sens, mais aussi à garantir la vraisemblance effective, tellement les personnages comme Tayeb Essediki, Boujmii, les Nass El Ghiwan, les Jil Jilala, ont vécu l'avant et l'après et constituent une partie de la mémoire des gens des deux époques.

Seulement, cela reste insuffisant pour imposer ce réalisme aberrant, le cadrage, tout cadrage, nécessite un regard sur le réel, et déjà la mise en scène commence à avoir lieu. En plus de cela, la phase du montage obéit à des contraintes, conditions et considérations qui dénaturent le réel et transforment la réalité en une matière de travail artistique, afin d'obtenir la combinaison souhaitée.

Raconter donc une période historique avec toutes ses péripéties en différents sorts de signes, est un enjeu multiple. Il s'agit tout d'abord de s'arrêter sur les contours d'un Maroc en mouvement, plutôt en effervescence. La difficulté d'appréhender cette période est exactement cette rapidité qui marque le cours des choses, mais aussi ces liens qui existent entre les différentes trajectoires, dont le fil conducteur s'avère être cette foi le changement. Cet espoir de changer le cours des choses et cet engouement pour la liberté et la libération impactent la majeure partie des travaux culturels de ce mouvement des années

soixante et soixante-dix du 20ème siècle. Que ce soient les parcours de la politique, des droits humains, de la culture, des arts plastiques, de la musique, du théâtre ... etc.), tous se liaient par une trame unifiante : l'engouement pour la liberté d'expression et l'aspiration à un Maroc libre.

Ali Essafi le souligne d'abord à travers un parallélisme axiomatique entre le récit de l'ancien détenu politique Abdelaziz Tribak et les péripéties du film « *Quelques événements sans signification* ». L'un nous fait passer à l'autre, dans un va et vient rythmé, et avec des rôles complémentaires qui préservent, toutefois, la trame de base saillante, à la faveur d'une construction subtile sur la table de montage.

Ne rien tourner (ou presque) revient à travailler son film documentaire en une phase majeure du Montage. La technique est à la fois simple et compliquée. Comment le réalisateur peut-il faire interroger tous les documents en sa possession ? Comment peut-il les mettre en combinaison expressive, afin qu'ils disent ce qu'ils dénotent, mais aussi ce qu'ils connotent ? Pourquoi utiliser un tel document et pas d'autres ? Ce sont bien évidemment des questions qui ressortent de la difficulté émanant d'une telle entreprise. La mise à disposition de documents parfois de manière abondante n'est point une tâche aisée, puisqu'elle pose plutôt le problème de sélection et de combinaison. Nous croyons, dans ce sens, que notre réalisateur -Ali Essafi- a si bien su utiliser les documents et archives en sa possession, que ce soit au niveau de la sélection ou encore au niveau de leur alternance et association.

L'art de produire du sens

Ce qui démarque le langage artistique de Ali Essafi c'est qu'il s'éloigne du langage encratique, dans la mesure où celui-ci « *se répand sous la protection du pouvoir* »³⁸³, comme l'avance Barthes. Et du coup, il épouse une piste qui déborde de singularité, qui sort bien des sentiers battus, puisqu'elle rompt avec le stéréotype, ressassé à longueur de temps par ce que Louis Althusser appelle l'appareil idéologiques de l'Etat. Ces machines ressassantes ne cessent de rebâcher à tel point de construire leurs propres vérités : L'école, les médias, la publicité, la chanson et les plateaux TV, les infos de 20h00... Le sens du stéréotype ambitionne d'atteindre le statut de fait naturel, alors qu'au fond, il n'en est rien, puisqu'il ne s'agit que de combles d'artifices tellement consommés qu'ils deviennent vérités.

Ali Essafi combat le stéréotype et lutte, par ses différents documentaires, y compris « *Avant le déclin du jour* », contre la vérité que répand et véhicule le stéréotype dominant, porté par la répétition meurtrière. Chacune de ses versions de la réalité guerrière également contre l'hégémonie et la prévalence des valeurs dominantes. Il entreprend ainsi un travail qui sème la méfiance à l'égard du stéréotype, répand le doute quant à la version dominante de l'histoire, secoue les esprits endormis par les répétitions, en présentant cette révolution culturelle.

A contre-courant, le réalisateur est de loin celui qui a valorisé le plus le document historique, mais il est aussi celui qui a mis à profit sa portée en faveur d'une vérité enterrée. Une mission que s'assigne les militants pour revivifier une mémoire collective en quête d'un statut d'Histoire. La mise à la marge de cette mémoire et la prévalence d'une autre version de l'histoire relève d'une manœuvre qu'Ali Essafi compte dévoiler, dénoncer et contrecarrer.

Y a-t-il donc un lien entre hier et aujourd'hui ? Sans nul doute, et ce n'est pas Barthes qui dira le contraire puisqu'il insiste qu'aujourd'hui sort d'hier, comme pour réitérer l'idée de Paul Valéry qui signale le lien indéfectible liant les deux temps passé et présent. Le réalisateur du documentaire, lui, suit le même chemin, pour aboutir vers la fin du film, avec les derniers mots du réalisateur Mustapha Derkaoui qui racontait les péripéties de la censure de son film « *Quelques événements sans significations* » : [*cela relève du passé désormais et cela ne va pas se reproduire inshallah*].

Dans son film, la quintessence sémantique se concentre depuis le titre certes, mais dans et par le biais des premières images du film qui présentent des bulles blanches en agitation, sur un fond totalement noir. L'objectif vise ces fourmilles en quête de lumières, dans une rue marocaine anodine. Le conteur, pour sa part, débutera son conte à l'aide du classique : « *Elargissez le cercle que dieu élargisse vos tombes ...* » qui réclame au public présent d'être acteur dans l'acte de création qu'est le conte, avec sa forme fétiche qu'est la Halqa où l'on bénit le conteur et le poète.

Ali Essafi écrit par des images ses « fleurs du mal »³⁸⁴ à lui, pour parsemer ce long chemin empreint d'oppression, de barricades et de censure, de jolies histoires artistiques et culturelles (théâtre, cinéma, peinture, musique ...etc) et « *que notre chant soit digne de ceux qui nous écoutent* », avance

³⁸³ Barthes R. Le plaisir du texte. Editions Le Seuil. Paris. 1973. P56

³⁸⁴ Titre du recueil poétique de Charles Baudelaire.

modestement ce conteur, relais de cette transmission orale tant fréquenté par les marocains pour savourer la beauté des récits de Antara Ibn Chaddad.

« *Avant le déclin du jour* » se veut donc un conte, une histoire, plutôt une version de l'histoire, un regard rétrospectif sur des histoires que l'on ne raconte que rarement, que l'on veut taire. De ce point de vue, il est possible d'évoquer le rôle militant du documentariste qui creuse profondément dans le fin-fond des documents et témoignages pour garder une trace et pour que les générations futures sachent que l'Histoire dépend de ceux et celles qui la racontent, mais aussi des sources retenues comme valables pour en assurer la crédibilité.

En tendant son micro à plusieurs protagonistes, Ali Essafi traduit les événements de son temps à la faveur d'une parole qui prévaut, pour les ériger en matière filmique, en documentaire et en témoignages esthétiquement combinés. Soit une œuvre construite et fictive, puisque le montage ne laisse que peu de place à la réalité. Tout cadrage est un début de fiction, plus ou moins, spectaculaire.

De cette optique-là, plus particulièrement, Ali Essafi peut être considéré comme chasseur des moments oubliés, des événements mis à la marge de l'histoire officielle et de ces phénomènes, souvent délaissés par les caméras de l'éphémère, puisqu'ils concernent les petites gens de la marge, ceux-là même qui vivent sans que les objectifs des journalistes ne les pourchassent, et sans que les consciences de l'opinion publique ne les prennent en compte, puisque loin des yeux et loin des calculs politiques des médias publics et privés.

Si Ali Essafi se trouve « fiché » dans la catégorie du corps cinématographique marocain, ce n'est pas uniquement parce qu'il est documentariste, mais aussi parce qu'il est directeur de photographie, un scénariste et un producteur de films. « *Avant le déclin du jour* » est d'ailleurs un hommage tonitruant au cinéma marocain, puisqu'on y compte le passage de pas moins de neuf films marocains et par voie de conséquence de leurs réalisateurs. L'idée est bien évidemment de rappeler que ce qui est aujourd'hui presque « facile » ne l'était pas hier, avec l'objectif de transmettre cela aux générations futures, et garder ainsi une trace dans l'histoire des films marocains, ayant marqué la période des années 70, avec leurs traitement artistique et sémantique.

En fait, cette même parole, banalisée aujourd'hui à outrance, était hier confisquée, interdite et assez couteuse à maints égards. Cela est aussi un devoir envers l'histoire que d'éclairer sur les processus des dynamiques sociales, culturelles et politiques des pays ; le Maroc avait mis en place, dans ce sens, une instance spéciale en l'occurrence l'Instance Équité et Réconciliation pour que les citoyens ne vivent « *Plus jamais ça* ». Cette parole confisquée est un donc un passé à raconter en verbe avec Abdellatif Laâbi, en musique avec les Nas El Ghiwane, en arts plastique avec les Melihi et Belkahia, en théâtre avec Seddiki et Boujmii et enfin dans le cinéma avec la censure du film de Mustapha Derkaoui « *Quelques événements sans signification* ». Le ton politique lui est donné par un ancien détenu politique.

Un film dans le film

Dans ce documentaire sorti en 2020, Ali Essafi rend un vibrant hommage certes au cinéma marocain, mais focalise son attention particulière sur un film en particulier ; « *Quelques événements sans signification* », longtemps interdit depuis sa confection en 1974. Il ne ressort d'ailleurs que 46 ans après, un chemin qui raconte toute cette voie sinueuse de la démocratie dans un pays comme le royaume du Maroc.

Le retour à ce film est aussi une manière de réhabiliter une pellicule de 78 minutes, un réalisateur et une action culturelle et artistique en quête de soi, de liberté, mais surtout en quête d'autres horizons prometteurs. Essafi entend procéder, près d'un demi-siècle après, à la lecture d'une page de l'histoire du Maroc marquée par les interdits, les tabous et les censures de différentes sortes.

Du début jusqu'à sa fin, le documentaire raconte ainsi l'histoire de ce film qui avait eu un sort bizarre, à savoir celui de la perte. L'autre mémoire se perd, se dilapide et se dissipe pour ne lui laisser aucune chance de témoigner d'une époque, d'une histoire et d'un temps...dur. Le film n'était certainement pas le seul à avoir subi ce destin fatal. L'idée de cette histoire dans l'histoire est condensée dans cette image d'une archive cinématographique en état délabré, montrée plus d'une fois, avec des pellicules jetées ici et là, comme pour signifier la valeur d'une documentation cinématographique au Maroc.

Le synopsis dit qu'une équipe de cinéastes en quête d'un thème à traiter, recourt à un sondage auprès du grand public, pour savoir ses attentes du cinéma marocain émergent. Chemin faisant, leur caméra tombe sur un sujet inattendu, car elle a, involontairement, tourné la scène d'un crime commis par un

ouvrier du port insatisfait contre son patron. Ils décident ainsi de braquer les projecteurs sur ce cas particulier.

Heureusement, la disparition des rushes du film pendant longtemps n'a pas pu être fatale, puisque le négatif du film a été retrouvé en Espagne et a été restauré par la filmoteca de Catalunya, ce qui a permis enfin de projeter à la Berlinale en 2019, en guise d'hommage et de reconnaissance. Le film n'est pas loin des aspects documentaristes, et le réalisateur de notre documentaire y prend part en tant que scénariste à la recherche d'un thème du film qui s'apparente à un cinéma du réel.

Il n'est donc pas possible de surpasser, dans ce contexte, un sujet d'une importance capitale, en l'occurrence : la lutte des mémoires. Le domaine des archives est souvent considéré parmi les éléments de souveraineté d'un Etat, puisqu'elles rendent compte de cette mémoire qui fait bien évidemment la soudure de la population et ses repères identitaires. Sauf que pour ce, les dominants, et dans l'objectif de consolider leur position, recherchent désespérément une mémoire propre qui ne contrevient pas leur narration ni leurs récits. La mémoire est un enjeu de domination qui met en œuvre les versions à relater, les narrations à consacrer, les images à faire prévaloir, l'imaginaire à nourrir et le cognitif à façonner.

Si la lutte pour la prévalence de sa propre mémoire est réelle, c'est parce que chaque version entend prendre place au détriment des autres. Les oppositions qui naissent de ces superpositions dans les images et dans les narrations au sein de ce documentaire, font ressortir le sens, d'un Maroc déchiré entre les épris de liberté et de démocratie et ceux qui asphyxient les voix appelant à la liberté. Une opposition entre la culture sous toutes ses formes de production et l'appareil de l'Etat avec toutes ses forces militaires et idéologiques.

Ainsi, ce qui a été au début conçu comme « Nos sombres années 70 » où Essafi essaye d'éclairer une période elle-même sombre par le manque d'images et d'éclairages, allait se transformer, au fil des ans, en un autre documentaire intitulé cette fois-ci « *Avant le déclin du jour* ». Le changement de titres mérite un arrêt, dans la mesure où l'on modifie le mot péjoratif « Sombre » par « Jour », comme pour mettre en valeur, cette fois-ci, l'autre mémoire, l'autre version et l'autre narration.

Bien évidemment, il fallait modifier par ricochet le pronom personnel « Nos », qui renvoie à une appropriation de la responsabilité collective, par l'introduction de l'adverbe temporel « Avant » qui marque une nette séparation entre deux périodes temporelles, mais aussi entre deux modes de mouvements. L'objectif est de mettre en valeur les prouesses du mouvement culturel en vogue à l'époque.

Gilles Deleuze n'écrit-il pas que « *Le cinéma racontera toujours ce que les mouvements et les temps de l'image lui font raconter* »³⁸⁵. Il entendait par-là, l'importance que revêt le mouvement et le temps dans ce narratif imagier. C'est semble-t-il ce que le réalisateur met en scène à la faveur des couleurs, des costumes, des lieux et des plans et des cadres de prise. Tous les personnages d'Ali Essafi réagissent à une situation et du coup, il y a histoire, il y a récit et il y a accord symbiotique entre mouvement et temps³⁸⁶.

Si Ali Essafi dédie, dans la même foulée, ce film à ceux ayant subi les affres des années de plomb, il n'omet pas non plus de cette dédicace ceux qui en souffrent aujourd'hui, pour marquer la jonction entre hier et aujourd'hui. Régis Debray ne dit-il pas d'ailleurs que ce qui fait lien fait bien. Les générations actuelles peuvent ainsi s'arrêter sur ce qui s'est passé et procéder objectivement aux comparaisons possibles.

Conclusion

L'image présentée par Ali Essafi ressemble certes à la réalité, mais elle n'en est qu'un de ses aspects et manifestations, puisqu'elle est l'œuvre d'une confection conceptuelle et technique d'un « faiseur » de sens. A l'aide de ses médiums préférés, le créateur de sens, Ali Essafi en l'occurrence, entend ainsi signifier et parvenir ses intentions comme son regard sur une époque. Dans notre cas de

³⁸⁵ Deleuze G. *Pourparlers*. Minuit, Paris, 1990, p. 85

³⁸⁶ « *Si le mouvement reçoit sa règle d'un schème sensori-moteur, c'est-à-dire présente un personnage qui réagit à une situation, alors il y aura une histoire. Au contraire, si le schème sensori-moteur s'écroule, au profit de mouvements non orientés, désaccordés, ce seront d'autres formes, des devenirs plus que des histoires* ». op cit.

figure, le réalisateur braque les projecteurs sur la mosaïque culturelle et artistique marocaine dans une époque donnée, en guise d'hommage à ces protagonistes nombreux et variés.

Le documentaire objet de notre étude tire profit de cette communion entre temps et mouvement, afin de raconter son histoire tout comme Essafi le voulait lui-même. Une histoire qui a lieu durant les années soixante et soixante-dix, mais dont les réactions et ramifications continuent de plonger leurs ombres a posteriori. Avec un recul et une distance, nos protagonistes de cette histoire : Abdelaziz Tribak, Mustapha Darkaoui, et Ali Essafi nous éclairent, par le biais de la voix-off, de cette voix absente dans l'histoire officielle. Certes, le réalisateur s'empare des outils de la désignation technique, émanant de l'univers pratique du 7-ème art : plan-séquence, travelling, zoom, contre-plan, valeur de plan, montage-cut, etc, mais derrière, il y a également un sens fort de l'âme de l'histoire.

D'abord, les images rapportées ne sont pas fictionnelles, mais bel et bien en parfaite cohérence avec leur temps réel ; elles colportent désormais un souffle de vraisemblance grâce à la luminosité, les couleurs (généralement le blanc et noir ou encore les couleurs assez ternes), les costumes, les discours, les lieux et l'ambiance des espaces publics... et même les images de l'entretien avec le témoin d'Ali Essafi se présentent sous le même filtre temporel, avec moins de luminosité et un décor appauvri et dépourvu de toute vivacité.

La majeure partie des images a été tournée pendant cette période des années 60 et 70. Et comme expliqué par Deleuze, le temps et le mouvement ne sont pas pensés comme des paramètres de la narration, mais comme des déterminations qui trouvent leur actualisation dans l'image cinématographique, et qui donnent ainsi naissance au récit, comme point de vue. Régis Debray ne disait-il pas à chaque fois que « c'est le point de vue qui crée l'objet »³⁸⁷.

Par ailleurs, et contrairement aux films documentaires ayant une voix-off venant dominer et décider le sens des choses et des faits, les images du documentaire ont une indépendance et expriment un sens, dans le sens d'entités signifiantes. En fait, le film documentaire s'ouvre sur une voix-off invitant le public à se rassembler autour du conteur et finit sur des images d'une séquence d'un conteur marocain à la place Jemaa Lefna avec au fond une chanson de Nass El Ghiwane ou les Rolling stones marocains. Entre temps, la voix-off n'intervient que pour dire ce que l'image n'arrive pas à dire ou à transmettre, autrement ce serait une redondance. Ce qui permettrait de mieux lire, interpréter l'image et à circonscrire au mieux ses composantes signifiantes. Le document d'Ali Essafi arrive à se défendre lui-même, d'où les différents clichés de journaux, revues, magazines, chose qui fait que l'archive acquière cette force dramatique intrinsèque à pouvoir signifier.

Il y a donc lieu d'affirmer qu'un film documentaire se distingue d'un film de fiction en ce qu'il fait explicitement référence à un « quelque chose » présumée réelle. Le reste est œuvre artistique du réalisateur qui veille à ce que le discours du film fait prévaloir cette opération de référenciation, par le biais des différents dispositifs de prise de vues. Des prises de vue qui nous rappellent à chaque fois que nous sommes en train de suivre un cours d'histoire illustré.

³⁸⁷ Debray R. Introduction à la médiologie, PUF, Paris, 2000, p. 1.

KAYNAKÇA

Barthes R. *Le plaisir du texte* Editions Le Seuil, 1973.

Barthes R. *Leçon*. Editions Le Seuil. Paris. 1978.

Boutaud J-J « Forme et sens », in « Le Sacré dans l'image photographique »Hermes Science publications. 2009.

Barthes R. Introduction à l'analyse structurale des récits. In: Communications, 8, 1966. Recherches sémiologiques : l'analyse structurale du récit. pp. 1-27;

Courtès 1991.

Debray R. Madame H. Editions Gallimard. Paris. 2015.

Debray R. *Introduction à la médiologie*. PUF. Paris. 2000.

Deleuze G. *Pourparlers*. Minuit, Paris, 1990.

Peirce C. S. *Écrits sur le signe*, rassemblés, traduits et commentés par G. Deledalle, Paris, Seuil, coll. « L'ordre philosophique »

Webographie

Petitot, J. (1977). Topologie du carré sémiotique. *Études littéraires*, 10(3), 347–426. <https://doi.org/10.7202/500445ar>

Looking at the African Continent through the Camera: Perception of Africa through the Movie Gods Must Be Crazy

Afrika Kıtasına Kameradan Bakmak: Tanrılar Çıldırılmış Olmalı Filmi Üzerinden Afrika Algısı

Seyfettin İLİTER

Dr. , Bitlis Eren Üniversitesi, Bitlis/Türkiye

sivasisivasi@gmail.com

0000-0002-7314-3745

Abstract

The African continent has attracted the attention of many civilizations, especially Westerners, with its underground resources, human potential and many riches. Especially in the 15th century, the development of the slave trade made the African continent and its people a direct target, and westerners developed a motto as “Attack on Africa” to achieve this goal. After this period, in which slavery became quite common, slaves taken from Africa to the West were both humiliated and forced to take part in production, especially by making them work in heavy and inhumane labor. The heavy labor of African people was not only an attempt against their bodies, but it also became an approach to dominate their souls. There is undoubtedly a perception that Westerners are unlimited to rule African people and surround them in every way. Here lies the idea that westerners see themselves as a superior nation and Africans as slaves. This idea has always existed since the beginning of history, with the West conceiving itself as a subject and the others as objects. Perspectives such as Descartes' concept of Res Existanses and Rudyard Kipling's The White Man's Burden are highly important in terms of revealing Westerners' beliefs about non-Western nations/people. In reality, Africa could have been a self-sufficient continent with its authentic structure and resources; however, due to the perception of Africa created by westerners, it has been portrayed with totally different representations. Perceptions such as “wild”, “foolish”, “black-skinned” and “uncivilized” are reflections of this representation. Therefore, when it comes to Africa, there emerges the fact that we see it through the lens of African perception and image presented by Westerners rather than our own authentic approach. The West owes this perception of Africa largely to cinema. The overwhelming majority of films about Africa are based on the perception that they are basically presented as uncivilized and savage. In this study, through Jamie Uys' film “Gods Must Be Crazy” (1981), we tried to critically evaluate the West's attack on the authenticity of Africa and the perception of Africa that the film aimed to create as a result of this attack.

Key Words: West, Authenticity, cinema, perception, camera.

Özet

Afrika kıtası, sahip olduğu yer altı kaynakları, insan potansiyeli ve kısacası stratejik konumu itibarıyla başta Avrupalıların olmak üzere bir çok milletin dikkatini üzerine çekmiş bir kıtadır. Özellikle 15. Yy'la beraber köle ticaretinin gelişmesi, Afrika kıtasını ve bu kıtada yaşayan insanları doğrudan hedef haline getirmiş ve batılılar bu hedefe ulaşma noktasında *Afrika'ya Hücum* şeklinde bir motto geliştirmişlerdir. Köleliğin oldukça yaygın hale geldiği bu süreçten sonra, Afrika'dan batıya götürülen köleler özellikle insana yakışmayan ağır işlerde çalıştırılarak hem aşağılanmış hem de üretime katkıda bulunmaları sağlanmıştır. Afrikalı insanların ağır işlerde çalıştırılmaları sadece onların bedenine yönelik bir girişim olmakla kalmamış aynı zamanda onların ruhları da hegemonya altına alınmaya çalışılmıştır. Batılıların Afrikalı insanları çalıştırmakla kalmayıp onları her şekilde kuşatmaya çalışmalarının temelinde ise kuşkusuz kendilerini onlardan üstün bir millet olarak görme düşüncesi yatmaktadır. Tarihin başlangıcından bu yana batı daima kendini bir özne; ötekileri ise bir nesne olarak tasavvur etmiştir. Bu düşüncenin dışavurumları ise çok çeşitli şekillerde vuku bulmuştur. Descartes'in Res Existanses kavramı, Rudyard Kipling'in Beyaz Adamın Yüğü, gibi bakış açıları batılıların kendinden olmayan

milletlere/insanlara yönelik kanaatlerini ortaya koymaktadır. Burada olan durum ise Afrika'ya olan imajın büyük ölçüde batılılar tarafından yaratılması ya da yaratılmak istenmesi olarak ortaya çıkmaktadır. Dolayısıyla Afrika söz konusu olunca otantik bir yaklaşımdan ziyade Batılılar tarafından dünyaya sunulan bir Afrika algısı ve imajıyla karşı karşıya kaldığımız için değerlendirmelerimiz de eksik olmaktadır. Batı, Afrikaya ilişkin imajı da büyük ölçüde medya ve sinema üzerinden yaratmaktadır. Bizler bu çalışmamızda Jamie Uys'un 1981 yılında gösterime giren Tanrılar Çıldırması Olmalı filmiyle batılıların Afrika'nın otantikliğine dair yaptığı saldırıyı ve bu saldırı neticesinde ortaya çıkan imajı değerlendirmeye çalışacağız.

Anahtar Kelimeler: Batı, Otantiklik, Sinema, Algı, Kamera.

1. Giriş

Afrika kıtası, sahip olduğu yer altı ve yer üstü kaynakları, genç nüfusu ve bulunduğu stratejik konumu sebebiyle birçok ülkenin dikkatini üzerine çekmiş bir coğrafya olarak varlığını sürdürmektedir. Bu zenginliklere sahip olmasına rağmen kıtanın dünya ölçeğinde önemli bir yerde bulunduğunu söylemek ise oldukça zordur. Çünkü madenleri işleyecek eğitilmiş insan varlığı ile birlikte tam donanımlı teknolojik alt yapısı düşük düzeydedir. Bu olumsuz durumun yanında sahip olduğu kaynakları işleyecek ve ekonomik işleyişin birer parçası haline dönüştürecek sistem de olmadığı için özellikle batı dünyasının sömürü sahası haline dönüştüğünü ifade etmek mümkündür. Bu noktada Batı, özellikle *Afrikaya Hücum* sloganı eşliğinde bu kıtadaki zenginlikleri yıllarca sömürmekle kalmamış; orada yaşayan insanları dahi sömürünün birer parçası haline getirerek insan dışı muamelelere tabi tutmuştur.

Batı özellikle yer altı madenlerini çıkarırken Afrikalı insanları kullanmış ve onlar üzerinde hem maddi hem de manevi yönden sömürü kurmaya çalışmıştır. Kuşkusuz batılının ya da başka bir ifadeyle beyaz adamın kendinden olmayana karşı takındığı bu tavrın gerisinde bir üstünlük psikolojisi ve politik bir tavrın olduğunu söylemek gerekmektedir. Rudyard Kipling'in Beyaz Adamın Yükü, Descartes'in Res Existans gibi kavramlar batılı psikolojinin ve politik tavrın tezahürleri arasında sayılabilir. Kipling, Beyaz adamın yükü şiirinde Batılı tavrın kendisi gibi olmayan insan varlığına karşı sözüm ona medenileştirme ve bunun getireceği zorluğu tasavvur etmiştir. Descartes de Res Existans kavramını öncelikle madde ve varlık için kullanırken bu kullanıma Cogito sahibi batılı olmayan insanlar varlığını da eklemiştir diyebiliriz. Çünkü Batılı perspektif kendisinden olmayana hükümlanlık kurulması icap eden, eğitilmesi ve kısacası medenileştirilmesi gereken bir varlık olarak düşünmüştür. Kuşkusuz insan varlığını değiştirip dönüştürmek güç olsa da batılı bunu daha çok algı ve manipülasyon üzerinden yapmaya çalışmış ve bu girişimde de büyük ölçüde başarılı olmuştur. Bu bağlamda medya, algı yöneticileri ve manipülatörler için hali hazırda en etkili araç olarak ifade edilebilir.³⁸⁸ Çünkü algı iyiyi kötü; kötüyü ise iyi gösterecek kadar güçlü bir manevra kabiliyetine sahiptir. Dolayısıyla batılı olan sömürgeleştirdiği ya da sömürgeleştirmeye çalıştığı insan üzerinde ciddi anlamda algılarla hareket etmiş ve dışardan gözlemleyen başkaları için sömürüyü sofistike bir hale getirmeye çalışmıştır. Batı bu algı girişimini büyük ölçüde sinema yoluyla yapmaya çalışmış ve yaptığı her türlü insanlık dışı davranışı sinema sayesinde daha kabul edilebilir birer eylem olarak göstermeye çalışarak küresel ölçekte insanları manipüle etmeyi ve onları etkilemeyi başarabilmiştir.

2. Sinemanın Dili

Birey, topluluk ya da toplum üzerinde etki yaratabilmenin çok çeşitli yolları bulunmaktadır. Bu yollardan bir kısmı retorik, hitabet ve kişisel gelişim gibi doğrudan insanı muhatap alan ve onları etkilemeye çalışan unsurlardan oluşur. Bu unsurlardan biri de sinema dilidir. Başka bir tanımla Sinema: "Dünyayı görme, onu bir imgeye dönüştürme ve bir olayı hatırlama biçimini değiştirme gücüne sahiptir. Modernitenin 20.yy'da en önemli bileşenlerinden sinema, şimdi ve geçmiş arasında hızlı bir ilişki kurmakta, bunu kaydetmekte ve kaydettiği her anı farklı zamanlarda gösterebilen bir araç olma niteliğiyle sağlamaktadır. Ayrıca farklı zaman ve mekânları bir araya getirmekte, imgeleri çoğaltmakta ve onlara akışkanlık sağlayarak küresel bir görünüm ve algılanma imkânı vermektedir."³⁸⁹ Sinema sahip

³⁸⁸ Gültekin, Mücahit, *Algı Yönetimi ve Manipülasyon*, Pınar Yayınları, İstanbul, 2021, s.53.

³⁸⁹ Gökçek, Yusuf Ziya, 764, *Beyaz Failin Hatırladığı Kadar: Ruanda Soykırım Filmlerinde Kefaretle Protez Hafıza İnşası*, Erciyes İletişim Dergisi, C.9, S.2, Ss.763-782.

olduğu ses, görüntü, kamera açısı, müzik gibi enstrümanlarla insanlar üzerinde etki gücünü yüksek kapasitede ortaya koyar. Çünkü sinemanın sahip olduğu bu işitsel ve görsel enstrümanlar insanların zihinlerine etki etme açısından birçok unsurdan daha etkilidir. Çünkü metin sadece göze hitap ederken yahut müzik yalnızca kulağa yönelik bir iletişim sağlarken, sinema görsel, işitsel ve seslerin yoğunluğu sayesinde insanın neredeyse bütün duyularına hitap eder. Bu bakımdan sinema algı yaratma konusunda önemli bir işlevsellik kazanır. Özellikle kullanılan dekor, geri planda çalınan müzik, kameranın filmdeki ana konuya ilişkin yakınlaşma ve uzaklaşma durumu, aktör ve artistlerin giyindiği kıyafet, olayın anlatılış şekli, sesin kullanılış tarzı, filmin hangi sinema diliyle anlatılışı, örneğin dram, komedi, trajikomik gibi hususlar izleyicinin zihnini etkilemesi açısından önemli bir kavşak noktası oluşturur. Sinemada, arka planda çalınan hüzünlü müzik olayın örgüsünü bağlamından çıkartarak izleyicinin inşaa ettiği hüzünlü bir temaya dönüştürebilir. Ya da bir savaş filminde, haksız yere bir başka yeri işgal etmeye çalışan bir ordunun yardımına yaralı bir askerin yüzüne yakınlaştırılan kamera yetiştirilir. Az önce de ifade edildiği üzere, eğer bu savaş sahnesinde kameranın yaralı bir askere odaklanmasının insanların duygularını etkileyen acıklı bir müzik de dahil edilirse izleyici işgal edilen yerdeki insanlara yönelik olumlu bir yargıda bulunmak yerine işgal edene yönelik olumlu bir tutum geliştirme eğilimine girer. Bu durum özellikle Hollywood filmlerinde kendini gösterir. Sylvester Stallone'nin başrol oynadığı, Vietnam ve Afganistan gibi ülkelerin işgalini konu edinen Rambo filminde bizler izleyiciler olarak işgal edilen ülkelerdeki insanlardan taraf olmak yerine boynunda haç, cebinde Amerikan sigarası olan ve de Amerika'dan gelen kişiye daha çok yakınlık duyar onun içinde bulunduğu durumdan zaferle çıkmasını arzu ederiz. İşte burada meydana gelen ve bizi ayartan temel nokta algıdır. Algı sayesinde ki izleyici hak ve hakikati tutmak yerine batıl olanı tercih ediyordur. Bu noktada algının önemi ortaya çıkmakta ve izleyici onun büyüğü dünyasına girerek manipüle olmaktadır. Dolayısıyla sinemanın kullandığı her türlü ışık, ses, dekor ve müzik gibi enstrümanlar algının birer payandasına dönüşmekte ve izleyicinin algılarını farklı yönlerde kanallandıracak güce erişmektedir. Sinemanın sahip olduğu algı ve manipülasyon gücü kuşkusuz kendisini Hollywood sinemasında gösterir.

3.Sinemanın Ayartıcı Enstrümanı Kamera Ve Algı

Bilindiği üzere sinema üzerine konuşulmaya başlandığında akla gelen en önemli yerlerden ve sektörlerden biri Hollywood'dur. Hollywood Abd'de bir yer adı olmaktan çok daha öte anlamlar taşır. Orası coğrafi bir mekandan ziyade sinema endüstrisinin önemli bir kalesidir. Özellikle sinema alanında sahip olduğu bu güç, abd sermayesi ve politik kurumlarının da destekleriyle taçlanarak ciddi bir propaganda sahasına dönüşür.³⁹⁰ Bu bakımdan konusu ne olursa olsun Hollywood penceresinden dünyaya açılan filmler sofistike edilmiş bir tarzda izleyicinin karşısına çıkar ve onların bilinçaltlarına istenilen mesajları verme kudretine erişir.

Hollywood sinemasının politik ve sermaye eksenli varoluşu, istediği tarzda algı yaratması açısından da dikkatleri üzerine çeker. Başka bir ifadeyle, sermaye ve politik güce dayanan bu sinema, batı kaynaklı hümanite anlayışını merkeze yerleştirir ve batılı olmayan insanı eğitilmesi, medenileştirilmesi ve batılının hizmetkârı olması gereken bir insan olarak karşımıza çıkarmaya çalışır. Bu bağlamda Batılı olan, batılı olmayı medenileştirmek için oldukça büyük bir sorumluluk üstlenecektir. Ve bu sorumluluk adına şiddete dahi müracaat etse bu batılı olmayanın hayrı için yapılmış iyi bir eylem olacaktır! İşte sinema, kameranın sahip olduğu büyüğü ekranın yardımıyla şiddet ve iyyinin yan yana düşünülmesini mümkün kılar. Bu hususu Bauman şöyle ifade eder: "Temel anlamda sinema sahip olduğu özellikleri dolayısıyla, şiddeti; teknolojinin de yardımıyla daha canlı, ilgi çekici ve dramatik bir şekilde ortaya koymaktadır."³⁹¹ Sermaye ve politik gücün desteklediği şiddet, bir nevi siyasal yapının aynı zamanda ayarttığı bir güç olarak da kendini gösterir.³⁹²

Sinema, şiddet gibi insanın kabul edemeyeceği bir olguyu yumuşatılmış bir şekilde dışarı yansıtmaya başladığı zaman, görüntüyle birlikte sestən, ışıktan, kameranın açısından ve olayın dramatize edilmesi gibi birçok unsurdan destek alır. Bu yönüyle sinema, şiddeti dahi olağan bir şey olarak gösterme formuna sahip olduğu gibi insan varlığını da çok çeşitli tarzlarda ortaya koyma amacına

³⁹⁰ Gülşen, Enver, *Hakikatin Sineması*, Külliyyat Yay., İstanbul, 2011, s.299.

³⁹¹ Bauman, Zygmunt, *Parçalanmış Hayat*, Ayrıntı Yay.,çev: İsmail Türkmen, İstanbul, 2001, s.199.

³⁹² Hannah Arendt, *Şiddet Üzerine*, çev: Bülent Peker, İletişim Yay.,İstanbul, 1997.

hizmet etmiş olur. Buna göre, sinema çok ahlaklı bir insanı cani; bir caniyi de çok iyi bir insan olarak bizlere tanıtır algı yaratabilir. Dolayısıyla sinema sahip olduğu güç sayesinde, izleyicinin ilk izlediği şekilde değil de aksine yönetmenin bizim onu nasıl izlememiz gerektiği şekilde yönlendirmede bulunur.

4. Tanrılar Çıldırması Olmalı ve Afrikalı adamın Yeri/yurdu

Tanrılar Çıldırması Olmalı filmi, Jamie Uys tarafından 1980 yılında çekilmiş ve odak noktasını Kalahari çölünde yaşayan Bushmanların hayatını konu edinmiştir. Filmde, Bushmanlar yıllardır Kalahari çölünde kendi gelenekleriyle yaşayan bir kabile olarak gösterilmektedir. Bu geleneklerden en önemlileri, hayatlarını avcılık ve toplayıcılıkla sürdürmeleri, avladıkları hayvanları hep birlikte paylaşıyor olmalarıdır. Çok az eşyaları bulunan Bushmanlar bu hususu şikâyet konusu yapmamakta aksine bu sade yaşam onların mutluluklarının temelini oluşturmaktadır. Kuşkusuz burada bu sadeliğin olmasının en önemli nedeni Bushmanlar arasında mülkiyet duygusunun olmamasıdır. Film bu yönüyle bir mülkiyet eleştirisi olarak da okunabilir fakat bizim filmde vurgulamak istediğimiz ana husus, mutlu bir şekilde yaşayan Bushmanların bir kola şişesi yüzünden mutluluklarını kaybetmeleri ve buna neden olan beyaz adamların filmde medeni insanlar olarak gösterilmelerinin gerisinde duran algıyı incelemek ve irdelemektir. Filmin başlangıcında mutlu bir şekilde yaşayan Bushmanlar, avladıkları hayvanları paylaşarak ve birbirlerine yardımcı olarak öne çıkarlar. Bu yaşam tarzı onların mutluluklarının ana sebebidir. Ta ki filme bir kola şişesi girene kadar... Günlerden bir gün bu kabilenin üyelerinden biri olan Xi uçaktan atılan Coca Cola şişesini bulur ve film başka bir tarafa evrilmiş olur. Şişeyi eline alan Xi, ona meraklı gözlerle bakarak onun ne olduğunu anlamaya çalışır. Fakat şişeye bir türlü ne bir ad verebilir ne de anlam Xi, bu şişenin ancak Tanrılar tarafından kendilerine bir hediye olarak gönderildiğini düşünür. Fakat bunu düşünürken de sade bir varsayım da bulunur merak ise aklına gelebilecek bir şey değildir henüz. Çünkü merak insana özgü bir özelliktir ve film bu yönüyle Xi'nin özelinde Bushmanların merak sahibi olmadıkları ve sorgulamayı beceremediklerini algısını getirip perdenin önüne koyar. Bu ilkel yorumu düşünmemize neden olan şey sinemanın dilidir. Sinema afrikalı biri olan Xi'nin şişe karşısında büyülediğini bilincimize getirip yerleştirir. Sinema bunu yaparken de biz izleyicilerin çoğuna Xi'nin ne kadar ilkel olduğunu düşünmemiz gerektiğini vurgular. Bu bakımdan bir kola şişesi karşısında afrikalı bir insanın çaresizliğini görmüş olmakla kalmayız ve hatta ona acımak için gerekli algıyı da temin etmiş oluruz. Şişenin hikayesi devam eder.

Xi, şişeyi kabilenin olduğu yere götürdüğünde oradakiler de tıpkı onun gibi hayretler içerisinde kalır. Kabile üyeleri ilk defa fabrikadan çıkmış bir nesne ile karşılaşmış olmaktadır fakat filmin yarattığı algıdan dolayı onlar henüz bunun bilincine sahip değildirler. Çünkü onlar modern dünyanın üyesi olmadıkları için nesnelerin adlarını ve özelliklerini bilmemektedirler. Bu noktada kendi hallerinde mutlu bir şekilde yaşayan kabile üyeleri şişe nedeniyle mülkiyet ve modernite ile hasbelkader tanışmış olurlar. Şişenin Tanrılar tarafından gönderildiğine inanan kabile üyeleri ona bir kutsallık atfederek günlük yaşamlarının bir parçası haline getirirler. Kimi zaman şişe vasıtasıyla bir takım müzikler yapmaya, ağaç ve birçok işlerde kullanmaya başlayan kabile üyeleri kullanım hakkını daha fazla elde etmek maksadıyla rekabete girerler. Zamanla kabile üyeleri arasında şişenin kullanma sıklığından dolayı kıskançlıklar ve tartışmalar ortaya çıkar ve hadise üyelerin birbirlerini yaralamalarına kadar gider. Daha önce mutlu ve sade bir hayat yaşayan Bushmanlar filmin yarattığı algıdan dolayı bir şişe yüzünden artık mutsuz bir hale gelmiş olurlar ve birbirlerine karşı düşmanca tavırlar takınır. Kabile üyeleri huzursuzluğun yegane sebebi olan bu şişeye lanetli adını verirler ve Xi bu lanetli nesneyi dünyanın sonuna götürüp attığında kabilenin eski mutluluğuna ulaşabileceğine inanmaya başlar. Xi'nin şişeyi dünyanın sonuna götürme macerasıyla beraber film daha ilginç bir hale gelir. Çünkü Xi'yi yeni maceralar beklemektedir.

Xi'nin şişeyi dünyanın sonuna götürme yolculuğunda yolu, önce biyolog Andrew Steyn sonrasında köye öğretmen olarak gelen Kate Thompson ve nihayetinde devlet başkanına suikast düzenleyen ve sonrasında kaçmaya çalışan Sam Boga adlı çeteyle kesişir. Steyn, Kalahari çölünde bilimi temsil eden beyaz bir adamdır. Kate ise eğitimi temsil eden bir başka beyaz insandır. Birinin bilim diğeri ise eğitimle uğraşmaları tesadüf değildir. Sinema aracılığıyla yaratılan algıda, hiç kimsenin neredeyse gidemediği/gitmediği bir yere daha doğrusu çöle beyaz adamlar bilim ve eğitimi temsil etmek için gitmişler ve orada bulunan insanları aydınlatmaya başlamışlardır. Kamera yoluyla Burada eğitmek ile terbiye etmek görevinin beyaz adamda oluşu onun yükünün ne kadar ağır ve sorumluluk taşıdığını da bizlere gösterilmiş olur. Filmin bir sahnesinde Devlet başkanına suikast düzenleyen Sam Boga üyeleri askerlerden kaçmak için Kate'in çalıştığı okul basarak , onu ve öğrencileri rehin alır. Kanaatimizce

burada film, kendi aralarında barışı tesis edemeyen yerli bir çete ile hükümet arasındaki kavgayı basit bir anlatımla vermeyip, oradaki insanların daima bir çatışma içerisinde oldukları izlenimini Afrika kıtası bağlamında vermeye çalışır. Çünkü Kıtanın uzağından gelen beyaz adamların bilimle ve eğitimle uğraşırken, yerli olanların ise sürekli kavga ediyor olmaları tesadüf değildir. Dahası Sam Boga çetesi okulu basıp öğrencileri rehin aldıklarında da verilmek istenen mesaj, kıta insanının eğitim konusunda ne kadar geri kaldıkları yönündedir. Sonrasında çetenin, öğrencileri kullanarak iktidarın şiddetinden kurtulmak istemesi ve öğrencileri kurtarma görevinin beyaz adam yerine Xi'ye verilmesi de önemli bir noktaya göndermede bulunur. Tehlikeli bir işe atılmak Xi özelinde Afrika kıtası insanlarına aitken kurtarma planını yapmak ve uygulamaya koymak ise beyaz adamın görevi olarak tanımlanmaktadır. Nihayetinde Xi, öğrencileri Sam Boga çetesinin elinden kurtarır ve şişeyi dünyanın sonuna götürmeye devam eder. Xi'nin bu olaylar gelişirken gördüğü araçları hayvanlara ya da ilginç varlıklara benzetmesi araçlara çok farklı şekillerde binmeye çalışması da batılı zihniyetin ona biçtiği kavrayış derecesini göstermekle kalmaz onu küçümsediğini de gösterir. Film Xi'nin, dünyanın sonu olduğu düşündüğü yere şişeyi fırlatmasıyla sona erer.

5.Sonuç

Bir şişeyle başlayan filmde, Afrika insanının Bushmanlar kabilesi özelinde medeniyetten uzak oldukları ta filmin başından beri izleyiciye verilmeye çalışılmış bir algıyı temsil etmektedir. Ayrıca eğitim ve öğretim işleriyle birlikte bilimle uğraşan insanların da beyaz olmaları filmde verilmek istenen batı algısına göndermede bulunur. Bu insanlar filmde, daima temiz elbise giyinen, düzgün bir dil kullanan ve dünyadan haberdar olan insanlar olarak gösterilir. Afrikalı insanlar ise Bushmanlar ve özellikle Xi şahsiyetinde ilginç, garip ve en önemlisi medeniyetten uzak olan insanlar olarak tasavvur edilir. Sonuç olarak batı, özellikle sinema yoluyla diğer insan ve toplumları etkilemiş ve istediği tarzlarda algılar geliştirebilmiştir.

Kaynakça

- Bauman, Zygmunt, *Parçalanmış Hayat*, Ayrıntı Yay., çev: İsmail Türkmen, İstanbul, 2001.
- Gökçek, Yusuf Ziya, 764, *Beyaz Failin Hatırladığı Kadar: Ruanda Soykırım Filmlerinde Kefaretle Protez Hafıza İnşası*, Erciyes İletişim Dergisi, C.9, S.2. Ss.763-782.
- Gülşen, Enver, *Hakikatin Sineması*, Külliyyat Yay., İstanbul, 2011.
- Gültekin, Mücahit, *Algı Yönetimi ve Manipülasyon*, Pınar Yayınları, İstanbul, 2021.
- Hannah Arendt, *Şiddet Üzerine*, çev: Bülent Peker, İletişim Yay., İstanbul, 1997.

AFRİKA SİYASİ ÇALIŞMALARI

The Place of Secularism in the Identity Politics of the Bourguiba Era

La Place de la Laïcité dans les Politiques Identitaires de la Période Bourguiba

Mahir ATAY

L'aouina, Tunisie

mahiratay1994@gmail.com

0009-0005-3870-6556

Abstract

Independence in 1956 under Bourguiba's leadership, Tunisia is constitutionally an Islamic country. Although Bourguiba, well aware of the importance of Islam in ensuring national unity, constitutionally recognized Islam, secularism has been the main point of all reforms. He saw Islam as an obstacle to modernization and development and adopted the French system of state administration. Bourguiba's first goal was to build a Tunisian national identity. At this point, he targeted Islamic rules and worship, banned the headscarf in state institutions, and openly criticized Ramadan fasting, sacrifice and pilgrimage. In one of his speeches, Bourguiba explicitly stated that fasting makes people lazy and is an obstacle to development, so Tunisians should not fast. There was also a complete state control of the religious sphere and a Ministry of Religious Affairs was established. Mosques were closed outside prayer times. Another important point is the reforms in the field of education. Bourguiba made French the first language at all levels of education, which he considered essential for accessing modern knowledge. He also transformed the Zeitouna Madrasa, one of the most prestigious universities in the Islamic world, into a faculty of the University of Tunisia. Another important reform of Bourguiba was the Personal Status Law adopted on August 13, 1956, which aimed to completely change the structure of society. This law, which was organized entirely according to secularism regardless of the Islamic identity of the society, prohibited polygamy and gave women the right to divorce, vote and be elected. However, we can say that there was a partial change in these policies during the last period of Bourguiba and Arab-Islamic identity started to be emphasized alongside the modern Tunisian identity. Because, fearing the increasing Communist influence at that time, Bourguiba wanted to put Arab-Islamic thought against Marxist thought. The aim of this study is to show the impact of the secular policies implemented in Tunisia, an Islamic country, on the Tunisian identity and its periodical changes.

Key Words: Identity Politics, Islam, Reform, Secularism, Tunisia

Introduction

Après la fin de l'administration du protectorat, le Président Habib Bourguiba, qui connaissait très bien l'importance de l'islam pour assurer l'unité nationale, visait à restructurer les éléments religieux dans une conception moderniste et laïciste en en prenant le plein contrôle³⁹³. Cependant, comme dans d'autres sociétés islamiques, les efforts de laïcité et de sécularisation en Tunisie ont été menés de manière descendante dont de nombreux problèmes ont surgi dans les pratiques sociales. De ce fait, la religion a été entièrement sous le contrôle de l'État et a été complètement exclue de l'arène politique en raison des visions de modernisation et de développement.

Le 25 mars 1956, Bourguiba a mis fin à la principauté et se rend aux nouvelles élections législatives et a proclamé donc la république. Etant donné que la Constitution entrée en vigueur le 1er juin 1959, Bourguiba s'est permis alors de rassembler sous son autorité tous les pouvoirs de l'État³⁹⁴. Bien que la Constitution tunisienne soit largement similaire aux constitutions de plusieurs pays occidentaux, sans

³⁹³ DURSUN, Hatice Rumeysa, «OTORİTER LAİKLİKTEN DEMOKRATİK LAİKLİĞE TÜRKİYE VE TUNUS'TA DİN-DEVLET İLİŞKİLERİNİN DÖNÜŞÜMÜ», Thèse de Doctorat, Institut de Science Social de l'Université de Marmara, 2016, İstanbul, p.197

³⁹⁴ M'RAD, Hatem, « JANUS OU LA DEMOCRATIE A DEUX TETES », Editions Nirvana, Tunis, 2020, p.21

aucune distinction claire entre religion et État a été mentionnée³⁹⁵. En effet, la Constitution a stipulé qu'après l'indépendance, l'État tunisien et son peuple adhéreront à l'Islam. Cela décrivait en quelques sortes comment Bourguiba a voulu assurer sa propre légitimité et l'idée de mettre la religion sous contrôle étatique. Il voulait aussi empêcher l'émergence d'opposition islamistes par ce moyen.

Durant la période de Bourguiba, de nouvelles réformes ont été mises en œuvre de manière descendante par Habib Bourguiba et le Parti Néo-Destour était le seul décideur. A ce niveau Bourguiba a été conscient de son influence dans la société et l'État, a réinterprété l'islam dans sa politique, a instauré un système d'éducation obligatoire, a orienté la société et a créé le système politique en conséquence.

A l'issue de ces données, il nous apparaît que Bourguiba avait des principes particuliers différents de ceux des présidents arabes. En effet, il se situait religieusement comme un imam et politiquement comme un leader. Bourguiba a « emprunté les références idéologiques de l'islam », en reprenant les mots de Yadh Ben Achour, puisque ces valeurs et elles seules peuvent être assimilées par toute la masse³⁹⁶.

Pour Abdellatif Hermassi, la séparation entre politique et religion en Tunisie est trop difficile. Sous le régime de Bourguiba, le pouvoir politique ne s'est pas retranché de la religion. De ce fait, Bourguiba demeure : « Le chef de l'État devient une sorte de premier imam, investi du rôle de guide spirituel du pays, alors que les hommes de religion et les imams se transforment en cadre et agents relevant du statut de la fonction publique »³⁹⁷.

En Tunisie, les réformes permettent le contrôle de la structure religieuse par l'État dans le système éducatif, juridique et territorial. Pour Bourguiba, la modernisation de la Tunisie signifie une transformation radicale des institutions islamiques. Contrairement à Kemal Atatürk, qui était un réformateur laïc, Bourguiba se présentait aux Tunisiens comme un réformateur moderniste de l'islam³⁹⁸. Le premier pas de Bourguiba en termes de réforme était l'abolition du Conseil Habous, une institution qui gère une superficie d'environ cent cinquante mille hectares et assure également le financement de mosquées, écoles coraniques et autres œuvres caritatives religieuses.

D'autres mesures ont visé les tribunaux de la sharia qui étaient présidés par les Imams de la Zeitouna. Premièrement, dans un deuxième décret daté 25 octobre 1956, le pouvoir politique a abandonné ces tribunaux et il a mis en place le Ministère du Culte. Deuxièmement, la Direction des affaires du culte est créée et rattachée au Premier ministre, puis basculé pour faire partie du ministère de l'Intérieur, en Juillet 1986³⁹⁹.

Le Code civil, adopté le 13 août 1956, visait à modifier fondamentalement la structure sociale de la Tunisie et interdisait la polygamie⁴⁰⁰. Bourguiba a également ciblé le style vestimentaire traditionnel des femmes « Safsari » et le voile. En fait, selon Bourguiba, l'Islam n'oblige pas les femmes à se couvrir la tête et les femmes musulmanes qui ne se couvrent pas la tête ne se comportent pas de manière anti-islamique⁴⁰¹.

Le Code du statut personnel reste sans aucun doute, après la conquête de l'indépendance, le grand œuvre du règne de Bourguiba, indépendamment du fait qu'il s'agit d'une œuvre inachevée, le Combattant Suprême ayant retiré in extremis, en 1973, un projet de loi instaurant l'égalité successorale entre frère et sœur⁴⁰².

Bourguiba, qui avait peur des réactions des autorités religieuses dans le processus menant à l'adoption du Code civil, a pris des mesures importantes pour créer la réconciliation nécessaire à la réforme. Dans

³⁹⁵ Abadi, J., « Tunisia since the Arab Conquest: The Saga of a Westernized Muslim State. Cornwall: Ithaca Press », 2013, p.428 cité par DURSUN, Ibid. p.186

³⁹⁶ BEN ACHOUR, Yadh, « ISLAM ET LAÏCITE PROPOS SUR LA RECOMPOSITION D'UN SYSTEME DE NORMATIVITE », revue française d'études constitutionnelles et politiques, n° 62, Paris, 1992, p.5

³⁹⁷ HARMASSI, Abdellatif, « LE MOUVEMENT ISLAMISTE EN TUNISIE », Bayram, Tunis, 1986, p.36

³⁹⁸ DURSUN, Ibid. p.201

³⁹⁹ BAKIR, Mustafa, « LAÏCITE ET RELIGION EN TUNISIE », Thèse de Doctorat, Ecole Doctorale des Humanités de l'Université de Strasbourg, Strasbourg, 2016, p.64

⁴⁰⁰ LAMCHICHI, Abderrahim, « Laïcité autoritaire en Tunisie et en Turquie », CONFLUENCES Méditerranée, Numéro 33 Printemps 2000, p.38

⁴⁰¹ DURSUN, Ibid. p.20

⁴⁰² FREGOSI, Franck et ZEGHAL, Malika, « Religion et politique au Maghreb : les exemples tunisien et marocain », Institut français des relations internationales, Policy Paper numéro 11, Mars 2005, Paris, p.13

ce contexte, Tahir Ben Ashur a été nommé recteur de l'Université de Zeitouna en avril 1956. L'un des cheikhs malékites les plus en vue, Bin Ashur se distingue comme un religieux qui prône des réformes modérées. Maliki cheikh Muhammed El-Aziz Djaiet a accepté la réforme de la loi en principe et Abdulaziz Djaiet de la même famille a assumé plus tard le devoir de Mufti de Tunisie⁴⁰³. Une autre réforme importante menée par le Parti Néo-Destour est la centralisation du système éducatif. Une décision a été prise en 1956 de jumeler les établissements d'enseignement religieux à l'éducation nationale.

Bourguiba était conscient de l'importance du système éducatif pour que ses réformes soient comprises et pour que la société puisse s'y adapter. Pour cette raison, un programme d'éducation de dix ans a été mis en œuvre en 1958 et il visait à donner un enseignement primaire à de grandes masses. Par ailleurs, l'université de Zeitouna a été intégrée au système d'éducation nationale en avril 1956 et son recteur été rendu responsable devant le ministre de l'Éducation nationale. En 1958, le programme de l'école Zeitouna a été complètement modifié. Deux ans plus tard, la Zeitouna a été placée sous le contrôle de l'État en tant que faculté de théologie au sein de l'Université de Tunisie⁴⁰⁴.

La place des réformes de l'éducation a été très importante dans la transformation et la modernisation du pays. En effet, il est à noter que dans ce nouveau système éducatif, le temps alloué à l'enseignement de la langue et la littérature françaises est bien supérieur au temps alloué à la langue et à la littérature arabes. Alors, l'arabe et le français sont utilisés comme langue d'enseignement au niveau de l'école primaire, le français a été choisi comme langue principale d'enseignement dans l'enseignement secondaire et supérieur.

Après les réformes éducatives, Bourguiba a ciblé le jeûne du Ramadan, l'un des cinq piliers de l'islam. Selon Bourguiba, qui soutient que le jihad doit être mené contre l'arriération, le jihad est un culte beaucoup plus important que le jeûne, et en cas de jihad, il n'y a aucun mal à abandonner certains fards⁴⁰⁵.

Le 7 novembre 1987, Ben Ali prend le pouvoir sous prétexte de la maladie et de la vieillesse de Bourguiba et il a rapidement fait de nombreuses réglementations sur le rôle de la religion dans l'État⁴⁰⁶.

1. Les réformes de l'éducation

Dans la république nouvellement établie, le rôle de l'éducation est très important pour que le public comprenne les politiques mises en œuvre pour la laïcité et l'État moderne. Par conséquent, un programme d'éducation de dix ans a été mis en œuvre en 1958 et visait à donner une éducation primaire à de grandes masses. Par ailleurs, l'Université de Zeitouna a été intégrée au système de l'éducation nationale en avril 1956 et son recteur a été nommé responsable devant le ministre de l'Éducation nationale. En 1958, le programme de la Madrasa Zeitouna a été complètement modifié et, deux ans plus tard, il a été placé sous le contrôle de l'État en tant que faculté de théologie au sein de l'Université de Tunisie⁴⁰⁷. Les cours de sciences modernes ont été ajoutés au programme, leurs heures ont été augmentées et les cours de religion ont été réduits.

Les cours de religion obligatoires au primaire et au lycée sont déterminés à 2 heures. En effet, Bourguiba a préféré une éducation bilingue dans le nouveau système éducatif⁴⁰⁸. Par ailleurs, il est à noter que le temps alloué à l'enseignement de la langue et de la littérature françaises dans le nouveau système éducatif est bien supérieur au temps alloué à la langue et à la littérature arabes. Alors que l'arabe et le français sont utilisés comme langue d'enseignement au niveau primaire, le français a été choisi comme première langue d'enseignement dans l'enseignement secondaire et supérieur⁴⁰⁹.

⁴⁰³ DURSUN, Ibid. 203

⁴⁰⁴ PERKINS, K. J., « A HISTORY OF MODERN TUNISIA », Editions d'Université de Cambridge, Cambridge, 2014, p.146

⁴⁰⁵ BAKIR, Ibid. p.33

⁴⁰⁶ BENZENINE, Belkacem, « PENSER LA LAÏCITÉ DANS LES PAYS ARABES », Editions L'Harmattan, Paris, 2014, p.40

⁴⁰⁷ PERKINS, K. J., « A HISTORY OF MODERN TUNISIA », Editions d'Université de Cambridge, Cambridge, 2014, p.130

⁴⁰⁸ BAKIR, Ibid. p.9

⁴⁰⁹ DURSUN, Ibid. p.204

Quand on regarde les politiques mises en œuvre dans la première période de la Tunisie, la politique de contrôle de la religion et des institutions religieuses par l'État a été suivie pour que l'État nouvellement créé accède à la modernité et soit protégé contre les dangers religieux. Ainsi, cette politique visait à donner l'enseignement religieux par l'État selon les principes de modernisation et de sécularisation. Bien que l'islam ait été adopté comme religion d'État, la laïcité a été à la base des réformes éducatives. Le premier objectif était la transformation de la société vers la laïcité.

2. Le Direction des Affaires Religieuses

Selon Bourguiba, les oulémas ont été incapables de résister à la puissance coloniale française et de réinterpréter l'islam pour s'adapter aux nécessités modernes. Pour autant, par un second décret daté du 25 octobre 1956, le pouvoir politique abolit les tribunaux de la charia et institua la Direction des cultes. Ensuite, le gouvernement a essayé de mettre les institutions religieuses sous son contrôle en subordonnant les imams au gouvernement. Ainsi, dans la Tunisie de Bourguiba, les imams sont recrutés par l'État, administrés par la Direction de Culte sous le Premier Ministère et payés un modeste salaire mensuel pour leurs services⁴¹⁰.

Au prolongement de cette pensée, plutôt que de l'appeler jacobinisme, le chef d'Ennahda, al-Gannouchi, préfère l'appeler « une pseudo-laïcité, dans laquelle l'élite modernisatrice cherche à imposer un contrôle complet sur les institutions et les symboles de la religion, et même à monopoliser le droit d'interpréter la religion. »⁴¹¹. L'objectif est de minimiser les réactions des groupes religieux aux politiques laïques et de légitimer ces dernières.

3. Les Politiques Sociales

En Tunisie, Bourguiba a pris toutes les institutions religieuses sous son contrôle et a mis en œuvre des réformes radicales avec une compréhension moderniste et laïque. Bourguiba a ciblé le mode de vie islamique, interdit la polygamie et imposé des restrictions sur les vêtements islamiques avec la loi civile adoptée le 13 août 1936. L'interdiction du foulard a été mise en place pour la première fois dans les écoles en 1957. Il a ensuite été progressivement étendu à d'autres agences gouvernementales. Une loi votée en 1973 a instauré l'égalité de succession entre frère et sœur. De plus, l'adoption par Bourguiba d'un système d'éducation bilingue et son accent sur le français ont été un facteur important dans la transformation de la société⁴¹².

Bourguiba, en revanche, est allé plus loin et a ouvertement ciblé le jeûne du Ramadan. Selon Bourguiba, qui soutient que le djihad doit être mené contre l'arriération, le djihad est un culte beaucoup plus important que le jeûne, et en cas de djihad il n'y a pas de mal à abandonner certains cultes⁴¹³. Bourguiba a même bu du jus d'orange devant les gens lors d'un discours pendant le Ramadan pour montrer sa détermination dans cette idée⁴¹⁴.

4. Les Réformes des droits de la femme

Bourguiba a accordé une grande importance aux droits des femmes et au rôle des femmes et en a fait un symbole de la modernité. L'une des réformes les plus importantes de Bourguiba est le Code civil, adopté le 13 août 1956, qui visait à changer fondamentalement la structure sociale de la Tunisie⁴¹⁵. Cette loi, qui s'inspirait des thèses de Tāhar al-Ḥaddād, a été arrangée selon le besoin de modernisation de la société, a remplacé la loi islamique, a aboli la polygamie, a donné aux femmes le droit de divorcer et a complètement résolu le problème de l'héritage⁴¹⁶. En effet, dans son discours du 13 août 1965, Bourguiba ; montre l'importance qu'il attache aux femmes en disant « Les femmes méritent une place plus importante car elles sont l'évolution de la société ». Il justifie ensuite les raisons directes qui lui

⁴¹⁰ WALTZ, S, « Islamist Appeal in Tunisia », Journal du Moyen-Orient, tome 40, numéro 4, 1986, p. 651-670

⁴¹¹ GANNOUCHI, Raşid, « LAİKLİK VE SİVİL TOPLUM » Traducteur : Gülşen Topçu, Editions Mana, İstanbul, 2018, p.12

⁴¹² LAMCHICHI, Ibid. p.38

⁴¹³ BOURGUİBA, H., Discours (1960–61). Vol. 8. Tunis : Secrétariat d'État à l'information

⁴¹⁴ DICKINSON, Elaine Anne Graham, « A COMPARATIVE ANALYSIS OF TURKISH AND TUNISIAN SECULARISM », Mémoire de Master, Institut de Science Social de l'Université de Bilgi, İstanbul, 2017, p.53

⁴¹⁵ LAMCHICHI, Ibid. p.38

⁴¹⁶ BAKIR, Ibid. p.47

permettent de légiférer sur les relations conjugales comme suit : « Le contrat de mariage et sa dissolution, qui préoccupent au premier chef l'ensemble de la communauté nationale, ne doivent pas être laissés au seul caprice et au bon vouloir de l'un des époux. » En disant cela, il souligne en fait l'importance de l'égalité des sexes⁴¹⁷.

Ainsi, profitant de sa présence à Genève, il souligne dans un discours à « l'Organisation internationale du travail (OIT), en juin 1973 » : « J'instituais le statut de la nouvelle femme tunisienne. Hier amoindrie, complexée, la femme devient une citoyenne à part entière : c'est la première fleur de l'indépendance. On lui reconnaît ses droits civiques de vote et d'éligibilité. Pour le mariage, le consentement est requis et la répudiation remplacée par une procédure de divorce judiciaire. La polygamie est abolie et l'âge minimum pour le mariage est fixé à 18 ans. Des mesures anticonceptionnelles sont prises jusqu'à l'avortement autorisé par la loi »⁴¹⁸.

Bourguiba a également ciblé le style vestimentaire traditionnel des femmes et a adopté une attitude désobligeante envers le foulard. En effet, selon lui, l'islam n'oblige pas les femmes à se couvrir la tête et les femmes musulmanes qui ne se couvrent pas la tête ne se comportent pas de manière anti-islamique. En effet, si l'on fait une évaluation du code civil, on constate que Bourguiba visait à rompre complètement avec les traditions sociales et l'héritage arabo-islamique et à construire une société laïque⁴¹⁹.

CONCLUSION

Suivant notre analyse pour la Tunisie de Bourguiba, l'un des membres les plus importants du mouvement nationaliste tunisien et l'un des fondateurs du parti Néo Destour, des politiques similaires ont été mises en œuvre et Bourguiba a tenté de construire une identité arabe tunisienne. Bourguiba a utilisé le concept de tunisianisme pour légitimer ses réformes. Dans un discours prononcé en 1972, il a déclaré : « Tout comme j'ai construit le nationalisme tunisien sur la transformation de la mentalité tunisienne, je veux que le nationalisme arabe, auquel nous croyons profondément, soit basé sur la transformation de la mentalité arabe. »⁴²⁰.

Le choix de « tunisifier » la société comme source de légitimation du projet de Bourguiba n'est pas passé sans conséquence. Ce choix apparaît, pour les fondamentalistes comme une volonté de soumettre les libertés individuelles à la persévérance étatique ainsi que de reléguer l'appartenance de la société à l'identité arabe et musulmane. Pour préserver la société tunisienne moderne, Bourguiba a établi une distinction entre l'appartenance du peuple tunisien à sa nation et son identité musulmane. Gafsa Nawel souligne que Bourguiba est devenu plus nationaliste que le président égyptien. En effet, elle soutient que : « Au nom de la modernisation de la société tunisienne, Bourguiba place l'identité collective tunisienne avant l'identité individuelle arabe et islamique »⁴²¹.

Considérant Atatürk comme une idole, Bourguiba, comme lui, prend rapidement des décisions radicales après l'indépendance, tente de contrôler la religion et transforme la société. Comme Atatürk, il visait à se moderniser et à se rapprocher de l'Occident. Des pratiques telles que la mise en place d'un système éducatif moderne et bilingue, l'interdiction du foulard et des tenues traditionnelles dans les institutions publiques et l'instauration de l'égalité entre hommes et femmes par le droit civil ont séparé la Tunisie des autres pays arabes et ont contribué à la construction d'une identité tunisienne.

À la fin du long règne de la dynastie des Beys, un changement radical intervient dans l'histoire de la Tunisie. Un nouveau mouvement politique « Néo-dustūr » verra le jour, Bourguiba sera nommé président du Conseil par l'Assemblée nationale, en application à la Constitution qui exige que l'islam soit la religion d'État et que le président de la république soit musulman.⁴²² La Constitution, entrée en vigueur le 1er juin 1959, a permis à Bourguiba de rassembler tout le pouvoir de l'État sous son autorité.

⁴¹⁷ HAJJI, Lotfi, « BOURGUÏBA ET L'ISLAM », Traducteur : Sihem Bouzgarou Ben Ghachem, Sud Editions, Tunis, 2011, p.50

⁴¹⁸ BAKIR, Ibid. p.48

⁴¹⁹ BEN ACHOUR, Yadh, « LES CHANTIERS DE L'ÉGALITÉ AU MAGHREB », Centre de Presse Universitaire, Tunis, 1994, p.7

⁴²⁰ BAKIR, Ibid. p.85

⁴²¹ BAKIR, Ibid. p.86

⁴²² REDISSI, Hamadi et NOUIRA, Asma, « Laïcité et/ou islamité en Tunisie », Revue de l'INIST, Volume 25, 2009, p.58, http://documents.irevues.inist.fr/bitstream/handle/2042/40309/2009_25_55-68.pdf?sequence=1

Bien que la Constitution tunisienne ressemble dans une large mesure aux constitutions adoptées dans les pays occidentaux, on constate qu'il n'y a pas de distinction claire entre la religion et l'État. La Constitution stipule que le peuple tunisien adhérera aux principes de l'islam après sa libération du protectorat français. Pour montrer son attachement à l'islam et surtout pour répondre aux critiques des salafistes, Bourguiba s'est reposé sur l'islam dans la constitution de l'État tunisien dont le premier article confirme que : « La Tunisie est un État libre, indépendant et souverain, sa religion est l'islam, sa langue l'arabe et son régime : La république »⁴²³.

Bourguiba a rejeté un État sans religion et un modèle laïc d'État musulman dans lequel les citoyens suivaient leur propre conscience et perdaient la solidarité nationale. Ahmed Mestiri, désormais ministre de la Justice, a fait valoir que le gouvernement nouvellement indépendant ne pouvait pas prendre le risque de séparer entièrement les réformes des références religieuses : envisageriez-vous de déraciner le peuple ?⁴²⁴ En outre, comme nous l'avons mentionné dans les sections précédentes, En d'autres termes, l'objectif principal de Bourguiba est de transformer et de moderniser l'islam et la société. Dans sa nouvelle identité tunisienne, il a réussi à trouver un équilibre entre laïcité et religion.

⁴²³ Ibid. p.41

⁴²⁴ DICKINSON, Ibid. p.57

KAYNAKÇA

BAKIR, Mustafa, « LAÏCITÉ ET RELIGION EN TUNISIE », Thèse de Doctorat, Ecole Doctorale des Humanités de l'Université de Strasbourg, Strasbourg, 2016.

BEN ACHOUR, Yadh, « ISLAM ET LAÏCITÉ PROPOS SUR LA RECOMPOSITION D'UN SYSTEME DE NORMATIVITÉ, POUVOIRS », revue française d'études constitutionnelles et politiques, n ° 62, Paris, 1992, disponible sur <https://revue-pouvoirs.fr/Islam-et-laicite-Propos-sur-la.html>

BEN ACHOUR, Yadh, « LES CHANTIERS DE L'ÉGALITÉ AU MAGHREB », Centre de Presse Universitaire, Tunis, 1994.

BENZENINE, Belkacem, « PENSER LA LAÏCITÉ DANS LES PAYS ARABES », Editions L'Harmattan, Paris, 2014.

BOURGUİBA, H., Discours (1960–61). Vol. 8. Tunis : Secrétariat d'État à l'information

DICKINSON, Elaine Anne Graham, « A COMPARATIVE ANALYSIS OF TURKISH AND TUNISIAN SECULARISM », Mémoire de Master, Institut de Science Social de l'Université de Bilgi, Istanbul, 2017.

DURŞUN, Hatice Rumeysa, « OTORİTER LAİKLIK TEN DEMOKRATİK LAİKLIĞE TÜRKİYE VE TUNUS'TA DİN-DEVLET İLİŞKİLERİNİN DÖNÜŞÜMÜ », Thèse de Doctorat, Institut de Science Social de l'Université de Marmara, 2016, İstanbul

FREGOSI, Franck et ZEGHAL, Malika, « Religion et politique au Maghreb : les exemples tunisien et marocain », Institut français des relations internationales, Policy Paper numéro 11, Mars 2005, Paris, disponible sur <https://www.ifri.org/fr/publications/notes-de-lifri/religion-politique-maghreb-exemples-tunisien-marocain>

GANNOUCHI, Raşid, « LAİKLIK VE SİVİL TOPLUM » Traducteur : Gülşen Topçu, Editions Mana, İstanbul, 2018.

HAJJI, Lotfi, « BOURGUİBA ET L'ISLAM », Traducteur : Sihem Bouzgarou Ben Ghachem, Sud Editions, Tunis, 2011.

HARMASSI, Abdellatif, « LE MOUVEMENT ISLAMISTE EN TUNISIE », Bayram, Tunis, 1986.

LAMCHICHI, Abderrahim, « Laïcité autoritaire en Tunisie et en Turquie », CONFLUENCES Méditerranée, Numéro 33 Printemps 2000, disponible sur <https://iremno.org/wp-content/uploads/2016/03/3303.lamchichi.pdf>

M'RAD, Hatem, « JANUS OU LA DEMOCRATIE A DEUX TETES », Editions Nirvana, Tunis, 2020.

PERKINS, K. J., « A HISTORY OF MODERN TUNISIA », Editions d'Universite de Cambridge, Cambridge, 2014.

REDISSI, Hamadi et NOUIRA, Asma, « Laïcité et/ou islamité en Tunisie », Revue de l'INIST, Volume 25, 2009, http://documents.irevues.inist.fr/bitstream/handle/2042/40309/2009_25_55-68.pdf?sequence=1

WALTZ, S, « Islamist Appeal in Tunisia », Journal du Moyen-Orient, tome 40, numéro 4, 1986.

Soft Power and Translation: (In)Visibility of African Literature within Turkish Literary Discourse

Muhammed Esad DURAK

Sidi Mohamed Ben Abdellah University, Morocco
durakmuhammedesad@gmail.com
0009-0008-4426-3191

Abstract

Tunisia is a country where free elections, which can be described as democratic, took place after the Arab Spring. After the death in 2019 of El-Beci Kaid es-Sibsi, winner of the first presidential elections in 2014 after the Arab spring revolution, Tunisia organized new elections in 2019. The independent candidate Kaïs Saïed was a constitutional professor. He won the presidential elections in 2019 and takes office. After protests against the government and political parties in Tunisia due to the economic crisis, citing political corruption and the countries economic situation after the COVID lockdown, the president suspended the activities of parliament and dismissed the government in July 2021, based on article 80 of the 2014 constitution, and then completely dissolved the parliament in March 2022. The new constitution was accepted in the referendum on July 25, 2022. In the new political system that accompanies the new constitution, a policy without political parties is envisaged. Because political parties are almost banned from campaigning for the legislative elections. In addition, another factor is the two-round first-past-the-post electoral system, which reduces the influence of political parties. Finally, almost all political parties decided to boycott the last legislative elections. In this study, the reasons for excluding political parties in the political scene and the new electoral system and its effects on the party system were evaluated. The new 2022 constitution and its effect on the political system has been evaluated in this context.

Keywords; Democracy, Elections, Tunisia, Political Parties, Political Cleavage

Résumé

La Tunisie est un pays où des élections libres, que l'on peut qualifier de démocratiques, ont eu lieu après le printemps arabe. Après le décès en 2019 d'El-Beci Kaid es-Sibsi, vainqueur des premières élections présidentielles en 2014 après la révolution printemps arabe, la Tunisie a organisé de nouvelles élections en 2019. Le candidat indépendant Kaïs Saïed était professeur de constitutionnelle. Il a remporté les élections présidentielles en 2019 et prend ses fonctions. Après des manifestations contre les gouvernement et partis politiques en Tunisie en raison de la crise économique, invoquant la corruption politique et la situation économique du pays après la situation confinement COVID, le président a suspendu les activités du parlement et limoge le gouvernement en juillet 2021, sur la base de l'article 80 de la constitution 2014, puis l'a complètement dissous le parlement en mars 2022. La nouvelle constitution a été acceptée lors du référendum en 25 juillet 2022. Dans le nouveau système politique qui accompagne la nouvelle constitution, une politique sans partis politiques est envisagée. Parce que les partis politiques presque interdits de faire campagne pour les législatives. En outre, le système électoral du scrutin majoritaire uninominal à deux tours, qui réduit l'influence des partis politiques, constitue un autre facteur. Enfin, la quasi-totalité des partis politiques ont décidé le boycott dernières élections législatives. Dans cette étude, les raisons d'écarter les partis politiques en scène politique et nouvelle système électoral et ses effets aux système partis ont été évaluées. La nouvelle constitution 2022 et son effet sur la système politique a été évaluée dans ce contexte.

Mots-clés ; Démocratie, Élections, Tunisie, Partis politiques, Clivage politique

1. Introduction

La démocratie est une combinaison des mots grecs "demos" et "krátēs", signifiant l'autonomie gouvernementale d'un peuple⁴²⁵. "demos" signifie peuple et "krátēs" signifie souverain⁴²⁶. Cependant, il y a eu de grands changements dans la démocratie de la Grèce antique à nos jours. La démocratie ne peut être appliquée aujourd'hui telle qu'elle était pratiquée dans l'ancienne agora grecque, qui est sa patrie.

Le principe de l'égalité de représentation n'existe pas lorsque la démocratie est pratiquée dans son pays de patrie. En bref, il était même très difficile de parler d'égalité des sexes. Cependant, aujourd'hui, presque tous les pays du monde ont laissé ces discussions derrière eux. Le débat se déplace maintenant sur les détails les plus fins de la représentation. Le mot représentation est une métaphore. Pour que la métaphore soit juste, il est nécessaire que le représentant ait une véritable ressemblance avec le représenté ; et pour cela, il faut, dans le cas présent, que ce que fait le représentant soit précisément ce que ferait le représenté³. D'autre côté, compte tenu de la population mondiale et du nombre d'électeurs, il ne nous est plus possible de procéder à un vote agora. Pour ces raisons, la démocratie peut être pratiquée par les partis politiques. La question se pose alors dans quelles proportions les partis politique sont représentés⁴²⁷.

À ce stade, un nouveau domaine appelé régimes électoraux est en train d'émerger. Le régime électoral est le système dans lequel les personnes représentant ou délégué sont préférées par certains ou tous les citoyens. Le système électoral comprend des questions telles que le processus de détermination des circonscriptions électorales, la représentation proportionnelle des votes⁴. Ce domaine crée un dilemme en soi. Le dilemme de l'équité dans la représentation et de la stabilité dans l'exécutif. Le bon reflet de la structure sociale du pays au parlement est une des exigences de la démocratie.

Dans certains pays, les partis politiques déterminent la politique en fonction des codes culturels et des modes de vie. Dans certains pays, les partis politiques font de la politique avec leurs programmes et projets économiques. Dans ce cas, dans certaines parties ou ville du pays, un parti politique peut remporter la majorité des voix de l'électorat. Dans ce cas, la manière dont les votes minoritaires dans ces villes sont représentés au parlement est une question importante. Dans certains pays, différentes formules telles que « vote résiduel » et « vote cumulé » ont été trouvées pour pallier ce problème⁴²⁸. Dans certains régimes électoraux, ces votes ne sont pas pris en compte. D'autre part, il peut y avoir des seuils électoraux dans tout le pays ou dans les circonscriptions électorales. La présence ou l'absence de tout cela est le facteur déterminant du régime électoral. Dans le même temps, les régimes qui mettent l'accent sur la représentation démocratique peuvent conduire à l'émergence d'un plus grand nombre de partis. Ces partis peuvent créer une instabilité politique en raison de leur surreprésentation au parlement. En revanche, les régimes qui attachent de l'importance à la stabilité ne peuvent appliquer la règle de la « représentation équitable », qui est l'une des règles fondamentales de la démocratie⁴²⁹.

Il faut qu'examiner changement de système électoral a été fait dans un pays où nouvelle démocratie.

2. Histoire Démocratie de la Tunisie

La Tunisie jusqu'à la révolution est un pays qui organise les élections sans conforme des règles de la démocratie. Sous la direction fondateur Bourguiba et Président Ben Ali, la Tunisie était un pays politiquement monobloc. L'idée opposante était toujours refoulée.

Après la révolution printemps arabe, la Tunisie a resté qu'un seul pays qui peut organiser élection plusieurs fois, conformément les règles de la démocratie⁴³⁰. Plusieurs d'autres exemple ont perdu le changement à travers démocratie.

⁴²⁵ ÇETIN, Halis, « **Siyaset Bilimi (Science Politique)** », Maison édition d'Orion, Istanbul, 2020, p. 37

⁴²⁶ SAMONS, Loren J., « **Demokrasinin Nesi var ? (What's Wrong with Democracy?)** », Traduction: Yosun Erdemli, Maison édition Yapi Kredi, Istanbul, 2013, p.55-83

⁴²⁷ CATUSSE, Myriam et d'autres, « **Scènes et Coulisses de l'élection au Maroc** », Institut de recherches et d'études sur les mondes arabes et musulmans, Karthala, Aix-en-Provence, 2005, p.69-104

⁴²⁸ ROSKIN, Michael G., « **Countries and Concepts: Politics, Geography, Culture** », 13ème édition, Edition Pearson, p. 88-299

⁴²⁹ KAPANI, Munci, « **Siyaset Bilimi (Science Politique)** », Maison édition de Bilgi, 36ème édition, Istanbul, 2015, p. 57-99

⁴³⁰ BBC NEWS Afrique, Tunisie : la démocratie est-elle en train d'être sapée ?, <https://www.bbc.com/afrique/region-65359910> (Date accès: 20.05.2024).

Première fois expérience démocratique de l'élection Tunisienne, c'était élection constituante 23 octobre 2011 pour élue des membres de l'assemblée nationale constituante. Cette élection s'est déroulée lors d'un scrutin proportionnel à un tour. Ennahda a venu première position avec les 89 membres des 217 membres de l'Assemblée.

En 2014 (26 octobre), la Parti Nidaa Tounes a acquis une victoire très critique avec la voix %37, 56. Ennahda a venu deuxième position avec la voix %27,79. Ces deux masses sont formés les courants principaux en la vie politique tunisienne jusqu'à aujourd'hui. Ces deux résultats électoraux et les meurtres politiques qui ont eu lieu entre les deux élections ont révélé que la ligne de clivage politique dans le pays se situait entre la laïcité et l'islamisme. Mais, après un mois de cette élection, élection présidentielle ont eu lieu avec le système majoritaire absolue et le candidat de partie Nidaa Tounes, Beji Caïd Essebsi a été choisi, en deuxième tour. Il ne faut pas oublier qu'Ennahda n'avait pas de candidat à ce scrutin conformément une stratégie politique pour préserver les gains de la révolution⁴³¹.

3. Systèmes Électorales après Printemps Arabe

La Tunisie a utilisé le système proportionnel plurinominal entre 2011 et 2021. En raison de le système proportionnel plurinominal, les parties politiques peut assurer la discipline de la partie. Les députés généralement votent suivant la décision de la partie. Même si, cette méthode n'est pas démocratique complètement, même si le gouvernement a été détruit et fondé souvent, quand même au moins la stabilité politique était assurée ou nous n'avons vu grande crise gouvernementale jusqu'à 2021.

Parce que les électeurs suivent les politiques des parties politiques dans le système élection proportionnel plurinominal, et non les discours personnels des candidats. Les courants politiques dans les systèmes élection qui s'est déroulé système proportionnel. Donc, grâce à ce système jusqu'à 2022, on peut dire que la Tunisie est un pays stable.

4. Élection Présidentielle et Législative 2019 et Montée du Populisme

Puis la mort de la président Beji Caïd Essebsi, la Tunisie nécessairement a organisée élection anticipée en 2019. Aussi cette année-là, l'élection législative rend par Tunisie. En début, l'élection présidentielle, c'était une période qu'augmentée la discours populisme⁴³². Il y avait deux candidats qui peut gagner l'élection présidentielle ; premièrement une patronne de média, populiste, Nebil Karoui, et deuxième un professeur de l'Université, il professeur de constitution.

Comme l'élection présidentielle précédent, les deux candidats qui vient première et deuxième position dans la première tour, ils ont participé deuxième tour et Kais Saïed a attrapé le voix %72, et prend pouvoir, même s'il a gagné %18 en première tour.

Première défaite des parties politiques cas la Tunisie a reste face à face un président qui est professeur de constitution c'est-à-dire il n'a pas expérience politique. Même si, en deuxième tour, Support Ennahda à Saïed, après l'élection, président Saïed s'ingérer dans tous les périodes politique interne inhabituellement. Parce que le système semi-présidentiel de Tunis en 2014, ne donne pas beaucoup d'investiture au président.

Après quelques mois de cette élection, la Tunisie a organisé l'élection législative.

5. Décision de l'Etat Exceptionnel de Kais Saïed

En 25 juillet 2024, Kais Saïed a annoncé l'état d'urgence selon l'article 80 de la constitution 2014. Lorsqu'il annonce publié par président plusieurs Tunisienne congratulent cette décision, en raison de cette décision se compose limoge de premier ministre et les Tunisiens ne veulent pas perpétuent avec le gouvernement Hichem Mechichi qui ne trouvait pas de solution à leurs problèmes économiques.

Mais ces décisions ne conformément pas l'article 80 de la constitution précédant. L'article 80 de la Constitution de 2014 oblige le Président à consulter le Président du Parlement et le Premier ministre et à informer le Président de la Cour constitutionnelle avant de prendre des mesures extraordinaires. Après la décision 25 juillet 2021, le président du parlement a indiqué qu'il n'a pas parlé avec le président. Si l'on considère que le président n'a pas informé le président du parlement et a limoge le premier ministre, et si l'on ajoute les images de lui prenant les décisions avec les responsables de l'armée, les décisions

⁴³¹ Redissi Hamadi et d'autres, « **La Tentation Populiste, Les élections de 2019 en Tunisie** », Maison édition Cérès, 2ème, Tunis, 2020, p. 17-45

⁴³² Redissi, **Ibid**, p. 72-144

semblaient plus qu'exceptionnelles. Les prédictions des analystes sur les actions président ne nous a pas induit en erreur⁴³³.

L'article 80 de Constitution 2014 franchement indique qu'en l'état d'urgence, le parlement ne peut être dissout et de donner de proposition de l'interpellation pour gouvernement⁴³⁴. Même si, le président est un ancien professeur de constitution, il a omis pratiquer de l'article à propos de l'état d'urgence de constitution 2014. Selon l'article 80, d'un autre mécanisme de contrôle est la Cour constitutionnel en cas de l'urgence. Car, à partir de trente jours après la décision d'urgence, le président ou trente députés peuvent saisir la Cour constitutionnelle pour lever l'état d'urgence⁴³⁵.

Le président Saïd annoncée 13 décembre 2021 qu'il y aurait un référendum sur les amendements constitutionnels le 25 juillet 2022 et des élections anticipées le 17 décembre 2022, et que le Parlement resterait fermé d'ici là. Après que le Président a annoncé que le parlement resterait d'être suspendu, la Chambre des représentants (Parlement) s'est réunie en ligne le 30 mars 2022, à la demande de 30 députés, pour discuter de la suppression des décisions extraordinaires prises par Kais Saïd. Lors de la séance à laquelle ont participé 117 députés sur 217, 116 députés ont approuvé la loi annulant les décisions extraordinaires prises par Kais Saïd le 26 juillet 2021. À la suite de cette démarche du parle, le Président dissout le parlement tant de contrait de la constitution⁴³⁷.

Le 25 juillet 2022, Kais Saïd a présenté aux électeurs le projet de nouvelle constitution. Selon les résultats du référendum, seuls 30 % des électeurs ont participé au référendum en raison du boycott de l'opposition, le Président a annoncé avoir « dissous le parlement » le 30 mars 2022.

6. Analyse de Nouveau Système Electorale

La président de la Tunisie, Kais Saïd, conteste participation des parties politiques aux élections. La majorité des partis politiques ont également boycotté les élections 2022-2023. (Première tour 17 décembre 2022-deuxième tour 29 jantière 2023). L'idée principale que je défends aujourd'hui est qu'avec ce système électoral, les partis politiques ne resteront pas très forts même s'ils participent aux élections. Par un candidat qui devient plus fort dans une circonscription électorale ne se soucie pas de la discipline interne du parti politique. Ce système uninominal, peut donc être difficile pour les projets de loi de devenir des lois.

À d'autre coté, selon plusieurs politologue, système électoral d'uninominal permet le retrouver face à face parmi les électeurs et les députés ; Même si existence de cette réalité ; pour approuver n'importe quelle loi, il faut qu'être la consolidation parmi les députés en ce moment où le vote. Les responsabilités et les projets des candidats que les ont réclamés avant des élections ont besoin de soutenir des autres membres de parlement, mais cette situation diminuer le rôle de députés en période de la rédaction des lois en face du super président.

Aussi, l'élection uninominal a limité de redevabilité des députés en cadre élections législatives. Dans un tel système, le seul pouvoir clair est celui du président, et les parlementaires ont l'excuse dont ils ont besoin pour rompre leurs promesses face à ce pouvoir.

Considérant que la Tunisie est une jeune démocratie, cela pourrait constituer une menace pour l'avenir du pays. Il y a des élections présidentielles cette année, tout comme le président Kais Saïd a empêché les partis politiques de participer aux élections législatives, il empêchera également de nombreux acteurs politiques de participer aux élections législatives cette année⁴³⁸.

⁴³³ Baş, S. (2022). **TUNUS CUMHURBAŞKANI KAYS SAİD'İN ANAYASAL POLİTİKASI: 2022 ANAYASA REFERANDUMU**. Akdeniz Havzası Ve Afrika Medeniyetleri Dergisi, 4(2), 57-71.

<https://doi.org/10.54132/akaf.1190746>

⁴³⁴ L'Article 80 de la Constitution 2014 a indiqué que « *Durant cette période, l'Assemblée des représentants du peuple est considérée en état de session permanente* ».

⁴³⁵ L'Article 80 de la Constitution 2014 a indiqué que « *il ne peut être présenté de motion de censure contre le Gouvernement* »

⁴³⁶ **CONSTITUTION DE LA REPUBLIQUE TUNISIENNE**, JORT n° 10 du 24 février 2014, Chapitre 7, Les Articles 80

⁴³⁷ Jeune Afrique, **Cinq questions pour comprendre comment Kaïs Saïed cherche à éradiquer l'opposition tunisienne**, <https://www.jeuneafrique.com/1493630/politique/tunisie-cinq-questions-pour-comprendre-la-neutralisation-de-lopposition/>

⁴³⁸ Kais Saïed annonce qu'élection présidentielle serai organiser le 6 octobre 2024.

7. Conclusion

La Tunisie a besoin de stabilité politique et continuité des élections conformément démocratie. Aujourd'hui la stabilité politique consiste à fondation des gouvernements et organisation des élections régulièrement. Mais il faut existe des atmosphère politique qui étaie les élections démocratiques dans la période entre les élections. La Tunisie est privée de tout cela. Le président Saïed tente d'empêche les opposant partis politiques. Il perçoit les partis politiques comme une menace pour la politique tunisienne. En conséquence, il introduit une nouvelle loi électorale et un seul candidat se présente dans chaque circonscription. Le chef de l'Etat, ancien Professeur constitution, ignore peut-être les théories des sciences politiques. Cependant, il n'est pas nécessaire de réessayer un fait qui a été éprouvé et connu dans de nombreux pays du monde. Car le résultat de cette expérience pourrait coûter très cher et la Tunisie pourrait perdre profondément son calme politique. Des députés faibles qui ne peuvent pas voter des lois et un président très fort sont un spectacle qui bouleverse complètement l'équilibre des pouvoirs.

Pour l'instant, ce ne serait qu'une interprétation manque selon laquelle le nouveau système électoral restera un outil pour éliminer les partis politiques rivaux de Kais Saïed. Ce système électoral peut maintenir Kais Saïed au pouvoir, mais le parlement tunisien, après la période Saïed, sera alors confronté à un problème plus grave ; Des députés désorganisés et difficiles à gouverner. Dans ce cas, la politique tunisienne héritera d'un système électoral permanent et devra être révisé à l'avenir.

Aussi, aujourd'hui, c'est un président qui risque de se montrer au fur et à la mesure agressif lors des prochaines élections présidentielles en 2024. Ce président, qui n'hésite pas à emprisonner des opposants depuis 2021, ne prête pas attention aux protestations en cours.

La Tunisie n'est pas habituée à connaître de grandes tensions politiques. Même s'il y a eu des périodes de tension à différents moments de l'histoire, la Tunisie est un pays méditerranéen qui sait rester calme. Le processus en cours depuis trois ans n'a pas réussi à améliorer l'économie, ce qui est une des raisons de cette situation exceptionnelle. C'est peut-être pour cela qu'il tente de neutraliser les partis politiques dans le système électoral et d'éliminer ses opposants à l'élection présidentielle par des moyens anti-légaux. Les décisions de Kais Saïed en 2021, considérées comme un coup d'État et à la fois soutenues et réagies par de nombreuses masses, sont sur le point de se transformer en une véritable oppression et un véritable coup d'État.

Le Président a déclaré qu'il ne deviendrait pas un dictateur après ces décisions exceptionnelles, mais aujourd'hui le vent souffle différemment. Il semble que pour le président, le droit constitutionnel soit un outil pour contourner la véritable justice⁴³⁹.

Les Tunisiens, quant à eux, sont confrontés à une crise économique et à des difficultés dans leurs conditions de vie et sont dans un état de désespoir. Bien qu'elle ait été falsifiée la démocratie Tunisienne, la démocratie n'a pas perdu encore en Tunisie.

⁴³⁹ LeMonde, « **En Tunisie, le président, Kaïs Saïed, seul en scène pour sa réélection** », https://www.lemonde.fr/afrique/article/2024/03/12/en-tunisie-le-president-kais-saied-seul-en-scene-pour-sa-reelection_6221545_3212.html

KAYNAKÇA

Les Ouvrages

Aristoteles, « Politika (Politique) » (5ème édition (Traduction : M. Tunçay), Maison édition Remzi, 2000

ARSLAN, Rıza, « Siyaset Bilimine Giriş (Introduction à la Science Politique) » Maison édition Dora, Bursa, 2016

BARBERIS, Mauro et d'autres auteurs, « La Séparation des pouvoirs », Maison édition Seuil, 2012

CATUSSE, Myriam et d'autres, « Scènes et Coulisses de l'élection au Maroc », Institut de recherches et d'études sur les mondes arabes et musulmans, Karthala, Aix-en-Provence, 2005

CRETTEZ, Xavier et d'autres, « Introduction à la Science Politique », Maison édition Armand Colin, 2018

ÇAHA, ÖMER, « Siyaset Bilimi (Science Politique) », éditeur Halis Çetin, İstanbul, 2011

ÇETIN, Halis, « Siyaset Bilimi (Science Politique) », Maison édition d'Orion, Istanbul, 2020

DAHL, Robert A., « Democracy and Its Critics », New Haven and London, Yale University Press, 1989

DUVERGER, Maurice, « Siyasi Partiler (Parties Politiques) », (Traduction: Prof. Dr. Ergun Özbudun), Ankara, 1974

DUVERGER, Maurice, « Le système politique français », 21ème édition, Maison édition d'Universitaires de France – PUF, 1996

DUVERGER, Maurice, « L'influence des systèmes électoraux sur la vie politique », PRESSES DE SCIENCES PO, 2012

DUVERGER, Maurice, « Siyasal Rejimler » (Traduction par T. Tunçdoğan). Maison édition Soysal, İstanbul, 1986

ELGIE, R., Moestrup, S. et d'autres, « Semi-presidentialism and Democracy », Palgrave Macmillan, London, 2011

FARREL David M., « Electoral Systems, A Comparative Study », 2nd Edition, Palgrave Macmillan, 2011

HEYWOOD, Andrew, « Politics », 5ème édition, maison édition Bloomsbury Academic, 2019

KAPANI, Munci, « Siyaset Bilimi (Science Politique) », Maison édition de Bilgi, 36ème édition, İstanbul, 2015

KINGDOM, J., & Fairclough, P., « Government and politics in Britain » An Introduction. Cambridge, Polity Press, 2003

MONTESQUIEU, « Résumé de : l'Esprit des Lois », Maison édition Flammarion, Genève, 1748

PLATON, « Devlet (État) », 24ème édition, Maison édition Banque de travail de la Turquie, (Traduction : Sebahattin Eyuboglu et M. Ali Cimcoz), İstanbul, 2020

SAMONS, Loren J., « Demokrasinin Nesi var ? (What's Wrong with Democracy?) », Traduction: Yosun Erdemli, Maison édition Yapi Kredi, İstanbul, 2013

SOHIER, Jérôme, « Système électoral, état partitocratique, régime représentatif », Maison édition d'Anthemis, Bruxelles, 2022

ŞAYLAN, Gencay, « Çağdaş Siyasal Sistemler », Maison édition Sevinç, Ankara 1981

POWELL, G. Bingham, Elections as Instruments of Democracy: Majoritarian and Proportional Visions, Yale University Press, New Haven and London, 2000

ROSKIN, Michael G., « Countries and Concepts : Politics, Geography, Culture », 13ème édition, Maison édition Pearson, 2020

REDISSI, Hamadi et d'autres ; « Le Tentation populiste, Les élections de 2019 en Tunisie », Maison édition Cérès, 2ème, Tunis, 2020

Les Articles

DETH, J. W., « What is Political Participation? Oxford Research Encyclopedia of Politics », Oxford University Press, Oxford, 2016

GALLAGHER, Michael et MITCHELL, Paul « The Politics of Electoral Systems » Oxford University Press, New York, February 2008

GUNTHER, R., & Diamond, L., « Species of Political Parties: A new typology et Party Politics », The Ohio State University, 2003

ÖZBUDUN, Ergun, « The Turkish Party System: Institutionalization, Polarization and Fragmentation », Middle Eastern Studies, V. 17, April 1981

ÖZBUDUN, Ergun; « M. Duverger'nin 'Siyasal Partiler'i ve Siyasal Partilerin İncelenmesin· de Bazı Metodolojik Problemler », Revue Faculté Juridique d'Université Ankara,, Tome: XXI, no: 1-4, 1964
SARIBAY, Ali Yasar, « Seçim Sistemleri ve Parti Sistemleri (Systèmes électoraux et systèmes parties politique) », Revue d'économie et administration d'Université Uludag, Tome 6 no : 2, Novembre 1985, Bursa

TUNÇ Hasan, « Değişikliği ve Türk Seçim Sistemi », Revue Institute Juridique Turque, Décembre 1995, no : 1

Les Thèses et les mémoires

DURAK, Muhammed Esad, « Seçim Sistemleri (Les Régimes électoraux) », Thèse de licence, Département Science Politique et Public Administration de la Faculté Sciences de Sociale et d'Humain d'Université Necmettin Erbakan, Encadré par Prof. Onder Kutlu, Konya, 2016

ERAY, Sinem, « Determination of election systems on the principle of justice in representation; country analysis », thèse de doctorate, Université Bahçesehir, Encadré par Prof. Esra Hatipoglu, Istanbul, 2022

ERTURK, Ceren, « Determination of electoral systems on stability in administration and justice in representation », thèse de mastère, Université Balikesir, Encadré par Riza Aslan, Balikesir, 2017

ERDOĞAN, Murat, « Relations between electoral systems and political parties », thèse de mastère, Université Gazi, Encadré par Hasan TUNÇ Ankara, 2013

Les Ressources en ligne

BBC NEWS Afrique, « Tunisie : la démocratie est-elle en train d'être sapée ? », <https://www.bbc.com/afrique/region-65359910> (Date accès: 20.05.2024).

LeMonde, « En Tunisie, le président, Kaïs Saïed, seul en scène pour sa réélection», https://www.lemonde.fr/afrique/article/2024/03/12/en-tunisie-le-president-kais-saied-seul-en-scene-pour-sa-reelection_6221545_3212.html

Jeune Afrique, Cinq questions pour comprendre comment Kaïs Saïed cherche à éradiquer l'opposition tunisienne, <https://www.jeuneafrique.com/1493630/politique/tunisie-cinq-questions-pour-comprendre-la-neutralisation-de-lopposition/>

Les Textes Officiels

CONSTITUTION DE LA REPUBLIQUE TUNISIENNE, Publication de l'Imprimerie Officielle de la République Tunisienne, 2022 http://www.iort.gov.tn/WD120AWP/WD120Awp.exe/CTX_2600-36zmJnENwhkb/Principal/SYNC_1306607470 (Page consultée 28 Octobre 2022)

Has French Hegemony in the Sahel Been Dethroned? The Sahel States Alliance and Russia's Ascendant Influence

Sahel De Fransız Hegemonyasına Son mu? Sahel Devletleri İttifakı ve Rusya'nın Artan Etkisi

Nigora KHODZHAMBERDİEVA

Bursa Uludağ Üniversitesi, Bursa, Türkiye

nigora.kh11@gmail.com

0000-0002-6880-6022

Abstract

The Sahel region, nestled between the Sahara Desert and tropical forests in northern Africa, holds significant regional and international importance owing to its natural resources and strategic positioning. France's enduring historical, cultural, economic, and military sway over Sahelian countries dates back to the colonial era. Moreover, the Sahel remains a hotspot for terrorist activities, leading to recurrent periods of instability. The military coup in Niger in July 2023, one of the Sahel nations, has precipitated a shift in the regional strategic equilibrium. Subsequent to the coup, the Economic Community of West African States (ECOWAS), under French influence, formulated plans to intervene in Niger to reinstate the previous regime. However, the coup regime in Niger garnered support from military factions in Mali and Burkina Faso. In response, the new administration in Niger pledged to permit the entry of troops from Mali and Burkina Faso in the event of an ECOWAS intervention. Two months later, on September 16, 2023, Malian President Assimi Goita announced the establishment of the Sahel States Alliance aimed at collective defense and mutual assistance among Mali, Burkina Faso, and Niger in the Liptako-Gourma region.

The Sahel Alliance seeks to bolster cooperation in economic, political, and military spheres among Mali, Niger, and Burkina Faso. In pursuit of this objective, the Alliance's presence in the Sahel region portends the potential emergence of a new power paradigm. This article scrutinizes the regional impact of the Sahel Alliance and posits that challenging French hegemony in the Sahel now holds regional significance transcending national boundaries. Furthermore, the burgeoning influence of Russia in the region and its potential to reshape regional dynamics will be deliberated. Conclusively, this article suggests that post-alliance establishment, French hegemony may wane while Russia's sway in the region may burgeon.

Keywords: Africa, Sahel States Alliance, Russia, French Hegemony.

Özet

Afrika kıtasının kuzeyinde konumlanan Sahel bölgesi, Sahra Çölü ile tropik ormanlar arasındaki hat boyunca uzanan, doğal kaynakları ve stratejik konumu sayesinde bölgesel ve uluslararası alanda önem arz etmektedir. Sahel'deki ülkeler üzerinde Fransa'nın, kolonyal dönemden beri uzanan tarihsel, kültürel, ekonomik ve askeri etkileri belirgindir. Aynı zamanda Sahel bölgesi, terör örgütlerinin faaliyet gösterdiği ve bu nedenle periyodik olarak istikrarsızlıkların yaşandığı bir coğrafyadır. Sahel ülkelerinden biri olan Nijer'de Temmuz 2023'teki askeri darbe olayı, bölgesel stratejik bir güç dengesinde değişikliğe yol açmıştır. Darbenin ardından, Fransa'nın etkin olduğu Batı Afrika Devletleri Ekonomik Topluluğu (ECOWAS), eski yönetimi yeniden tesis etmek amacıyla Nijer'e müdahale planları yapmıştır. Ancak, Nijer'deki darbe yönetimi, Mali ve Burkina Faso'daki askeri gruplar tarafından desteklenmiştir. Yeni Nijer yönetimi, ECOWAS müdahalesi durumunda Mali ve Burkina Faso birliklerine ülkeye giriş izni vereceğini belirtmiştir. İki ay sonra ise, 16 Eylül 2023'te Mali Devlet Başkanı Assimi Goita, Liptako-Gourma bölgesindeki Mali, Burkina Faso ve Nijer devletleri arasında kolektif savunma ve karşılıklı yardımlaşma amacıyla Sahel Devletleri İttifakı'nı kurduğunu açıklamıştır.

Sahel İttifakı, Mali, Nijer ve Burkina Faso arasında ekonomik, siyasi ve askeri alanlarda işbirliğini güçlendirmeyi hedeflemektedir. Bu amaç doğrultusunda, İttifak'ın Sahel bölgesindeki varlığı, yeni bir güç dinamiğinin oluşabileceğine işaret etmektedir. Bu makalede, Sahel İttifakı'nın bölgesel etkisi

incelenerek olup, Sahel bölgesinde Fransız egemenliğine karşı çıkmanın artık ulusal boyutun ötesinde bölgesel bir önem arz ettiği öne sürülmektedir. Ayrıca Rusya'nın bölgedeki artan etkisi ve bu etkinin bölge dinamiğini nasıl değiştireceği tartışılacaktır. Bu makalede, kurulan ittifakın ardından Fransız hegemonyasının zayıflayabileceği ve Rusya'nın bölge üzerindeki etkisinin artabileceği sonucuna varılmıştır.

Anahtar kelimeler: Afrika, Sahel Devletler İttifakı, Rusya, Fransız Hegemonyası.

Introduction

The Sahel region, situated in the northern part of the African continent, commands significant strategic importance due to its position along the transitional zone between the Sahara Desert and the tropical rainforests, coupled with its rich natural resources. Historically, this region has been shaped by various external powers, with France's colonial and enduring influence in historical, cultural, economic, and military domains being particularly notable.⁴⁴⁰ However, recent years have also highlighted the Sahel's vulnerability to terrorist activities and periodic instability.⁴⁴¹

This study aims to analyze the impact of recent developments in the Sahel on regional strategic dynamics. A pivotal event is the military coup in Niger that occurred in July 2023⁴⁴², which signifies a major shift in these dynamics. In response, the Economic Community of West African States (ECOWAS), a body where France has substantial influence, has planned interventions to restore the ousted administration. Nevertheless, the coup regime in Niger has received support from military groups in Mali and Burkina Faso, and this new government has indicated it would permit Malian and Burkinabe forces to enter Niger if ECOWAS intervenes. These developments suggest the emergence of new alliances and cooperative arrangements within the Sahel region. Notably, on September 16, 2023, Mali's President Assimi Goita announced the formation of the Sahel States Alliance, aimed at collective defense and mutual assistance among Mali, Burkina Faso, and Niger in the Liptako-Gourma region.⁴⁴³ This alliance seeks to enhance economic, political, and military cooperation among the three nations and signifies the formation of new power dynamics in the region.⁴⁴⁴ This development challenges France's traditional dominance and indicates a potential weakening of its influence.

The establishment of the Sahel States Alliance reflects the Sahelian countries' increasing efforts to operate independently of French influence and is reshaping regional strategic balances. Additionally, these changes open the door for a potential increase in the influence of other external actors, particularly Russia. In recent years, Russia has been augmenting its influence across Africa and is exhibiting a similar trend in the Sahel region.⁴⁴⁵ Russia is emerging as a key player in the Sahel Alliance and the evolving power dynamics. Its presence is manifesting through military aid, economic partnerships, and diplomatic engagements, raising questions about how the Sahel Alliance might amplify Russia's influence in the region and how this could reshape regional dynamics.

This article will explore the regional implications of the Sahel States Alliance, the nature of resistance to French sovereignty, and the growing influence of Russia. It will provide a detailed examination of the Sahel region's historical context, the regional ramifications of the coup in Niger, the establishment of the Sahel States Alliance, the erosion of French sovereignty in the region, and Russia's expanding

⁴⁴⁰ Medessoukou, S. (2018). The Foreign Security Policy in Africa: France in Sahel Region. *American Scientific Research Journal of Engineering, Technology and Sciences (ASRJETS)*, 47(1), 156-165.

⁴⁴¹ Çonkar, A. B. (2020). Development and security challenges in the Sahel region. *Draft Report. Mediterranean and Middle East Special Group (GSM). Nato Parliamentary Assembly*, 6.

⁴⁴² Korotayev, A., Issaev, L., Ilyina, A., Zinkina, J., & Voronina, E. (2024). Revolutionary history of Niger: From independence to 2023 Coup. In *Terrorism and political contention: New perspectives on North Africa and the Sahel region* (pp. 169-194). Cham: Springer Nature Switzerland.

⁴⁴³ Alliance Sahel. (n.d.). *Sahel Alliance*. Alliance Sahel. Retrieved July 20, 2024, from <https://www.alliance-sahel.org/en/sahel-alliance/>

⁴⁴⁴ Alliance Sahel. (n.d.). *Sahel Alliance*. Alliance Sahel. Retrieved August 1, 2024, from <https://www.alliance-sahel.org/en/sahel-alliance/>

⁴⁴⁵ Хмелева Г. (2023). Состояние, Тенденции И Перспективы Российско-Африканской Торговли, *Российский Внешнеэкономический Вестник* 7/2023, 75-91.

role. This analysis aims to shed light on how power balances in the Sahel have evolved and what these changes mean on both regional and international levels.

France's Historical Influence in the Sahel Region

France's influence in the Sahel region has endured from the colonial era to the present. During the late 19th century colonial expansion, France brought many Sahelian countries under its control through colonial administrations, significantly shaping their political, economic, and social frameworks.⁴⁴⁶ In the colonial period, France established a lasting influence by controlling the region's natural resources and strategic locations. This influence has continued in various forms into the post-independence era.⁴⁴⁷

Economic aid, development projects, military collaborations, and cultural ties have been crucial in maintaining France's presence in the region.⁴⁴⁸ Post-independence, France has perpetuated the economic dependency of its former colonies through extensive support packages and development assistance.⁴⁴⁹ France's military cooperation and establishment of military bases in the region have solidified its strategic and security interests.⁴⁵⁰ Additionally, the widespread use of the French language and culture in education and as an official language underscores the continued cultural influence of France. However, the Sahel is also notable for the presence and activities of terrorist organizations. In recent years, the region has become a hotspot for intense terrorist activity.⁴⁵¹ These groups exacerbate instability and insecurity, prompting Sahelian countries to reassess their relationships with external powers.⁴⁵² The presence of these organizations significantly impacts the security policies and foreign relations of the states in the region.

While France's historical influence in the Sahel persists, emerging regional dynamics and alliances are challenging this influence. Recent developments suggest that France's traditional dominance may diminish, and Sahelian countries may increasingly strive for independence from French influence.⁴⁵³ This shift is contributing to the emergence of new power dynamics in the Sahel.

The Military Coup in Niger and Its Regional Repercussions

On September 16, 2023, Mali's President Assimi Goita announced the formation of the Sahel States Alliance, a strategic initiative designed to foster collective defense and mutual support among Mali, Burkina Faso, and Niger within the Liptako-Gourma region.⁴⁵⁴ This alliance marks a pivotal development aimed at strengthening economic, political, and military cooperation among the Sahelian nations. The Sahel States Alliance is intended to serve as a platform for strategic solidarity among its members, reconfiguring the region's existing power dynamics.⁴⁵⁵

⁴⁴⁶ Guichaoua, Y. (2020). The bitter harvest of French interventionism in the Sahel. *International Affairs*, 96(4), 895-911.

⁴⁴⁷ Trnovec, S. (2020). THE CHALLENGES OF COLONIAL RULE IN WEST AFRICAN SAHEL-THE CASE OF FRENCH WEST AFRICA 1900-1930. *Asian & African Studies* (13351257), 29(2).

⁴⁴⁸ Erforth, B. (2015). Thinking Security: A Reflectivist Approach to France's Security Policy-Making in sub-Saharan Africa. 97-111.

⁴⁴⁹ Martin, G. (1985). The historical, economic, and political bases of France's African policy. *The Journal of modern African studies*, 23(2), 189-208.

⁴⁵⁰ Erforth, B. (2020). Multilateralism as a tool: Exploring French military cooperation in the Sahel. In *French Interventions in Africa* (pp. 88-110).

⁴⁵¹ Alexander, Y. (2015). Terrorism in North Africa and the Sahel: Threats and responses. In *Terrorist Threats in North Africa from a NATO Perspective*. IOS Press. (1-13).

⁴⁵² Medessoukou, S. (2018). The Foreign Security Policy in Africa: France in Sahel Region. *American Scientific Research Journal of Engineering, Technology and Sciences (ASRJETS)*, 47(1), 156-165.

⁴⁵³ Чернега, В. Н. (2018). Франция и вооруженные конфликты в Африке. *Актуальные проблемы Европы*, (4), 103-115.

⁴⁵⁴ "Mali, Niger and Burkina Faso establish Sahel security alliance", Al Jazeera, 16 Sep 2023, Accessed 20 June 2024 from <https://www.aljazeera.com/news/2023/9/16/mali-niger-and-burkina-faso-establish-sahel-security-alliance>.

⁴⁵⁵ Alliance Sahel. (n.d.). *Alliance Sahel*. Accessed July 20, 2024, from <https://www.alliance-sahel.org/en/sahel-alliance/>.

A key motivation behind the creation of this alliance is the intent to counterbalance France's enduring regional influence. Since the colonial era, France has exerted considerable influence in the Sahel through economic aid, military partnerships, and cultural connections.⁴⁵⁶ However, recent years have seen a rise in instability and terrorist activities in the Sahel, prompting the regional states to seek new forms of cooperation. In this context, the Sahel States Alliance can be interpreted as a response to France's historical dominance.

The alliance seeks to bolster economic cooperation by implementing policies to enhance trade and investment among member states.⁴⁵⁷ Planned initiatives include joint ventures in infrastructure development, energy cooperation, and agricultural advancement. Additionally, the alliance aims to promote democratic processes and good governance practices.⁴⁵⁸ Through various diplomatic efforts, the alliance is focused on ensuring regional stability and fostering sustainable development.

In the realm of military cooperation, the Sahel States Alliance is focused on developing unified defense strategies and improving coordination in counter-terrorism efforts. The member states are working to combine their military resources to more effectively address regional security threats.⁴⁵⁹ This involves conducting joint military exercises, sharing intelligence, and enhancing border security cooperation.

The formation of the Sahel States Alliance signifies a shift in regional power dynamics, highlighting a move towards a more regionally focused balance of power. This development underscores the emergence of a new regional strategy that challenges the historical influence of France. Furthermore, when considered alongside the growing involvement of other external actors, such as Russia, these changes suggest a potential reconfiguration of strategic structures within the Sahel.

In summary, the establishment of the Sahel States Alliance represents a significant development in the Sahel region, reshaping power dynamics and enhancing regional cooperation. This alliance serves as a counterbalance to France's historical influence while increasing the strategic importance of the Sahel region on the international stage. Consequently, the regional and global implications of the Sahel States Alliance are expected to become increasingly prominent.

The Erosion of France's Dominance in the Region

The erosion of France's dominance in the Sahel region has precipitated significant shifts in regional dynamics in recent years. Central to these transformations are developments such as the formation of the Sahel Alliance and the coup in Niger. Historically, France's influence in the Sahel was bolstered by a substantial military and economic presence. However, this influence is increasingly being questioned due to a confluence of internal and external factors.

The establishment of the Sahel Alliance represents a direct challenge to France's longstanding dominance. This alliance aims to foster greater strategic alignment and cooperation among Sahelian nations. France's historic role as the primary external actor in the region has been notably undermined by the creation of this alliance, which reflects a growing desire among Sahelian countries to assert their autonomy from French influence. This shift signifies a broader re-evaluation of traditional concepts of regional sovereignty and strategic control.

The coup in Niger marks a critical juncture in this process. The aftermath of the coup suggests that France's influence in the region may further diminish, potentially being supplanted by new regional alliances. In this context, the Sahelian countries' efforts to develop an independent strategy to protect

⁴⁵⁶ Guichaoua, Y. (2020). The bitter harvest of French interventionism in the Sahel. *International Affairs*, 96(4), 895-911.

⁴⁵⁷ Alliance Sahel. (n.d.). *Alliance Sahel*. Accessed July 20, 2024, from <https://www.alliance-sahel.org/en/sahel-alliance/>.

⁴⁵⁸ The Sahel Alliance and its members are taking action through over 1,000 projects. *Alliance Sahel*. Accessed 23 June 2024 from <https://www.alliance-sahel.org/en/the-projects/>.

⁴⁵⁹ Al Jazeera. (2023, September 17). Sahel States Alliance: New military cooperation initiative in the Sahel region. Al Jazeera. <https://www.aljazeera.com/news/>. Accessed July 1, 2024.

their security and economic interests are particularly significant.⁴⁶⁰ The increasing cooperation among these countries is challenging France's traditional spheres of influence and promoting new dynamics in the region.

This evolving situation also enhances the potential for other external actors, notably Russia, to increase their influence. Russia is actively expanding its presence in the Sahel through various strategic initiatives. The rising Russian engagement is setting the stage for a realignment of power in areas traditionally dominated by France. Russian military and economic support is filling the void left by France's waning influence, augmenting Russia's role in the region.⁴⁶¹

In summary, the decline of France's dominance in the Sahel is driving profound changes in regional strategic balances. The impacts of the Sahel Alliance and the Niger coup are challenging France's traditional role and reshaping the strategic calculations of external actors. This evolving situation is a critical moment for understanding the Sahel's importance in international relations and the transformation of regional dynamics.

The Growing Influence of Russia

In recent years, Russia's strategic influence in Africa has markedly increased, with the Sahel region experiencing this shift most acutely. Russia has emerged as a pivotal actor in the formation of the Sahel Alliance and the region's power dynamics.⁴⁶² This burgeoning influence is underpinned by a multifaceted strategy involving military aid, economic cooperation, and diplomatic engagement. Russia's military presence in the Sahel has expanded significantly, particularly through private military companies and advisors. Entities like the Wagner Group conduct operations in Sahelian countries and offer training and advisory services to local security forces.⁴⁶³ This military assistance allows Sahel countries to overhaul their security strategies and poses a direct challenge to France's long-standing military dominance.⁴⁶⁴ Russia's military activities diminish the Sahel countries' reliance on France and enhance their indigenous security capabilities.

Economically, Russia's influence in the Sahel is evidenced by strategic investments in energy, mining, and infrastructure projects.⁴⁶⁵ Through financial backing and technical support, Russia strengthens its economic ties with Sahelian nations and aids in diversifying their development strategies. These investments, particularly in the energy and mining sectors, amplify Russia's economic impact and erode France's economic hegemony in the region.⁴⁶⁶ Consequently, Sahel countries' economic dependence on France diminishes, and Russia secures a prominent role in regional economic strategies.

⁴⁶⁰ "The Sahel: A Deadly New Era in the Decades-Long Conflict", ACLED, 17 Jan 2024. Accessed 12 July 2024 from <https://acleddata.com/conflict-watchlist-2024/sahel/>.

⁴⁶¹ Неф, Т. Д. (2024). *Роль Франции в обеспечении международной безопасности в Сахельно-Сахарском регионе* (Doctoral dissertation, Сибирский федеральный университет).

⁴⁶² Круглый стол "Альянс государств Сахеля как новый элемент региональной безопасности: вызовы и возможности для России". Jan 2024, РСМД. Accessed 12 July 2024 from <https://russiancouncil.ru/news/kruglyy-stol-alyans-gosudarstv-sakhelya-kak-novyy-element-regionalnoy-bezopasnosti-vyzovy-i-vozmozhn/>.

⁴⁶³ Ameyaw-Brobbe, T., & Antwi-Danso, V. (2024). Selling security to Africa: Private Military and Security Companies (PMSCs) and the fate of African intrastate security. *Small Wars & Insurgencies*, 1-29.

⁴⁶⁴ Akinola, A. (2024). Military Coups and Democratisation in Africa: Rethinking the Role of Foreign Military Actors. In *The Resurgence of Military Coups and Democratic Relapse in Africa* (pp. 177-201). Cham: Springer Nature Switzerland.

⁴⁶⁵ ACMA, B., & TEKANG, P. (2024). Power in The Sun: An Evaluation of The Economic Effects of Russian-Africa Relations Within A Decade. *Politi Sci Int*, 2(1), 1-9.

⁴⁶⁶ Omotuyi, S., Agunyai, S. C., & Phago, K. (2024). The Changing Dynamics of Franco-Malian Relations: The Resurgence of the Military Coup and the Growing Influence of Russia in Mali. *African Renaissance*, 21(2), 151-172.

On the diplomatic front, Russia's engagements with Sahel countries fortify its strategic foothold in the region.⁴⁶⁷ Through bilateral agreements and supportive policies in international forums, Russia enhances the global diplomatic standing of Sahel nations. These diplomatic efforts elevate the Sahel's significance in international relations and contribute to the reshaping of regional strategies.⁴⁶⁸ France's influence faces increasing competition from Russia's diplomatic activities, presenting a potential threat to French hegemony.

In summary, Russia's escalating influence in the Sahel region prompts profound shifts in regional strategic balances. Russia's military aid, economic cooperation, and diplomatic strategies paved the way for a new power equilibrium in areas historically dominated by France. These developments redefine the Sahel's role in international relations and the future trajectory of regional strategies. Russia's rising influence is perceived as a factor that partially threatens France's historical hegemony, highlighting the critical importance of this shift for the Sahel's international strategic role and regional security policies.

Conclusion and Discussion

The establishment of the Sahel Alliance has signaled a fundamental shift in the power dynamics of the Sahel region. This new coalition has emerged as a key factor undermining France's long-standing traditional influence in the area. The weakening of French hegemony, coupled with the growing presence of Russia, indicates the formation of a new power equilibrium. However, whether Russia's influence will fully replace French dominance is contingent upon the evolving strategic relationships in the region.

Russia has expanded its role in the Sahel through military assistance, economic partnerships, and diplomatic initiatives. Its military support, delivered via private military companies and advisors, has enabled Sahelian countries to diversify their security strategies, thereby challenging France's military influence. Economically, Russia's investments in energy and mining sectors have bolstered its economic impact, simultaneously diminishing France's historical economic hegemony. Diplomatically, Russia's growing relationships with Sahelian countries have enhanced the region's international profile and strategic significance.

Nevertheless, the formation of the Sahel Alliance does not equate to a total loss of French influence. France has long cultivated relationships with Sahelian nations and maintained a significant strategic presence. Its military involvement, particularly in addressing regional security concerns, remains a crucial factor. Consequently, while France's role in the Sahel may be experiencing some degree of weakening, it has not been entirely eclipsed. Instead, a nuanced power balance is emerging between French and Russian influences.

The creation of the Sahel Alliance and the increasing Russian influence has precipitated a reconfiguration of strategic balances in the region. This evolving dynamic allows Sahelian countries to pursue a more autonomous role in international affairs and to fortify their collaborations with various external actors. Russia's deepening ties with Sahel Alliance members are reinforcing the region's standing in global diplomacy and consolidating Russia's strategic footprint. In this context, the impact of the Sahel Alliance and Russia's rising role underscore not the outright end of French hegemony, but a rebalancing of regional power dynamics. This shift reflects significant transformations in the Sahel's international strategic role and regional security policies.

⁴⁶⁷ Лотфи, С. (2024). Алжирско-российские отношения: стратегическое партнерство в эпоху геополитики. *Вестник Российского университета дружбы народов. Серия: Международные отношения*, 24(2), 204-215.

⁴⁶⁸ Круглый стол "Альянс государств Сахеля как новый элемент региональной безопасности: вызовы и возможности для России". Jan 2024, РСМД. Accessed 12 July 2024 from <https://russiancouncil.ru/news/kruglyy-stol-alyans-gosudarstv-sakhelya-kak-novyy-element-regionalnoy-bezopasnosti-vyzovy-i-vozmozhn/>.

KAYNAKÇA

- Acma, B., & Tekang, P. (2024). Power in The Sun: An Evaluation of The Economic Effects of Russian-Africa Relations Within A Decade. *Politi Sci Int*, 2(1), 1-9.
- Akinola, A. (2024). Military Coups and Democratisation in Africa: Rethinking the Role of Foreign Military Actors. In *The Resurgence of Military Coups and Democratic Relapse in Africa* (pp. 177-201). Cham: Springer Nature Switzerland.
- Al Jazeera. (2023, September 17). Sahel States Alliance: New military cooperation initiative in the Sahel region. Al Jazeera. <https://www.aljazeera.com/news/>. Accessed July 1, 2024.
- Alexander, Y. (2015). Terrorism in North Africa and the Sahel: Threats and responses. In *Terrorist Threats in North Africa from a NATO Perspective*. IOS Press. (1-13).
- Alliance Sahel. (n.d.). *Sahel Alliance*. Alliance Sahel. Retrieved July 20, 2024, from <https://www.alliance-sahel.org/en/sahel-alliance/>
- Ameyaw-Brobbe, T., & Antwi-Danso, V. (2024). Selling security to Africa: Private Military and Security Companies (PMSCs) and the fate of African intrastate security. *Small Wars & Insurgencies*, 1-29.
- Çonkar, A. B. (2020). Development and security challenges in the Sahel region. *Draft Report. Mediterranean and Middle East Special Group (GSM). Nato Parliamentary Assembly*, 6.
- Erforth, B. (2015). Thinking Security: A Reflectivist Approach to France's Security Policy-Making in sub-Saharan Africa. 97-111.
- Erforth, B. (2020). Multilateralism as a tool: Exploring French military cooperation in the Sahel. In *French Interventions in Africa* (pp. 88-110).
- Guichaoua, Y. (2020). The bitter harvest of French interventionism in the Sahel. *International Affairs*, 96(4), 895-911.
- Korotayev, A., Issaev, L., Ilyina, A., Zinkina, J., & Voronina, E. (2024). Revolutionary history of Niger: From independence to 2023 Coup. In *Terrorism and political contention: New perspectives on North Africa and the Sahel region* (pp. 169-194). Cham: Springer Nature Switzerland.
- Mali, Niger and Burkina Faso establish Sahel security alliance, *AlJazeera*, 16 Sep 2023, Accessed 20 June 2024 from <https://www.aljazeera.com/news/2023/9/16/mali-niger-and-burkina-faso-establish-sahel-security-alliance>.
- Martin, G. (1985). The historical, economic, and political bases of France's African policy. *The Journal of modern African studies*, 23(2), 189-208.
- Medessoukou, S. (2018). The Foreign Security Policy in Africa: France in Sahel Region. *American Scientific Research Journal of Engineering, Technology and Sciences (ASRJETS)*, 47(1), 156-165.
- Omotuyi, S., Agunyai, S. C., & Phago, K. (2024). The Changing Dynamics of Franco-Malian Relations: The Resurgence of the Military Coup and the Growing Influence of Russia in Mali. *African Renaissance*, 21(2), 151-172.
- The Sahel Alliance and its members are taking action through over 1,000 projects. *Alliance Sahel*. Accessed 23 June 2024 from <https://www.alliance-sahel.org/en/the-projects/>.
- The Sahel: A Deadly New Era in the Decades-Long Conflict, *ACLED*, 17 Jan 2024. Accessed 12 July 2024 from <https://acleddata.com/conflict-watchlist-2024/sahel/>.
- Trnovec, S. (2020). The Challenges Of Colonial Rule In West African Sahel-The Case Of French West Africa 1900-1930. *Asian & African Studies* (13351257), 29(2).
- Круглый стол "Альянс государств Сахеля как новый элемент региональной безопасности: вызовы и возможности для России". Jan 2024, *РСМД*. Accessed 12 July 2024 from <https://russiancouncil.ru/news/kruglyy-stol-alyans-gosudarstv-sakhelya-kak-novyy-element-regionalnoy-bezopasnosti-vyzovy-i-vozmozhn/>.
- Лотфи, С. (2024). Алжирско-российские отношения: стратегическое партнерство в эпоху геополитики. *Вестник Российского университета дружбы народов. Серия: Международные отношения*, 24(2), 204-215.
- Неф, Т. Д. (2024). *Роль Франции в обеспечении международной безопасности в Сахело-Сахарском регионе* (Doctoral dissertation, Сибирский федеральный университет).
- Хмелева Г. (2023). Состояние, Тенденции И Перспективы Российско-Африканской Торговли, *Российский Внешнеэкономический Вестник* 7/2023, 75-91.
- Чернега, В. Н. (2018). Франция и вооруженные конфликты в Африке. *Актуальные проблемы Европы*, (4), 103-115.

The Political Transitions in the Sahel Where They Are From and Where They Are Going?

La Montée de l'Afrique dans le Paysage Géopolitique Mondial: Opportunités et Défis

Younoussa BOUBE KOUKE
Inonu University, Malatya, Türkiye
Younoussaboubekouke@gmail.com

Abstract

(PHD Student In Political Sciences And Geopolitics, Mohammed University In Rabat)
youness.ababoul17@gmail.com

Since the independence of African countries, Africa has been facing multiple crises. The African continent was a source of threat and instability for the rest of the world, because this continent is often the main victim of security challenges such as terrorism, ethnic wars, coups... In addition, the country is facing the repercussions of climate change, the food crisis and poverty. All these challenges have set themselves on the path to Africa. However, today, in a new geopolitical context, Africa has seen itself as the center of major global issues and is being reclassified geopolitically. Indeed, at the internal level, the growth of the African continent is based on levers such as economic, demographic growth, raw materials. At the international level, the changes taking place in the current international system constitute an opportunity for Africa to reappear as a primary pole of the international community. In this sense, the transition from a unipolar world to a multipolar world offers the continent an opportunity to emerge as an influential force on a global scale. The decline of France in Africa is an essential element to understand the rise of Africa internationally. But the insertion of new foreign players into the world such as China and Russia is a two-sided coin.

Key Words : Actor – Africa -Shaping -Multipolar

Résumé :

Depuis l'indépendance des pays africains, l'Afrique s'est trouvée en face de multiples crises. Le continent africain était une source de menace et d'instabilité pour le reste du monde, car ce continent est souvent la principale victime des défis sécuritaires tels que le terrorisme, les guerres ethniques, les coups d'état... En plus, le continent fait face aux répercussions des changements climatiques, la crise alimentaire et la pauvreté. Tous ces défis se sont mis sur le chemin de l'Afrique.

Pourtant, aujourd'hui, dans un nouveau contexte géopolitique, l'Afrique s'est vue comme le centre des grands enjeux mondiaux et est reclassée géopolitiquement. En effet, sur le plan interne, l'essor du continent africain repose sur des leviers tels que la croissance économique, démographique, les matières premières. Sur le plan international, les changements qui s'opèrent dans le système international actuel constituent une opportunité que l'Afrique réapparaisse comme pôle primordial de la communauté internationale⁴⁶⁹. Dans ce sens, la transition d'un monde unipolaire vers un monde multipolaire offre au continent une opportunité d'émerger comme une force influente à l'échelle mondiale. Le déclin de la France en Afrique est un élément essentiel pour comprendre la montée de l'Afrique à l'international. Mais l'insertion de nouveaux acteurs étrangers dans le continent comme la Chine et la Russie est une pièce à deux faces.

Mots clés : Acteur - Afrique - Façonnement – Multipolaire –

⁴⁶⁹ Jawad Keddouri(2023),vers un nouvel ordre mondial:Quel positionnement pour l'Afrique et le Maroc?

Introduction :

« Le 21e siècle sera celui de l'Afrique⁴⁷⁰ ».

L'Afrique est un vaste continent composé de 54 pays. Ce continent s'est souvent vu comme une région marginalisée et oubliée par le monde, par contre, il a été un enjeu géopolitique mondial. En effet, l'histoire de l'Afrique a commencé après la décolonisation. Dès ce moment charnière gravée dans la mémoire des africains, le continent a fait des signes dont l'objectif consistait la grande volonté de l'Afrique d'être prospère et développée. Toutefois, le continent a toujours été une source d'instabilité et de menace pour le reste du monde.

Aujourd'hui, dans un contexte géopolitique évolutif caractérisé par l'installation d'un système multipolaire, l'Afrique connaît une dynamique sans précédent. En outre, dans un contexte mondial de recomposition géopolitique sur la scène internationale, l'Afrique s'est engagée au cours des trois dernières décennies dans un processus inédit d'ouverture vers le monde, marqué notamment par une diversification de ses partenariats extérieurs. Personne ne doute que le continent constitue une zone menacée par une série de facteurs tels que, l'instabilité politique, le terrorisme, le crime organisé, l'insécurité politique et d'autres menaces qui pèsent sur l'Afrique. Pourtant, depuis quelques années, ce continent se place dans des échelles de croissance significative, qui marque une rupture radicale avec les deux décennies précédentes. En plus, c'est la dynamique interne que connaît l'Afrique qui s'inscrit à la base de son émergence. Ainsi, les métamorphoses du système international offre à l'Afrique une grande opportunité pour être un pôle essentiel de la communauté internationale. Dans un monde multipolaire, la possibilité d'une Afrique montante est en augmentation, c'est une évidence.

L'intérêt de l'étude :

L'intérêt de ce sujet est très important, car cette étude permettra de comprendre les enjeux et les défis de la montée de l'Afrique en tant qu'acteur international

Les objectifs de l'étude :

On peut résumer les objectifs de cette étude comme suit :

- 1-Mettre en évidence la nouvelle dynamique de l'Afrique
- 2-Analyser les nouveaux changements géopolitiques mondiaux et leurs impacts sur le continent africain
- 3-Voir à quel point l'Afrique pourrait prendre part au façonnement du futur ordre mondial
- 4-Relever les principaux défis d'une Afrique émergente

La méthodologie adoptée :

Pour bien évoquer ce sujet, on a basé sur deux méthodes :

- 1-La méthode descriptive : permettra d'observer et de décrire les nouvelles réalités géopolitiques mondiales et la dynamique africaine pour pouvoir parvenir à déterminer à quel point l'Afrique pourrait jouer un rôle crucial dans les affaires internationales.
- 2-La méthode qualitative : cette approche permettra d'analyser les données statistiques qui concerne la croissance économique des pays africains.

La problématique :

Nul ne peut ignorer les défis existentiels de l'Afrique, mais, d'un point de vue optimiste, aujourd'hui, on voit clairement que le continent africain est en métamorphose profonde en raison de la dynamique interne africaine et les grands changements du système international. Au-delà, on peut poser la problématique suivante :

Dans quelle mesure l'Afrique pourrait-elle contribuer au façonnement du futur ordre mondial ?

L'hypothèse de l'étude :

⁴⁷⁰ Jean-Michel Severino et Olivier Ray(2010),le Temps de l'Afrique

Cette étude repose sur une hypothèse essentielle qui consiste que depuis l'indépendance des pays africains, l'Afrique s'est souvent vue comme une région marginalisée au regard des défis sécuritaires du continent. Cependant, aujourd'hui, la dynamique interne de l'Afrique et la nouvelle donne géopolitique mondiale offrent une grande opportunité au continent d'être un acteur crucial dans la scène internationale.

Pour de tenter de répondre à cette question fondamentale, nous analyserons dans un premier lieu les perspectives de la montée de l'Afrique dans la scène internationale, et dans un second lieu sera abordé les défis de l'émergence de l'Afrique en tant qu'acteur international

Premièrement : les perspectives de la montée de l'Afrique dans la scène internationale :

Certes, aujourd'hui, l'Afrique est en ascension claire, et cette métamorphose du continent trouve ses racines dans la dynamique interne africaine d'une part, et d'autres part dans les opportunités qu'offrent les changements actuels du système international

A-Les atouts endogènes de l'Afrique :

C'est évident que l'Afrique est un continent aux multiples ressources naturelles⁴⁷¹. De plus, le continent africain a des potentiels de développement importants, il dispose d'un immense potentiel agricole, minier, énergétique, touristique, culturel et humain. Sans oublier que la jeunesse africaine représente également un atout considérable pour le continent. En outre, il convient de rappeler que l'Afrique est aussi un marché en croissance pour les investissements échanges directs, avec une classe moyenne en expansion rapide

D'un autre côté, plusieurs pays africains ont enregistré une croissance économique rapide ces dernières années⁴⁷². A titre d'exemple, l'Ethiopie a enregistré une croissance économique majeure de 9.9 % entre 2014 et 2019. Le Rwanda de 7.1% et le Cote d'Ivoire de 6.9%. Du surcroît, les politiques de libéralisation économique ont contribué à stimuler la croissance de certains pays tels que le Rwanda. Dans ce sens, l'Afrique possède d'importantes réserves de pétroles, de gaz naturel et de charbon : le Nigeria, l'Algérie et l'Angola sont les trois principaux producteurs de pétrole en Afrique. Le continent possède également des ressources hydriques importantes, notamment le fleuve du Nil, le fleuve de Congo et le lac Victoria. De plus l'intégration régionale et continentale est un élément clé pour promouvoir le développement économique et politique en Afrique. Les gouvernements africains doivent renforcer les organisations régionales et continentales telles que l'Union Africaine et la CEDEAO.

Toujours dans cette même lignée d'atouts pour une Afrique émergente, la population africaine dynamique et jeune constitue un levier important vers l'essor de l'Afrique⁴⁷³. En outre, la géographie est également un autre atout pour l'Afrique. En effet, le continent africain contrôle de nombreux détroits et voies navigables vitaux pour le commerce international, la région de la Corne africaine acquiert une importance stratégique car elle surplombe l'Océan indien d'une part, et contrôle l'entrée sud du détroit de Bab Al Mandab, qui surveille un tiers du commerce international. En ajoutant que l'initiative royale internationale Atlantique lancée par le Maroc constitue une grande opportunité pour que les pays de Sahel puissent arriver à l'Europe et à la région de l'Amérique Latine.

L'Afrique devrait profiter de ces atouts internes d'une manière efficace pour se positionner à l'échelle mondiale. Cette finalité ne peut être atteinte sans bénéficier des mutations du système international.

⁴⁷¹ -Arnaud Bourgain, Jean Brot et Hubert Gérardin (2014), l'intégration de l'Afrique dans l'économie mondiale, Karthala, Paris, 300P

⁴⁷² - « Renforcer la résilience de l'Afrique face aux chocs mondiaux ». Rapport économique sur l'Afrique 2023 ; <https://www.uneca.org/fr/rapport-%C3%A9conomique-sur-l%E2%80%99afrique-2023#:~:text=Le%20Rapport%20%C3%A9conomique%20sur%20l,r%C3%A9currents%2C%20sur%20les%20%C3%A9conomies%20africaines.>

⁴⁷³ - Anthony Mangeons (2022) ; l'Afrique au futur : le renversement des mondes, Hermann, Paris, 286P

B-L 'essor de l'Afrique dans la scène internationale :

Concernant les facteurs qui sont derrière l'essor de l'Afrique dans la scène internationale, on peut mentionner bien entendu la transition que nous vivons actuellement d'un monde unipolaire vers un monde multipolaire⁴⁷⁴. En effet, les transformations que connaît le monde d'aujourd'hui se considèrent comme une opportunité pour le continent africain de participer à la création du nouvel ordre mondial, de former une métamorphose profonde qui le placera dans la position internationale qu'il mérite. Le continent se trouve à la croisée des chemins. Cette transformation fera du continent le visage d'un nouveau monde⁴⁷⁵. Alors, les options africaines à la lumière des changements mondiaux exigent de conclure des partenariats stratégiques avec toutes les puissances émergentes⁴⁷⁶, notamment la Chine et la Russie, tout en maintenant autant que possible les relations stratégiques avec les Etats-Unis et l'Europe. Dans ce sens, l'adhésion de certains pays africains (Afrique du Sud, l'Ethiopie...) aux BRICS est un élément essentiel pour renforcer l'importance stratégique du continent à l'international. Sans oublier l'importance symbolique de l'adhésion de l'UA au G20.

Un autre facteur qui s'inscrit dans ce processus de la montée de l'Afrique dans le paysage géopolitique mondial c'est le déclin de la France en Afrique. Cette évolution géopolitique constitue une véritable émancipation des pays africains de la tutelle française.

Décidément, d'un point de vue stratégique, le continent africain comprend 54 pays, tous membres des Nations Unies⁴⁷⁷, ce qui signifie que le continent dispose d'un grand pouvoir de vote dans les organisations internationales. Cela démontre aussi l'importance politique de l'Afrique dans le système international. Les résultats de vote de l'Assemblée Générale de l'ONU le 04 Mars 2022 qui concerne la condamnation de l'opération militaire contre l'Ukraine ont attiré l'attention sur une position africaine frappante envers la Russie, qui est venue à considérer l'Afrique comme une voix importante pour sortir de l'isolement international.

En outre, le continent africain pourrait être actif en matière de la résolution des conflits mondiaux. En Juin 2022, c'est au nom de la diplomatie africaine que le président sénégalais Macky Sall s'est rendu en Russie en qualité du président en exercice de l'Union Africaine, et en compagnie de Moussa Faki Mahamat, président de la Commission de l'UA. L'objet de cette visite effectuée à la demande du président russe Vladimir Poutine, est de faire partie à ce dernier des efforts que mène la présidence en exercice de l'UA pour contribuer à l'accalmie dans la guerre en Ukraine, tout en plaidant pour la libération des stocks de céréales dont le blocage affecte particulièrement les pays africains. Puis la visite du président de la CEDEAO Sissako Embalo en Russie en exprimant la volonté de l'Afrique d'apporter sa part dans les actions menées en faveur de la résolution du conflit. La même chose a été faite avec le président ukrainien Vladimir Zelensky.

Voilà parmi d'autres, deux actions significatives de la capacité de plus en plus affirmée du continent africain à renforcer sa présence sur la scène internationale en pleine recomposition⁴⁷⁸.

La montée de l'Afrique dans le paysage géopolitique mondiale fait face à de nombreux défis et menaces.

Deuxièmement : Les défis de l'émergence de l'Afrique en tant qu'acteur international :

⁴⁷⁴ - « L'Afrique et le reste du monde ; de la périphérie au centre », Vigie Afriques, Volume 2, (N°2), Décembre 2022

⁴⁷⁵ --M. Ahmet Davutoglu ; « le 21e siècle sera le siècle de l'Afrique et de la Turquie » ; https://www.mfa.gov.tr/m_-ahmet-davutoglu_21e-siecle-sera-le-siecle-de-l_afrique-et-de-la-turquie.fr.mfa

⁴⁷⁶ --Tanguy Struye De Swielande (2013), la Chine et les grandes puissances en Afrique ; une approche géostatique et géoéconomique, presses universitaires Louvain, 196P

⁴⁷⁷ --Paul Nantulya (2023), « les intérêts de l'Afrique dans le renforcement du système des Nations Unies ». *Centres d'études stratégiques de l'Afrique*. <https://africacenter.org/fr/spotlight/les-interets-de-lafrique-dans-le-renforcement-du-systeme-des-nations-unies/>

⁴⁷⁸ --Anthony Mangeons (2022) ; l'Afrique au futur : le renversement des mondes, Hermann, Paris, 286P

Dans cette partie, nous allons évoquer les défis de la montée de l'Afrique dans le paysage géopolitique mondial au niveau interne et externe.

A-Au niveau interne :

Il est certainement qu'il y a des défis dits « classiques » de l'Afrique tels que l'instabilité politique causés par les conflits armés, coups d'état et terrorisme. En effet, selon l'Institut de recherche pour la paix de Stockholm⁴⁷⁹, l'Afrique subsaharienne a connu 17 conflits armés en 2020, soit le plus grand nombre de conflits de toutes les régions du monde. De plus, d'un point de vue économique, malgré le progrès économique réalisé et enregistré ces dernières années, une grande partie de la population africaine vit encore dans la pauvreté. Les inégalités sociales et économique sont également importantes, elles se sont aggravées avec la pandémie de C19.

A côté le manque d'infrastructures nécessaires et la dépendance aux matières premières qui affectent l'économie africaine, l'insécurité alimentaire se considère comme un grand défi pour l'Afrique, selon la FAO, plus de 250 millions personnes souffrent d'insécurité alimentaire en Afrique subsaharienne.

Parmi d'autres défis qui entravent l'émergence de l'Afrique⁴⁸⁰ à l'international, il y a le défi de gouvernance et l'absence de l'Etat démocratique. En revanche, le renforcement des institutions politiques et démocratiques est essentiel pour une gestion efficace des ressources et des politiques publiques. Ainsi, sans doute que l'Afrique est riche en ressources naturelles, néanmoins, la gestion de ces ressources est souvent problématique. L'exploitation illégale et les conflits liés aux ressources peuvent limiter les bénéfices économiques pour les populations africaines

B-Au niveau externe :

C'est une évidence que le déclin de l'Occident, plus particulièrement la France, en Afrique constitue une grande opportunité pour la montée de l'Afrique à l'international, mais l'arrivée de nouveaux acteurs étrangers au sein du continent africain, notamment la Chine et la Russie, constitue une pièce à deux facettes⁴⁸¹. En effet, le continent s'engage à renforcer ses partenariats avec les pays émergents, sans que ces derniers interviennent dans les affaires intérieures des Etats africains comme le faisait l'Occident auparavant. En outre, d'aucuns estiment que la présence chinoise en Afrique constitue un néocolonialisme⁴⁸², qui a pour but de remplacer le colonialisme occidental, alors que d'autres considèrent que la doctrine de la politique étrangère chinoise se fonde sur un principe fondamental, à savoir la non-ingérence dans les affaires intérieures des Etats.

En revanche, dans un contexte mondial marqué par la remise en question de la mondialisation et l'émergence de nouvelles puissances mondiales, l'Afrique occupe une place stratégique et suscite un intérêt particulier dans le monde. A cet égard, la montée en puissance des tensions Etats-Unis-Chine et Occident-Russie en Afrique affectent le continent. En conséquence, cette exacerbation de la rivalité entre les puissances mondiales en Afrique, et dans un monde en fragmentation, est de nature à fragiliser les pays africains.

D'un autre côté, il n'est pas inutile d'évoquer le fait que toutes les crises du monde contemporain ont un grand impact sur le continent africain. En effet, la nouvelle Afrique est certainement en gestation, mais

⁴⁷⁹ - « Armements Disarmament and international Security », Stockholm international peace research institute, 2021.

https://www.sipri.org/sites/default/files/2021-10/yb21_summary_fr.pdf

⁴⁸⁰ - Germain Hervé (2014). « Les défis de l'émergence Africaine »

https://www.irenees.net/bdf_fiche-defis-286_fr.html

⁴⁸¹ - Philippe Hugon (2010) « Afrique 2030 : quels futurs possibles ? », *la revue internationale stratégique*, N°80, P 175 à 185 . <https://www.cairn.info/revue-internationale-et-strategie-2010-4-page-175.htm>

⁴⁸² - Tchounad, Ristel (2022). « Guerre économique en Afrique ; France, Russie, Chine, Etats-Unis... la loi du plus soft ? », *la Tribune*, 25 Aout.

sans passer sous silence les risques et fragilités de sa métamorphose, sans sous-estimer les répercussions des changements climatiques, des crises alimentaires et énergétiques aggravées avec la crise en Ukraine.

Le problème d'endettement extérieur constitue également un défi majeur pour le développement de l'Afrique⁴⁸³. Pour plusieurs pays africains, les prêts internationaux peuvent devenir insoutenables, surtout lorsque les conditions économiques mondiales sont en détérioration.

Tous ces défis sont souvent complexes et interconnectés, qui nécessitent une approche stratégique exclusive pour que les pays africains puissent les surmonter et aller vers une émergence mondiale.

Conclusion :

Pour conclure, on peut dire que la montée de l'Afrique dans le paysage géopolitique mondial est plus favorisée au temps des systèmes internationaux multipolaires. L'Afrique est devant une opportunité historique pour devenir acteur internationale et faire partie de la communauté internationale. Aujourd'hui, en multipliant les partenariats stratégiques avec les pays émergents, l'Afrique n'attend plus l'Europe avec sa charité et son complaisant dédain. de plus, les pays africains doivent diversifier leurs relations stratégiques avec tout le monde pour pouvoir s'émerger à l'international, car l'Afrique a tous les moyens pour y atteindre. En somme, le continent africain a besoin d'un leadership régional et politique expérimenté pour plaider en faveur de la paix et de la sécurité. L'Afrique vit un moment charnier. L'histoire nous enseigne que les changements rapides sont porteurs de nombreux dangers. L'Afrique doit lambiner avec sa métamorphose et son émergence dans le système international en prenant en compte les menaces qui pèsent sur le continent africain.

Cependant, cette évolution géopolitique africaine fait face à de nombreux défis, alors que le continent doit les surmonter. Il est certainement que l'Afrique a besoin du monde pour entrer dans la scène internationale et dans l'histoire, et que le monde a besoin de l'Afrique car cette dernière possède le remède des maux de ce monde.

⁴⁸³ --Tidiane Gadio (2023). « L'Afrique face à de multiples défis ». *La vie politique*.
<https://www.vie-publique.fr/parole-dexpert/290637-lafrigue-face-de-multiples-defis>

KAYNAKÇA

-Nicolas Normand (2019) ; le grand livre de l'Afrique, chaos ou émergence au sud du Sahara ? Bernard Sullerot, Paris, 242P

-Anthony Mangeons (2022) ; l'Afrique au futur : le renversement des mondes, Hermann, Paris, 286P

-Jean-Michel Severino et Olivier Ray (2010) ; le temps de l'Afrique, Odile Jacob, 345P

-Tchounad, Ristel (2022). « Guerre économique en Afrique ; France, Russie, Chine, Etats-Unis...la loi du plus soft ? », *la Tribune*, 25 Aout.

-Arnaud Bourgain, Jean Brot et Hubert Gérardin (2014), l'intégration de l'Afrique dans l'économie mondiale, Karthala, Paris,300P

-Tanguy Struye De Swielande (2013), la Chine et les grandes puissances en Afrique ; une approche géostatique et géoéconomique, presses universitaires Louvain,196P

-Bernard Lugan et André Fournel (2009), Histoire de l'Afrique ; des origines à nos jours, Ellipses,1245P

-Bénédicte Savoy (2023), le long combat de l'Afrique pour son art, histoire d'une défaite postcoloniale,341P

Articles :

-M. Ahmet Davutoglu ; « le 21e siècle sera le siècle de l'Afrique et de la Turquie » ; https://www.mfa.gov.tr/m_ahmet-davutoglu_21e-siecle-sera-le-siecle-de-l_afrique-et-de-la-turquie.fr.mfa

- « L'Afrique et le reste du monde ; de la périphérie au centre », Vigie Afriques, Volume 2, (N°2), Décembre 2022

- « Renforcer la résilience de l'Afrique face aux chocs mondiaux ». Rapport économique sur l'Afrique 2023. <https://www.uneca.org/fr/rapport-%C3%A9conomique-sur-l%E2%80%99afrique-2023#:~:text=Le%20Rapport%20%C3%A9conomique%20sur%20l,r%C3%A9currents%2C%20sur%20les%20%C3%A9conomies%20africaines.>

- « Les perspectives du développement africain ».P 126- P146. <https://books.openedition.org/iheid/4344?lang=fr>

- Philippe Hugon (2010) « Afrique 2030 : quels futurs possibles ? », *la revue internationale stratégique*, N°80, P 175 à 185 . <https://www.cairn.info/revue-internationale-et-strategie-2010-4-page-175.htm>

-Paul Nantulya (2023), « les intérêts de l'Afrique dans le renforcement du système des Nations Unies ». *Centres d'études stratégiques de l'Afrique*. <https://africacenter.org/fr/spotlight/les-interets-de-lafrique-dans-le-renforcement-du-systeme-des-nations-unies/>

-Tidiane Gadio (2023). « L'Afrique face à de multiples défis ». *La vie politique*. <https://www.vie-publique.fr/parole-dexpert/290637-lafrique-face-de-multiples-defis>

-Germain Hervé (2014). « Les défis de l'émergence Africaine » https://www.irenees.net/bdf_fiche-defis-286_fr.html

-Didier Péclard, Antoine Kernén et Guive Khan-Mohammad(2020). « Etats d'émergence en Afrique », *Critique internationale, revue comparative de sciences sociales* n°89. <https://www.sciencespo.fr/ceri/fr/content/etats-d-emergence-en-afrique->

-Clélie Nallet(2017) . « Afrique : quelle émergence ? un triangle croissance/dynamique, démographique/inégalités ».Cairn.Info.<https://www.cairn.info/la-guerre-de-l-information-aura-t-elle-lieu--9782100759729-page-248.htm>

- « Armements Disarmament and international Security »,Stockholm international peace research institute,2021. https://www.sipri.org/sites/default/files/2021-10/yb21_summary_fr.pdf

AFRİKA TARİHİ ÇALIŞMALARI

The Impact/Role of the North Africa (Maghrib) Region on the Establishment of Dynasty and States in Islamic History

Kuzey Afrika (Mağrib) Bölgesinin İslam Tarihindeki Hanedan ve Devletlerin Kurulmasındaki Etkisi/Rolü

Furkan ERBAŞ

Iğdır Üniversitesi, Iğdır, Türkiye

furkan.eras@igdir.edu.tr

0000-0002-2021-6445

Abstract

The North African region, which is called Maghrib in Islamic sources because it lies to the west of the eastern Islamic world (Mashriq) where Islam originated, has hosted the establishment of many dynasties and states in history since the Muslim conquest of this region. The North African region, which many Islamic historiographers and geographers classify as Maghrib al-Adnā (Near Maghrib/Tunisia (Ifriqiyya)-Libya), Maghrib al-Awsat (Middle Maghrib/ Algeria) and Maghrib al-Aqsa (Far Maghrib/Moritania), covers a wide geography starting from the west of Egypt and extending to the Atlantic Ocean. The Maghrib, which was completely conquered in 62 (682) during the Umayyad period, became a refuge for dissidents and rebels due to its distance from the centre of the Islamic world in the east and the fact that the region was surrounded by steep mountains and endless plains. Especially during the Abbasid period, many dissidents who rebelled against the central government moved here from the east and were able to form political structures with the support of local Berber elements in the region. North Africa was also a geography where many local elements who rejected mainstream Sunnism and adopted the Khārajī view were able to establish Khārajī emirates. In addition, during the Abbasid period, North Africa was also home to states that were subordinate to the central government but acted semi-independently in order to break the influence of the opposition states and dynasties. The Midrāsids (155-366/772-976), the Rustamids (160-296/777-909), the Idrīsids (172-375/789-985), the Fatimids (297-567/909-1171) and many other political structures were formed by taking advantage of the geographical advantage provided by North Africa.

This study aims to address the aspects of North African lands that enabled the establishment of many states and dynasties. In this sense; the atmosphere prevailing in the North African lands, the attitudes and orientations of the Berber tribes in the region, the geographical conditions of the region, etc. How such features affect the establishment of states and dynasties will be tried to be revealed in our research. The geography of North Africa is important in terms of revealing the factors affecting the establishment of states and dynasties in history. It is thought that the geography chosen as the subject of the research and its impact on Islamic history will contribute to the literature, considering that there has not been a study in the relevant field before.

Key Words: Geography, Islamic History, North Africa.

Özet

İslâm'ın neşet ettiği doğu İslâm dünyasının (Maşrik) batısında kalmasından ötürü İslâm kaynaklarında Mağrib şeklinde isimlendirilen Kuzey Afrika bölgesi, Müslümanların bu bölgeyi fethetmelerinden itibaren tarihte pek çok hânedan ve devletin kurulmasına ev sahipliği yapmıştır. Birçok İslâm tarih ve coğrafyacısının Mağribü'l-Ednâ (Yakın Mağrib/Tunus(İfrîkiye)-Libya), Mağribü'l-Evsat (Orta Mağrib/Cezayir) ve Mağribü'l-Aksâ (Uzak Mağrib/Fas-Moritanya) şeklinde tasnife tabi tuttıkları Kuzey Afrika bölgesi, Mısır'ın batısından başlayarak Atlas Okyanusuna kadar uzanan geniş bir coğrafyayı kapsamaktadır. Emevîler döneminde 62 (682) yılında tamamı ele geçirilen Mağrib, doğudaki İslâm dünyasının merkezine uzak olmasından ve bölgenin sarp dağlıklar ve uçsuz bucaksız ovalar ile çevrili olmasından ötürü muhaliflerin ve isyancıların sığındıkları bir coğrafya olmuştur. Özellikle

Abbâsiler döneminde merkezî yönetime karşı başkaldıran birçok muhalif doğu'dan buraya intikal ederek bölgedeki yerel Berberî unsurların da desteğiyle siyasî yapılar oluşturabilmişlerdir. Kuzey Afrika ayrıca ana akım Sünnîliği kabul etmeyip Hâricî görüşü benimsemiş birçok yerel unsurun Hâricî emirlikler kurabildikleri bir coğrafya olmuştur. Bununla birlikte Abbâsiler döneminde Kuzey Afrika, muhalif olarak kurulan devlet ve hânedanların etkisini kırmak maksadıyla merkezî yönetime bağlı ancak yarı bağımsız hareket eden devletlere de ev sahipliği yapmıştır. Midrârîler (155-366/772-976), Rüstemîler (160-296/777-909), İdrisîler (172-375/789-985) Fâtımîler (297-567/909-1171) ve daha birçok siyasî yapı Kuzey Afrika'nın coğrafi olarak kendilerine sağladığı avantajı değerlendirerek teşekkül etmişlerdir.

Çalışma Kuzey Afrika topraklarının, birçok devlet ve hânedanlığın kurulmasına olanak sağlamasına etki eden yanlarını ele almayı hedeflemektedir. Bu anlamda; Kuzey Afrika topraklarında hâkim olan atmosfer, bölgedeki Berberî kabilelerin tutum ve yönelimleri, bölgenin coğrafi şartları vb. gibi hususiyetlerin devlet ve hânedanların kuruluşuna nasıl etki ettiği araştırmamızda ortaya konulmaya çalışılacaktır. Çalışma konusu Kuzey Afrika coğrafyasının tarihte devlet ve hânedanların kurulmasına etki eden âmilleri ortaya koyması bakımından önem arz etmektedir. Araştırma konusu olarak seçilen coğrafya ve İslâm tarihine olan etkisi, daha önce ilgili alanda bir çalışma yapılmaması dikkate alındığında literatüre katkı sunacağı düşünülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Coğrafya, İslâm Tarihi, Kuzey Afrika.

GİRİŞ

Birçok İslâm tarih ve coğrafyacısının Mağribü'l-Ednâ (Yakın Mağrib/Tunus (İfrîkiye)-Libya), Mağribü'l-Evsat (Orta Mağrib/Cezayir) ve Mağribü'l-Aksâ (Uzak Mağrib/Fas-Moritanya) şeklinde tasnife tabi tuttıkları Kuzey Afrika bölgesi, Mısır'ın batısından başlayarak Atlas Okyanusuna kadar uzanan geniş bir coğrafyayı kapsamaktadır.⁴⁸⁴ İslâm'ın neşet ettiği doğu İslâm dünyasının (Maşrik) batısında kalmasından ötürü İslâm kaynaklarında Mağrib şeklinde isimlendirilen Kuzey Afrika bölgesi, Müslümanların burayı fethetmelerinden itibaren tarihte pek çok hânedan ve devletin kurulmasına ev sahipliği yapmıştır. Hicrî 62 (682) yılında Emevîler (40-132/661-750) döneminde tamamı ele geçirilen Kuzey Afrika toprakları, kendine has birçok özelliği bünyesinde barındırmaktadır.⁴⁸⁵ Kuzeyinde Akdeniz, batısında Atlas okyanusu ve güneyinde geniş sahra bulunan bölge, tarıma elverişli ovaları, nehirleri, vadileri, erişilmesi güç dağ ve tepeleri, korunaklı kale vb. yapılarıyla dikkat çekici bir topografik özelliğe sahiptir.⁴⁸⁶ Başta Berberîler olmak üzere Arap, Sûdanlı, Slav vb. çeşitli ırk ve milletlerden kimseleri bünyesinde barındırıyor olması, bölgenin çeşitlilik arz eden kozmopolit bir yapıya sahip olmasına imkân tanımıştır. Ayrıca burada bulunan kabile ve toplulukların sayılarının çok olması, bunların birçoğunun aralarında öteden beri derin husumetler bulunması, kabile bireylerinin karakteristik özellikleri gereği sert mizaçlı ve isyankâr ruhlu olmaları, liderlerinin peşlerinden gitmeleri, asabiyete önem vermeleri söz konusu çeşitliliğin daha da artmasına etki eden âmillerdendir.⁴⁸⁷ Bu durum bölgedekilerin farklı mezheplere mensup olmasına da etki etmiştir. Sünnîlik, Şîlik ve Hâricîliğin yanı sıra bunların alt kolları olan Mâlikîlik, Zâhirîlik, Zeydîlik, İsmâîlîlik, İbâziyye ve Sufriyye gibi mezheplere mensup pekçok kabile ve topluluğun bölgede yer alması Kuzey Afrika'nın çok çeşitli dinî, sosyal ve kültürel bir yapıya bürünmesini sağlamıştır.

Bu farklılıkların yanında Kuzey Afrika'nın doğudaki İslâm dünyasının merkezine uzak olması, bölgenin öteden beri isyancı ve muhalif kitlelere yardım ve yataklık yapmasına zemin hazırlamıştır. Özellikle Abbâsiler (132-656/750-1258) döneminde merkezî yönetime karşı başkaldıran birçok muhalif

⁴⁸⁴ İmâduddîn İsmâîl b. Alî Ebû'l-Fidâ', *Takvîmü'l-Büldân*, nşr. J. T. Reinaud, M. G. de Slane (Paris: A l'imprimerie Royale, 1840), 122; İbrahim Harekât, "Mağrib", *Türkiye Diyanet Vakfı İslâm Ansiklopedisi* (Ankara: TDV Yayınları, 2003), 27/314.

⁴⁸⁵ Muhammed b. Ahmed el-Makdîsî, *Ahsenü't-Tekâsîm fî ma'rifeti'l-ekâlîm* (Kahire: Mektebetü Medbûlâ, 1991), 215.

⁴⁸⁶ Makdîsî, *Ahsenü't-Tekâsîm*, 215.

⁴⁸⁷ Ebû'l-Kâsım İbn Havkal, *Kitâbü Sûrati'l-Arz* (Beyrut: Dârü Mektebeti'l-Hayat, 1996), 103.

doğudan buraya intikal ederek bölgedeki yerel Berberî unsurların da desteğiyle siyasî yapılar oluşturabilmişlerdir.

Kuzey Afrika'nın coğrafi ve demografik açıdan arzettiği zorluklar daha Emevîler döneminde müşahade edilmiş, bundan dolayı bölgeyi daha rahat kontrol altında tutma eğiliminin bir parçası olarak Emevîler ve daha sonra Abbâsîler dönemlerinde merkeze bağlı bazı emirliklerin kurulmasına müsaade edilmiştir. Kuzey Afrika'da merkezî yönetime bağlı olarak kurulan ilk hânedanlık Benî Sâlih emirliği (80-318/699-930) olmuştur.⁴⁸⁸ Benî Sâlih emirliğinin daha Emevî yönetiminin başta bulunduğu yıllarda bölgede kurulmuş olması, doğudaki merkezî yönetimin bölgeyi kontrol altında tutmasının zorluğuna işaret etmesi açısından önem arz etmektedir. 132 (750) yılında Emevîler'in yıkılması ve Abbâsîler'in kurulmasıyla birlikte Kuzey Afrika topraklarında hânedanlık ve devletlerin kuruluşu hız kazanmıştır. Berberî Zenâte kabilesine ve Hâricîliğin Sufriyye mezhebine mensup Midrârîler (155-366/772-976), Emevîler'e karşı direniş göstermişler, daha sonra Mağribü'l-Aksâ'da bulunan Sicilmâse⁴⁸⁹ şehrini inşa ederek burada Abbâsîler'e rağmen hânedanlıklarının temellerini atmışlardır (155/772).⁴⁹⁰ Abbâsîler'in Mağribü'l-Aksâ'da kurulan Midrârîler'in bu adımını engelleyememesinde bölgenin merkezî yönetime olan uzaklığı ciddi anlamda rol oynamıştır.

Midrârî hânedanlığının kurulmasının ardından bölgede kurulan hânedanlık sayısında artış yaşanmıştır. Hâricîliğin İbâziyye koluna mensup olan Rüstemîler'in (160-296/777-909) kurucusu Abdurrahmân b. Rüstem (160-171/777-787) ilim tahsil etmek için gittiği Basra'da hocası tarafından Kuzey Afrika'da İbâziyye'yi yayması için görevlendirilmiştir.⁴⁹¹ Abdurrahmân'ın hocası tarafından Kuzey Afrika'da görevlendirilmiş olmasının altında yatan sebeplerden en önemlisi bölgenin Abbâsîler'e uzak olmasıdır. Bunun yanında davetin burada yaygınlık kazanması için demografik ve coğrafi şartların elverişli olması da bu kararı etkilemiş görünmektedir. Midrârî ve Rüstemî hânedanlıklarının art arda kurulmasıyla Hâricîlik Mağribü'l-Evsat ve Mağribü'l-Aksâ'da yaygınlık kazanmaya başlamıştır. Bu hânedanlıkların kısa süre içerisinde kurulması ve bölgede kök salmaya başlaması Kuzey Afrika'nın yapısı ile direkt olarak ilgilidir. Burada bulunan Berberîler'in sert mizaçlı olmaları, merkezî yönetime itaat etme noktasında direnç göstermeleri, Hâricî mezhebinin karakteriyle uyuşan bir yapı arz etmekteydi. Öte yandan bölgede bulunan yüksek dağ ve tepeler, geniş ovalar ve uçsuz bucaksız sahra,⁴⁹² meydana gelen savaşlarda Hâricîler'e kaçma ve yeniden toparlanma şansı tanımaktaydı. Bu açıdan bakıldığında Kuzey Afrika topraklarında muhalif Hâricîler'in dallanıp budaklanması son derece tabi bir durumdur.

Hâricî hânedanlıkların yanında bölgede Şîî hânedanlıkları da kurulmuştur. Hz. Alî'nin neslinden gelen İdrîs b. Abdullâh (172-177/789-793) 169 (786) yılında Abbâsîler ile yapmış olduğu Fah savaşını kaybetmesinin ardından Kuzey Afrika'ya kaçmış ve Mağribü'l-Aksâ'da İdrîsîler'in (172-375/789-985) temellerini atmıştır.⁴⁹³ Kuzey Afrika'nın muhalif ve isyancılara sağladığı imkân ve kolaylıkları fark eden Abbâsîler, bölgenin tamamen elden çıkmaması adına şeklen kendilerine bağlı Ağlebîler'in kurulmasına müsaade etmek zorunda kalmıştır (184/800).⁴⁹⁴

⁴⁸⁸ 'Abdurrahmân b. Muhammed İbn Haldûn, *Kitâbü'l-İber ve divânü'l-mübtade' ve'l-haber fî eyyâmî'l- 'Arab ve'l- 'Acem ve'l-Berber ve men âsâruhum min zevî's-sultânî'l-ekber*, nşr. Halîl Şehâde (Beyrut: Dârü'l-Fikr, 2001), 6/283-286.

⁴⁸⁹ Fas şehrinin gündeydoğusunda, Vâdîzîz'in etrafında kurulmuş bir şehirdir. Detaylı bilgi için bk. Ebû 'Ubeyd el-Bekrî, *el-Muğrib fî zikri bilâdi İfrîkiye ve'l-Mağrib*, nşr. Mac-Guckin De Slane (Algiers: y.y., 1857), 148-152.

⁴⁹⁰ İbn Haldûn, *Kitâbü'l-İber*, 4/172; Ahmed b. Hâlid es-Selâvî, *Kitâbü'l-İstiksâ li-ahbâri düveli'l-Mağribi'l-Aksâ*, thk. Cafer en-Nâsirî, Muhammed en-Nâsirî (Dârü'l-Beydâ: Dârü'l-Kütüb, 1997), 1/181.

⁴⁹¹ Nadir Özkuyumcu, "Rüstemîler", *Türkiye Diyanet Vakfı İslâm Ansiklopedisi* (İstanbul: TDV Yayınları, 2008), 35/295.

⁴⁹² Sahra'nın fizikî coğrafyası hakkında detaylı bilgi için bk. Aydoğan Köksal, *Afrika, Genel ve Ülkeler Coğrafyası* (Ankara: Hatiboğlu Basım ve Yayın, 1999), 329-338.

⁴⁹³ Süreç hakkında geniş bilgi için bk. 'Alî b. 'Abdillâh İbn Ebî Zer', *el-Enîsu'l-Mutrib bi-ravdi'l-Kirtâs fî Ahbâri Mülûki'l-Mağrib ve Târîhi Medîneti Fâs*, nşr. Dârü'l-Mansûr (Rabat: Dârü'l-Mansûr, 1972), 15-25.

⁴⁹⁴ Ahmed b. Muhammed İbn 'îzârî, *el-Beyânü'l-Muğrib fî ahbâri mülûki'l- Endelüs ve'l-Mağrib*, nşr. Beşşâr Avvâd (Tunus: Dârü'l-Garbi'l-İslâmî, 2013), 1/130; Abdülkerim Özaydın, "Ağlebîler", *Türkiye Diyanet Vakfı İslâm Ansiklopedisi* (İstanbul: TDV Yayınları, 1988), 1/476.

Kuzey Afrika'nın muhaliflere sağladığı avantajlardan yararlanan diğer bir hânedanlık Fâtımîler (297-567/909-1171) oldu. Şîî İsmâîlî mezhebine mensup olan Fâtımîler'in ilk zâhir imamı Ubeydullâh el-Mehdî (297-322/909-934) Suriye'de Abbâsîler'in takip ve tazyikine maruz kaldıktan sonra davetin hüsnü kabul göreceği bir yer arayışına girdi ve çok geçmeden davetin yaygınlık kazandığı⁴⁹⁵ Mağribü'l-Ednâ'da bulunan İfrîkiye'ye gitmeye karar verdi.⁴⁹⁶ Burada kendilerini destekleyen Berberî Kutâme ve Sanhâce kabilelerinin yanı sıra Slav unsurun da yardımıyla⁴⁹⁷ Fâtımîler, Ağlebîler'i yıkmayı başarak kuruluşunu tamamladı (297/909). Fâtımîler döneminde Kuzey Afrika toprakları Ebû Yezîd en-Nükkârî isyanı gibi birçok isyan hareketine ev sahipliği yapmasına rağmen bunların tamamı Fâtımîler tarafından bertaraf edildi.⁴⁹⁸

Fâtımîler'in 358 (969) yılında Mısır'ı ele geçirmeleri ve üzerinden çok geçmeden devlet merkezini Kahire'ye taşımalarıyla Kuzey Afrika'da şeklen Fâtımîler'e bağlı ancak fiilen bağımsız hareket eden Zîrîler hânedanlığı (361-543/972-1148) ortaya çıktı. Zîrî hânedanlığının kuruluşundan itibaren Fâtımîler'e bağlı olmasına rağmen bir süre sonra bölgede bağımsız hareket etmeye başlaması ve akabinde Abbâsîler'e itaat etmesi Kuzey Afrika bölgesinin kendilerine sağladığı imkânların sayesinde gerçekleşti. Çok geçmeden Zîrîler'in de içeride bölünme yaşamalarıyla Hammâdîler (405-547/1015-1152) hânedanlığı bağımsızlığını ilân etti. H. V. (m. XI.) yy.'ın ilk yarısında Zîrîler ve Hammâdîler ile birlikte Kuzey Afrika'nın genelinde Zenâte kabilesine bağlı kabilelerin müstakil emirlikler kurmaya başlamalarıyla⁴⁹⁹ bölgede çok seslilik hâkim oldu. Netice itibarıyla Kuzey Afrika'da Fâtımîler gibi otoriter yönetimler tarafından bir türlü sağlanamayan birlik ve dirlik irili ufaklı birçok emirlik ve yerel yönetimlerin ortaya çıkmasına zemin hazırladı.

Bölgede bulunan kabilelerden bir tanesi olan Lemtûne kabilesi mensupları civardaki bazı kabileler ile güçlerini birleştirerek bölgedeki merkezî boşluktan yararlanıp h. V. (m. XI.) yy.'ın ortasında bir hânedanlık kurmayı başardı. Murâbîtlar (448-541/1056-1147) olarak bilinen hânedanlık kısa süre içerisinde bölgede isyancı ve muhalif olarak bilinen kabile ve yönetimleri ortadan kaldırarak Kuzey Afrika'nın büyük çoğunluğunu ele geçirdi.⁵⁰⁰ Bölgedeki sert mizaca sahip savaşçı kabileleri konsolide etme başarısı gösteren Murâbîtlar, bu sayede hüküm sürdüğü topraklarda önemli siyasî ve askerî başarıları imza attılar.

Murâbîtlar'ın İslâm'a aykırı davranışlar sergilediklerini ve bu nedenle itaat edilmemesi gereken bir yönetim olduğunu iddia eden Berberî Masmûde kabilesi lideri İbn Tûmert (ö. 524/1130), Kuzey Afrika'daki Berberîler'in sahip oldukları muhalif ve isyancı karakteri iyi değerlendirip kısa sürede etrafına topladığı büyük kalabalık ile Murâbîtlar'a karşı harekete geçti. On beş yıl gibi bir süre içerisinde Murâbîtlar gibi büyük bir devleti ortadan kaldırma başarısı gösteren Muvahhidler (524-668/1130-1269), Kuzey Afrika'nın yeni hâkimi oldu.⁵⁰¹ Muvahhidler'in bir süre daha Kuzey Afrika'yı hâkimiyet altında tutmasının ardından bölgede sırasıyla Merînîler (592-869/1196-1465), Hafsîler (625-982/1228-1574), Abdülvâdîler (632-957/1235-1550), Vattâsîler (876-961/1471-1554), Sa'dîler (916-1069/1511-1659) ve Filâlîler (1041-1381/1631-1961) gibi hânedanlıklar kuruldu. Bu hânedanlıkların kuruluşunda da Kuzey Afrika bölgesinin coğrafi ve demografik yapısı büyük rol oynadı.

⁴⁹⁵ Davetin İfrîkiye'de yayılma süreci hakkında bk. 'Alî b. Muhammed İbnü'l-Esîr, *el-Kâmil fi't-Târîh*, thk. Ebû'l-Fidâ' Abdullâh el-Kâdî (Beyrut: Dârü'l-Kütübü'l-İlmiyye, 1987), 6/450-452.

⁴⁹⁶ İbnü'l-Esîr, *el-Kâmil*, 6/453.

⁴⁹⁷ Fâtımîler'de Slav unsuru hakkında detaylı bilgi için bk. Furkan Erbaş, "Fâtımîler'de Slav Asıllı Devlet Görevlileri", *Harran İlahiyat Dergisi* 47 (2022), 150-166.

⁴⁹⁸ Ayrıntılı bilgi için bk. Muhammed b. 'Alî İbn Hammâd es-Sanhâcî, *Ahbârü Mülûki Benî 'Ubeyd ve sîretühüm*, nşr. Tihâmî Nakra - Abdülhalîm Uveys (Kahire: Dârü Sahve, 1981), 71; İbn 'îzârî, *el-Beyânü'l-Muğrib*, 1/230; 'İmâdüddîn Dâ'î İdrîs, *Târîhu'l-Hulefâi'l-Fâtîmiyyîn bi'l-Mağrib el-Kismü'l-Hâs min Kitâbi 'Uyûni'l-ahbâr*, thk. Muhammed el-Ya'lâvî (Beyrut: Dârü'l-Garbi'l-İslâmî, 1985), 411.

⁴⁹⁹ İsmail Yiğit, "Murâbîtlar", *Türkiye Diyanet Vakfı İslâm Ansiklopedisi* (İstanbul: TDV Yayınları, 2006), 31/152.

⁵⁰⁰ İbn Haldûn, *Kitâbü'l-İber*, 6/244-245

⁵⁰¹ Ayrıntılı bilgi için bk. İbn Ebî Zer', *el-Enîsu'l-Mutrib*, 172-277; Ceran, *Fas Tarihi*, 135-148.

SONUÇ

Coğrafya etkisinin birey ve topluluklar üzerindeki etkisi yadsınamaz. Coğrafya, insanoğlunun yapısını, karakterini, duygu ve düşüncelerini, hal ve hareketlerini şekillendiren ve bunlara yön veren önemli bir unsurdur. Dolayısıyla insanı doğduğu, yaşadığı, üzerinde mücadele verdiği topraklardan bağımsız düşünmek eksik ve kusurlu bir yaklaşım olacaktır. İslâm tarihi de coğrafyanın birey ve topluluklar üzerindeki etkisine, yaşanan olayların sebep ve sonuçlarına katkısına dair önemli örnekler sunmaktadır. İslâm'ın doğduğu ve geliştiği toprakların batısında bulunmasından mütevellit Mağrib olarak anılan coğrafya, İslâm öncesinde olduğu gibi İslâm'ın yayılmasından sonra da birçok devlet ve hânedanlığa ev sahipliği yapmış bir coğrafyadır. Bölgenin başta Berberî olmak üzere Arap, Sûdanlı, Slav vb. çeşitli ırk ve milletlerden kimseleri bünyesinde barındırıyor olması, bölgenin çeşitlilik arz eden kozmopolit bir yapıya sahip olmasına imkân tanımıştır. Bu durum bölgedekilerin farklı mezheplere mensup olmasına da etki etmiştir. Sünnîlik, Şîîlik ve Hâricîliğin yanı sıra bunların alt kolları olan Mâlikîlik, Zâhirîlik, Zeydîlik, İsmâîlîlik, İbâziyye ve Sufriyye gibi mezheplere mensup kabile ve topluluklar bölgede var olmuşlardır. Bölgedeki bu çeşitliliğe kaynaklık eden saik, burada bulunan kabile ve toplulukların çok sayıda olması, bunların birçoğunun aralarında öteden beri derin husumetler bulunması, kabile bireylerinin karakteristik özellikleri gereği sert mizaçlı ve isyankâr ruhlu olmaları, liderlerinin peşlerinden gitmeleri, asabiyete önem vermeleriyle açıklanabilir. Emevîler döneminden itibaren ve özellikle Abbâsîler zamanında merkezî yönetime karşı birçok isyan çıkaran bölge halkı doğudan buraya intikal eden bazı ailelere kucak açıp destekleyerek devlet ve hânedanlık kurmalarını sağlamışlardır. Bununla birlikte Kuzey Afrika'da kurulan devlet ve hânedanlıklar bölgenin tabiatı gereği sürekli birbirleriyle mücadele içerisinde olmuşlar, bu durum bölgede uzun bir süre merkezî yönetimin etrafında birlik ve dirliğin sağlanmasına engel olmuştur. Bölgenin aşılması güç dağ ve tepelere sahip olması, korunaklı kale vb. yapıları bünyesinde barındırması gibi hususiyetlerin de yardımıyla isyanların ve muhalifliklerin bir türlü eksik olmadığı Kuzey Afrika'da h. I-VI./m. VII-XII. yy'ları arasında Benî Sâlih emirliği, Midrârîler, Rüstemîler, İdrîsîler, Ağlebîler, Fâtımîler, Zîrîler, Hammâdîler, Murabîtlar ve Muvahhidler başta olmak üzere birçok devlet ve hânedanlık kurulmuştur. Bu devlet ve hânedanlıklar Kuzey Afrika'nın coğrafi ve demografik açıdan kendilerine sağladığı avantajları değerlendirerek teşekkül etmişler, yine aynı durumun etkisiyle muhalifleri tarafından ortadan kaldırılmışlardır.

KAYNAKÇA

- Bekrî, Ebû 'Ubeyd. *el-Muğrib fî zikri bilâdi İfrîkiye ve 'l-Mağrib*. nşr. Mac-Guckin De Slane. Algiers: y.y., 1857.
- Ceran, İsmail. *Fas Tarihi*. Ankara: Türk Tarih Kurumu Yayınları, 2012.
- Dâ'î İdrîs, 'İmâdüddîn. *Târîhu 'l-Hulefâi 'l-Fâtımiyyîn bi 'l-Mağrib el-Kısmü 'l-Hâs min Kitâbi 'Uyûni 'l-ahbâr*. thk. Muhammed el-Ya'lâvî. Beyrut: Dârü'l-Garbi'l-İslâmî, 1985.
- Ebü'l-Fidâ', 'İmâdüddîn İsmâîl b. Alî. *Takvîmü 'l-Büldân*. nşr. J. T. Reinaud, M. G. de Slane. Paris: A L'imprimerie Royale, 1840.
- Erbâş, Furkan. "Fâtımîler'de Slav Asıllı Devlet Görevlileri". *Harran İlahiyat Dergisi* 47 (2022), 150-166.
- Harekât, İbrahim. "Mağrib". *Türkiye Diyanet Vakfı İslâm Ansiklopedisi*. 27/314-318. Ankara: TDV Yayınları, 2003.
- İbn Ebî Zer', 'Alî b. 'Abdillâh. *el-Enîsu 'l-Mutrib bi-ravdi 'l-Kırtâs fî Ahbâri Mülûki 'l-Mağrib ve Târîhi Medîneti Fâs*. nşr. Dârü'l-Mansûr. Rabat: Dârü'l-Mansûr, 1972.
- İbn Haldûn, 'Abdurrahmân b. Muhammed. *Kitâbü 'l-İber ve divânü 'l-mübtede' ve 'l-haber fî eyyâmi 'l-'Arab ve 'l-'Acem ve 'l-Berber ve men âsâruhum min zevi's-sultânî 'l-ekber*. nşr. Halîl Şehâde. Beyrut: Dârü'l-Fikr, 2001.
- İbn Hammâd es-Sanhâcî, Muhammed b. 'Alî. *Ahbâru Mülûki Benî 'Ubeyd ve sîretühüm*. nşr. Tihâmî Nakra - Abdülhalîm Uveys. Kahire: Dârü Sahve, 1981.
- İbn Havkal, Ebü'l-Kâsım. *Kitâbü Sûrati 'l-Arz*. thk. Dârü Mektebeti'l-Hayat. Beyrut: Dârü Mektebeti'l-Hayat, 1996.
- İbn 'İzârî, Ahmed b. Muhammed. *el-Beyânü 'l-Muğrib fî ahbâri mülûki 'l-Endelüs ve 'l-Mağrib*. nşr. Beşşâr Avvâd. Tunus: Dârü'l-Garbi'l-İslâmî, 2013.
- İbnü'l-Esîr, 'Alî b. Muhammed. *el-Kâmil fî 't-Târîh*. thk. Ebü'l-Fidâ' Abdullâh el-Kâdî. Beyrut: Dârü'l-Kütübi'l-İlmiyye, 1987.
- Köksal, Aydoğan. *Afrika, Genel ve Ülkeler Coğrafyası*. Ankara: Hatiboğlu Basım ve Yayın, 1999.
- Makdîsî, Muhammed b. Ahmed. *Ahsenü't-Tekâsîm fî ma'rifeti 'l-ekâlîm*. nşr. Mektebetü Medbûlâ. Kahire: Mektebetü Medbûlâ, 1991.
- Özaydın, Abdülkerim. "Ağlebîler". *Türkiye Diyanet Vakfı İslâm Ansiklopedisi*. 1/475-478. İstanbul: TDV Yayınları, 1988.
- Özkuyumcu, Nadir. "Rüstemîler". *Türkiye Diyanet Vakfı İslâm Ansiklopedisi*. 35/295-296. İstanbul: TDV Yayınları, 2008.
- Selâvî, Ahmed b. Hâlid. *Kitâbü 'l-İstiksâ li-ahbâri düveli 'l-Mağribi 'l-Aksâ*. thk. Cafer en-Nâsirî, Muhammed en-Nâsirî. Dârü'l-Beydâ: Dârü'l-Kütüb, 1997.
- Yiğit, İsmail. "Murâbitlar". *Türkiye Diyanet Vakfı İslâm Ansiklopedisi*. 31/152-155. İstanbul: TDV Yayınları, 2006.

Egyptian Princess ‘Asian Venus’ Fawzia Fuad (1921-2013)

Mısır Prensesi ‘Asya Venüsü’ Fevziye Fuad (1921-2013)

Özlem KILINÇÇEKER

Dr. , Adıyaman University, Adıyaman, Türkiye

ozkilincceker@adiyaman.edu.tr

0000-0003-0505-3649

Abstract

Fawzia Fuad is the daughter of King Fuad I of Egypt from the Kavalala Dynasty. Princess Fawzia Fuad was born in Alexandria on November 5, 1921. She has received a good education, especially from foreign caregivers, since the day she was born. Fawzia Fuad, who can speak French and English fluently, studied at university in Switzerland. The Princess, who returned to her country after completing her university education, married Prince Mohammad Reza Pahlavi, the son of the Shah of Iran, in Tehran on April 21, 1939. This marriage of Egypt’s Sunni princess and Iran’s Shiite crown shah made two dynastic families belonging to different sect’s relatives. With this marriage, it was aimed to make Egypt and Iran even stronger in the Middle East. However, the situation was not that strong on Fawzia Fuad’s side. With the wedding of the princess, the difficult days of her life began. He wanted to go to Cairo with his daughter Princess Şehnaz especially to get away from the problems he was experiencing in his marriage. This request received a positive response from her husband, Mohammed Reza Pahlavi. However, when Fawzia Fuad was about to leave Iran with her daughter, by the order of the King, her daughter was taken off the plane and the princess was sent to Cairo alone. Fawzia, who spent unhappy days in Cairo after this trap set by her husband, officially divorced Mohammad Reza Pahlavi nine years later, on November 17, 1948. Despite the difficult living conditions, she married the Egyptian Diplomat Colonel İsmail Şirin for the second time in 1949 and had two more children, Nadia Şirin and Hüseyin Şirin. When his brother was dethroned and the Republic was declared in Egypt in 1952, he could not benefit from the right given to him and his family to go abroad, and unlike his family, he stayed in Alexandria and Cairo until the end of his life. The princess, who lived through these troubled times, died in Alexandria on July 2, 2013, at the age of 94. In line with what was explained above, Fawzia Fuad’s life is discussed in this study.

In particular, the eventful and tragic life of Fawzia Fuad, known as the Princess of Egypt, the Empress of Iran and the Asian Venus of the world press, is revealed based on newspaper news of the period and relevant sources.

Key words: The Asian Venus, Fawzia Fuad, the Shah of Iran, Cairo. Mohammad Reza Pahlavi, Egyptian Princess.

Özet

Fevziye Fuad Kavalalılar Hanedanı’ndan Mısır Kral’ı I. Fuad’ın kızıdır. Prenses Fevziye Fuad 5 Kasım 1921 tarihinde İskenderiye’de doğmuştur. Doğduğu günden itibaren özellikle yabancı bakıcılardan iyi bir eğitim almıştır. Akıcı bir şekilde Fransızca ve İngilizce konuşabilen Fevziye Fuad üniversiteyi İsviçre’de okumuştur. Üniversite eğitimini tamamladıktan sonra ülkesine dönen Prenses, İran Şahı’nın oğlu Prens Muhammed Rıza Pehlevi’yle 21 Nisan 1939’da Tahran’da evlenmiştir. Mısır Sünni prensesi ile İran Şii veliaht şahının bu evliliği farklı mezheplere ait iki hanedan aileyi akraba yapmıştır. Bu evlilikle Mısır ile İran’ın Orta Doğu’da daha da güçlü olması amaçlanmıştır. Ancak Fevziye Fuad kanadında durum bu kadar da güçlü olmamıştır. Prensesin düğünüyle birlikte hayatının zor günleri de başlamıştır. Özellikle evliliğinde yaşadığı sorunlardan uzaklaşmak için kızı Prenses Şehnaz’la birlikte Kahire’ye gitmek istemiştir. Bu isteğine eşi Muhammed Rıza Pehlevi’den olumlu yanıt gelmiştir. Ancak Fevziye Fuad kızıyla İran’dan tam ayrılacağı vakit Kral’ın emriyle kızı uçaktan indirilmiş, prenses tek başına Kahire’ye gönderilmiştir. Kocasının kurduğu bu tuzak sonrası Kahire’de mutsuz günler geçiren

Fevziye, Muhammed Rıza Pehlevi'den resmi olarak ancak dokuz yıl sonra 17 Kasım 1948'te boşanmıştır. Zorlu geçen hayat şartlarına rağmen 1949 yılında Mısırlı diplomat Albay İsmail Şirin'le ikinci defa evlenmiş ve Nadia Şirin ve Hüseyin Şirin adlarında iki çocuğu daha olmuştur. 1952'de Mısır'da abisinin tahttan indirilip Cumhuriyetin ilan edildiği günlerde kendisi ve ailesine tanınan ülke dışına çıkma hakkından faydalanmayarak ailesinin aksine hayatının sonuna kadar İskenderiye ve Kahire'de kalmıştır. Bu sıkıntılı süreçleri yaşayan prenses 2 Temmuz 2013'de İskenderiye'de 94 yaşında ölmüştür. Bahsedilenler doğrultusunda bu çalışmada Fevziye Fuad'ın hayatı ele alınmıştır. Özellikle Mısır'ın Prensesi, İran'ın İmparatoriçesi ve dünya basınının Asya Venüsü olarak bilinen Fevziye Fuad'ın olaylı ve trajik hayatı dönemin gazete haberleri ve ilgili kaynaklara dayalı ortaya konulmuştur.

Anahtar Kelime: Asya Venüsü, Fevziye Fuad, İran Şahı, Kahire. Muhammed Rıza Pehlevi, Mısır Prensesi,

Giriş

Fevziye Fuad, Mısır bağımsız⁵⁰² olmadan bir yıl önce 5 Kasım 1921'de İskenderiye'de Ras el-Tin Sarayı'nda Mısır'ın ilk Kralı (Mısır ve Sudan Sultanı) I. Fuad'ın dördüncü çocuğu olarak dünyaya gelmiştir. Prenses'in annesi Kral Faruk'un ikinci eşi Kraliçe Nazlı Sabri (1919-1936)'dir. Fevziye Fuad babası tarafından Arnavut ve Çerkez, annesi tarafından ise Fransız, Türk ve Mısır kökenlidir. Aynı zamanda anne tarafından dedesi de Türk-Çerkez asıllı Hidiv Başbakanı Muhammed Şerif Paşa'dır. Prenses Fevziye'nin Faize, Faike ve Fethiye adlarında üç kız ve kendinden bir yaş büyük Faruk adında bir erkek kardeşi vardır. Öz kardeşlerinden başka babasının Şivekâr (1895-1898) Hanımla olan ilk evliliğinden de Prens İsmail ve Prenses Fevkiye adlarında iki üvey kardeşi daha vardır.⁵⁰³

1. Prenses Fevziye'nin Çocukluk ve Gençlik Yılları

Prenses Fevziye, bebeklik ve çocukluk dönemini İskenderiye ve Kahire'deki saraylarda yabancı bakıcılar ve dadılar denetiminde geçirmiştir. Çocukluk yıllarında İngiliz ve Fransız öğretmenlerden eğitim alan Prenses Fevziye, Mısır'da dönemin modası gereği, Batılı tarzda bir yükseköğrenim için İsviçre'ye gönderilmiştir. Anadili Arapçanın yanı sıra İngilizce ve Fransızca'yı iyi derecede konuşabilen Prenses eğitim hayatında hep başarılı biri olmuştur.⁵⁰⁴ İsviçre'de henüz daha 15 yaşındayken babasını kaybetmiştir. Babasının yerine ağabeyi Faruk Mısır Kralı olmuştur. Prenses Fevziye İsviçre'de üniversite eğitimini tamamladıktan sonra Mısır'a geri dönmüştür.⁵⁰⁵

2. Prenses Fevziye'nin Evlilikleri

Prenses Fevziye Fuad yaşamı boyunca iki evlilik yapmıştır. Birinci ve en çok konuşulan evliliğini İran Şahı Rıza Pehlevi'nin oğlu Veliht Prens Muhammed Rıza Pehlevi ile 1939-1948 yılları arasında yapmıştır. İkinci evliliğini ise I. Faruk'un Yaveri Diplomat Albay İsmail Şirin'le 1949 yılında yapmış ve ölünceye kadar devam etmiştir.

2.1. Prenses Fevziye'nin Birinci Evliliği (Veliht Prensi Muhammed Rıza Pehlevi'yle Evliliği)

Prenses Fevziye, İsviçre'den ülkesine döndüğü 17 yaşında İran Şahı Rıza Pehlevi tarafından oğlu Veliht Prensi Muhammed Rıza Pehlevi'ye uygun bir eş olarak düşünülmüştür. Muhammed Rıza Pehlevi'ye Mısır prensesinin fotoğrafları gösterilmiştir. Veliht, Prensesin fotoğraflarını görünce

⁵⁰² 1882'de İngiliz denetiminde olan Mısır 1922'de bağımsız olmuştur. Ayrıntılı bilgi için bkz: Murat, T. (2013). Kuruluşundan İkinci Dünya Savaşı Sonuna Kadar Mısır Siyasetinde Vafd Partisi. Fırat Üniversitesi Orta Doğu Araştırmaları Dergisi, 9(1), 159-173, s. 160, 165.

⁵⁰³ Murat Bardakçı, (2013). "Kahire'de darbe ânında dünya güzeli bir kadının da sessizce cenazesi kalkıyordu", <https://www.haberturk.com/yazarlar/murat-bardakci/>; FevziyebintFuad, https://tr.wikipedia.org/wiki/Fevziye_bint_Fuad; Raafat, Samir, (2005), Women Whose Husbands Ruled the Realm, Egypt's First Ladies. [Http://Egyptianeurope.Org/History/01-02-09-04-02-06_Firstladies.Pdf](http://Egyptianeurope.Org/History/01-02-09-04-02-06_Firstladies.Pdf), s. 3.

⁵⁰⁴ Murat Bardakçı, (2013). "Kahire'de darbe ânında dünya güzeli bir kadının da sessizce cenazesi kalkıyordu", <https://www.haberturk.com/yazarlar/murat-bardakci/>; FevziyebintFuad, https://tr.wikipedia.org/wiki/Fevziye_bint_Fuad; https://www.wikiwand.com/en/Princess_Fawzia_Fuad_of_Egypt#Early_life_and_education

⁵⁰⁵ <https://www.milliyet.com.tr/dunya/guzelligi-dillere-destandi-misir-prensesi-ve-iran-kralicesi-fevziyenin-yurek-burkan-hayati-6867406>.

babasının bu düşüncesine sıcak bakmış ve evlenmeyi kabul etmiştir.⁵⁰⁶ Ancak babası Rıza Pehlevi'nin bu evlilikteki gerçek niyeti daha çok siyasadır. Bu konuyla ilgili en ciddi iddialara Mayıs 1972'de gizliliği kaldırılan bir CIA raporunda rastlanmıştır. Rapora göre İran Şah'ı bu evlilikle Sünni kraliyet ailesi ile Şii kraliyet ailesinin güçlerini akrabalık yoluyla birleştirmeyi amaçlamıştır.⁵⁰⁷

Ancak İran Şahı'nın bu düşüncesine Prensesin ağabeyi Kral Faruk ilk başta olumlu bakmamış ve kız kardeşini İran Veliaht Prensiyle evlendirmekle ilgilenmemiştir. Bunun üzerine Şah, Kral Faruk'u bu evliliğe ikna etmek için değerli hediyeler göndermiştir. Kral Faruk'un bu hediyelerden de etkilenmemesi üzerine İranlı bir heyet evliliği ayarlaması için Kahire'ye gönderilmiştir. Heyetle görüşen Kral Faruk İran'la Mısır arasındaki farkı ve kendi kraliyetinin ihtişamını gösterebilmek için onlara "Muhteşem İsmail" olarak bilinen saraylarını gezdirmiştir. Ancak Kral Faruk'u en sevdiği siyasi danışmanı Aly Maher Paşa, kendisini İran'la bu evliliğin Mısır'ın İslam dünyası ve İngiltere'ye karşı konumu açısından çok önemli olduğuna ikna etmiştir. Hatta Maher Paşa, Orta Doğu'da Mısır hâkimiyetinde bir blok oluşturması için Kral Faruk'un diğer kız kardeşlerini de Irak Kralı II. Faysal ve Ürdün Emiri Abdullah'ın oğullarıyla evlendirmeye yönelik planlar da yapmıştır. Nihayetinde Kral Faruk bu evliliğin siyasi açıdan kazançlı olacağına inanmış ve bu teklifi Fevziye Fuad'a haber vermiştir. O günlerde İsviçre'den Kahire'ye yeni dönen Prenses sıkıcı bulduğu saray hayatını bu evlilik teklifinin değiştireceğini düşünerek Muhammed Rıza Pehlevi'yle evlenmeyi kabul etmiştir. Böylece Prenses Fevziye'ye 10 Haziran 1938'de İran Veliahtı Şah Muhammed Pehlevi'yle nişanlamıştır.⁵⁰⁸

Prenses nişanlılığı süresince İran'daki hayata hazırlanmak için Farsça öğrenmiştir. Bu süre içinde prenses ve veliaht birbirlerini yalnızca bir kez görmüşlerdir. Düğün haberi bütün Arap ülkelerinde dönemin en önemli olayı olarak sevinçle karşılanmıştır. Gazetelerde Veliahtın Mısır'a çok kıymetli hediyelerle gideceği, hatta gelinin dünyadaki hiçbir gelinin göremeyeceği kadar büyük bir zenginliğe sahip olacağı yazılmıştır. Hem Mısır'da hem de Tarhan'da düğünün tüm detayları önceden düşünülmüş aylar önceden hazırlıklar başlamıştır. Böylece iki zengin hanedan bütün servetlerini ortaya koyarak "peri masallarındaki" gibi bir düğün planlamışlardır. Plana göre nikâh ve düğün merasiminin 1939'un şubat ortasında başlayacak mayısının ortalarına kadar sürecektir.⁵⁰⁹ Hatta bunun için iki tarafın hazırlıklarının teferruatı ilgili de birer program yayınlanmıştır. Programa göre: Veliaht düğün için Tahran'dan Mısır'a gelirken ilk önce Bağdat'a sonra Şam'a uğrayacaktır. Şam'dan hemen Beyrut'a geçecektir. Mısır'da yüksek makamlar tarafından karşılanacak olan İran Veliahtına 25 yüksek rütbeli memur eşlik edecektir. Ancak mandater olan Fransa ile ilişkilerini kesen İran Veliahtı burada Fransa ordusundan kimseyle görüşmeyecektir. Veliaht, 2 Mart 1939'da Beyrut'ta Mısır hükümdarının özel el-Mahrusa yatıyla giden bir Heyet tarafından karşılanacaktır. İran Veliahtı 3 Martta el-Mahrusa yatı İskenderiye'ye gelecektir. Prensi İskenderiye'de Mısır Veliahtı Emir Mehmet Ali karşılayacaktır. İran Veliahtının geçtiği tüm şehirler süslenecektir.⁵¹⁰

Mısır'da Sünni geleneğe dayalı olarak büyük bir törenle karşılanacak olan Prens bir ay Kahire'de kalacaktır. Bu süre zarfında başta Kahire olmak üzere Mısır'ın önemli yerlerini gezecek ve her gün adına ziyafetler verilecektir. En büyük şenlik ise mart ayının ortasına doğru nikâh töreni sonrası yapılacaktır. Nikâh sonrası Veliaht bir müddet yine Kahirde kalacak ve sarayda aileye karışacak; fakirlere para ve giyecekler dağıtılacaktır. Daha sonra Prenses Fevziye, annesi Nazlı ve kız kardeşleriyle birlikte Tahran'a yola çıkacaktır. Gelin alayını İskenderiye'de hazırlanan bir posta vapuru Süveyş'i üzerinden Basra körfezi yoluyla İran'ın Şahpur limanına götürecektir.⁵¹¹

Burada gelin alayını İran Şahı'nın karısı ve diğer aile ileri gelenleri karşılayacaktır. Her yer Mısır ve İran bayraklarıyla süslenecektir. Hazırlanan trenlerle misafirler Tahran'a götürülecektir. Yol boyunca süslenen istasyonlarda geline "Hoş geldin" törenleri yapılacaktır. Gelinin geçeceği istasyonlardan biri

⁵⁰⁶https://www.wikiwand.com/en/Princess_Fawzia_Fuad_of_Egypt#Early_life_and_education.

⁵⁰⁷ CIA Raporunda: İran Ordusu'na er olarak giren ve general olarak yükselen bir köylünün oğlu olan Rıza Han'ın, 1921 darbesinde iktidarı ele geçirdiği, Pehlevilerin sonradan görme bir aile olduğu ve Pehlevi Hanedanı'nın, 1805'ten beri Mısır'da hüküm süren Ali Hanedanı ile evlenmesini çok istediği ortaya konulmuştur. Central Intelligence Agency Directorate of Intelligence, May 1972, Sanitized Copy Approved for Release 2010/09/10: CIA-RDP85T00875R001100130080-4, s. 9.

⁵⁰⁸ Murat Bardakçı, (2013). "Kahire'de darbe ânında dünya güzeli bir kadının da sessizce cenazesi kalkıyordu", <https://www.haberturk.com/yazarlar/murat-bardakci/>.

⁵⁰⁹ Cumhuriyet, 16 Şubat 1939; Haber, 15 Şubat 1939.

⁵¹⁰ Cumhuriyet, 16 Şubat 1939.

⁵¹¹ Cumhuriyet, 16 Şubat 1939.

olan İran Şahı Rıza Pehlevi Ala Hazret (Ekselansları) istasyonunun adı konumu gereği kuzey ve güneyi birleştirdiği için İran ve Mısır hanedanları arasındaki birleşmenin sembolü olarak Şah tarafından gelini Prenses Fevziye'nin ismi verilmiş ve bu istasyonda çok büyük bir merasimin yapılmasını emretmiştir. Gazetelerde her iki ülkede yapılacak düğünlerin mazide yapılan kraliyet düğünlerini gölgede bırakacağı yazılmıştır. Aynı zamanda bu iki ülke arasındaki akrabalık bağının Orta Doğu'da büyük siyasi bir güç oluşturacağı hakkında da makaleler yayınlanmıştır. Öyle ki bu olayın Şark ve İslam ülkeleri için hayırlı olacağı ortak kanaat olmuştur. Türkiye'de çıkan Cumhuriyet gazetesi bu yorumları tam olarak doğru bulmasa da bu evliliğin öteden beri aralarında rekabet olan Mısır, Irak ve İran'ın arasında güçlü bir dayanışmanın oluşmasına sebep olacağını yazmıştır. Aynı zamanla bu duygunun böyle bir olayla ortaya çıkması şark memleketleri tarihinde bir ilk olmuştur. Öyle ki bir yıl önce olan Mısır Kralının düğününü bile gölgede bırakmıştır.⁵¹²

2.1.a. Mısır'daki Düğün

Yukarıda verilen düğün planı kapsamında Prens Şapour'u (Şahın oğlunu) Şam'da 50 bin kişi karşılamış ve şerefine 21 pare top atışı yapılmıştır.⁵¹³ Beyrut sokakları İran bayrakları ile donatılmıştır. Velihaht ilk olarak İran konsolosluk binasında hazırlanan törene katılmıştır. Daha sonra kendisini El- Mahrusa yatına binerek İskenderiye'ye yola çıkmıştır.⁵¹⁴ Aslında düğün bir anlamda dünyanın en eski medeniyetlerini bir araya getirmiştir.⁵¹⁵ O tarihte Prenses Fevziye 18, Prens Muhammed Rıza Pehlevi ise 20 yaşındadır. Prenses ile Prens'in ilk nikâhları Kahire'de 16 Mart 1939'da Abidin Sarayı'nda yapılmıştır.⁵¹⁶ İki bölümden oluşan nikâhın birinci kısmında dini nikâh⁵¹⁷ ikinci kısmında ise İran Medeni Kanun'u gereğince resmi nikâh yapılmıştır.⁵¹⁸ Nikâha 14 kişi şahitlik yapmıştır. Düğünde kral ve hanedan üyeleri, hükümet erkânı, Kahire'nin önde gelen simaları, askeri erkân, İran'dan gelen heyet, Türkiye, İran, Irak, Yemen, Hicaz, Afganistan elçileri hazır bulunmuşlardır. Düğün sonrası Kraliçe Nazlı tarafından yeni çifte özel bir ziyafet verilmiştir. Kahire'de fener alayları düzenlenmiştir Düğünün Şah Rıza Pehlevi'nin de 61. doğum gününe ve Mısır'ın Kanuni Esası'sinin ilanının yıldönümüne denk gelmesi nedeniyle hem İran'da hem de Mısır'da büyük sevinçle kutlanmıştır.⁵¹⁹ Kahire'deki düğünde konuklara altın ve değerli taşlardan yapılmış şeker kutuları verilmiş, geniş caddelerde çiçeklerle dolu şamandıralar gezinmiştir. Nil nehri üzerinde havai fişekler atılmıştır.⁵²⁰

Düğünün ardından çift Kral Faruk emiyle Mısır turuna çıkarılmıştır. Yeni çifte Mısır piramitleri, El-Ezher Üniversitesi ve diğer ünlü mekânlar gezdirilmiştir. İranlı bir subayın sade üniformasını giyen Velihaht Prens Muhammed Rıza ile Mısır sarayının pahalı takım elbiseleriyle bedava harcama yapmasıyla ünlü Faruk'un simgelediği cömert zenginlik arasındaki zıtlık o zamanlar çok dikkat çekilmiştir. Daha sonra Prenses Fevziye ikinci düğün için damadın ülkesi olan İran'a doğru annesi Kraliçe Nazlı ve kız kardeşleriyle yola çıkmıştır. Büyük bir seremoniyle yola çıkan çift İran'a giderken Mısır yatında ayrı kabinlerde yolculuk yapmışlardır.⁵²¹ Bu düğün Mısırlılara ve dünyaya İran'ın modern bir ulus olduğunu gösterme şansı olarak görülmüştür.⁵²²

2.1.b. İran'daki Düğün

İran'ın Velihaht Prensi Muhammed Rıza, Mısır Prensesi Fevziye ve ailesi Tahran'a 17 Nisan 1939 tarihinde ulaşmıştır.⁵²³ Düğünün başladığı gün olan 22 Nisan 1939'da Tahran sokakları İran ve Mısır

⁵¹² Cumhuriyet, 16 Şubat 1939.

⁵¹³ Cumhuriyet, 2 Mart 1939; Yeni Asır, 2 Mart 1939.

⁵¹⁴ Yeni Asır, 2 Mart 1939.

⁵¹⁵ Life, 27 Haziran 1938.

⁵¹⁶ Life, 10 Nisan 1939; Life 29 Mayıs 1939; Meriden Record, 29 Mart 1939.

⁵¹⁷ Şer-i Hukuka göre Camiülezhher (Ezher Camisi) İmamı kıymıştır. Prens Fevziye nikâha katılmamıştır. Onun yerine vekâletini alacak heyet bizzat saraya giderek rızasını almıştır. Nikâh bu şekilde yapılmıştır.

⁵¹⁸ Cumhuriyet, 16 Mart 1939; Yeni Asır, 16 Mart 1939; The Spokesman-Review, 16 Mart 1939 The Spokesman-Review, 15 Mart 1958.

⁵¹⁹ Cumhuriyet, 16 Mart 1939; Yeni Asır, 16 Mart 1939.

⁵²⁰ Suzy Hansen (2013). "The Lives They Lived". The New York Times Magazine, Erişim tarihi: 23 Nisan 2024); <https://archive.nytimes.com/www.nytimes.com/news/the-lives-they-lived/2013/12/21/queen-fawzia/>.

⁵²¹ Life 29 Mayıs 1939; Yeni Asır, 28 Mart 1939.

⁵²² Life 29 Mayıs 1939.

⁵²³ Yeni Asır, 12 Nisan 1939.

bayraklarıyla süslenmiştir.⁵²⁴ Havai fişekler tüm İran'ı kaplamıştır.⁵²⁵ Tahran halkı da geline ve gelinin annesi Kraliçe Nazlı ve kız kardeşlerine büyük bir ilgi göstermişlerdir. Onlarda Şah ve eşi ile birlikte kendileri için gelen tebrikleri kabul etmişlerdir.⁵²⁶

İran'da 27 Nisan'a kadar devam edecek olan şenliklere tüm dünya ülkelerinden temsilciler katılmıştır. Şah Rıza Pehlevi ise ülkesine gelen Türkiye, Afganistan, Fransa, İtalya, Norveç ve Finlandiya heyetlerini 19 Nisan 1939'da kabul etmiş ve üst düzeyde misafir etmiştir.⁵²⁷ Gelen heyetler arasında Papa'nın temsilcisi de vardır. O da veliahttı ziyaret ederek hediyesini takdim etmiştir. Aynı şekilde bütün heyetler hediyelerini tek tek Veliahtta takdim etmişlerdir.⁵²⁸

Tahran'da ilk tören 23 Nisan 1939 günü Mermer Sarayı'nda başlamış daha sonra Gülistan Sarayı'nda devam etmiştir.⁵²⁹ Kraliyet ailesi ve prensesin ailesinin Gülistan Sarayına gelişleri sırasında Şah tarafından geçit töreninde en önde gelen ordu taburuna Fevziye adı verilmiştir. Törende yabancı ülkelerden önce Fransa, İngiltere, Türkiye ve Rusya art arda geçmiştir. Şenlikler boyunca Şah'ın gözüne girmek isteyen İtalyanlar ve Almanlarda çifte iltifatlarla hediyelerde bulunmuşlardır. Tören esnasında yabancı silah müfrezelerinin İran ve Mısır birliklerinin arkasında yürümesi önemli bir olay olarak görülmüştür.⁵³⁰ Şah, İmparatoriçe, Kraliçe Nazlı, Veliaht, Prenses Fevziye ve İran Mısır haneden azaları düğüne katılan yaklaşık iki bin kişiyle yabancı heyetleri selamlamışlardır. Düğün akşamı Gülistan Sarayı'nda Fevziye Fuad onuruna ziyafet verilmiştir. Yemekteki beyaz kıyafetiyle Prenses Fevziye'nin güzelliği gazetelerde "incelik ve zarafet" sembolü olarak tasvir edilmiştir. Ziyafete ülke dışından ve içinden gelen tüm heyetler katılmıştır. Damat ve geline Japonya'dan Finlandiya'ya kadar her yandan pek çok hediyeler gelmiştir. Bunların haricinde prensese İran'ın farklı şehirlerinde İsfahan'dan, Şiraz'a, Tebriz'den ve Hemedan'a kadar her yerden çok kıymetli eşyalar düğün hediyesi olarak gelmiştir.⁵³¹

Böylece Fevziye Fuad ile Muhammed Rıza'nın evliliği Müslüman iki ülkeyi akrabalık bağıyla birleştirmiştir. Aslında bu birleşmenin her iki tarafta siyasi ve kişisel nedenleri vardır: Mısır Kralı Faruk evlilikle İngilizlerin hâkimiyetindeki bir bölgede anayasal bir hükümdarın gücünü savunurken sıradan bir asker olan İran Şahı için asırlık Mısır kraliyet ailesiyle kendine tek başına aristokratik meşruiyet kazanmış oluyordu.⁵³²

2.1.c. Fevziye Fuat'ın İran'daki Günleri

Prenses Fevziye iki düğün sonrası İran Veliahdının eşi olarak Tahran'da yaşamaya başlamıştır. Çiftin düğünlerinden bir yıl sonra 27 Ekim 1940'da Şehnaz adını verdikleri bir kız çocukları olmuştur.⁵³³ Henüz çocukları bir yaşında iken İngilizler ve Fransızların baskısı sonucunda tahtan çekilen Şah Rıza

⁵²⁴ Cumhuriyet, 17 Nisan 1939; Cumhuriyet, 23 Nisan 1939; Cumhuriyet, 27 Nisan 1939; Life, 27 Haziran 1939.

⁵²⁵ Life, 29 Mayıs 1939.

⁵²⁶ Cumhuriyet, 21 Nisan 1939.

⁵²⁷ Türkiye, Tahran'da yapılacak olan düğüne yedi tayyareyle katılmıştır. Türk Heyeti, 10 Nisan 1939 günü trenle İran'a gitmiştir. Fransa adına ise General Veygand İran'a hareketinden önce "Fransa'yı bu mesut törende temsil edeceği için sevinçli olduğunu, büyük ve eski bir medeniyet olan İran'ın seri hamlelerle ilerlemeye sevk eden inkılapçı Şahı ile görüşeceği için mutlu olduğunu" ifade etmiştir. Fransız Heyeti 16 Nisan 1939'da Tahran'a gitmiştir. Fransız Heyetine Fransa'nın Tahran Büyükelçisi eşlik etmiştir. Karşılama Fransa ve İran milli marşları çalınmıştır. Yeni Asır, 12 Nisan 1939; Yeni Asır, 20 Nisan 1939; Cumhuriyet, 20 Nisan 1939; Cumhuriyet, 21 Nisan 1939;

⁵²⁸ Cumhuriyet, 21 Nisan 1939; Life, 29 Mayıs 1942.

⁵²⁹ Tan, 25 Nisan 1939; Yeni Asır, 25 Nisan 1939.

⁵³⁰ Life, 28 Mayıs 1939.

⁵³¹ Türkiye'nin düğün hediyesi olarak altından yapılmış, pırlantalarla işlenmiş, 13 parçadan oluşan bir tuvalet takımı olmuştur. Düğüne gelen hediyelerin en başında yer alan ve herkesin büyük ilgi gösterdiği bu hediyein her parçasının üstünde yeni çiftin baş harfleri vardır. Çifte Türkiye'den başka Finlandiya'dan kıymetli bir heykel; Almanya'dan vazo; Sovyetlerden 25 parça nadide astragan Ural taşından işlenmiş bir mücevher kutusu; Hollanda'dan eski antik bir kitap; İtalya'dan gümüşle işlenmiş büyük bir sofrta ortası çiçeği; Belçika'dan antika bir av tüfeği; Fransa'dan kristal bir içkiye takımı; Papa'dan eski sedef işlemeli bir sandık; İngiltere'den bir seyahat çantası ve antika bir saat; İsveç'ten 2 vazo; Norveç'ten beyaz bir ayı postu hediye olarak sunulmuştur. Dipnot düğünde yaşananlarla ilgili ayrıntı bilgi için bkz.: Tan, 25 Nisan 1939; Yeni Asır, 25 Nisan 1939.

⁵³² Suzy Hansen (2013). "The Lives They Lived". The New York Times Magazine, Erişim tarihi: 23 Nisan 2024); <https://archive.nytimes.com/www.nytimes.com/news/the-lives-they-lived/2013/12/21/queen-fawzia/>.

⁵³³ The Spokesman-Review, 29 Mart 1939; 1 Kasım 1960; Lee, Jeffrey, 2000). Crown of Venus, (A Guide to Royal Woman Around the Worlds), A Guide to Royal Women Around the World". books.google.com.tr. s. 51.

Pehlevi'nin yerine 1941 yılında Prens Muhammed Rıza Pehlevi tahta geçmiştir⁵³⁴. Böylece Prenses Fevziye Mısır'ın yurt dışındaki ilk saray kadını olarak İran'ın İmparatoriçesi olmuştur.⁵³⁵ Dünya basını o günlerde güzelliğinin yanında duruşuyla da tüm dünyada takdir edilen Fevziye Fuad'a "Asya Venüsü" adını takmıştır.⁵³⁶ O yıllarda yine "dünyanın en güzel kadınlarından biri" olarak Hollywood kadın yıldızlarından Hedy Lamarr'ın, Vivien Leigh, Cecil Beaton'a benzetilen İmparatoriçe Fevziye Fuad'ın fotoğrafı ünlü Amerikan Life dergisinin 21 Eylül 1942 tarihli nüshasında kapak yapılmıştır.⁵³⁷ Ancak İmparatoriçe Fevziye bu kadar ilgi ve ihtişama rağmen Orta Doğu'nun en gelişmiş şehirlerinden biri olan Kahire'den sonra Tahran'da yaşamaya alışamamıştır.⁵³⁸ Aynı zamanda İran iklimine alışamamış olması sağlığının bozulmasına neden olmuştur. Bu nedenlerin yanında Fevziye Fuad'ın erkek çocuğu doğuramaması İran halkında ve sarayda iyi karşılanmamıştır. Bu durum Şah için hayal kırıklığına ve Prenses Fevziye'yle ilişkilerinin bozulmasına sebep olmuştur.⁵³⁹ Bu süreçte Şah'ın başka kadınları ilişkisi, Prenses Fevziye'ye sık sık baskı ve psikolojik şiddet uygulaması sonucunda ruh sağlığının bozulmasına neden olmuştur. Böylece saray günleri onun için dört duvar arasında esaret günlerine dönüşmüş ve evliliğinde mutlu olamamıştır. İmparatoriçe depresyon tedavisi görmek için Bağdat'taki bir ABD'li psikiyatriste danışmıştır.⁵⁴⁰ Diğer taraftan Fevziye Fuad'ın evliliğindeki mutsuzluğuna dair söylentiler Kahire'ye de ulaşmıştır. Kral Faruk Mısır sarayındaki bir yetkiliyi gözlem için Tahran'a göndermiştir. Yetkili Kral Faruk'a verdiği raporda: Fevziye'nin bakımsız ve ağır hasta olduğunu hatta Prensesin kürek kemiklerinin "yetersiz beslenen bazı balıkların yüzgeçleri gibi çıkıntılı" olduğunu bildirmiştir. Bu rapor üzerine Kral Faruk ikilinin boşanmasını istemiştir.⁵⁴¹ Bu günlerde sıkıntılarıyla artık baş edemeyen Fevziye Fuad kızı Şehnaz'la bir süre kalmak için Kahire'ye gitmek istediğini eşine söylemiştir.⁵⁴² Muhammed Rıza Pehlevi eşinin bu isteğini kabul etmiştir. Fevziye Fuad, kocasının bu isteğine zorluk çıkartmaması karşısında şaşırarak hatta beklemeyeceği kadar olumlu bir tepkiyle karşılaştığı için de mutlu olmuştur. Ancak işin arka planı hiç de Fevziye'nin düşündüğü gibi değildir. Nihayetinde Prenses Fevziye kızıyla birlikte Kahire'ye gitmek üzere uçağa bindiği anda Şah Muhammed Rıza Pehlevi'nin kızı Şehnaz'ı bir kez daha öpmek istediği kendisine iletilmiştir. Bunun üzerine Şehnaz uçaktan inince kapılar hızlıca kapatılmış ve Şahın emriyle Kraliçe kızı olmadan Kahire gönderilmiştir. Kocasının kurduğu bu tuzak sonunda Kahire'ye kendinden geçmiş bir halde inen Fevziye'nin sadece çocuğuna değil, Tahran'da bıraktığı bütün mücevherlerine ve eşyalarına eşi tarafından el konulmuştur.⁵⁴³ Yaşananların ardından İran'a bir daha dönmeyen Prenses 1945'te boşanmayı istese de Muhammed Rıza Pehlevi'den resmi olarak ancak 17 Kasım 1948'te boşanmıştır.⁵⁴⁴ Boşanmaya ilişkin tüm dünyada farklı dedikodular yapılmıştır. Dedikodular arasında Fevziye'nin hanedanının zengin, Şah'ın hanedanının ise o yıllarda daha geri ve fakir olduğu, düğünde damadın babasıyla gelinin annesinin kavga ettiği hatta

⁵³⁴ Şah Pehlevi tahtan indirildikten sonra Mauritius Adasına sürgüne gönderilmiştir. Oğlu Muhammed Pehlevi ise denetimli serbestlikle şah olmuştur. Life, 21 Eylül 1942; Pittsburgh Past Gazette, 20 Kasım 1948; Kurtuluş, Rıza 2020, Muhammed Rıza Şah Pehlevi, TDV İslâm Ansiklopedisi, 29.05.2024, <https://islamansiklopedisi.org.tr/muhammed-riza-sah-pehlevi>.

⁵³⁵ Saskatoon Star-Phoenix, 31 Mart 1949., 31 Mart 1949; Raafat, Samir, (2005), Women Whose Husbands Ruled the Realm, Egypt's First Ladies. http://egyptianeurope.org/history/01-02-09-04-02-06_Firstladies.Pdf, s. 9.

⁵³⁶ Life, 28 Mayıs 1939.

⁵³⁷ Suzy Hansen (2013). "The Lives They Lived". The New York Times Magazine, Erişim tarihi: 23 Nisan 2024); <https://archive.nytimes.com/www.nytimes.com/news/the-lives-they-lived/2013/12/21/queen-fawzia/>; Life, 21 Eylül 1942.

⁵³⁸ Prenses Fevziye'ye göre Mısır zengin ve daha medeni bir ülke iken İran Ortaçağ memleketi, Tahran ise bir taşra kasabası gibidir. O günlerde Tahran elektriklerin sık sık kesildiği, caddelerinin çoğunun toprak olduğu bir yerdir İran Sarayı ise büyüklüğüyle fakir bir villa gibidir. Murat Bardakçı, (2013) "Kahire'de darbe ânında dünya güzeli bir kadının da sessizce cenazesi kalkıyordu", <https://www.haberturk.com/yazarlar/murat-bardacki/>

⁵³⁹ The Spokesman-Review, 29 Mart 1939; Lee, Jeffrey, (2000). Crown of Venus, (A Guide to Royal Woman Around the Worlds), A Guide to Royal Women Around the World". books.google.com.tr.51.

⁵⁴⁰ Akşam, 20 Kasım 1948.

⁵⁴¹ Suzy Hansen (2013). "The Lives They Lived". The New York Times Magazine, Erişim tarihi: 23 Nisan 2024); <https://archive.nytimes.com/www.nytimes.com/news/the-lives-they-lived/2013/12/21/queen-fawzia/>.

⁵⁴² Akşam, 20 Kasım 1948.

⁵⁴³ Murat Bardakçı, (2013). "Kahire'de darbe ânında dünya güzeli bir kadının da sessizce cenazesi kalkıyordu", <https://www.haberturk.com/yazarlar/murat-bardacki/>;

Suzy Hansen (2013). "The Lives They Lived". The New York Times Magazine, Erişim tarihi: 23 Nisan 2024); <https://archive.nytimes.com/www.nytimes.com/news/the-lives-they-lived/2013/12/21/queen-fawzia/>;

⁵⁴⁴ Cumhuriyet, 20 Kasım 1948; Akşam, 20 Kasım 1948; Ulus, 20 Kasım 1948; Pittsburgh Past Gazette, 20 Kasım 1948; Central Intelligence Agency Directorate of Intelligence, May 1972, Sanitized Copy Approved for Release 2010/09/10: CIA-RDP85T00875R001100130080-4, s. 9.

İranlıların Prensesin “ayağının” uğursuz olduğuna inandıkları konuşulmuştur.⁵⁴⁵ Ancak İran sarayından yapılan resmi açıklamada boşanma nedeni İran ikliminin Prenses Fevziye’ye iyi gelmediği şeklinde olmuştur.⁵⁴⁶

Prenses Fevziye altı yaşında İran’da bıraktığı kızı Şehnaz’la yıllar sonra İsviçre’de bir-iki kez görüşmüşse de Prenses Şehnaz’ın ona karşı soğuk davranması onların bir daha hiçbir araya gelmemelerine sebep olmuştur. Bu durumu kabullenen Fevziye Fuad Kahire’de tek başına yaşamaya başlamıştır.⁵⁴⁷ Yıllar sonra Mısır’ın üçüncü Cumhurbaşkanı Enver Sedat 1976 yılında Fevziye Fuad’ı kızıyla buluşturmak amacıyla Prenses Şehnaz’ı, ailesini ve Keyvan Khosrovani adlı İranlı bir mimarı Mısır’a davet etmiştir. Cumhurbaşkanı Enver Sedat Prenses Fevziye Fuad ve kızını İskenderiye’deki kraliyet sarayında kabul etmiştir. Görüşme sırasında kraliyet ailesine ait fotoğraf albümlerine bakan Fevziye Fuad ayrılırken Cumhurbaşkanı’na “Tabii ki sen beni çağırdın, ben de karşılığında seni çağırmalıyım” demiştir. Fevziye Fuad’ın bu sözlerine Prenses Şehnaz ve Khosrovani şaşırılmışlardır. Çünkü görüştükleri saray bir zamanlar Fevziye Fuad’ın kendi eviyken 24 yıldır oraya hiç gitmemiştir. Bu görüşme sonrası Mimar Khosrovani, Fevziye Fuad’ın saraya gelişini duyan eski hizmetçilerinden bazılarının onu görmeye geldiğini ve çoğunun prenseslerini kucaklarken gözyaşlarına boğulduklarını anlatmıştır. Görüşme sırasında Fevziye Fuad kızına “Gel şimdi sana sarayı göstereyim” diyerek merdivenlerden yukarı çıkarken taç giyme salonuna götürmüştür. Kızına orada duvarlarda yazılı olan Kur’an ayetlerini göstererek “Korkarım kardeşimin ayetlerin tamamını dikkatli okumadığını düşünüyorum. Eğer öyle olsaydı, biz hâlâ yönetici kraliyet ailesi olarak burada olurduk” demiştir. Orada hem abisi hem de kendi için öz eleştiri yapan Fevziye Fuad sözlerine “Hayatımda iki kez tacımı kaybettim. Bir zamanlar İran’ın kraliçesiydim, bir zamanlar da buranın prensesiydim.” daha sonra gülerek “Artık hepsi gitti. Önemli değil. Kralların ve kraliçelerin mezarlarını ziyaret ettiğinizde her şeyi geride bıraktıklarını görürsünüz taçlarını bile” diyerek aslında dünyada her şeyin boş olduğunu kinayeli bir şekilde ima etmiştir.⁵⁴⁸

2.2. Prenses Fevziye’nin İkinci Evliliği (İsmail Şirin’le Evliliği)

Fevziye Fuad, Muhammed Rıza Pehlevi’den resmi olarak boşandıktan beş ay sonra 28 Mart 1949’da I. Faruk’un yaveri İsmail Şirin⁵⁴⁹ ile Kahire’deki Kubbe Sarayı’nda ikinci kez evlenmiştir.⁵⁵⁰ Çift evlendikten sonra Fevziye Fuad’ın sahibi olduğu Maadi’deki bir villada yaşamaya başlamışlardır. Prensesin bu evliliğinden Nadia (1950-2009) ve Hüseyin (1955-) adında iki çocuğu daha olmuştur.⁵⁵¹ İkinci evliliğinde ilk evliliğine göre daha mütevazı bir hayat yaşamaya başlayan Prenses Fevziye hayatında ikinci önemli olayı Kardeşi Kral Faruk tahttan indirilerek sürgüne gönderilmesiyle yaşamıştır. Mısır’da 23 Temmuz 1952’de Cumhuriyetin ilanıyla⁵⁵² ailesine ve kendisine tanınan ülke dışına çıkma iznini kullanmayan Prenses Fevziye doğup büyüdüğü Mısır’da kalmayı tercih etmiştir. Kocası ile birlikte İskenderiye’de bir villaya yerleşerek burada kısıtlı koşullar altında neredeyse sıradan bir hayat yaşamıştır.⁵⁵³

⁵⁴⁵ Life, 21 Eylül 1942.

⁵⁴⁶ Meriden Record, 29 Mart 1949.

⁵⁴⁷ <https://www.milliyet.com.tr/dunya/guzelligi-dillere-destandi-misir-prensesi-ve-iran-kralicesi-fevziyenin-yurek-burkan-hayati-6867406>

⁵⁴⁸ Suzy Hansen (2013). “The Lives They Lived”. The New York Times Magazine, Erişim tarihi: 23 Nisan 2024); <https://archive.nytimes.com/www.nytimes.com/news/the-lives-they-lived/2013/12/21/queen-fawzia/>.

⁵⁴⁹ Çerkez asıllı bir diplomat olan İsmail Şirin, Mısır ordusunda albay rütbesinde bir istihbarat subayı ve aynı zamanda Birleşmiş Milletler Heyeti’nin sekreteridir. Saskatoon Star-Phoenix, 31 Mart 1949; Fevziye Fuad’ın uzaktan bir kuzeni olan İsmail Şirin’in annesi Mısır hanedanına mensup, babası Türk’tür. Murat Bardakçı, (2013). Kahire’de Darbe Anında Dünya Güzeli Bir Kadının Da Sessizce Cenazesi Kalkıyordu, <https://www.haberturk.com/yazarlar/murat-bardakci>; Meriden Record, 29 Mart 1939.

⁵⁵⁰ Son Posta, 29 Mart 1949; The Spokesman-Review, 27 Mart 1949; The Spokesman-Review, 29 Mart 1949; Çiftin dini nikâhlarını El-Ezher Üniversitesi Rektörü kıymıştır. Life, 29 Mart 1949; Saskatoon Star-Phoenix, 31 Mart 1949.

⁵⁵¹ Lee, Jeffrey, (2000). Crown of Venus, (A Guide to Royal Woman Araund the Worlds), A Guide to Royal Women Around the World”. books.google.com.tr.s. 51.

⁵⁵² Lee, Jeffrey, (2000). Crown of Venus, (A Guide to Royal Woman Araund the Worlds), A Guide to Royal Women Around the World”. books.google.com.tr.s. 51.

⁵⁵³ Çoğu yoksul ve haklarından mahrum olan Mısırlılar o zamana kadar kraliyet ailesine karşı çıkmıştır. Kral Faruk, “yozlaşmış ve beceriksiz bir çapkın, işgalci bir yabancı güce bağlı bir hükümdar olarak” 1952’de Albay Cemal Abdünnasır liderliğindeki bir askeri darbeye tahttan indirilmiştir. Bu olay dünyada ve Mısırlılar arasında bir özgürleşme eylemi olarak görülmüştür. Faruk kraliyet yatına bindirilerek bir daha tahta geri dönmek üzere İtalya’ya gönderilmiştir. Suzy Hansen, (2013). “The Lives They Lived”. The New York Times Magazine, Erişim tarihi: 23 Nisan

3. Fevziye Fuad'ın Ölümü

Mısır Prensesi Fevziye Fuad 1952 yılından sonra kalan ömrünü İskenderiye ve Kahire'de geçirmiştir. Prenses 1994'te ikinci eşini, 2009'da ise kızı Nadia'yı kaybetmiştir. Kendisi de “çok sevdiği” İskenderiye'de 2 Temmuz 2013'de 92 yaşında yaşama veda etmiştir. Cenazesi bir gün sonra Kahire'deki Sayeda Nafisa Camii'nde kılınan öğle namazı sonrası Kahire'de ikinci eşinin yanına defnedilmiştir.⁵⁵⁴

Sonuç

Sonuç olarak güzelliğiyle herkesi büyüleyen dünyanın “Asya Venüsü” Fevziye Fuad, özel hayatında hayal kırıklıkları ve acılarla dolu bir yaşam sürmüştür. İki evlilik yapan Fevziye Fuad'ın en ses getiren ve kendisini en mutsuz eden evliliği İran'ın Veliahdıyla yaptığı birinci evliliğidir. Aşk evliliği gibi görünse de bu evlilik daha çok Orta Doğu'da Mısır ve İran'ı birleştiren planlı siyasi bir olaydır. Ancak bu siyasi evlilik boşanmayla sonuçlanmıştır. Fakat Mısır, Irak ve İran'ın arasında var olan rekabet yerini kısa süreli de olsa güçlü bir dayanışmaya bırakmıştır. Evlilik sonrası hayatının en büyük acılarının içinde yaşama tutunan Fevziye Fuad aradığı mutluluğu ikinci evliliğini yakalamıştır. Uzun bir ömür süren Prenseslikten imparatoriçeliğe, imparatoriçelikten prensesliğe, prenseslikten sade bir Mısır vatandaşlığına geçen Fevziye Fuad hayatının sonuna kadar ülkesi Mısır'da yaşamıştır.

Fevziye Fuad bugün dahi adından zarafetiyle güzel söz ettiren, kraliyet kadınları arasında yaşadığı zorluklara rağmen kararlı ve güçlü karakteriyle pek çok kadına rol modeller arasında yer almaktadır.

2024);<https://archive.nytimes.com/www.nytimes.com/news/the-lives-they-lived/2013/12/21/queen-fawzia/>; Duman, Ö. (2020). Arap Dünyası'nda Mısır Lideri Cemal Abdülnasır Rüzgarı ve Nasır Sonrası 1970-1981 Yılları Arasında Mısır'ın Durumu. Artuklu Kaime Uluslararası İktisadi Ve İdari Araştırmalar Dergisi, 3(1), 27-40, s. 30.

⁵⁵⁴ Murat Bardakçı, (2013) “Kahire'de darbe ânında dünya güzeli bir kadının da sessizce cenazesi kalkıyordu”, <https://www.haberturk.com/yazarlar/murat-bardakci>;
https://www.wikiwand.com/en/Princess_Fawzia_Fuad_of_Egypt#Early_life_and_education

KAYNAKÇA

- Akşam, 20 Kasım 1948.
- Bardakçı, M. (2013). “Kahire’de darbe ânında dünya güzeli bir kadının da sessizce cenazesi kalkıyordu”, <https://www.haberturk.com/yazarlar/murat-bardakci/>.
- Central Intelligence Agency Directorate of Intelligence, May 1972, Sanitized Copy Approved for Release 2010/09/10: CIA-RDP85T00875R001100130080-4.
- Cumhuriyet, 16 Şubat 1939.
- Cumhuriyet, 2 Mart 1939.
- Cumhuriyet, 20 Kasım 1948.
- Cumhuriyet, 17 Nisan 1939.
- Cumhuriyet, 20 Nisan 1939.
- Cumhuriyet, 21 Nisan 1939.
- Cumhuriyet, 23 Nisan 1939.
- Cumhuriyet, 27 Nisan 1939.
- Duman, Ö. (2020). Arap Dünyası’nda Mısır Lideri Cemal Abdülnasır Rüzgârı ve Nasır Sonrası 1970-1981 Yılları Arasında Mısır’ın Durumu. Artuklu Kaime Uluslararası İktisadi ve İdari Araştırmalar Dergisi, 3(1), 27-40.
- Fevziye bint Fuad, https://tr.wikipedia.org/wiki/Fevziye_bint_Fuad.
- Hansen, S. (2013). “The Lives They Lived”. The New York Times Magazine, Erişim tarihi: 23 Nisan 2024; <https://archive.nytimes.com/www.nytimes.com/news/the-lives-they-lived/2013/12/21/queen-fawzia/>.
- <https://www.milliyet.com.tr/dunya/guzelligi-dillere-destandi-misir-prensesi-ve-iran-kralicesi-fevziyenin-yurek-burkan-hayati-6867406>.
- Kurtuluş, R. (2020). Muhammed Rızâ Şah Pehlevî (1919-1980), TDV İslâm Ansiklopedisi29.05.2024<https://Islamansiklopedisi.Org.Tr/Muhammed-Riza-Sah-Pehlevi>.
- Lee, J. (2000). Crown of Venus, (A Guide to Royal Woman Araund the Worlds). books.google.com.tr.
- Life, 10 Nisan 1939.
- Life, 21 Eylül 1942.
- Life, 27 Haziran 1939.
- Life, 28 Mayıs 1939.
- Life, 29 Mart 1949.
- Life, 29 Mayıs 1939.
- Life, 27 Haziran 1938.
- Meriden Record, 29 Mart 1939.
- Murat, T. (2013). “Kuruluşundan İkinci Dünya Savaşı Sonuna Kadar Mısır Siyasetinde Vafd Partisi”, Fırat Üniversitesi Orta Doğu Araştırmaları Dergisi, 9(1), 159-173.
- Pittsburgh Past Gazette, 20 Kasım 1948.
- Raafat, S. (2005). “Women Whose Husbands Ruled the Realm, Egypt’s First Ladies”. Http://Egyptianeurope.Org/History/01-02-09-04-02-06_Firstladies.Pdf.
- Saskatoon Star-Phoenix, 31 Mart 1949.
- Son Posta, 29 Mart 1949.
- Tan, 25 Nisan 1939.
- The New York Times Magazine, 21 Aralık 2013.
- The Spokesman-Review, 1 Kasım 1960.
- The Spokesman-Review, 15 Mart 1958.
- The Spokesman-Review, 16 Mart 1939.
- The Spokesman-Review, 27 Mart 1949.
- The Spokesman-Review, 29 Mart 1939.
- Ulus, 20 Kasım 1948.
- Yeni Asır, 12 Nisan 1939.
- Yeni Asır, 16 Mart 1939.
- Yeni Asır, 2 Mart 1939.
- Yeni Asır, 20 Nisan 1939.
- Yeni Asır, 25 Nisan 1939.

Yeni Asır, 28 Mart 1939.

Ekler:

Ek1. <https://www.haberturk.com/yazarlar/murat-bardakci>.
<https://www.haberturk.com/yazarlar/murat-bardakci/858363-kahirede-darbe-aninda-dunya-guzeli-bir-kadinin-da-sessizce-cenazesi-kalkiyordu>.

NEW... a CREAM DEODORANT
which safely
STOPS under-arm PERSPIRATION

Arrid is the ONLY deodorant to stop perspiration with all these five advantages:—

1. Does not rot dresses, does not irritate skin.
2. No waiting to dry. Can be used right after shaving.
3. Instantly stops perspiration for 1 to 3 days—renewed when from perspiration.
4. A pure, white, grainless, stainless vanishing cream.
5. Arrid is the ONLY deodorant to stop perspiration which has been awarded the Textile Seal of Approval by the American Institute of Laundering for being safe to fabric.

39¢ for
At drug and dept. stores

ARRID

TRIAL JAR. Send 10 cents (refund on order for deodorant) 10¢ of Arrid Textile Seal Products, 100 Park Place, New York 22, N.Y.

AMAZING NEW INVENTION
PREVENTS DROWNING
KEEPS HEAVIEST PERSON
AFLAOT OVER 12 HOURS

LIFEGARD

1000 LIVES POLICY
WITH EXPIRY
DATE

LIFEGARD

NEW! Confesses to Water
and Fear for Love

775 BROADWAY, NEW YORK

PEOPLE

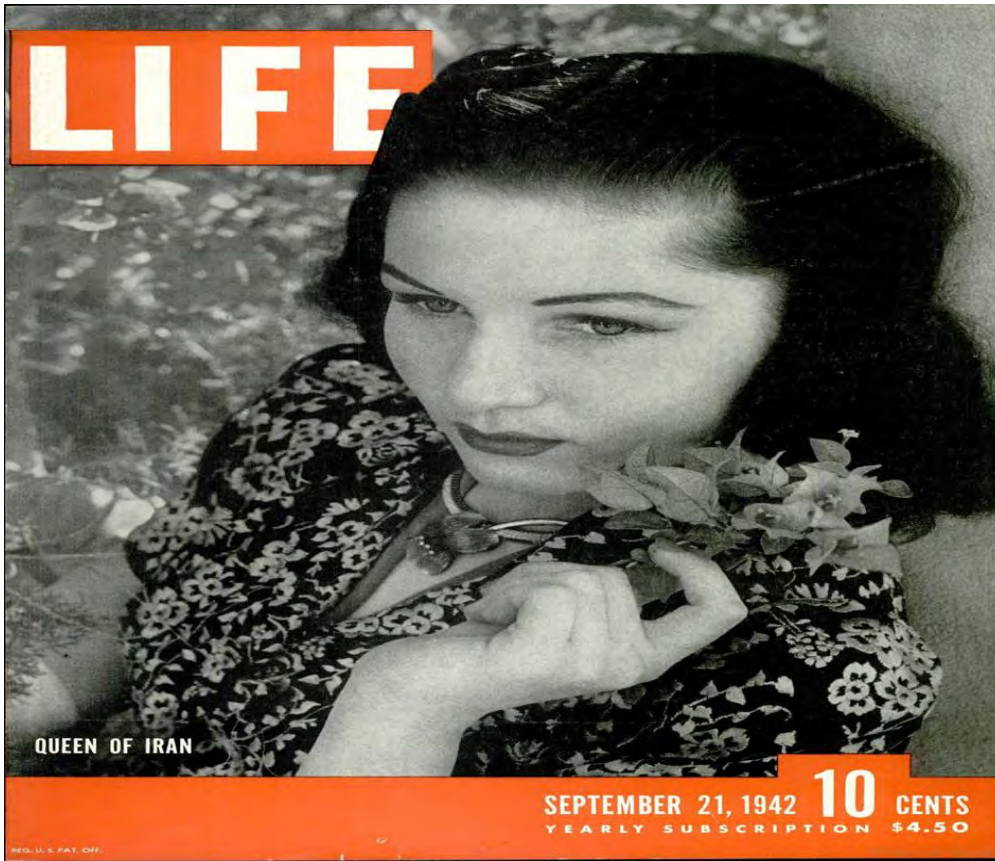
The Cameras of the World Press
now put these people in the news

Princess Farouk, 16-year-old sister of King Farouk of Egypt, was declared betrothed to the Crown Prince Shahpur Mohammed of Iran on June 10. They have never met. Their wedding will link two of the world's oldest civilizations.

Ek 2. Fevziye Fuad'ın Kahire'deki Nişan Töreni. Life, 27 Haziran 1938.

Ek 3. Fevziye Fuad'ın Tahran'daki düğünü. Life, 29 Mayıs 1939.

Ek 4. Amerikan Life Dergisi kapağı Fevziye Fuad, Life, 21 Eylül 1942.

The Evaluation of Berber and Arab Culture in North Africa in the Context of Hasan al-Vezzân's "Vasfû İfrîkiyye"

Hasan el-Vezzân'ın "Vasfû İfrîkiyye" Adlı Eseri Bağlamında Kuzey Afrika'daki Berberi ve Arap Kültürünün Değerlendirilmesi

Yakup KARADUMAN

Bor Şehit Ramazan Konuş İ. H. O. , Niğde, Türkiye

yakup.karaduman53@gmail.com

0000-0001-6980-2456

Abstract

Hasan al-Vezzân, also known as Leon the African, wrote his work "Vasfû İfrîkiyya" in the early sixteenth century, which is one of the main sources revealing the sociocultural structure of North Africa and providing valuable information about the people and cities of the region. The fact that the author personally travelled to many parts of North Africa due to the bureaucratic duties he undertook increases the value of the information contained in the work even more. During his travels, Hasan al-Vezzân had the opportunity to closely observe the customs and traditions of the people of North Africa. Therefore, this situation shows that the author had an insight into the sociocultural structure of North Africa during his lifetime. Berbers are the indigenous people of North Africa and have lived in this geography for many years. The Arabs' arrival in this region started with the conquest of Egypt during the reign of the Four Caliphs, if previous individual journeys are not taken into account. With the conquest movements carried out in the region during the Umayyad period, the Arab population in the region increased day by day. The Arabs, whose population in the region increased day by day with the Islamic states established in the region, started to live in the same regions with the Berbers. Bedouin Arab migrations from east to west in the eleventh century deeply affected the demographic structure of the region. With these migrations, the Bedouin Berbers, the most populous community in the region, also came under the influence of Arab culture. This situation led to transformations in the sociocultural structures of both communities. This interaction, which started in the eleventh century, continued for many years and paved the way for the change of many dynamics of the region. The time period in which this change and transformation in the region is clearly seen corresponds to the period in which Hasan al-Vezzân lived. For this reason, it is possible to clearly see in Hasan al-Vezzân's work how and to what extent the Berbers and Arabs in the region were influenced by each other. However, only a certain part of the work titled Vasfû İfrîkiyya gives us information about Berber and Arab culture. A large part of the work introduces the cities of North Africa. However, Hasan al-Vezzân also mentions the reflections of Berber and Arab culture, which he mentioned in the introduction of the book, while introducing the cities.

Key Words: Hasan el-Vezzân, Vasfû İfrîkiyye, North Africa, Berberi, Arab.

Özet

Afrikalı Leon olarak da bilinen Hasan el-Vezzân'ın on altıncı yüzyılın başlarında kaleme aldığı "Vasfû İfrîkiyye" adlı eseri, Kuzey Afrika'nın sosyokültürel yapısını ortaya koyan, bölge halkı ve şehirleri hakkında çok kıymetli bilgiler veren temel kaynaklardan biridir. Müellifin üstlendiği bürokratik görevler sebebiyle Kuzey Afrika'nın birçok yerine bizzat gitmesi, eserde geçen bilgilerin değerini daha da arttırmaktadır. Zira Hasan el-Vezzân, seyahat esnasında Kuzey Afrika halklarının örf ve adetlerini yakinen müşahade etme imkânı bulmuştur. Dolayısıyla bu durum müellifin yaşadığı dönemde Kuzey Afrika'nın sosyokültürel yapısı hakkında bir vukufiyet sağladığını göstermektedir. Berberiler Kuzey Afrika'nın yerli halkı olup çok uzun yıllardır bu coğrafyada yaşamışlardır. Arapların ise bu bölgeye gelişleri eğer önceki münferit seyahatler hesaba katılmazsa Dört Halife döneminde Mısır'ın fethiyle başlamıştır. Emevîler döneminde bölgeye gerçekleştirilen fetih hareketleri ile birlikte bölgedeki Arap nüfusu her geçen gün artmıştır. Bölgede kurulan İslam devletleriyle bölgedeki nüfusunu her geçen gün

arttıran Araplar, Berberilerle aynı bölgelerde yaşamaya başlamışlardır. On birinci yüzyılda doğudan batıya gerçekleştirilen bedevî Arap göçleri, bölgenin demografik yapısını derinden etkilemiştir. Bu göçlerle birlikte bölgede nüfus bakımından en kalabalık topluluk olan bedevî Berberiler de Arap kültürü tesiri altına girmişlerdir. Bu durum her iki toplumun sosyokültürel yapılarında dönüşümlere vesile olmuştur. On birinci yüzyılda başlayan bu etkileşim uzun yıllar devam etmiş ve bu durum bölgenin birçok dinamiğinin değişmesine zemin hazırlamıştır. İşte bölgedeki bu değişim ve dönüşümün bariz olarak görüldüğü zaman dilimi, Hasan el-Vezzân'ın yaşadığı döneme denk düşmektedir. Bu sebeple bölgedeki Berberiler ve Arapların birbirlerinden hangi konularda ve ne ölçüde etkilendiklerini Hasan el-Vezzân'ın eserinde net bir şekilde görmek mümkündür. Ancak Vasfû İfrîkiyye adlı eserin sadece belli bir bölümü, Berberi ve Arap kültürü hakkında bizlere bilgi vermektedir. Eserin büyük bir bölümü Kuzey Afrika şehirlerini tanıtmaktadır. Fakat Hasan el-Vezzân kitabın girişinde bahsettiği Berberi ve Arap kültürünün yansımalarını şehirleri tanıtırken de zikretmektedir.

Anahtar Kelimeler: Hasan el-Vezzân, Vasfû İfrîkiyye, Kuzey Afrika, Berberi, Arap.

GİRİŞ

Kuzey Afrika tarih boyunca birçok medeniyete ev sahipliği yapmış bir coğrafyadır. Bölge günümüzde Mısır'ın batısından başlayıp, Akdeniz sahili boyunca uzanan ve nihayetinde Atlas Okyanusu'na kadar uzanan geniş bir alanı kapsamaktadır. Bu alan içerisinde Libya, Tunus, Cezayir, Fas ve Moritanya'yı saymak mümkündür. Kuzey Afrika toprakları coğrafya eserlerinde Mağrib diye anılmaktadır.⁵⁵⁵ Mağrib bölgesinde birçok farklı ırk yaşasa da özellikle Berberilerin diğerlerine nazaran baskın bir nüfusa sahip olduğu bir gerçektir. Bu gerçeği bölgede kalabalık bir şekilde ikamet eden Zenâte, Sanhâce, Masmûde, Lemtûne, Levâte ve diğer Berberi kabilelerden anlamak mümkündür.⁵⁵⁶ Fakat demografik bakımdan sağlanan bu üstünlük İslam dininin bölgeye hâkim olmasından sonra yavaş yavaş değişmeye başlamıştır.

Berberiler her ne kadar Kuzey Afrika'da çok uzun süre yaşamış olsalar da yazılı bir kültüre sahip değillerdi. Bu durum onların güçlü kültürlerin etkisi altına girmelerini kolaylaştırmıştır. Buna rağmen uzun yıllar Kartaca Krallığı (m.ö. 814-146) ve sonrasında Roma İmparatorluğu'nun hükmünde kalan bölge insanı kendi kültürlerini muhafaza etmeyi başarmıştır.⁵⁵⁷ Gerçekleşen fetihlerden sonra bölgenin Müslümanların eline geçmesi, Berberiler arasında İslam dininin yayılmasına imkân sağlamıştır. Daha önce güçlü medeniyetlerin tesiri altına girmeyen Berberilerin İslam medeniyetinin etkisi altında kalması

⁵⁵⁵ Mağrib, klasik kaynaklardaki en geniş tanımlamayla doğuda Mısır, güneyde Sudan'a batıda Atlas Okyanusu'na, kuzeyde ise Akdeniz sınırlarını içine alan kısacası günümüz Kuzey Afrika sınırlarını içine alan geniş bir alana sahip coğrafyanın adıdır. Endülüs topraklarını Mağrib'in içine alan müelliflerde bulunmaktadır. Mağrib, kendi içerisinde üç farklı bölgeye ayrılmaktadır. Bunlardan ilki Mağrib-i Ednâ (Yakın Mağrib)'dir. Bu alana İfrîkiye'de denmektedir. Günümüzde Tunus ve Libya'nın batısını içine alan bir alanı ifade etmektedir. Mağrib'in bu kısmına Arapça'da yakın anlamda olan Ednâ isminin verilmesi Maşrik yani doğuya yakınlığı sebebiyledir. Mağrib'in ikinci bölgesi Mağrib-i Evsat (Orta Mağrib)'dir. Bu alan günümüzde Cezayir sınırlarını denk düşmektedir. Üçüncü bölge ise Mağrib-i Aksâ (Uzak Mağrib)'dir. Bu alan günümüzde Fas ve Moritanya'nın kuzeyini kapsayan sınırlara karşılık gelmektedir. Mağrib'in bu bölümüne Arapça'da uzak anlamı ifade eden Aksâ isminin kullanılması bu yerin Maşrik'e olan uzaklığından kaynaklanmaktadır. Mağrib ismi özellikle Murâbitlar döneminden sonra Fas ve Moritanya'nın kuzeyi için kullanılan bir kavrama dönüşmüştür. Mağrib kavramıyla ilgili geniş bilgi için bk. Ebû'l-Abbâs Ahmed b. Ebî Ya'kûb İshâk b. Ca'fer b. Vehb b. Vâzih el-Ya'kûbî, *Kitâbü'l-Büldân* (Beyrût: Dâru'l-Kütübî'l-İlmiyyeti, 2001), 180; Ebû Abdillâh Ahmed b. Muhammed b. İshâk b. İbrâhîm el-Hemedânî İbnü'l Fakih, *Kitâbü'l-Büldân*, ed. Yûsuf el-Hâdî (Beyrût: Âlemü'l-Kütübî, 1996), 132-139; Ebû İshâk İbrâhîm b. Muhammed el-İstahrî el-Fârisî İstahrî, *Kitâbü'l-Mesâlik ve'l-memâlik* (Kâhire: Heyetü'l-Ammetü likusûri's-Sekâfeti, ts.), 33-38; Ebû'l-Kâsım Muhammed b. Alî en-Nasibî el-Bağdâdî İbn Havkal, *Şûretü'l-arz* (Beyrût: Dâru Sâdir, 1938), 1/60-105; Seyyid Yûsuf Hâdî (ed.), *Hudûdu'l-âlem mine'l-meşriki ilâ'l-mağribi* (Kâhire: Dâru's-Sekâfe, 2003), 180-185; Muhammed b. Ahmed el-Makdisî Makdisî, *Kitâbü'l-Ahşeni't-tekâsîm fî ma'rifeti'l-eğâlîm* (Beyrût: Dâru Sâdir, 1991), 215-235; Kâtib Merrâkuşî Merrâkuşî, *Kitâbü'l-İstibşâr fî 'acâ'ibi'l-emşâr* (Bağdât: Dâru's-Şuûnu's-Sekâfiyyeti, 1986), 1/176; Ebû Abdillâh Şihâbüddîn Yâkût b. Abdillâh el-Hamevî el-Bağdâdî er-Rûmî Yâkût el-Hamevî, *Mu'cemü'l-büldân* (Beyrût: Dâru Sâdir, 1995), 5/161.

⁵⁵⁶ Hakkı Dursun Yıldız, "Berberiler", *TDV İslâm Ansiklopedisi* (Erişim 31 Temmuz 2023).

⁵⁵⁷ Yıldız, "Berberiler".

araştırılmaya değer bir konudur.

Kuzey Afrika'nın Müslümanlar tarafından fethedilmesinin ardından birçok sahabinin bölgede İslam tebliğ faaliyetine girişmesi, bunun yanında Müslümanların fethedilen bölgelere kitleler halinde göç etmesi, bölge halkıyla Araplar arasında ikili ilişkilerin gelişmesine ve bu durum da birbirlerinden etkilenmelerine sebep olmuştur.⁵⁵⁸ Diğer bir husus ise bölgede ikamet eden fatihlerin İslami eğitim-öğretim faaliyetlerinin gerçekleştiği mescit, tekke, zaviye, medrese ve benzeri binalar inşa etmesi de bölge halkının İslamlaşmasında büyük paya sahiptir.⁵⁵⁹

Berberilerin ekseriyetle İslam dinini seçmeye yönelerek Arap kültürünü benimsedikleri bir gerçektir fakat bu hususta iki temel soru karşımıza çıkmaktadır. Bu soruların ilki Berberilerin İslamlaştıktan sonra mı Araplaştığı yoksa Araplaştıktan sonra mı İslamlaştığıdır. İkinci soru ise Berberilerin İslamlaşma ve Araplaşma serüveninin tam olarak ne zaman nihayete erdiği. Tarihi sürece bakıldığında Berberilerin İslam dinini benimsedikten sonra Arap kültürüne meylettiklerini ve nihayetinde Araplaştıklarını söylemek mümkündür. İkinci soruya ise net bir cevap vermek oldukça güçtür. Zira Berberilerin İslamlaşma ve Araplaşma süreci geniş bir zaman dilimini içerisine almaktadır. Fakat Berberilerin Zirîler (362-543/972-1148), Hammâdîler (405-547/1015-1152), Murâbîtlar (448-542/1056-1147), Muvahhidler (524-668/1130-1269), Merînîler (592-870/1196-1465), Abdülvâdîler (633-957/1235-1550) ve Hafsîler (625-982/1228-1574) gibi büyük İslam devletleri tesis ettikleri ve Bicâye, Merrâkeş ve Rabat gibi İslam medeniyetine ışık tutan şehirler inşa ettikleri zaman dilimi göz önünde tutulduğunda miladi on üçüncü ve on dördüncü yüzyıllar içerisinde kahir ekseriyetinin Müslüman olduğunu söylemek mümkündür. Berberilerin İslamlaştıktan sonra Araplaştıkları varsayımından hareket edilirse Müslüman olan bölge halkının Araplaşma sürecinin yoğun yaşandığı zaman diliminin Müslüman olmalarından bir iki asır sonraya denk düştüğü düşünülebilir. Fakat bu mülâhazalara rağmen bölge halkının İslamlaşma ve Araplaşma süreci o kadar dinamik bir şekilde cereyan etmiştir ki bu süreci belli bir zaman dilimine hapsetmenin pek mümkün olmayacağı düşüncesindeyiz.

Hasan el-Vezzân'ın Berberilerin büyük oranda İslamlaştığı ve Araplaştığı bir zaman dilimi olan miladi on altıncı yüzyılda yaşaması, müellifin Kuzey Afrika'nın neredeyse tamamını gezme imkânı bulması ve yazarın adeta bir sosyolog bilinciyle gezdiği bölgelerin sosyokültürel yapılarını incelemesi sonucu eserini kaleme alması bu konuda vermiş olduğu bilgilerin değerini arttırmaktadır.

1. Hasan el-Vezzân'ın Hayatı

Avrupa'da başlayan Rönesans hareketinin mimarları arasında zikredilen ve batıda Afrikalı Leon olarak anılan Hasan el- Vezzân'ın kaynaklardaki adı tam olarak "el-Hasan b. Muhammed el-Vezzân ez-Zeyyâtî el-Gırnâtî el-Fâsî" şeklinde geçmektedir.⁵⁶⁰ İsminde geçen bilgiler yazar hakkında birçok malumatı ele vermektedir. Berberi Zenâte kabilesinin Benî Zeyyât koluna mensup olması sebebiyle Zeyyâtî künyesini alan müellif, Gırnata şehrinde doğmasından dolayı kendisine Gırnâtî ismi takılmıştır. Ayrıca ailesinden birinin tartı işiyle iştigal etmesi vesilesiyle Vezzân lakabını alan yazar, gençlik yıllarını Fas şehrinde geçirmesinden dolayı el-Fâsî olarak adlandırılmıştır.⁵⁶¹

Hasan el Vezzân net olarak bilinmese de kuvvetle muhtemel h.888/m.1483 yıllarında Endülüs topraklarında yer alan Gırnata şehrinde dünyaya gelmiştir. Müellifin doğduğu sıralarda Endülüs Müslümanları topraklarından sürülmekle karşı karşıyaydı. Endülüs'teki son Müslüman sultanlığı olan Benî Ahmer'in h.897/m.1492 tarihinde yıkılmasıyla birlikte Müslümanlar akın akın Kuzey Afrika

⁵⁵⁸ Ebü'l-Kâsım Abdurrahmân b. Abdillâh b. Abdilhakem el-Mısrî el-Kureşî İbn Abdülhakem, *Fütûhu Mısr ve'l-Mağrib ve'l-Endelüs*, ed. Ali Muhammed Ömer (Kâhire: Mektebetü's-Sekâfeti'd-Diniyyeti, 2004), 76-108; Ebû Zeyd Abdurrahmân b. Muhammed b. Alî el-Ensârî el-Üseyd ed-Debbâğ Debbâğ, *Me'âlimü'l-imân fî ma'rifeti ehli'l-Kayrevân*, ed. İbrâhim Şebbûh (Kâhire: Mektebetü'l-Hâncî, 1968).

⁵⁵⁹ Ahmed Fikrî, *el-Mescidu'l-câmiu bi'l-Kayrevân* (Kâhire: Mektebetü'l-Maârif, 1936), 9-17.

⁵⁶⁰ Ömer Rızâ Kehhâli, *Mu'cemü'l-müellifin* (Beyrût: Mektebetü Müsennâ, 1957), 592.

⁵⁶¹ Mustafa L. Bilge, "Hasan el-Vezzân", *TDV İslâm Ansiklopedisi* (Erişim 12 Mart 2023); Muhammed el-Mahsudî Hucvî, *Hayâtü el-Vezzânî'l-fâsî ve ârâruhu* (Ribâd: Mektebetü Mehedü'l-Âlem el-Harîmî, 1935), 5-10.

topraklarına göç etmeye başlamıştır. Bu göç dalgasına katılanlardan birisi de Hasan el-Vezzân'ın ailesi olmuştur. Müellifin ailesi o dönem Vattâsiler Devleti'nin (876-961/1471-1554) hüküm sürdüğü Fas şehrine yerleşmiştir.⁵⁶²

Fas şehrinde bulunan Karaviyyîn ve İnâniyye medreselerinde iyi bir eğitim alan Hasan el-Vezzân, birçok ilim dalı hakkında malumat sahibi olmuştur. İtibarlı bir aileye sahip olan Hasan el-Vezzân, bunun avantajını hayatı boyunca görmüştür. Bu itibar ve maddi imkânın kendisine sunmuş olduğu konfor, Hasan el-Vezzân'ın gençlik yıllarından itibaren birçok şehri gezme fırsatı vermiştir. Özellikle babasının vergi toplamakla görevli olması, onun Kuzey Afrika topraklarını rahat bir şekilde gezmesine vesile olmuştur.⁵⁶³

Hasan el-Vezzân Vattâsiler döneminde üst düzey bürokratik görevlere getirilmiş, diplomatik ilişkilerde elçi rolü aldığı için birçok farklı coğrafyaya da gitme imkânı bulmuştur. Ayrıca hac farızasını ifa edebilmek için çıktığı yolculukta birçok şehri ve toplumu yakinen tanıma imkânı bulmuştur. Tüm bu bilgi birikimini yazmış olduğu eserden anlamak mümkündür. Kendisinin gözlem yeteneği çok üst düzeyde olan bir müellif olduğu anlaşılmaktadır. Bu sebeple yazmış olduğu eserde gördüğü şehirleri ve toplumları eserine ayrıntılı bir şekilde yansıtmıştır. Onun ömrünün büyük bir bölümünü Kuzey Afrika'da geçirmesi ve bu toprakları defalarca gezmesi, özellikle bu bölge hakkında sunmuş olduğu bilgileri daha değerli kılmaktadır.⁵⁶⁴ Hasan el-Vezzân'ın "Vasfû İfrîkiye" adlı eserine de bu ehemmiyetle yaklaşmak gerekmektedir.

Hasan el-Vezzân h.925/m.1520 yılları arasında Sicilya korsanlarının eline geçmiş, esir olarak Roma'ya götürülmüştür. Onun bu esir hayatından kurtulabilmek için Hristiyanlığa geçtiği söylenmektedir. Müellifin din değişikliğini gönülden yapıp yapmadığı veya sonrasında tekrar Müslüman olup olmadığıyla ilgili elimizde net bilgiler bulunmamaktadır. Ancak Hasan el-Vezzân'ın Roma'dayken İtalyancayı çok iyi öğrendiğini ifade etmek gerekir. Zira müellif "Vasfû İfrîkiye" adlı eserini İtalyanca kaleme almıştır. Bu eseri Arapça da yazdığı, bu nüshanın çeşitli vesilelerle ortadan kaybolduğu söylenmektedir. Elimize ulaşan İtalyanca dilindeki eser halihazırda Roma Milli Kütüphanesi'nde bulunmaktadır.⁵⁶⁵ Bu eser iki cilt şeklinde Arapça diline tercüme edilmiştir.

2. Kuzey Afrika Arap ve Berberi Varlığının Tarihçesi

Hasan el-Vezzân dönemine gelinmeden önce Kuzey Afrika'daki Arap ve Berberi varlığının tarihçesinden kısaca bahsetmek gerekmektedir. Berberiler Kuzey Afrika'nın yerli halkı olup bu topraklara nereden geldikleriyle alakalı birçok farklı iddia bulunmaktadır. Berberiler kendi içerisinde büyük kabile federasyonlarına ayrılmaktadır. Bu büyük kabileler arasında Zenâteliler, Sanhâceliler, Masmûdeliler ve Levâtelileri saymak mümkündür. Berberiler Kuzey Afrika'da ekseriyetle bedevî bir şekilde yaşayan bir topluluktu. Kuzey Afrika'nın çok uzun yıllar Kartaca Krallığı ve Roma İmparatorluğunun elinde olmasına rağmen Berberiler kendi kültürünü devam ettirmesini bilmiştir.⁵⁶⁶

İslamiyet'ten önce bireysel ilişkiler çerçevesinde bölge halkıyla iletişime geçilse dahi Arapların Berberilerle yoğun temasının Amr b. el-As'ın (ö.43/664) Mısır fethiyle başladığı düşünülebilir. Zira Mısır toprakları Asya kıtasının Afrika'ya açılan bir kapısı hüviyetindeydi. Mısır'ın fethini sırasıyla İfrîkiye, Cezâyir, Fas ve Endülüs toprakları takip etmiştir. Bu süre zarfında özellikle Ukbe b. Nâfi'nin (ö.62/682) Kayrevân şehrini inşa etmesi Berberilerle Araplar arasındaki yakınlaşmayı beraberinde getirmiştir. Kuzey Afrika'nın fethinin ardından kurulan yeni şehirlerle birlikte bölgeye yoğun bir şekilde Arap göçü gerçekleşmiştir. Bu göçlerle birlikte Kuzey Afrika'daki Arap nüfusu her geçen gün artmıştır. Bununla birlikte Emevî Halifesi Abdülmelik b. Mervân'ın (66-87/685-705) Arap milliyetçi politikaları

⁵⁶² Bilge, "Hasan el-Vezzân"; Hucvî, *Hayâtü el-Vezzânî'l-fâsî ve ârâruhu*, 5-10.

⁵⁶³ Bilge, "Hasan el-Vezzân"; Hucvî, *Hayâtü el-Vezzânî'l-fâsî ve ârâruhu*, 12-25.

⁵⁶⁴ Hucvî, *Hayâtü el-Vezzânî'l-fâsî ve ârâruhu*, 12-25.

⁵⁶⁵ Bilge, "Hasan el-Vezzân".

⁵⁶⁶ Yıldız, "Berberiler"; İbrahim Harekat, "Mağrib", *TDV İslâm Ansiklopedisi* (Erişim 09 Ağustos 2023).

da Arapçanın bölgedeki gelişimini hızlandırmıştır.⁵⁶⁷

İslam fethinin ardından bölgede Ağlebîler (184-297/800-909), İdrîsiler (173-375/798-985) ve Rüstemîler (161-297/777-909) adında Müslüman Arap devletleri kurulmuştur. Bu devletlerin idari kadroları ekseriyetle Araplardan meydana gelse de halkın çoğunluğu Berberilerden oluşmaktaydı. Ancak yazılı kültüre sahip olmayan Berberiler, bu zaman zarfında Arap kültüründen oldukça fazla etkilenmiştir. Bu etkiyi İslam diniyle eş güdümlü değerlendirmek gerekir. Zira Müslüman olan Berberiler, İslam diniyle ilgili daha fazla bilgi sahibi olmak ve ibadetlerini ifa edebilmek adına Arapça dilini öğrenmeye başladı. Arapçayı öğrenen Berberilerin ise Arap kültürü tesiri içerisinde kalması kaçınılmazdır.⁵⁶⁸ Fakat Berberi halkının çoğunun Arap kültürünün etkisine girmediği, bunun ancak bedevî Arapların miladi binli yılların ortalarında gerçekleştirdiği göçlerle mümkün olduğu ortaya çıkmıştır.⁵⁶⁹

Müslüman Arap devletlerden sonra bölgede Müslüman Berberi devletler olan Zirîler ve Hammâdîlerin kurulması Berberilerin büyük oranda İslamlaştığını fakat aynı oranda Arap kültürünün tesirine kapılmadıklarını göstermektedir. Zira bu devletler zamanında bölgede Arap sayısı Berberilere nazaran oldukça azdı. Berberilerin tam manasıyla Arap kültürü tesirine girmesi binli yılların ortalarında doğudan Kuzey Afrika'ya gerçekleşen bedevî Arap göçleri sayesinde olmuştur. Bu göçe katılan Araplar, bedevî mizaçları gereği kırsal kesimde kalan Berberilerin yanında ikamet etmeye başlamıştır. Dolayısıyla önceki yıllarda şehirli Berberiler üzerinde etkili olan Arap kültürü, bu göçlerle birlikte bedevî Berberiler üzerinde de etkisini göstermiştir.⁵⁷⁰ Binli yıllarda Berberilerin ekseriyetinin kırsal kesimde bedevî hayat tarzıyla yaşadığı göz önüne alındığında bu göçün ne kadar geniş bir nüfusu etkilediği daha iyi idrak edilecektir. Bu etki, uzun yıllar sonra Berberilerin Araplaşmasıyla sonuçlanan bir mahiyete sahiptir.

3. Hasan el-Vezzân Döneminde Berberi Kültürü

Kendi döneminde Berberilerin Sanhâce, Masmûde, Zenâte, Havâre ve Ğamâre olmak üzere beş kola ayrıldığını ifade eden müellif, bu kabilelerin ekseriyetinin çöllerde yaşadığını sözlerine eklemektedir. Yazar muhtemelen kendi döneminde yaşayan en kalabalık Berberi kabilelerini zikretmiş olmalıdır. Zira adı geçen kabilelerin dışında da birçok Berberi kabilesi bulunmaktadır. Bu kabileler arasında bitmek tükenmeyen savaşlar olduğundan bahseden müellif, savaşta galip çıkan kabilenin diğerini yerlerinden sürdüğünü ifade etmektedir. Yazar, döneminde en güçlü Berberi kabilesinin Zenâte olduğunu söylemektedir.⁵⁷¹

Hasan el-Vezzân döneminde yaşayan Berberiler hiçbir kurala ve kanuna bağlı kalmaksızın göçebe bir şekilde yaşardı. Erkekler başlarına siyah bir kumaş geçirirler ve bununla yüzlerini de kapatırlardı. Uzun kollu mavi gömlek giyen erkekler, deveyi atın dizginle yönetilmesi gibi kontrol ederlerdi. Göçebe hayatın beraberinde getirdiği çadırlarda yaşayan Berberiler ekmek ya da pışmış et yeme alışkanlıklarına sahip değildi. Sabahları büyük bir tasla süt içerler, akşamları ise üzerine yağ sürülmüş kuru etle beslenirlerdi. Berberiler açlığa oldukça dayanıklı bir yapıya sahipti. Bu göçebe insanlar hayatlarını ekseriyetle avcılıkla temin etmekteydi. Özellikle küçük baş yetiştiriciliği yapan Berberiler, koyun etini çok severdi. Hasan el-Vezzân ayrıca Berberilerin tüm maddi yoksunluklarına rağmen cömert bir topluluk olduğunu ifade etmektedir.⁵⁷²

Hasan el-Vezzân Berberilerin kendi kültür ve tarihleriyle alakalı yazılı bir eser ortaya

⁵⁶⁷ Fatih Erkoçoğlu, *Abdülmelik b. Mervân ve Dönemi* (Ankara: Ankara Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Doktora, 2006), 281-405.

⁵⁶⁸ Bilâl La'ribî, *İntişâru'l-luğati'l-Arabiyyeti fî'l-Mağribi'l-İslâmî mine'l-fethi ilâ istikrâri Benî Hilâl* (Cezâyir: Bouzareah Yüksek Öğrenim Okulu, Doktora, 2018), 43.

⁵⁶⁹ el-Hasan b. Muhammed el-Vezzân ez-Zeyyâtî el-Girnâtî el-Fâsî Hasan el-Vezzân, *Vasfû İfrîkıyye*, çev. Muhammed Haccî - Muhammed el-Ahdar (Beyrût: Dâru'l-Ğarbî'l-İslâmî, 1983), 1/48-57.

⁵⁷⁰ Hasan el-Vezzân, *Vasfû İfrîkıyye*, 1/40-48.

⁵⁷¹ Hasan el-Vezzân, *Vasfû İfrîkıyye*, 1/36-38.

⁵⁷² Hasan el-Vezzân, *Vasfû İfrîkıyye*, 1/57-61.

koymadıklarından, halkın ekseriyetinin göçebe bir yaşam tarzına sahip olduğundan ve güçlü bir kültür ve medeniyet inşa edemediklerinden bahsetmektedir. Berberi kabileler arasında lehçe farklılıkları o kadar üst düzeydeydi ki farklı kabile mensupları birbirlerini anlama noktasında güçlük çekmekteydi. Araplarla iç içe yaşayan Berberiler konuşmalarında Arapçaya oldukça fazla yer vermekteydi.⁵⁷³ Bu etkileşim zamanla güçlü bir birikime sahip olan Arapçanın tüm Berberiler tarafından kullanılmasıyla sonuçlanmış olmalıdır. Berberiler kendi lehçeleri arasındaki farklılığı ortak dil olarak telaffuz ettikleri Arapça ile aşmış gibi görünmektedir.

Hasan el-Vezzân'ın yaşadığı miladi 1500'lü yıllarda Berberi nüfusunun büyük bir çoğunluğu İslamlaşmış ve Araplaşmış vaziyetteydi. Hasan el-Vezzân Merrakeş ve çevresi haricinde Kuzey Afrika'da yaşayan halkın Arapça konuştuğundan bahsetmektedir.⁵⁷⁴ Müellifin bu tespiti, Berberilerin zaman içerisinde Arap kültüründen etkilendiğini ve nihayetinde Hasan el-Vezzân dönemine gelindiğinde ise Araplaştığını ortaya koymaktadır.

4. Hasan el-Vezzân Döneminde Arap Kültürü

Hasan el-Vezzân kendi döneminde Kuzey Afrika'da yaşayan Arapları üç kategoriye ayırmaktadır. Bunların ilki Libya ve çevresinde yaşayan Araplardır. Bu Arapların sefalet ve yoksulluk içerisinde yaşadığından bahseden müellif, hayat tarzlarının genel olarak bedevî Berberilere benzediğini aktarmaktadır. Göçebe hayat yaşayan bu Araplar geçimlerini avlanarak ve kervan baskınlarıyla temin etmekteydi. Libya'nın çöllerinde ikamet eden zikri geçen Araplar, şiirsel bir konuşmaya sahipti. Hasan el-Vezzân, onların kafiyeli şiirlerinin çok etkileyici olduğunu ifade etmektedir.⁵⁷⁵

Müellifin eserinde bahsettiği ikinci kategoride ise Akdeniz ve Atlas okyanusu kıyı şeridinde yaşayan Araplar bulunmaktadır. Yazara göre bu Araplar, yukarıda adı geçen Araplara göre daha müreffeh ve zengin hayat yaşamaktadır. Bu Araplar, Libya'da yaşayan soydaşlarına göre çok daha iyi elbiseler giymekte ve güzel çadırlarda kalmaktaydı. Kıyı şeridinde yaşayan Araplar, topraklarını sürüp, büyük miktarda tahıl üretmekteydi. Çok sayıda koyun ve ineğe sahip olan bu Arapların bazıları göçebe yaşama tarzına devam etmekteydi.⁵⁷⁶

Hasan el-Vezzân'ın zikrettiği üçüncü kategoride ise İfrîkiye bölgesinin çöllerinde yaşayan Araplardır. Bu grup muhtemelen miladî binli yılların ortasında bölgeye göç eden bedevî Araplar olmalıdır. Onlar büyük devletlerden sürekli maddi yardım aldıkları için refah içerisinde yaşayan bir topluluktu. Bu Arapların gösterişli kıyafetleri, lüks eyerli atları ve harika çadırları vardı. Onlar yazın erzak almak için şehir merkezlerine inerler, ekim ayında ise ihtiyaç duydukları tüm yiyecek, içecek, giyecek ve silahları alıp kışı geçirmek için çöllere dönerlerdi. Müellif bu Arapları nezaketli davranışlarına rağmen yağmalamaktan ve öldürmekten çekinmediklerini ifade etmektedir. Bu insanların şiiri çok sevdiklerini sözlerine ekleyen yazar, onların şiirlerinden oldukça etkilendiği sözlerine eklemektedir. Müellifin bahsetmiş olduğu bir tür Arap daha vardır ki bunlar İfrîkiye ile Mısır arasındaki çöllerde yaşamaktadır.⁵⁷⁷ Bu grup kuvvetle muhtemel birinci kategoride zikredilen topluluğun bir uzantısı olmalıdır. Bu sebeple bu Araplar farklı bir kategoride değerlendirilmemiştir.

Berberilerin Araplardan etkilenmesi tek taraflı olmamış, Araplar da bölge halkının kültür, örf ve adetlerinden etkilenmiştir. Öyle ki Arap kadınları bölge halkının adet ve geleneklerine göre giyinirlerdi. Buna göre kolları geniş siyah bir gömlek giyen Arap kadınları, saçlarını siyah veya mavi bir örtüyle kapatırlardı. Onlar Berberi kadınlar gibi saçlarını omuzlarına salarlar, ön ve arka kısımlarında gümüşten yapılmış bir toka bulundurulardı. Bunlarla birlikte Arap kadınları, bölge halkının geleneğine uyarak kulaklarına çok sayıda gümüş küpe takarlardı. Arap kadınları bölgenin örfüne uygun bir şekilde

⁵⁷³ Hasan el-Vezzân, *Vaşfü İfrîkıyye*, 1/39.

⁵⁷⁴ Hasan el-Vezzân, *Vaşfü İfrîkıyye*, 1/39-40.

⁵⁷⁵ Hasan el-Vezzân, *Vaşfü İfrîkıyye*, 1/61-62.

⁵⁷⁶ Hasan el-Vezzân, *Vaşfü İfrîkıyye*, 1/62-63.

⁵⁷⁷ Hasan el-Vezzân, *Vaşfü İfrîkıyye*, 1/63-65.

parmaklarına yüzük, ellerine bilezik, ayaklarına ise halhal geçirirlerdi.⁵⁷⁸

Sonuç

Kuzey Afrika birçok etnik ve dini yapıya ev sahipliği yapmış kadim bir coğrafyadır. Bu bölgenin yerel halkı olarak adlandırabileceğimiz Berberiler çok uzun süredir bu coğrafyada yaşamıştır. Arapların Kuzey Afrika ile yoğun temasları ise Mısır'ın fethiyle başlamıştır. Müslümanların Mısır'dan sonra Mağrib topraklarına yönelmeleri Berberiler ile Arapları karşı karşıya getirmiştir. İlk başlarda yabancı bir unsur olarak görülen Araplar, zamanla bölge halkı tarafından kabul görmüştür. Kayrevân şehrinin inşası, doğudan batıya birçok sahabi ve Arap kabilenin göç etmesi bu kabule vesile olmuştur. Fetihten yaklaşık iki asır sonra bölgede Berberi asıllı İslam devletlerinin kurulması bölge halkının İslam dinini benimseme oranının yüksek seviyelerde olduğunu ortaya koymaktadır. Berberilerin İslamlaşmasıyla birlikte bölge halkı üzerindeki Arap kültür etkisi de artmıştır. Şöyle ki Müslüman olan halk ibadetlerin ifası için Arapçayı öğrenmeye yönelmiş, bu durum ise Arap kültüründen etkilennemelerine vesile olmuştur. Fakat Berberilerin Araplaşmasına vesile olan en önemli hadise, miladi on birinci yüzyılın ortalarında doğudan Mağrib topraklarına gerçekleşen bedevî Arap göçü olmuştur. Bu göçle birlikte Arap kültür etkisinden uzak yaşayan bedevî Berberiler bu kültürün tesirine girmiştir. On altıncı yüzyıla gelindiğinde Berberilerin kahir ekseriyetinin İslam dinini benimsedikleri ve Araplaştıkları görülmektedir.

Hasan el-Vezzân on beşinci yüzyılın sonlarına doğru Gırnata'da dünyaya gelen ve gençliğinin büyük bir bölümünü Kuzey Afrika'da geçiren bir yazar olarak bölgedeki Arap-Berberi kültürüne vakıftı. Bu sebeple onun kendi dönemiyle alakalı Arap-Berberi kültürü hakkında bizlere sunmuş olduğu bilgiler çok kıymetlidir. Ona göre Berberiler yazılı kültürden uzak bir hayat yaşadıkları için Arap kültür tesirine girmiştir. Yazar, Berberilerin lehçe farklılıklarının birbirini anlayamayacak düzeyde olmasının onları ortak dil olarak Arapçaya yönlendirdiğini düşünmektedir. Arapçanın aynı zamanda din dili olması, bu dilin Berberiler tarafından benimsemesini kolaylaştırmış olmalıdır. Hasan el-Vezzân yaşadığı dönemde Berberilerin çoğunlukla bedevî bir şekilde çöllerde yaşadığını ifade etmektedir. Berberi kabilelerin beşinin isminden bahseden müellif, hepsinin aynı kültürel yapıya sahip olduğunu söylemektedir. Yazar kendi döneminde baskın kültürün Arap kültürü olduğunun altını özellikle çizmektedir. Merrâkeş ve çevresi dışında kalan Kuzey Afrika topraklarının neredeyse tamamının bu kültürün tesirine girdiğini zikretmektedir. Kendi döneminde bölgede bulunan Arap kabilelerinden bahseden müellif, kahir ekseriyetinin bedevî özelliklerini muhafaza ettiklerine vurgu yapmaktadır. Kuzey Afrika'daki Arapları üç gruba ayıran yazar, sahil şeridinde ve İfrîkiye bölgesinde ikamet edenlerin bolluk ve ferahlık içerisinde yaşadığından buna karşın Libya çöllerindeki Arapların fakir bir hayat sürdüğünden bahsetmektedir. Hasan el-Vezzân'ın sunmuş olduğu bilgilere bakılacak olursa her iki kültürün de birbirinden az veya çok etkilendiği fakat Berberilerin bu etkiden daha fazla nasibini aldığı görülmektedir.

⁵⁷⁸ Hasan el-Vezzân, *Vaşfü İfrîkıyye*, 1/64.

KAYNAKÇA

- Bilge, Mustafa L. “Hasan el-Vezzân”. *TDV İslâm Ansiklopedisi*. Erişim 12 Mart 2023. <https://islamansiklopedisi.org.tr/hasan-el-vezzan>
- Debbâğ, Ebû Zeyd Abdurrahmân b. Muhammed b. Alî el-Ensârî el-Üseyd ed-Debbâğ. *Me ‘âlimü’l-îmân fî ma ‘rifeti ehli’l-Şayrevân*. ed. İbrâhim Şebbûh. 3 Cilt. Kâhire: Mektebetü’l-Hâncî, 2. Basım, 1968.
- Erkoçoğlu, Fatih. *Abdülmelik b. Mervân ve Dönemi*. Ankara: Ankara Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Doktora, 2006.
- Fikrî, Ahmed. *el-Mescidu’l-câmiu bi’l-Kayrevân*. Kâhire: Mektebetü’l-Maârif, 1936.
- Hâdî, Seyyid Yûsuf (ed.). *Hudûdu’l-âlem mine’l-meşriki ilâ’l-mağribi*. Kâhire: Dâru’s-Sekâfe, 2003.
- Harekat, İbrahim. “Mağrib”. *TDV İslâm Ansiklopedisi*. Erişim 09 Ağustos 2023. <https://islamansiklopedisi.org.tr/magrib>
- Hasan el-Vezzân, el-Hasan b. Muhammed el-Vezzân ez-Zeyyâtî el-Gırnâtî el-Fâsî. *Vasfû İfrîkıyye*. çev. Muhammed Haccî - Muhammed el-Ahdar. 2 Cilt. Beyrût: Dâru’l-Ğarbl’l-İslâmî, 2. Basım, 1983.
- Hucvî, Muhammed el-Mahsudî. *Hayâtü el-Vezzânî’l-fâsî ve ârâruhu*. Ribâd: Mektebetü Mehedü’l-Âlem el-Harîmî, 1935.
- İbn Abdülhakem, Ebü’l-Kâsım Abdurrahmân b. Abdillâh b. Abdilhakem el-Mısrî el-Kureşî. *Fütûhu Mısr ve’l-Mağrib ve’l-Endelüs*. ed. Ali Muhammed Ömer. Kâhire: Mektebetü’s-Sekâfeti’d-Diniyyeti, 2004.
- İbn Havkal, Ebü’l-Kâsım Muhammed b. Alî en-Nasîbî el-Bağdâdî. *Şûretü’l-arz*. 2 Cilt. Beyrût: Dâru Sâdir, 1938.
- İbnü’l Fakîh, Ebü Abdillâh Ahmed b. Muhammed b. İshâk b. İbrâhîm el-Hemedânî. *Kitâbü’l-Büldân*. ed. Yûsuf el-Hâdî. Beyrût: Âlemü’l-Kütubi, 1996.
- İstahrî, Ebû İshâk İbrâhîm b. Muhammed el-İstahrî el-Fârisî. *Kitâbü’l-Mesâlik ve’l-memâlik*. Kâhire: Heyetü’l-Ammetü likusûri’s-Sekâfeti, ts.
- Kehhâli, Ömer Rızâ. *Mu’cemü’l-müellifîn*. 15 Cilt. Beyrût: Mektebetü Müsennâ, 1957.
- La’rîbî, Bilâl. *İntişârü’l-luğati’l-Arabiyyeti fî’l-Mağribi’l-İslâmî mine’l-fethi ilâ istikrâri Benî Hilâl*. Cezâyir: Bouzareah Yüksek Öğrenim Okulu, Doktora, 2018.
- Makdisî, Muhammed b. Ahmed el-Makdisî. *Kitâbü Ahseni’t-tekâsîm fî ma ‘rifeti’l-eğâlîm*. Beyrût: Dâru Sâdir, 1991.
- Merrâkuşî, Kâtib Merrâkuşî. *Kitâbü’l-İstibşâr fî ‘acâ’ibi’l-emşâr*. Bağdât: Dâru’s-Şuûnu’s-Sekâfiyyeti, 1986.
- Ya’kübî, Ebü’l-Abbâs Ahmed b. Ebî Ya’küb İshâk b. Ca’fer b. Vehb b. Vâzıh el-. *Kitâbü’l-Büldân*. Beyrût: Dâru’l-Kütubi’l-İlmiyyeti, 2001.
- Yâkût el-Hamevî, Ebû Abdillâh Şihâbüddîn Yâkût b. Abdillâh el-Hamevî el-Bağdâdî er-Rûmî. *Mu’cemü’l-büldân*. 7 Cilt. Beyrût: Dâru Sâdir, 2. Basım, 1995.
- Yıldız, Hakkı Dursun. “Berberîler”. *TDV İslâm Ansiklopedisi*. Erişim 31 Temmuz 2023. <https://m.islamansiklopedisi.org.tr/berberiler>

AFRİKA'DA BÖLGESEL ÇATIŞMA

Uluslararası Garantörlük Sistemi Bağlamında Güney Sudan'daki Amerikan Garantörlüğü

Prof. Dr. Soyalp TAMÇELİK - Burcu SAYGUN
Ankara Hacı Bayram Veli Üniversitesi, Ankara, Türkiye
soyalp@hotmail.com - brcusaygun@gmail.com
0000-0002-2092-8557 - 0009-0007-2954-2654

Abstract

The guarantee system, which is expressed as the act of protecting a certain situation or a state by agreement, has been seen as a method used in establishing peace and stability in interstate relations, although it has changed and expanded by including different elements throughout the historical process. It is possible to state that the guarantee system is of vital importance, especially for many African countries that struggling with high levels of conflict and instability. According to the 2023 data of the Global Peace Index (GPI), many African countries are at the bottom of the index with high conflict rates. One of these countries is the young state of South Sudan, which was established by separating from the Sudanese state on July 9, 2011. The United States of America, which played an important role in the independence process of South Sudan, which was established after more than twenty years of civil war, later ended the conflicts and became the guarantor of the legal agreement documenting the establishment of the state. While the sovereignty and security of the new state were guaranteed with the relevant agreement, America also assumed an enormous responsibility for independent, democratic and developed South Sudan. However, despite this critical role, America was insufficient to maintain the functioning and order of the South Sudanese state, and the country was dragged into a bloody and devastating civil war in just two short years after its establishment.

In this study, first of all, the economic, military and political policies followed by the USA, as the guarantor state, towards South Sudan will be revealed. Then, the characteristics that the guarantor state must have for an effective guarantor system and the forms of international guarantee will be examined. In the conclusion section, the motivation and qualities of the American guarantorship in South Sudan will be evaluated within the framework of the international guarantee perspective.

Accordingly, within the framework of the main hypothesis of this study, it will be evaluated whether the American guarantee, which manifests itself in the form of superior protection, is compatible with the determined basic features of international guarantees. The main argument of the study is that the American guarantorship is not effective and competent in South Sudan.

Key Words: Guarantorship, Guarantor State, South Sudan, American Guarantorship.

Özet

Belirli bir durumun ya da bir devletin anlaşımla korunması eylemi şeklinde ifade edilen garantörlük sistemi, tarihi süreç içerisinde farklı unsurları içermek suretiyle değişip kapsamının genişlemesine karşın devletlerarası ilişkilerde barışın ve istikrarın tesisinde başvurulan bir yöntem olarak önemini korumaktadır. Özellikle yüksek çatışma ve istikrarsızlıkla mücadele eden birçok Afrika ülkesi için garantörlük sisteminin hayati bir önem taşıdığını belirtmek mümkündür. Küresel Barış Endeksi'nin (GPI) 2023 verilerine bakıldığında çok sayıda Afrika ülkesinin yüksek çatışma oranlarıyla endeksin en alt sıralarında yer aldığı görülmektedir. Bu ülkelerden biri de 9 Temmuz 2011 tarihinde Sudan'dan ayrılarak kurulan Güney Sudan'dır. Yirmi yıldan fazla süren iç savaş sonrasında kurulan Güney Sudan'ın bağımsızlık sürecinde önemli rol oynayan Amerika Birleşik Devletleri, daha sonra çatışmaları sona erdirerek devletin kuruluşunu belgeleyen hukuki akdin de garantörlüğünü yüklenmiştir. Söz konusu antlaşma ile yeni devletin egemenliği ve güvenliği garanti altına alınırken, ABD ise bağımsız, demokratik ve gelişmiş Güney Sudan için büyük bir sorumluluk üstlenmiştir. Ancak bu kritik rolüne

rağmen ABD, Güney Sudan'da devletin işleyişini ve düzenini muhafaza etmekte yetersiz kalmış ve ülke, kuruluşundan sadece iki yıl gibi kısa bir süre içerisinde kanlı ve yıkıcı bir iç savaşa sürüklenmiştir. Bu çalışmada, öncelikle uluslararası garantörlük anlayışı ile birlikte etkili bir garantörlük sistemi için garantör ülkenin sahip olması gereken özellikler ve uluslararası garanti biçimleri incelenecektir. Daha sonra garantör ülke olarak ABD'nin Güney Sudan'a yönelik takip etmiş olduğu ekonomik, askeri ve siyasi politikalar ortaya konacaktır. Sonuç bölümünde ise Güney Sudan'daki Amerikan garantörlüğünün motivasyonu ve nitelikleri uluslararası garantörlük anlayışı çerçevesinde değerlendirilecektir. Buna göre bu çalışmanın temel hipotezi çerçevesinde, üstünlük sağlayıcı koruma şeklinde kendini gösteren Amerikan garantörlüğünün uluslararası garantilerin belirlenmiş temel özellikleriyle uyumlu olup olmadığı değerlendirilecektir. Çalışmanın temel argümanı ise Güney Sudan'daki Amerikan garantörlüğünün etkin ve yetkin bir garantörlük modeli olmadığıdır.

Anahtar Kelimeler: Garantörlük, Garantör Ülke, Güney Sudan, Amerikan Garantörlüğü

American Guarantee in South Sudan in the Context of the International Guarantee System

The guarantee system, which is expressed as the act of protecting a certain situation or a state by agreement, has been seen as a method used in establishing peace and stability in interstate relations, although it has changed and expanded by including different elements throughout the historical process. It is possible to state that the guarantee system is of vital importance, especially for many African countries that struggling with high levels of conflict and instability. According to the 2023 data of the Global Peace Index (GPI), many African countries are at the bottom of the index with high conflict rates. One of these countries is the young state of South Sudan, which was established by separating from the Sudanese state on July 9, 2011. The United States of America, which played an important role in the independence process of South Sudan, which was established after more than twenty years of civil war, later ended the conflicts and became the guarantor of the legal agreement documenting the establishment of the state. While the sovereignty and security of the new state were guaranteed with the relevant agreement, America also assumed an enormous responsibility for independent, democratic and developed South Sudan. However, despite this critical role, America was insufficient to maintain the functioning and order of the South Sudanese state, and the country was dragged into a bloody and devastating civil war in just two short years after its establishment.

In this study, first of all, the understanding of international guarantee the characteristics that the guarantor state must have for an effective guarantor system and the forms of international guarantee will be examined. Then, the economic, military and political policies followed by the USA, as the guarantor state, towards South Sudan will be revealed. In the conclusion section, the motivation and qualities of the American guarantee in South Sudan will be evaluated within the framework of the international guarantee perspective.

Accordingly, within the framework of the main hypothesis of this study, it will be evaluated whether the American guarantee, which manifests itself in the form of superior protection, is compatible with the determined basic features of international guarantees. The main argument of the study is that the American guarantee is not effective and competent in South Sudan.

Key Words: Guarantee, Guarantor State, South Sudan, American Guarantee.

1. Garanti Kavramı ve Uluslararası Politikada Garanti Anlayışı

Garanti kavramı hukuki boyutu öne çıkan bir terimdir. Bu nedenle kavrama yönelik getirilen açıklamaların önemli bir kısmının yine hukuk temelinde olduğu görülmektedir. Tanımlamada farklı yaklaşımlar olmakla birlikte genel anlamıyla garanti "bir başka kişinin borcunu ödeyememesi veya ödemedede bir aksaklık yaşaması durumunda ona kefil olma taahhüdünü içeren teminat bağımlılığıdır."⁵⁷⁹ Bu tanım ışığında özel bir hukuk dalı olan borçlar hukukunun konusunu oluşturan kavramın açıklaması oldukça açık ve net görünmektedir. Oysa uluslararası politikanın bir olgusu olarak garanti teriminin çok daha muğlak ve tartışmalı olduğunu söylemek mümkündür. Bunun da en önemli nedeni terimin artık birey düzeyinde değil devlet düzeyinde bir izahata kavuşturulması gerekliliğidir. Bu doğrultuda garanti,

⁵⁷⁹ De Colyar, H. A. (1896). *A Treatise on the Law of Guarantees and of Principle Surety*. New York and Albany, Banks & Brothers Law Publishers, Second Edition, s.1.

birinci tarafın garantör (devlet) olarak adlandırıldığı bir sistemde ikinci ve üçüncü tarafların yer aldığı bir sözleşme, anlaşma yahut taahhüt biçimi olarak karşımıza çıkmaktadır.⁵⁸⁰ Tarafların her birine has görev, sorumluluk ve yetkilerin bulunduğu bu sistemde karşılıklı ilişkiler ve etkileşim ise garantinin temelini oluşturmaktadır. Garanti sisteminde ikinci ve üçüncü taraflar, anlaşma kapsamındaki belirli sorumlulukları yerine getirmek ya da anlaşmada yer almayan eylemlerden kaçınmak sorumluluğu altındayken, garantör unsur ise gözlemleyici ve denetleyici rolünün yanı sıra yapılan anlaşmanın sürekliliğini sağlama ve bu amaç doğrultusunda gerektiğinde taraflara yaptırım uygulama hakkına ve yükümlülüğüne sahip olmasıdır.⁵⁸¹ Garantör açısından garanti hakkının kaynağı ise yapılan anlaşmanın bizzatı kendisidir.

Garanti anlaşmaları olarak ifade edilen bu tür anlaşmalar, önceden kapsamı belirlenmiş yardım ve müdahaleler içeren ve garantör ülkenin gücüne dayalı olarak bir barış anlaşmasının, uluslararası bir mutabakatın veya bölgesel bir düzenlemenin uygulanmasını, bazen de diğer imzacı tarafların egemenliğinin ve toprak bütünlüğünün korunmasını amaçlayan resmi yazılı sözleşmelerdir.⁵⁸² Bu yönleriyle garanti anlaşmaları, genellikle ortak bir güvenlik tehdidine karşı oluşturulan ve taraflar arasında askeri ya da ekonomik güç açısından keskin bir hiyerarşinin olmadığı klasik ittifak anlaşmalarından ayrılmaktadırlar.

Garanti anlaşmalarına yönelik farklı sınıflandırmalar bulunmakla birlikte bunlar arasında Amerikalı Siyaset Bilimci Alan Dowty'nin yapmış olduğu sınıflandırma öne çıkmaktadır. Garanti sözleşmelerini tek taraflı (*unilateral*) ve çok taraflı (*multilateral*) olmak üzere iki alt kategoriye ayıran Dowty, bunlardan tek taraflı garanti türleri üzerinde özellikle durmuş, bu tür garantileri kendi içerisinde beş alt kategoriye ayırmıştır. Bunlar; “*korunmuş tampon veya bölge*”, “*klasik çevreleme*”, “*üstünlük sağlayıcı koruma*”, “*gerçek tamponlar*” ve “*yardımsever*” garantilerdir.⁵⁸³

Birinci kategorideki korunmuş tampon veya bölge garantileri, garantör ülkenin ilgili ülke üzerinde hakimiyet kurmadan yalnızca koruma garantisi sağladığı bir garanti biçimidir. Bu garanti türünde garantör, özel ilgisi veyahut rakiplerinin genişlemesinden duyduğu endişe nedeniyle, rakipleri ve kendisi arasında tampon vazifesi gören ülkeyi yasal olarak himayesi altına almaktadır.⁵⁸⁴

Klasik çevreleme garantilerinde ise garantör ülke mevcut bir rakibin etki alanını genişletmesi çekincesiyle kendisiyle çok az ya da hiç ilgisi olmayan coğrafi olarak uzak bir ülkeye koruma garantisi vermektedir. ABD'nin Soğuk Savaş'ın ilk yıllarından itibaren Sovyetler Birliği'ne karşı izlemiş olduğu çevreleme politikası doğrultusunda bu tür garantilere sıklıkla başvurduğu görülmektedir. Korunmuş tampon veya bölge garantileriyle benzer olarak klasik çevreleme garantilerinde garantör ülkenin üstünlük kurma gibi bir amacı bulunmamaktadır.⁵⁸⁵

Tek taraflı garantilerin üçüncüsü olan hâkim koruma garantilerinde garantör ülke açık bir üstünlük kurma çabası içerisindedir. Bu garanti şeklinde garantör ülke komşu ya da uzak ülkeler üzerinde sahip olduğu ayrıcalıklarını ve başat konumunu sürdürme amacındadır.⁵⁸⁶

Gerçek tampon garantilerinde ise her iki ülke de bir diğerinin hakimiyeti altına girmesini istemedikleri tampon bir bölgeye koruma garantisi sunarken, son olarak yardımsever garantilerde garantör ülke herhangi bir çıkar, rakibi çevreleme ya da üstünlük kurma amacı olmadan iyi niyet ya da ideolojik gerekçelerle garanti sunmaktadır.⁵⁸⁷

Bu garanti çeşitlerinin her biri aynı zamanda bir ülkenin garantör olma tercihinin altında yatan motivasyonlara da işaret etmektedir. Buna göre ülkeler üç temel nedenden dolayı garantör olmak

⁵⁸⁰ Weiss, J. N. (2007). “A Tyrian Dilemma: Guarantors in Peace Process”. *Civil Wars*, 1:4, s. 69-89.

⁵⁸¹ Weiss, a.g.m., 2007, s. 72.

⁵⁸² Bozkurt, İ. (2022). “Uluslararası Garanti Anlayışı ve 1960 Kıbrıs Garanti Anlaşması'nın Analizi”, *Savunma Bilimleri Dergisi*, 43(1), s. 117-153.

⁵⁸³ Bozkurt, a.g.m., 2022, s. 117-153.

⁵⁸⁴ Dowty, A. (1975). *International Guarantees with Special Reference to the Middle East*. D. Carlton and C. Schaerf (Ed.), *The Dynamics of the Arms Race* içinde (ss. 215-230). Wiley & Sons., s. 215-217.

⁵⁸⁵ Dowty, a.g.e., 1975, s. 217.

⁵⁸⁶ Dowty, a.g.e., 1975, s. 217.

⁵⁸⁷ Dowty, a.g.e., 1975, s. 217.

istemektedirler: Saygınlık, çıkar ve gerçek insani kaygılar.⁵⁸⁸ Bu motivasyonlardan insani kaygılar, özellikle Birleşmiş Milletlerin garantör olarak aktif roller üstlenmesinin geleneksel nedenini oluştururken, saygınlık ve çıkar elde etme garantör devlet açısından her zaman mümkün olmayabilir. Bunun için garantör ülkenin rolünü başarılı bir şekilde oynaması şarttır. Dolayısıyla bir barış anlaşmasına garantör olmak, anlaşmanın devamlılığı ve barış ortamının tesisi için her zaman yeterli olmamaktadır. Nihayetinde, geçmişten bugüne kadar egemen devletler arasında yapılan garanti anlaşmalarının birbirlerinden farklı bir şekillerde sonuçlandığı görülmektedir. Sonuçta karşılaşılan bu farklılık garantörlük sistemine etki eden faktörlerin çok yönlü bir analizini gerekli kılmaktadır.

Etkin bir garantörlük sistemi için öncelikle garantörlerin diğer taraf ülkelerin rızası ve resmi daveti üzerine sürece dahil olması gerektiği kabul edilmektedir.⁵⁸⁹ Bu koşul garantörlüğün sadece etkinliği değil aynı zamanda meşruiyeti açısından da büyük önem taşımaktadır. Buna ek olarak garantör ülkenin sunmuş olduğu güvencenin gerektiğinde askeri müdahaleyi de içerebileceği dikkate alındığında söz konusu garantinin kapsamının ve sınırlılıklarının yapılan anlaşmada mutlaka belirlenmesi gerekmektedir.

İkinci bir husus olarak etkin bir garantörlük sistemi için garantör ülkenin caydırıcı bir ekonomik ve askeri güce sahip olması beklenmektedir. Özellikle modern savaş koşullarında yasaları çiğneyen büyük saldırgan bir devletin çok sayıda garantör ülkenin ortak baskısına karşı direnebileceği durumların kolaylıkla yaşanabileceğini ifade eden Morgenthau'ya göre de garanti sisteminde taraflar arasındaki güç dağılımı, anlaşmanın etkinliği açısından son derece önemlidir.⁵⁹⁰

Öte yandan bir barış sürecinde tarafların her birinin garanti sistemine bakış açıları, elde edilecek kazanımları ve beklentileri birbirinden farklı olabilmektedir. Örneğin, 1960 Kıbrıs Garanti Antlaşması'nın tarafları olan İngiltere, Türkiye ve Yunanistan ilgili anlaşmayı farklı yorumlamakta ve değerlendirmektedirler. Buna göre Ada'nın bölünmemesi İngiltere'nin çıkarlarına uygunken, Yunanistan Ada'da Rum hakimiyetini sağlayarak ileride kendine bağlamayı, Türkiye ise Kıbrıs Türklerinin haklarını korumayı tahayyül etmektedir.⁵⁹¹ Taraflar arasında anlaşmazlık yaratarak, garanti sistemini zayıflatacak böyle bir durumun önlenbilmesi için garantörün süreçteki rolünün ve amacının ne olduğu noktasında çok net olması gerekmektedir.⁵⁹²

Bu noktada garantör ülkenin çıkarlarının ne yönde olduğu da garanti sisteminin geleceği üzerinde büyük bir etkiye sahiptir. Zira garantör ülkenin çıkarları olduğu müddetçe anlaşmanın devamı ve barışın sürekliliği konusunda gayret göstermesi kuvvetle muhtemel olacaktır. Bir başka ifadeyle garantör ülkenin kararlılığı garantinin başarısını büyük oranda etkileyebilecektir. Bu nedenle garantör ülkedeki halkın, kamuoyunun ve yönetim kademelerinin her birinin gerektiğinde ülkeye ağır beşerî ve sermaye yükü getirebilecek olan bu garantörlük görevinde yönetime tam destek olması gerekmektedir.⁵⁹³

Son olarak garantör ülkelerin çatışan taraflarla etkili bir iletişim kurması ve sağlanan garantinin taraflardan herhangi biri için güvensizlik oluşturmaması önemlidir.⁵⁹⁴ Burada garantörün arabuluculuk yeteneği öne çıkmaktadır. Özellikle güven ortamının sınırlı olduğu durumlarda bir teminat olarak başvurulmuş garanti sisteminde, taraflardan herhangi birinin güvenlik tehdidi algılaması garantinin başarı şansını da büyük oranda azaltacaktır. Bununla birlikte garantilerin kendi başlarına bir çözüm yolu olmadığını vurgulamak gerekmektedir. Daha açık bir ifadeyle, çatışan tarafların temel kaygılarını giderecek şekilde hazırlanmamış, samimi taahhütlerden uzak anlaşmaların korunmasında herhangi bir garanti sisteminin başarılı olmasını beklemek gerçekçi olmayacaktır.

⁵⁸⁸ Weiss, a.g.m., 2007, s. 73.

⁵⁸⁹ Işıksal, H. (2024), "The Palestinian-Israeli Conflict and the Requirements of a Guarantorship Model", *Stratejik Araştırmalar Merkezi*, (25), s. 1-26.

⁵⁹⁰ Morgenthau, H. J. (1948). *Politics Among Nations*, (First Edition), New York, s. 231.

⁵⁹¹ Tamçelik, S. (2006). Kıbrıs'ta Birleşmiş Milletlerin Çözüm Plânlarına Göre Garantiler Meselesi. Tamçelik, S. (Ed.), *2011'de Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti "Fırsatlar ve Tehditler"*, Eko Avrasya Yayınları, s. 6-8.

⁵⁹² Weiss, a.g.m., 2007, s. 76.

⁵⁹³ Işıksal, a.g.m., 2024, s. 14.

⁵⁹⁴ Işıksal, a.g.m., 2024, s. 14.

2. Güney Sudan Üzerinde Amerika'nın Garantörlük Hakkı

2011 yılında Sudan'dan ayrılarak kurulan Güney Sudan, Afrika'nın en genç ülkesidir. Güney Sudan'ın ayrılmasına kadar geçen süre içerisinde sahip olduğu 2,500,000 km² toprağıyla⁵⁹⁵ Sudan, Afrika'nın en büyük ülkesi konumundaydı. Ancak İngiliz sömürge idaresi döneminde uygulanan politikalarla, Sudan toplumunun etnik, dini ve dilsel açıdan son derece heterojen olan toplum yapısı daha da parçalanmış, ülkenin kuzey ve güneyi arasındaki mevcut farklılıklar derinleştirilmiştir. Sömürgecilik yıllarının kötü bir mirası olan kuzey ve güney arasındaki bu ayrım, bağımsızlıktan itibaren iktidara gelen Sudanlı yöneticilerin çözüme kavuşturmaya çalıştıkları "Güney Meselesi"nin de çıkış noktası olmuştur. 1956 yılında Sudan topraklarındaki Torit yerleşkesinde, kuzeyin ezici üstünlüğüne karşın güneyli isyancı askerler tarafından gerçekleştirilen isyan ile Güney Meselesi artık bir iç savaşa evrilmiştir.⁵⁹⁶

1956-1972 yılları arasında devam eden yarım milyondan fazla insanın hayatını kaybettiği ilk iç savaş sonrasında imzalanan Addis Ababa Antlaşması'yla Güney Sudan görece bir özerklik elde etmiştir. Ancak bu özerkliğin getirmiş olduğu çatışmasızlık dönemi oldukça kısa ömürlü olmuştur. Sudan'ın güney eyaletlerinde Amerikan şirketi Chevron'un yaptığı keşifler neticesinde 1978 yılında Bentiu, 1979 yılında Yukarı Mavi Nil, 1980'de Unity, 1981'de Adar, 1982'de Heglig yerleşkelerinde petrol rezervlerinin bulunması taraflar arasında yoğun bir mücadele yaşanmasına yol açmıştır.⁵⁹⁷ Petrol kaynaklarının kontrolünün yol açtığı kriz ortamı Numeyri'nin 1972 Addis Ababa Antlaşması'yla Güney Sudan'ın elde etmiş olduğu özerklik statüsünü ortadan kaldırarak ülkede şeriatı ilan etmesiyle daha da derinleşmiş ve ülke, 1983 yılının Haziran ayında ikinci bir iç savaşa sürüklenmiştir. Güney'de devam eden iç savaşa Darfur bölgesinde, hükümet yetkililerince baskı ve zulüm gördükleri gerekçesiyle Arap olmayan halkın Sudan Kurtuluş Hareketi (SLM) önderliğinde merkezi hükümete yönelik başlattığı çatışmalar eklenince ülke ciddi bir çıkmaza sürüklenmiştir. Sonraki süreçte güneyli ayrılıkçıları temsil eden Sudan Halkı Özgürlük Hareketi (SPML) ile hükümet yetkilileri arasında görüşmeler yapılmış ancak istenilen sonuç alınamamıştır. Bu dönemde uluslararası alanda Güney Sudan'ın ayrılıkçı taleplerinin destekçisi olarak Etiyopya ve Uganda gibi komşu devletler ile ABD başta olmak üzere İsrail ve Avrupalı devletleri görülmektedir. ABD başta olmak üzere batılı devletlerin Güney Sudan'daki ayrılıkçıları desteklemelerinde ise Sudan'ın şer'i yönetiminden rahatsız olmalarının yanı sıra Sudan yönetiminin kendilerinden uzaklaşarak Çin ile iş birliğine gitmiş olması sonucu petrol ve maden yatırımlarında büyük bir avantaj elde eden Çin'in bu ayrıcalığına son verme amacı görülmektedir.⁵⁹⁸

ABD, özellikle Başkan Bush döneminde çok sayıda özel temsilcisini bölgeye göndererek Güney Sudan'a yönelik ilgisini göstermiş, daha sonra Obama döneminde de devam eden bu diplomatik temaslar sayesinde Birleşik Devletler, güney meselesinde bir taraf olma niyetini açıkça ortaya koymuştur.⁵⁹⁹ İç savaş sürecinde Hartum yönetimini acımasız ve uzlaşmazlıkla suçlayan ABD'li yetkililer ve Amerikan kamuoyu, güneydeki ayrılıkçıları ise özgürlük savaşçıları olarak görmüş ve desteklemiştir. Devlet Başkanı El-Beşir'in başta El-Kaide olmak üzere birçok İslami terör örgütüne destek vermekle suçlandığı ve bu nedenle Sudan üzerindeki baskıların arttığı bir dönemde Amerika'nın resmi yardım kurumu USAID (*US Agency for International Development*) Sudan'a gıda yardımı sevkiyatını durdurmuştur.⁶⁰⁰ Buna ilaveten 1993 yılında Sudan Hükümeti ve SPLM arasında başlatılan barış görüşmelerinin sonuçsuz kalmasının ardından bu kez ABD Başkanı George Bush, Sudan devletinin El-Kaide ile olan yakınlığından rahatsızlık duyduğunu ifade ederek Sudan'ı açık bir hedef haline getirmesi sonucu Hartum Hükümeti, Güney Sudan ile olan barış görüşmelerini hızlandırmak mecburiyetinde kalmıştır.⁶⁰¹

⁵⁹⁵ Türkaya, A., (1977). *Afrika Ulusal Kurtuluş Mücadeleleri*, Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Yayınları, Ankara, s. 73.

⁵⁹⁶ Orakçı, S. (2020). *Sudan'da Etnik ve Dini Aidiyetlerin Yükselişi ve Ulusal Bütünleşme Sorunu*, Yayınlanmamış Doktora Tezi, Sabahattin Zaim Üniversitesi, İstanbul, s. 138-139.

⁵⁹⁷ Orakçı, S. (2017). "Güney Sudan Krizi Raporu", *İHH İnsani ve Sosyal Araştırmalar Merkezi*, s. 1-9.

⁵⁹⁸ Tamçelik, S. ve Sözbilir, M., (2014). "Sudan'ın Jeopolitik Önemi ve Sahip Olduğu Doğal Kaynakların Ülkenin Bölünmesine Etkisi", S. Tamçelik (Editör). *Küresel Politikada Yükselen Afrika*. Ankara: Gazi Kitabevi, s. 607.

⁵⁹⁹ Lyman, N. P. (2013). "The United States and South Sudan: A Relationship Under Pressure", *American Ambassador Review*, s. 13-17.

⁶⁰⁰ Orakçı, a.g.t., 2020, s. 171.

⁶⁰¹ Nassir, İ. (2018). *Afrika Devletlerinde Ulusal Entegrasyon Sorunu: Güney Sudan Örneği*, Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi, Yıldırım Beyazıt Üniversitesi, Ankara, s. 63.

Buna göre Sudan hükümeti ile SPLM arasında 2005 yılında imzalanan Kapsamlı Barış Anlaşması ile iç savaş sona erdirilerek Güney Sudan'ın bağımsızlık kazanacağı halk referandumunun önü açılmıştır.⁶⁰² Sonuç olarak 9 Ocak 2011 tarihinde yapılan referanduma katılan 8 milyondan fazla vatandaşın %98,83'ü Güney Sudan'ın bağımsızlığı yönünde bir irade ortaya koymuştur. Böylelikle yıllarca süren iki iç savaştan sonraki çözüm arayışları sonuç vermiştir. Kendi kaderini tayin referandumunun temelini oluşturan 2005 Kapsamlı Barış Anlaşmasının baş müzakerecisi olan ABD ise Sudan'dan ayrılmasının hemen ardından Güney Sudan'ı bağımsız bir devlet olarak tanımıştır. Bu bağımsızlık ABD tarafında büyük bir memnuniyetle karşılanırken, aynı zamanda son barış anlaşmasının imzacısı olarak Birleşik Devletler, Güney Sudan'ın devlet inşasında büyük bir sorumluluk da üstlenmiştir.

Ancak bağımsızlıktan sonra iki ülke arasında devam eden sınır çatışmaları, ekonomik misillemeler ve diğer ülkedeki isyancılara verilen destek bölgedeki barış ortamını kırılganlaştırmış ve ABD'nin rolü tarafların savaşa geri dönmesini engellemek ve ilişkilerin kademeli olarak normalleşmesini sağlamak olarak yeniden tayin edilmiştir.⁶⁰³ İlerleyen zamanlarda Salva Kiir Mayardit başkanlığındaki Güney Sudan yönetiminin atmış olduğu adımlar ise ABD'nin bu rolünü daha da zorlaştırmıştır. Bilhassa, Güney Kordofan, Mavi Nil ve Darfur'da Sudan Hükümeti'ne karşı savaşan ve Sudan Devrimci Cephesi (SRF) olarak birleşen isyancılara verilen maddi destek, ABD ve Güney Sudan arasındaki en ciddi anlaşmazlık konusunu oluşturmuştur.⁶⁰⁴ ABD yönetiminin tüm uyarı ve karşı çıkışlarına rağmen Başkan Kiir'in bir yandan Sudan'daki isyancı gruplara vermiş olduğu desteği devam ettirirken diğer yandan bunu ısrarla reddetmesi taraflar arasındaki ilişkilere zarar vermiştir. Bununla birlikte ABD, Güney Sudan'ın uluslararası alandaki en büyük destekçisi olmayı devam ettirmiştir. Bu desteğin altında özgürlükleri için uzun yıllar mücadele eden Güney Sudanlıların demokrasi ve insan haklarına olan bağlılıklarına duyulan inancın yattığı söylenebilir. Ancak ABD'nin bu inancı, 15 Aralık 2013 tarihinde başlangıçta Kiir yönetimi ile muhalif lider Rier Machar arasında bir hükümet krizi olarak başlayan olayların kısa süre içerisinde bir iç savaşa dönüşmesi ile birlikte azalmıştır. Bağımsızlıktan sadece iki yıl sonra ülkede yaşanan bu çatışma ortamı ve giderek artan insani kriz ABD yönetiminin ve kamuoyunun demokratik ve özgür bir Güney Sudan hayalinin görüldüğü kadar kolay olmayacağını önemli bir işareti olmuştur.

Yaklaşık yirmi ay süren çatışmanın ardından taraflar arasında Etiyopya'nın başkenti Addis Ababa'da gerçekleştirilen barış görüşmeleri sonucunda 26 Ağustos 2015 tarihinde Güney Sudan'daki Çatışmanın Çözümü (ARCSS) Anlaşması imzalanmıştır. Ancak bu anlaşma iç savaşın kalıcı bir şekilde sonlandırılmasında etkisiz kalmıştır. Tarafların birbirlerini suçlayan açıklamaları ve 8 Temmuz 2016 tarihinde başkent Juba'da ordu içerisindeki Kiir ve Machar'ı destekleyen birliklerin yeniden çatışması, ülke çapında şiddet olaylarını da beraberinde getirmiştir.⁶⁰⁵ Amerika'nın ateşkes baskılarına rağmen çatışmalar 12 Eylül 2018 yılında Güney Sudan Cumhuriyeti'ndeki Çatışmanın Çözümüne İlişkin Canlandırılmış Anlaşma'nın (R- ARCSS) imzalanmasına kadar devam etmiştir. Bu süreçte, R- ARCSS'nin imzacılarından biri olan ABD, anlaşmanın temel hükümlerinin uygulanmasında ve barışın gerçekleştirilmesinde tartışmasız büyük bir sorumluluk üstlenmiştir.⁶⁰⁶ Ancak ateşkes anlaşmasına rağmen ülkede devam eden çatışmalar, ordunun yapmış olduğu insan hakları ihlalleri, yolsuzluklar, siyasi seçimlerin bir türlü yapılamaması gibi sorunlar iç kamuoyunda tepkileri artırarak ABD'yi zor durumda bırakmıştır. Özellikle anlaşmada öngörülen geçiş hükümetinin bir türlü kurulamaması başta Amerika olmak üzere diğer uluslararası aktörlerin büyük tepkisine neden olmuş, ABD Yeniden Oluşturulmuş Ortak İzleme ve Değerlendirme Komisyonu (RJMEC) ve Ateşkes ve Geçiş Dönemi Güvenlik Düzenlemeleri İzleme Mekanizması (CTSAMM) olmak üzere iki barış izleme organından çekildiğini açıklamıştır.⁶⁰⁷ Güney Sudan'ın en etkili barış garantörü olarak ABD'nin atmış olduğu bu adım hassas olan barış ortamına yönelik ciddi bir tehdit olarak görülmekle birlikte Birleşik Devletler, yapmış olduğu insani yardımlarla uluslararası alanda Güney Sudan'ın en büyük destekçisi olmayı

⁶⁰² Orakçı, a.g.r., 2017, s. 1-9.

⁶⁰³ Lyman, a.g.m., 2013, s. 14.

⁶⁰⁴ Lyman, a.g.m., 2013, s. 15.

⁶⁰⁵ Orakçı, a.g.r., 2017, s. 1-9.

⁶⁰⁶ İnternet: Mahdi, M. (2022). "Balancing Carrots and Sticks: The United States as a Peace Guarantor in South Sudan", Wilson Center, <https://www.wilsoncenter.org/blog-post/united-states-as-a-peace-guarantor-in-south-sudan> (Erişim Tarihi: 17.06.2024).

⁶⁰⁷ Mahdi, a.g.r., 2022.

sürdürmektedir. Buna göre ABD'nin 2011 yılında Güney Sudan'ın bağımsızlığını kazanmasından bu yana yaklaşık 7,3 milyar dolar yardım sağladığı bilinmektedir.⁶⁰⁸

3. Sonuç

ABD-Güney Sudan ilişkilerine bakıldığında, Birleşik Devletlerin ülkenin bağımsızlık sürecindeki en büyük destekçi ülkelerden biri olduğu görülmektedir. Bu destekte şüphesiz Amerikalı petrol şirketi Chevron tarafından ülkenin güneyindeki petrol yataklarının keşfi ve bölgede artan Çin etkisini sınırlandırılma isteği etkili olmuştur. Böylelikle ABD yönetimi, kendi çıkarları doğrultusunda Güney Sudan'ı destekleyecek politikalar takip etmeye başlamış ve yaklaşık 20 yıllık bir süre boyunca bu yönde ciddi bir çaba harcamıştır. Özellikle 2005 Kapsamlı Barış Antlaşması'nda bağımsız Güney Sudan'ın kuruluşunun ve özgürlüğünün garantörlüğünü üstlenmesi ABD'yi meselenin önemli bir aktörü haline getirmiştir. Uluslararası garanti anlayışı açısından bakıldığında ABD'nin Güney Sudan üzerindeki garantörlük çeşidi üstünlük sağlayıcı koruma garantisi olarak değerlendirilebilir. Zira ABD'nin petrol kaynakları üzerinde denetim kurma, Çin etkisini sınırlandırarak, bölgedeki kendi varlığını devam ettirme ve daha da güçlendirme gibi çıkar amaçlı motivasyonları bu çıkarımı doğrular niteliktedir. Diğer taraftan uluslararası politikada ABD'nin sahip olduğu güç ve etki göz önüne alındığında bir garantör ülkede olması gereken azami ekonomik ve askeri güce sahip olduğu açıktır. Kapsamlı Barış Antlaşmasının imzalanmasından Güney Sudan'ın bağımsızlığına kadar geçen süre içerisinde ABD'nin sahip olduğu bu üstünlüklerle başarılı bir garantör ülke olduğu çıkarımı yapılabilir. Ancak anlaşmada öngörülen bağımsız Güney Sudan'ın kurulmasına rağmen, ülkede devlet inşasının başarısız olması ve başlayan iç savaş ABD garantörlüğünün ikinci safhada etkisiz kaldığını ortaya koymaktadır. Amerikan garantörlüğünün bu zayıflığını iki yerde aramak mümkündür. Birincisi, Afrika ülkelerinin neredeyse ortak paydası olan askeri darbeler, siyasi istikrarsızlıklar, yolsuzluklar ve çatışmaların Güney Sudan'da da aynen tecrübe edilmiş olmasıdır. Bir diğeri ise Amerikan kamuoyunun, ikinci bir Irak olacağı endişesiyle Güney Sudan konusunda Amerikalı yöneticilere verdiği desteğin zamanla azalmasıdır.

Son olarak Güney Sudan'daki ABD garantörlüğünün meşruiyetinin tartışmaya açık olduğu söylenebilir. Bilindiği üzere garantör ülkelerin diğer taraf ülkelerin rızası ve resmi daveti üzerine sürece dahil olması uygulamada kabul görmektedir. Öte yandan Kapsamlı Barış Antlaşması'nın garantörü olarak ABD'nin, o dönemde Sudan'ın Güney eyaleti konumunda olan ve henüz bağımsızlığını kazanmamış olan Güney Sudan halkının bağımsızlığının garantörü olarak kabul edilmesi, söz konusu garantörlük teklifini yapan tarafın hukuki statüsü açısından çelişki yaratmaktadır. Devletlerin ülkesel bütünlüklerinin korunmasının amir kural olarak kabul edildiği uluslararası hukukta, Güney Sudan'ın self-determinasyon hakkından kaynaklanan rızaya dayalı ayrılma yönünde bir irade ortaya koymasını uluslararası hukukun ihlali olarak değerlendiren görüşlerin yadsınamayacak kadar çok olduğu düşünüldüğünde, Amerikan garantörlüğü hukuki temelde sorgulanmaya açık hâle gelmektedir.

⁶⁰⁸ İnternet: "The United States Provides More Than \$57 Million in Humanitarian Assistance For South Sudan", <https://www.usaid.gov/news-information/press-releases/jul-05-2024-united-states-provides-more-57-million-humanitarian-assistance-south-sudan> (Erişim Tarihi: 15.06.2024).

KAYNAKÇA

- Bozkurt, İ. (2022). “Uluslararası Garanti Anlayışı ve 1960 Kıbrıs Garanti Anlaşması’nın Analizi”, *Savunma Bilimleri Dergisi*, 43(1), 117-153.
- De Colyar, H. A. (1896). *A Treatise on the Law of Guarantees and of Principle Surety*. New York and Albany, Banks & Brothers Law Publishers, Second Edition.
- Dowty, A. (1975). *International Guarantees with Special Reference to the Middle East*. D. Carlton and C. Schaerf (Ed.), *The Dynamics of the Arms Race* içinde, 215-230.
- Işıksal, H. (2024), “The Palestinian-Israel Conflict and the Requirements of a Guarantorship Model”, *Stratejik Araştırmalar Merkezi*, (25), 1-26.
- Lyman, N. P. (2013). “The United States and South Sudan: A Relationship Under Pressure”, *American Ambassador Review*, 13-17.
- Morgenthau, H. J. (1948). *Politics Among Nations*. (First Edition), New York.
- Nassir, İ. (2018). *Afrika Devletlerinde Ulusal Entegrasyon Sorunu: Güney Sudan Örneği*, Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi, Yıldırım Beyazıt Üniversitesi, Ankara.
- Orakçı, S. (2017). “Güney Sudan Krizi Raporu”, *İHH İnsani ve Sosyal Araştırmalar Merkezi*, 1-9.
- Orakçı, S. (2020). *Sudan’da Etnik ve Dini Aidiyetlerin Yükselişi ve Ulusal Bütünleşme Sorunu*, Yayınlanmamış Doktora Tezi, Sabahattin Zaim Üniversitesi, İstanbul.
- Tamçelik, S. ve Sözbilir, M., (2014). “Sudan’ın Jeopolitik Önemi ve Sahip Olduğu Doğal Kaynakların Ülkenin Bölünmesine Etkisi”, S. Tamçelik (Editör). *Küresel Politikada Yükselen Afrika*. Ankara: Gazi Kitabevi.
- Tamçelik, S. (2006). Kıbrıs’ta Birleşmiş Milletlerin Çözüm Plânlarına Göre Garantiler Meselesi.
- Tamçelik, S. (Ed.), *2011’de Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti “Fırsatlar ve Tehditler”*, Eko Avrasya Yayınları.
- Türkkaya, A., (1977). *Afrika Ulusal Kurtuluş Mücadeleleri*, Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Yayınları, Ankara.
- Weiss, J. N. (2007). “A Tyrian Dilemma: Guarantors in Peace Process”. *Civil Wars*, 1:4, 69-89.
- İnternet: “The United States Provides More Than \$57 Million in Humanitarian Assistance For South Sudan”, <https://www.usaid.gov/news-information/press-releases/jul-05-2024-united-states-provides-more-57-million-humanitarian-assistance-south-sudan> (Erişim Tarihi: 15.06.2024)
- İnternet: Mahdi, M. (2022). “Balancing Carrots and Sticks: The United States as a Peace Guarantor in South Sudan”, Wilson Center, <https://www.wilsoncenter.org/blog-post/united-states-as-a-peace-guarantor-in-south-sudan> (Erişim Tarihi: 17.06.2024).

Geopolitical Analysis of the Development and Impact of Terrorist Activities in the Lake Chad Basin

Çad Gölü Havzası'ndaki Terörist Faaliyetlerin Gelişimi ve Etkisinin Jeopolitik Analizi

Koche Adam MAHAMAT ALİ

Ankara Sosyal Bilimler Üniversitesi, Ankara, Türkiye

kocheadam6@gmail.com

0000-0002-3957-3477

Abstract

The security situation in Central Africa, particularly in the Lake Chad Basin, is under the pressure of terrorism to the extent that it has become one of the most recorded places for terrorist acts worldwide in just a few years. Terrorism has become a major concern for most states in this region. The Lake Chad Basin has been facing security crises threatening the sovereignty of states for several years. Terrorism has become a significant problem for most states in this region. From Al-Qaeda in the Islamic Maghreb to Boko Haram, these terrorist organizations have continued to proliferate in this region in recent years, leading to significant insecurity. The threat of Boko Haram has become widespread, ruthless, and inhumane.

Therefore, the emergence and development of terrorist organizations in the Lake Chad Basin region can be explained by a combination of several factors. Our research question is as follows: What are the explanatory factors in the formation and rise of Boko Haram in this region?

The emergence and development of Boko Haram are not primarily rooted in religious reasons or as an extension of international jihadist organizations but rather stem from the intersection of socio-economic and historical regional dynamics. However, there will be a possible analysis of the geopolitical and strategic impact of Boko Haram on the Lake Chad Basin region. Starting from Boko Haram posing a primary security threat in the region, the research will attempt to comprehensively and more comprehensibly explain the reasons and influencing factors behind the emergence of such a movement in such a short time. Given the structural weaknesses of the states in the region, Boko Haram found a fertile ground for its emergence and further destabilization of the entire region.

The significance of this research lies in enriching our understanding of how Boko Haram, whether religious or ethnic, has fed into pre-existing structures of violence and providing much-needed information about the current dynamics of the Lake Chad Basin region.

Key Words: Geopolitics, Lake Chad Basin, Terrorism.

Özet

Orta Afrika'daki ve özellikle Çad Gölü Havzası'ndaki güvenlik durumu, terörizm baskısı altındadır; öyle ki, sadece birkaç yıl içinde terör eylemlerinin dünyada en çok kaydedildiği yerlerden biri haline gelmiştir. Terörizm, bu bölgedeki devletlerin çoğunun büyük bir endişesi haline gelmiştir.

Çad Gölü havzası birkaç yıldır devletlerin egemenliğini tehdit eden güvenlik krizlerinden biriyle karşı karşıyadır. Terörizm, bu bölgedeki çoğu devlet için önemli bir sorun haline gelmiştir. El Kaide İslami Mağrip'ten Boko Haram'a, bu terör örgütleri son yıllarda bu bölgede çoğalmaya devam ederek bölgeyi büyük bir güvensizliğe götürmüştür. Boko Haram tehdidi yaygın, acımasız ve insanlık dışı bir gerçek haline gelmiştir.

Dolayısıyla Çad Gölü Havzası bölgesinde terör örgütlerinin doğuşu ve gelişimi, birkaç faktörün birleşimi ile açıklanabilir. Genel araştırma sorumuz şu şekildedir: Bu bölgede Boko Haram'ın oluşumu ve yükselişinde rol oynayan açıklayıcı faktörler nelerdir?

Boko Haram'ın ortaya çıkışı ve gelişimi, dinsel nedenlerden ve uluslararası cihatçı örgütlerin bir uzantısı olmaktan ziyade, sosyo-ekonomik ve tarihsel bölgesel dinamiklerin kesişmesinden kaynaklandığıdır. Ancak Boko Haram'ın Çad Gölü bölgesi üzerindeki jeopolitik ve stratejik etkisi üzerine olası bir analiz yapılması söz konusu olacaktır. Boko Haram'ın bölgede birinci dereceden bir güvenlik tehdidi oluşturmasından başlayarak, bu kadar kısa sürede böyle bir hareketin ortaya çıkmasından yana olan nedenler ve etkileyen faktörleri kapsamlı ve daha anlaşılır bir hale açıklamaya çalışacaktır. Zira bölgedeki devletlerin yapısal zayıflıklarıyla tanındıkları göz önüne alındığında, Boko Haram ortaya çıkması için verimli bir zemin bulmuş ve tüm bölgeyi daha da istikrarsızlaştırmasını sağlamaktadır.

Bu araştırmanın önemi, Boko Haram'ın dini veya etnik olsun, önceden var olan şiddet yapılarını nasıl beslediğine dair anlayışımızı zenginleştirmeye yardımcı olacağını ve Çad Gölü Havzası bölgesinin mevcut dinamikleri hakkında çok eksik ve ihtiyaç duyulan bilgileri sağlayacağını çalışmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Jeopolitik, Çad Gölü Havzası, Terörizm.

Çad Gölü bölgesi, Afrika'nın en büyüklerinden biri olan bir gölü paylaşan 5 ülkeyi bir araya getiren coğrafi bir alandır.

Orta Afrika'daki ve özellikle Çad Gölü Havzası'ndaki güvenlik durumu, terörizm baskısı altındadır; öyle ki, sadece birkaç yıl içinde terör eylemlerinin dünyada en çok kaydedildiği yerlerden biri haline gelmiştir. Terörizm, bu bölgedeki devletlerin çoğunun büyük bir endişesi haline gelmiştir.

Çad Gölü havzası birkaç yıldır devletlerin egemenliğini tehdit eden güvenlik krizlerinden biriyle karşı karşıyadır. Terörizm, bu bölgedeki çoğu devlet için önemli bir sorun haline gelmiştir. Terör örgütleri özellikle Boko Haram gibi son yıllarda bu bölgede çoğalmaya devam ederek bölgeyi büyük bir güvensizliğe götürmüştür. Boko Haram tehdidi yaygın, acımasız ve insanlık dışı bir gerçek haline gelmiştir. Boko Haram kuruluş tarihi 2000'li yıllara kadar uzanıyor, ancak lideri Muhammed Yusuf'un infazından sonra 2009'dan itibaren hareket radikalleşerek ve dünyanın en ölümcül terör örgütü haline geliyor.

Boko Haram basit ve kaba bir şekilde çevirirsek, "boko haram" ifadesi "Batı eğitimi yasak veya günah" anlamına gelmektedir. Yani Batılılaşmanın saptırdığı bir eğitim sisteminin reddidir. Bu yaygın ad, hareket tarafından kullanılan ad değil; çünkü bugün "Cemâ'atahl al-sunnali'l da'wawa'l-cihād" Selefi Yöntemi Üzerine Ehl-i Sünnete Davet ve Cihat Cemaati" olarak adlandırılmaktadır.

Ancak Boko Haram üzerine literatürün çoğalmasa bize bugün grubun daha iyi anlamamızı sağlıyor. Buna rağmen, iki kategoriye ayırt edilebiliriz. Birinci kategorideki literatür, tarihi demirlemenin zayıflığı. Literatürün büyük çoğunluğu daha çok grubun Selefi kökeni¹, ve diğer terörist gruplarla olası bağlantıları² daha çok ilgilenmiştir. ⁶⁰⁹

İkinci analiz, ampirik temelin zayıflığı ve araştırmacıların medya raporlarına aşırı güvenmesidir. Örneğin, bazıları Boko Haram'ı kuzey Nijerya'daki aşiret şiddetindeki eski eğilimlerin bir ifadesi olarak nitelendirirken, diğerleri bunu Taliban gibi Afrika dışı hareketlerden küresel terörizmin bölgesel bir uzantısı olarak görmektedir. Bazıları Boko Haram'ı Müslümanlar ve Hristiyanlar arasındaki dinler arası çatışmanın bir tezahürü olarak görürken, bazıları ise Boko Haram'ın Batılı güçlerin mevcut siyasi rejimleri devirmek ve doğal kaynakları ele geçirmek için yaptıkları gizli bir komplonun sonucu olduğunu iddia etmektedir. Bu tür bakış açıları, grubun ortaya çıkmasına ve gelişmesine yol açan tüm

¹ Kassim A, ve M. Nwankpa, *The Boko Haram Reader: From Nigerian Preachers to the Islamic State*, New York: Oxford University Press, 2018.

² Pearson E. "Wilayat Shahidat: Boko Haram, the Islamic State, and the Question of the Female Suicide Bomber", *West Point, Combating Terrorism Center At West Point*, 2018, s. 33–52. https://ctc.usma.edu/app/uploads/2018/05/Boko-Haram-Beyond-the-Headlines_Chapter-2.pdf

³ Moki Edwin Kindzecka, "Sambisa forest: An ideal hiding place for Boko Haram", *VOA Africa*, 24 Mayıs 2016. <http://www.voanews.com/a/the-forest-concealing-bokoharam/3343895.html>

temel dinamikleri, özellikle de tarihi, kültürel, siyasi ve sosyo-ekonomik faktörlere içeren nedenleri göz ardı etmektedir.

Boko Haram'ın ortaya çıkışı ve gelişimi, dinsel nedenlerden ve uluslararası cihatçı örgütlerin bir uzantısı olmaktan ziyade, sosyo-ekonomik ve tarihsel bölgesel dinamiklerin kesişmesinden kaynaklandığıdır. Boko Haram'ın bölgede birinci dereceden bir güvenlik tehdidi oluşturmasından başlayarak, bu kadar kısa sürede böyle bir hareketin ortaya çıkmasından yana olan nedenler ve etkileyen faktörleri kapsamlı ve daha anlaşılır bir hale açıklamaya çalışacaktır. Zira bölgedeki devletlerin yapısal zayıflıklarıyla tanındıkları göz önüne alındığında, Boko Haram ortaya çıkması için verimli bir zemin bulmuş ve tüm bölgeyi daha da istikrarsızlaştırmasını sağlamaktadır. Boko Haram'ın ortaya çıkmasına neden olan ana faktörleri analiz etmesi söz konusu olacak. İlk olarak, tarihsel ve kültürel faktör var.

Tarihsel Faktör: Sınırlar Yönetimi

Boko Haram'ın artan isyanı, büyük ölçüde devletler arasında etkili bir sınır yönetimi eksikliğinden dolayı kolaylaştırılmıştır. Afrika sınırlarının sömürgeciler tarafından yapay olarak çizilmesi, post kolonial döneminde Afrika devletleri üzerinde derin bir etki yaratmıştır. Dolayısıyla bölgedeki devletler, gözenekli yapay sınırları miras almıştır. Boko Haram'ın kalesi olarak bilinen Borno Eyaleti Kamerun, Çad ve Nijer ile sınır komşusudur. Eyalet, bu devletlerin sınırları boyunca etnik yakınlıklara sahiptir. Boko Haram bu sınırın gözenekli yapısından faydalanmış ve Çad, Nijer ve Kamerun tarafından paylaşılan kültürel, etnik ve dinsel yakınlıkları kendi avantajına kullanmıştır. Bu bağlantılar silah kaçakçılığını dolaşımını, savaşçı alınmasını ve savaşçıların bölge arasında hareket etmesini kolaylaştırmıştır.

Öte yandan Sınırın her iki tarafında aynı dilde ve soyundan gelen bazı kişilerin bulunması, yabancıların tespit edilmesini son derece zorlaştırıyor ve bu da yerel işbirliği olasılığını artırıyor.³ Savaşçıları bölgeye dağılmış durumda, sınırların her iki tarafında yaşayan ve aynı dili paylaşan etnik grupların homojenliğinden veya yakınlığından yararlanarak Boko Haram, bölge ülkelerinde terör saldırılarını sürdürürken nüfusla kaynaşmayı başarmıştır.

Boko Haram'ın ortaya çıkmasını sağlayan bir diğer faktör de siyasi faktördür.

Siyasi Faktör

Nijerya hükümeti krizin başlangıcından itibaren askeri seçeneği tercih eden bir politika uygulamaya karar vermiştir. Ancak ordunun bu askeri müdahaleleri terörist grubu daha da radikalleştirmiştir.

Bölgenin tarihi, yöneticilerin çok uzun süre iktidarda kaldıkları son derece kişiselleştirilmiş siyasi iktidar sistemlerinin, genellikle geçişte krizlere ve güvensizliğe yol açtığını göstermiştir. Alt bölgedeki Çad, Nijer ve Nijerya gibi bazı devletler, bağımsızlıklarından bu yana düzenli olarak iç savaşlara sürüklenmiştir. Kalıcı güvensizlik, siyasi değişim eksikliğiyle birleştiğinde, kalkınma üzerinde derin bir etki yaratmıştır. Öte yandan Çad Gölü bölgesinde terör kriziyle karşı karşıya olan ülkeler de kötü yönetim ile tanınmaktadır. İyi yönetim eksikliği, yolsuzluk, temel kamu hizmetlerinin yokluğu veya yetersizliği, güvenlik güçlerine güvensizlik ve merkezi hükümete karşı tecrit duygusu, bunların tümü bölgede radikalleşmeye elverişli bir ortamın oluşturmuştur.

Sosyo Ekonomik Faktör

Çad Gölü Havzası bölgesindeki Boko Haram isyanı, merkezi yetkililer tarafından ihmal edilen ve neredeyse terk edilen savunmasız bir bölgenin durumunu göstermektedir. Bu kriz, gölü çevreleyen devletlerin yönetim sisteminin zayıflığını gözler önüne sermektedir. Devletin ihmali, ekonomik güvencesizlikle sonuçlanır. Aynı şekilde işsizlik ve kamu hizmetlerinin eksikliği de yoksulluk ve az gelişmişlik döngüsüne katkıda bulunmaktadır. Nitekim Boko Haram isyanlarını haklı çıkarmak için toplumun ekonomik koşullarını bağlamayı çalışmıştır.

Bölgedeki yoksulluk seviyesi de Boko Haram isyanını harekete geçirmede bir faktör olduğunu kanıtlanmıştır.

Yozlaşmış liderliğin ve kötü yönetişimin sonucu olan yoksulluk, Boko Haram isyanını körüklemiştir. Bölgeler arasındaki yoksulluk oranlarındaki farklılığın bölgedeki Boko Haram'ın yükselişini yeterince

açıklayamayacağı açıktır, ancak hareketin isyanlarını meşrulaştırmak üzere istismar ettiği belirleyici bir faktör olmuştur.

Nitekim Boko Haram liderleri bu gençlere kendilerine çekmek için, kendi işlerini kurmaları amacıyla genç işsizlere sıfır faizli kredi ve finansman sağlama politikası geliştirmiştir. Dolayısıyla başka fırsatları olmadığı için birçok genç, Boko Haram geliştirdiği bu mikro finansmanlardan faydalanmak üzere gruba katılmıştır. Bu yöntemle Boko Haram devlet dışı bir aktör olarak ortaya çıkmıştır. Dolayısıyla kamu yetkilileri tarafından görmezden gelinen gençlerin temel endişelerini ve ihtiyaçlarını çözebilecek kadar bir aktör olarak kendisine tanıtmıştır. Sağlık ve eğitim kurumları gibi yeterli temel altyapının olmaması ve mevcut işsizlik, ihtiyaçlarını karşılamak için birkaç genç işsiz hareketi katılmasını desteklemiştir. Yoksulluk, yönetimi temsil eden yerel seçkinlerin terk ve reddedilme duygusuyla gençleri devlete karşı isyan ve isyana yönlendiren tetikleyici bir faktör olmuştur.

Grubun ortaya çıkmasına neden olan faktörleri derinlemesine analiz ederek, kamu politikalarını güçlendirmeye dayalı bir mücadele yöntemi uygulamak esastır.

Boko Haram'la Mücadele

Güçlendirilmiş Politikalar

Askeri müdahaleler bir dereceye kadar etkili olabilir, belirli bölgelerdeki teröristlerden belirli bir süre kurtulabilir; ancak kamu otoriteleri tarafından temel sosyal hizmetler sağlanana kadar, bu tür askeri müdahaleler kısa ömürlü ve gerçek bir etkisi olmayacaktır. Nitekim, aşırıcılığın yaygınlaşması, yoksulluğun azaltılması ve iyi yönetişimin pekiştirilmesi alanında kamu politikalarına etkin önlemler alınmasını gerektiren sosyo-ekonomik sorunların kalıcılığı ile açıklanmaktadır.

Sadece güvenlik ve kolluk kuvvetlerinde kapasite geliştirmeyi değil, aynı zamanda devletlere daha güvenilir kamu kurumları ve insanlara temel kalkınma hizmetleri sunabilecek ve iç gerginlikleri hafifletebilecek daha hesap verebilir yönetimler sağlamaya dayalı bir yaklaşım, etkili uzun vadeli sonuçlar elde etmek için temel olmaya devam etmesi gerekmektedir.

Ayrıca, şiddet içeren aşırıcılığın yayılmasıyla başa çıkmak için, nüfusların farklı temel ihtiyaçlarına cevap verebilecek etkili bölgesel organlar oluşturarak, devletler arasındaki koordinasyonu ve siyasi ve teknik iş birliğini teşvik eden bölgesel bir stratejinin uygulamaya konması uygundur. Bu şekilde sadece Boko Haram'la değil, halkı ya da gençlere radikalleştirmeye yönelik her türlü girişimle etkin bir şekilde mücadele edebilir ve istikrarlı bir ortam yaratabileceğini mümkün olacaktır.

AFRİKA'DA DİNİ ÇALIŞMALAR

The Role of Health Factor and Doctor Missionaries in Missionary Activities in Africa

Afrika’da Misyonerlik Faaliyetlerinde Sağlık Faktörünün ve Doktor Misyonerlerin Rolü

Bayram AKBULUT

Dr. , Dumlupınar Üniversitesi, Kütahya, Türkiye

bayram.akbulut@dpu.edu.tr

0000-0003-0867-7852

Abstract

Throughout the world, Westerners strongly emphasize the health factor in their missionary activities. This importance is much more evident in the African continent. This is because missionaries have given a new dimension to the concept of “healing”, which has a profound impact on traditional African religions and culture, and have effectively used this approach in their mission activities. Medical missionaries used modern medicine to cure epidemics or individual diseases spreading among the local population. In this way, they used the health factor as an influential force in converting the local population to Christianity. For this reason, Dr. Thomas Lambie stated that if there were enough medical missionaries, all the doors of Ethiopia would be opened to Christianity. Dr. Peter Parker’s statement that China has been opened to the gospel with the tip of a scalpel reveals this fact. The fact that medical missionaries cured diseases that traditional healers could not cure led to the perception of Christianity as a more powerful religion than the traditional African religions in the minds of the local population. In the context of the reasons mentioned above, for the medical missionaries operating in the African continent, most of the local people living there had the potential to accept Christianity easily and quickly. One of the most important reasons for this is the fact that the African continent is backward compared to the West in the fields of military, economy, and technology. For this reason, the vast majority of the countries in the continent did not have enough knowledge and equipment on health, especially in the 19th and 20th centuries when missionary activities were intense. This study will discuss the role of the health factor and the role of medical missionaries in the activities of missionaries through examples.

Key Words: Africa, Tradition, Missionary, Healing, Doctor Missionaries.

Özet

Dünya genelinde Batılıların misyonerlik faaliyetlerinde sağlık faktörüne vermiş olduğu önem barizdir. Söz konusu önem Afrika kıtasında çok daha belirgin bir şekilde temaşa edilmektedir. Zira misyonerler, Geleneksel Afrika Dinleri ve kültüründe derin bir etkisi olan “şifa” anlayışına yeni bir boyut kazandırmış ve misyon faaliyetlerinde söz konusu yaklaşımı etkili bir biçimde kullanmayı başarmıştır. Sağlıkçı misyonerler (medical missions) modern tıbbın sağladığı imkanlar ile yerel halk arasında yayılan salgın veya bireysel hastalıkları iyileştirmiş, bu sayede yerel halkın Hristiyanlığı benimsemesinde etkin bir güç olarak sağlık faktörünü kullanmışlardır. Bu sebepten dolayı Sudan Bölgesel Misyonerliği (Sudan Interior Mission) bünyesinde görev yapan Dr. Thomas Lambie yeterli sayıda doktor misyoner bulunursa Etiyopya’nın bütün kapılarının Hristiyanlığa açılacağını ifade etmiştir. Dr. Peter Parker ise Çin’in neşterin ucuyla müjdeye açıldığını ifade etmesi bu gerçeği ortaya koymaktadır. Zira sağlıkçı misyonerlerin geleneksel şifacıların iyileştiremediği hastalıkları tedavi etmesi yerel halkın zihin dünyasında Hristiyanlığın Geleneksel Afrika Dinleri’nden daha güçlü bir din olarak algılanmasına yol açmıştır. Söz konusu sebepler bağlamında Afrika kıtasında faaliyette bulunan sağlıkçı misyonerler için kıtada yaşayan yerel halkın büyük çoğunluğu Hristiyanlığı kolay ve hızlı bir şekilde kabul etme potansiyelini taşımıştır. Bunun altında yatan en önemli sebeplerden biri Afrika kıtasının askeri, ekonomi ve teknoloji alanlarında Batıya nazaran geri kalmış olmasıdır. Kıtadaki ülkelerin büyük çoğunluğunun özellikle misyonerlik faaliyetlerinin yoğun olduğu 19. ve 20. yüzyıllarda sağlık konusunda yeterince bilgi ve donanıma sahip olmaması önemli bir husustur. Bu çalışmada misyonerlerin faaliyetlerinde sağlık faktörünün ve doktor misyonerlerinin rolü örnekler üzerinden ele alınmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Afrika, Gelenek, Misyonerlik, Şifacılık, Doktor Misyonerler.

Tıbbi Misyon Nedir?

Tıbbi misyon, her türlü tıbbi tedavinin uygulanmasını içeren misyonerlik çabaları için kullanılan bir terimdir.⁶¹⁰ Tıbbi misyon kapsamında doktor, hekim, hemşire, cerrah gibi meslekler kastedilir ve Hristiyanlığı sahip olduğu bu meslekler yardımı ile yaymaya çalışanlara sağlıkçı misyonerler denir. Sağlıkçı misyonerler, tıbbi bilgi ve tecrübelerini Hristiyan çağrısı ile birleştirdiklerine inanmaktadır.⁶¹¹ Onlar hastaları iyileştirmek ve sağlık alanında destek vermek suretiyle misyonerlik faaliyetlerini yapmaktadırlar. Bu bağlamda genel kabule göre doktor misyonerlerin iki işi bulunmaktadır. Bunlardan ilki misyonerlik faaliyetleridir, ikincisi ise fiziksel hastalıkları iyileştirmektir.⁶¹² Sağlıkçı misyonerler için her iki husus da oldukça önemlidir. Zira her ne kadar nihai amaç insanlar arasında Hristiyanlığı yaymak olsa da bunun yolunun fiziksel hastalıkların iyileştirilme etkisine bağlı olduğu gerçeği misyonerleri bu konuda başarılı olmaları gerektiğine itmiş ve bu durum onlar için bir motive unsuru olmuştur.

Ayrı ve uzmanlaşmış bir misyonerlik alanı olarak tıbbi misyon ve tıbbi misyonerlik 1850'ler ve 1860'larda popüler olmaya başlamış,⁶¹³ 19. yüzyılın ortalarında ise bir kavram olarak ortaya çıkmıştır. Öncesinde doktorluk mesleğini icra eden misyonerler özelde Afrika'da genelde tüm dünyada faaliyetler yapmışlardır. Mesela Portekizli misyonerlerin 1518 yılında Mozambikte, Fransisken rahiplerin 1640 yılında Angola'da bir hastane kurdukları, Protestanların⁶¹⁴ ise 18. yüzyılın sonunda Afrika kıtasında hastane faaliyetlerinde bulunmaya başladıkları bilinen bir gerçektir.⁶¹⁵ Bu durum Afrika kıtasında misyonerler tarafından kurulan ilk hastane ve sağlık ocağı gibi hizmetlerde bulunan kliniklerin tarihsel olarak epey geriye gittiğini göstermektedir. Ancak söz konusu terimin teknik olarak popülerleşmesi 1881 yılında vefat eden Dr. Peter Parker ile gerçekleşmiştir. Devam eden süreçte tıbbi misyonerler, modern misyonerlik hareketinin sonraki aşamalarında en çok takdir ve ihtiyaç duyulan temsilciler konumuna dahi ulaşmışlardır.⁶¹⁶ Bölgeden bölgeye değişmekle beraber doktor misyonerler bazı zamanlarda öncü ve tek misyon faaliyeti olarak varlıklarını sürdürmüşlerdir. Bu açıdan diğer misyonerlerin ulaşamadığı ve İncil'i götüremediği yerlerde doktor misyonerleri görmek mümkün hale gelmiştir.⁶¹⁷

O halde, sağlıkçı misyonerlerden söz edildiğinde, teolojik çalışmalarının yanında edindikleri tıp bilgisi ile dünyanın çeşitli bölgelerinde Hristiyanlığı yayma faaliyetlerinde bulunan insanların kastedildiği açıkça anlaşılmalıdır.⁶¹⁸ Bu açıdan onların hem adanmış hem de eğitimli kimseler olduğu bir gerçektir.

⁶¹⁰ R. Fletcher Moorshead, *The Appeal of Medical Missions* (New York: Fleming H. Revell Company, 1913), 15.

⁶¹¹ C. J. Zvobgo, "Medical Missions: A Neglected Theme in Zimbabwe's History, 1893-1957," *Zambezia* 13/ (1986), 109.

⁶¹² Moorshead, *The Appeal of Medical Missions*, 15.

⁶¹³ Hilary Ingram, *Gender, Professionalism and Power: The Rise of the Single Female Medical Missionary in Britain and South Africa, 1875-1925* (McGill University, 2007), 62.

⁶¹⁴ Örneğin Amerikalı bir tıbbi misyoner olan Dr. Horace Newton Allen (ö. 1932), Kore'de kalıcı olarak ikamet eden ilk Protestan yabancısıdır. Sonunda Kore Kralı tarafından kendisi için yaptırılan bir hastanenin başına getirilmiş ve daha sonra Washington'daki Birleşik Devletler Hükümeti nezdindeki Kore elçiliklerinden birinde görev almıştır. W. J. Wanless, *The Medical Mission: Its Place, Power and Appeal* (Philadelphia: The Westminster Press, 1898), 49.

⁶¹⁵ Charles M. Good, "Pioneer Medical Missions in Colonial Africa," *Social Science and Medicine* 32/1 (1991), 3.

⁶¹⁶ Rennie B. Schoepflin, "Making Doctors and Nurses for Jesus : Medical Missionary Stories and American Children," *Church History* 74/3 (2005), 560.

⁶¹⁷ Wanless, *The Medical Mission: Its Place, Power and Appeal*, 48.

⁶¹⁸ John Lowe, *Medical Missions: Their Place and Power* (New York: Fleming H. Revell Company, 1886), 33.

Bahsi geçen misyonerlerin en büyük motiveleri ise İsa Mesih'in şifacı olması⁶¹⁹ ve İncil mesajını şifa mucizeleri üzerine inşa etmesidir.⁶²⁰

Tıbbi Misyonun Önemi

Batı'da modern tıp bilgisi ve tecrübesi gelişmeye ve özellikle 19. yüzyılın sonlarından itibaren geleneksel ilaçlardan daha etkili bir şifa sunmaya başladıkça, misyonerlik faaliyetleri tıp konusunda uzmanlık eğitimi almış kişilerle daha sınırlı hale gelmiştir. Bu bağlamda da çalışmalara mantıksal ve entelektüel bir temel sağlamak için bir tıbbi misyon teolojisi ortaya çıkmıştır. Özellikle evanjelik çalışmalarda Hristiyan olmayanlar ile iletişim bu yeni yöntem ile gerçekleştirmeye başlamıştır. 1918'den sonra tıbbi çalışmalara ayrılan fonların artması ile de misyoner doktor ve hemşirelerin statüleri daha da yükselmiştir.⁶²¹

Sağlıkçı misyonerler 19. yüzyıl içinde diğer misyonerlere nazaran daha yüksek konumlara ulaşmışlardır.⁶²² Batılı misyon cemiyetleri bahsi geçen misyonerlere hem nicelik hem de nitelik açısından değer vermeye başlamıştır. Söz konusu önemin sebepleri ise şu şekilde sıralanabilir:

- Afrika kıtasında misyonerlere karşı ciddi bir eleştirel tavrın varlığı bilinen bir gerçektir. Bunun altında ise birçok sebep bulunmaktadır. Bunlar arasında misyonerlerin sömürgeci güçler ile birlikte çalışması, Geleneksel Afrika Dinleri ve kültürünü yok etme/asimile etme çabası, beyaz ırkın siyahi ırk üzerine üstünlüğünün olduğunu iddia etmesi en başta gelenler arasındadır. Bu durum ise Batılıların kıtadaki misyonerlik faaliyetlerini olumsuz olarak doğrudan etkiledikleri bir faktör olarak görülmektedir. Batılılar ancak doktor misyonerlerin faaliyetleri sonucunda söz konusu yaklaşımdan nispeten kurtulabilmişlerdir. Afrikalılar ise, sağlıkçı misyonerlere daha az direnç göstermiştir.⁶²³
- Yerel halkın, doktor misyonerlerin sağladığı sağlık hizmetleri sayesinde onlara güven duyduğu düşünülmüştür. Bu güven sayesinde ise misyonerler dini mesajlarını daha kolay ve hızlı iletme imkanına sahip olmuşlardır.⁶²⁴ Özellikle yukarıda kısmen de olsa bahsi geçen sebepler neticesinde Afrikalıların beyaz adama karşı çok ciddi eleştirel duruşları bulunmaktaydı. Verilen güven duygusu sayesinde bu tavrı aşmak ise sağlıkçı misyonerler tarafından nispeten kolay olmuştur.
- Doktor misyonerler, sağladıkları sağlık hizmetleri sayesinde toplumsal kabul görmüş, yerel halk ve liderler ile kalıcı ve iyi ilişkiler kurmuşlardır. Ayrıca kıtanın çeşitli yerlerinde kurulan hastane, revir veya sağlık ocaklarına afiş, poster ve İncil'den pasajlar asılmıştır. Bahsi geçen sağlık kuruluşlarına tedavi için gelen insanlar bunlara maruz kalmıştır. Bu sayede ise onların Hristiyanlığa ısınması ve Hristiyanlığı kabul etmesi kolaylaşmıştır.
- Sağlık hizmetleri, misyonerlerin dini mesajlarını yaymaları için en etkili araçların başında gelmiştir. Zira sağlık hizmeti alan birçok kişi, misyonerlerin inancını benimsemiş ve Hristiyanlığı kabul etmiştir.⁶²⁵
- Doktor misyonerler Afrika'nın ulaşılması zor bölgelerinde de sağlık hizmetlerini teşvik eden özel mobil sağlık hizmetleri sağlamışlardır.⁶²⁶ Örneğin "Sight by Wings", Uganda, Kenya ve

⁶¹⁹ Linda Maria Ratschiller Nasim, *Medical Missionaries and Colonial Knowledge in West Africa and Europe, 1885-1914: Purity, Health and Cleanliness* (Cham: Palgrave Macmillan, 2023), 192.

⁶²⁰ Hristiyanlıkta "şifa bağı" konusu hakkında detaylı bilgi almak için bkz: Bayram Akbulut, "Afrika Hristiyanlığının Ayırıcı Özelliği Olarak Şifa Bağı," *Uludağ Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dergisi* 31/2 (2022), 443-461.

⁶²¹ Michael Jennings, "'Healing of Bodies, Salvation of Souls': Missionary Medicine in Colonial Tanganyika, 1870s-1939," *Journal of Religion in Africa* 38/1 (2008), 29.

⁶²² Jennings, "'Healing of Bodies, Salvation of Souls': Missionary Medicine in Colonial Tanganyika, 1870s-1939," 37.

⁶²³ Good, "Pioneer Medical Missions in Colonial Africa," 1.

⁶²⁴ Lowe, *Medical Missions: Their Place and Power*, 56.

⁶²⁵ Martin R. Edwards, *The Work of the Medical Missionary* (New York: Student Volunteer Movement, 1909), 16.

⁶²⁶ Jennings, "'Healing of Bodies, Salvation of Souls': Missionary Medicine in Colonial Tanganyika, 1870s-1939," 36.

Tanzanya'ya acil durumlarda hizmet veren mobil bir hava aracına sahipti. Böylelikle kırsal bölgelerdeki insanlara da ulamanın yollarını bulmuşlardır.

- Misyonerler ayrıca sıtma, uyku hastalığı, kolera, çiçek ve cüzzam gibi Afrika hastalıkları üzerine sağlık araştırmaları yürütmüş ve bu hastalıkları modern tıbbın da yardımı ile iyileştirmişlerdir. Bu durum da onların hem önemini artırmış hem de kıtadaki faaliyetlerinde başarılı olmalarının önünü açmıştır.

Batılılar için İncil'in doğrudan vaaz edilmesiyle mensup kazanmanın mümkün olmayacağı zamanla belli olmuştur.⁶²⁷ Ayrıca misyonerlerin, mesajlarını karşıt görüşlü insanlar arasında tanıtabilecekleri ve yayabilecekleri bir dayanak noktasına ihtiyaç duydukları da bilinen bir gerçek haline gelmiştir. Sağlıkçı misyonların görevi burada devreye girmektedir. Bu yeni pragmatik Hristiyanlık yaklaşımı bir zamanların düşmanı veya ilgisizi olan yerel halkı değiştirdiği, minnettar bir hastaya dönüştürdüğü iddia edilmiştir.⁶²⁸ Nihayetinde yerel halk İncil'i isteyerek dinlemeye ve Hristiyanlığı kabul etmeye çok daha yakın olmuşlardır. Zira her insan bazı zamanlar hastadır ve kendisi hasta olmadığında da bir akrabasının ya da arkadaşının hastalığı nedeniyle sık sık bunu tecrübe etmektedir. Bu nedenle Afrika kıtasında faaliyetlerde bulunan sağlıkçı misyonerler, diğer misyonerlerle herhangi bir ilişki kurmak istemeyen ya da kurmayacak olan çok sayıda kişiye daha kolay ve hızlı bir şekilde ulaşmışlardır.⁶²⁹

Misyonerlik faaliyetlerinde doktor misyonerlerin ve sağlık faktörlerinin rolü hem sağlık hizmetlerinin sunulması hem de dini mesajların iletilmesi açısından kritik öneme sahiptir.⁶³⁰ Doktor misyonerler, tıbbi bilgi ve becerilerini kullanarak yerel topluluklara sağlık hizmetleri sunarak güven ve itibar kazanmışlardır. Bu güven ilişkisi, misyonerlerin dini mesajlarını kabul ettirme ve toplumları dönüştürme açısından önemli bir zemin oluşturmuştur. Eğer misyonerler hekimlik mesleğini bilimsel kazanımlar ve sağlık alanındaki tecrübeleri ile birleştirirlerse, bunun pek çok avantajını elde edeceklerinin farkında olmuşlardır. Çünkü bir yabancıнын, halkın takdir edebileceği ve güvenebileceği bir amacı olmadan bir ülkede uzun süre kalması şüpheli bir durumdur. Ayrıca Doğu'da hekimlik mesleğine sahip insanlar her zaman saygıya mazhar olmuş, her sınıf ve inançtan insanla kolaylıkla bir ilişki kurabilmiştir. Hekim olan kişi başka dine mensup olsa bile affedilebilir, dini ve ulusal önyargılar onun önünde yok olur, kendisine kapılar açılır ve çoğu zaman hoşgörü ile karşılanır.⁶³¹ Bunun farkında olan sağlıkçı misyonerler ise Batı'daki kiliselere ve misyon cemiyetlerine tıbbi çalışmaları sürdürmek için insan gücü ve para katkısında bulunma çağrısı yapmışlardır.

Sağlıkçı Misyonerler Bağlamında Önemli İsimler ve Örnekler

On beşinci yüzyıldan günümüze kadar gerek Afrika'da gerekse dünyanın çeşitli bölgelerinde önemli başarılar elde eden misyonerler ortaya çıkmıştır. Bahsi geçen isimlerin ortak noktası tıp alanındaki yetkinlikleri ile misyonerlik faaliyetlerindeki kazanımları olmuştur. David Livingstone (ö. 1873), Dr. Peter Parker (ö. 1888), Henry Callaway (ö. 1890) ve William Lockhart (ö. 1896) bu isimler arasında öne çıkanlardan bazılarıdır. Özellikle Edinburgh Tıbbi Misyonerlik Derneği'nin (The Edinburgh Medical Missionary Society) 1843 yılında kurulması ve Dr. David Livingstone'nin bu dernek kapsamındaki faaliyetleri söz konusu yeni yaklaşımın en belirgin işaretlerinden biri olmuştur. Zira Dr. David Livingstone'nin kıtadaki etkisi günümüzde dahi devam etmektedir. Tıbbi misyonu "karakteri itibarıyla Mesihvari, amacı itibarıyla havariyel ve etkisi itibarıyla paha biçilmez" olarak yorumlayan Livingstone, kendisi için şöyle demiştir: "Ben kalben ve ruhen bir misyonerim. Tanrı'nın biricik Oğlu vardı ve onu misyoner ve hekim olması için bize verdi. Ben onun zavallı bir taklidiyim ya da öyle olmak istiyorum. Onun hizmetinde yaşamayı ve ölmeyi diliyorum... Tıbbi misyon için tüm otoriteler arasında Rabbimiz'in (İsa Mesih) kendisi en iyisidir ve kendisi sağlıkçı bir misyoner için en iyi örnektir."⁶³²

⁶²⁷ James Watson Cunningham Dougall, "The Reason for Medical Missions," *International Review of Missions* 35/3 (1946), 251; Moorshead, *The Appeal of Medical Missions*, 72.

⁶²⁸ Moorshead, *The Appeal of Medical Missions*, 72.

⁶²⁹ Edwards, *The Work of the Medical Missionary*, 14.

⁶³⁰ Moorshead, *The Appeal of Medical Missions*, 18–20.

⁶³¹ Felix K. Ekechi, "The Medical Factor in Christian Conversion in Africa: Observations from Southeastern Nigeria," *Missiology: An International Review* XXI/3 (1993), 290.

⁶³² Wanless, *The Medical Mission: Its Place, Power and Appeal*, 7.

David Livingstone hem misyonerlik faaliyetlerinde bulunmuş hem de coğrafi keşifler yaparak Afrika kıtasının Batıda tanınmasına katkı sağlamıştır. Mesela Livingstone, Afrika kıtasının güneyinde yer alan ve UNESCO Dünya Mirası Alanı olarak kabul edilen şelaleleri 1855'te ziyaret etmiş ve Kraliçe Victoria'nın anısına "Victoria Şelaleleri" ismini vermiştir. Livingstone, aynı zamanda bir doktor olarak yerlilere sağlık hizmetleri sunmuştur. Onun keşifler ve misyonerlik faaliyetleri açısından başarılı kılan unsurların başında ise sunmuş olduğu sağlık hizmetleri gelmektedir. Bu bağlamda on dokuzuncu yüzyılın içinde, birçok misyonerlik kurumu tıbbi misyonerleri eğitmek ve desteklemek amacıyla kurulmuştur. Mevzu bahis bu kurumlar, sağlıkçı misyonerlerin hem tıbbi bilgi hem de dini eğitim almalarını sağlamıştır.

Günümüzde Tanzanya'da yer alan ve yaklaşık 150.000 nüfuslu Tanganyika'daki Shinyanga Bölgesi'nde sadece bir misyon hastanesi 1928 yılında 77.478 hastaya bakmıştır.⁶³³ Bu sayı söz konusu dönem için kayda değer bir başarı olarak değerlendirilebilir. Misyon hastanelerinin, klinik veya sağlık ocaklarının iyi hizmet verdiği küçük bölgeler de potansiyeli çok daha yüksek olmuştur. Zira söz konusu yerlerde yerel halk için sağlık hizmeti verecek alternatif mekân ve imkanlar son derece kısıtlı kalmıştır. Bu durum ise misyonerlerin sağlık faaliyetlerini birçok bölgede alternatifsiz kılmıştır. Mesela Afrika çalışmaları üzerine önemli isimlerden biri olan Terence Ranger'ın üniversitelerin Afrika misyonuna ilişkin değerlendirmesinde Misyon klinikleri ve hastanelerinin Masasi bölgesindeki tek etkili tıbbi olanakları sağladığı ifadesi⁶³⁴ bu durumu kanıtlar niteliktedir.

Diğer bir örnek ise 1898 yılında, Nijerya'da bir il olan Onitsha'da önde gelen bir Igbo şefinin Anglikan misyonerler tarafından tedavi edilmesinin ardından Hristiyanlığı kabul etmesidir.⁶³⁵ Kilise Misyon Cemiyeti (Church Missionary Society) misyoneri Maxwell, şefin kendisinden ve diğer misyonerlerden ilaç aldığını ve bu ilaçların kendisine faydalı olduğunu ifade ettiğini belirtmiştir.⁶³⁶ Misyonerler tıbbi yardımda bulunarak şefle dostluk kurmuşlardır. Ancak onların bu ilişkisi dostlukla sınırlı kalmamıştır çünkü misyonerler şefle kurdukları özel ilişkilerini din değiştirme amacı için kullanmıştır.

Söz konusu süreçte Igbo şefinin gerek sağlıkçı misyonerler ile diyalogu gerekse misyonerlik faaliyetlerine maruz kalması onun Hristiyanlığa bakışını ciddi şekilde etkilemiştir. Bu bağlamda o Hristiyanlığa dair dersler almış, Pazar ayınlarına katılmış ve nihayetinde Hristiyanlığa olumlu yaklaşmaya başlamıştır. Her ne kadar onun bu yönelimi yurttaşları tarafından olumsuz olarak karşılanmış ve doğal olarak onu yeni dini benimsemekten vazgeçirmeye çalışmışlarsa da başarısız olmuşlardır.⁶³⁷ Zira şef sonunda vaftiz edilmiş ve Cornelius adını almıştır.

Misyonerler için Cornelius'un din değiştirmesi misyonerlik faaliyetlerinde büyük bir atılımı temsil etmiştir. Çünkü özellikle de geleneksel gruplarda toplumun ileri gelenlerinin din değiştirmesi sıradan bir olay değildir. Bu nedenle Hristiyan misyonerler böyle bir din değiştirmeyi "bir lütuf mucizesi" ve iyi yapılmış bir işin kanıtı olarak görmüşlerdir. Onitsha'daki görevli misyoner G. Anyaegbunam Onitsha tarihinde ilk kez ikinci dereceden bir şefin vaftiz edildiği için Tanrı'ya çok müteşekkirim diye yazması⁶³⁸ bu durumu kanıtlar durumdadır. Dolayısıyla Cornelius'un vaftizi gerek yerel halk için gerekse bölgedeki misyonerler için hayrete düşüren bir olay olarak görülmüştür.

Yirmi yılı aşkın bir süredir İgbolar arasında çalışan Rahip George Thomas Basden (ö. 1944), Kilise Misyonerlik Cemiyeti'nin (Church Mission Society) Nijerya'da yer alan Awka kentindeki deneyimini şöyle aktarır: "Awka'daki karışıklıklar sırasında bazı yaralıları yardım edebilme imkanına kavuştuk. Bu yardımlar sayesinde gerçekten de küçük bir amatör cerrahi uygulamasıyla komşularımızın güvenini kazandık ve böylece o tarihe kadar görev süremizin o zaman anladığımızdan daha tehlikeli olduğu bir yerde kendimizi kabul ettirebildik. Sadece hoşgörüyü karşılanmak yerine dost olarak kabul edildik ve bu şekilde kurulan bağlarımız o zamandan beri samimi bir ilişki olarak kaldı."⁶³⁹

⁶³³ Jennings, "Healing of Bodies, Salvation of Souls": Missionary Medicine in Colonial Tanganyika, 1870s-1939," 31.

⁶³⁴ Terence O. Ranger, "Godly Medicine: The Ambiguities of Medical Mission in Southeast Tanzania, 1900-1945," *Social Science and Medicine. Part B Medical Anthropology* 15/3 (1981), 261.

⁶³⁵ Ekechi, "The Medical Factor in Christian Conversion in Africa: Observations from Southeastern Nigeria," 293.

⁶³⁶ Ekechi, "The Medical Factor in Christian Conversion in Africa: Observations from Southeastern Nigeria," 293.

⁶³⁷ Ekechi, "The Medical Factor in Christian Conversion in Africa: Observations from Southeastern Nigeria," 293.

⁶³⁸ Ekechi, "The Medical Factor in Christian Conversion in Africa: Observations from Southeastern Nigeria," 294.

⁶³⁹ Ekechi, "The Medical Factor in Christian Conversion in Africa: Observations from Southeastern Nigeria," 290.

Nijerya'nın Calabar kentindeki öncü misyoner Hope Masterton Waddell (ö. 1895) ise bahsi geçen hususta şunları yazmıştır: “Creek Town'daki (Calabar) tıbbi uygulamalarımız, günlük misyonerlik çalışmalarımızın düzenli ve önemli bir parçası haline gelene kadar giderek arttı. ... İyileşenlerden bazıları Hristiyan etkisi altına girdiler ve bu insanlar minnettarlık duygusundan yoksun olmadıklarını böylece gösterdiler.”⁶⁴⁰ Dr. John Raleigh Mott'un (ö. 1955) sözleri de özellikle misyonerlik faaliyetleri bağlamında Müslümanlar arasındaki sağlık faktörü ile ilgili olarak önemlidir. Londra'daki Royal Albert Hall'da 1908 yılında yaptığı konuşmada, Türk İmparatorluğu'na atıfta bulunarak şöyle demiştir: “Misyonerlik hizmetinin tıbbi kolu daha da güçlendirilmelidir. Müslüman Türkiye'nin neredeyse tamamı sadece bu Hristiyan yöntemiyle kazanılabileceğine inanıyorum.”⁶⁴¹ Söz konusu bu ifadelerden sağlık alanındaki yapılan çalışmaların misyonerlik faaliyetlerinin önemli bir parçası olduğu aşikardır. Burada sağlık alanındaki sunulan hizmetlerin sadece insani bir eylem olmadığı, aksine güçlü bir din değiştirme aracı olduğu görülmektedir.⁶⁴² Ayrıca misyonerlerin de iyileştirdikleri hasta ve yakınlarından Hristiyanlığa geçme gibi bir beklentilerinin de olduğu gözükmektedir. Bu bağlamda sağlık faktörü misyonerlik faaliyetlerinde ön yargıları kaldıran, yerel halkın sevgi ve güvenini kazanan mühim bir araç olarak kullanılmıştır. Ayrıca özellikle Türkler ve Müslümanlar gibi ikna edilmesi zor olduğuna inanılan halkları kazanmak ve onlara “Müjde”yi ulaştırmak için kullanılabilecek en etkili yöntemin sağlıkçı misyonerler tarafından verilebileceğine inanılmaktadır. Zira Müjde anlatısı çağrısından etkilenmeyen pek çok kişi tıbbi bir çağrıya hemen yanıt verebilmektedir.

Sonuç

Şifa olgusu, Bağımsız Afrika Kiliseleri kurulana kadar Batılılar için misyonerlik faaliyetlerindeki en önemli araçlardan biriydi çünkü misyoner doktorlar için Geleneksel Afrika Dinlerine mensup halkın neredeyse tamamı Hristiyanlığı kabul edecek potansiyeldeydi. Nitekim Sudan Bölgesi Misyonerliği (Sudan Interior Mission) bünyesinde görev yapan ve önemli bir misyoner olan Dr. Thomas Lambie'nin (öl. 1954) yeterli sayıda misyoner doktor bulunursa Etiyopya'nın bütün kapılarının Hristiyanlığa açılacağını ifade etmesi bu hususa delildir. Bunun altında üç temel sebep yatmaktadır. Söz konusu sebepler şunlardır: Afrikalıların şifa bağışına verdiği önem, Afrika'da modern tıp ve ilaçların yetersizliği ve misyonerlerin hastalıklar karşısında gösterdikleri başarı ölçüsünde kendi dinini temsil etmesidir. Bu açıdan geleneksel şifacıların iyileştiremediği bir hastalığı misyonerlerin modern tıp ve ilaçlar yoluyla tedavi edebilmesi yerel dinlere mensup Afrikalılar nazarında misyonerlerin sahip olduğu inancın daha güçlü ve etkili olduğuna işaret etmekteydi. Bu durum ise mucizevi olduğunu düşündükleri şifaya tanık olan yerli halkın Hristiyanlığı kabul etmesinde önemli bir etken olmuştur. Bunun farkındalığı ile uzun yıllar boyunca, Batılı Devletler tıbbi çabalarının bir sonucu olarak Afrika'da milyonlarca insana ulaşmayı başardıkları söylenebilir.

Özetle, doktor misyonerlerin ve sağlık faktörlerinin rolü, misyonerlik faaliyetlerinin etkinliğini artırmış ve yerel toplulukların sağlık hususunda ihtiyaçlarını karşılarlarken aynı zamanda misyonerlik için mühim bir araç halini almıştır. Sağlık hizmetleri, dini mesajların kabul edilmesini kolaylaştırmış ve toplumları dönüştürme sürecine önemli bir katkı sağlamıştır. Bu nedenle, doktor misyonerlerin ve sağlık faktörlerinin rolü, misyonerlik tarihinde önemli bir yere sahiptir ve günümüzde de benzer faaliyetlerin sürdürülmesini teşvik etmektedir.

⁶⁴⁰ Ekechi, “The Medical Factor in Christian Conversion in Africa: Observations from Southeastern Nigeria,” 292.

⁶⁴¹ Moorshead, *The Appeal of Medical Missions*, 75.

⁶⁴² Ingram, *Gender, Professionalism and Power: The Rise of the Single Female Medical Missionary in Britain and South Africa, 1875-1925*, 62.

KAYNAKÇA

- Akbulut, Bayram. "Afrika Hristiyanlığının Ayırıcı Özelliği Olarak Şifa Bağışı." *Uludağ Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dergisi* 31/2 (2022), 443–461.
- Dougall, James Watson Cunningham. "The Reason for Medical Missions." *International Review of Missions* 35/3 (1946), 251–255.
- Edwards, Martin R. *The Work of the Medical Missionary*. New York: Student Volunteer Movement, 1909.
- Ekechi, Felix K. "The Medical Factor in Christian Conversion in Africa: Observations from Southeastern Nigeria." *Missiology: An International Review* XXI/3 (1993), 289–309.
- Good, Charles M. "Pioneer Medical Missions in Colonial Africa." *Social Science and Medicine* 32/1 (1991), 1–10. [https://doi.org/10.1016/0277-9536\(91\)90120-2](https://doi.org/10.1016/0277-9536(91)90120-2)
- Ingram, Hilary. *Gender, Professionalism and Power: The Rise of the Single Female Medical Missionary in Britain and South Africa, 1875-1925*. McGill University, 2007.
- Jennings, Michael. "'Healing of Bodies, Salvation of Souls': Missionary Medicine in Colonial Tanganyika, 1870s-1939." *Journal of Religion in Africa* 38/1 (2008), 27–56. <https://doi.org/10.1163/157006608X262700>
- Lowe, John. *Medical Missions: Their Place and Power*. New York: Fleming H. Revell Company, 1886.
- Moorshead, R. Fletcher. *The Appeal of Medical Missions*. New York: Fleming H. Revell Company, 1913.
- Ranger, Terence O. "Godly Medicine: The Ambiguities of Medical Mission in Southeast Tanzania, 1900-1945." *Social Science and Medicine. Part B Medical Anthropology* 15/3 (1981), 261–277. [https://doi.org/10.1016/0160-7987\(81\)90052-1](https://doi.org/10.1016/0160-7987(81)90052-1)
- Ratschiller Nasim, Linda Maria. *Medical Missionaries and Colonial Knowledge in West Africa and Europe, 1885-1914: Purity, Health and Cleanliness*. Cham: Palgrave Macmillan, 2023. <https://library.oapen.org/bitstream/id/527e0a45-2d71-4b85-bdfa-a2cbdb4383a2/978-3-031-27128-1.pdf>
- Schoepflin, Rennie B. "Making Doctors and Nurses for Jesus: Medical Missionary Stories and American Children." *Church History* 74/3 (2005), 557–590.
- Wanless, W. J. *The Medical Mission: Its Place, Power and Appeal*. Philadelphia: The Westminster Press, 1898.
- Zvobgo, C. J. "Medical Missions: A Neglected Theme in Zimbabwe's History, 1893-1957." *Zambezia* 13/ (1986), 109–118.

A Scholar Guiding the Development of Religious Thought in North Africa: Ibn Humayr al-Sabtī

Kuzey Afrika’da Dinî Düşüncenin Gelişimine Rehberlik Eden Bir Âlim: İbn Humeyr Es-Sebtī

Fatmanur ÖRSDEMİR
Istanbul Üniversitesi, İstanbul, Türkiye
fatmanurorsdemir@gmail.com
0000-0001-6631-8941

Abstract

North Africa has been home to various religious groups throughout history. Thus, it has hosted many political, social, religious and intellectual organizations. Especially with the rule of the Muwahhids in the 6th century, important religious, scientific, political and cultural developments took place. This situation also brought about an environment of free thought. In addition, the al-Muwahhids accepted Ash'arism as the official sect and provided a prosperous scholarly environment where scholars could engage in science and procure their works. In this way, many scholars were trained. One of these scholars was Ibn Humayr al-Sabtī (d. 614/1217). In his works, Ibn Humayr followed the methodology and views of Ash'arite theology and gave importance to preserving the understanding of tawhid-based sanctification. The reason for this was the dominant conceptions of God in the North African geography where he lived. There were groups that rejected God, materialized God, and dualist groups. For this reason, Ibn Humayr provided guidance both to establish the legitimacy of the science of kalām and to ensure that religious thought in the region was based on tawhid. As a matter of fact, in his Muqaddimāt al-merāshid ilā ilm al-'aqā'id fī def'i shubuhāti al-mubtılın wa'l-mülhidîn, he put forward theological views both as a religious guide for people and to refute the views of extremist groups against the idea of tawhid. Based on all these, this study will try to reveal how Ibn Humayr al-Sabtī shaped the religious thought of the North African geography and how he defended the tawhid-based conception of God against extremist groups. Likewise, the developmental course of religious thought will be traced in terms of his mission to purify the minds of the people of the region, which were adorned with false beliefs and thoughts, he trained. At the end of the study, the developments in religious thought in North Africa in the sixth century of Hijri and the reactions of the groups will be analyzed with a special focus on Ibn Khomeir.

Key Words: Religious Thought, Ash'arism, Ibn Humayr al-Sabtī, North Africa, Muwahhids.

Özet

Kuzey Afrika tarih boyunca çeşitli dinî gruplara ev sahipliği yapmıştır. Böylece bünyesinde pek çok siyasî, sosyal, dinî ve fikrî yapılanmaları barındırmıştır. Özellikle hicrî 6. yüzyılda Muvahhidler'in bölgeye egemen olmasıyla birlikte dinî, ilmî, siyasî ve kültürel açıdan önemli gelişmeler yaşanmıştır. Bu durum özgür düşünce ortamının oluşmasını da beraberinde getirmiştir. Ayrıca Muvahhidler, Eş'arîliği resmî mezhep olarak kabul etmiş, âlimlere ilim ile meşgul olup eserlerini temin edebilecekleri refah bir ilim ortamı sağlamıştır. Bu sayede pek çok âlim yetişmiştir. Bu âlimlerden biri de İbn Humeyr es-Sebtī'dir (ö. 614/1217). İbn Humeyr, eserlerinde Eş'arî kelâmının yöntemini ve görüşlerini takip etmiş; tevhid eksenli tenzih anlayışını korumaya önem vermiştir. Bunun nedeni yaşadığı Kuzey Afrika coğrafyasında bulunan hâkim Tanrı tasavvurlarıdır. Zira Tanrı'yı reddeden, cisimleştiren ve düalist grupların olduğu görülmektedir. Bu nedenle İbn Humeyr, hem kelâm ilminin meşruiyetini ortaya koymak hem de bölgede dinî düşüncenin tevhid eksenli olması hususunda rehberlik etmiştir. Nitekim *Mukaddimâtü'l-merāşid ilâ ilmi'l-'akâid fī def'i-şubuhāti'l-mübtilîn ve'l-mülhidîn* adlı eserinde hem

insanlar için dinî bir rehber olması hem de aşırı grupların tevhid düşüncesine aykırı görüşlerini ilzam etmek için kelâmî görüşler ortaya koymuştur. Tüm bunlardan hareketle bu çalışmada, İbn Humeyr es-Sebtî'nin Kuzey Afrika coğrafyasının dinî düşüncesine nasıl yön verdiği, aşırı gruplara karşı tevhid eksenli Tanrı tasavvurunu nasıl savunduğu ortaya koyulmaya çalışılacaktır. Aynı şekilde onun bölge halkının yanlış inanç ve düşüncelerle bezenmiş zihnini taklit ve tekrardan arındırma hususunda yüklendiği misyon, düzleminde dinî düşüncenin gelişimsel seyri takip edilecektir. Çalışma sonucunda hicrî altıncı yüzyılda Kuzey Afrika'da dinî düşüncede yaşanan gelişmeler ve grupların reaksiyonları İbn Humeyr özelinde irdelenmiş olacaktır.

Anahtar Kelimeler: Dinî Düşünce, Eş'arilik, İbn Humeyr es-Sebtî, Kuzey Afrika, Muvahhidler.

Giriş

Eş'ariliğin Mağrib'de tanınması hicrî IV-VI. yüzyıllara dayanmaktadır. Bu tanınırlığın ortaya çıkmasında siyasî, ilmî ve kültürel konjonktürün yanı sıra Bâkılânî (ö. 403/1013) ve İmâmü'l-Haremeyn Cüveynî'nin (ö. 478/1085) ve öğrencilerinin de büyük etkisi olmuştur. Özellikle Cüveynî'nin *Kitâbü'l-İrşâd* adlı eseri önemli bir yer edinmiştir. Bu eser sayesinde Mağrib'teki Eş'arî âlimler, kelâmî meselelerin ele alış biçimini kavramış, mezheplerini savunmada daha etkili hale gelmişlerdir. Böylece birçok âlim yetişmiştir. Bu isimlerden biri de İbn Humeyr es-Sebtî (ö. 614/1217)'dir. Hicrî altıncı yüzyılın sonu yedinci yüzyılın başlarında yaşayan İbn Humeyr, doğduğu Sebte şehrinin kendisine sunduğu ilmî atmosferde yetişmiş; birçok dinî ilim tahsil etmiştir. Fakat asıl ününü kelâm alanında elde etmiştir. Çünkü ona göre Müslüman bir kimse taklidî imandan tahkikî iman seviyesine erişmelidir ve bunun yolu da kelâm ilmini öğrenmekten geçmektedir. Nitekim bu görüşünde yaşadığı siyasî, kültürel yapının ve entelektüel kesimin etkili olduğu söylenebilir. Zira o, Murâbitlar'ın kelâm ilmine olan muhalefetin izlerinin sürdüğü Muvahhidler Dönemi'nde yaşamış, kendi döneminde kelâma yönelik menfî yaklaşımın temelde üç gruptan geldiğini söylemiş; zındıklar, mukallidler, mutasavvıflar ve bâtınîleri bu gruplar arasında saymıştır. Onlar, kelâm ilmini burhanî ilimler arasında saymadıklarından bu ilimle meşgul olanları eleştirmişlerdir. İbn Humeyr, mütekellim kimliği ve edindiği misyonla kendi dönemindeki zikredilen aşırı grupların, kelâm ilmine gösterdikleri muhalif tavrın bölge halkının dinî inançlarını nasıl manipüle ettiklerini, dinî inancı kaygan bir zemine taşıdıkları ve inanç dünyalarını zayıflattıkları, hâkim Tanrı tasavvurlarını değiştirmeye çalıştıkları gerçeğini fark etmiştir. O, yaşadığı dönemde baskın olan Ehl-i hadîs'in yönteminin bu gruplarla münazara edebilecek düzeyde olmadığını düşündüğünden kelâmî konularda nazar ve istidlâl yöntemini kullanarak akla öncelik vermiştir. Bundan dolayı İbn Humeyr, kendi döneminin itikadî konulardaki ihtiyacını göz önünde bulundurarak Kuzey Afrika coğrafyasının dinî düşüncesine yön veren birçok eser telif etmiştir. Bu eserlerinden biri de *Mukaddimâtü'l-merâşid ilâ ilmi'l-'akâid fî def'i-şühûhâtü'l-mübtilîn ve'l-mülhidîn* adlı eseridir.⁶⁴³ İbn Humeyr'in bu eserinin dinî inançları müdafaa etmede, sahih bir din telakkisi oluşturarak yaşadığı dönemin bölge halkının inanç dünyasının sağlam zeminini inşa etmede önemli bir boşluğu doldurduğu söylenebilir. Zira o, eserinde kullandığı çeşitli yöntemlerle, tartışılan meseleleri akli ilkelerle temellendirmede oldukça titiz davranmış, akla aykırı hüküm ihtiva ettiği düşünülen konularda, akli temellendirmeleriyle muhalif grupların iddialarını bertaraf etmeye çalışmıştır. Bu çalışmada İbn Humeyr'in *Mukaddimâtü'l-merâşid* eseri bağlamında onun Kuzey Afrika coğrafyasının dinî inancına yönelik sunduğu katkıyı ortaya koymaktır. Bu noktada onun iki temel hedefinin olduğu söylenebilir. Bunlardan ilki kelâm ilmine menfî tutum gösteren muhalif grupların iddialarına ve yönelttikleri eleştirilere ilmî bir yaklaşımla yanıt vermek; ikincisi ise bölge halkının imanını tahkikî iman seviyesine çıkartmada yol gösterici olmaktır. Bu bağlamda öncelikle, Kuzey Afrika'nın mevcut ilmî ve dinî

⁶⁴³ İbn Humeyr'in kelâm görüşlerinin geniş olarak yer verdiği günümüze ulaşmış tek eseridir. Bununla birlikte günümüze ulaşan *Tenzihü'l-Enbiyâ amma nesebe ileyim husâletü'l-ağbiyâ*'da adlı eserinde nübüvvet ve peygamber kıssalarına dair görüşleri yer almaktadır. *Kitâbü'l-Vasıyye*, *Şerhu Sûreti'l-Kehf* eserleri ise günümüze ulaşmayan diğer eserleridir.

konjonktürel durumunun bir çerçevesi çizilecek ardından İbn Humeyr'in durduğu nokta tespit edilerek Kuzey Afrika'nın dinî yaşamına nasıl bir katkı sunduğu ortaya koyulmaya çalışılacaktır.

1. İbn Humeyr'in Yaşadığı Dönemde Mağrib'in Siyasî, İlmî ve Dinî Durumu

İbn Humeyr, Muvahhidler döneminin hüküm sürdüğü (h. 515-668/ m. 1130-1269) yıllarda, Ya'kûb Yûsuf b. Abdülmü'min (slt. 558/1163-580/1184) ve Ebû Yûsuf el-Mansûr (slt. 580/1184-595/1199) dönemlerinde yaşamıştır.⁶⁴⁴ İbn Tûmert'in (ö. 524/1130) girişimleriyle kurulan Muvahhidler, Murâbit yönetimine son verilerek kurulmuştur. Karizmatik bir lider olarak tarih sahnesine çıkan İbn Tûmert, pek çok alanda kendisini yetiştirmiş, entelektüel bir kişilik olarak faaliyetlerini yürütmüştür. Özellikle onu harekete geçiren nokta, Murâbitlar döneminde Kuzey Afrika'da toplumunun ahlâkî ve ilmî alanda yaşadığı gerileme, bunun sonucu olarak Müşebbihe, Mücessime gibi oluşumların bölgede yayılması, dinin ana kaynaklarından uzaklaşılması ve İslâm inancının yozlaştığını fark etmesi olmuştur.⁶⁴⁵ Çünkü Murâbitlar'ın yönetimi süresince Kuzey Afrika'da, felsefe ve kelâm gibi aklî yöntemi esas alan ilimler yasaklanmış, ulemanın fetvasıyla, Gazzâlî'nin *İhyâü ulûmi'd-dîn* eseri yakılmış, herhangi bir nüshasını evinde bulunduranlara katı cezalar verilmiştir.⁶⁴⁶ Diğer taraftan Mâlikî mezhebi bölgede hâkim mezhep konumuna gelmiş, böylelikle fukahânın gücü artmıştır. Öyle ki yöneticiler, fukahâyâ başvurmadan iş yapmamışlardır.⁶⁴⁷

Kötü gidişatın farkına varan Muvahhidler, Murâbitlar'a son vererek yönetimi devralmıştır. Bu noktada Muvahhidler'in iki tür misyon taşıdıkları söylenebilir: ilki, siyasî mücadele şeklinde okunabilecek Murâbitlar'a son vermek, ikincisi ise dinin ana kaynaklarına dönme; bölgede yayılan teşbih ve tecsîm düşüncesinden arındırma ve tevhîd inancını müdafaa etmedir.⁶⁴⁸ Böylelikle bu amaçlarını yerine getirecek faaliyetler yürütmüşlerdir. Âlimlere değer vermişler, onlara ilim meclisleri tevdi ederek çalışmalarını yürütebilecekleri refah bir ilim ortamı sağlamışlar, çeşitli hediyelerle ödüllendirmişlerdir. Onların bu yaklaşım ve politikalarını sonucu olarak ilmî, kültürel ve sosyal açıdan yenilikler yaşanmış, yasaklanan ilimler yeniden canlandırılmıştır. Bu noktada Muvahhidler'in Kuzey Afrika bölgesi için iki açıdan önemli açılım sağladıkları söylenebilir: ilki özgür düşünce ortamının sağlanması, ikincisi ise Eş'arîliğin resmî mezhep olarak kabul edilmesidir.⁶⁴⁹ İlk açılım sonucunda devlet desteğiyle birçok âlim yetişmiş, böylelikle özgürlükçü ortamda ilimlerini yapabilme ve toplumu inşa etme misyonunu gerçekleştirmişlerdir. Diğer yandan Ehl-i hadîs'in yöntemine karşı naklî ve aklî ilkeleri esas alan Eş'arîliğin gelişime destek vererek, Kuzey Afrika bölgesi yeniden canlandırılmıştır. Bu canlılığın sağlanmasında önemli bir misyonu yüklenen âlimlerden biri de İbn Humeyr es-Sebtî (ö. 614/1217) olmuştur.

İbn Humeyr'i tevhîd müdafaasını, kelâm ilminin meşruluğunu ortaya koyma ve toplumun dinî inancına rehberlik etmeye yönelten siyasî, sosyal ve ilmî arka plan bu düzlemde şekillenmiştir. O, Muvahhidler'in yöneticileri tarafından desteklenmiş, ilmini derinleştirmek için çeşitli seyahatler (*rihle*) gerçekleştirmiş

⁶⁴⁴ Ebû'l-Hasan Ali b. Ahmed b. Humeyr el-Emevî es-Sebtî, *Mukaddimâtü'l-merâşid ilâ ilmi'l-'akâid fî def'i-şübühâtü'l-mübtilin ve'l-mülhidin*, nşr. Cemâl Allâl el-Bahtî (Tıtvân: Matbaâtü'l-Halîci'l-Arabî, 2004), 33.

⁶⁴⁵ Maribel Fierro, "Muvahhidler'in Din Siyaseti", çev. Salih Çift, *Başlangıçtan Günümüze İslâm Kelâmı*, ed. Sabine Schmidtke (İstanbul: Küre Yayınları, 2020), 876; Ebû'l-Fidâ' İmâdüddîn İsmâil b. Ömer İbn Kesîr, *el-Bidâye ve'n-nihâye* (Beyrut: Mektebetü'l-Maârif, 1990), 12/187; Ebû'l-Hasan Ali b. Muhammed İbnü'l-Kattân el-Mağribî, *Nüzümü'l-cümân li-tertibî ma selefe minahbâri'z-zaman*, nşr. Mahmûd Ali Mekki (Beyrut: Dârü'l-Garbi'l-İslâmî, 1990), 123.

⁶⁴⁶ Abdullah Kennun, *en-Nübûğü'l-Mağribî fî'l-edebi'l-'Arabî* (Beyrut: Dârü'l-Kitâbi'l-Lübnanî, 1975), 69.

⁶⁴⁷ Hasan Ali Hasan, *el-Hadâretü'l-İslâmiyye fî'l-Mağrib ve'l-Endelüs: Asrû'l-Murâbitîn ve'l-Muvâhidîn* (Kahire: Mektebetü'l-Hancı, 1980), 337; Ebû Muhammed Muhyiddin Abdülvahîd Abdülvahîd Merrakûşî, *el-Mu'cib fî telhisî ahhâri'l-Mağrib*, nşr. M. Saîd el-Iryân, nşr. Muhammed Tefvîk Uveyd (Kahire: Lecnetü'l-İhyâi't-Türâsi'l-İslâmî, 1949), 171.

⁶⁴⁸ Ebû Muhammed (Ebû'l-Abbâs) Takıyyüddîn Ahmed b. Ali b. Abdilkâdir b. Muhammed el-Makrîzî, *Müsevvedetu kitâbi'l-mevâiz ve'l-i'tibar fî zikri'l-hutât ve'l-âsâr* (Beyrut: Dârü'l-Kitâbü'l-İlmiyye, 1998), 2/358.

⁶⁴⁹ Ebû'l-Abbâs Ahmed b. Hâlid b. en-Nâsırî, *el-İstiksâ li-ahbâri'd-düveli'l-Magribi'l-Aksâ*, nşr. Cafer Nasrî (Kahire: Dârü'l-Beyzâ: Dârü'l-Kitâb, 1954) 1/140.

bu seyahatlerinde toplumun mevcut durumunu da gözlemleme imkânı bulmuştur.⁶⁵⁰ Aynı zamanda o, Eş'arîliğin Kuzey Afrika'da yayılıp, kökleştiği ve gelişim gösterdiği dönemlere de tanıklık etmiştir. Bu dönemde Eş'arîlik farklı gelişimsel seyir takip etmiş, Bâkîllânî, İmâmü'l-Haremeyn Cüveynî ve öğrencilerinin büyük katkısı olmuştur. Özellikle de Cüveynî'nin *Kitâbü'l-İrşâd* adlı eserinin önemli bir etkisi olmuştur. Daha sonra telif edilen kelâm eserleri bu kitabın yöntemini ve içeriğini takip etmiş, üzerine şerhler yazılmış, muhteva ve hacim bakımından mühim çalışmalar yapılmıştır. İbn Humeyr'de bu geleneğin bir parçası olmuş, *Mukaddimâtü'l-merâşid* eserini Cüveynî'nin *Kitâbü'l-İrşâd*'ının yöntem ve içeriğini takip ederek oluşturmuştur. Fakat o, kendi zamanına kadar geniş bir birikime ulaşan Eş'arî kelâmının Kuzey Afrika coğrafyasında yayılım gösteren akımlara ve aşırı grupların iddialarına karşı koymada yetersiz kaldığını gözlemlemiştir. Bu nedenle toplumun ilmi ve dinî ihtiyacını göz önüne alan İbn Humeyr, *Mukaddimâtü'l-merâşid ilâ ilmi'l-'akâid fî def'i-şübühâtî'l-mübtilîn ve'l-mülhidîn* eserini telif etmiştir. Bu eser hem toplumun inanç dünyasını sağlamlaştırma hem de tevhîd inancına karşı yürütülen fikirlere reaksiyon mahiyetinde olmuştur. Diğer yandan ifade etmek gerekir ki İbn Humeyr'in Eş'arî ekolünün kaynaklarını yetersiz bulması, yöntem ve içeriğin yanında daha çok üslup ve tartışılan konuların derinliğiyle ilgilidir. Zira o, kendinden önceki Eş'arî kelâm literatürüne dair telif edilen eserleri incelediğinde meselelerin derin tartışmalara girilerek ele alınıp uzatıldığı, anlaşılması zor ıslahlara yer verildiğini fark etmiştir. Kaynakların, bu alanda eğitim görmemiş halkın kolayca anlayamayacağı, dolayısıyla onların inanç dünyalarına fayda temin etme noktasında eksik kaldığını düşünmüştür. Bu nedenle eserini oldukça yalın bir tarzda, anlaşılması kolay ibareler seçerek, gerektiği kadar tartışmalara yer vererek, meselenin özünü vermeyi ve bunu da aklî deliller kullanmak suretiyle kaleme almıştır.⁶⁵¹

2. İbn Humeyr es-Sebtî'nin Kuzey Afrika'nın Dinî Düşüncesine Olan Katkısı

Genel olarak Eş'arî mezhebinin yöntemini ve görüşlerini takip eden İbn Humeyr, Kuzey Afrika coğrafyasında yaşamış bir âlim olarak toplumun düşünsel ihtiyaçlarını göz önünde bulundurmuş ve *Mukaddimâtü'l-merâşid* eserini telif etme ihtiyacı hissetmiştir. Bu eser, İbn Humeyr'in itikadî görüşlerinin en geniş yer aldığı ve günümüze ulaşmış iki eserinden biridir. Bu eserin bir yönüyle Kuzey Afrika coğrafyasında yayılım gösteren ve halkın dinî inançlarını manipüle eden bidat ehlinin görüşlerine karşı reddiye mahiyetinde olduğu söylenebilir. Zira o, eserine kelâm ilmini tan eden gruplara karşı reddiye ile başlamakta ve taklidî ve tahkikî imanın mahiyetine değinmektedir. Bu ikisi arasında tahkikî imana ulaştıracak yolun ise ancak ilim ile mümkün olduğuna işaret ederek, halka bu gibi fikirlere ilmi düzeyde karşılık vermelerini önermiştir. Onun aynı zamanda kelâmın esasını oluşturan celîlü'l-keâm konularına ağırlık verdiği görülmektedir. Bunun nedeni Murâbitlar'ın idaresi boyunca bölgede yayılım gösteren tanrı tasavvurları ile ilgili olduğu söylenebilir. Zira Murâbitlar döneminde tevil ve aklî delillendirme yöntemlerinin asgari düzeye düşürülmesiyle, bölgede teşbih ve tecsîm düşüncesi yayılmıştır. Öyle ki bu anlayış İbn Humeyr'in dönemine kadar etkisini sürdürmüştür. O, bu düşüncelerin ilzam edilmesi ve halkın inanç dünyasının sahih itikatla desteklenmesi için kelâm ilminden faydalanmış, onun işlevselliğini ön plana çıkartmıştır. Yer verdiği meselelerin tartışmasına girmeden önce sağlam dayanak inşa etmek için kelâm ilminin meşruiyetini temellendirmiştir.

Bu noktada İbn Humeyr'in yaşadığı bölge olan Kuzey Afrika halkının inanç dünyasına dinî rehberlik etmedeki misyonu birkaç fasıl altında ele alınabilir. İlki ifade edildiği üzere onun kelâm ilminin önemine dikkat çekmesidir. Zira ona göre dinî inancın müdafaası ve hakiki bir öğrenimin sağlanmasının etkili yollarından biri de kelâm ilmini öğrenmektir. Ona göre bu ilmin layıkıyla öğrenimiyle kişinin inanç dünyasının kuvvetleneceği, şüphelerinin sağlam dayanaklarla bertaraf edileceği ve imanının tahkikî seviyeye ulaşmasında katkı sunacağı inkâr edilemez.⁶⁵² Bu noktada o, taklidin mutlak anlamda sahih bir inanç için yeterli olacağını düşünen Ehl-i hadîs'i eleştirmiştir. Buna karşı dinî inanç hususunda aklın, nazar ve istidlâlîn vücûbiyetini savunmuştur. O, bu hususu şu şekilde izah etmiştir: "*İcmâ delili ile bilinmektedir ki Marîfetullah vâciptir ve marîfetullah ilmi gerektirir. Taklit ise ilmi (araştırıp-öğrenmeyi) terk etmektir. Vâcibi terk etmek ise haramdır. O halde taklit haramdır. Haram ise şer'an*

⁶⁵⁰ İbn Humeyr, *Mukaddimâtü'l-merâşid* (Mukaddimetü'l-muhakkik), 34-35; İbnü's-Şa'âr, *Kalâidü'l-cümân fî ferâidi şuarâi hâze'z-zaman*, nşr. Kâmil Selman el-Cübûrî (Beyrut: Dâru'l-Kütübü'l-İlmiyye, 2005), 3/280.

⁶⁵¹ İbn Humeyr, *Mukaddimâtü'l-merâşid*, (Mukaddimetü'l-muhakkik), 60.

⁶⁵² İbn Humeyr, *Mukaddimâtü'l-merâşid* (Mukaddimetü'l-muhakkik), 63.

kınanmayı gerektirir. O halde taklit de kınanmayı gerektirir. Buna göre taklidin haram olduğu ve Marifetullah'ın lüzumu sabit olmuştur. Buna ise nazar ve istidlâlden başka bir yolla ulaşılmaz."⁶⁵³

İbn Humeyr, Kuzey Afrika halkının İslâm dinî inançlarını kuvvetlendirmek ve zihinlerde oluşabilecek şüpheleri gidermek için inançla ilgili temel hükümleri ifade eden "celîlü'l-kelâm" konularına ağırlık vermiştir. Bunun nedeni, bulunduğu dönemin hâkim Tanrı tasavvurudur. Nitekim zikredildiği üzere Kuzey Afrika, uzun bir süre Murâbitlar'ın hâkimiyeti altında yönetilmiş özellikle idarenin sonlarına doğru tecsîme varan görüşler yayılmıştır. Bu durumun bilincinde olan İbn Humeyr, Allah'ın mahlukatla olan ilişkisini ele almış, tevhid ilkesini korumak adına âlemin hudusunu, Allah ve mahlukat arasındaki ilişkinin mahiyetini ve teşbihin nefyini temellendirmiştir.

İbn Humeyr'in ikinci bir katkısı yöntem ve metodolojiyi kullanmasıyla ilgili olmuştur. Zira o, her meseleyi ele almada naklî delilden önce aklî delillendirme yöntemleriyle meseleyi izah etmiştir. Bunun nedeni ise muhalif gruplar açısından naklî delilin bir bağlayıcılığının olmamasıdır. Bu nedenle o, dinî inançların müdafaasında aklî delil kullanmayı öncelemiştir. Öyle ki kelâmın naklî delillere en bağlayıcı olduğu konuları ifade eden sem'ıyyât bahislerinde dahi bu tavrını sürdürmüştür. O, bu alanda dahi dakıku'l-kelâmın (kelâm kozmolojisinin) yöntemini kullanmaktan çekinmemiştir. Bu minvalde bu meseleleri öğrenmek isteyen bir kimsenin öncelikle kelâm ilminin fizik teorilerine ve kelâm kozmolojisine vâkıf olunmasının gerekliliğini savunmuştur.⁶⁵⁴ Bu bağlamda o, sem'ıyyât alanına ilişkin bu konuları öğrenme arzusunda olan bir kimsenin; âlemin bölünemeyen küçük birimlerini/cüzlerini oluşturan cevher-araz fiziğinin; cevherlerin aynı cins, (mütemâsil-mütecânîs) olan niteliklerinin bilinmesi gerekir. İbn Humeyr'in bu bilgiye sahip olunmasını gerekli görmesinin nedeni kabir hallerini, bu bilgi temelinde açıklamasıdır. Aynı şekilde o, İblis'in Hz. Âdem'e secde emrini reddetmesini de bu bilgi temelinde açıklamaktadır. Zira İbn Humeyr'e göre İblis'in kibir göstererek ateşin doğasını dikkate alıp bunu toprağın doğasından farklı görerek Hz. Âdem'e secde etmemesini oldukça tutarsız bulmaktadır. Çünkü cevherler mütecânîstir. Her ne kadar farklılığı meydana getiren cevherlerin yüklendiği arazlar olsa da temelde ateş ve toprağın özü cevher olmak bakımından aynıdır. Öyleyse birini diğerine üstün kılan bir niteliğin esasında bulunmaması ve özün aynı gerçekliği taşıması sebebiyle İblis'in bu tavrı anlamsızdır.⁶⁵⁵ Bilinmesini gerekli gördüğü bir diğer husus arazın, kendi kendine kâim olamadığı, varlığı bir mahalle bağlı olan ve sürekliliği bulunmayan (bâkî olmadığı), her an bir benzerinin yaratılmasıyla devamlılık gösterebildiği (teceddüd-i araz) bilinmesidir. Bir arazın başka bir arazi doğurması manasına gelen tevlîd ilişkisini ise kabul etmemektedir. Bu düşüncesiyle İbn Humeyr, Eş'arîliğin hâkim tasavvurunu yansıtan kudret temelli fâil-i muhtar Tanrı tasavvurunun izlerini görmek mümkündür. Bu yaklaşımıyla o, tabîî kozalite ilkesinin reddine vurgu yapmaktadır.

İbn Humeyr'e göre bu konuların bilinmesi son derece önemlidir. Çünkü bu gibi konular temel bilgilere sahip olunmadan öğrenildiğinde aklî gerçekleşmesi imkânsız görülerek gerçekliği inkâr edilmektedir. Fakat görünen âleme ilişkin hususlar aklî ilkeler ve doğa teorileri düzleminde temellendirildiği gibi âhiret âleminin bilgisi naklî delilin yanında akıl yürütme yöntemleriyle benzer şekilde temellendirilebilir.

İbn Humeyr, kendi dönemindeki muhalif grupları genel olarak *mübtılîn ve'l-mülhidîn* adı altında zikretmiştir.⁶⁵⁶ Onlar, halkın inancını manipüle etme ve bu noktada bir zafiyet oluşturma adına âhiret meseleleri üzerinden de eleştiriler getirmişler, halkın inanışlarını zayıflatmak istemişlerdir. Örneğin, mübtılîn ve'l-mülhidîn olarak adlandırılan gruptan Dehrîler, yeniden yaratmayı/haşrın varlığını inkâr etmişler, toplumda bu inanışın yayılmasında etkili olmuşlardır. İbn Humeyr, onların iddiasını aklî deliller kullanmak suretiyle şu şekilde reddetmiştir: Dehrîler, âlemin işleyişini kevn ve fesâd döngüsüyle açıklamışlardır.⁶⁵⁷ Hayat ve ölümün de bu işleyiş içinde gerçekleştiğini düşünmüşlerdir. Buna göre bir

⁶⁵³ İbn Humeyr, *Mukaddimâtü'l-merâşid* (Mukaddimetü'l-muhakkik), 63.

⁶⁵⁴ İbn Humeyr, *Mukaddimâtü'l-merâşid*, 332.

⁶⁵⁵ İbn Humeyr, *Mukaddimâtü'l-merâşid*, 331.

⁶⁵⁶ İbn Humeyr, *Mukaddimâtü'l-merâşid* (Mukaddimetü'l-muhakkik), 59.

⁶⁵⁷ Amr b. Bahr el-Câhiz, *Kitâbü'l-Hayevân*, nşr. Abdüsselam Muhammed Harun (Kahire: Mektebetu Mustafa el-Bâbî el-Halebî ve Evlâduhü, 1969), 5/40.

şey yok olduktan sonra (fesad) yeniden bir oluşla (kevn) var olmaktadır. Oluş ve bozuluş (*kevn ve fesad*) döngüsü bu şekilde devam etmektedir. Yani onların bu görüşlerine göre yokluğa giden (fesad) mutlak olarak yok olmamakta bu döngü içerisinde yeniden var olabilmektedir. İbn Humeyr, onların bu görüşlerinden hareketle yeniden yaratmanın hakikatini ortaya koymuş; iddialarının geçersizliğine dikkat çekmiştir. Çünkü bu sistemde yok olan, tekrardan var olma imkânına sahipse bu benzerlikten hareketle Yaratıcının varlıkları yaratması sonra o varlıkların yok olup tekrardan yaratılmasının da kabul edilmesi gerekmektedir. O, bu şekildeki yaklaşımıyla muhalif grupların iddialarını yine kendi kabul ettikleri görüşlerden hareketle ilzam etmiş, böylelikle haşrin varlığını ispatlamaya çalışmıştır.⁶⁵⁸ Örnek olarak zikredilen bu pasajdan hareketle İbn Humeyr'in bölgede muhalif olarak adlandırılan ve halkın inançlarına şüphe katmak isteyen kimselerin iddialarına yanıt vermedeki yöntemi önemlidir. Zira o, salt naklî delile yer vermeyi yeterli görmemiş aklî ilkeler temelinde yanıt vererek hem muhalif bu düşünceye tatminkâr yanıt vermeye çalışmış hem de bu minvalde halkın dinî inanç ilkelerinin dayanaklarının sağlam olduğuna ve inançlarına gelebilecek karşı iddiaları akıl yürütme yöntemleriyle nasıl ilzam edeceklerini onlara öğretmiş olmaktadır.

Sonuç

Kuzey Afrika bölgesi, tarih boyunca çeşitli siyasî, sosyal ve kültürel oluşuma ev sahipliği yapmıştır. Böylece bünyesinde birçok dinî, düşüncel ve fikri yapılanmaları barındırmıştır. Bu siyasî oluşumlardan biri de Murâbıtlar ve Muvahhidler olmuştur. Zira onların gerçekleştirdiği siyasî politikalar neticesinde birçok yeni fikir ve ilmî değişimler gerçekleşmiştir. Hicrî IV-VII. yüzyıl aralığında bölgeye hâkim olan Murâbıtlar'ın son dönemlerinde, Mâlikî mezhebinin ve beraberinde fukahânın gücü artmış; yönetimde söz sahibi olmuşlardır. Böylece gücü artan fukahânın fetvasıyla kelâm eserlerinden bazıları yakılmış, kelâm ve felsefe gibi aklî ilkeleri esas alan ilimler yasaklanmıştır. Daha çok Ehl-i hadîs'in din anlayışı topluma hâkim olmuştur. Ehl-i hadîs ise dinî ilkeleri anlamlandırmada naklî delili esas almış, tevil ve aklî ilkeleri esas alan çeşitli delillendirme yöntemlerini kabul etmemişlerdir. Bu anlayışın neticesinde bölgede teşbih ve tecsîme varan düşünceler yayılmıştır. Bu durum İbn Humeyr'in yaşadığı döneme kadar etkisini devam ettirmiştir.

Muvahhidler'in hicri VI. yüzyılda bölgeye hâkim olmasıyla birlikte Murâbıtlar döneminde yaygınlık gösteren bu fikrî, ilmî ve dinî düşüncede yaşanan farklılaşmalar, yerini ilerleme ve özgürlükçü bir ortama bırakmıştır. Yasaklanan ilimler yeniden canlandırılmış, âlimlere maddî-manevi destek sağlanmış Ehl-i hadîs'in dinî anlama yöntemine karşı, naklin yanında aklî da esas alan Eş'arîlik, resmî mezhep olarak kabul edilmiştir. Bu sayede birçok âlim yetişmiş onlar, Kuzey Afrika coğrafyasının ilmî ve dinî gelişimine rehberlik etmiştir. Bu isimlerden biri de İbn Humeyr es-Sebtî (ö. 614/1217) olmuştur. O, ilmî seyahatler gerçekleştirmiş, bu seyahatlerinde Kuzey Afrika halkının dinî inanışlarının çeşitli gruplarca manipüle edilip, zihinlerini şüphe içerisinde bıraktıklarını gözlemlemiştir. Kendi dönemine kadar gelen Eş'arî birikiminin ise halkın dinî düşüncesine katkı sunmada yetersiz kaldığını görmüş, yaşadığı bölgenin ilmî dinî düşüncesindeki ihtiyaçlarını göz önünde bulundurarak *Mukaddimâtü'l-merâşid ilâ ilmi'l-akâid fi def'i-şübühâtü'l-mübtilîn ve'l-mülhidîn* adlı eserini yazmıştır. İbn Humeyr'in söz konusu eseriyile Kuzey Afrika coğrafyasının dinî düşüncesine sunduğu katkı ve halkın inanışlarına karşı edindiği rehberliği şu noktalar üzerinde yoğunlaştığı görülmüştür: ilk olarak o, inançla ilgili hükümleri ihtiva eden, nakil tarafından haber verilen ilkelerin kesin deliller kullanmak, muhalif grupların şüphe içeren iddialarını ilzam etmek ve bu ilkeleri ispat etmeyi sağlayan kelâm ilminin meşruiyetini çeşitli açılardan temellendirmiştir. Bir diğeri ise onun, yöntem ve metodolojisiyle ilgilidir. O, muhaliflerin şüphelerini, naklî delilin yanında aklî delillendirme yöntemlerine başvurarak reddetmeye çalışmıştır. Bu sayede *mübtilîn ve'l-mülhidîn* olarak adlandırdığı aşırı grupların iddialarına doyurucu yanıtlar vermiş, diğer yandan da halkın inanç dünyalarına atılan ve Tanrı tasavvurlarının değişmesine neden olan düşüncelerin giderilmesine rehberlik etmiştir. Öyle ki dinî düşünce içerisinde yer alan naklin etkinlik alanının en yoğun olduğu sem'iyât konularını dahi dakîku-l kelâm zemininde izah etmiştir. Onu ayırıcı kılan bir diğer nokta meseleleri çözümlemede derin kelâmî tartışmalara girmeden, anlaşılması zor ıstılahlar, ibareler kullanmadan meselenin özünü vermek suretiyle konuları açıklamasıdır. Zira kendisi önceki

⁶⁵⁸ İbn Humeyr, *Mukaddimâtü'l-merâşid*, 343.

Eş'arî birikiminin halkın dinî inanışlarına ve bu inanca yöneltilen şüphelere yanıt vermede yetersiz kalmasını eserlerin yazım üslubundan kaynaklı olduğunu düşünmüştür. Diğer yandan o, halkın dinî düşüncedeki eksik kalan ihtiyaçlarını göz önüne alarak kelâmın daha çok ana konuları olan ve celîlu'l- kelâm altında işlenen tevhid savunusu, ulûhiyyet tasavvurunu ihtiva eden konularına yoğunlaştırmıştır. Bu konuları ise aklî ve naklî deliller kullanarak temellendirmiş, anlaşılması kolay üslup kullanmaya dikkat etmiştir. Böylelikle onun Kuzey Afrika bölgesinin dinî düşüncesine rehberlik etmede inşa ve savunma şeklinde iki tür misyonu gerçekleştirdiği söylenebilir. Savunacağı iddiaların sağlam zeminini inşa etme ve muhalif gruplar tarafından bidat olarak görülen kelâm ilminin meşruluğunu ortaya koyma ve bu düzlemde dinî ilkelerin hakikatini kesin deliller kullanarak ortaya koyma misyonu *inşa* iken; ortaya konan eleştirilerin, yöneltilen iddiaların ve muhaliflerin ileri sürdükleri şüpheleri ilzam etme ise *savunma* misyonu olduğu söylenebilir.

KAYNAKÇA

- Câhız, Amr b. Bahr. *Kitâbü'l-Hayevân*. nşr. Abdüsselam Muhammed Harun. Kahire: Mektebetu Mustafa el-Bâbî el-Halebî ve Evlâduhû, 1969.
- Fierro, Maribel. “Muvahhidler’in Din Siyaseti”. çev. Salih Çift. *Başlangıçtan Günümüze İslâm Kelâmı*. ed.Sabîne Schmidtke. İstanbul: Küre Yayınları, 2020.
- Hasan, Hasan Ali. *el-Hadâretü'l-İslâmiyye fî'l-Mağrib ve'l-Endelüs: Asrû'l-Murâbitîn ve'l-Muvâhhidîn*. Kahire: Mektebetü'l-Hanci, 1980.
- İbn Humeyr, Ebü'l-Hasan Ali b. Ahmed. *Mukaddimâtü'l-merâşid ilâ ilmi'l-'akâid fî def'i- şübühâtî'l-mübtilîn ve'l-mülhidîn*. nşr. Cemâl Allâl el-Bahtî. Tıtvân: Matbaâtü'l-Halîci'l-Arabî, 2004.
- İbn Kesîr, Ebü'l-Fidâ' İmâdüddîn İsmâil b. Ömer. *el-Bidâye ve'n-nihâye*. Beyrut: Mektebetü'l-Maârif, 1990.
- İbnü'l-Kattân, Ebü'l-Hasan Ali b. Muhammed. *Nüzûmü'l-cümân li-tertîbi ma selefe minahbâri'z-zaman*. nşr. Mahmûd Ali Mekki. Beyrut: Dâru'l-Garbi'l-İslâmî, 1990.
- İbnü's-Şa‘‘âr, *Kalâidü'l-cümân fî ferâidi şuarâi hâze'z-zaman*. nşr. Kâmil Selman el-Cübûrî. Beyrut: Dâru'l-Kütübü'l-İlmiyye, 2005.
- Kennun, Abdullah. *en-Nübûğü'l-Mağribî fî'l-edebi'l-'Arabî*. Beyrut: Dâru'l-Kitâbi'l-Lübnanî, 1975.
- Makrîzî, Ebû Muhammed (Ebü'l-Abbâs) Takıyyüddîn Ahmed b. Alî b. Abdilkâdir b. Muhammed. *Müsevvedetu kitâbi'l-mevâiz ve'l-i'tibar fî zikri'l-hutât ve'l-âsâr*. Beyrut: Dâru'l-Kitâbü'l-İlmiyye, 1998.
- Merrâkûşî, Ebû Muhammed Muhyiddin Abdülvahîd. *el-Mu‘cib fî telhisî ahbâri'l-Mağrib*. nşr. M. Saîd el-Iryân, nşr. Muhammed Tevfik Uveyd. Kahire: Lecnetü'l-İhyâi't-Türâsi'l-İslâmî, 1949.
- Nâsirî, Ebü'l-Abbâs Ahmed b. Hâlid. *el-İstiksâ li-ahbâri'd-düveli'l-Magribi'l-Aksâ*. nşr. Cafer Nasırî. Kahire: Dâru'l-Beyzâ: Dâru'l-Kitâb, 1954.

AFRİKA'DA SÖMÜRGEÇİLİK ÇALIŞMALARI

Economic Relations Between France and Algeria: 1831-1938

Fransa İle Cezayir Arasındaki Ekonomik İlişkiler: 1831-1938

Erdem Selman DEVELİ

Nevşehir Hacı Bektaş Veli Üniversitesi, Nevşehir, Türkiye

erdemsdeveli@nevsehir.edu.tr

0000-0003-2097-207X

Abstract

Algeria, which had been under the sovereignty of the Ottoman Empire for approximately three hundred years, was occupied by France in 1830. The economic justification for this occupation was the need for new colonies by France, which accelerated its search for raw materials and markets after the Industrial Revolution. After the occupation, the expansion of arable lands in Algeria, which has fertile lands, increased the production volume and thus a significant part of France's need for agricultural products began to be met from Algeria. In this way, Algeria, one of France's most traded colonies, started to have an important share in France's foreign trade volume. Algeria, which ranked nineteenth in 1838 among the countries and colonies that France traded with the most, rose to the eighth place in 1845 and to the first place in 1932 and became one of the most important commercial partners of France. In addition, in order to increase the volume of trade, railways connecting the Mediterranean coasts and inland areas were built. Accordingly, the first railway line built by France in Algeria was completed in 1862. However, railway construction was accelerated in the following years due to the desire to carry out the transport of goods between the ports on the Mediterranean coasts and inland areas in a faster way. By 1930, the length of railway constructed in Algeria reached approximately five thousand kilometres. In line with these explanations, the aim of this study is to analyse the economic relations between France and Algeria through original documents. In this framework, the import and export figures and the most traded products between France and Algeria were obtained from the reports of the Directorate General of Customs of France. Railway investments were obtained from a report prepared by Jacques Poggi in 1931 for the 100th anniversary of France in Algeria.

Key Words: Algeria, France, Colonialism, Railway, Trade.

Özet

Yaklaşık olarak üç yüz yıl Osmanlı İmparatorluğu'nun egemenliği altından bulunan Cezayir, 1830 yılında Fransa tarafından işgal edilmiştir. Bu işgalin ekonomik gerekçesi, Sanayi Devrimi'nden sonra hammadde ve pazar arayışını hızlandıran Fransa'nın yeni sömürge ihtiyacıdır. İşgalden sonra, verimli topraklara sahip olan Cezayir'de ekilebilir arazilerin genişletilmesi üretim hacmini artırmış ve böylece Fransa'nın tarım ürünleri ihtiyacının önemli bir kısmı Cezayir'den karşılanmaya başlanmıştır. Bu sayede Fransa'nın en çok ticaret yaptığı sömürgelerinden biri olan Cezayir, Fransa'nın dış ticaret hacminde de önemli bir paya sahip olmaya başlamıştır. Fransa'nın en çok ticaret yaptığı ülkeler ve sömürgeler arasında 1838 yılında on dokuzuncu sırada yer alan Cezayir, 1845 yılında sekizinci sıraya ve 1932 yılında birinci sıraya yükselerek, Fransa'nın en önemli ticari partnerlerinden birisi olmuştur. Ayrıca ticaret hacminin artması amacıyla Akdeniz kıyıları ile iç kesimleri birbirine bağlayan demiryolları inşa edilmiştir. Buna göre Fransa tarafından Cezayir'de inşa edilen ilk demiryolu hattı 1862 yılında tamamlanmıştır. Ancak Akdeniz kıyılarındaki limanlarla iç kesimler arasındaki mal taşımacılığının daha hızlı bir şekilde gerçekleştirilmek istenmesi nedeniyle ilerleyen yıllarda demiryolu yapımı hızlandırılmıştır. 1930 yılına gelindiğinde ise Cezayir'de inşa edilen demiryolu uzunluğu yaklaşık olarak beş bin kilometreye ulaşmıştır. Bu açıklamalar doğrultusunda bu çalışmanın amacı, Fransa ile Cezayir arasındaki ekonomik ilişkileri orijinal belgeler üzerinden incelemektir. Bu çerçevede Fransa ile Cezayir arasındaki ithalat ve ihracat rakamları ile en çok ticareti yapılan ürünler, Fransa

Gümrükler Genel Müdürlüğü raporlarından elde edilmiştir. Demiryolu yatırımlarına ise Fransa'nın Cezayir'deki 100. yılı için Jacques Poggi tarafından 1931 yılında hazırlanan bir rapordan ulaşılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Cezayir, Fransa, Sömürgecilik, Demiryolu, Ticaret.

1. GİRİŞ

18 Haziran 1793 tarihli Monitör Gazetesi, Cezayir'in Fransa'ya olan yakınlığını şu ifadelerle belirtmiştir: “Avrupa, özgür Fransa'ya karşı birleşmişken, daha sadık ve vefalı bir Afrika gücü (*Cezayir*), Cumhuriyeti (*Fransa*) tanıyor ve ona dostluk yemini ediyor” (Le Moniteur, 1793: 727). Ancak Fransa açısından Cezayir'in en önemli özelliği sadık ve vefalı bir Afrika gücü olması değildir. Tarım ürünleri yönünden zengin bir bölge olan Cezayir'in, Sanayi Devrimi'nden sonra Fransa'nın sanayi üretimine katkı sağlayacak önemli hammaddelere sahip olması, Fransa'nın Cezayir'e yönelik işgal planlarının en temel belirleyicisi olmuştur. Bu doğrultuda Toulon'dan gemiye bindirilen 37.000 askerle, 13 Haziran 1830 tarihinde Cezayir'e (*Algiers*) çıkarma yapan Fransa, 4 Temmuz'da burayı ele geçirmiştir. Böylece 9 Ağustos 1830 tarihinde Fransa Kralı olan Louis-Philippe tahta çıktığında, Fransız bayrağını Cezayir surlarında dalgalanırken bulmuş ve Cezayir'in tam olarak sömürgeleştirilmesi ise hükümdarlığının en önemli başarısı olarak kabul edilmiştir. Cezayir'in teslim olmasıyla birlikte ele geçirilen hazine, Afrika'da zengin bir sömürge kazanacak olan Fransa'nın bu ilk seferinin masraflarını karşılamaya yetmiştir. Başlangıçta sadece Cezayir (*Algiers*)'i ele geçiren Fransa, ilk olarak banliyölerin ilerisine geçmeden bu vilayeti korumayı düşünmüş ve hatta ilk yıllarda Afrika'yı terk etmenin daha iyi olup olmayacağını bile tartışmıştır. Ancak Akdeniz'de bir limana daha sahip olmanın ve Fransız faaliyetleri için yeni bir alan açmanın avantajı nedeniyle hükûmet, yakınlığı ve verimliliği nedeniyle çok değerli olan bu yeni sömürgeyi elde tutmaya karar vermiştir. Daha sonra ise 1832 yılında Bône'yi (*Annaba*), 1836 yılında Tilimsan'ı ve 1837 yılında Konstantin'i ele geçiren Fransa, Cezayir'in kıyı ve iç kesimlerine doğru ilerlemeye başlamıştır. Bu ilerlemeler sayesinde; “Fransız silahlarının modern Cezayir'e dönüştürdüğü Afrika toprakları” olarak tarif edilen Cezayir'in, aslında birbirinden çok farklı iki bölgeye ayrıldığını fark etmişlerdir: Tell ve Sahra. Akdeniz'in esintileriyle tazelenen, sayısız akarsu tarafından sulanan, verimli toprakların, ormanların, otlakların ve çeşitli ürünlerin bulunduğu bir bölge olan Tell'in aksine Sahra ise uçsuz bucaksız bozkırlarla kaplıdır (Ducoudray, 1883: 596-603).

Cezayir'in kuzeyi (Tell) ile güneyinin (Sahra) verimlilik yönünden bu kadar farklı olması, Fransa'nın demiryolu yatırımları ile ticari faaliyetlerinin kuzeyde yoğunlaşmasına neden olmuştur. Bu doğrultuda Cezayir'in kuzeyinde doğu-batı yönünde yer alan Konstantin-Cezayir (*Algiers*)-Oran arasında inşa edilecek olan demiryolları, ana hat olarak kabul edilmiştir. Bu hatlarla bağlantılı inşa edilecek olan ikincil hatların ise hem iç kesimleri kıyı kesimlerine bağlaması hem de güneye doğru inmesi planlanmıştır. Böylece hem Fransa'dan Cezayir kıyılarına getirilen hem de iç kesimlerde üretilip Fransa'ya ihraç edilmek üzere Akdeniz kıyılarına getirilen ürünlerin hızlı bir şekilde taşınması sağlanacaktır. Ayrıca Cezayir'in güneyine inecek olan demiryollarının ise Senegal'e kadar ulaşması, Fransa'nın Afrika'daki uzun vadeli planları arasında yer almaktadır. Yaptıkları tüm bu yatırımlar sonucunda “kıskanılacak bir koloni” olacağına inandıkları Cezayir'in (Boucher, 1886: 11), sahip olduğu verimli araziler⁶⁵⁹ sayesinde Fransa açısından önemli bir ticari partner olma potansiyeli bulunmaktadır. Çünkü Sanayi Devrimi sonrasında hammadde ve yeni pazar arayışları Avrupalıları eski sömürgelerine yaklaştırırken, aynı zamanda yeni sömürge arayışlarını da hızlandırmıştır. Bu nedenle bu yeni sömürgecinin varlığı, Fransa açısından önemli bir ticari kazançtır.

Bu çalışmanın, kapsadığı döneme ilişkin iki önemli sınırlılığı bulunmaktadır. Birincisi, Fransa'nın Cezayir'i 1830 yılında işgal etmesi nedeniyle, Fransa Gümrükler Genel Müdürlüğü (*Direction Générale Des Douanes*) raporlarında Fransa ile Cezayir arasındaki ticarete ait verilerin 1831 yılından itibaren yer almasıdır. İkincisi ise, Fransız arşivlerinde yapılan araştırmalar sonucunda Fransa

⁶⁵⁹ Verimli tarım arazilerine sahip olmalarına rağmen bu arazilerin çok az bir kısmını eken Cezayirli, aslında her yıl ekebileceklerinden çok daha fazla toprağı işgal ederler. Bunun sonucunda topraklarını kolayca ve ucuza satan Cezayirli, daha zengin ve daha çalışkan olan Fransızların, ülkenin büyük bir bölümünü şiddet kullanmadan ele geçirmeleri çok kolaydır (Tocqueville, 1837a: 12). Cezayirli tarım arazilerinin çok az bir kısmını ekmelerinin nedeni, ticarete çok önem vermedikleri için (Tocqueville, 1837b: 11), kendi ihtiyaçlarını karşılayacak kadarını üretmeleridir. Ancak her şeye rağmen Fransız pazarlarına sık sık uğrayarak kendi ürünlerini satmayı ve karşılığında ihtiyaçlarına uygun olan Fransız ürünlerini almayı çok avantajlı bulurlar (Tocqueville, 1837a: 8).

Gümrükler Genel Müdürlüğü raporlarının 1938 yılına kadar bulunabilmesidir. Bu iki sınırlılıktan dolayı bu çalışmada, 1831-1938 dönemi incelenmiştir.

Bu açıklamalar doğrultusunda bu çalışmanın amacı, 1831-1938 yılları arasında Fransa ile Cezayir arasındaki ekonomik ilişkileri demiryolu yatırımları ve ticari faaliyetler üzerinden inceleyerek iktisat tarihi literatürüne bir katkı sunmaktır. Bu katkının sunulabilmesi çalışmanın özgün olmasıyla bağlantılı olduğu için, orijinal kaynakların kullanılmasına dikkat edilmiştir. Bu doğrultuda demiryolu yatırımları ile ilgili bilgilere, Fransa'nın Cezayir'deki yüzüncü yılı için Jacques Poggi tarafından 1931 yılında hazırlanan bir rapordan ulaşılmıştır. Ticari faaliyetlere ilişkin detaylar ise Fransa Gümrükler Genel Müdürlüğü raporlarından elde edilmiştir. Böylece orijinal kaynaklardan elde edilen bilgiler çerçevesinde oluşturulan bu çalışma, dört bölümden oluşmaktadır. Giriş bölümünü takip eden ikinci bölümde Fransa'nın Cezayir'de inşa ettiği demiryollarından bahsedilmiştir. Buna göre; toplam demiryolu uzunluğu, taşınan ürünler, demiryolu ücretleri ve demiryolu işletimi sonucunda ortaya çıkan gelir-gider durumları ele alınmıştır. Üçüncü bölümde ticari faaliyetlere ilişkin detaylardan bahsedilmiş olup; ticaret rakamları, ticarete konu olan ana ürün grupları ve en çok ithalat ve ihracatı yapılan ürünlere ait bilgiler verilmiştir. Dördüncü bölümde ise önceki bölümlerde aktarılan bilgiler doğrultusunda ulaşılan sonuçlardan bahsedilmiştir.

2. DEMİRYOLU YATIRIMLARI⁶⁶⁰

1844 yılında bazı Fransız mühendisler, Cezayir'in büyük merkezlerini önemli bölgelere bağlayan demiryollarının inşa edilmesi için çeşitli proje önerilerinde bulunmuşlardır. Bu önerilerden bazıları şunlardır; Atlas Dağları eteklerinden geçerek Cezayir'den Blidah'a uzanan bir hat, Philippeville'den (*Skikda*) Konstantin'e uzanan bir hat, Yellel'den (*Hillil*) Mostaganem ve Tilimsan'a ve oradan da Oran'a (*Vahran*) uzanan bir hat ve Tilimsan'dan Muaskar'a uzanan bir hat. Aslında bu projeler sunulduğunda, Cezayir'in demiryolu ihtiyacının mümkün olan en kısa süre içerisinde karşılanması zaten kabul edilen bir durumdu. Ancak hem bu ön çalışmaların yetersiz olması hem daha az önemli görülen bölgelerin göz ardı edilerek sadece verimli bölgelere hizmet sağlanmasının düşünülmesi hem de Fransa'nın genel çıkarlarının çok dikkate alınmaması, bu proje önerilerinin kabul edilmemesine neden olmuştur. Bununla birlikte, Cezayir mümkün olan en kısa süre içerisinde sömürgeleştirilmek isteniyorsa, inşası gerekli olan demiryolu hatlarının maliyetinden ve güzergâhından emin olmak için detaylı bir ön çalışma yapılmasının gerekli olduğu da bilinmektedir. Böylece hattın ilk inşa edilecek bölümleri için seçilen güzergâhların daha sonra uzantılar ve bağlantılar yapılırken değiştirilmek zorunda kalınmayacağından emin olmak ve bu sayede yanlış hamlelerden kaçınmak mümkün olacaktır. İnşa edilmesi planlanan demiryollarının güzergâhı kadar önemli olan bir diğer konu ise yapım maliyetleridir. Ön çalışmalar esnasında yapılan hesaplamalara göre kilometre başına 150.000-200.000 franklık bir maliyetin ortaya çıkacağı tahmin edilmiştir.

Ancak, Cezayir'de inşa edilmesi planlanan demiryollarıyla ilgili tartışmaların uzaması nedeniyle, 1856 yılının sonuna kadar bu konuda herhangi bir karar alınamamıştır. Uzun süren tartışmaların ardından, Cezayir'de bir demiryolu ağı inşa edilmesini içeren kararname, 8 Nisan 1857 tarihinde imzalanmıştır. Aslında sadece bir vaatten ibaret olduğu anlaşılan bu kararname sonucunda da herhangi bir işlem yapılmamıştır. Nihayet 1858 yılında, Cezayir-Blidah arasındaki hattın yapımına başlanmış olup, devlet tarafından sağlanan 1.500.000 frank ve belediye bütçesinden sağlanan 600.000 frank bu hattın inşaatına harcanmıştır. Ayrıca Cezayir'den Blidah'a (51 km), Konstantin'den Philippeville'e (87 km) ve Oran'dan Saint-Denis-du-Sig'e (52 km) kadar olan bu üç hattın da kamu yararına olduğunu ilan edilmiştir. Ancak 1860 yılına gelindiğinde, 1857 kararnamesiyle ana hatları çizilen bu plan, büyük merkezlere giden birkaç bölümün inşası dışında uygulanmamıştır. Cezayir'in geleceğine olan inançsızlıktan mı yoksa kaynak yetersizliğinden mi çekingen davranıldığı bilinmemekle birlikte, bu üç hat "Chemins de fer Algériens" şirketini kuran bir grup finansöre devredilmiştir. 7 Temmuz 1860 tarihinde imzalanan ve 11 Temmuz'da onaylanan imtiyaz sözleşmesi uyarınca şirket, 6.000.000 franklık bir sübvansiyon ve 55.000.000 franklık sermaye üzerinde %5'lik bir faiz garantisi elde etmiştir. Ancak, hisse senedi yatırımlarının başarısız olmasından kaynaklanan nakit akışı sorunları

⁶⁶⁰ Bu bölümün hazırlanmasında, Fransa'da Bayındırlık Hizmetlerinde mühendis olan ve aynı zamanda Cezayir Demiryolları Kurulu Genel Sekreteri olarak görev yapan Jacques Poggi tarafından, Fransa'nın Cezayir'deki yüzüncü yılı için 1931 yılında hazırlanan bir rapordan faydalanılmıştır. Sadece bu rapordan faydalanılmasının nedeni ise ilgili döneme ait orijinal bir kaynak olmasıdır.

kısa sürede şirketin taahhütlerini yerini getirmesini imkânsız hale getirmiştir. Bu nedenle Chemins de fer Algériens şirketi sadece Blidah'a kadar olan kısmı tamamlayabilmiş ve Cezayir-Blidah arasındaki hat 8 Temmuz 1862 tarihinde açılmıştır.

29 Nisan 1874 tarihli kararname ise Cezayir Genel Valisi General Alfred Chanzy ile “Compagnie Franco-Algérienne” arasında, Arzew'den Saïda'ya, Géryville yönünde 70 kilometrelik bir uzantıyla birlikte, sübvansiyon veya faiz garantisi olmamakla birlikte, Hauts-Plateaux'daki 300.000 hektarlık arazide esparto otunu kullanma ayrıcalığıyla bir demiryolu imtiyazı için yapılan anlaşmaları onaylamıştır. Ayrıca Genel Vali, daha sonra yerini “Compagnie de Bône-Guelma”ya bırakacak olan “Société des Batignolles” ile faiz garantili iki genel hattın imtiyazı için de 11 Ocak 1877 tarihinde bir anlaşma imzalamıştır. Bu iki hat; Duvivier'den Souk-Ahras'a ve Sidi-el-Hémessi'ye kadar uzanan hat ve Guelma'dan Kroubs yakınlarındaki Konstantin-Setif'e kadar uzanan hattın oluşmaktadır. İlerleyen yıllarda ise bu imtiyazlar çoğaltılmış ve 18 Temmuz 1879 tarihli yasa kapsamında 1879-1900 yılları arasında on dört adet imtiyaz verilmiştir. Verilen imtiyazlar sonucunda planlanan programlar tam olarak yerine getirilmemekle birlikte, önemli bir kısmı inşa edilmiştir. Bu doğrultuda, 1879 yılında inşa edilen ya da yapım aşamasında olan demiryolu uzunluğu 1.079 kilometre iken, 1892 yılında 2.756 kilometreye ve 1913 yılında 3.337 kilometreye ulaşmıştır.

Yük ve yolcu taşımacılığı için son derece önemli olan bu demiryollarının inşa edilmesinin en önemli nedeni, şüphesiz ki ticari taşımacılıktır. Ancak Birinci Dünya Savaşı'nın başlaması ile birlikte 31 Temmuz 1914 tarihinde seferberliğin ilan edilmesi ve böylece demiryollarının askerî otoritenin kontrolü altına girmesi, Savaş Bakanlığı'na ticari taşımacılığı ciddi anlamda azaltacak bir el koyma ve öncelik hakkı vermiştir. Ayrıca Birinci Dünya Savaşı'ndaki denizaltı savaşlarının bir sonucu olarak 1916 yılından itibaren kömür tedarikinin istikrarsız hale gelmesi, kömür elde etmek zorlaştıkça fiyatının artması ve bu nedenle buharlı trenlerin yakıtı için odun kullanmak zorunda kalınması, lokomotiflerin performansını düşürmüştür. 1917 yılında lokomotiflerde 10.000-12.000 ton kömüre eşdeğer 30.000 ton odun kullanılmıştır. Odun tüketimi 1918 yılında 63.000 ton, 1919 yılında 11.500 ton ve 1920 yılında 13.000 ton olarak gerçekleşmiştir. Kömür krizinin yanı sıra, demiryolu araçlarının bakımı için gerekli olan hammaddeler temin edilememeye başlanmış ve aşırı çalışan birçok lokomotif kısa bir süre içerisinde hizmet dışı kalmıştır. Tüm bu nedenlerden dolayı, tren sayısı önemli ölçüde azaltılmış ve yolcu ile yük taşımacılığına birtakım kısıtlamalar getirilmiştir. Bunun sonucunda 1913 yılında tüm güzergâhlarda 5 milyon ton mal taşınırken; 1914 yılında 3,4 milyon ton, 1915 yılında 3,9 milyon ton, 1916 yılında 4,4 milyon ton, 1918 yılında 3,8 milyon ton, 1919 yılında 3,9 milyon ve 1920 yılında 3,7 milyon ton taşınmıştır.

Demiryolu trafiğinde yaşanan bu düşüş gelirlerin azalması anlamına gelirken, diğer taraftan personel giderleri ile birlikte demiryolu araçları ve tesislerin bakımına yönelik malzemelerin fiyatları önemli ölçüde artmıştır. Bu koşullar altında, giderlerdeki artışla birlikte gelirlerdeki azalmanın, işletme açıklarına yol açması kaçınılmazdır. Nitekim 1913 yılında yaklaşık olarak 17.564.000 frank olan net gelir, 1914 yılında 9.986.000 franga ve 1917 yılında 846.900 franga düşmüş ve 1920 yılından itibaren demiryolu bütçesi açık vermeye başlamıştır. Ancak Birinci Dünya Savaşı'nın bitmesinin de etkisiyle taşınan ürün miktarında artış yaşanmıştır. Bu doğrultuda 1921 yılında 4,1 milyon ton, 1922 yılında 4,4 milyon ton, 1923 yılında 4,9 milyon ton, 1924 yılında 5,2 milyon ton, 1925 5,4 milyon ton, 1926 yılında 5,5 milyon ton, 1927 yılında 5,6 milyon ton ve 1928 yılında 6,1 milyon ton ağırlığında ürün taşınmıştır. Demiryolları aracılığıyla taşınan ürünlere bakıldığında ise hammaddeler ve mamul mallar ile tahıllar ve unun ön planda olduğu görülmektedir. 1913 yılında taşınan 5 milyon ton ürünün %23'ü hammaddeler ve mamul mallar, %20'si tahıllar ve un, %13'ü gübreler ve toprak iyileştiricileri, %10'u yapı (inşaat) malzemeleri, %8'i kömür, kok kömürü ve mineral yakıtlar, %8'i şarap, sirke ve alkollü içecekler, %5'i gıda ürünleri ve %13'ü muhtelif ürünlere aittir. 1928 yılında taşınan 6,1 milyon ton ürünün ise %30'u hammaddeler ve mamul mallara ve %20'si tahıllar ve una aittir.

Daha fazla ürün taşınması demiryollarının işletilmesinden elde edilen gelirleri artırmakla birlikte, giderlerin de yıllar içerisinde arttığı görülmektedir. Buna göre, demiryolu işletiminden elde edilen gelirler ve giderler aşağıdaki tabloda gösterilmektedir.

Tablo 1. Cezayir’de İşletilen Demiryollarından Elde Edilen Gelirler ve Giderler (Frank)

Yıl	Gelir	Gider	Net Gelir	Yıl	Gelir	Gider	Net Gelir
1913	58.684.711	41.120.962	17.563.749	1924	176.280.267	195.376.193	-19.095.926
1919	112.340.441	108.777.646	3.562.795	1925	218.342.521	227.145.335	-8.802.814
1920	136.855.050	202.107.257	-65.252.207	1926	261.053.551	276.415.005	-15.361.454
1921	141.630.060	219.262.644	-77.632.584	1927	297.009.011	318.998.087	-21.989.076
1922	140.090.150	182.832.337	-42.742.187	1928	328.004.879	361.686.848	-33.681.969
1923	162.047.210	185.305.611	-23.258.401	1929	379.834.457	419.070.637	-39.236.180

Kaynak: Poggi, 1931.

Tablo 1’e göre 1913 yılında yaklaşık olarak 17,6 milyon frank olan net gelir, Birinci Dünya Savaşı döneminde 14 milyon frank azalarak 1919 yılında 3,6 milyon franga düşmüştür. Ancak 1920-1929 yılları arasında giderlerin gelirlerden daha fazla olması, demiryolu bütçesinde ciddi açıklara neden olmuştur. Buna göre 1920 yılında yaklaşık olarak 65,3 milyon frank olan bütçe açığı, 1925 yılında 8,8 milyon frank ve 1929 yılında 39,2 milyon frank olarak gerçekleşmiştir.

Aslında yıllar içerisinde demiryolu işletiminin daha maliyetli olmaya başlamasından kaynaklanan bütçe açıklarının önüne geçebilmek amacıyla Birinci Dünya Savaşı’nın sonlarına doğru ücretlerle ilgili birtakım düzenlemeler yapılmıştır. Bu doğrultuda 1 Temmuz 1918 tarihinden itibaren geçerli olmak üzere yolcu ücretleri ve bagaj ücretleri de dâhil, tüm ücretlere %25 zam yapılmıştır. Ancak savaş nedeniyle frangın devalüe edilmesi, 1919 yılından itibaren ekonomik koşulları tamamen değiştirmiştir. Ayrıca hammadde ve yakıt fiyatları ile birlikte hayat pahalılığının gerektirdiği personel maaşlarındaki artış, işletme maliyetlerinin önemli ölçüde yükselmesine neden olmuştur. Bu nedenle demiryolu bütçelerindeki açığı kapatabilmek amacıyla hem vergilere hem de ücretlere yeni zamlar yapılmıştır. Yapılan bu zamlar sonucunda; 1917 yılında 3,7 milyon frank, 1918 yılında 11,5 milyon frank, 1919 yılında 33,6 milyon frank, 1920 yılında 67,3 milyon frank, 1921 yılında 77,6 milyon frank, 1922 yılında 76,4 milyon frank, 1923 yılında 88,6 milyon frank, 1924 yılında 96,3 milyon frank, 1925 yılında 130,1 milyon frank, 1926 yılında 162,3 milyon frank, 1927 yılında 198,9 milyon frank, 1928 yılında 216,6 milyon frank ve 1929 yılında 266,7 milyon frank olmak üzere 1917-1929 yılları arasında toplam 1,4 milyar franklık ek gelir elde edilmiştir.

Bu koşullar altında 1 Ocak 1930 tarihine gelindiğinde (*yakın bir zamanda hizmete açılacak olan Tébessa-Tunus bölümü de dâhil olmak üzere*) aktif bir şekilde faaliyette olan toplam demiryolu uzunluğu 4.816 kilometreye ulaşmıştır. Bu demiryolları, 3 hat üzerinden işletilmektedir:

- Akdeniz’e paralel uzanan, doğuda Cezayir-Konstantin ve batıda Cezayir-Oran (*Vahran*) arasındaki büyük şehirlere hizmet veren bir ana hat,
- Ana limanlardan bu ana hatta uzanan; Bône (*Annaba*) ve Philippeville’i Konstantin’e, Bougie’yi (*Béjaïa*) Beni-Mansour’a, Ténès’i Orléansville-Mostaganem’e ve Arzew’i Relizane’ye bağlayan ikincil hatlar,⁶⁶¹
- Güneye inen ikincil hatlar.⁶⁶²

Böylece Fransa tarafından Cezayir’de inşa edilen bu demiryollarının ardından, 1930-1937 yılları arasında Oran (*Vahran*), Cezayir ve Konstantin bölgelerinde yapılması planlanan demiryolu hatları kararlaştırılmıştır. Bu doğrultuda Cezayir Bölgesinde yapılması planlanan toplam 834 kilometre uzunluğundaki 12 hattın yaklaşık maliyeti 687 milyon franktır. Oran Bölgesinde yapılması planlanan toplam 822,7 kilometre uzunluğundaki 7 hattın yaklaşık maliyeti 716,5 milyon franktır. Konstantin Bölgesinde yapılması planlanan toplam 413,6 kilometre uzunluğundaki 8 hattın yaklaşık maliyeti ise

⁶⁶¹ Bu ikincil hatların özelliği, Akdeniz kıyıları ile iç kesimler arasında bağlantı kurmalarıdır. Buna göre Bône (*Annaba*) ve Philippeville, Bougie (*Béjaïa*), Ténès ve Arzew kıyı kesimlerinde; Konstantin, Beni-Mansour, Orléansville-Mostaganem ve Relizane iç kesimlerde yer almaktadır.

⁶⁶² Fransa’nın güneye doğru inen hatlar inşa etmesinin nedeni, Timbuktu üzerinden Batı Afrika’ya ulaşmaktır. Çünkü Fransa’nın en temel amacı iki sömürgesi olan Cezayir ve Senegal’i demiryolları ile birbirine bağlayarak ticareti artırmaktır (Ducoudray, 1883: 763).

657,7 milyon franktır. Böylece 1930-1937 yılları arasında yapılması planlanan toplam 2.070 kilometre uzunluğundaki 27 hattın maliyeti, yaklaşık olarak 2,1 milyar frank olarak tahmin edilmiştir.

3. TİCARİ FAALİYETLER⁶⁶³

Fransa ile Cezayir arasındaki ticari ilişkiler; ithalat-ihracat rakamları, ticareti yapılan ürün grupları ve en çok ticareti yapılan ürünler üzerinden incelenebilir. Bu doğrultuda ilk olarak 1831-1938 dönemi için Fransa'nın toplam ithalat-ihracat rakamları ile sömürgeleriyle ve Cezayir ile olan ticaretine ait rakamlara bakılabilir. Buna göre 1831 yılında Fransa'nın toplam ithalatı 513 milyon frank iken, bu ithalatın 77,4 milyon franklık kısmı sömürgelerden ve himayesindeki bölgelerden karşılanmıştır. Bununla birlikte Fransa'nın 2,4 milyon franklık ithalat yaptığı Cezayir'in, Fransa'nın toplam ithalatındaki payı %0,47 ve sömürgeler ve himayesindeki bölgeler içerisindeki payı %3,1'dir. İhracat rakamlarına bakıldığında ise Fransa'nın toplam ihracatı 618 milyon frank olup, bunun 47,8 milyon franklık kısmı sömürgeler ve himayesindeki bölgelere aittir. Cezayir'e yapılan ihracat ise 6,8 milyon frank olup, Cezayir'in Fransa'nın toplam ihracatındaki payı %1,1 ve sömürgeler ve himayesindeki bölgeler içerisindeki payı %14,2'dir. Yıllar ilerledikçe Fransa'nın toplam ithalat ve ihracatı artmakla birlikte, Cezayir ile olan ticaretinin de arttığı görülmektedir. Buna göre 1900 yılında Fransa'nın toplam ithalatı yaklaşık olarak 6 milyar franga ve toplam ihracatı 5,5 milyar franga ulaşmıştır. Bu yıl için Fransa'nın Cezayir'den yaptığı ithalat 173,5 milyon frank ve Cezayir'e olan ihracatı 276 milyon franktır. Bu rakamlara göre 1900 yılında Cezayir'in Fransa'nın toplam ithalatındaki payı %2,9'a ve toplam ihracatındaki payı %5'e yükselmiştir. 1938 yılına gelindiğinde ise Cezayir'in, Fransa açısından çok önemli bir ticari partner olarak ön plana çıktığı görülmektedir. Buna göre Cezayir'in, Fransa'nın toplam ithalatındaki payı %10,5 ve toplam ihracatındaki payı %12,1'dir. Sömürgeler ve himayesindeki bölgeler içerisinde Cezayir'in payı ise ithalatta %38,8 ve ihracatta %45'tir. Yani Fransa 1938 yılında sömürgeler ve himayesindeki bölgelerden yaptığı ithalatın üçte birinden biraz fazlasını ve sömürgeler ve himayesindeki bölgelere yaptığı ihracatın ise neredeyse yarısını Cezayir'den karşılamıştır. Fransa-Cezayir ticaretinde son olarak ifade edilmesi gereken konu, toplam ithalat ve ihracat rakamlarıdır. Buna göre 1831-1938 yılları arasında verilerine ulaşılabilen 97 yıl incelendiğinde, Fransa'nın Cezayir'den yaptığı toplam ithalatın 151 milyar frank ve Cezayir'e yaptığı toplam ihracatın 157 milyar frank olduğu görülmektedir. Yıllık bazda ise ilgili dönemde incelenen 97 yılda 11 yıl hariç olmak üzere (1889, 1890, 1895, 1897, 1915, 1917, 1919, 1933, 1936, 1937, 1938) genel olarak ticaret fazlası veren taraf Fransa'dır (bkz. EK-1).

Aslında 1831-1938 yılları arasında Fransa'nın yabancı ülkeler, sömürgeler ve himayesindeki bölgelerden oluşan toplam ticaretinde Cezayir'in dikkat çeken bir yükselişi vardır. Buna göre 1831 yılında Fransa'nın toplam ithalatında otuz ikinci ve ihracatında on yedinci sırada yer alan Cezayir; 1900 yılında ithalatta on ikinci ve ihracatta altıncı, 1930 yılında ithalatta beşinci ve ihracatta üçüncü, 1935 yılında ithalatta ve ihracatta birinci ve 1938 yılında ithalatta ve ihracatta ikinci sırada yer almıştır. Böylece yaklaşık yüz yıllık bir dönem içerisinde Fransa ile Cezayir arasındaki ticaretin oldukça geliştiği ve bu sayede Cezayir'in, Fransa'nın en önemli ticari partnerlerinden biri haline geldiği anlaşılmaktadır.

Peki Cezayir, Fransa'nın küresel ticaretinin içerisinde neden bu kadar önemlidir? Bu sorunun cevabı, ticarete konu olan ana ürün gruplarında ve en çok ithalat-ihracat yapılan ürünlerde saklıdır. Bu doğrultuda ticarete konu olan ana ürün gruplarına ait detaylar Tablo 2'de verilmektedir.

Tablo 2. Ticarete Konu Olan Ana Ürün Grupları, 1831-1897 (Frank)

Yıl- Dönem	İTHALAT			İHRACAT	
	Endüstriyel Hammadde	Tüketim Malları (doğal)	Tüketim Malları (işlenmiş)	Doğal Ürünler	Mamul Mallar
1831	2.004.721	354.733	78.599	3.519.777	3.242.108
1836-1842	14.750.077	569.262	1.438.649	92.662.649	105.974.869
1843-1849	24.047.626	2.596.135	2.546.608	158.482.609	444.382.660

⁶⁶³ Bu bölümün hazırlanmasında, Fransa Gümrükler Genel Müdürlüğü'nün 1831-1938 yılları arasındaki raporlarından faydalanılmıştır. Birincil kaynak olması nedeniyle sadece bu raporlardan faydalandığı için, metin içerisinde ayrı ayrı atıf yapılmamış olup, toplu bir şekilde kaynakçada gösterilmiştir.

1853-1859	145.997.213	94.349.201	10.738.535	134.288.986	829.209.706	
1860-1866	270.795.337	103.243.509	7.420.396	286.506.871	844.515.079	
1867-1875	403.291.163	432.815.130	17.638.831	553.071.503	798.429.004	
1878-1880	144.354.716	224.428.280	6.317.461	214.470.853	306.304.496	
Yıl-Dönem	Gıda Ürünleri	Endüstriyel Hammadde	Mamul Mallar	Gıda Ürünleri	Endüstriyel Hammadde	Mamul Mallar
1881-1888	600.919.789	223.430.430	17.293.193	361.570.082	139.682.043	832.582.790
1889-1897	1.491.728.687	324.445.890	50.916.507	435.700.467	199.650.880	1.319.042.537

Kaynak: Fransa Gümrükler Genel Müdürlüğü raporlarından elde edilmiştir.

Tablo 2'ye göre, 1831-1866 yılları arasında Fransa'nın Cezayir'den yaptığı ithalatı endüstriyel hammaddeler ön plandayken, işlenmiş tüketim mallarının ise önemli bir paya sahip olmadığı görülmektedir. Buna göre Fransa'nın ithalatında endüstriyel hammaddelerin payı 1831 yılında %82,2 iken, bu oran 1836-1842 döneminde %88'e yükselmiş ve 1860-1866 döneminde %71'e düşmüştür. Aynı dönemler için işlenmiş tüketim mallarının payı ise sırasıyla %3.2, %8.6 ve %1.9'dur. Ancak 1867-1875 ve 1878-1880 dönemlerinde endüstriyel hammadde ithalatının payı ciddi oranda azalarak %47,2 ve %38,5 olarak gerçekleşmiş ve her iki dönemde de doğal tüketim malları (tahıl, sığır vb) ön plana çıkmıştır. 1881-1888 ve 1889-1897 dönemlerinde ise ithalatı gıda ürünlerinin ağırlıkta olduğu görülmektedir. Buna göre Fransa'nın Cezayir'den yaptığı ithalatı 1881-1888 döneminde gıda ürünlerinin payı %71.4, endüstriyel hammaddelerin payı %26.5 ve mamul malların payı %2.1'dir. 1889-1897 döneminde ise aynı ürün gruplarının payı sırasıyla %79.9, %17.4 ve %2.7 olarak gerçekleşmiştir.

İhracata bakıldığında ise 1831 yılı hariç olmak üzere mamul malların ön planda olduğu görülmektedir. Buna göre Fransa'nın Cezayir'e yaptığı ihracatta mamul malların payı 1831 yılında %47.9 iken, bu oran 1836-1842 döneminde %53.4, 1853-1859 döneminde %86.1, 1867-1875 döneminde %59.1 ve 1889-1897 döneminde %67.5 olarak gerçekleşmiştir. İthalat ve ihracat rakamları bir arada değerlendirildiğinde Fransa'nın ithalatında endüstriyel hammadde ve gıda ürünlerinin, ihracatında ise mamul malların ağırlıkta olduğu görülmektedir.

Ana ürün grupları kadar önemli olan bir diğer konu ise en çok ithalat ve ihracatın yapıldığı ürünlerdir. Buna göre, Fransa'nın Cezayir'den en çok ithal ettiği ürünlere ait bilgiler Tablo 3'te verilmektedir.

Tablo 3. Fransa'nın Cezayir'den En Çok İthal Ettiği Ürünler, 1840-1938

Yıl-Dönem	Ürün	Yıl-Dönem	Ürün	Yıl-Dönem	Ürün
1840-1848	ham deri	1873-1875	tahıllar	1903-1906	şarap
1853-1856	tahıllar	1878-1879	sığır	1907	şarap ve tahıllar
1857-1861	dökme yün	1880-1885	tahıllar ve sığır	1908-1917	şarap
1862-1866	yün ve yün atıkları	1886-1887	tahıllar, sığır ve şarap	1918-1919	şarap, brendi ve alkollü içecekler ve tahıllar
1868-1869	sığır	1888-1891	şarap, tahıl ve koyun, kuzu ve keçi	1920	şarap, brendi ve alkollü içecekler ve sığır
1870	koyun, kuzu ve keçi, yün ve yün atıkları	1892-1900	şarap	1921	şarap, tahıllar ve sığır

1871	tahıllar, koyun, kuzu ve keçi, yün ve yün atıkları	1901-1902	şarap ve tahıllar	1922-1938	şarap
1872	koyun, kuzu ve keçi, dökme yün ve tahıllar				

Kaynak: Fransa Gümrükler Genel Müdürlüğü raporlarından elde edilmiştir.

Tablo 3'e göre, Fransa'nın Cezayir'den en çok ithal ettiği ürünler dönem dönem değişmekle birlikte ham deri ve yün dışında genel olarak aynı ürünlerin ön planda olduğu görülmektedir. Bu doğrultuda 1868-1885 yılları arasında tahıl,⁶⁶⁴ yün ve hayvan ithalatı ağırlıktadır. 1868 yılında Cezayir'den 397.914 adet sığır ithal edilirken, bu miktar 1878 yılında 712.378 adet ve 1887 yılında 459.941 adet olup, sonraki yıllarda ise sığır ithalatı ciddi boyutlara ulaşmıştır. Buna göre Fransa'nın 1910-1938 yılları arasında toplam sığır ithalatı 5,6 milyar frank olup, bunun 3,1 milyar franklık kısmı (%55) Cezayir'den karşılanmıştır. 1880'li yıllara gelindiğinde ise şarap ithalatının yavaş yavaş ön plana çıkmaya başladığı görülmektedir. 1873 yılında Fransa'nın Cezayir'den ithal ettiği ürünler arasında parasal tutar açısından otuz ikinci sırada yer alan şarap, 1884 yılında üçüncü sıraya yükselmiş ve 1888-1938 yılları arasında (*1901 yılı hariç*) ilk sırada yer almıştır. 1888 yılında 123.511.381 litre şarabı 43,3 milyon franga ithal eden Fransa'nın Cezayir'den yaptığı ithalatın (*159,5 milyon frank*) %27'si şaraptan oluşmaktadır. 1938 yılına gelindiğinde ise Fransa, Cezayir'den yaptığı 1.501.001.500 litrelik şarap ithalatı için 3 milyar frank ödemiştir. 1938 yılında Fransa'nın Cezayir'den yaptığı toplam ithalat miktarının 4,9 milyar frank olduğu dikkate alındığında, toplam ithalat içerisinde şarabın payının %61 olduğu görülmektedir. Son olarak 1888-1938 yılları arasında küresel anlamda 43,2 milyar franklık şarap ithal eden Fransa'nın, Cezayir'den yaptığı şarap ithalatı ise 30,4 milyar franktır. Böylece aynı dönem içerisinde Fransa'nın küresel şarap ithalatının %70,4'ü Cezayir'den karşılanmıştır.

İthalatta ön plana çıkan ürünlerin dışında ihracatta ön plana çıkan ürünlere de bakılmalıdır. Bu doğrultuda Fransa'nın Cezayir'e en çok ihraç ettiği ürünler Tablo 4'te gösterilmektedir.

Tablo 4. Fransa'nın Cezayir'e En Çok İhraç Ettiği Ürünler, 1840-1938

Yıl-Dönem	Ürün	Yıl-Dönem	Ürün
1840-1843	Şarap ve pamuklu kumaş	1873-1904	Kumaş dikiş nakış ve pamuklu kurdele
1844-1855	Pamuklu kumaş	1905-1930	Pamuklu kumaş
1856-1863	Kumaş, dikiş nakış ve pamuklu kurdele	1931	Pamuklu kumaş ve metal yapılar
1864-1872	Kumaş, dikiş nakış ve pamuklu kurdele ve şarap	1932-1938	Pamuklu kumaş, ham veya rafine şeker ve metal yapılar

Kaynak: Fransa Gümrükler Genel Müdürlüğü raporlarından elde edilmiştir.

Tablo 4'e göre yaklaşık yüz yıllık dönemde Fransa'nın Cezayir'e en çok ihraç ettiği ürün, mamul mallar kategorisinde yer alan pamuklu kumaştır.⁶⁶⁵ 1841-1855 ve 1905-1938 yılları arasında en

⁶⁶⁴ İhtiyacından daha fazla tahıl üreten Cezayir, Fransa'ya buğday ihraç emektedir. Cezayir'in tarıma elverişli bölümünü oluşturan Tell'in 15 milyon hektarı ekildiğinde, çok daha fazla ihracat yapabilecektir (Ducoudray, 1883: 762). Ancak daha fazla üretim, daha fazla işgücü ile mümkündür. İşgücü talebi ise, daha önce bölgeye gelip yerleşen Avrupalılar tarafından iklime dayanıklı oldukları için çalıştırılan yerlilerden karşılanmakta olup, tarlalarda çalışanlara verilen günlük ücret ortalama 1,5 franktır. Bu ücret, Amerikalıların yerlilere ve İngilizlerin Hintlilere ödediğinden daha yüksektir. Ancak, bir ton buğday Marsilya'ya o kadar ucuza taşınmaktadır ki, nakliye farklı ücret farkını fazlasıyla telafi etmektedir (Boucher, 1886: 8).

⁶⁶⁵ 1864 yılına kadar 6.000 hektarlık bir alanı kaplayan bölgede pamuk ekimini teşvik eden Fransa (Ducoudray, 1883: 762), ham pamuğun karşılığında ise Cezayir'e pamuklu kumaş ihraç etmiştir. Fransa ile Cezayir arasındaki

çok ihraç edilen ürünler arasında ilk sırada yer alan pamuklu kumaşın, Fransa'nın Cezayir'e yaptığı toplam ihracat içerisindeki payı 1840 yılında %11, 1845 yılında %46, 1855 yılında %51, 1859 yılında %33, 1905 yılında %12, 1920 yılında %16 ve 1938 yılında %11'dir. İhracatta dikkat çeken bir diğer ürün ise, Fransa'nın Cezayir'den en çok ithal ettiği ürünler arasında da yer alan şaraptır. Fransa'nın Cezayir'e yaptığı ihracatta 1840 ve 1841 yıllarında ilk sırada, 1842-1849 yılları arasında ikinci sırada yer alan şarap, yıllar içerisinde önemini kaybetmekle birlikte, ticareti yapılan ürünler arasında her zaman yerini almıştır. Bu doğrultuda 1840 yılında 22,3 milyon litre şarabı 4,6 milyon franga ihraç eden Fransa, 1938 yılında 2,2 milyon litre şarabı 24,7 milyon franga ihraç etmiştir. Böylece Fransa'nın Cezayir'e olan ihracatında şarabın payı 1840 yılında %14 iken, 1938 yılında %0,7'ye düşmüştür. Fransa'nın Cezayir'e ihraç ettiği toplam şarap miktarına bakıldığında ise 1840-1898 yılları arasında 1.232.434.115 litre ve 1926-1938 yılları arasında 37.607.000 litredir.

4. SONUÇ

1831-1938 yılları arasında Fransa ile Cezayir arasındaki ekonomik ilişkilerin ele alındığı bu çalışmada üç önemli sonuç elde edilmiştir. Bunlardan birincisi Fransa'nın Cezayir'de binlerce kilometre uzunluğunda demiryolları inşa etmesidir. Bu demiryolları sayesinde Cezayir'in iç kesimlerinde üretilen mallar hızlı bir şekilde Akdeniz kıyılarına getirilmiş ve buradan da gemilerle Fransa'ya götürülmüştür. Ayrıca Fransa'dan gelen mamul mallar da demiryolları aracılığıyla Cezayir'in iç kesimlerine rahatça ulaştırılabilmektedir. Ancak demiryolu inşa edilmesinin tek nedeni Fransa ile Cezayir arasındaki ticarete konu olan ürünlerin taşınması değildir. Fransa'nın buradaki uzun vadeli amacı, Cezayir'in güneyine doğru inşa edilen demiryolları sayesinde Senegal'e kadar ulaşarak Kuzey ve Batı Afrika'yı birbirine bağlamaktır.

Elde edilen ikinci önemli sonuç, ticaret rakamlarıyla ilgilidir. Buna göre Cezayir ele geçirildikten sonraki yıllarda Fransa'nın toplam ticaretinin içerisinde önemli bir paya sahip olmadığı görülmektedir. Ancak yıllar ilerledikçe Fransa'nın en önemli ticari partnerlerinden birisi olan Cezayir, özellikle 1930'lu yıllara gelindiğinde Fransa'nın en çok ithalat ve ihracat yaptığı ülkeler, sömürgeler ve himayesindeki bölgeler arasında ilk sıralarda yer almıştır. Sadece sömürgeler içerisindeki payına bakıldığında ise 1938 yılında ithalatta %38,8 ve ihracatta %45'lik payı ile Fransa'nın bütün sömürgeleri içerisinde çok önemli bir konumda olduğunu göstermektedir.

Bu çalışmada elde edilen üçüncü sonuç ise, ticareti yapılan ürünlerle ilgilidir. Buna göre Cezayir'den endüstriyel hammadde ve gıda ürünleri ithal eden Fransa, karşılığında mamul mal ihraç etmiştir. Ürün bazında bakıldığında 1840-1938 yılları arasında Fransa'nın Cezayir'den en çok ithal ettiği ürünler yün, hayvan, tahıl ve şaraptır. Ancak özellikle şarap, 1880'li yıllardan itibaren ön plana çıkmaya başlamıştır. Fransa'nın Cezayir'e en çok ihraç ettiği ürün ise pamuklu kumaştır.

ham pamuk-pamuklu kumaş ticareti, Sanayi Devrimi'nin etkisiyle ham pamuk-pamuklu tekstil ürünleri takasının gerçekleştiği Birleşik Krallık ile Hindistan arasında da yaşanmıştır.

KAYNAKÇA

- Boucher, L. (1886). La Colonisation de Philippeville à Constantine. Rouen.
- Direction Générale Des Douanes. (1831-1895). Tableau Général du Commerce de la France. Paris.
- Direction Générale Des Douanes. (1896-1927). Tableau Général du Commerce et de la Navigation. Paris.
- Direction Générale Des Douanes. (1928). Tableau Général du Commerce. Paris.
- Direction Générale Des Douanes. (1929-1938). Tableau Général du Commerce Extérieur. Paris.
- Ducoudray, G. (1883). Histoire de France et Histoire Contemporaine de 1789 à la Constitution de 1875. Paris: Libraire Hachette et C^{le}.
- Le Moniteur. (1793). Gazette Nationale, ou Le Moniteur Universel. No: 169. 18 Juin 1793.
- Poggi, J. (1931). Les Chemins de Fer D'intérêt Général de l'Algérie. Paris.
- Tocqueville, A. (1837a). Deuxième lettre sur Algérie.
- Tocqueville, A. (1837b). Première lettre sur l'Algérie (23 juin 1837).

EKLER

EK-1: Fransa ve Cezayir Dış Ticaret Rakamları, 1831-1938 (Milyon Frank)

YIL	FRANSA		SÖMÜRGELER VE HİMAYESİNDEKİ BÖLGELER ⁶⁶⁶		CEZAYİR	
	İTHALAT	İHRACAT	İTHALAT	İHRACAT	İTHALAT	İHRACAT
1831	513	618	77,4	47,8	2,4	6,8
1836	906	961	71,1	71,8	2,4	13,8
1837	808	758	66,5	79,6	1,5	17,6
1838	937	956	81,7	90,3	1,7	25,3
1839	947	1.003	87,8	85,9	2,8	25,9
1840	1.052	1.011	80,5	95,7	2,5	31,7
1841	1.121	1.065	85,7	105,6	2,7	39,5
1842	1.142	940	89,6	107,3	3,3	44,9
1843	1.187	992	91,8	129,0	2,8	51,1
1844	1.193	1.147	95,6	154,0	2,3	76,6
1845	1.240	1.187	105,4	179,1	3,9	99,4
1846	1.256	1.180	93,7	191,3	3,8	106,7
1847	1.343	1.271	106,5	174,3	5,1	97,1
1848	862	1.153	71,1	119,8	3,4	82,5
1849	1.142	1.423	71,7	157,9	8,0	89,5
1853	1.631	1.861	115,6	205,2	26,3	118,8
1854	1.709	1.788	128,8	200,3	35,5	118,7
1855	1.952	2.027	133,3	242,5	38,8	160,2
1856	2.268	2.320	141,2	230,5	35,8	143,1

⁶⁶⁶ Fransa Gümrükler Genel Müdürlüğü raporlarında ithalat-ihracat rakamlarının bulunduğu ana tablolarda Cezayir, farklı dönemlerde farklı kıta ve sömürge kategorilerinde yer almıştır. Buna göre Cezayir; 1831-1842 yılları arasında “Afrika”, 1843-1882 yılları arasında “Avrupa Dışındaki Fransız Toprakları”, 1884-1889 yılları arasında “Sömürgeleri ve Avrupa Dışındaki Fransız Toprakları”, 1890-1895 yılları arasında “Fransız Sömürgeleri ve Himayesindeki Bölgeler” ve 1896-1938 yılları arasında “Sömürgeler ve Himayesindeki Bölgeler” kategorilerinde yer almıştır. Ancak bu tabloda Cezayir de dâhil olmak üzere, Fransa’nın 1831 yılından itibaren ticaret yaptığı sömürgelerinin ve himayesindeki bölgelerin tamamı, “Sömürgeler ve Himayesindeki Bölgeler” başlığı altında toplanmıştır.

1857	2.236	2.357	155,0	224,4	34,2	125,0
1858	2.035	2.442	159,3	245,8	34,7	132,1
1859	2.148	2.756	158,2	262,6	45,8	165,5
1860	2.392	2.949	165,0	294,9	49,0	194,7
1861	2.720	2.615	179,1	280,2	47,8	171,5
1862	2.541	2.954	157,1	260,4	29,3	160,4
1863	2.707	3.392	162,0	247,9	40,2	162,2
1864	3.407	3.921	173,1	218,3	76,7	141,6
1865	3.527	4.087	170,1	230,4	71,6	150,3
1866	3.845	4.281	178,8	241,9	66,9	150,3
1867	4.031	3.934	176,4	231,0	68,6	150,6
1868	4.258	3.721	189,5	219,6	72,2	143,8
1869	4.009	3.994	183,5	227,0	64,9	150,4
1870	3.498	3.456	168,7	193,5	48,8	127,8
1871	3.953	3.278	195,3	206,3	80,3	132,3
1872	4.502	4.757	264,6	250,1	140,3	157,1
1873	4.576	4.822	275,1	237,0	150,6	160,6
1874	4.422	4.702	225,6	233,5	115,4	160,6
1875	4.462	4.807	229,5	247,2	112,7	168,3
1878	5.089	4.112	233,6	238,8	122,5	155,2
1879	5.579	4.270	241,8	259,1	123,8	171,8
1880	6.113	4.612	254,1	286,7	128,8	193,8
1881	5.096	4.724	219,2	284,8	93,4	194,1
1882	5.962	4.764	245,8	301,0	97,7	208,7
1884	5.239	4.216	240,0	279,2	104,0	182,7
1885	4.930	3.956	288,0	286,4	125,5	191,1
1886	5.117	4.246	272,5	289,3	125,6	205,1
1887	4.943	4.238	277,5	254,1	136,0	166,1
1888	5.187	4.298	309,0	285,2	159,5	186,1
1889	5.320	4.803	350,8	291,4	201,9	191,9
1890	5.452	4.840	378,5	344,4	210,0	209,2
1891	5.938	4.731	342,3	359,8	189,6	222,0
1892	5.136	4.551	373,8	355,6	200,2	210,3
1893	4.952	4.326	338,3	347,9	148,4	201,4
1894	4.795	4.125	416,0	391,1	213,8	217,3
1895	4.920	4.589	430,0	427,7	253,3	222,6
1896	4.929	4.594	381,0	432,6	203,8	244,5
1897	5.138	4.803	420,2	444,5	246,0	235,3
1898	5.583	4.673	441,0	469,0	232,0	244,0
1899	5.848	5.534	503,5	566,4	279,7	282,2
1900	5.989	5.522	399,7	558,2	173,5	276,0
1901	5.606	5.220	438,4	581,5	207,1	275,1
1902	5.699	5.597	507,9	587,8	256,6	288,2
1903	6.080	5.578	524,4	581,5	266,0	304,6
1904	5.722	5.745	528,3	661,5	236,9	330,5

1905	6.062	6.302	500,4	649,9	224,7	345,0
1906	7.090	6.828	575,7	670,0	249,7	373,6
1907	7.875	7.256	659,6	759,7	295,7	414,3
1908	7.180	6.620	650,6	760,1	277,0	418,8
1909	7.857	7.482	715,9	787,8	276,5	420,0
1910	9.103	8.105	978,0	829,0	451,6	461,3
1911	9.810	8.012	951,5	897,4	430,3	514,4
1912	10.294	8.824	938,9	1.022,9	432,5	600,2
1913	10.724	9.260	852,8	1.016,6	336,0	593,2
1914	7.895	6.505	veri yok			
1915	12.827	5.848	1.161,0	784,3	555,8	397,0
1916	23.780	9.272	1.428,3	1.072,3	549,2	572,5
1917	31.024	9.559	2.282,3	1.056,4	699,3	579,6
1918	25.378	7.823	1.668,4	1.088,7	639,3	648,4
1919	41.080	16.523	3.761,2	1.727,9	1.237,3	1.017,9
1920	60.601	36.626	3.848,0	4.463,1	1.086	2.426
1921	28.341	25.244	3.122,0	2.923,4	1.151	1.495
1922	30.394	27.217	2.546,0	3.414,0	1.017	1.793
1923	43.473	41.554	3.507,0	4.676,0	1.332	2.220
1924	55.467	57.170	4.611,0	6.117,0	1.723	2.741
1925	58.797	62.010	5.278,0	7.506,0	1.813	3.101
1926	78.860	77.967	7.659,0	10.206,0	2.752	3.545
1927	54.745	57.254	6.389,0	8.446,0	2.604	3.482
1928	56.429	54.429	6.964,0	9.297,0	2.837	4.023
1929	60.822	52.751	7.192,0	9.715,0	2.993	4.565
1930	53.433	43.502	6.874,0	8.963,0	3.322	4.604
1931	42.601	30.879	6.373,0	7.442,0	3.426	4.016
1932	30.235	20.035	6.323,0	6.284,0	3.296	3.300
1933	28.794	18.772	6.802,0	6.066,0	3.872	3.350
1934	23.397	18.126	5.891,0	5.569,0	2.809	3.107
1935	21.075	15.732	5.482,0	4.931,0	2.333	2.592
1936	25.788	15.745	7.282,0	5.234,0	2.839	2.708
1937	42.961	24.491	10.489,0	6.824,0	3.799	3.302
1938	46.336	31.210	12.534,0	8.436,0	4.864	3.792

Kaynak: Fransa Gümrükler Genel Müdürlüğü raporlarından elde edilmiştir.

Afrika’da Misyon ve Sağlık: Hristiyan Sağlık Dernekleri

Osman ŞAHİN

Dr. , İnönü Üniversitesi, Malatya, Türkiye

osman.sahin@imnonu.edu.tr

0000-0003-2959-241X

Abstract

This study aims to assess the relationship between mission and health care in Africa. Religion and health have been related in many contexts throughout history, from shamans to witch doctors, healers and today's mission hospitals. Although the organic relationship between religion and health in the past is not valid for today, it still exists. For example, the health services provided by religion-affiliated institutions have made significant contributions to the health sector, especially in Africa. During the colonisation of Africa, missions, scattered all over the continent to Christianise Africans in parallel with colonial goals, became important institutions, especially in education and health. A mission station typically consisted of a church, a school and a hospital building. Missionaries emphasised the healing ministry of Jesus Christ and the relevant passages in the Bible, trying to instil in Africans the impression that Christianity was also a source of healing. The churches regarded health services as an integral part of the mission and used the opportunities provided by modern medicine in the Christianisation of Africans for the purposes of the mission. Church hospitals, as the only institutions where Africans could receive health services with modern medical drugs and equipment for many years, were a source of prestige for the missions and contributed to the public's trust in them. Although mission stations lost some of their functions with the independence of African countries, church hospitals continued to exist in the health sector. Today, in many countries in Africa, Christian Health Associations are very active in the health sector. In some countries, these organisations provide health services in cooperation with the official institutions, and in some countries, health services are purchased from health institutions affiliated to these associations. Christian Health Associations continue their activities in African countries in many different ways. In many countries, the state has not yet established a modern health system and needs help and guidance and church missions are there to help. It is understood that mission hospitals, which are an important actor of the colonial process, will continue to exist in the health sector of African countries for many years to come.

Key Words: Christianity, Christian Health Associations, Health and Mission, Mission Hospitals.

Özet

Bu çalışma, Afrika’da Hristiyan misyonerliği ve sağlık hizmetleri arasındaki ilişkiyi değerlendirmeyi amaçlamaktadır. Din ve sağlık tarih boyunca birçok bağlamda ilişki içinde olmuştur. Şamanlardan büyücü doktorlara, din adamı-şifacılar ve bugünün misyon hastanelerine bakarak bunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Geçmişte din ile sağlık arasındaki organik ilişki günümüz için geçerli değilse de bu ilişki hâlâ varlığını sürdürmektedir. Örneğin özellikle Afrika’da din bağlantılı kurumların sağladığı sağlık hizmetlerinin sağlık sektörüne önemli katkıların olduğu bir gerçektir. Afrika’nın kolonileştirilmesi sürecinde kolonyal amaçlara paralel bir şekilde Afrikalıların Hristiyanlaştırılması için tüm kıtaya dağıtılan misyoner kurumlar, özellikle eğitim ve sağlık alanında önemli kurumlar haline gelmiştir. Bir misyon istasyonu tipik olarak kilise, okul ve hastane binalarından oluşmuştur. Misyonerler İsa Mesih’in şifacı özelliğini ve Kitab-ı Mukaddes’te geçen konu ile ilgili pasajları vurgulayarak Afrikalılara Hristiyanlığın aynı zamanda bir şifa kaynağı olduğu izlenimini aşılamaya çalışmışlardır. Kiliseler, sağlık hizmetlerini misyonun ayrılmaz bir parçası olarak görmüş, Afrikalıların Hristiyanlaştırılmasında modern tıbbın sağladığı imkanları misyonun amaçları doğrultusunda kullanmıştır. Afrikalıların uzun yıllar boyunca modern tıbbi ilaç ve araç gereçler ile sağlık hizmeti alabildikleri yegâne kurumlar olarak kilise hastaneleri, misyonlar için bir prestij kaynağı olmuş ve halkın misyonerlere güvenmesine katkıda

bulunmuştur. Afrika ülkelerinin bağımsızlaşmaya başlamasıyla misyon istasyonları birtakım işlevlerini kaybetmiş olsa da sağlık hizmetleri sektöründe kilise hastaneleri varlıklarını sürdürmeye devam etmiştir. Bugün Afrika’da birçok ülkede Hristiyan Sağlık Dernekleri sağlık sektöründe oldukça etkin konumdadır. Bazı ülkelerde bu oluşumlar devletin resmi kuruluşları ile iş birliği içinde sağlık hizmeti sunmakta, bazı ülkelerde bu derneklere bağlı sağlık kurumlarından sağlık hizmeti satın alınmaktadır. Hristiyan Sağlık Dernekleri daha birçok farklı şekilde Afrika ülkelerinde faaliyetlerine devam etmektedir. Birçok ülkede devlet, modern bir sağlık sistemi kurmak için yardıma ve yönlendirmeye ihtiyaç duymakta, kilise misyonları ise bu ihtiyaca cevap vermektedir. Anlaşılan o ki kolonyal sürecin önemli bir aktörü olan misyon hastaneleri daha uzun yıllar Afrika ülkelerinin sağlık sektöründe varlıklarını sürdürmeye devam edecektir.

Anahtar Kelimeler: Hristiyanlık, Hristiyan Sağlık Dernekleri, Misyon ve Sağlık, Misyon Hastaneleri.

Giriş

Tarih boyunca din ve sağlık arasındaki ilişki çeşitli kültürel bağlamlarda kendini göstermiştir. Şamanlar, büyücü doktorlar ve şifacılar, toplumlarına ruhani ve fiziksel bakım sağlamada önemli roller oynamışlardır. Din ve sağlık arasındaki bu ilişki⁶⁶⁷ günümüzde de devam etmekte ve bazı *din-ilişkili* sağlık kuruluşları tıbbi hizmetlerin yanı sıra manevi destek de sunmaktadır.

Eski Yunan, Mısır ve Mezopotamya medeniyetlerinde hastalıklar tanrıların ya doğrudan insanları cezalandırmak için gönderdiği, ya da doğaüstü ruh ve varlıklar aracılığıyla sebep oldukları belalar olarak değerlendirilmiştir. Doğal olarak bu belalardan kurtulmanın yolunun da tanrıları teskin etmekten geçtiği düşünülmüştür. Hatta bazı belirli hastalıkların ve sağlık sorunların giderilmesi için başvurulması gereken belirli tanrı/tanrıçalar vardır. Örneğin kadınların doğum ve kısırlık ile ilgili sağlık sorunları olduğunda Yunan panteonundaki Artemis’e dua edilmiştir.⁶⁶⁸

Hristiyanlık, insanlar sağlığı/şifayı hala büyük oranda dinin bir işlevi olarak gördüğü bir dönemde ortaya çıkmıştır. Bu sebeple başlangıçtan itibaren sağlık ve şifanın Hristiyanlığın önemli bir ögesi olduğu ifade edilir.⁶⁶⁹ Örneğin Harnack, Hristiyanlığın kurtuluş ya da şifa dini ya da ruhun ve bedeninin ilacı olduğunu ifade etmiştir.⁶⁷⁰ Hatta bazıları⁶⁷¹ Hristiyanlığın diğer dinlere karşı başarılı olmasını onun bir şifa dini olarak ön plana çıkmasına bağlar. Hristiyanlığın sunduğu şifa, sadece manevi değil aynı zamanda bedeni ilgilendiren marazlara da yönelik olmuştur. Nitekim Yeni Ahit’te İsa Mesih’in kör, sağır, topal ve cüzzamlılar gibi birçok hastayı iyileştirdiğini anlatan yirmiden fazla⁶⁷² anlatı vardır. Matta 4:24’te İsa “türlü hastalıklara yakalanmış bütün hastaları, acı çekenleri, cinlileri, saralıları, felçlileri” iyileştirir. Yine Matta 8:5-13’te İsa, sadece sözü ile yüzbaşının felçli uşağını iyileştirir. Markos 1: 40-42’de İsa, cüzzamlı bir hastayı, Luka 8:40-47’de ise ona gizlice dokunan bir kadının hekimlerin çare bulamadığı kanamasını iyileştirir. İsa burada “*içinden bir gücün akıp gittiğini*” söyler ve ona kimin dokunduğunu öğrenmek ister. Kadın ona dokunanın kendisi olduğunu söyler. Şifa dağıtmak onda var olan, söz ve dokunma ile etkisini gösteren bir güçtür.

Mesih’in şifa dağıtan özelliği kısmen havarilerine de taşınmıştır. Matta 10:8’de İsa havarilerine hitaben “*hastaları iyileştirin, ölüleri diriltin, cüzzamlıları temiz kılın, cinleri kovun*” demektedir. Bu ifadeler havarilerin de sağaltıcı yetki ile donatıldığına işaret etmektedir. Örneğin Havari Petrus “*Nasıralı İsa Mesih’in adıyla yürü*”⁶⁷³ diyerek doğuştan engelli olan bir kişiyi ayağa kaldırır.

⁶⁶⁷ Jeff Levin, *Religion and Medicine*, New York: Oxford University Press, 2020.

⁶⁶⁸ Abdullah Alakuş, “Eski Yunan’da Din ve Şifa İlişkisi Üzerine bir Araştırma”, *Erciyes Akademi*, C. 35, Özel Sayı, 2021: 562-576, s. 565-567.

⁶⁶⁹ Gary B. Ferngren, “Early Christianity as a Religion of Healing”, *Bulletin of the History of Medicine*, Vol. 66, No. 1, The Johns Hopkins University Press, 1992: 1-15, s.1.

⁶⁷⁰ Adolf Harnack, *The Mission and Expansion of Christianity in the First Three Centuries*, (Çev. James Moffatt), Harper and Row, USA, 1972, s. 109.

⁶⁷¹ Vivian Nutton, “From Galen to Alexander, Aspects of Medicine and Medical Practice in Late Antiquity,” *Symposium on Byzantine Medicine*, (Ed. John Scarborough) Dumbarton Oak Papers, No. 38, Washington D.C., 1984, s. 5.

⁶⁷² Ferngren, “Early Christianity as a Religion of Healing”, s. 2.

⁶⁷³ Elçilerin İşleri 3:6-10.

Kutsal metinlerde yer alan sağlık ve şifa ile ilgili ifadeler ilk iki hatta üç yüzyıl içerisinde yazılan eserlerde pek rastlanmaz. Bu tarihlerde yazan kilise babaları İsa ve havarilerinin bu sağaltıcı güce sahip olduklarını ikrar eder, ancak kendi dönemlerinden veya havarilerden sonra herhangi bir piskopos veya rahibin gerçekleştirdiği doğaüstü bir iyileştirme sürecinden bahsetmezler. Ancak IV. yüzyıldan itibaren Hristiyanlığın sağaltıcı gücünün yeniden ön plana çıktığı görülmektedir. Hristiyanlığın Roma'nın resmi din olmasının bunda etkili olduğu düşünülebilir. Muhtemelen önceki süreçte kilise babaları, apolojetik argümanlarla aklın kabul edemeyeceği mucizevi olayları ön plana çıkarmaktan sakınmıştır. Ancak Hristiyanlık devletin resmi dini olduktan sonra bu tür çekincelere gerek kalmamış, aksine bu argümanlar dini yaymak için kullanılmıştır. Hatta daha önceleri pagan tanrılara ait olan şifa sunak ve mabetleri Hristiyanlığın bünyesine dahil edilmiştir. Şifacı pagan tanrıların yerini, İsa'nın sağaltıcı gücünü miras alan azizler ve onların türbe-mezarları almıştır.⁶⁷⁴

Kitabı Mukaddes'te bazılarında burada atıfta bulunulan sağlık ve şifa ile ilgili ifadeler zamanla Hristiyanlıkta "hasta yağlama" sakramentinin ortaya çıkmasına da yol açmıştır. Hasta yağlama sakramenti, rahip veya piskopos tarafından ağır bir hastalığa yakalanan veya ölmek üzere olan hastanın okunmuş yağ ile mesh edilmesi ve onun için şifa dilenmesidir.⁶⁷⁵ Bunun yanı sıra, Mesih'in şifacı yönüne vurgu ile yaşlı ve hastalara bakmak için kiliseler tarafından kurulan hastaneler ve benzeri kurumlar Hristiyanlığın modern tıp ile yakından ilişki içinde olmasına yol açmıştır.

Hristiyan Misyonlarında Sağlık Hizmetleri

Misyonerlerin insanların sağlık sorunlarını çözmeleri onların halk nezdindeki değerini arttırmıştır. Midena, "tıbbi misyonerlerin hem Batı biliminin hem de Hristiyanlığın öncüsü konumunda olduğu" görüşünün 1880'lerde biyotibbin yükselişe geçmesi ile yayıldığını belirtir. Bu durum, misyon topluluklarını 19. ve 20. yüzyılda daha çok sağlıkçı misyoner istihdam etmeye teşvik etmiştir. 1852 yılında dünya çapında tahminen on üç Avrupalı tıbbi misyoner varken, 1890'lara gelindiğinde bu sayı 680'i bulmuş, 1916'da ise sadece Hindistan'da misyoner hastane sayısı 183'ü, dispanser sayısı ise 376'yı bulmuştur.⁶⁷⁶ Avrupalı misyonerlerin gittikleri daha az gelişmiş ülkelerde, insanların herhangi bir çözümden yoksun ve karşısında çaresiz olduğu birçok sağlık sorunu Batı tıp biliminin sunduğu reçeteler ve tedaviler ile çözüme kavuşuyordu. Şüphesiz, insanların çaresiz hastalıklarını mucizevi ilaçlarla çözen bu insanların anlattığı din de yerli insanlar üzerinde oldukça etkili olmuştur.

Sömürge döneminde (19-20. Yy) Afrika'daki Hristiyan misyonları, Hristiyanlığın kıtaya yayılmasında önemli bir rol oynamıştır. Avrupalı misyonerler başlangıçta buraya inançlarını yaymak amacıyla gelmiş ancak kısa süre sonra eğitim ve sağlık hizmetlerini dini faaliyetlerine entegre etmenin önemini fark etmiştir. Sağlık hizmetlerini misyon çerçevesinde sunmak sadece insani kaygılardan değil, aynı zamanda yerel halklar arasında güven ve meşruiyet kazanmayı amaçlayan stratejik düşüncelerden kaynaklanmıştır. Sömürgeciler ile birlikte kıtaya yerleşen misyoner kuruluşlar birçok Afrika ülkesinde sağlık hizmetlerinin sağlanmasında ve gelişmesinde hala çok önemli bir rol oynamaktadır. 20. yüzyılın başlarında misyoner örgütler birçok Afrika ülkesinde ve özellikle kırsal kesimlerde modern tıp hizmetleri sunan yegâne kurumlardı. Tıbbi misyonlar "Sonra onları Tanrı'nın egemenliğini duyurmaya ve hastalara şifa vermeye gönderdi"⁶⁷⁷ şeklindeki ifadeyle uyumlu bir şekilde gelişmiştir.

Hristiyan misyonlarının sağlık hizmeti sağlaması birçok amaca hizmet etmiştir. Tıbbi misyonerler, genellikle yeterli tıbbi bakıma erişimi olmayan yerel halkın acil sağlık ihtiyaçlarını mucizevi ilaçlarla çözüme kavuşturmuştur. Misyonerler çoğu zaman arkalarına aldıkları sömürgeci güçlerin de desteği ile klinikler, hastaneler ve dispanserler kurarak çeşitli hastalıkların tedavisini sağlamış, yerli halka modern tıbbın sunduğu birtakım imkanları sunmuştur. Sağlık hizmetleri, insanları Mesih'e inandırmak için bir misyon yöntemi olarak kullanılmıştır. Sağlık hizmeti sunmak inancı yaymanın bir aracı olarak görüldüğünden, pek çok misyonda tüm personelin Hristiyan olması şart koşulmuş ve koğuşlarda ve kilisede düzenli ayinler gerçekleştirilmiştir. Tıbbın şeytanları ve kötü ruhları yenme gücü, Tanrı'nın

⁶⁷⁴ Ferngreen, "Early Christianity as a Religion of Healing", s. 6-12.

⁶⁷⁵ Kürşat Demirci, "Hristiyanlık", İslam Ansiklopedisi, C. 17, TDV, 2018: 348-353, s. 350.

⁶⁷⁶ Daniel Midena, "Medical Missionaries and Witch Doctors: Protestant Object Lessons in Biomedicine in Africa and the South Pacific," *Routledge Handbook of Religion, Medicine and Health*, (Ed. Dorothea Lüddeckens ve ark.) London and New York: Routledge, 2022: 258-275, s. 258.

⁶⁷⁷ Luka 9:2.

gücünün bir argümanı ve din değiştirme için güçlü bir motivasyon kaynağı olmuştur. Bu nedenle önleyici sağlık çalışmalarından ziyade ameliyat ve 'mucize' ilaçlar tercih edilen yöntemler olmuştur.⁶⁷⁸ Afrika dinlerinde şifacıların çare bulamadığı sağlık sorunlarına modern tıbbın sunduğu ilaçlar ile çözümler sunan tıbbi misyonerler, bu dinlerin (batıl) inançlarına olan güveni de sarsmışlardır. Hristiyan misyonerlerin temin ettiği sağlık hizmeti, Afrikalıların *batıl inançlarını* yok ederek, onların ihtidasını kolaylaştırmıştır.⁶⁷⁹

Misyoner kuruluşların sunduğu sağlık hizmetleri yerel toplulukların güvenini kazanmanın bir aracı haline gelmiştir. Misyonerler tıbbi yardım sunarak, Hristiyanlaştırmaya çalıştıkları insanlarla daha kolay ve daha etkili bir ilişki kurabilmiştir. Bu yaklaşım yerel halk ile misyonerler arasındaki bariyerlerin yıkılmasına yardımcı olmuş ve misyon faaliyetlerine karşı daha hoşgörülü veya tavizkar bir ortam sağlamıştır. Sıradan bir misyon istasyonu kilise ve okulun yanı sıra bir hastane binasını içerecek şekilde inşa edilmiştir. Bugün bu kurumların devamı niteliğindeki kurum ve kuruluşlar Afrika'da sağlık sektöründeki en aktif sivil toplum örgütleridir.⁶⁸⁰

Sağlık hizmetlerinin misyoner kuruluşlar tarafından sağlanması misyonerlerin Afrika'daki varlıklarının meşrulaştırılmasına da yardımcı olmuştur. Yerel dini ve siyasi oluşumların son derece zayıf olduğu bir alan olan sağlık alanı, tıbbi misyonerlerin çok fazla tepki çekmeden kabul edilmelerine imkân tanımıştır. Sağlık hizmetleri misyonerlerin hayırsever niyetlerinin somut bir göstergesi haline gelmiş ve bu da sömürge yetkilileri ve yerel liderler tarafından kabul edilmelerini kolaylaştırmıştır.

Bazı kilise hastaneleri sağlık hizmetinin yanı sıra sağlık eğitimi de sağlamıştır.⁶⁸¹ Misyon hastaneleri bünyesinde eğitim programlarının oluşturulmuştur. Bu programlar, sağlık alanına girmek isteyen bireylere kapsamlı eğitim ve uygulamalı eğitim sunmaktadır. Misyon hastaneleri genellikle, istekli sağlık çalışanlarının deneyimli doktorlardan uygulamalı eğitim aldığı dinamik öğrenme ortamları olarak hizmet vermektedir. Bu eğitim yerel sağlıkçıların klinik becerilerinin, eleştirel düşünme yeteneklerinin ve hasta bakımı uygulamalarının geliştirilmesini teşvik eder.

Hristiyan misyonları, sağlık hizmetlerine fiziksel rahatsızlıkların ötesine geçen, ruhsal ve fiziksel iyileşmenin entegrasyonunu vurgulayan bütüncül bir yaklaşımı sıklıkla benimsemiştir. Bütüncül yaklaşımın temelinde, fiziksel ve ruhsal sağlığın birbiriyle bağlantılı olduğunun kabul edilmesi yatar. Bu sebeple tedavi süreci aynı zamanda bir evanjelizasyon süreci olarak değerlendirilir. Örneğin, sağlık hizmeti sunan tıbbi tedavinin yanı sıra manevi danışmanlık, dua ve duygusal destek de sunabilir. İyileşme sürecinde uygun bağlamlarda dini ritüelleri ve uygulamaları sağlık müdahalelerine dahil ederler. Bu ritüeller arasında şifa için dualar, kutsamalar veya sağlık hizmetleri bağlamında uygulanan ayinler yer alabilir.

Hristiyan tıbbi misyonlarının en önemli katkılarından biri bulaşıcı hastalıkların kontrolü alanında olmuştur. Misyon hastaneleri ve klinikleri, Afrika'da sıtma, tüberküloz ve HIV/AIDS gibi hastalıklarla mücadele çabalarının ön saflarında yer almıştır. Örneğin sıtma konusunda, Hristiyan tıbbi misyonlar cibinlik dağıtımı, sıtma ilaçlarının uygulanması ve hastalığın bulaşmasını önlemek için kapalı alanlarda ilaçlama programlarının uygulanmasında etkili olmuştur. Benzer şekilde, tüberkülozla mücadelede de bu misyonlar tarama, teşhis ve tedavi hizmetleri sunarak hastalığın yayılmasını engellemeye ve tedavi sonuçlarını iyileştirmeye yardımcı olmuştur.

Genel olarak, Hristiyan tıbbi misyonlarının Afrika'daki halk sağlığı üzerindeki etkisi derin ve geniş kapsamlı olmuştur. Bu misyonlar, adanmışlıkları, kaynakları ve en savunmasız nüfuslara hizmet etme kararlılıkları sayesinde hastalık yükünü azaltma, sağlık sonuçlarını iyileştirme ve kıtadaki toplulukların refahını artırma konusunda önemli adımlar atmıştır.

Devlet ve Kilise Sağlık Hizmetleri Arasındaki İlişkiler

Günümüzde Hristiyan sağlık kuruluşları, özellikle tıbbi hizmetlere erişimin sınırlı olduğu kırsal ve yetersiz hizmet alan bölgelerde olmak üzere, Afrika'daki sağlık hizmetleri ortamına hayati katkılarda bulunmaya devam etmektedir. Kilise destekli sağlık kuruluşlarının özellikle Sahra Altı Afrika

⁶⁷⁸ A. Green ve ark., "A Shared Mission? Changing Relationships Between Government and Church Health Services in Africa", *International Journal of Health Planning and Management*, Vol 17, Wiley, 2002: 333-353, s. 337.

⁶⁷⁹ Midena, "Medical Missionaries and Witch Doctors".

⁶⁸⁰ Green ve ark., "A Shared Mission?", s. 336.

⁶⁸¹ Green ve ark., "A Shared Mission?", s. 338

lkelerinde uzun bir geçmişi vardır ve günümüzde genel sağlık hizmetlerinde önemli bir paya sahiptirler.⁶⁸² 20. yüzyılın balarında, misyoner örgütler muazzam bir büyüme yaamı ve birçok Afrika lkesi bağımsızlığını kazandığında, bu ülkelerdeki sağlık sistemlerinin önemli bir bileşeni olmuşlardır. Sahra Altı Afrika'da kilise hastaneleri hizmetin önemli bir kısmını sağlamaktadır; rneğin Tanzanya'da tıbbi çalışmaların %43'n, Malawi'de %35'ini ve Gana'da %34'n çeşitli Kiliseler tarafından desteklenen kurumlar sağlamaktadır.⁶⁸³

Hristiyan sağlık kuruluşlarının faaliyetlerinin önemli bir yönü de çeşitli paydaşlarla kurdukları i birliği ve ortaklıklardır. Sağlık hizmeti sunumunun karmaşıklığının farkında olan bu kuruluşlar, nüfusun çeşitli sağlık hizmeti ihtiyaçlarını karşılamak için genellikle hükümetler, sivil toplum kuruluşları (STK'lar), uluslararası kuruluşlar ve yerel topluluklarla yakın i birliği içinde çalışmaktadır. Misyon hastaneleri 1960'larda bazı ülkelerde Hristiyan Sağlık Kuruluşları şeklinde koordinasyon birimleri oluşturmuştur. Bu çerçevede örneğin 1966'da Malawi'de CHAM⁶⁸⁴ (Christian Health Association of Malawi), 1967'de Gana'da CHAG,⁶⁸⁵ 1974'te Lesotho'da CHAL kurulmuştur. Bu, kısmen Dünya Kiliseler Birliği bünyesinde 1968'de Cenevre'de kurulan Hristiyan Medikal Konseyi'nin girişimi ile gerçekleşmiştir. Green, sağlık misyonlarının da önemli bir parçası olduğu STK'ların etkin politika geliştirme sürecine dahil edilmesi gerektiğini, ancak Afrika'da bu sürecin geç gerçekleştiğini belirtir. Ona göre bunun sebebi devletlerin kilise misyonlarının sunduğu sağlık hizmetlerini görmezden gelmeleri ve misyonların ise devlet kurumlarına gvenmemeleridir.⁶⁸⁶

Bağımsızlıklarını kazanan ülkeler doğal olarak ülke topraklarında bulunan kurum ve kuruluşları milliletirmek istemiştir. Kiliseleri yerliletirme süreci 1950'ler ve 1960'lardaki Afrika bağımsızlık hareketiyle aynı döneme denk gelmiştir. Bu yıllarda, köklü kiliseler önemli bir Afrikalılama sürecinden geçerken yabancı misyoner kadrolarını da önemli ölçüde azaltmılardır.⁶⁸⁷ 1962'deki İkinci Vatikan Konsili'nin ardından Roma Katolik Kilisesi misyonlarına bu süreci önemli ölçüde hızlandırmıştır. 1975 yılında özerklik ideallerini savunan Moratoryum hareketi⁶⁸⁸ tüm Batılı misyonerlerin ve kaynakların Afrika'dan çekilmesi çağırısında bulunmuştur.⁶⁸⁹ Kiliseler ise birtakım uluslararası çatı kuruluşlar aracılığıyla otonomluklarını korumayı ve kendi gündemlerini takip edebilecek bir ortam yaratmayı hedeflemişlerdir.

Green, Dünya Kiliseler Birliğinin bir yayınına⁶⁹⁰ atıfla, misyon kuruluşlarının birtakım ikyetlerini dile getirir. Buna göre misyonlar, devlet ile misyon hastanelerinin anlaşmaları olduğu yerlerde bile i birliği düzeyinin genellikle bireylere bağlı olduğundan yakınıyorlar. Örneğin Mulanje (Malawi) Misyon Hastanesi'nin (MMH) raporuna göre "MMH sorumlu olduğu sağlık dağıtım bölgesine iyi hizmet veriyor, ancak hükümete bağlı Mulanje Bölge Hastanesi hala tüm sağlık merkezlerinin denetiminden sorumlu. Hkmet görevi devretmeye hazır değil".⁶⁹¹ Anlaşılan misyon hastanesi devletin kontrolünden rahatsız ve bölgenin yönetim dahil tüm sorumluluğunun kendilerine devredilmesini istiyor.

Green, Hristiyan Sağlık Kuruluşları'nın dışarıdan bakıldığında güçlü bir birlik olarak görüldüğünü ancak kendi aralarında hasta ve muhtemel mühtediler için bir yarıın olduğunu belirtir. Bu rekabet yüzünden bir bölgede farklı kilise/mezhepler tarafından aynı hizmetlerin sunulduğu garip durumlar ortaya çıkabiliyor. Örneğin Uganda'da hem Katolik hem de Protestan Kiliseler hkmet ile ayrı anlaşmalar yapmış ve kendi mekanizmalarını kurmuştur.⁶⁹² Amaç sadece sağlık olsaydı mühtediler

⁶⁸² Green ve ark., "A Shared Mission?", s. 334.

⁶⁸³ Green ve ark., "A Shared Mission?", s. 334-338.

⁶⁸⁴ *Christian Health Association of Malawi*, <https://cham.org.mw/background/>, Eriim Tarihi: 10.03.2024.

⁶⁸⁵ *Christian Health Association of Ghana*, <https://chag.org.gh/>, Eriim Tarihi: 10.03.2024.

⁶⁸⁶ Green ve ark., "A Shared Mission?", s. 339.

⁶⁸⁷ A. Hastings, *A History of African Christianity 1950-1975*, Cambridge, Cambridge University Press, 1979, s. 227.

⁶⁸⁸ Karabo M. Makofane, "The African Initiated Churches as an Embodiment of the Moratorium Debate, Lessons for the Evangelical Lutheran Church in Southern Africa, Central Diocese", *Missionalia*, Vol. 47, No 1, Pretoria, 2019:126-147.

⁶⁸⁹ Green ve ark., "A Shared Mission?", s. 338.

⁶⁹⁰ Asante KO., *Sustainability of Church Hospitals in Developing Countries*, World Council of Churches, Geneva, 1998.

⁶⁹¹ Green ve ark., "A Shared Mission?", s. 342.

⁶⁹² Green ve ark., "A Shared Mission?", s. 342.

için bir rekabetten söz edilmezdi. Hatta Hristiyan Sağlık Kuruluşlarının aynı ülkede kendi müstakil kiliseleri için ayrı anlaşmalar yapmalarına gerek olmazdı. Anlaşılan o ki, sağlık sektörü hala misyon için önemli bir alan olmaya devam etmektedir. Hatta Afrika ülkelerinin içinde oldukları ekonomik zorluklar ve tıp eğitiminin yetersizliği gibi hususlar göz önünde bulundurulduğunda sağlık sektörü misyon çalışmaları için oldukça müsait bir alan olmaya devam edecektir.

Devletlerin ve yerel kaynakların yetersizliği misyonerler için sağlık sektörünü belki de en önemli misyon alanı haline getirmiştir. Bu sayede devletin izni ve hatta bazen maddi/manevi desteğini alarak hastalar ile doğrudan iletişime geçme ve onları etkileme imkanına ulaşabiliyorlar. Geçmişte misyonlar kaynaklarını dışarıdan temin etmek zorundaydı, ancak bugün bazı devletler ile yaptıkları anlaşmalar sayesinde dışarıdan temin etmek zorunda oldukları kaynakları devletten alma imkanına sahiptir. Örneğin Malawi’de 1998’de farklı kiliselerin misyon hastanesi çalışanları devlet tarafından maaşları yatırılmadığı için greve gitmiştir.⁶⁹³ Hristiyan Sağlık Kuruluşları aracılığıyla kilise hastaneleri, ulusal kurumlar ve devlet için uygun ortaklar olarak konumlarını pekiştirmiştir.

1980’lerden önce Afrika’nın birçok ülkesinde kilise destekli sağlık kurumları kamu sektöründen bağımsız bir şekilde çalışmaktaydı. Ancak özellikle 1978’de Dünya Sağlık Örgütü’nün Alma Ata Deklarasyonu ile ülkelerin sağlık sistemlerinde birtakım düzenlemeler yapması öngörülmüştür. Sağlık hizmetlerinin yapılandırılmasında az gelişmiş devlet idarelerinin kiliselerin sağlık hizmetlerinden öğreneceği çok şey vardı. Hem sunulan sağlık hizmetinin içeriği hem de yönetimi konusunda oldukça tecrübeli olan misyoner kuruluşlar, devlet idarelerinin sağlık sektörünü düzenlemesinde örnek alınmıştır. Ekonomileri oldukça zayıf olan devletlerin karşı karşıya kaldığı finansal zorluklar onları başka kaynaklar aramaya sevk etmiştir. Kiliseler bu anlamda devletlerin iş birliğine girdikleri yapılar olarak zaten mevcuttu.⁶⁹⁴

Bazı Afrika ülkelerinin geliştirdiği sağlık sektörü reform politikaları, sağlık hizmeti sunan özel kuruluşları ve bunların çoğunluğunu oluşturan kilise destekli sağlık kuruluşlarını da ilgilendiren birtakım öğeler içeriyordu. Ghana örneğinde⁶⁹⁵ olduğu gibi devletin kilise hastanelerinden hizmet alması, resmi statüye kavuşmaları, otonomlaşmaları ve akreditasyon sistemleri geliştirerek devletin hizmetine sunmaları bu kuruluşların elini güçlendirmiştir.

Kilise destekli sağlık merkezleri, birtakım önemli değişikliklere rağmen Afrika’da sağlık sektöründe hayati bir rol oynamaya devam etmektedir. Bu tıbbi misyonlar, merkezi hükümetin ve seküler STK’ların da içinde bulunduğu daha geniş bir sağlık hizmeti sağlayıcıları grubunun parçasıdır. Bu durum, sağlık hizmeti sağlayıcıları ve politika yapıcıları olarak rollerinin yanı sıra diğer kurumlarla etkileşimleri açısından da sonuçlar doğurmaktadır. İkinci olarak, bu tesislerin çoğu artık uluslararası misyoner gruplardan ziyade ulusal kiliseler veya diğer yerel organlar tarafından sahiplenilmekte, kontrol edilmekte ve işletilmektedir. Son olarak finansman kaynakları değişmiş, paranın büyük bir kısmının misyonlara yardım etmek isteyen insanlardan geldiği bir yapıdan uzaklaşmıştır.⁶⁹⁶

3. Afrika Hristiyan Sağlık Dernekleri Platformu

Afrika’da çeşitli kiliseler tarafından desteklenen sağlık misyonları “Afrika Hristiyan Sağlık Dernekleri Platformu” (ACHAP: Africa Christian Health Associations Platform) çatısı altında birleşmiş ve bütün kıtayı kapsayan bir sivil toplum kuruluşu gibi hareket etmektedir. Afrika’nın birçok ülkesinde 47 farklı sağlık derneğini bir araya getiren platform, hangi kiliseye bağlı oldukları fark etmeksizin Hristiyan sağlık örgütlerinin kuruluşu katılımlarını teşvik etmekte ve üyeliğin faydalarını şu şekilde sıralamaktadır:⁶⁹⁷

- Stratejik bilgilere erişim. Üyelerin sağlık hizmetlerinin geliştirilmesiyle ilgili yeni trendler ve konulardan haberdar olmalarının yanı sıra üyelerin halihazırda mevcut ağlarda bulunan kaynaklara erişiminin sağlanması.

⁶⁹³ Green ve ark., “A Shared Mission?”, s. 342.

⁶⁹⁴ Green ve ark., “A Shared Mission?”, s. 334-335

⁶⁹⁵ “Christian Health Associations of Ghana”, *Republic of Ghana Ministry of Health*, <https://www.moh.gov.gh/christian-health-association-of-ghana/>, Erişim Tarihi: 20.03.2024.

⁶⁹⁶ Green ve ark., “A Shared Mission?”, s. 338-339

⁶⁹⁷ “Membershiip”, *African Christian Health Associations Platform*, <https://africachap.org/membership/>, Erişim Tarihi: 05.03.2024.

- İş fırsatlarına kapı açan konferanslar aracılığıyla bilgi ve deneyim alışverişi için fırsat sağlanması.
- Diğer üyelerle ağ kurma fırsatı.
- Ortak bir sivil toplum girişiminin parçası olmak: daha üst düzeyde sesinizi duyurma, ulusal ve bölgesel kararları etkileme ve bunlara katkıda bulunma fırsatı.
- Daha geniş kapsama alanı; ACHAP ağının bir parçası olarak, kuruluşların kendi genişleme ve nüfuz etme çabalarını desteklemek için Afrika kıtasının daha geniş bölgelerindeki bağlantılara erişilebilir.

2007'de kurulan ACHAP, 2015-2020 Stratejik planında amacını “platform üyeleri arasında ve genel olarak Afrika'da kaliteli sağlık hizmetlerine eşit erişimin sağlanması için Afrika'daki Kilise Sağlık Hizmetlerinin sürekli, etkili ve verimli katılımını teşvik etmek” olarak belirtir. Aynı belgede platformun misyonu ise şu sözler ile ifade edilir: “Mesih'in şifa misyonundan (ministry) ilham alan ACHAP, eşitlik, adalet ve insan onuru rehberliğinde Afrika'da herkes için sağlık hedefiyle çalışmak ve savunuculuk yapmak üzere Kilise ile ilgili sağlık derneklerini ve kuruluşlarını desteklemektedir.”⁶⁹⁸

Hristiyan sağlık kurumları, geçmişte hükümetlerin yanı sıra misyonerler ve uluslararası Kilise işbirlikçileri tarafından fonlanmaktaydı, ancak günümüzde sadece hükümet kanalları tarafından desteklendikleri ifade edilmektedir.⁶⁹⁹ Bu durumun sebebi belirtilmemiş olsa da misyonerlerden ve dışarıdan gelen kaynakların tepki çektiği muhtemeldir. Diğer bir sebep ise hükümetlerin kaynaklarından mahrum kalmamak ve böylelikle daha seküler bir imaj yaratmak olabilir. Bağımsızlık mücadeleleri esnasında dini kurumlar bağlamında da ulusallaşan ülkelerde yabancı/misyoner kaynakların çekilmesi diğer önemli bir etken olmuştur. Ancak bu kurumların finansal raporlarını şeffaf bir şekilde paylaşmadıkları bilinmektedir.⁷⁰⁰ Bu sebeple misyonerlerin parasal desteğinin devam etmediğini söylemek imkansızdır.

Birçok ülkede faaliyet gösterdikleri ve bazı ülkelerde sağlık sektörünün önemli bir bileşeni olan tıbbi misyonlar, resmî kurumlar ve hükümetler tarafından eşit ortaklar olarak kabul edilmemekten yakınmaktadırlar.⁷⁰¹ Birçok ülkede sağlık sektörünün önemli bir bileşeni olan bu tür kurumlar her zaman açık ve net bir şekilde tanımlanmamaktadır. Bazı ülkelerde hükümetlerin onları muhatap kabul etmemesi, izinsiz yapılan çalışmalar veya devletin bu alandaki eksikliği gibi farklı sebeplere dayanabilmektedir. Bu kurumların sağlık hizmetlerinin ne kadarını sunduğu konusunda da oldukça karmaşık figürler ortaya çıkmaktadır. Örneğin bir çalışmada din destekli kurumların sağlık hizmetindeki payı %30 ila %70 arasında rakamlarla ifade edilmektedir.⁷⁰² Bu kurumların neredeyse tamamı Hristiyan tıbbi misyonlarıdır ve özellikle devlet kurumlarının hizmet sunamadığı kırsal ve uzak bölgelerde sağlık sektörü bütünüyle bu kurumların elindedir.⁷⁰³

Afrika'daki Hristiyan Sağlık Dernekleri (Christian Health Associations) bütün kıtada sağlık sorunlarının ele alınmasında önemli bir rol oynamaktadır. Bu dernekler devletlerin sağlık bakanlıkları ile din destekli sağlık kuruluşlar (Hristiyan misyon hastaneleri) arasındaki bağlantıyı sağlamaktadır.⁷⁰⁴ Kökleri misyoner kuruluşlara dayanan ve sağlık hizmetinin yanı sıra dini bir misyona da sahip olan bu dernekler, yetersiz hizmet alan topluluklara sağlık hizmetlerinin sunulmasında kilit oyuncular olarak ortaya çıkmıştır.

Hristiyan Sağlık Dernekleri, hastaneler, klinikler ve sağlık merkezleri de dahil olmak üzere çok çeşitli sağlık tesisleri işletmekte ve genellikle sağlık hizmetlerine erişimi sınırlı olan topluluklar için can simidi görevi görmektedir. Bu tesisler temel birinci basamak sağlık hizmetleri, anne ve çocuk sağlığı hizmetleri, HIV/AIDS bakım ve tedavisi, ruh sağlığı desteği ve çeşitli sosyal yardım programları sunmaktadır. Bu dernekler yalnızca fiziksel rahatsızlıklara değil, aynı zamanda ruhsal ve duygusal

⁶⁹⁸ ACHAP 2015-2020 Strategic Plan, <https://africachap.org/wp-content/uploads/2021/06/ACHAP-Strategic-Plan-2015-2020-1.pdf>, Erişim Tarihi: 10.03.2024.

⁶⁹⁹ ACHAP 2015-2020 Strategic Plan.

⁷⁰⁰ Jill Olivier ve ark., “Understanding the Roles of Faith-Based Health-Care Providers in Africa: Review of the Evidence With a Focus on Magnitude, Reach, Cost, and Satisfaction,” *Lancet Vol. 386*, 2015: 1765-75, s. 1769.

⁷⁰¹ B. Schmid ve ark., *The contribution of religious entities to health in sub-Saharan Africa. Study commissioned by B & M Gates Foundation. Unpublished report. ARHAP*, University of Cape Town, South Africa, 2008, s. 11.

⁷⁰² Olivier ve ark., “Understanding the Roles of Faith-Based Health-Care Providers...”, s. 1767.

⁷⁰³ ACHAP 2015-2020 Strategic Plan, s. 5.

⁷⁰⁴ ACHAP 2015-2020 Strategic Plan, s. 6.

ihtiyaçlara da hitap eden bütüncül bakımın sağlanmasına öncelik vermekte ve misyonlarının merkezinde yer alan şefkat ve kapsayıcılık değerlerini yansıtmaktadır.

Bu dernekler aktif olarak kapasite geliştirme ve eğitim faaliyetlerinde bulunmakta, sağlık okuryazarlığını artırmak ve önleyici sağlık uygulamalarını teşvik etmek için sağlık çalışanlarını ve toplum üyelerini eğitmektedir. Yerel toplulukları güçlendirerek ve kendi kendine yeterliliği teşvik ederek, sürdürülebilir sağlık hizmetleri gelişimine katkıda bulunmaktadır.

Sonuç

Misyon, geleneksel ve doğrudan yöntemlerden ziyade günümüz şartlarına uyarlanan yöntemlerle devam etmektedir ve sağlık alanı özellikle Afrika özelinde misyonun en etkin olduğu alanlardan biridir.

Afrika'nın sağlık hizmeti ihtiyacı ve öz kaynaklarının yetersizliği tıbbi misyonerlere müsait bir alan açmaktadır.

Misyon, sağlık şemsiyesi altında çok daha rahat bir şekilde devam etmektedir. Sağlıkta misyon, dikkatleri çekmeden en çok etkilenebilecek muhtemel mühtedilere ulaşmanın en etkin yollarından biridir.

Sağlık alanındaki misyon faaliyeti, sağlık hizmetinin yanında dini empoze etmekle kalmamakta, gelir sağlayarak sürdürülebilir hatta muhtemelen kar sağlayan ticari bir boyuta kavuşmuştur.

Farklı kiliselerin çeşitli kuruluş ve dernek çatıları altında birleşerek olası çatışmaları önledikleri görülmekte, aralarındaki farklılıklara rağmen misyon söz konusu olunca beraber çalışmaktan çekinmemektedirler.

Sağlık hizmeti en azından hastanelerde seküler bir hizmet olması gerekirken birçok Afrika ülkesinde durum böyle değildir

Hristiyan sağlık sağlayıcıları, sadece geçmişin misyonerlik döneminin sağlık sistemleri kalıntıları değildir. Onlar hala sağlık sektörünün önemli aktörleridir. İlaç tedariki gibi diğer birtakım sağlık sağlayıcılarını da bünyesinde bulunduran ACHAP gibi bir çatı kuruluşu birçok Afrika ülkesinin sağlık kurumu ile kıyaslamak bile mümkün değildir. Afrika ülkeleri tam anlamıyla kendi sağlık sistemlerini kurana kadar, geçmişin misyon istasyonlarının mirasçısı olan bu tür sağlık kuruluşlarının sağlık sektöründeki etkisi devam edecektir.

KAYNAKÇA

- ACHAP 2015-2020 Strategic Plan, <https://africachap.org/wp-content/uploads/2021/06/ACHAP-Strategic-Plan-2015-2020-1.pdf>, Erişim Tarihi: 10.03.2024.
- Alakuş, Abdullah, “Eski Yunan’da Din ve Şifa İlişkisi Üzerine bir Araştırma”, *Erciyes Akademi*, C. 35, Özel Sayı, 2021: 562-576.
- Asante KO., *Sustainability of Church Hospitals in Developing Countries*, World Council of Churches, Geneva, 1998.
- “Christian Health Associations of Ghana”, *Republic of Ghana Ministry of Health*, <https://www.moh.gov.gh/christian-health-association-of-ghana/>, Erişim Tarihi: 20.03.2024.
- Christian Health Association of Ghana, <https://chag.org.gh/>, Erişim Tarihi: 10.03.2024.
- Christian Health Association of Malawi, <https://cham.org.mw/background/>, Erişim Tarihi: 10.03.2024.
- Demirci, Kürşat, “Hristiyanlık”, *İslam Ansiklopedisi*, C. 17, TDV, 2018: 348-353.
- Ferngren, Gary B., “Early Christianity as a Religion of Healing”, *Bulletin of the History of Medicine*, Vol. 66, No. 1, The Johns Hopkins University Press, 1992: 1-15, s.1.
- Green A. ve ark., “A Shared Mission? Changing Relationships Between Government and Church Health Services in Africa”, *International Journal of Health Planning and Management*, Vol 17, Wiley, 2002: 333-353.
- Harnack, Adolf, *The Mission and Expansion of Christianity in the First Three Centuries*, (Çev. James Moffatt), Harper and Row, USA, 1972, s. 109.
- Hastings, A., *A History of African Christianity 1950-1975*, Cambridge, Cambridge University Press, 1979.
- Levin, Jeff, *Religion and Medicine*, New York: Oxford University Press, 2020.
- Makofane, Karabo M., “The African Initiated Churches as an Embodiment of the Moratorium Debate, Lessons for the Evangelical Lutheran Church in Southern Africa, Central Diocese”, *Missionalia*, Vol. 47, No 1, Pretoria, 2019:126-147.
- “Membershiip”, *African Christian Health Associations Platform*, <https://africachap.org/membership/>, Erişim Tarihi: 05:03.2024.
- Midena, Daniel, “Medical Missionaries and Witch Doctors: Protestant Object Lessons in Biomedicine in Africa and the South Pacific,” *Routledge Handbook of Religion, Medicine and Health*, (Ed. Dorothea Lüddeckens ve ark.) London and New York: Routledge, 2022: 258-275.
- Nutton, Vivian, “From Galen to Alexander, Aspects of Medicine and Medical Practice in Late Antiquity,” *Symposium on Byzantine Medicine*, (Ed. John Scarborough) Dumbarton Oak Papers, No. 38, Washington D.C., 1984, s. 5.
- Olivier, Jill, ve ark., “Understanding the Roles of Faith-Based Health-Care Providers in Africa: Review of the Evidence With a Focus on Magnitude, Reach, Cost, and Satisfaction,” *Lancet* Vol. 386, 2015: 1765-75.
- Schmid, B., ve ark., *The contribution of religious entities to health in sub-Saharan Africa. Study commissioned by B & M Gates Foundation. Unpublished report. ARHAP*, University of Cape Town, South Africa, 2008.

OSMANLI AFRİKA'SI

The Importance of Ottoman Archives in the Historiography of North African Countries: An Example of Determining the Date of al-Marj's Reestablishment in the Berka Region

Kuzey Afrika Ülkeleri'nin Tarih Yazımında Osmanlı Arşivlerinin Önemi: Berka Bölgesi'nde Merc'in Yeniden Kuruluş Tarihinin Belirlenmesi Örneği

Abdullah Taha YILDIZ

Dr. , Dumlupınar Üniversitesi, Kütahya, Türkiye

Abdullahtaha.yildiz@dpu.edu.tr

0000-0001-8475-339X

Abstract

The region of Barqa, which constitutes the eastern part of present-day Libya, covers an area of over 800,000 km², occupying more than half of the country's territory. While the majority of the region is located within the Sahara Desert, its northern parts have a relatively mild climate. The region is home to vibrant economic life, thanks to its agricultural suitability and its position on trade routes. After the Islamic conquests, the region experienced a lively economic life, followed by a long period of decline. From the 15th century onwards, it entered a phase of renaissance, which accelerated from the 19th century onwards.

The period when the Ottoman Empire directly linked the administration of the Tripolitania Province to the central government in 1835 is referred to as the Second Governors period. During this period, Ottoman administrators, after subjugating the region, made great efforts for the development of the province through large investments. In the region of Barqa, administered under the name of Benghazi Sanjak, the establishment of the city of al-Marj coincides with this period.

Modern sources mention 1842 as the date of the reestablishment of the city of al-Marj. Travelers who visited the region in the second half of the 19th century mentioned that the reestablishment coincided with the 1845s, but there is also a narrative stating that it was founded at the beginning of the 1850s. However, despite not much time has passed since then, there is no definitive information about the reestablishment of this ancient city, located in the center of the most important agricultural basin in the Barqa region.

Of course, the biggest shortcoming of the information provided is the lack of utilization of the archives of the Ottoman Empire, which administered the region during that period. Indeed, when the Ottoman Archives are examined, it is possible to access records of many significant activities related to the region. Based on these researches, it is seen that the reestablishment of the city of Merc, which can be considered within the scope of investment activities, corresponds to the year 1852.

The significance of the Ottoman Archives emerges prominently in comprehending the modern history of North Africa, and specifically Libya, as they offer access to detailed information, even at the minutest level. Since obtaining correct information forms the basis of establishing and interpreting the connection between events correctly, it is essential for new research on the region to utilize the Ottoman Archives.

Keywords: al-Marj, Barka, Libya, North Africa, Ottoman Archives.

Özet

Günümüz Libya'sının doğusunu oluşturan Berka Bölgesi 800 bin km²'yi aşan yüz ölçümüyle ülkenin yarısından fazla bir alanı kaplamaktadır. Büyük kısmı Büyük Sahra'nın içerisinde yer alan bölgenin kuzey kısımları ise oldukça ılıman bir iklime sahiptir. Tarıma elverişli ve üzerinde bulunduğu ticaret güzergahı sebebiyle canlı bir iktisadi hayatın bulunduğu şehirlere sahiptir. İslam fetihlerinden sonra canlı bir ekonomik hayat ve sonrasında uzunca bir süre fetret devri yaşayan bölgenin 15. Yüzyıldan itibaren yeniden kalkınma evresine girdiği ve 19. Yüzyıldan itibaren ise bunun hız kazandığı görülmektedir.

1835'te Osmanlı'nın Trablusgarp Eyaletinin idaresini doğrudan merkezi hükümete bağladığı döneme İkinci Valiler dönemi denilmektedir. Bu süreçte Osmanlı idarecileri bölgeyi itaat altına aldıktan sonra büyük yatırımlarla eyaletin gelişmesi için çaba harcamışlardır. Bingazi Sancağı adı altında idare edilen Berka Bölgesi'nde ise Merc şehrinin kuruluşu bu döneme denk düşmektedir.

Merc şehrinin yeniden kuruluşu hakkında modern kaynaklarda 1842 tarihi geçmektedir. 19. Yüzyılın ikinci yarısında bölgeyi ziyaret eden seyyahlarda ise yeniden kuruluşun 1845'li yıllara tesadüf ettiğini işaretlen bir anlatı olmakla birlikte 1850'lerin başında kurulduğunu belirten bir rivayet de yer almaktadır. Ancak günümüzde Berka bölgesinin en önemli tarım havzasının merkezinde yer alan bu kadim şehrin yeniden kuruluşuna dair -üzerinden çok geçmemesine rağmen- kesin bir bilgi bulunmamaktadır.

Elbette ki verilen bu bilgilerin en büyük eksikliği bölgenin o dönem idaresini elinde bulunduran Osmanlı Devleti'nin arşivlerinden faydalanmamış olmasıdır. Nitekim Osmanlı Arşivlerinden araştırmaya girildiğinde bölgeye yönelik önemli birçok faaliyetin kaydına ulaşmak mümkündür. Yatırım faaliyetleri kapsamında ele alınabilecek Merc şehrinin yeniden kuruluşunun bu araştırmalar neticesinde 1852 yılına tekabül ettiği görülmektedir.

Genelde Kuzey Afrika, özelde ise Libya'nın modern tarihinin anlaşılması açısından en küçük detaylara kadar bilgi edinme imkanını oluşturan Osmanlı Arşivlerinin kıymeti ortaya çıkmaktadır. Doğru bilgiye ulaşmanın olaylar arasındaki bağlantıyı doğru oluşturma ve doğru yorumlamanın temeli olması hasebiyle bölgeye dair yapılacak yeni araştırmaların Osmanlı Arşivlerini kullanması elzem bir nokta olarak öne çıkmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Berka, Libya, Merc, Kuzey Afrika, Osmanlı Arşivi.

Giriş

M.Ö. 6. Yüzyılda Antik Greklerin yerleşimleriyle bölgede medeniyetin oluştuğu belirtilen Berka bölgesi ismini günümüzde Merc platosundan kurulmuş Barca⁷⁰⁵ şehrinden almaktadır. Uzun yıllar Grek şehir devletleri sonraları Ptolemi ve nihayet Roma İmparatorluğu'nun idaresinde kalan Berka bölgesi Roma idaresi döneminde isyanlar, depremler ve istilalar gibi pek çok sorunla boğuştu.⁷⁰⁶ İslam fetihlerinin Arabistan yarımadası dışına çıktığı sıralarda Berka'da güçlü bir merkezi idare bulunmuyordu.⁷⁰⁷ Hz. Ömer'in hilafeti zamanında Amr b. As'ın Mısır fethinden hemen sonra batıya doğru ilerleyen İslam orduları bölgenin o zaman için ayakta duran tek şehri olan Barca'yı 642 yılında fethetti.⁷⁰⁸ Yüklü bir cizye vermeyi kabul eden şehrin nüfusunun 10 bin civarında ve çevresine göre oldukça müreffeh olduğu fark edilmektedir.⁷⁰⁹

İslam fetihlerinden sonra Berka önceleri bir serhad şehri olarak görev yapmıştır. Fetihlerin batıya ilerlemesi neticesinde serhad özelliğini yitirmiş ancak Kuzey Afrika-Mısır güzergahında önemli bir ticari şehir olma vasfını kazanmıştır. Ayrıca kendi ismiyle anılan bölgenin de başkenti olan Berka şehri deniz ve kara ulaşımının kesiştiği bir nokta olmasından dolayı oldukça müreffeh bir dereceye erişmişti. İslam'ın zuhuru sırasında idari ve iktisadi anlamda bulunduğu zaafiyet durumundan kurtulmuştu. Kendisine bağlı bulunan Ecyne, Bernik, Ecdabiye, Evcile, Sirte ve Veddan'la beraber Orta Afrika'dan gelen malların Akdeniz'e ve Mısır'a ulaştığı büyük bir ticaret güzergahının merkezi konumundaydı. Sadece ticaret değil tarıma elverişli toprakları ve iklimi sayesinde çeşitli tarım ürünleriyle çevresindeki çölden ayrışmakta, hayvan ve tarım ürünleri ihracatında da ön plana çıkmaktaydı. Hicri 4. Yüzyılda

⁷⁰⁵ Herodot, *The History of Herodotus*, çev. George Rawlinson (New York, 1936), 1/352.

⁷⁰⁶ Bukola A. Oyeniye, *The History of Libya*, 2019, 21-27.

⁷⁰⁷ Abdullah Taha Yıldız, *19. Yüzyılda Berka Bölgesinde Yönetim Değişikliği ve Yeni İdarenin Teşekkülü (1800-1879)* (İstanbul: Marmara Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Doktora Tezi, 2023), 47.

⁷⁰⁸ Ebu 'Amr Halife b. Hayyât el-Basrî, *Târîhu Halife b. Hayyât*, thk. Ekrem Ziya el-Ömerî (Beyrut: Daru'l-Kalem, 1397), 144; İbn Fazlullah el-Ömerî, *Mesâlikü'l-ebzar fî memâlikü'l-emsâr* (el-Mecme'u's-Sekâfi, 1423), 5/179-180.

⁷⁰⁹ Ebu'l-Kâsım Abdurrahman b. Abdullah İbn Abdilhakem, *Fütûhu Mısır ve 'l-Mağrib* (Mektebetü's-Sekâfeti'd-Dîniyye, 1415), 197.

İskenderiye'nin verdigi 1 milyon 800 bin dirhemken Berka'nın da 1 milyon dirhem olduğu aktarılmaktadır.⁷¹⁰

Berka'nın bu müreffeh durumu yanında hicri ilk dört asırda güvenlik açısından da son derece mümtaz bir konumda olduğu yine kaynaklarda ifade edilmektedir.⁷¹¹ İlk fetihlerin akabinde yaşanmış olan bazı muharebeler dışında⁷¹² Berka'nın hem düşman müdahalesine uğramadığı hem de İslam dünyası içerisinde çıkan fitnelere karşı kayıtsız kaldığı anlaşılmaktadır. Sahabeden Abdullah b. Amr b. As Berka'nın emniyetini ifade ettiği "Ailesi bulunan bir kimse için Berka'dan daha güvenli ve huzurlu bir bölge bilmiyorum. Eğer Hicaz'da malım olmasaydı Berka'ya yerleşirdim."⁷¹³ sözü bunu ispatlar niteliktedir.

Ancak Berka'nın bu emniyetli ve müreffeh durumu Beni Süleym ve Beni Hilal istilalarıyla son bulmuştur.⁷¹⁴ 11. Yüzyılda Mısır'da bulunan Fatimiler eliyle başlatılan bu istila sonucunda birçok Kuzey Afrika şehri yok olma raddesine gelmişken bu istilayı ilk karşılayan Berka bölgesinde ise şehir namına bir merkez kalmamıştır. Berka şehri de bu göç hareketinden nasibini almıştır.⁷¹⁵

Kaynaklardan edinilen bilgilere göre bu kabileler ticaret ve hac kabilelerini yağmalamaktaydılar. Bu sebeple kabileler suyun bol bulunduğu dağ yolundansa daha emniyetli gördükleri su bulunmayan çöl yolunu tercih etmekteydiler.⁷¹⁶ Emniyetin kaybolmasının yanında 11. Yüzyıldan 15. Yüzyıla kadar yaklaşık 4 asır boyunca bölgede bir şehrin varlığından söz etmek mümkün değildir.⁷¹⁷ Bölgeye gelen bedevi Arapların iskan faaliyeti benzeri bir atılım yapacak istidadı olmadığı kaynaklardaki bilgilerden çıkarılabilmektedir. Tam anlamıyla bir yıkım geçiren Berka bölgesinin tarım, ticaret ve zanaat faaliyetleri bu sebeple uzunca bir süre sekteye uğramıştır.⁷¹⁸

Merc'in Yeniden Kuruluşu

Beni Hilal ve Beni Süleym göçünün yaşandığı 11. Yüzyıldan yaklaşık 4 asır sonra 15. Yüzyılın ikinci yarısında Tâcûrâ Msillâte ve Ziliten'den gelen tüccarlar eliyle Bingazi⁷¹⁹ ve 17. Yüzyılın başlarında Endülüslü muhacirler tarafından kurulan Derne⁷²⁰ şehirleri bölgenin yeniden doğuşunun ilk adımlarıdır. Bu şehirlerin kurulması ile bölgede tarım ve ticaretin oluşması ve bunun getirdiği ekonomik canlılık Trablusgarp'ta bulunan Osmanlı valilerinin dikkatini çekmiştir. 17. Yüzyılın sonlarına doğru Trablusgarp'ta bulunan Osmanlı valilerinin hakimiyetine giren Berka bölgesi 1835'te Trablusgarp'ın doğrudan Osmanlı Devleti hakimiyetine girdiği zamana kadar bu şekilde idare edilmiştir.⁷²¹

⁷¹⁰ Ebu Abdullah Ahmed b. Muhammed İbnü'l-Fakîh, *el-Buldân*, thk. Yusuf el-Hâdî (Beyrut: 'Âlemu'l-Kütüb, 1996), 394.

⁷¹¹ Muhammed b. Ahmed el-Makdîsî, *Ahsenu't-tekâsîm fî ma'rifeti'l-ekâlîm* (Leiden, 1877), 216; *Hududu'l'Alem Mine'l-Maşrik ile'l-Magrib*, çev. Seyyid Yusuf El-Hâdî (Kahire: Dâru's-Sekâfiyye, 1423), 180.

⁷¹² Nadir Özkuyumcu, *Mısır ve Kuzey Afrika'nın Müslümanlar Tarafından Fethi* (Manisa: Kültür ve Turizm Bakanlığı, 2007), 63-65.

⁷¹³ Ahmed b. Yahya el-Belâzûrî, *Fütûhu'l-Buldân* (Beyrut: Dâru Mektebeti'l-Hilâl, 1988), 222; Ahmed b. Yahya el-Belâzûrî, *Fütûhu'l-Buldân, Ülkelerin Fetihleri*, çev. Mustafa Fayda (İstanbul: Siyer Yayınları, 2013), 256; Ebu Abdullah Yâkût b. Abdullah el-Hamevî, *Mu'cemu'l-Büddân* (Beyrut: Dâru Sâdir, 1995), 1/389.

⁷¹⁴ Abdurrahman b. Muhammed İbn Haldun, *Kitâbu'l-İber ve Dîvânü'l-Mübtedei ve'l-Haber Fî Târihi'l-'Arab ve'l-Berber ve Men 'Asarahum Min Zevî's-Şe'ni'l-Ekber*, thk. Halil Şehade (Beyrut: Dâru'l-Fikr, 1988), 6/20.

⁷¹⁵ Helen Chapin Metz (ed.), *Libya A Country Study* (Washington D. C.: Library of Congress Cataloging-in-Publication Data, 1989), 85-86.

⁷¹⁶ Abdullah b. Muhammed el-'Ayyâşî, *er-Rihletu'l-'Ayyâşî*, thk. Sa'îd El-Fâdîlî, Süleyman El-Kureşî (Abu Dabi: Daru's-Süveydi, 2006), 1/202.

⁷¹⁷ Judith Gurney, "Cyrene (Gebel Akhdar, Libya)", *Middle East and Africa: International Dictionary Of Historic Places*, ed. Trudy Ring vd. (New York: Routledge, 1996).

⁷¹⁸ Kuzey Afrika'nın birçok yerleşim yerinin yok olmasına ve ekonomik anlamda gerilemesine sebep olmakla birlikte Beni Süleym ve Beni Hilal göçünün bölgenin kaybettiği dinamizmi tekrar kazandırdığını ifade eden ve olayı bir başka vecheden tahlil eden görüşler de bulunmaktadır. Ahmet Kavas, "Hilâl (Benî Hilâl)", *Türkiye Diyanet Vakfı İslâm Ansiklopedisi* (1998).

⁷¹⁹ Muhammed Mustafa Bâzâme, *Medînetü Bingazî 'abre't-tarih* (Bingazi: Dâru Libyâ, 1968), 244-245.

⁷²⁰ el-'Ayyâşî, *er-Rihletu'l-'Ayyâşî*, 1/204; Charles Feraud, *el-Havliyyâtü'l-Lîbiyye münzû fethi'l-'Arabî hatta'l-gazvi'l-İtâlî*, çev. Muhammed Abdülkerim el-Vâfi (Bingazi: Cami'atu Kâryunus, 1994), 148.

⁷²¹ Yıldız, *Berka Bölgesinde Yönetim Değişikliği*, 58-66.

İkinci Valiler dönemi olarak adlandırılan bu süreçte Osmanlı idarecileri bölgeyi itaat altına aldıktan sonra ise büyük yatırımlarla eyaletin gelişmesi için çaba harcamışlardır. Bingazi Sancağı adı altında idare edilen Berka bölgesi'nde ise Merc şehrinin kuruluşu bu döneme denk düşmektedir.⁷²²

1835 yılında Berka bölgesinin idaresi Bingazi şehri merkezli kurulan Bingazi Sancağı adıyla Trablusgarp vilayetine bağlı olarak doğrudan Osmanlı merkezi hükümetinin kontrolüne geçmiştir. Bölgenin kontrolünü ele alan hükümet Trablusgarp Eyaleti ve Bingazi Sancağı'nda askeri tahkimatını 1840'ların başında tesis ettikten sonra bölgenin iktisadi gelişimi için projeler üretmeye başlamıştır. Yörenin halkının kabul edebileceği ve bölgenin potansiyelini ortaya çıkaracak bazı ıslahat girişimlerinin bu dönemlerden itibaren hayata geçirilmeye çalışıldığı görülmektedir.

Trablusgarp üzerinden hakimiyet sağlanan bu sancak Osmanlı Devleti'nin Afrika kıtasında yer alan son topraklarındandı. Bu nedenle yönetimi ve ıslahı için oldukça özen gösterilmişti. Kalkınma ve yatırım faaliyetleri kapsamında zeytin ağaçlarının ıslahı, tarım arazilerinin kullanıma geçirilmesi⁷²³, yeni yerleşim yerleri oluşturma⁷²⁴, güvenlik amaçlı askeri yapılar inşa etme⁷²⁵, eğitim kurumları ihdas etme, ticari kalkınma amaçlı liman projelerinin hayata geçirilmesi⁷²⁶ gibi pek çok plan ve proje hayata geçirilmeye çalışılmıştır.

Bu anlamda Merc şehrinin yeniden kuruluşu bu kalkınma hamlelerinden biridir. Vergi ıslahı ve ekonomik kalkınma planlarının ortaya konduğu 1840-1849 arasında özellikle Merc havzası önemli bir yer tutmaktadır. Bingazi Sancağı ahalisinin çoğu konar-göçerlerden oluşmaktadır. Sancağın batısında yaşayan halkın çoğunluğu ise yağış alan, bitki örtüsü çeşitli ve tarıma elverişli olan Merc platosu civarında yaşamaktadır. Bu bölgede bulunan göçebe kabilelerin tarıma ısındırılması ve yerleşik hayata geçirilmesi için bölgenin bir merkez olarak kabul edilmesi gerektiği raporlarda ifade edilmiştir.⁷²⁷ Merc platosunda bir bölük piyade ve atlı kuvvetin yerleştirileceği bir karakol ve çevresine bölge ahalisinin yerleşeceği evlerin inşasıyla göçebelerin yerleşik hayata geçirilmesi ve tarımsal üretimin artırılması planlanmıştır.⁷²⁸ Bu karakol inşası Merc şehrinin yeniden kurulmasına giden süreçteki ilk adımdır.

Merc'in Yeniden Kuruluşuna Dair Tarihlerin İncelenmesi

Şehrin yeniden kuruluşu hakkında modern kaynaklarda çeşitli rivayetler yer almaktadır. Bunlardan ilki ve en eski tarihin yer aldığı rivayet şehrin 1842'de kurulduğunu ifade etmektedir. Verilen bu tarihin geriye dönük incelendiğinde ilk olarak 1949 tarihinde basılmış *The Sanusi of Cyrenaica* isimli eserde geçtiği fark edilmektedir. Kaynak belirtilmeyen bilginin yerel bir halk rivayetine dayandığı tahmin edilebilir.⁷²⁹

Bir başka tarihe ise 19. Yüzyılın ikinci yarısında bölgeyi ziyaret eden seyyahların notlarından ulaşılmaktadır. 1860'ta bölgeyi gezen İngiliz seyyah Merc kalesinin o tarihten 15 sene önce kurulan bir bina olduğunu ifade etmektedir. Çevresinde bazı evlerin bulunduğu belirtilen kale 90 atlı ve 50 piyade askere ev sahipliği yapmaktadır. Bir şehir görünümünü andırmayan yerleşimin bu manada 1845'li yıllarda inşa edildiği anlaşılmaktadır. Ancak seyyahın verdiği tarih yaklaşık olarak ifade edilmekte ve net bir bilgi ortaya koymamaktadır.⁷³⁰

Son olarak yine bir başka seyyahın gezisinden elde edilen ve tahmin edilen yeniden kuruluş dönemine en yakın bilgiyi sunan notlarda ise 1850'lerin başlarına işaret edilmektedir. Seyyah Merc havzasında inşa edilmiş kale ve çevresindeki yerleşim yerleri ahali tarafından "medine" olarak isimlendirilen bir yerleşim yerine Ekim 1852'de ulaşmıştır. Notlarda kesin bir tarih verilmese de kalenin ve yerleşim

⁷²² Ayrıntılı bilgi için bkz. Yıldız, *Berka Bölgesinde Yönetim Değişikliği*.

⁷²³ T.C. Cumhurbaşkanlığı Devlet Arşivleri Osmanlı Arşivi BOA, *İrade Meclis-i Vala* (İ.. MVL.), 381/16710.

⁷²⁴ BOA, *İrade Dahiliye* (İ.. DH.), 565/39336.

⁷²⁵ BOA, *İrade Mesail-i Mühimme* (İ.. MSM.), 73/2096.

⁷²⁶ BOA, (İ.. MVL.), 510/23030.

⁷²⁷ BOA, *Haritalar* (HRT), 654,.

⁷²⁸ BOA, *Meclis-i Vala* (MVL), 237/57.

⁷²⁹ Edward Evan Evans-Pritchard, *The Sanusi of Cyrenaica* (Londra: Oxford University Press, 1949), 42.

⁷³⁰ Robert Murdoch Smith - Edwin Augustus Porcher, *History of Recent Discoveries in Cyrene* (Londra, 1864), 19-20.

yerlerinin yeni inşa edildiği bilgisi mevcuttur. Buradan hareketle ise Merc şehrinin yeniden kuruluşun 1850'li yılların başlarında olduğu tahmin edilebilir.⁷³¹

Basılmış ve ulaşılması kolay olan bu bilgiler Merc şehrinin kuruluşuyla ilgili rivayetlerin temelini oluşturmaktadır. Sonradan tarihi yazımda Merc'in ikinci defa kuruluşu özellikle 1842 tarihi tercih edilerek bu şekilde kayıtlara geçmiştir.⁷³² Ancak bu tarihlerin hiçbirisinde kesin bir delil ve net bir kaynak bulunmamaktadır. Günümüzde Berka bölgesinin en önemli tarım havzasının merkezinde yer alan bu kadim şehrin yeniden kuruluşuna dair -üzerinden çok geçmemesine rağmen- kesin bir bilgi modern kaynaklarda bulunmamaktadır.

Elbette ki verilen bu bilgilerin en büyük eksikliği bölgenin o dönem idaresini elinde bulunduran Osmanlı Devleti'nin arşivlerinden faydalanmamış olmasıdır. Nitekim Osmanlı Arşivlerinden araştırmaya girildiğinde bahsi geçtiği üzere bölgenin imarına yönelik pekçok kayıt yer almaktadır. En son olarak Merc platosuna bir kasrın inşa edilmesi hakkında bir plan hazırlanmıştır. Hazırlanan plana göre 22 Kasım 1851 tarihinde keşif defteri oluşturulan Merc va Lâli (Kaykab) karakollarının 50 süvari ve 100 piyade askeri mevcudiyetine sahip olması hesaplanmıştır. Yapımına ise Şubat 1852'de başlanması öngörülmektedir.⁷³³ İnşaatın belirlenen tarihte başlayıp 1852 yılının yaz mevsimine doğru sona erdiği ve kasırlara müdür ataması yapıldığı da görülmektedir.⁷³⁴

Sonuç

Çalışmada bahsedildiği üzere Merc'in kuruluş tarihi, tarih kitapları ve bazı seyyahların notlarına dayalı bilgiler merkezinde kaydedilmiştir. Ancak birden fazla kaynakta farklı tarihlerin verildiği görülmektedir. Bunların doğruluğunu da tespit etmek yerel kayıtların bulunmamasından dolayı problemlidir. Bu noktada Osmanlı arşiv kayıtlarına ulaşmak gerekmektedir. Genelde Kuzey Afrika, özelde ise Libya'nın modern tarihinin anlaşılması açısından en küçük detaylara kadar bilgi edinme imkanını oluşturan Osmanlı Arşivlerinin kıymeti ortaya çıkmaktadır. Bu kayıtlar gözden geçirildiği vakit ancak o zaman Merc'in yeniden kuruluş tarihinin sağlıklı bir tespitini yapmak mümkün olmaktadır.

Doğru bilgiye ulaşmak olaylar arasındaki bağlantıyı doğru oluşturma ve doğru yorumlamanın temeli olması hasebiyle bölgeye dair yapılacak yeni araştırmaların Osmanlı Arşivlerini kullanması elzem bir nokta olarak öne çıkmaktadır.

⁷³¹ James Hamilton, *Wanderings In North Africa* (Londra: Woodfall And Kinder, 1856), 130-131.

⁷³² Tahir Ahmed Ez-Zâvî, *Mu'cemü'l-buldâni'l-Lîbiyye* (Trablus: Mektebetü'n-Nûr, 1968), 309.

⁷³³ BOA, (MVL), 246/5.

⁷³⁴ BOA, (i.. MVL.), 234/8200.

KAYNAKÇA

- Ayyâşî, Abdullah b. Muhammed el-. *er-Rihletu'l-'Ayyâşî*. thk. Sa'îd El-Fâdilî, Süleyman El-Kureşî. Abu Dabi: Daru's-Süveydi, 1. Basım, 2006.
- Bâzâme, Muhammed Mustafa. *Medînetü Bingazî 'abre't-tarih*. 2 Cilt. Bingazi: Dâru Libyâ, 1968.
- Belâzûrî, Ahmed b. Yahya el-. *Fütûhu'l-Buldân*. Beyrut: Dâru Mektebeti'l-Hilâl, 1988.
- Belâzûrî, Ahmed b. Yahya el-. *Fütûhu'l-Buldân, Ülkelerin Fetihleri*. çev. Mustafa Fayda. İstanbul: Siyer Yayınları, 1. Basım, 2013.
- BOA, T.C. Cumhurbaşkanlığı Devlet Arşivleri Osmanlı Arşivi. *Haritalar (HRT)*. 654.
- BOA, T.C. Cumhurbaşkanlığı Devlet Arşivleri Osmanlı Arşivi. *İrade Dahiliye (İ. DH.)*, 17 Nisan 1284. 565/39336.
- BOA, T.C. Cumhurbaşkanlığı Devlet Arşivleri Osmanlı Arşivi. *İrade Meclis-i Vala (İ. MVL.)*, 19 Haziran 1268. 234/8200.
- BOA, T.C. Cumhurbaşkanlığı Devlet Arşivleri Osmanlı Arşivi. *İrade Meclis-i Vala (İ. MVL.)*, 21 Mart 1274. 381/16710.
- BOA, T.C. Cumhurbaşkanlığı Devlet Arşivleri Osmanlı Arşivi. *İrade Meclis-i Vala (İ. MVL.)*, 05 Kasım 1279. 510/23030.
- BOA, T.C. Cumhurbaşkanlığı Devlet Arşivleri Osmanlı Arşivi. *İrade Mesail-i Mühimme (İ. MSM.)*. 73/2096.
- BOA, T.C. Cumhurbaşkanlığı Devlet Arşivleri Osmanlı Arşivi. *Meclis-i Vala (MVL)*, 24 Temmuz 1267. 237/57.
- BOA, T.C. Cumhurbaşkanlığı Devlet Arşivleri Osmanlı Arşivi. *Meclis-i Vala (MVL)*, 25 Mart 1268. 246/5.
- Bukola A. Oyeniyi. *The History of Libya*, 2019.
- Ebu 'Amr Halife b. Hayyât el-Basrî. *Târîhu Halife b. Hayyât*. thk. Ekrem Ziya el-Ömerî. Beyrut: Daru'l-Kalem, 2. Basım, 1397.
- Evans-Pritchard, Edward Evan. *The Sanusi of Cyrenaica*. Londra: Oxford University Press, 1949.
- Ez-Zâvî, Tahir Ahmed. *Mu'cemü'l-buldâni'l-Libiyeye*. Trablus: Mektebetü'n-Nûr, 1. Basım, 1968.
- Feraud, Charles. *el-Havliyyâtü'l-Libiyeye münzü fethi'l-'Arabî hatta'l-gazvi'l-Îtâlî*. çev. Muhammed Abdülkerim el-Vâfî. Bingazi: Cami'atu Kâryunus, 3. Basım, 1994.
- Gurney, Judith. "Cyrene (Gebel Akhdar, Libya)". *Middle East and Africa: International Dictionary Of Historic Places*. ed. Trudy Ring vd. New York: Routledge, 1996.
- Hamevî, Ebu Abdullah Yâkût b. Abdullah el-. *Mu'cemu'l-Büdân*. 7 Cilt. Beyrut: Dâru Sâdir, 1995.
- Hamilton, James. *Wanderings In North Africa*. Londra: Woodfall And Kinder, 1856.
- Herodot. *The History of Herodotus*. çev. George Rawlinson. 2 Cilt. New York, 9. Basım, 1936.
- İbn Abdilhakem, Ebu'l-Kâsım Abdurrahman b. Abdullah. *Fütûhu Mısır ve 'l-Mağrib*. Mektebetü's-Sekâfeti'd-Dîniyye, 1415.
- İbn Haldun, Abdurrahman b. Muhammed. *Kitâbu'l-'İber ve Dîvânu 'l-Mübtedei ve 'l-Haber Fî Târîhi'l-'Arab ve 'l-Berber ve Men 'Asarahum Min Zevi's-Şe'ni'l-Ekber*. thk. Halil Şehade. 8 Cilt. Beyrut: Dâru'l-Fikr, 2. Basım, 1988.
- İbnü'l-Fakîh, Ebu Abdullah Ahmed b. Muhammed. *el-Buldân*. thk. Yusuf el-Hâdî. Beyrut: 'Âlemu'l-Kütüb, 1. Basım, 1996.
- Kavas, Ahmet. "Hilâl (Benî Hilâl)". *Türkiye Diyanet Vakfı İslâm Ansiklopedisi*. 1998. Erişim 15 Temmuz 2024. <https://islamansiklopedisi.org.tr/hilal-beni-hilal>
- Makdîsî, Muhammed b. Ahmed el-. *Ahsenu't-tekâsîm fî ma'rifeti'l-ekâlîm*. 1 Cilt. Leiden, 1877.
- Metz, Helen Chapin (ed.). *Libya A Country Study*. Washington D. C.: Library of Congress Cataloging-in-Publication Data, 4. Basım, 1989.
- Ömerî, İbn Fazlullah el-. *Mesâlikü'l-ebsar fî memâliki'l-emsâr*. 27 Cilt. el-Mecme'u's-Sekâfî, 1. Basım, 1423.
- Özkuyumcu, Nadir. *Mısır ve Kuzey Afrika'nın Müslümanlar Tarafından Fethi*. Manisa: Kültür ve Turizm Bakanlığı, 2007.
- Hududu'l'Alem Mine'l-Maşrik İle'l-Magrib*. çev. Seyyid Yusuf El-Hâdî. 1 Cilt. Kahire: Dâru's-Sekâfiyye, 1423.
- Smith, Robert Murdoch - Porcher, Edwin Augustus. *History of Recent Discoveries in Cyrene*. Londra, 1864.
- Yıldız, Abdullah Taha. *19. Yüzyılda Berka Bölgesinde Yönetim Değişikliği ve Yeni İdarenin Teşekkülü (1800-1879)*. İstanbul: Marmara Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Doktora Tezi, 2023.

Issues Related to the Shipping of African Pilgrims via Sawākin and Health Executions in the Ottoman (19th and 20th Centuries)

Osmanlı'da Afrikalı Hacıların Sevâkin Üzerinden Sevkine Dair Meseleler ve Sağlık Uygulamaları (19. Ve 20. Asırlar)

İsa GÖKGEDİK

Dr. , Dumlupınar University, Kütahya, Türkiye

isa.gokgedik@dpu.edu.tr

0000-0003-1750-1525

Abstract

In history, pilgrimage journeys were as important as today's pilgrimage journeys, with different aspects that had to be taken into account and planned accordingly. In times when transportation facilities were limited and travelling was difficult, the mobility of relocation for pilgrimage or other reasons was of course much longer than the journeys of modern times. The duration of the old journeys, which were a kind of small migration, made journey not a simple relocation movement and constituted the most important aspect of planning. As is the case today, the annual pilgrimages constituted the majority of the interaction and contact between crowded and distant population areas. This interaction and physical contact could cause the spread of infectious diseases and even lead to deaths. Such problems concerning human life and health were important issues that the Ottoman Empire, which ruled over a large geography, had to deal with. In fact, sometimes the situation of the pilgrims could lead to political, economic and social crises. In this study, the situation of Sawākin island, which is at the most critical point of the African pilgrimage journeys, will be analyzed, examples of health issues in which pilgrimage journeys played a leading role in the 19th and 20th centuries based on Ottoman archive documents, and the precautions taken by the Ottomans regarding pilgrims and various health executions (quarantine, social distancing, employment of doctors, etc.) will be given. In addition to the political position of Sawākin, the study will also try to examine the island and its surroundings in terms of social, economic, international position and interaction, local administration, customs and logistics.

Key Words: Ottomans, Pilgrimage, Sawākin, Sudan, Egypt, Health.

Özet

Tarihte hac yolculukları en az bugünküler kadar farklı yönleri düşünülüp hesaba katılması ve buna göre bir planın yapılması gereken önemli bir hareketlilikti. Ulaşım imkanlarının kısıtlı, seyahatin zorlu olduğu dönemlerde hac veya başka sebeplerle gerçekleşen yer değiştirme hareketliliği elbette modern zamanlardaki yolculuklardan çok daha uzun sürmekteydi. Bir nevi küçük bir göç olan eski yolculukların süresi, seyahati basit bir yer değiştirme hareketi olmaktan çıkarmakta ve planlamanın en dikkate alınması gereken yönünü oluşturmaktaydı. Günümüzde olduğu gibi kalabalık ve birbirinden uzak nüfus bölgeleri arasındaki etkileşim ve temasın ekseriyetini her yıl gerçekleşen hac seyahatleri teşkil etmekteydi. Söz konusu etkileşim ve fiziksel temas bulaşıcı hastalıkların yayılmasına sebep olabilmekte hatta ölümlere yol açabilmekteydi. İnsan hayatını ve sağlığını ilgilendiren bu gibi problemler büyük bir coğrafyaya hükmeden Osmanlı Devleti'nin baş etmesi gereken önemli meselelerdi. Hatta bazen hacıların durumu siyasi, iktisadi ve sosyal krizlere kapı aralayabilmekteydi. Bu çalışmada Afrika hac yolculuklarının en kritik bir noktasında yer alan Sevâkin adasının durumu analiz edilecek, Osmanlı arşiv belgelerine dayanarak 19. ve 20. asırlar içerisinde hac seyahatlerinin baş rol oynadığı sağlık meselelerine dair örnekler verilecek ve Osmanlı'nın hacılara dair aldığı önlemler ve çeşitli sağlık uygulamaları (karantina, sosyal mesafe, doktor istihdamı vb.) gösterilmeye çalışılacaktır. Bununla birlikte çalışma Sevâkin'in siyasi pozisyonunu dikkate almak dışında sosyal, iktisadi, uluslararası konum ve etkileşim, mahalli yönetim şekli, gümrük ve lojistik gibi açılardan da ada ve civarını incelemeye çalışacaktır.

Anahtar Kelimeler: Osmanlı, Hac, Sevâkin, Sudan, Mısır, Sağlık.

Giriş

Binlerce yıldır Hac, ibadet olmasının yanı sıra insanoğlunun önemli seyahat motivasyonlarından biri olmuştur. Öte yandan bakılırsa dini maksatlı yapılan bu seyahatler diğer yolculuklar arasında önemli bir yer işgal etmiştir de denilebilir. Çok uzak coğrafyalardan dini ve kutsal mekanlara yapılan ziyaretler neredeyse hiç kesilmeden günümüze kadar devam edegelmiştir. Tarih içerisindeki yolculukların ise birçok yönden günümüzdekilerden oldukça farklı olduğu aşikardır. Ulaşım araçları, yollar, yol üstündeki imkanlar veya tehditler, konaklama, güvenlik, iâşe ve ihtiyaçlar, varış süresi gibi pek çok husus hem eskiden daha farklı şartları haizdi hem de doğal olarak birbirini etkileyen faktörlerdi. Modern ulaşım araçlarının sağladığı kolaylık eskiye nazaran hacın daha "hızlı" bir yapıya bürünmesine yol açtı. Günümüz şartlarında sadece hazırlık safhasındaki belli aşamalar, tarihteki hac seyahatlerinin aylar ve hatta yıllarca sürmesiyle kıyaslandığında aradaki fark daha iyi anlaşılacaktır. Geçmişte kimi zaman fakir hacılar yolda maddi imkanları tükenince uğradıkları yerlerde çeşitli işlerde çalışmak suretiyle kazandıklarıyla yola devam edebilmişlerdir.⁷³⁵

İslam tarihi boyunca hac seyahatlerinde en önemli unsur genellikle güvenlik olmuştur. Abbasiler zamanında özellikle Karmatî saldırıları, çapulculuk ve bedevi baskınlarına karşı halifeler güvenlik maksatlı organizasyonlar teşkil etmişti. Askeri birlikler ve atlı muhafızlar bu organizasyonun önemli bir parçasıydı. Yol ve köprülerin inşası veya zarar görenlerin tamir ettirilmesi halifenin sorumluluğundaydı. Ayrıca yol boyunca inşa edilen su depoları da buralarda yer alan kale askerlerinin gözetimindeydi. Hac yolunda yaşanan olumsuzluklardan ve güvenlik zafiyetlerinden Afrikalı hacılar da etkilenmiştir.⁷³⁶ Fakat buna rağmen Afrikalı Müslümanların hayatlarında hac her daim ayrı bir konuma sahip olmuştur. Gerek alimlerin gerek Müslüman hükümdarların hac yolculukları bu kimselerin hayatlarının hacdan önce ve hacdan sonra şeklinde değerlendirilmesine sebep olmuştur. Afrikalı hacılar hem etrafındaki insanların hayatlarında derin izler bırakmış hem de kendisinden sonraki Müslümanlara örnek olmuştur. Hatta Mısır, Suriye ve Irak gibi Arap yarımadasına komşu ülkelerin yöneticileri istisnâ olarak hac ibadetini yerine getirirken Afrika'daki bazı yöneticiler yabancı ülke topraklarından geçerek hacca giden ender liderler olmuştur.⁷³⁷ Özellikle Kuzey Afrika'dan olan alimler bu mukaddes yolculukları sırasında veya sonrasında, yaptıkları seyahat hakkında bir kitap yazmayı ihmal etmemişlerdir.⁷³⁸ Hac yolunda çok kalabalık bir kervanla yolculuk etmekle birlikte bol bol sadaka veren ve ihsanda bulunan Mense Musa (1324-25), her ne kadar geniş bir coğrafyayı dolaşmasıyla tanınmış olsa da aslında yolculuğuna hac niyetiyle çıkan meşhur seyyah İbn Battûta,⁷³⁹ Songay sultanı Askiya Muhammed (1495-1497), Muhammed b. Ali es-Senûsî; el-Hâc Ömer; Şeyh Ali Nureddin Yeşrutî gibi Afrika kıtasından olan isimlerin hac seyahatleri tarihte en çok bilinenlerden bazılarıdır.⁷⁴⁰

Afrikalı hacıları bu mukaddes ibadet için yapılan yolculukta zorlayan faktörler yalnızca güvenlik eksikliği, iktisadi sıkıntılar, susuzluk ve aşırı sıcaklardan ibaret değildi. Kıtaya tasallut olan sömürgeci Avrupalılar da hâkim oldukları bölgelerde hacca engel olmaktadır. Mesela Fransızlar Senegal'de Müridiye tarikatının kurucusu Ahmedu Bamba'yı hac seyahatine hazırlanırken tutukladılar ve Gabon'a

⁷³⁵ Tarihî hac yolculuklarının zorluğunu yüzlerce yıl tecrübe etmiş kimseler olarak bugün Afrikalı Müslümanlar, yaşadığımız yüzyılın konfor ve hızına nispetle günümüzdeki hac yolculuğunun manevi açıdan ne kadar değerli olduğunu tartışmışlardır. Bazıları hacın herkes için farz olduğunda ısrar ederken bazı Batı Afrika Müslümanları, hac yolculuğunun üç defa yapılmadan tam olarak yerine getirilmeyeceği görüşünü benimsemişlerdir. Baz Lecocq, "The Hajj From West Africa From a Global Historical Perspective (19th and 20th Centuries)", *African Diaspora* 5/2 (2012), 191, 209-211.

⁷³⁶ Abdülkerim Özeydin, "Hac (Tarihçe)", *Türkiye Diyanet Vakfı İslâm Ansiklopedisi* (İstanbul: TDV Yayınları, 1996), 14/399.

⁷³⁷ Özeydin, "Hac", 14/400.

⁷³⁸ Lecocq, "The Hajj From West Africa", 192; Suraiya Faroqhi, *Hacılar ve Sultanlar (1517-1638)* (İstanbul: Tarih Vakfı Yurt Yayınları, 1995), 158.

⁷³⁹ İbn Battûta bu meşhur yolculuğunda ilk kez 1325-26 senesinde hac ziyaretinde bulunmuştur ve toplamda altı defa haccetmiştir.

⁷⁴⁰ Ahmet Kavas, "Hac İbadetiyle Taçlanan Afrikalılar", *Din ve Hayat* 3 (2007), 67-68; Mohamadou Aboubacar Maiga, "Hicrî VII-XII. Yüzyıllarda Bilâdüssûdân'dan Hicaz'a Yapılan Hac Yolculukları ve Bölge Üzerindeki İlmî ve Kültürel Etkileri", *Hac ve Hac Seyahatnameleri*, ed. Zehra Gözütok Tamdoğan - Nurettin Gemici, 2024, 157, 160-162, 164-171.

sürgüne gönderdiler (1895). 1896-1900 yılları arasında Ahmedu'nun hacca gitmesine yasak getirdiler.⁷⁴¹ 20. yüzyılın başında tamamına yakını sömürgeleştirilen kıtada Afrikalı Müslümanların hacca gidişleri tam bir çileye döndü. Her şeyden önce tarihî hac güzergahları Fransa, İngiltere, İtalya gibi farklı Hristiyan devletlerin sömürge ordularının işgali altına girmişti. Bu devletler kendi sömürgelerindeki Müslümanların hacca gitmesine müsaade etmedikleri gibi başka sömürgelerden gelen hacıların da kendi sömürgeleri altındaki topraklardan geçmelerini istemiyorlardı. Mesela bugünkü Senegal'den 1907-1911 yılları arasında sadece on bir Senegalli Hicaz'a gidebildi.⁷⁴²

Osmanlı Döneminde Hac

Mukaddes beldenin sorumluluğunu üstlenen Osmanlı padişahları -aynı zamanda halife sıfatıyla⁷⁴³- sadece kendi topraklarından değil Rumeli'den Çin'e, Atlas Okyanusu kıyısındaki Batı Afrika'dan Büyük Okyanus'taki Uzakdoğu adalarına kadar geniş bir coğrafyadan gelen hacıların Haremeyn'de rahat ve güven içinde ibadet edebilmelerini sağlamak zorundaydı. İran ve Hindistan'daki Bâbürlüler gibi başka devletlerin himayesinde yaşamakta olan hacı adaylarının da Hicaz'daki hizmetlerini üstlenen Osmanlı padişahı/halifesi, üzerindeki sorumluluğu yerine getirebilmek için çok sayıda ferman çıkarmıştır.⁷⁴⁴

Osmanlı Devleti'nin omzundaki bu sorumluluk, ona kazandırdığı itibar ve manevi kazancın yanı sıra maddi birtakım külfet ve zorlukları da beraberinde getirmekteydi. Mesela fakir yerlerden gelen hacıların geri dönmeyişi ve dönmeye istekli olmamaları gibi demografik sorunlar,⁷⁴⁵ gidiş geliş sırasında Hintli hacıların bazı limanlarda hakimiyet kuran Portekizliler'e ödeme yaparak yol izni almalarını çözmek gibi diplomatik meseleler Osmanlı hükümetini dahilde ve hariçte zor durumda bırakan konulardı. Vehhâbîlik hareketi de 1800'lü yıllarda hac yollarının tehlikeye düşüren ve bazen kapanmasına sebep olan olaylardandı. Güvenlikten barınmaya, organizasyon için personel istihdamı ve binek araç kiralınmasından alt yapı harcamalarına kadar geniş bir yelpazede Osmanlı Devleti'nin hac için yaptığı harcamalar büyük savaşlar sırasında yapılan harcamaların yarısı veya üçte ikisi büyüklüğe ulaşabilmekteydi.⁷⁴⁶

İran, Babür ve Orta Asya'dan hacıların yolculuklarına, Haremeyn'deki durumlarına ve geri dönmelerine ilişkin pek çok meseleyle Osmanlı Devleti'nin ilgilenmesi gerektiği için Afrika kıtasından gelen hacıların durumu da yine İstanbul'da karara bağlanmaktaydı. Fakat Afrika kıtasından gelen hacılardan Osmanlı belgelerinde az söz edilmesinin sebebi yolcuların, meseleleri belgelere çokça yansıyan diğer bölge hacıları gibi İstanbul'dan değil Kahire'den geçmiş olmalarıdır. Bu nedenle İstanbul'daki arşivlerde haklarındaki kayıtların az olmasından hac seyahatinin güçlüklerine pek az Kuzey Afrikalı'nın katlanmış olduğu sonucu çıkarılmamalıdır.⁷⁴⁷

⁷⁴¹ Ahmet Kavas, "Afrikalı Sultanların Destanlaşan Hac Seyahatleri", *İstanbul Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dergisi* 18 (2008), 95.

⁷⁴² Kavas, "Afrikalı Sultanların Destanlaşan Hac Seyahatleri", 98. Geniş bilgi için bk. 98-102.

⁷⁴³ "Osmanlılar için hac, dünyanın her yerindeki Müslümanlar tarafından Halife olarak tanınma iddialarını yansıtmaya ve daha genel olarak Osmanlı devletinin prestijini artırma fırsatını temsil ediyordu." İsmail Hakkı Kadı - A.C.S. Peacock, *Ottoman-Southeast Asian Relations, Sources from the Ottoman Archives* (Leiden: Brill, 2020), 2/661.

⁷⁴⁴ Osmanlı tebaası olmayan nüfuzlu hacı adaylarına işlerini kolaylaştırmak için yol emri verilir ve geçecekleri yerlerdeki yöneticilerden bu kişilere yardımcı olmaları istenirdi. Başka ülkelerin elçilik heyetleri de resmi görevle hacca gittiklerinde bazı imtiyazlara sahip olurlardı. Abdülkadir Özcan, "Hac (Osmanlı Dönemi)", *Türkiye Diyanet Vakfı İslâm Ansiklopedisi* (İstanbul: TDV Yayınları, 1996), 14/404; Faroqhi, *Hacılar ve Sultanlar*, 44, 141-142.

⁷⁴⁵ Bu sorunlar yeteri kadar sağlanması bir zorunluluk olan alt yapı hizmetlerinden güvenlik ve asayişe kadar çok geniş bir yelpazede düşünülmelidir.

⁷⁴⁶ Osmanlı toprakları dışındaki -özellikle diğer devletleri de ilgilendiren- konular oldukça hassastı ve aksi durumda hacıların bir saldırı sonucu güvenlikleri tehlikeye girebilirdi. Bu sebeple hacıları korumak için donanma hazırlanması gibi büyük masraflar yapmak gerekebiliyordu. Hatta Hindistan hükümdarlarıyla diplomatik ilişkilerin kurulduğu, Osmanlı gemilerinin okyanusa ulaşabilmesi için Süveyş kanalını açmanın gündeme geldiği dahi olmuştur. Ormanın az olduğu bölgelerde gemi inşası pahalı olduğu için gemi kazaları da maliyeti artıran külfetlerdendi. Bununla birlikte yapılan devlet harcamalarının yaklaşık üçte biri Mısır kaynaklarından sağlanmaktaydı. Özcan, "Hac", 14/403-404; Faroqhi, *Hacılar ve Sultanlar*, 182-183; Durmuş Akalın, *Kızıldeniz'de Osmanlı-İngiliz Rekabeti ve Cidde Olayları* (İstanbul: Kesit Yayınları, 2019), 18.

⁷⁴⁷ Faroqhi, *Hacılar ve Sultanlar*, 158.

Şam ve Kahire güzergâhları Osmanlı dönemindeki resmi hac yollarını teşkil etse de Yemen, Basra gibi başka hac güzergâhları da mevcuttu. Yemen ve Basralı hacı adayları Osmanlı'nın denetim ve kontrolünden uzak bir şekilde seyahat ederlerdi.⁷⁴⁸ Arabistan yarımadasının muhtelif yerlerinden yola çıkan hacı kafileleri gibi⁷⁴⁹ Afrikalı Müslümanlar da (Mısır/Kahire hariç) Osmanlı'ya ait herhangi bir resmî kervanın himayesi olmadan Mekke'ye ulaşmaya çalışmaktaydı. Kuzey Afrikalı hacı adayları Kahire'deki resmi kervana katılırlardı ve buraya ulaşımı gemilerle sağlardı. Bundan başka Kuzey Afrika'yı batıdan doğuya aşan bir kervan mevcuttu. Bu kervan yoluyla gelen hacılar Kahire'de mola verdikten sonra yıllık hac kervanına katılabiliyorlardı.⁷⁵⁰ Bununla birlikte Kahire kervanı dışında hacca katılan Afrikalıların da varlığı unutulmamalıdır.⁷⁵¹

Avrupa ile Hindistan arasında seyreden ticari seferler için mühim bir liman noktasında bulunan ve Haremeyn'in dünyaya açılan kapısı durumundaki Cidde özellikle Mısır ve Afrika'nın diğer coğrafyalarından Kızıldeniz yoluyla gelen hacılar için çok önemli bir konumdaydı.⁷⁵² Gayri müslim ülkelerde yaşanan dinî müsamaha, gemi teknolojisindeki gelişmeler, Süveyş Kanalı'nın açılması gibi 18. yüzyılın sonlarından itibaren yaşanan gelişmeler⁷⁵³, eskisiyle kıyaslanamayacak derecede hacı hareketliliğine sebep oldu. Hiç şüphesiz Afrika halklarının hac yolculuğuna olan rağbetinin artmasında bunlardan farklı saikler de söz konusuydu.⁷⁵⁴ Hem Osmanlı hem de Avrupalı devletlerin⁷⁵⁵, söz konusu hareketlilikle önemli bir durak haline gelen Cidde'ye ilgileri giderek arttı.⁷⁵⁶

Afrikalı Müslümanların Hac Güzergâhları ve Sevâkin'in Konumu

Seyahat söz konusu olduğunda yolların geçtiği yerler ve duraklar ile bu yolların ulaştığı liman ve şehirler de haliyle çok büyük bir önemi haizdi. Yukarıda kısmen bahsedilen Cidde'nin durumu bunun için çok yerinde bir örnek teşkil etmektedir. Afrika kıtasının Kuzey ve Doğu taraflarında yaşayan Müslümanlar'ın Hicaz'a ulaşması kıtanın diğer bölgelerinde yaşayanlara nazaran daha kolaydı. Çünkü katedilmesi gereken mesafenin büyük bir kısmı deniz yoluyla geçilebiliyor veya sahili takip eden kıyı üzerinden kara yoluyla yolculuk edilebiliyordu. Bu güzergâh ayrıca Endülüslüler için de geçerliydi. Afrika'nın kuzeyindeki hacı adayları en uzak Mağrib bölgesinden seyahatine başlamış olsalar da İskenderiye'ye gemilerle ulaşıp buradan Kahire hac kervanına intikal edebilmekteydi. Doğu Afrikalı Müslümanlar da Kızıldeniz'in güneyindeki Babülmendeb boğazına kadar geldikten sonra Yemen'e geçerek karadan yola devam etmekteydiler.⁷⁵⁷ Kıtada bu bölgeler haricinde kalan noktalardan hac yolculuğuna çıkanlar ise hem daha uzak bir mesafeyi katetmek hem de dünyanın en büyük çölü olarak bilinen Büyük Sahra'yı geçmek durumundaydılar. Dolayısıyla Afrika'nın batı ve orta kesimlerinden gelen hacı adayları en sıkıntılı yolculukları tamamlamak zorunda idiler.⁷⁵⁸ Bu seyahatte önce Hicaz'a

⁷⁴⁸ Özcan, "Hac", 14/400, 403.

⁷⁴⁹ Özcan, "Hac", 14/400.

⁷⁵⁰ 17. asırda sahillerden yola çıkan Afrikalı hacılar genellikle Malta korsanlarının saldırılarına karşı daha iyi koruma sağlayan Fransız ya da İngiliz gemileriyle yolculuk ediyorlardı. Faroqhi, *Hacılar ve Sultanlar*, 158; Lecocq, "The Hajj From West Africa", 192.

⁷⁵¹ Faroqhi, *Hacılar ve Sultanlar*, 50.

⁷⁵² Kızıldeniz üzerinden vapurla Cidde'ye giden hacı adayları bir iki gün dinlendikten sonra deve veya eşek kervanlarıyla Mekke'ye hareket ediyorlardı. Özcan, "Hac", 14/400; Mustafa L. Bilge, "Cidde", *Türkiye Diyanet Vakfı İslâm Ansiklopedisi* (İstanbul: TDV Yayınları, 1993), 7/524; Akalın, *Kızıldeniz'de Osmanlı-İngiliz Rekabeti ve Cidde Olayları*, 20-21.

⁷⁵³ Mustafa Güler - Abdullah Çakmak, *Osmanlı Hac Organizasyonunda Cidde Konsoloslukları (1840-1916)* (İstanbul: Aktif Yayınevi, 2021), 17-20.

⁷⁵⁴ Lecocq, "The Hajj From West Africa", 190-191.

⁷⁵⁵ Akalın, *Kızıldeniz'de Osmanlı-İngiliz Rekabeti ve Cidde Olayları*, 15-16.

⁷⁵⁶ Güler - Çakmak, *Osmanlı Hac Organizasyonunda Cidde Konsoloslukları (1840-1916)*, 11-12; Özcan, "Hac", 14/400; Nile Green, "The 'Hajj' as Its Own Undoing: Infrastructure and Intagrations on the Muslim Journey to Mecca", *Past & Present* 226 (2015), 193-194, 197-198. Günümüzde olduğu gibi o dönemde de Mekke'ye ulaşmak için Cidde'ye gelenlerin sayısı bir hayli fazla idi. 19. asrın başlarında bu rakamın 100.000 civarında olduğu kaydedilmiştir. Bilge, "Cidde", 7/525.

⁷⁵⁷ Kavas, "Hac İbadetiyle Taçlanan Afrikalılar", 65.

⁷⁵⁸ Bu güzergâhı kullananların yaklaşık 1000'den fazla yerleşim birimini geçerek Hicaz'a ulaştığı dile getirilmektedir. Kavas, "Afrikalı Sultanların Destanlaşan Hac Seyahatleri", 90.

ulaşmak zorluğunu yaşayan Afrikalı hacılar ibadetlerinin tamamlanmasından sonra da memleketlerine dönerken çok büyük bir meşakkatle yüzleşmekteydiler.

Afrikalı hacı adaylarının Hicaz yolundaki önemli durak yerlerinin en merkezî olanları Tinbüktü (Mali), Kayrevan (Tunus), Fizan (Libya) ve Kahire'dir (Mısır).⁷⁵⁹ İslamiyet'in Afrika'da yayılmasından hemen sonra ve çok erken dönemlerden itibaren Afrika'dan Haremeyn'e yapılan hac yolculukları 19. yüzyılın sonlarına kadar bazı sıkıntılı dönemler hariç çok büyük bir değişikliğe uğramadan devam etmiştir. Bu sıkıntılı dönemlerdeki gelişmeler haliyle yeni güzergâh ve durakların oluşmasına sebebiyet vermiştir denilebilir. Mesela Murabıtlar mesafeli durdukları Şîî Fâtımîler'in ülkesinden geçen hac yolunu kullanmayıp hac kabilelerini Yukarı Sudan üzerinden Hicaz'a göndermişlerdir.⁷⁶⁰ Haçlı seferleri esnasında da Mağribli hacılar güzergâhlarını değiştirerek mümkün mertebe sahilden uzak yolları takip edip Kahire'nin güneyinde kalan ve Sa'îd denilen Yukarı Mısır bölgesi üzerinden Haremeyn'e ulaşmaktaydılar. Selahaddin Eyyübî'nin haçlıları yenip Filistin yolunu açmasına rağmen Afrika'nın iç bölgelerinden ve kuzeyinden gelen hacılar daha önce kullanageldikleri yola alıştıkları için asırlarca bu yolu tercihte ısrar ettiler.⁷⁶¹ Sömürgecinin de hac yollarına ve seyahatlerine tesirleri oldukça fazladır. Kavas'a göre

Avrupalıların sömürgecilik faaliyetlerinin başladığı 16. yüzyılda da tarihî hac güzergâhları değişmeye başlamıştı. Çünkü Doğu Afrikalı hacı adayları Portekiz donanmalarının istilasına uğrayan tarihî iskelelerini kullanamaz olmuşlardı. Mısır Memlûkleri ve onların yerini alan Osmanlı Devleti'nin Kuzey Afrika, Kızıldeniz ve Doğu Afrika sahillerinde kurduğu hakimiyet ve nüfuz sayesinde hac seyahatleri 19. yüzyılın sonuna kadar fazla kesintiye uğramadan yapılabilirdi. Ancak sömürgeciliğin kıtanın tamamını kapladığı 20. yüzyılın ilk yıllarından itibaren Hicaza gelmek neredeyse imkânsız hale geldi.⁷⁶²

Susuzluk, kum fırtınası, sıcaklık gibi tabii zorlukların devam etmesi, yağmalanma korkusu ve yukarıda kısmen bahsedilen siyasi krizler dışında 19. asırda Akdeniz'de huzursuzluğu artıran Napolyon Savaşları ve ardından gelen Mısır işgali, Kuzey Afrika'nın Avrupa sömürge devletleri eliyle işgali (Fransa'nın Cezayir -1830- ve Tunus'u -1871- İngilizlerin Mısır'ı -1882- ele geçirmesi), ve Mısır Hıdivi Kavalalı Mehmed Ali Paşa'nın Vehhâbîlerle mücadelesi kadim hac yollarında güven bırakmamış ve Mısır hac kervanını akamete uğratmıştır. Daha tehlikeli hale gelen eski yollar yerini yavaş yavaş başka güzergâhlara bıraktı. Bu alternatiflerden biri de Sevâkin adası idi.⁷⁶³ Özellikle Batı ve Merkezi/Orta Afrika bölgesinden gelenlerin sıklıkla kullandığı ve Büyük Sahra'dan geçen yol (Nijerya-Sokoto-Kano-Kuka-Çad Gölü-Veday-Darfur-Kordofan-Hartum) Sudan'ın en doğusunda Sevâkin'e ulaşmaktaydı.⁷⁶⁴ Sevâkin'in öne çıkaran gelişmelerden biri de her ne kadar ticari ve askeri amaçla inşa edilmiş olsa da yolcu taşımacılığında da kullanılan ve Orta Sahel/Sahil bölgesini doğrudan Kızıldeniz kıyısına bağlayan Sudan demir yoludur.⁷⁶⁵ 1857'de kurulan denizyolu şirketinin taşımacılık faaliyetleriyle Süveyş'ten

⁷⁵⁹ Kavas, "Hac İbadetiyle Taçlanan Afrikalılar", 66.

⁷⁶⁰ İsmail Yiğit, "Murabıtlar", *Türkiye Diyanet Vakfı İslâm Ansiklopedisi* (İstanbul: TDV Yayınları, 2006), 31/153.

⁷⁶¹ "Haçlı seferlerinin şiddetli bir şekilde devam ettiği 12. yüzyılda Mağribli ve Batı Afrikalı hacılar Mısır'ın Sa'îd bölgesindeki Nil nehri kentlerine gelip buradan Kızıldeniz sahilindeki 'Ayzab limanına ulaşıyorlar ve gemilerle karşıya geçiyorlardı. Bazı hacılar bu seyahatleri sırasında beğendikleri Yukarı Mısır bölgesini yurt edinmeye karar verip kendileri için burada köyler kurdular. Fâtımîler döneminde yapılan yoğun propaganda sonucu önemli bir kısmı Şîî mezhebini benimseyen bölge halkı Mağrib'ten ve Batı Afrika'dan hac için gelip daha sonra geri dönmeyen ve yurtlarına yerleşenler sayesinde tekrar Sünniliğe meyil gösterdi ve büyük bir kısmı Maliki mezhebini kabul etti." Kavas, "Afrikalı Sultanların Destanlaşan Hac Seyahatleri", 90-91.

⁷⁶² Kavas, "Hac İbadetiyle Taçlanan Afrikalılar", 65-66.

⁷⁶³ Yıllık beş yüz Afrikalı hacının Sevâkin'e uğradığı, karşıya geçmek için epey bekledikleri ve bu süre zarfında basit işlerde çalıştıkları kaydedilmiştir. Üstelik Sevâkin sadece Müslüman hacılar için değil Kudüs'e gitmek isteyen Etiyopyalı Hristiyan hacılar için de 16. asra dek önemli durak noktasıydı. A.C.S. Peacock, "Suakin: A Northeast African Port in the Ottoman Empire", *Northeast African Studies* 12/1 (2012), 31-32, 43.

⁷⁶⁴ Veday'dan sonra el-Ubeyd-Umdurduman (Ümmüderman)-Berber üzerinden de Sevâkin'e ulaşan bir hat bulunmaktaydı. Karl Kumm, *From Hausaland to Egypt, Through the Sudan* (London, 1910), 162-164.

⁷⁶⁵ Fransız Batı Afrikası'nda, iki şehir toplanma noktası olarak işlev görmüştür: Nijer'de Niamey ve Çad'da Fort Lamy. 1930'lara kadar hacılar çoğunlukla yürüyerek veya binek hayvanlarıyla, Nijerya'da ise bazen trenle el-Ubeyd'deki Sudan demir yolu merkezine, eğer maddi imkânları varsa oradan da trenle Kızıldeniz limanlarına seyahat ediyorlardı. Hacılar Nijerya'ya doğru yolculuklarına devam etmek için önce Niamey'de toplanır, oradaki kara ve demiryollarını kullanır, güneyde Çad Gölü'nün güney kıyısındaki Fort Lamy'de birleşirdi. Buradan yol, el-

Sevâkin'e ve Cidde'ye muntazam bir hareketlilik başlamıştı. Bu hareketlilik Afrika'dan gelen hacı trafiğini Sevâkin üzerinde yoğunlaştırmıştı.⁷⁶⁶ Hac mevsimlerinde Hicaz'a buradan yiyecek götürülmesi, konaklamak için Sevâkin civarında yaşayan bedevilerin imal ettiği hasırların Cidde'ye ulaştırılması, muhtelif unsurların Sevâkin pazarında bulunması burayı ulaşım istasyonu olduğu kadar hacıların ihtiyaçları için de önemli bir merkez konumuna yükseltmekteydi.⁷⁶⁷

Hacıların Sevki ve Hac Sağlığı

Tarihte vuku bulan salgın hastalıkların yayılması genellikle "ulaşım ve hacı taşımacılığının gelişimine bağlı olarak açıklanmıştır."⁷⁶⁸ Bu durum hac seyahatlerine bir de salgın üzerinden bakmayı beraberinde getirmiştir. Avrupa, Kuzey Afrika, Orta Doğu ve Güney Asya arasında artan bağlantılar, aynı zamanda artan ticaret ve Güney Asyalı hacıların taşınması kolera gibi hastalıkların artmasına neden olmuş, bu da hem Avrupalı hem de Osmanlı güçlerinin Müslüman dünyasından gelen yolculara karantina uygulamasına yol açmıştır.⁷⁶⁹ Bilhassa 19. yüzyıldaki gelişmelerle hacı sayılarının çok artması ve yolculukların daha da kalabalıklaşması ticari manada müspet etkileri beraberinde getirmekle birlikte sağlık noktasında devletler için pek çok yeni meseleleri gündeme getirdi. Bundan daha önemlisi ise söz konusu yeni meselelerin uluslararası boyutta ele alınma gerekliliği idi. Fakat bu her zaman iş birliği, karşılıklı iyi niyet ve insanların sağlığını önceleyen saiklerle gerçekleşmedi. Dahası, endüstriyel ölçekte yolcu taşımacılığı, sadece hastalıkları değil potansiyel olarak ideolojileri de yaymış oldu.⁷⁷⁰

Batılı devletler tarafından hacıların durumunun uluslararası bir sağlık meselesi haline getirilmesinden çok önce Osmanlı Devleti'nin bölgedeki sağlık şartlarıyla yakından ilgilendiği bilinmektedir.⁷⁷¹ Yukarıda belirtildiği gibi, 19. yüzyılda hacıların büyük ölçekli ve nispeten hızlı kitlesel taşımacılığı, özellikle buharlı gemilerin devreye girmesi, başta kolera olmak üzere tüm dünyada salgın hastalıkların ortaya çıkmasına yol açmıştı. Bu durum, Osmanlı Devleti'nin girişimiyle hac yolculuğu ve buna bağlı sağlık konularıyla ilgili ilk uluslararası düzenlemelerin yapılmasına ön ayak oldu.⁷⁷² Mesela 19. asrın ortalarında Sevâkin'de doktor ve cerrahların yokluğu bariz bir şekilde hissedildiği için halkın ihtiyaç duyduğu sağlık personelinin tayini ve maaşı meselesi halledilmeye çalışılmıştı. Sevâkin'de halk, çiçek hastalığı karşısında aşı bilen doktor bulamamakta ve bazı hastalıklar sebebiyle vefatlar gerçekleşmekteydi. Hatta usul dışı sağlık uygulamaları da vefata sebebiyet vermekteydi. Zor durumda kalan halk Sudan'a bağlı Tâke'ye gidip Mısır tabiplerine muayene olmakta veya Cidde'ye geçmek durumunda kalmaktaydı. Bu yüzden kan almayı ve aşılamayı bilen, sıcak bir bölge olmasından dolayı coğrafyaya uygun ve gerekli tedavileri yapabilecek doktor ihtiyacı had safhaya ulaşmıştı. Osmanlı makamları cerrah, eczacı gibi gerekli personelin tayini ve maaşlarının ödenmesi meselesini görüşüp karara bağladı (1854).⁷⁷³

19. asırda vebadan daha şiddetli ve sonuçları ağır olan bir hastalık olarak kolera salgınları bütün devletleri önlem alma konusunda harekete geçirmişti. Asya (Hindistan) ve Avrupa'da görülen salgınlar zaman içinde başka yerlere de sıçramakta ve maddi-manevi kayıplara sebep olmaktaydı. Farklı zamanlarda farklı noktalarda zuhur eden hastalık hacıların ibadet maksatlı toplanma yeri olan Hicaz'ı da

Ubeyd'deki Sudan demir yolu merkezine çıkardı. Niamey'den Cidde'ye yolculuk yaklaşık kırk iki gün sürmekteydi. Lecocq, "The Hajj From West Africa", 204, 205, 206.

⁷⁶⁶ Tarig Mohamed Nour Ali, *Osmanlı Sudani, Sevakin'de Türk-İngiliz Rekabeti* (İstanbul: İskenderiye Kitap, 2020), 134-135.

⁷⁶⁷ Nour Ali, *Osmanlı Sudani, Sevakin'de Türk-İngiliz Rekabeti*, 49.

⁷⁶⁸ Abdulvahap Alıcı - Yunus Güler, "Osmanlı Devleti'nin 1863-1879 Kolera Pandemisinde Salgınla Mücadelesi ve Aldığı Tedbirler", *Osmanlı Medeniyeti Araştırmaları Dergisi* 21 (2024), 140.

⁷⁶⁹ Ahmed b. Süveyr el-Cenne İskenderiye'de sekiz gün karantinaya alınmış ve o, seyahatine karşı alınan bu tedbirleri biraz buruklukla karşılamıştı. Fakat dikkat çekici olan Ahmed'in bunları Müslüman dünyasının Avrupa karşısında giderek zayıflamasına bağlamasıydı. Lecocq, "The Hajj From West Africa", 194-195.

⁷⁷⁰ Green, "The 'Hajj' as Its Own Undoing: Infrastructure and Intagration on the Muslim Journey to Mecca", 195-196.

⁷⁷¹ Alıcı - Güler, "Osmanlı Devleti'nin 1863-1879 Kolera Pandemisinde Salgınla Mücadelesi ve Aldığı Tedbirler", 149-150.

⁷⁷² Lecocq, "The Hajj From West Africa", 198.

⁷⁷³ BOA, MVL., 279/15, 6 Muharrem 1271 (29 Eylül 1854); A.MKT.UM., 13 Muharrem 1271 (6 Ekim 1854); A.MKT.NZD., 24 Şevval 1271 (10 Temmuz 1855).

bir şekilde etkilemişti (1838, 1839, 1840, 1846, 1858). Kolera salgınlarının ön önemlisi 1865'te Bombay'da ortaya çıktıktan sonra denizyolu ile Mekke'ye taşındı.⁷⁷⁴ Bunun üzerine Sevâkin, Masavva' ve civar bölgelere de hastalığın ulaştığı⁷⁷⁵ haberleri gelmeye başladı. Osmanlı Devleti Mısır Vilayeti'nden gönderdiği doktorlarla durumu tahkik etti. Ancak, Hicaz'daki yetkililerin gönderdiği yazıdan anlaşıldığına göre yapılan incelemeler sonucunda hastalığın buralara ulaşmadığı anlaşıldı. Buna rağmen, durumun hassasiyetinden ötürü doktorların müzakeresi sonucunda söz konusu bölge, Hindistan ve civardan gelecek olan gemi ve kayıkların sağlık kontrolünden geçmesine karar verildi. Hicaz valisi bir hastalık tespit edilmesi halinde uygulanacak muamelelerin gemilerden elde edilecek gümrük vergisini düşüreceği endişesi taşımasına rağmen gerekli her ne önlem varsa eksiksiz uygulanmasını Osmanlı Devleti'nden talep etti. Buna göre hastalık bulaşmış bir gemi veya kayığın tespiti durumunda bunlar karaya çıkarılmayıp halkla teması engellenecek, Cidde açıklarındaki adada veya dışarıda uygun bir yerde karantina kuralları harfiyen uygulanacaktı. Bu doğrultuda karantina noktasına doktor ve memurlar görevlendirildi, gerekli yiyecekler temin edildi, adada bina bulunmadığı için de çadırlar kurduruldu. Bölgedeki Osmanlı makamları hem sağlık kurallarından taviz vermiyor hem de boş yere gelirlerin azalmasına mahal vermemek için gerekli yoklama ve kontrollerin gemilerde korkuya sebep olmasına fırsat vermiyordu.⁷⁷⁶ Osmanlı Devleti sonraki yıllarda da Mekke'de ortaya çıkan kolera salgınlarında gerekli tedbirlerin alınması hatta bu noktada hızlı hareket edilmesi için var gücüyle çaba göstermişti.⁷⁷⁷

Afrikanlı Hacıların Sevkinde Sağlıkla İlgili Hususların Uluslararası Boyuta Taşınması

19. yüzyılın ikinci yarısında buharlı gemilerin ortaya çıkışının Mekke ve Medine'ye yapılan hac ziyaretlerini bariz bir şekilde artırmış olması bu doğrultuda önlemlerin alınmasını da beraberinde getirmiştir. Zira çok daha uzaktan ve çok daha kalabalık grupların bir araya gelmesi mümkün hale gelmişti. Bu durum hem Osmanlılar hem de Müslümanların yaşadığı bazı coğrafyaları kontrol eden sömürgeci güçler için yeni sorunlar ve fırsatlar ortaya çıkarmıştır. Hacı sayısının artması demek kalabalıkların kontrolü, ibadet sırasında ve öncesinde organizasyonun sağlanması, çeşitli hizmetlerin sunulması, lojistik ve hepsinden önemlisi hastalıkların kontrolü, sağlığa dair önlem ve hizmetler gibi hayati konularda büyük sorunların ortaya çıkması demek oluyordu. Zira ulaşım sırasında gemilerdeki sağlık şartları kolera gibi hastalıklar açısından yüksek risk taşımaktaydı.⁷⁷⁸

19. yüzyılın sonu ve 20. yüzyılın başına doğru Osmanlı Devleti'nin yakından alakadar olmasını gerektiren ve gündemini meşgul eden meseleler çeşitli şekillerde gelişmiştir. Arşiv kayıtlarına yansıyan bu meselelerin uluslararası boyuta taşınarak diplomatik ve siyasi araç gibi kullanılması dikkat oldukça dikkat çekicidir.

1. Geri dönmek istemeyen Sudanlılar, 1888

⁷⁷⁴ Salgınların bu tarihten önce ve sonra dünya üzerindeki seyri, vefat sayıları, salgınların sonuçları, Osmanlı'ya yansımaları ve alınan bazı tedbirler hakkında kısa bilgi için bk. Gülden Sarıyıldız, *Hicaz Karantina Teşkilâtı (1865-1914)* (Ankara: Türk Tarih Kurumu Yayınları, 1996), 1-11.

⁷⁷⁵ Bu salgın sebebiyle çok sayıda hacı Hicaz'da vefat etti ve Süveyş üzerinden İskenderiye'ye dönenlerle hastalık Mısır'a ulaşınca on binlerce ölüm gerçekleşti. Durmuş Akalın, "XIX. Yüzyılda Kızıldeniz'de Avrupalı Güçler ve Osmanlı Hâkimiyeti", *Osmanlı'da Siyaset ve Diplomasi* (İstanbul: Mahya Yayıncılık, 2016), 135.

⁷⁷⁶ BOA, A.MKT.MHM., 349/99, 22 Şaban 1282 (10 Ocak 1866).

⁷⁷⁷ Mekke'ye Dersaadet'ten doğru telgraf hattı olmadığı için salgın hakkında hızlı haber alınamamaktaydı. Cidde Karantina İdaresi'nden yazılan telgrafnâmeler Sevâkin Telgraf Merkezi'nden çekilmekteydi. Fakat bunlar senbuklar vasıtasıyla iletildiği için herhangi bir hava muhalefeti durumunda zamanında gidemiyor ve gecikmeler yaşanıyordu. Halbuki hastalığa karşı alınacak tedbirler noktasında süratli hareket etmek çok önemliydi. Bu yüzden telgrafnâmeleri nakletmesi için Cidde'de bulunan Seddü'l-bahr Korvet-i Humâyûnu'nun haftada bir kere belli bir vakitte Sevâkin'e gitmesi istendi. BOA, Y.MTV., 7/63, 25 Zilkade 1298 (19 Ekim 1881).

⁷⁷⁸ "...başta Kamaran Adası olmak üzere Kızıldeniz'in girişinde karantina istasyonları kuruldu." Kadı - Peacock, *Ottoman-Southeast Asian Relations, Sources from the Ottoman Archives*, 2/661.

Sevâkin'den Râbiğ'e⁷⁷⁹ gelmiş olan Sudanlılar'dan⁷⁸⁰ bazıları hac ibadetini yerine getirmek için Hicaz'a geçtikten sonra memleketlerinde barınamadıkları ve Osman Dikne'nin saldırıları⁷⁸¹ gerekçesiyle ikamet etmek istemişlerdir. Fakat Osmanlı yetkilileri bu kişilerin urban (bedeviler, çöl Arapları) içinde kalmalarını ileride fesada sebebiyet verme ihtimalinden dolayı uygun görmemiştir. Osmanlı, Sudanlılara izin vermeyişini Hicaz'ın asayişini korumak maksadıyla gerekçelendirmektedir. Hatta bu tarihten sonra Sudan halkının benzer şekilde davranmaması için söz konusu Sevâkin sahillerinin muhafazasında görevli Osmanlı gemilerinin daha dikkatli olması ve önce hac niyetiyle gelmiş olmasına rağmen Osman Dikne'nin tacizleri gerekçesiyle dönemeyip⁷⁸² kalmak isteyenlerin Hicaz'dan bir hayli uzaktaki Bingazi'ye sevk edilip orada iskân edilmelerine karar verilmiştir.⁷⁸³ Esasında Afrikalı halkların muhacir veya mülteci olarak Hicaz'a yerleşmelerinde sömürgeciler tarafından topraklarının küçültülmesi temel saiklerden olmuştur.⁷⁸⁴

2. Sevâkin'in geçici (ihtiyati) karantina noktası olarak kullanılması, 1901

Hicaz Sıhhiye Komiseri tarafından Mekke'den Sevâkin'e gönderilen telgrafnâmede bir ay içinde Mekke'de otuz sekiz kişinin koleradan vefat ettiği haber verildi (1891).⁷⁸⁵ Birkaç yıl sonra ise kolera hac mevsiminde zuhur etti (1893). Bu yılın Haziran ayında patlak veren hastalık sadece Mekke'de kırk iki gün boyunca sürdü ve o zamana kadar olan en büyük salgın olarak tarihe geçti. Daha önce görülmemiş derecede şiddetli olan hastalık için kolera yerine "mevt/ölüm" ismi kullanılır haline gelmişti. 1893'teki hastalığın şiddetini artıran faktörlerden biri de o sene hacı sayılarının fazla olmasıydı. Sağlık şartlarının da pek iyi olmadığı bölgede salgın kaynaklı olarak çok sayıda kişi vefat etti. O kadar ki bu oran hacıların yaklaşık 1/6'sına tekabül etmekteydi.⁷⁸⁶

Osmanlı'nın Mısır, Hicaz, Yemen gibi topraklarında belli aralıklarla tehdit oluşturan salgın hastalıklar hareketliliğin de çok olduğu bu coğrafyada bazı tedbirler almayı gerekli kılmaktaydı. Zira hastalık hem 19. yüzyıl içinde belli aralıkla tekrar etmiş hem de 1900 yılında Hindistan'da pek çok yeri etkileyen bir salgın yeniden ortaya çıkmıştı. Diğer dünya devletleri gibi Osmanlı da hızlı bir şekilde gerekli sağlık önlemlerini aldı ve tıp sahasındaki gelişmelere ayak uydurdu. Devlet içinde hemen teşkilatlanmaya gidilmesi ve milletlerarası düzeyde iş birliğinde bulunmaktan çekinmemesi bunun göstergelerindendir. Nitekim sıhhiye meclislerinin oluşturulup karantina uygulamalarının başlaması

⁷⁷⁹ Kızıldeniz'in doğu kıyısında yer alan Râbiğ, Cidde ve Yenbu' şehirleri arasındadır ve Cidde'nin yaklaşık 140 km kuzeyindedir.

⁷⁸⁰ Sudan/Sudanlı ifadesi Osmanlılar tarafından bütün Afrikalılar özellikle Kuzey Afrika dışında kalan coğrafya ve insanların tamamı için kullanılabilmektedir.

⁷⁸¹ Sudan'da Mehdiilik iddiasıyla ortaya çıkan (1881) Muhammed Ahmed'in kayınbiraderi olup onun İngilizlere karşı başlattığı hareketin önemli liderlerindendir. 1885'te Muhammed Ahmed vefat etse de Osman Dikne bir süre daha faaliyetlerine bölgede devam etti. Ömer Kâmil Paşa, *Sûdân-ı Mısırî* (İstanbul: Matbaa-i Ceride-i Askeriye, 1304), 82-84.

⁷⁸² Aksine, Avrupa'nın başı çektiği siyasi krizler sebebiyle Afrika kıtasının doğu kesiminde görülen önceki güvensizliğe nazaran Mehdi Devleti'nin kısa bir süre için bölgeye bir güven getirdiği de dile getirilmektedir. Bununla birlikte Mehdi rejiminin, İslam'ın temel direklerinden biri olarak cihadın haccın yerini aldığı argümanına dayanarak ordularına hacı alma eğiliminde olması halk gibi hacılar üzerinde de bir güvensizlik teşkil etmiş olabilir. Lecocq, "The Hajj From West Africa", 193.

⁷⁸³ BOA, Y.A.RES., 45/31, 21 Rabiulevvel 1306 (25 Kasım 1888).

⁷⁸⁴ Lecocq, "The Hajj From West Africa", 193.

⁷⁸⁵ BOA, Y.PRK.DH., 4/42, 31 Temmuz 1307 (12 Ağustos 1891).

⁷⁸⁶ Vefat edenlerin çok sayıda olması sebebiyle rakamlar değişiklik göstermektedir. Bir batılı kaynak Mekke Emiri Şerif Avnu'r-rafiğ'in 50.000 vefat tahmin ettiğini ileri sürmektedir. Ancak bölgede kolera'nın durumuna dair gözlem ve incelemelerde bulunarak bir rapor hazırlayan Meclis-i Sıhhiye üyelerinden Dr. Kasım İzzeddin hastalıkla mücadele sırasında Emir'le de ortak çalışmıştır ve ona göre kayıtsızların da tahmini olarak ilave edildiği sayıma göre yaklaşık 30.336 vefat gerçekleşmiştir. Mekke ve civarı, Mina, Arafat ve kayıtsızların tahmini rakamından oluşan bu yekuna Medine, Cidde ve Yenbu'daki vefatlar da (2.750) dahil edilince o sene hacca gelen 200.500 kişinin tam olarak 1/6'sına tekabül ettiği anlaşılmaktadır. "Cholera", *The Encyclopaedia Britannica* (New York, 1911), 6/266; 64-85 Kasım İzzeddin, *Mekke-i Mükerrreme'de Kolera ve Hıfzıssıhha* (İstanbul: Mahmud Bey Matbaası, 1327).

gibi bürokratik, hukuki ve sahadaki somut faaliyetler 1838 gibi çok erken bir dönemde başlamıştı.⁷⁸⁷ Sahadaki hastalık durumlarına göre de hüküm ve uygulamalarda anında değişikliğe gidiliyordu.⁷⁸⁸

1900 senesinde bölgedeki doktorlardan alınan haberler hastalığın zaman zaman tekrar ettiğini göstermektedir. İskenderiye Meclis-i Sıhhiye-i Mısıriye doktorlarından Duka Efendi Sevâkin'de şüpheli veba hastalığına yakalanıp vefat edenler olduğunu bildirdi. Üstelik yine bölgeden alınan haberlerden hastalığın Yenbu'a sirayet ettiği ve çoktan beri devam ettiği öğrenildi. Bu yüzden Sıhhiye Nezareti tarafından Masavva' hariç ve Kusayr dahil olmak üzere Afrika'nın Mısır sahillerinden gelecek bütün gemilerin kurallara uygun bir şekilde on gün karantinaya alınmasına karar verildi.⁷⁸⁹

Afrika'dan gelen Sudanlı hacılar dönüşlerinde Tûr Tahaffuzhanesi'ne (karantina ve gözetim yeri) gelerek diğer hacılar gibi standart sağlık muamelesi görmeleri gerekirken bu seneye (1901) mahsus olarak Sevâkin'e gitmeleri istenmişti. Çünkü Tûr'daki tahaffuzhane zaten sağlık açısından yeterliliği eleştirilmekle birlikte⁷⁹⁰ Avrupalı devletler hac organizasyonu ve sağlıkla ilgili meselelerde yaşanan bütün olumsuz gelişmeleri Osmanlı'nın bölgedeki işlerine müdahale için fırsat olarak kullanmaktaydı. Sarıyıldız'ın tespitlerine göre

Osmanlı Devleti arka arkaya gelen kolera salgınları ve sebep olduğu olumsuzlukları yok etmek, hacıların refah ve güvenliğini sağlamak için büyük fedakarlıklarla karantinaları ıslah çabasına girmişken Avrupalı devletler meseleyi sürekli canlı tutarak düzenledikleri sıhhiye konferansları ile tedbirlerin uygulatıcısı rolüyle Hicaz üzerinde hak sahibi olma gayretlerini sürdürmüşlerdir. ... Hicaz'a doğrudan müdahale fırsatı bulamayan güçler buradaki sıhhi duruma fiili müdahale imkânı kazanmak için bir dizi milletlerarası sıhhiye konferansları tertip ederek müdahaleyi hukuki bir zemine oturtmaya çalışmışlardır.⁷⁹¹

III. Paris (1894) ve II. Venedik (1897) sıhhiye konferanslarında düzenlenen mukavelenameler doğrudan doğruya Kızıldeniz, Basra Körfezi ve hacıların ilgili olduğu için Osmanlı makamları Venedik'teki bazı kararların anlaşmada imzası olan taraf devletler⁷⁹² tarafından düzenlenmesi ve değiştirilmesine kadar Afrikalı hacıların Tûr yerine Sevâkin'e gönderilmesini uygun görmüştür.⁷⁹³ Böylelikle hem iç işlerine karışmaya müsait maddelerin tanınmadığı ve değiştirilmesi gerektiği mesajı verilmiş olacak hem de eleştirilerin odağında yer alan Tûr üzerindeki gözler bir süreliğine Sevâkin'e çevrilmiş olacaktır.

⁷⁸⁷ Osmanlı Devleti'nin salgın hastalıklar karşısında gerçekleştirdiği faaliyetler hakkında detaylı bilgi için bk. Sarıyıldız, *Hicaz Karantina Teşkilâtı (1865-1914)*; Gülden Sarıyıldız, *Karantina Teşkilâtının Kuruluşu ve Faaliyetleri 1838-1876* (İstanbul Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Basılmamış Yüksek Lisans Tezi, 1986).

⁷⁸⁸ Mesela İskenderiye'de hastalığın seyrinin yirmi günde değişiklik göstermesiyle yeni bir kararla buradan geleceklerin ilk sağlık merkezinde muayeneye tabi tutulması istenmişti. BOA, A.MKT.MHM., 590/9, 24 Zilhicce 1324 (8 Şubat 1907).

⁷⁸⁹ BOA, A.MKT.MHM., 580/4, 3 Muharrem 1318 (3 Mayıs 1900).

⁷⁹⁰ Tûr Tahaffuzhânesi'nin durumu hakkında detaylı bilgi ve Osmanlı'da yazılan bir rapor için bk. Sarıyıldız, *Hicaz Karantina Teşkilâtı (1865-1914)*, 84-87, 111. BOA, DH.MUİ., 76/40, 9 Rabiulevvel 1328 (21 Mart 1910).

⁷⁹¹ Sarıyıldız, *Hicaz Karantina Teşkilâtı (1865-1914)*, 94-95, 102.

⁷⁹² ABD, Almanya, Belçika, Büyük Britanya, Danimarka, Fransa, Hollanda, İran, İspanya, İsveç/Norveç, İsviçre, Karadağ, Lüksemburg, Portekiz, Romanya, Rusya, Sırbistan, Osmanlı (Türkiye), Yunanistan. Norman Howard-Jones, *The Scientific Background of the International Sanitary Conferences 1851-1938* (Geneva: World Health Organization, 1975), 78.

⁷⁹³ Osmanlı'ya göre Venedik Sıhhiye Konferansı'nda alınan kararlar arasında Süveyş ve oradan Akdeniz'e gitmek üzere Hicaz veya Kızıldeniz limanlarından ayrılan bütün gemilerin Tûr'a mecburi olarak gitmelerine dair olan madde uygulamada adeta Akdeniz'e geçecek hacıların cebren karantinaya alınmaları şekline dönüşmüştür. Artık Kamaran tahaffuzhanesi ıslah edildiğinden hacıların Tûr'da karantina beklemeleri yararsız ve insafsızlık olacaktır. Tûr zaten kurulduğundan beri gerekli şartları sağlayamamıştır. O yüzden ilgili madde hastalık anında Akdeniz'e gidecek hacıların Kamaran'da karantinalarını çıkarmaları, bağlantı olmadan nezaret altında Süveyş Kanalı'ndan geçmeleri şeklinde düzeltilmelidir. Sarıyıldız, *Hicaz Karantina Teşkilâtı (1865-1914)*, 110-111. BOA, MV., 102/9, 8 Muharrem 1319 (27 Nisan 1901).

Kızıldeniz'in kuzeyindeki Tür karantina istasyonunun bir köşesinde Mekke'ye gitmek üzere olan ve karantinalarını bekleyen hacılar. (Adrien Proust, 1892)⁷⁹⁴

3. Sevâkin'i hac yolculuğu için tercih eden devlet adamları

1903 senesinde Darfûr Hâkimi Alî Dinâr diğer Orta Afrika sultanları gibi belli aralıklarla ülkelerinde teşkil ettikleri surre ve kervanları Haremeyn'e göndermemiş bizzat kendisi de adamlarını yanına alarak 100 kişilik bir kabileyle haccetmek üzere Sevâkin'e gelmişti. Osmanlı yetkilileri (Mekke-i Mükerrreme Emâreti ve Hicâz Vilâyeti) Sultan Alî Dinâr'ın Sevâkin'de olduğunu haber alınca Cidde'ye varınca kendisine layık bir şekilde hürmet edileceğini merkeze bildirmişti.⁷⁹⁵

4. Sevâkin'e gönderilen hacıların Cidde'ye iadesi, yapılan masrafın ödenmesi talebi ve Sevâkin'e cebren hacıların gönderilmesi

1907 yılı hac mevsiminde hacıların Sevâkin'e sevki meselesi uluslararası boyutta bir tartışmaya dönüşmüştür. İddiaya göre Osmanlı tebaası ve Suriye vilayetinden olan 150 hacı fakirlik ve sefalet içinde olmaları dolayısıyla kiralanan iki gemiye (senbuk) bindirilerek Sevâkin'den Cidde'ye iade edilmiştir. Buna istinaden Sevâkin yönetimi İngiltere sefareti aracılığıyla kiralanan gemilerin ve yol için yapılan yiyecek-içecek masraflarının bedeli olan yirmi sekiz Mısır altınıyla yüz elli çentin Cidde tarafından ödenmesini talep etti. Osmanlı Sadareti'ne göre konunun İngiltere sefaretiyle görüşülmesi demek İngilizler'in Sevâkin'e müdahale hakkının tasdik edilmesi anlamı taşımaktaydı. Bu endişeden dolayı meselenin Mısır Hidiviyeti ile görüşülmesi daha uygun bulundu. Bu arada Osmanlı dahiliyesi de Hicaz Vilayeti'nden aldığı malumat neticesinde öncelikle Sevâkin'in, Osmanlı memalikinden saydığı Mısır'ın bir parçası olduğunu beyan ederek İngilizler'in söz konusu talebini kabul halinde Sevâkin'in İngiltere toprağı olarak kabul ve tasdik edilmiş olacağı uyarısında bulundu. İç işlerine göre Sevâkin hakkında elde yeterli malumat mevcut değildi.⁷⁹⁶ Sadaret daha sonra Sevâkin'e hacıların gönderilme sebebinin ve yapılan masrafların soruşturulmasını istedi. Uzun bir müddet sonra Hicaz'dan gelen bilgilere göre Osmanlı tebaasından olduğu tespit edilen hacıların⁷⁹⁷ Sevâkin'e kendi istekleriyle gittiği ve iade nedenlerinin meçhul olduğu öğrenildi. Ödenmesi istenen para hususunda ise her sene Cidde

⁷⁹⁴ Howard-Jones, *The Scientific Background of the International Sanitary Conferences 1851-1938*, 73.

⁷⁹⁵ BOA, DH.MKT., 803/65, 9 Şevval 1321 (29 Aralık 1903).

⁷⁹⁶ Dahiliye Nezareti'nin, Osmanlı nezdinde Sevâkin ve Mısır'ın statüsü, bundan kaynaklı resmi işleyişin keyfiyeti hakkında tezkiresi için bk. BOA, BEO., 3183/238668, 28 Ramazan 1325 (4 Kasım 1907); DH.MKT., 1191/92, 28 Ramazan 1325 (4 Kasım 1907).

⁷⁹⁷ Osmanlı'nın edindiği bilgilere göre bu hacıların arasında Yemen'den gelmiş birtakım asker firarileri de mevcuttu.

yetkililerince İngiltere tebaasından Hintli birçok fakara hacının yardım maksadıyla hiçbir ücret alınmadan Hindistan'a sevk edilirken İngilizler'den herhangi bir para istenilmediği için şimdi Sevâkin'deki İngiltere sefaretinin böyle talepte bulunmaya hakkı olmadığı vurgulandı. Bununla beraber söz konusu talep kabul edilirse öteden beri Mısır Hükümeti'nin idaresi altında bulunan Sevâkin'in tamamen İngilizlerin idaresinde olduğu tasdik edilmiş olacağı uyarısı yinelenildi.⁷⁹⁸

5. Hacıların cebren sevk edilmemesi talebinde ısrar, 1908 senesinde Afrika'dan gelen 18 bin hacının durumu

Arşiv belgelerine yansıyan yazışmalar takip edildiğinde bir önceki meselede vuku bulduğu iddia edilen hacıların cebren sevkı konusunda Avrupalıların ısrar ettiği anlaşılmaktadır. Yazışmalarda bir sonraki sene (1908) batılı devletlerin ve Mısır yönetiminin⁷⁹⁹ hacıların durumunu bahane ederek Osmanlı üzerinde baskı kurmaya devam ettikleri görülmüştür. Her ülkenin üye ve temsilcilerinin bulunduğu Meclis-i Sıhhiye-i Mısıriye üzerinden giden talep ve şikâyetlerden bu anlaşılmaktadır. Meclis, yabancı hacıların Cidde'den Sevâkin'e hacıların cebren sevk edildiği için bunların iade edildiğini dile getirmekte ve Mısır Hac Nizamnamesi kurallarına uygun olmadığı için başka bölgelerden olan hacıların Mısır'a girişine engel olunmasını talep etmekteydi.⁸⁰⁰ Hatta Mısır Hidivi II. Abbas Hilmi Osmanlı Sadareti'ne gönderdiği yazısında Mısırlı olmayan hacılar hakkındaki sıkıntıları serdettikten sonra Hicaz'daki fevkalade ve hassas sağlık koşullarından dolayı Sudan ve Mısır'da herhangi bir kolera salgını çıkmasından duyduğu endişeyi dile getirmiştir. O, böyle bir salgın gerçekleşmeden önce gerekli koruma ve ihtiyat tedbirlerinin alınmasını Osmanlı'dan beklediğini söyledikten sonra Mısırlı olmayan hacıların girişine engel olunmasına dikkat edilmesini ümit ettiğini belirtmiştir. Fakat Osmanlı Devleti, Hicaz'dan aldığı bilgiler neticesinde gerek Devlet-i Aliyye'den gerekse yabancı tebaadan Sevâkin'e cebren hacı sevkinin vaki olmadığı sonucuna ulaşmıştır. Çünkü Mısırlı hacılar gidiş-dönüş biletleri ellerinde iken Hidivlik vapurlarıyla seyahat etmekteydi dolayısıyla Mısırlı olmayanların cebren sevkine kalkışılabilir bu gibilerin gemilere alınmayacağı aşikardı. Ancak bu sene (1908) Afrika'nın orta kesimlerinden Hartum ve Sudan şimendiferleriyle Sevâkin'e gelen 18 bin civarında Tekrûrî⁸⁰¹ ve Sûdânî hacılar Hidivlik vapurları ve senbuklarla Cidde'ye geçmişti. Meclis-i Sıhhiye-i Mısıriye başkanı Doktor Rofer'in arzusu yine bu hacıların dönüşüne engel olunmasıydı. Ama elinde dönüş bileti bulunmayanların gemilere alınması zaten mümkün değildi. Dolayısıyla hacdan sonra Sevâkin'e dönmesi daha tabii olan bu hacıların adaya nakilleri için şimdiden bir çare düşünülp tedbir alınması gerekliydi. Osmanlı'nın Mısır'a karşı altını çizdiği nokta şudur ki bu seneye mahsus söz konusu olan 18 bin Afrikalı hacı hariç tutulursa Mısır ahalisinden başka hiçbir Osmanlı tebaasının Sevâkin'e gitmesi düşünülemez. Çünkü seyahat güzergâhı düşünüldüğünde bu makul ve mümkün değildir. Zira Mısırlılar hariç diğer Osmanlı vatandaşlarının yolculuklarında Sevâkin'i tercih etmesi için bir sebep yoktur. Dolayısıyla daha önce şikâyet konusu olduğu üzere Suriyeli bir hacı kafilesinin Sevâkin'e gidip Mısır'a girişte bir ihlalde bulunması mevzu bahis olamaz. Bu yüzden Osmanlı vatandaşı olmadığı halde Sevâkin'e dönen ve Mısırlı olmayanlara Cidde'deki Osmanlı yetkililerinin engel olması beklenemez, böyle bir durumdan Osmanlı Devleti sorumlu tutulamaz. Bu gibi kimseler yüzünden Mısır topraklarında bir salgın hastalık ve bulaşıklığa meydan verilmemesi ise Meclis-i Sıhhiye-i Mısıriye'nin karar ve idaresi dahilindedir.⁸⁰²

⁷⁹⁸ BOA, BEO., 3161/237064, 29 Şaban 1325 (7 Ekim 1907); BEO., 3183/238668; DH.MKT., 1191/92; BEO., 3205/240333, 5 Zilkade 1325 (10 Aralık 1907); MV., 117/72, 28 Şevval 1325 (4 Aralık 1907).

⁷⁹⁹ Mısır'ın 1840'tan itibaren elde ettiği serbestlik Sudan bölgesindeki Osmanlı yönetimi ve otoritesini de kırılgan hale getirdiği için bölgedeki idari ve hukuki boşluklar Avrupalı devletlerin kendi çıkarlarına göre ve Osmanlı Devleti aleyhine olacak şekilde yorumlanmasına sebep olmuştur. Akalın, *Kızıldeniz'de Osmanlı-İngiliz Rekabeti ve Cidde Olayları*, 11.

⁸⁰⁰ Meclis-i Sıhhiye-i Mısıriye reisi Doktor Rofer, bu mecliste Osmanlı delegesi olarak bulunan Doktor Miçi Efendi'ye hitaben gönderdiği tezkirede söz konusu talep ve şikâyetlerini bildirmiştir. Bazı arşiv belgeleri bu konuda İskenderiye Karantina Meclisi Riyâseti'nden Dersaâdet İdâre-i Sıhhiyesi Müfettişliği'ne bir yazı gönderildiğinden bahsetmektedir.

⁸⁰¹ Afrika kıtasının kuzeyi, Sahraaltı'nda Bilâdüssûdan bölgesinin doğu ve orta kesimleri dışında kalan Batı Afrika coğrafyası için kullanılan bir tabirdir.

⁸⁰² BOA, BEO., 3238/242882, 16 Zilhicce 1325 (20 Ocak 1908); BEO., 3238/242835, 18 Zilhicce 1325 (22 Ocak 1908); BEO., 3239/242882, 15 Zilhicce 1325 (29 Ocak 1908); BEO., 3239/242880, 26 Zilhicce 1325 (30 Ocak 1908).

6. Osmanlı'nın Kızıldeniz üzerinde gelip giden gemilerdeki hacıların durumları ve sağlıklarıyla yakından ilgilenmesi, 1910-1911

Osmanlı Devleti hac organizasyonundaki sorumluluğunu yerine getirmek sağlık şartlarını muhafaza etmek için bütün imkanlarını seferber etmiş ve gerekli önlemlerin alınmasını da sağlamıştır. Bu noktada Hicaz Vilayeti'ndeki ve Cidde'deki memurların da özveriyle çalıştığı görülmektedir. Hicaz'dan Sadaret'e gelen yazılardan da anlaşıldığı üzere Kızıldeniz üzerinde seyreden gemilerdeki sağlık durumuyla yakından ilgilenilmiştir. Meclis-i Umûr-ı Sıhhiye tarafından alınan kararlara göre Kızıldeniz'de Sevâkin, Kunfuda ve Hudeyde iskelelerini kullanan senbukların naklettiği hacıların her biri için 2 m²'lik (murabba'/mik'ab) bir alan tahsis edilmişti. Fakat söz konusu iskeleleri kullanan hacıların ekseriyeti Sudanlı ve Yemenli fukaradan oluştuğu için on kuruştan fazla navlun veremeyeceklerdi. Kararların uygulanması halinde ise gemi sahiplerinin elde edecekleri hasılat/navluna razı olmayacakları da belli olduğu için hacıları gemiye almamaları gibi bir durum söz konusuydu. Haliyle hacdan sonra fakir hacılar uzun bir süre Cidde'de kalacağı ve kalabalıklar bir müddet daha dağılamayacağı için bu durumun bölge sağlığını ihlal etmesi ve riske atması kaçınılmazdı. Bu yüzden işlerin kolaylaştırılması ve maslahat adına 2 metre kuralının 1 metreye indirilmesi Cidde makamlarınca tavsiye edildi. Zira geçen sene söz konusu mesele yüzünden fakir hacılar aylarca sefalet içinde kalmış akabinde hükümet fazladan masraf yapmak zorunda kalmıştı. Meclis-i Umûr-ı Sıhhiye'de görüşülen tavsiye söz konusu zorunluluktan dolayı uygun bulundu ve uygulamaya konulması Hicaz Vilayeti'ne bildirildi.⁸⁰³

7. Milletler Cemiyeti Hıfzıssıhha Komisyonu'nun Raporu, 1922

1865 kolerasında görüldüğü gibi Batılı devletlerin Kızıldeniz'deki gelişmeler konusunda Osmanlı makamlarını sıkıştırdıkları hatta kendi politikaları ekseninde birtakım tedbirler almaya zorladıkları da oluyordu.⁸⁰⁴ Milletler Cemiyeti'nin hazırladığı 1922 tarihli raporu da bu duruma örnek olarak verilebilir.⁸⁰⁵ Cemiyet (Cemiyet-i Akvam) sağlıkla ilgili yürütülen çalışmalara ilaveten bünyesindeki Hıfzıssıhha Komisyonu'nu Yakın Doğu, Akdeniz ve Karadeniz havzalarındaki bazı ülkelerin salgın hastalıklardan korunmasına dair uluslararası hükümleri incelemekle görevlendirmişti. Bu görevlendirme haccın da tahkik edilmesini kapsadığı için söz konusu komisyonun raporunda (10 Nisan 1922) hacıların sevkine dair bazı hükümler ihtiva etmekteydi.⁸⁰⁶

Osmanlı Devleti, Hudud-ı Sıhhiye Genel Müdürü Said'in müzekkeresi doğrultusunda rapora itiraz etti. Şöyle ki, söz konusu metin sadece bir inceleme komisyonu raporundan ibaret olup gelecekte uluslararası bir sağlık konferansında sunulacak teklifler şeklinde yazılmıştır. Gerek metinde gerek ekinde yazılı olan bu teklifler sadece Kızıldeniz ve Mısır'da uygulanmak üzere düzenlenmiş ve Mısır Karantina ve Sıhhiye-i Bahriye Meclisi tarafından önerilmiş maddelerden oluşmaktadır. Ancak bu öneriler hiçbir zaman uygulanmamıştır. Ayrıca, şu an yürürlükte olmayan Sevr Antlaşması'nda yazılı olan ve uygulanamaz hükümler içeren maddelerin dahi teklif şeklinde zikredildiği görülmektedir. Nitekim Hicaz bölgesinde kolera veya veba salgınının ortaya çıkmasını ve yayılmasını önlemek Müslüman hacıları olan ülkelerin hepsini ilgilendiren bir durum olduğu halde hac için raporda belirtilen öneriler Osmanlı Hükümeti'ni hiç karıştırmamakta bu konudaki genel tedbirlerin uygulanmasını sadece Kızıldeniz'de bulunan Kamaran, Cidde ve Tûr sağlık kurumlarına ve Hicaz hattı üzerindeki bir sağlık noktasına bırakmaktadır. Hatta hacılar için önerdiği sağlık kurumları ile diğer devletler arasındaki ilişkileri belirlemek üzere oluşturduğu irtibat komisyonunda bile Osmanlı'yı (Türkiye) bulundurmamaktadır. Halbuki hac meselesi, halifelik makamına ait olduğundan Osmanlı Hükümeti'nin ilgisiz kalamayacağı bir durumdur. Üstelik Türkiye'den her yıl birkaç bin kişinin hacca gitmesi, bütün Rusya, Türkistan, İran ve hatta kısmen Hindistan'dan gelen binlerce hacı için en kısa yol olması münasebetiyle bu hacıların Karadeniz ve Boğazlar'dan geçerek kara yoluyla Hayfa ve Şam'dan Hicaz'a gitmesi ve bu taraftan gidecek yabancı hacıların Boğazlar'dan Akdeniz havzasına çıkmadan sağlık tedbirlerine tabi tutulması veya Türkiye'ye hiç uğratılmaması hususları ancak Osmanlı Hükümeti'nin

⁸⁰³ BOA, DH.İD., 46/19, 18 Zilkade 1328 (21 Kasım 1910)-6 Muharrem 1329 (7 Ocak 1911).

⁸⁰⁴ Akalın, "XIX. Yüzyılda Kızıldeniz'de Avrupalı Güçler ve Osmanlı Hâkimiyeti", 135.

⁸⁰⁵ Avrupalı devletlerin hacıların durumları hakkındaki bazı meseleleri bahane ederek Cidde'ye açtıkları konsolosluklar üzerinden Osmanlı'yı meşgul etmelerine ve yaptıkları tazyiklere örnek olarak bk. Güler - Çakmak, *Osmanlı Hac Organizasyonunda Cidde Konsoloslukları (1840-1916)*, 29-32, 52-53, 91-94, 112-126, 132-135.

⁸⁰⁶ BOA, HR.HMŞ.İŞO., 64/22, 17 Eylül 1338 (22 Eylül 1922).

katılımı ve onayı ile belirlenmesi gerekmektedir. Bu nedenle Osmanlı Devleti söz konusu rapor ve eklerinde yer alan içerikleri kabul edemeyeceğini ifade etmiştir. İstanbul'a göre devlet, sağlık meselelerini gereklilik durumuna ve kendi çıkarlarına göre sadece bir sağlık konferansında müzakere edecek, ayrıca kendi delegelerinin katılımı ve onayıyla alınacak konferans kararlarına uyabilecektir.⁸⁰⁷

İstanbul'da, Boğazlar'da ve Türkiye'nin diğer sınırlarında Deniz Sağlığı Savunma Teşkilatı (Müdâfa'a-i Sıhhiye-i Bahriye) halen mevcut olduğu için Genel Müdür Said'e göre doğal ve normal olan, bunlar arasında iyileştirilmesi gerekenlerin eksiklikleri bilindiğinden, karantina ve tahaffuz noktalarını bünyesinde tutan Sınır Sağlığı Genel Müdürlüğü'ne (Hudûd-ı Sıhhiye Müdiriyyet-i Umûmiyesi) ait işlemlerinin eskiden olduğu gibi bundan sonra da Osmanlı memurları tarafından yürütülmesidir. Bahsi geçen genel müdürlük, Birinci Dünya Savaşı'ndan önce de Osmanlı idare birimlerinden olup yabancı delegelerin bulunduğu Sağlık İşleri Büyük Meclisi (Meclis-i Kebîr-i Umûr-ı Sıhhiye) ise artık gerekli değildir. Bundan dolayı hem Osmanlı hem de yabancılardan bütün şahıs ve gemilerin belirlenen sağlık kuralları ve tedbirlerinin uygulanması için eskisi gibi Osmanlı memurlarına itaat ettirilmeleri sağlanmalıdır. Türkiye sınırlarında ve limanlarında uygulanacak sağlık tedbirleri için farklı ülkelerdeki sağlık kurumlarının birbirleriyle sürekli iletişim halinde olması, sağlık usullerinin tek tipleştirilmesi, doğudaki ve Boğazlardaki sağlık tedbirlerinin Avrupa genel sağlığına göre belirlenip uygulanması gibi hususlar bazı yabancı temsilciler tarafından barış konferansında gündeme getirilerek bu konuda müdahale etmeye heveslenirlerse ve bu hususun Osmanlı Hükûmeti tarafından dikkate alınması gerekir ise, durumun ilk olarak barış konferansında Osmanlı memurlarının katılımıyla oluşturulacak uzman bir alt komisyonda incelenip belirlenmesi gerekmektedir.⁸⁰⁸

Sonuç

Osmanlı İmparatorluğu'nun 19. ve 20. yüzyıllarda Afrikalı hacıların Sevâkin üzerinden sevk edilmesi sürecine yönelik uygulamaları, imparatorluğun idari yapısı, uluslararası ilişkileri ve sağlık politikaları açısından derinlemesine incelenmesi gereken bir alanı temsil etmektedir. Osmanlı Devleti'nin Afrikalı hacıların Sevâkin üzerinden sevk edilmesi sürecindeki rolü, özellikle 19. ve 20. yüzyıllarda önemli bir diplomatik ve idari sorun olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu süreçte, Osmanlı bölgedeki varlığı ve uyguladığı sağlık tedbirleriyle yalnızca dini bir yükümlülüğü yerine getirmekle kalmayıp, aynı zamanda siyasi ve sosyal dengeleri de gözetmek zorunda kalmıştır. Bu durum, Osmanlı'nın Afrika'daki hacılar üzerinde ne denli hassas bir politika izlediğini ve bu politikanın uluslararası ilişkiler üzerindeki etkilerini göstermektedir.

Afrikalı hacıların sevkinde karşılaşılan en büyük zorluklardan biri, sağlıkla ilgili endişeler olmuştur. Özellikle kolera salgını gibi bulaşıcı hastalıkların yayılmasını önlemek için alınan tedbirler, Osmanlı yönetiminin bu konuda ne kadar dikkatli olduğunu ve sağlık politikalarının ne derece etkili olduğunu ortaya koymaktadır. Hatta bölgeye doktorlar ataması, bölgedeki limanlarda seyreden gemilerin sağlık açısından teftişi ve gerekirse karantinaya alması gibi sağlıkla ilgili gerekli önlemler çok erkenden ve geç kalınmadan alınmıştı. Çünkü daha önce Hint taraflarından gelen ve büyük problemlere yol açan salgın hastalıklar tecrübe edilmişti. Ancak bu tedbirler zaman zaman Avrupalı devletler tarafından eleştirilmiş ve Osmanlı'nın egemenlik hakları üzerinde baskı kurma aracı olarak kullanılmıştır. Bu bağlamda, Osmanlı'nın uyguladığı sağlık politikalarının, uluslararası diplomasi üzerinde doğrudan etkileri olduğu görülmektedir.

Salgın hastalıklar -özellikle kolera- Osmanlı'nın sağlık alanında aldığı önlemlerin ne denli kritik olduğunu göstermektedir. Osmanlı'nın bu konuda aldığı tedbirler, sadece kendi sınırları içindeki halkı değil, aynı zamanda uluslararası toplumun da sağlığını koruma amacı taşımıştır. Osmanlı'nın Afrikalı hacıların sevkine dair uygulamaları, Avrupalı devletlerin yoğun baskısına maruz kalmıştır. Bu baskılar, Osmanlı'nın sağlık tedbirleri ve hacıların sevkı gibi konularda aldığı kararları etkileyen faktörler olmuştur. Avrupalı devletlerin bu süreçte Osmanlı'ya karşı kullandıkları diplomatik baskılar, devletin egemenlik haklarını tehdit eden bir unsur olarak öne çıkmakla birlikte Osmanlı'nın uluslararası arenada ne denli zorlu bir mücadele verdiğini göstermektedir. Bu durum, Osmanlı'nın sadece iç meselelerle değil, aynı zamanda dış etkenlerle de başa çıkmak zorunda kaldığını gözler önüne sermektedir.

Yerel yöneticilerin Osmanlı merkezi otoritesi ile uyum içinde çalışmaları, sürecin sorunsuz bir şekilde yürütülmesi açısından hayati önem taşımıştır. Bununla birlikte Osmanlı'nın Afrikalı hacıların

⁸⁰⁷ BOA, HR.HMŞ.İŞO., 64/22, 17 Eylül 1338 (17 Eylül 1922).

⁸⁰⁸ BOA, HR.HMŞ.İŞO., 64/22, 17 Eylül 1338 (17 Eylül 1922).

Sevâkin üzerinden sevkine dair uygulamaları, devletin son dönemlerindeki idari ve diplomatik zorlukları da yansıtmaktadır. Bu süreç, Osmanlı'nın hem dini bir yükümlülüğü yerine getirme çabası hem de uluslararası dengeleri gözetme zorunluluğu ile şekillenmiştir. Sağlık önlemleri, uluslararası baskılar, yerel yönetimlerle ilişkiler gibi birçok faktör, Osmanlı'nın bu süreçte ne denli karmaşık bir yönetim yapısı ve diplomasiyle başa çıkmak zorunda kaldığını göstermektedir. Sağlık tedbirleri ve diplomatik zorluklar, Osmanlı'nın bölgedeki otoritesini koruma mücadelesinde ne kadar zorlandığının ve bu zorlukların devletin bölgeyi kaybetme sürecini nasıl etkilediğinin bir yansımasıdır. Bu nedenle Afrikalı hacıların sevki meselesi Osmanlı'nın son dönemindeki genel idari ve diplomatik yapının bir mikrokozmosu olarak değerlendirilebilir.

KAYNAKÇA

- T.C. Cumhurbaşkanlığı Devlet Arşivleri Başkanlığı Osmanlı Arşivi (BOA), *A.MKT.MHM.*, 349/99, 22 Şaban 1282 (10 Ocak 1866).
- A.MKT.MHM.*, 580/4, 3 Muharrem 1318 (3 Mayıs 1900).
- A.MKT.MHM.*, 590/9, 24 Zilhicce 1324 (8 Şubat 1907).
- A.MKT.NZD.*, 24 Şevval 1271 (10 Temmuz 1855).
- A.MKT.UM.*, 13 Muharrem 1271 (6 Ekim 1854)
- BEO.*, 3161/237064, 29 Şaban 1325 (7 Ekim 1907)
- BEO.*, 3183/238668, 28 Ramazan 1325 (4 Kasım 1907)
- BEO.*, 3205/240333, 5 Zilkade 1325 (10 Aralık 1907)
- BEO.*, 3238/242835, 18 Zilhicce 1325 (22 Ocak 1908)
- BEO.*, 3238/242882, 16 Zilhicce 1325 (20 Ocak 1908)
- BEO.*, 3239/242880, 26 Zilhicce 1325 (30 Ocak 1908).
- BEO.*, 3239/242882, 15 Zilhicce 1325 (29 Ocak 1908)
- DH.İD.*, 46/19, 18 Zilkade 1328 (21 Kasım 1910)-6 Muharrem 1329 (7 Ocak 1911).
- DH.MKT.*, 1191/92, 28 Ramazan 1325 (4 Kasım 1907).
- DH.MKT.*, 803/65, 9 Şevval 1321 (29 Aralık 1903).
- DH.MUI.*, 76/40, 9 Rabiulevvel 1328 (21 Mart 1910).
- HR.HMŞ.İŞO.*, 64/22, 17 Eylül 1338 (17 Eylül 1922).
- MV.*, 102/9, 8 Muharrem 1319 (27 Nisan 1901).
- MV.*, 117/72, 28 Şevval 1325 (4 Aralık 1907).
- MVL.*, 279/15, 6 Muharrem 1271 (29 Eylül 1854)
- Y.A.RES.*, 45/31, 21 Rabiulevvel 1306 (25 Kasım 1888).
- Y.MTV.*, 7/63, 25 Zilkade 1298 (19 Ekim 1881).
- Y.PRK.DH.*, 4/42, 31 Temmuz 1307 (12 Ağustos 1891).
- Akalın, Durmuş. *Kızıldeniz’de Osmanlı-İngiliz Rekabeti ve Cidde Olayları*. İstanbul: Kesit Yayınları, 2019.
- Akalın, Durmuş. “XIX. Yüzyılda Kızıldeniz’de Avrupalı Güçler ve Osmanlı Hâkimiyeti”. *Osmanlı’da Siyaset ve Diplomasi*. 111-152. İstanbul: Mahya Yayıncılık, 2016.
- Alıcı, Abdulvahap - Güler, Yunus. “Osmanlı Devleti’nin 1863-1879 Kolera Pandemisinde Salgınla Mücadelesi ve Aldığı Tedbirler”. *Osmanlı Medeniyeti Araştırmaları Dergisi* 21 (2024), 139-161.
- Bilge, Mustafa L. “Cidde”. *Türkiye Diyanet Vakfı İslâm Ansiklopedisi*. 7/523-525. İstanbul: TDV Yayınları, 1993.
- Faroqhi, Suraiya. *Hacılar ve Sultanlar (1517-1638)*. İstanbul: Tarih Vakfı Yurt Yayınları, 1995.
- Green, Nile. “The ‘Hajj’ as Its Own Undoing: Infrastructure and Intagration on the Muslim Journey to Mecca”. *Past & Present* 226 (2015), 193-226.
- Güler, Mustafa - Çakmak, Abdullah. *Osmanlı Hac Organizasyonunda Cidde Konsoloslukları (1840-1916)*. İstanbul: Aktif Yayınevi, 2021.
- Howard-Jones, Norman. *The Scientific Background of the International Sanitary Conferences 1851-1938*. Geneva: World Health Organization, 1975.
- Kadı, İsmail Hakkı - Peacock, A.C.S. *Ottoman-Southeast Asian Relations, Sources from the Ottoman Archives*. 2 Cilt. Leiden: Brill, 2020.
- Kasım İzzeddin. *Mekke-i Mükerrreme’de Kolera ve Hıfzıssıhha*. İstanbul: Mahmud Bey Matbaası, 1327.
- Kavas, Ahmet. “Afrikalı Sultanların Destanlaşan Hac Seyahatleri”. *İstanbul Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dergisi* 18 (2008).
- Kavas, Ahmet. “Hac İbadetiyle Taçlanan Afrikalılar”. *Din ve Hayat* 3 (2007), 64-68.
- Kumm, Karl. *From Hausaland to Egypt, Through the Sudan*. London, 1910.
- Lecocq, Baz. “The Hajj From West Africa From a Global Historical Perspective (19th and 20th Centuries)”. *African Diaspora* 5/2 (2012), 187-214.
- Maiga, Mohamadou Aboubacar. “Hicrî VII-XII. Yüzyıllarda Bilâdüssûdân’dan Hicaz’a Yapılan Hac Yolculukları ve Bölge Üzerindeki İlmî ve Kültürel Etkileri”. *Hac ve Hac Seyahatnameleri*. ed. Zehra Gözütok Tamdoğan - Nurettin Gemici. 157-184, 2024.
- Nour Ali, Tarig Mohamed. *Osmanlı Sudanı, Sevakin’de Türk-İngiliz Rekabeti*. İstanbul: İskenderiye Kitap, 2020.
- Ömer Kâmil Paşa. *Sûdân-ı Mısırî*. İstanbul: Matbaa-i Cerîde-i Askeriye, 1304.

- Özaydın, Abdülkerim. “Hac (Tarihçe)”. *Türkiye Diyanet Vakfı İslâm Ansiklopedisi*. 14/399-400. İstanbul: TDV Yayınları, 1996.
- Özcan, Abdülkadir. “Hac (Osmanlı Dönemi)”. *Türkiye Diyanet Vakfı İslâm Ansiklopedisi*. 14/400-408. İstanbul: TDV Yayınları, 1996.
- Peacock, A.C.S. “Suakin: A Northeast African Port in the Ottoman Empire”. *Northeast African Studies* 12/1 (2012), 29-50.
- Sarıyıldız, Gülten. *Hicaz Karantina Teşkilâtı (1865-1914)*. Ankara: Türk Tarih Kurumu Yayınları, 1996.
- Sarıyıldız, Gülten. *Karantina Teşkilâtının Kuruluşu ve Faaliyetleri 1838-1876*. İstanbul Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Basılmamış Yüksek Lisans Tezi, 1986.
- Yiğit, İsmail. “Murâbitlar”. *Türkiye Diyanet Vakfı İslâm Ansiklopedisi*. 31/152-155. İstanbul: TDV Yayınları, 2006.
- “Cholera”. *The Encyclopaedia Britannica*. 6/262-267. New York, 1911.

OSMANLI - AFRİKA İLİŞKİLERİ

Turkish Military Presence in the Sa'di Army and Similar Aspects

Sa'di Ordusunda Türk Askeri Varlığı ve Benzer Yönleri

Arif DEMİRER

Bartın Üniversitesi, Bartın, Türkiye

arifdmrr@gmail.com

0000-0001-7419-2891

Abstract

The Sa'dis who ruled in Morocco between 1511 and 1659, attached great importance to military organization. When we look at the reason for this, it can be seen that the Sa'dis had to fight against their internal rivals, the Vattassis, as well as the Ottomans, who captured the Algerian and Tunisian regions, and the Spanish and Portuguese, who invaded the important centers of the northern and western coasts of Morocco. Although the army in the early periods of the Sa'di State was equipped with modern weapons according to the conditions of that time, its organization was still dominated by the traditional Arab style. This situation changed when Sultan Abu Mervan Abdülmelik, who ascended the throne between 1576-78, ascended to the Sa'di throne with Ottoman support. Before coming to power, Abdülmelik managed to establish friendships with the Turks and the Christians there while he was in Algeria. He also strengthened his dialogue with the Algerian Turks by marrying the daughter of Murat Reis. He participated in many expeditions on land and at sea with the Turks. Abdülmelik, who learned the war art and techniques of the Turks thoroughly in these wars, made a big leap in the development of his army by being influenced by the Ottoman model during his short reign. He reorganized his army on the Turkish model and used Turkish expressions in military terminology. Abdülmelik also transformed his army's battle formation into the famous crescent tactic, which is the Turkish battle tactic.

The Sa'dis, who had foreign mercenaries in the army, first employed a Turkish unit under the command of Salih Kahya during the reign of Sultan Muhammad al-Sheikh al-Mahdi (1518-1557). In fact, Salih Kahya came to Marrakesh on a secret mission to kill the Sultan and gained the sultan's trust and was appointed to lead the Turkish soldiers who came with him and were present. After the mission was successfully completed and Sultan Muhammad al-Sheikh was assassinated, Sultan Abdullah al-Galib, who came to power, gave up the employment of Turks as mercenaries in the army. This situation changed during the reign of Sultan Abu Mervan Abdülmelik, and the contingent of Turks he brought with him when he came from Algeria to the Maghreb formed the basis of his army. During the reign of Ahmed el-Mansur, the most powerful Sultan of the Sa'dis, the Turks formed independent units. Sa'dis, who gave importance to the artillery class, built foundries and benefited from converts and Turks there. Based on this information, the similarities of the Sa'di army with the Turkish army and the identity and activities of the Turkish soldiers serving in the Sa'di army will be included in our study.

Key Words: Sa'di Army, West Africa, Ottoman-Sa'di relations.

Özet

1511-1659 yılları arasında Fas'ta hüküm süren Sa'dîler askeri teşkilatlanmaya büyük önem vermişlerdir. Bunun nedenine bakıldığında Sa'dîlerin içteki rakipleri Vattâssîlerin yanında, dışta Cezayir ve Tunus bölgesini ele geçiren Osmanlılarla, Fas'ın kuzey ve batı sahillerinin önemli merkezlerini istila eden İspanyol ve Portekizlilerle mücadele etmek mecburiyetinde olmaları görülmektedir. Sa'dî Devleti'nin ilk dönemlerinde ordusu her ne kadar o zamanın şartlarına göre

modern silahlarla teçhiz edilmişse de organizasyonu hâlâ geleneksel Arap tarzının egemenliğinde olmuştur. Bu durum 1576-78 yılları arasında tahta geçen Sultan Ebu Mervan Abdülmelik'in Osmanlı desteği ile Sa'di tahtına oturmasıyla değişime uğramıştır. Abdülmelik başa geçmeden önce Cezayir'de bulunduğu sırada Türkler ve orada bulunan Hristiyanlarla dostluklar kurmayı başarmıştır. Murat Reis'in kızıyla evlenerek Cezayir Türkleriyle olan diyalogunu da pekiştirmiştir. Türklerle birlikte karada ve denizde birçok sefere katılmıştır. Bu savaşlarda Türklerin savaş sanatı ve tekniğini iyice öğrenen Abdülmelik, kısa süreli saltanatı devrinde Osmanlı modelinden etkilenerek ordusunun gelişiminde büyük bir sıçrama gerçekleştirmiştir. Ordusunu Türk modelinde yeniden düzenlemiş, askeri terminolojide de Türkçe ifadeler kullanmıştır. Abdülmelik aynı zamanda ordusunun savaş düzenini Türklerin savaş taktiği olan meşhur hilal taktikine dönüştürmüştür.

Orduda yabancı paralı askerler bulunduran Sa'diler ilk olarak Sultan Muhammed eş-Şeyh el-Mehdi (1518-1557) devrinde Salih Kâhya komutasında bir Türk birliğini istihdam etmişlerdir. Aslında Salih Kâhya Sultanı öldürmek gayesiyle gizli bir görevle Marakeş'e gelmiş Sultan'ın güvenini kazanarak beraberinde gelen ve mevcutta bulunan Türk askerlerinin başına geçirilmiştir. Görevin başarıyla tamamlanıp Sultan Muhammed eş-Şeyh'in suikastla öldürülmesi üzerine başa geçen Sultan Abdullah el-Galip ve oğlu devirlerinde Türklerin orduda paralı asker olarak istihdam edilmesinden vazgeçilmiştir. Bu durum Sultan Ebu Mervan Abdülmelik devrinde değişmiş Cezayir'den Mağrib'e gelirken yanında getirdiği Türklerden oluşan birlik onun ordusunun temelini oluşturmuştur. Sa'dilerin en güçlü Sultanı olan Ahmet el-Mansur devrinde Türkler müstakil birlikler oluşturmuştur. Topçu sınıfına önem veren Sa'diler dökümhaneler inşa ederek buralarda mühtediler ve Türklerden yararlanmışlardır. Bu bilgilerden hareketle Sa'di ordusunun Türk ordusuyla benzeşen yönlerine ve Sa'di ordusunda görev alan Türk askerlerin kimler olduğuna ve faaliyetlerine çalışmamızda yer verilecektir.

Anahtar kelimeler; Sa'di Ordusu, Batı Afrika, Osmanlı-Sa'di İlişkileri, Ebu Mervan Abdülmelik.

Giriş

1471'den 1549'a kadar Fas'a hâkim olan siyasi güç Benî Vattâssî ailesiydi. 1511'den itibaren Vattâssîlerin yerini yavaş yavaş Sa'diler almaya başlarken; Fas'ın Akdeniz kıyılarında İspanyollar, batısında yani Atlantik kıyılarında Portekizliler hâkimdiler Vattâssîlerin topraklarını savunmadığı bu dönemde işgalcilerle mücadeleyi kabileleri yönlendiren tarikat şeyhleri, murabıtlar ve şerifler üstlenmişlerdi. Şerif ailesinden gelen Ebû Abdullah Mevlây Muhammed b. Muhammed b. Abdurrahman es-Sa'dî, cihatta etkili olan Cezûliyye tarikatı şeyhi Muhammed b. Mübârek el-Akâvî'nin tavsiyesiyle Hristiyanlara karşı cihadı organize etmek üzere Sûs bölgesine çağrıldı. Bu davete olumlu yanıt veren Muhammed b. Abdurrahman es-Sa'dî, Târûdânt (Tarudanat) yakınındaki Tîdsî köyüne giderek burada toplanan yaklaşık elli kabile reisinden Sûs bölgesinin cihat emiri olarak biat aldıktan sonra (916/1511) Fonti'de Portekizlilere karşı başarı kazanmıştır. Bu başarısıyla bütün kabilelerin desteğini sağlayarak Fas'ın güneyinde hâkimiyet alanını genişletmiş ve Muhammed'e Kâim-Biemrillâh unvanı verilmiştir. Sa'diler hanedanının kurucusu ve ilk hükümdarı sayılan Muhammed büyük oğlu Ahmed'i veliaht tayin ederek verasete dayalı bir idareyi başlatmıştır.

Sa'diler kuruluşlarıyla birlikte kendilerini askeri bir mücadele içerisinde bulmuşlar bu nedenle orduya önem vermek zorunda kalmışlardır. Ordularının kuvveti sayesinde Vattâssîler Hanedanlığına son vererek ülkede hâkimiyetlerini kurabilmişlerdir. Ordunun çekirdeğini oluşturan hareket ise Muhammed Kâim'in Portekizlilere karşı 1511'de başlattığı cihat çağrısı olmuş, bu çağrıyla savaşa katılan 500 kişilik süvari birliği ordunun ilk nüvesini oluşturmuştur. Bu ordu 1514'ten sonra gelişimini sürdürmüş en az bin atlı ve çok sayıda piyadeye ulaşmıştır. Marakeş'te hükmeden Ahmet el'A'rec ve Sûs bölgesinde hâkim olan kardeşi Muhammed eş-Şeyh'in birliklerinin bir araya gelmesiyle Sa'di ordusunun gücü daha da artmıştır. 1533'ten itibaren Muhamed eş-Şeyh orduyu toparla teçhiz ederek, ateşli silahların sayısını artırmıştır. Abdullah el-Gâlip döneminde asker sayısı 60.000 civarına yaklaşmıştır.

1- Sa'di Ordusunda Türk Askeri Varlığı

Türklerle ilk temasın Sa'dilerin kuruluşundan kısa bir süre sonra Muhammed eş-Şeyh devrinde olduğu görülmektedir. Muhammed eş-Şeyh Oran ve Marselkebir'de bulunan İspanyollara karşı ortak bir harekette bulunmak amacıyla Cezayir'deki Türklerle irtibata geçmiş ancak bu sefer gerçekleşmemiştir.

Türklerin Sa'di ordusunda ilk ne zaman istihdam edilmeye başlandığına bakıldığında Muhammed eş-Şeyh devrine kadar gittiği görülmektedir. Muhammed eş-Şeyh istiklal kazanıncaya kadar sükûnetle hareket etmiş hiçbir tarafa saldırmamıştır. Fakat artık saltanat tutkusuyla büyüme hırsı gelmiş bir ordu tertip ederek Vattâsîlere ait yerleri almaya heveslenerek Fiştala (Kastala/Kıştala) kalesini kuşatmıştır. Bunun üzerine Vattâsi Sultanı Mulay Ahmet'te karşı koymak için ordusuyla harekete geçerek Tadla'da Vadi Derna kıyısına gelmiş, iki ordu burada savaştı. (1544) Muhammed eş-Şeyh zafer kazanarak Vattâsi Sultanı Mulay Ahmet'i esir almıştır. Dağılan Vattâsi ordusundaki Türkleri kendi safına katmak isteyen Sa'di Sultan'ı onlara ücret vererek kendi maiyetine almıştır. Böylelikle Sa'di ordusunda ilk defa Türkler istihdam edilmeye başlanmıştır.

Muhammed eş-Şeyh Top dökümüne önem vermiş Atlas dağlarında bakır madeninin bulunmasıyla 1539'da top dökümüne başlanmıştır. Marakeş ve Fas'ta Endülüs'lü Müslümanların ve Türklerin yardımıyla dökümhaneler kurdurmuştur.

Sa'dilerin hizmetine giren Türkler Sultan'ın karar alma süreçlerini de etkilemişlerdir. Şöyle ki Kanuni Sultan Süleyman'ın 1552'de iki ülke arasında barış yaparak sınırları belirlemek gayesiyle Sa'dilere gönderdiği elçi, Muhammed eş-Şeyh'in huzuruna hürmetsiz ve küçümseyici bir tavırla girmiş ve getirdiği mektupta da Kanunî, Sa'di Sultan'na "Arapların şeyhi Muhammed eş-Şerif" diye hitap ederek emredici bir üslup kullanmıştır. Kanunî'nin Sa'di Sultan'na basit bir kabile şefi gibi davranması Muhammed eş-Şeyh'i kızdırmış, gelen elçinin neredeyse başını kesmeye niyetlenmişken araya emrindeki Türk ve mühtedi kumandanların girmesiyle bu düşüncesinden vazgeçmiştir.

Muhammed eş-Şeyh Vattâsîler ve destekçileri Osmanlılarla yaptığı Fas şehrini kaybettiği Ocak 1554'teki mücadelede Sa'di ordusundaki Türkleri savaşa dâhil etmemiştir.

1554'te Vattâsîlerin hâkimiyetinde bulunan Fas'ın ikinci defa Sa'dilerin eline geçmesiyle Muhammed eş-Şeyh, Fas'ta Vattâsîlerin emrinde bulunan ve ayrıca Cezayir'deki Osmanlı ordusundan ayrılan Türkleri ve mühtedileri ikna ederek kendi ordusu saflarına katmıştır. Onlardan yeniçeri adı altında bir muhafız alayı kurarak bu askeri birliğe önem vermiş kendisi nereye giderse oraya götürmüştür.

Sa'di Sultanı Muhammed eş-Şeyh'in sonunu Türklerle münasebeti ve onlara aşırı güvenerek hizmetine alması getirmiştir. Sa'di Sultanı 1557'de Osmanlı toprağı olan Tlemsen'e ani bir hücumla saldırmış, bu saldırı püskürtülmüşse de Osmanlı ile ilişkileri kritik safhaya getirerek Kanunî Sultan Süleyman'ın gazaba gelmesi için yeterli sebep olmuştur. Buna ek olarak Sa'di Sultan'ın son zamanlarda İspanya'ya yaklaşarak ikili bir siyaset izlemesi gerilimi daha da artırmıştır. Bunun üzerine Kanunî, Cezayir Beylerbeyi Hasan Paşa'yı Mağrib'e ağır bir darbe vurmak maksadıyla görevlendirmiştir.

Muhammed eş-Şeyh'ten tamamen kurtulmak için vazifelendirilen Hasan Paşa, küçük bir müfrezeyi Salih Kâhya'nın emri altında Marakeş'e doğru göndermiştir. Bu askerler Osmanlı'dan ve Cezayir Beylerbeyi Hasan Paşa'dan kaçırıyormuş gibi görünerek Muhammed eş-Şeyh'e sığınma talebinde bulunarak hizmetine girmek istemişlerdir. Bu durumu sevinçle karşılayan Sa'di Sultanı, Salih Kâhya'ya güvenerek huzuruna kabul etmiş ve onlara niçin geldikleri sorulunca; "sizin idareniz altında diğer kardeşlerimizin ulaştıkları yüce mevkileri ve nail oldukları şerefi öğrendikten sonra, bizler de Hz. Peygamber evlatlarının hizmetinde bulunmanın şerefine nail olmayı istedik" demişlerdir.

Gerçekten de usta süvari ve eğitilmiş askerlere ihtiyacı olan Sultan Muhammed eş-Şeyh Salih Kâhya'nın ve emrindekilerin kendisine katılmak istemesinden büyük mutluluk duyarak onları emri

altına almıştır. Salih Kâhya'ya inanıp güvenerek onu Türk muhafız alayının başına getirmiştir. Sa'di ordusundaki Türk askerler Salih Kâhya'nın kendilerine katılmasına çok sevinmişler ve onlara bildirilen Muhammed eş-Şeyh'i öldürme planını bir sır olarak saklayarak fırsat kollamaya başlamışlardır. Sa'di Sultanı 1557'de Marakeş'e dönüşü sonrası Sus'da isyan eden Berberileri bastırmak amacıyla sefere çıktığında bu Türk birliğini de yanına almıştır. Bu Türk askerlerine oldukça değer veren Sultan Muhammed eş-Şeyh onların talimlerini izlemiş her sabah Salih Kâhya'nın huzuruna gelerek elini öpmesi âdetine müsaade etmiştir. Sultan, Salih Kâhya'yı Sûs bölgesinde önemli işler için görevlendirerek, memleketi tanımasını ve şeyhlerinde ona hürmet ve ikramda bulunmalarını istemiştir.

Salih Kâhya ve beraberindeki Türk askerlerin bekledikleri fırsat nihayet gelmiş, Sultan Muhammed eş-Şeyh'in Fas şehri dışında Derna dağlarında giriştiği bir sefer sırasında Aqlaqel (Aklakel) denen yerde çadırını kurduğu sırada planlarını tatbik koymuşlardır. Salih Kâhya ve beraberindekiler Sultan'ın özel muhafızlarının gafletinden faydalanarak çadırına girmişler ve başını bir balta darbesiyle kestikleri gibi muhafızları da öldürmüşlerdir. Kesilen başı bir yem torbasına koyan Türkler, eyerli olarak bekleyen atlarına atlayarak, Sa'di ordusunun kuşkularını önlemek gayesiyle kendilerine Tlemsen'e gidiyorlarmış imajını vererek kaçmışlar ve netice de İstanbul'a kadar ulaşmayı başarmışlardır.

Muhammed eş-Şeyh'in yerine geçen oğlu Abdullah el-Galib babasının Türkler tarafından öldürülmesi nedeniyle Türk birliklerini ordusunda istihdam etmek istememiştir. Türklerin yerine Endülüslü göçmenlerden bir ordu tertip etmiş ve bu birliklerin sayısı 14 bine kadar ulaşmıştır. Babasıyla aynı tutumu sergileyen Muhammed el-Mütevekkil'de Türkleri ordusuna almamıştır.

Türklerin Sa'di ordusunda tekrardan varlık göstermeleri Ebu Mervân Abdülmelik devrinde olmuştur. Abdülmelik, yeğeni Muhammed el-Mütevekkil ile giriştiği taht mücadelesinde destek aramak amacıyla Osmanlılara yanaşmış, Murat Reis'in kızıyla evlenerek Cezayir Türkleriyle olan diyalogunu geliştirerek Türklerle kara ve denizde birçok savaşa katılmıştır. İştirak ettiği bu savaşlarda Türklerin savaş sanat ve tekniğini öğrenme fırsatını yakalamıştır. İstanbul'a kadar giderek Osmanlı sarayından destek aramıştır.

Abdülmelik Osmanlılardan umduğu desteği bulmuş başarı kazanıp tahtı ele geçirdikten sonra Osmanlı'nın himayesinde olmayı kabul edeceğini ve Cezayir'deki Türklerin politikasını destekleyeceği sözünü vermiştir. Bunun üzerine Osmanlı Padişahı III. Murat Abdülmelik'in Mağrip tahtına oturtulmasını kararlaştırarak Cezayir Beylerbeyi Ramazan Paşa'ya gerekli emri vermiştir. Cezayir'e padişahın fermanıyla gelen Ebu Mervân Abdülmelik'e sözü verilen 5.000 askerin emrine amade olduğu, ancak ordunun tüm ihtiyaçlarının karşılanmasının kendisine ait olduğu söylenmiştir.

Ocak 1576 tarihinde Ramazan Paşa ile birlikte 15.000 civarında bir orduyla Cezayir'den hareket eden Abdülmelik, Fas'tan yaklaşık 60.000 kişilik ordusuyla yola çıkan yeğeni Muhammed el-Mütevekkil'le Beni Vârisin topraklarındaki er-Ruku denilen yerde savaşa tutuşmuşlardır. Fas ordusundaki önemli bazı kâid ve kumandanları yıllardır uğraşarak kendi safına çekmiş olmasının neticesi olarak Said ed-Duğâlî komutasındaki Endülüs birlikleri Ebu Mervân Abdülmelik'in tarafına geçmişlerdir. Ordudaki bu çözümlü direnmenin boşuna olduğunu anlayan Muhammed el-Mütevekkil yeniden direnişe geçmek gayesiyle Marakeş'e çekilmiştir. Bu çekilme sırasında el-Mütevekkil'in birlikleri her şeylerini bırakarak kamplarını terk ederek dağılmışlardır.

Abdülmelik hiçbir direnişle karşılaşmadan Ruku muharebesi galibi olarak Fas şehrine girmiş ve burada hükümdar ilan edilmiştir. Savaş sonrasında aldığı ganimetle Cezayir'e geri dönmeyi isteyen Türklerle ödenmesi için anlaşılan 500.000 miskali ödemiştir. Daha sonra Abdülmelik Cezayir'den kendisiyle beraber gelip geri dönmeyen Türklerden, seferde kendisine katılan Arap ve Berberi kabilelerinden kategorilerine göre ayırarak yeni bir ordu kurmuştur. Bu ordu içerisinde saray görevlileri ve hâcipler gibi vazifelileri seçmiştir. Böylelikle yıllar sonra tekrardan Türkler Sa'di ordusunda varlık göstermişlerdir.

Abdlmelik devri öncesinde Sa'di ordusu zamanın şartlarına göre her ne kadar modern silahlarla teçhiz edilmişse de geleneksel Arap tarzının egemenliğindeydi. Bu durum Abdlmelik'in iktidara geçmesiyle birlikte değişmiş, ordu Türk modeli üzerinden yeniden düzenlenmiştir. Orduda Trk terminoloji kullanılmaya başlanılarak, savaş düzeni de Türkler'in hilal (Turan) taktiğine çevrilmiştir. Hilal taktiği Vdi'l-Mehzin Muharebesi'nde Sa'di ordusunca tatbik edilmiş ve savaşı Osmanlı destekli Abdlmelik gleri kazanmıştır.

Vdi'l-Mehzin savaşında Abdlmelik'in ölmesi zerine Sa'di tahtına kardeşi Ahmet el-Mansr geçmiştir. Ahmet el-Mansr hkimiyeti süresince kardeşi gibi ordu ve saray teşkilatında Osmanlıları rnek almaya devam etmiş ayrıca Türklerin ordu da istihdamını sürdürmüştür. Arap ve Türk geleneklerini uzlaştırmaya gayret eden Ahmet el-Mansr, Türk kökenli Mustafa Bey'i özel atlı birliklerin komutanı olarak tayin ederek sarayın muhafazası için görevlendirmiştir. Yine Türk kökenli olan Mahmut Paşa'yı da hazinenin ve beytlmalin sorumlusu olarak vazifelendirmiştir. Ss'taki askeri birliklerin komutanı mer Paşa, Bahtiyar ve Boğa Paşa gibi Sa'di Sultan'ının hizmetinde bu dönemde çok sayıda Türk subayı görev yapmıştır.

Ahmet el-Mansr devrinde 1591'de gerçekleşen Sudan fethine Türk kökenli asker ve subaylarında katıldığını görüyoruz. Bu Türk kökenli askerlerden birisi de Timbuktu'lu tarihi Abd Al-Rahmn B. 'Abd Allh 'Amir Es-Sa'di,'nin Tarikh al-Sudan adlı eserinde bahsettiği ve Sa'diler adına Timbuktu'nun askeri kontrolünü elinde tutan Qaid Mustafa et-Trk'dir. O, şehirde görev yaptığını sırada Fas ordusunun Timbuktu'dan uzaklaşmasını fırsat bilen Songhayların Timbuktu-Mondyo'su Yahy w. Burdam ve destekçilerinin saldırısıyla karşı karşıya kalmıştır. 10 Ekim 1591'de gerçekleşen olayda şehrin Kabara kapısından girip arşı kapısından çıkmayı mit eden Mondyo Yahya, bir tüfek ateşiyle vurulmuş ve akşama kalmadan ölmüştür. Başı gövdesinden ayrılarak sırtın ucuna takılmış bir tellal eşliğinde şehrin sokaklarında dolaştırılarak "Ey Timbuktulular! Bu, şehrinizin Mondyo'sunun başı. Kim beladan uzak durmazsa sonu böyle olur" diye ahaliye gözdağı verilmiştir. Timbuktu'ya korku salan Qaid Mustafa et-Trk'nin sonu Timbuktu'luların eliyle olmuş şehirde Sa'di'lere karşı başlatılan isyanda ldrlmştr.

Donanmaya da önem veren Ahmet el-Mansur, el-Arayış ve Sale gibi limanlarda gemiler inşa ettirerek savaş filosunu güçlendirmiştir. Donanmada Türk ve Endülüslü Müslümanlar istihdam edilmişler ve önemli rol oynamışlardır.

Sultan Ahmet el-Mansur'un veba hastalığından ölümüyle uzun süredir huzurlu bir ortamın var olduğu Mağrip'de oğulları arasında taht kavgaları baş göstermiştir. Kardeşlerin en büyüğü El-Me'mn daha önceden babasına bařkaldırđı için Miknse'de hapisteyken, diğer kardeşlerden Zeydn Fas valiliği, Eb Fris ise Marakeş valiliği yapmaktaydılar. Babalarının lmyle Zeydn ve Ebu Fris valilik yaptıkları şehirlerde sultan ilan edilerek ahaliden biat almışlardır. Hapisteki büyük kardeş El-Me'mn, Cevder Paşa tarafından yakalanarak Marakeş'e Ebu Fris'e götürülüp teslim edilmiş ve diğer kardeşine karşı hazırlanan orduda görev alıp ayaklanmayacağı şartıyla serbest bırakılmıştır. Zeydn'da kardeşi Ebu Fris'e karşı bir ordu hazırlamış taraflar mm'r-Reb vadisi kıyısında Mevata denilen yerde karşı karşıya gelmişler Zeydn yenilerek Fas şehrine çekilmiş burada ahaliden beklediği desteği bulamayınca burayı terk edip Tlemsen'e yönelerek Vecde'ye gitmiştir.

Cezayir'deki Türklerden yardım talebinde bulunan Zeydn hemen istediği olumlu yanıtı alamamış onu destekleyenlerle ve Türklerden oluşan birliğiyle güneye mücadelesine devam edeceği Ss'a çekilmiştir. Sultan Zeydn Ss'ta iken Osmanlı elçisi Bölükbaşı Mustafa Sulki yapılacak ittifakın şartlarını görüşmek üzere Ss'a gelmişse de beklenen anlaşma olmamış elçi zengin hediyelerle geri dönmek durumunda kalmıştır. Zeydn'ın bu anlaşmada çekimser kalmasının nedenin ordusundaki Türk kökenli askerlere aşırı gvenmesinden kaynaklandığı ileri sürülmüştür. Ordusunda Mustafa Paşa ve Mami Uluç (el-Uluç) gibi bazı maceracı Türkler bulunmaktaydı.

Tekrardan Marakeş'i hkimiyeti altına almayı başaran Sultan Zeydn'ın hükümdarlık mücadelesinde Mustafa Paşa'nın aktif rol aldığı görülmektedir. Eb Faris'i saf dışı ederek iktidar kavgasına katılan

Sultan Muhammed eş-Şeyh el-Me'mun'la yapılan savaflara katılan Mustafa Pafla Sale yolu üzerinde bulunan Vadi Tafelfet'teki çarpıflmada bozguna uğramış ve birçok Marakeş'li asker öldürölmüştür.

Mustafa Pafla ilerleyen tarihlerde Sultan Zeydân tarafından öncü kuvvet olarak Fas üzerine gönderilmiş Zahrü'z-zaviye denen yerde kamp kurarak Kasrölkebir'de ikamet eden Me'mûn'u, onun oğlu Abdullah'ı, Ebu Fâris'i ve onun da oğlu Abdölmelik'i yakalamayı amaçlamıştır. Mustafa Pafla'nın bu amacını öğrenen el-Me'mun taraftarlarını bırakarak ailesiyle birlikte Arayış üzerinden bir gemiye binerek 1609'da İspanya'ya kaçmayı başarmıştır. Zeydân'ın Marakeş'e dönuşüyle bu defa Ebu Fâris ve el-Me'mun'un oğlu Abdullah'ın 1609'da Fas üzerine yürümüşler, bunlara mani olmak için Mustafa Pafla, harekete geçmiş, meydana gelen savaşta atının sürçmesiyle yere düşmüş ve yerdeyken öldürölmüştür. Bu savaşta Mustafa Pafla'nın birçok askeri de hayatını kaybetmiştir. Mustafa Pafla örneğinde göröldüğü üzere Türk kökenli askerler Sa'dilerin iktidar mücadelesinde önemli roller üstlenmişler ve bu uğurda canlarını feda etmişlerdir.

2- Sa'di Ordusunun Osmanlı Ordusuyla Benzer Yönleri

İlk Sa'di Sultan'ı Muhammed eş-Şeyh paralı Türk müfrezelerinden yararlanmışsa da Türk modelini temel alan bir askeri sistem oluşturmamıştır. Sa'di ordusunda Osmanlı askeri yapısının örnek alındığı dönem Ebu Mervân Abdölmelik'le başlamıştır. Bu devirde ordu da Türkçe terminolojinin kullanılmaya başlandığını görölmektedir. Örneğin at sırtındaki arkebüzçöler için Türk usulünce sipahi denilmiştir. Ayrıca Abdölmelik Türk ordusunu örnek alan bir oluşumla Sa'di ordusunun Faslılarda El-Mekhzeniye veya Ehl-i Rikab olarak bilinen hassa muhafız birliklerini uzmanlık alanlarına göre Yeniçeri teşkilatına da gönderme yaparak bıyaklar, beleberduşlar, solaklar , şanseriyeler, kapıcılar ve çavuşlar şeklinde altı sınıfa ayırıp isimlendirmiştir.

Bey, Pafla bölükbaşı, odabaşı, beylerbeyi kaptan, kâhya, çavuş, topçu gibi Türkçe terimlerin birçocu Mağrip lisanına Ahmed el-Mansür döneminde girmiş ve yaygınlaşmıştır. Bu dönemde kullanılmaya başlanan teknik terimler uzun süre varlıklarını korumuşlardır. Ahmet el-Mansür, Sa'di ordusuna Türkçe askeri terminolojinin yanı sıra giyim-kuşam ve teçhizat alanında da Türk unsurlarını tanıtmıştır.

Ahmed el-Mansür devrinde mehter takımıyla benzer niteliğe sahip birçocunu yabancılardan oluşturduğu, ordunun heyecanını yükselten musiki bölüğü kurulmuştur. Bu bölük Sultan'ın alayının geçişi sırasında bir bayram havası yaratmış ve ahalinin seyrine sahne olmuştur. Ahmed el-Mansür'un bu yeniliği adeta hanedanlığın güç ve azametini tamamlamıştır.

Sa'dilerin açık meydan savaşlarında Türklerden örnek aldıkları Hilal (Turan) taktiğini uyguladıkları görölmektedir. Bu savaş taktiği 1545'de Muhammed eş-Şeyh devrinde Vâdi Derna muharebesinde ve Ebu Mervân Abdölmelik döneminde Vâdi'l-Mehâzin savaşında uygulanmıştır.

SONUÇ

Sa'di ordusunda Türk kökenli ücretli asker istihdamının devletin kurulduğu tarihlere, Muhammed eş-Şeyh'in Vattâsîeri alt etmesiyle dağılan Vattâsî ordusundaki Türklerin hizmete alındığı 1544'lere kadar gittiği görölmüştür. Bu dönemde ne kadar askerin orduya alındığı bilinmemekle birlikte Türklerden sadece asker olarak değil top dökümhanelerinde de istifade edilmiştir. Muhammed eş-Şeyh, Kanûnî'nin gönderdiği mektuptaki emredici üsluptan dolayı Osmanlı elçisinin başını kesmeye niyetlenmişken araya Türk ve mühtedi kumandanların girmesiyle bu gayesinden vazgeçmiştir. Sa'di Sultan'ı Muhammed eş-Şeyh Fas şehrini kaybettiği Ocak 1554'teki Osmanlılara karşı gerçekteşen mücadele de emrindeki Türk kökenli askerlere güvenmeyerek onları savaşa götürmemiştir. Muhammed eş-Şeyh'in ilerleyen tarihlerde Türk kökenli askerlere güveni onun sonunu getirmiştir. Cezayir Beylerbeyi Hasan Pafla'nın görevlendirmesiyle Sa'di ölkesine kaçıyormuş izlenimi vererek gelen ancak suikast niyetinde olan Salih Kâhya ve beraberindekileri hizmetine alan Muhammed eş-Şeyh, bu askerler tarafından 23 Ekim 1557'de başı kesilerek öldürölmüştür. Sa'di Sultan'ın Türkler

tarafından öldürölmesi oğlu ve torunu döneminde Türklerin orduda istihdam edilmeme sonucunu doğurmuştur.

Sa'di ordusunda Türklerin tekrardan boy göstermeleri Ebu Mervân Abdölmelik'in Cezayir'deki Osmanlı Türklerinin desteğiyle tahtı ele geçirmesiyle olduğu görölmüştür. Abdölmelik Cezayir'den kendisi ile birlikte gelip geri dönmeyen Türklerden, Arap ve Berberilerden yeni bir ordu kurmuştur. Orduyu Türk tarzında organize etmiş, Türkçe terminoloji kullanılmaya başlanmış ve savaş düzeni de Turan (Hilal) taktiğine çevrilmiştir. Bu savaş taktiği Vâdi'l-Mehâzin Muharebesi'nde uygulanmış ve zafer kazanılmıştır.

Sultan Ahmet el-Mansur devrine gelindiğinde Türklerin istihdamı ve örnek alınması sürdürölmüş, Osmanlı'nın mehter takımıyla benzeşen bir musiki bölüğü kurulmuştur. Sarayın muhafazası ve hazine ile beytölmalin sorumluluğu Türk kökenli askerlere verilmiştir. Sa'di ordusundaki Türkler Ahmet el-Mansur devrinde 1591'de gerçekleşen Sudan'ın fethine de katılmışlar, Timbuktu'nun askeri kontrolünü Qaid Mustafa et-Türkî adındaki bir Türk subayı üstlenmiştir. Türkler Sa'di donanmasında da görev almışlardır. Ahmet el-Mansur'un ölümüyle oğulları iktidar kavgasına tutuşmuşlar Mustafa Paşa ve Mami Uluç (el-Uluç) gibi bazı maceracı Türkler Zeydân'ın tarafını tutarak bu taht kavgalarında en ön saflarda mücadele etmişlerdir.

Göröldüğü üzere Türkler uzun süreler boyunca Sa'di ordusunda görevler almışlardır. Sa'di Sultanlarının Türklere aşırı güveni acı sonuçlar getirmişse de onları istihdam etmekten geri durmamışlar birçok yeniliği Türkleri örnek alarak yapmışlardır. Bunda devrin en modern ordularından birisine Türklerin sahip olması ana etken olsa gerektir.

KAYNAKÇA

- CERAN, İsmail, “Sa’diler”, DİA, C 35, TDV Yayınları, İstanbul 2008, s. 407-410.
- CERAN, İsmail, Fas Tarihi, Türk Tarih Kurumu Yayınları, s.513.
- CHANTAL, De La Veronne, “Relations entre le Maroc et la Turquie dans la seconde moitié du XVIe siècle et le début du XVIIe siècle (1554-1616)”, Revue de l'Occident musulman et de la Méditerranée, no 15-16, C.II, Mélanges Le Tourneau, 1973, , s.391-399.
- COUR, Auguste, “Sa’diler”, MEB İslam Ansiklopedisi, Ta’dil ve ikmal: Neşet Çağatay, C.X, MEB Yayınları, İstanbul 1993, s. 41-44.
- COUR, Auguste, L’établissement des dynasties des Chérifs au Maroc et leur rivalité avec les Turcs de la Régence d’Alger 1509–1830, Éditions Bouchène, Paris 2004.
- DZIUBINSKI, Andrzej, “L’armée et la flotte de guerre Marocaines a l’époque des sultans de la Dynastie Saadienne”, Hespéris Talmuda, Vol. XIII, Éditions techniques Nord-Africaines, Rabat 1972, s. 61-95.
- EL-VEFRÂNÎ (İFRENÎ, İFRANÎ), Muhammed es-Sagir, Nüzhetül Hadi bi Ahbari Mülukil Karnil Hadi, Takdim ve Tahkik Abdüllahî Şadili, Matbaatü’n-Necahî’l-Cedide, Dârülbeyzâ 1998.
- HAREKÂT, İbrâhim, es-Siyase ve’l-müctema fi’l-asri’s-Sa’di, Dârü’r-Reşadi’l-Hadise, Dârülbeyzâ 1987.
- HENRY DE CASTRIES, Les sources inédites de l’histoire du Maroc, Archives et bibliothèques de Espagne, Editions Ernest Leroux, Tome I, Paris 1921.
- İLTER, Aziz Samih, Şimali Afrika’da Türkler, C.I, Vakit Gazete Matbaa, İstanbul 1934.
- SA’DÎ, ‘Abd Al-Rahman İbn ‘Abd Allah, Timbuktu and the Songhay Empire: Al-Sa’dîs Ta’rih Al-Sudan Down to 1613 and Other Contemporary Documents, Translated and edited. John O. Hunwick, Brill Press, Boston 2003.
- TARIM ERTUĞ, Zeynep, “Solak”, DİA, C.37, TDV Yayınları, İstanbul 2009, s.368-369.
- YİĞİT, İsmail, Siyasi Dini Sosyal Kültürel İslam Tarihi, C.9, Kayıhan Yayınevi, İstanbul 1995.

Promoting Sustainable Peace Through Cultural Diplomacy Between Africa and Ottoman Empire: An Analysis Of Arabic Correspondences in The Nigeria 'sarchives

Musa Salih MUHAMMAD
Ahmadu Bello University, Nigeria
msmuhammad@abu.edu.ng
0009-0004-0244-602X

Abstract

This paper examines the role of historical Arabic correspondences between Emirs in Northern Nigeria and Ottoman Turkey in fostering peace, international diplomacy and multiculturalism. . The documentation is sourced from the Archives of the Arewa House, National Archives, and Jos Museum Collections. The study aims to assess the contents and historical significance of these correspondences and their implications for understanding peace-building efforts in the region. It identifies themes such as conflict resolution, diplomatic missions, alliance building, and mediation within these correspondences. Moreover, it delves into the cultural and social contexts surrounding these letters, taking into account the customs and norms shaping diplomatic practices and peace initiatives. Through analysis, this research offers valuable insights into the extent of traditional institutions' involvement in promoting enduring peace in Nigeria, highlighting Emirs' strategies to ensure stability, resolve conflicts, and facilitate harmonious coexistence among diverse communities. These findings enrich the literature on peace-building and conflict resolution by emphasizing historical practices within traditional institutions. Additionally, it underscores the historical significance of the Nigerian Archives' Arabic correspondences, providing valuable insights for contemporary peace-building efforts in Northern Nigeria. Furthermore, the paper explores diplomatic correspondences between rulers of *Bilad al Sudan* and Ottoman Turkey, shedding light on historical practices within traditional institutions. These insights offer valuable perspectives for modern peace-building endeavors in Northern Nigeria, and indeed the Nigerian nation as a whole, especially concerning conflict resolution and diplomacy and constitutional development. The paper concludes by offering lessons for policymakers and stakeholders interested in harnessing traditional mechanisms for peace-building.

Keywords: Promoting Sustainable Peace, Traditional Institutions, Arabic Correspondences of Northern Nigeria, Peace-Building and Conflict Resolution, Diplomatic Correspondences

1.0 Introduction

The significance of cultural diplomacy in international relations and its role in promoting peace among nations cannot be overemphasized. It emphasizes how cultural diplomacy fosters mutual understanding and cooperation between diverse communities, transcending linguistic, religious, and ideological barriers. Such cultural diplomacy manifest itself through the exchange of cultural values, traditions, and beliefs. Examining the relationship of Africa and the Ottoman Turkey in the course of history, a lot can be learnt from the exchanges of letters and other forms of documentation between Nigeria's traditional rulers and the Caliphs of the Ottoman Empire. These letters and exchanges as obtained in the Nigerian archives reveal a great deal of interesting information that can provide further guidance in the sphere of cultural diplomacy and peace building both at local and international levels.

The diplomatic relations, the exchanges indicate the significance of diplomatic relations among Caliphates, reflecting on John Donne's observation that no individual is an island unto himself. It suggests that communities, including tribes and nations, must engage in political and economic relationships with others. (Oliver Tearle (2022) Examining African states' literature reveals many existed in isolation. The narrative highlights Borno's diplomatic exchanges with Borno Empire in the 17th century, following the established protocols with recognized representatives by the 1820s. Merchants, like Hat Salah, facilitated these relations. Despite occasional conflicts, formal peace was established after negotiations in 1826/27. Borno also maintained ties with neighbouring states, such as Danagaran and the Sultanate of Agades, throughout the nineteenth century. (Hiskett, M. 1972)

During its initial decade, Sokoto engaged in significant diplomatic exchanges with Borno, particularly with the rulers, including Mai and Muhammad al-Amin el-Kanemi, and Dan Fodio. (Last DM, 1969) This correspondence followed regular diplomatic protocols, with recognized representatives or agents in each other's territories by the 1820s. Merchants, especially foreign ones, often facilitated these diplomatic efforts. Hat Salah, a North African merchant, represented al-Kanemi's interests in both diplomacy and commerce in Sokoto and Kano. (Brenner L. 1971) Despite occasional hostilities, formal peace was established after the Yakin Garko in 1826/27, with negotiations resolving conflicts. Sokoto also maintained relations with neighbouring states, such as Damagaran and the Sultanate of Agades, throughout the nineteenth century, with exchanges of letters continuing even during periods of hostilities. (Low V.N. 1972).

The diplomatic relations of Sokoto, suggesting possible connections with factions in Yorubaland, particularly supporting Ekiti Parapo against Ibadan, (Ayandale B “/A, 1966) and questioning communication with Dahomey and Ashanti. Clapperton's account hints at meetings with Dahomeans claiming diplomatic missions to Sokoto while also fighting against the Fulani. Trade between Sokoto subjects and Ashanti, the influence of Muslims in Kumasi, and Ashanti's diplomatic practices imply diplomatic relations between the two states. Though evidence primarily comes from European sources, it's noted that quality, not quantity, is important, indicating Sokoto's awareness of international diplomatic norms despite limited formal correspondence. (Wilks I. 1966)

3.0 Historical Context of the Cultural Diplomacy: Africa and the Ottoman Empire

3.1 Islam and Arabic language Connection and Implications

Generally, because of the Islam and Arabic language, Africa, and particularly, the case of Northern Nigeria, still sees itself more tied to Turkey than anywhere else, apart from Saudi Arabia, the birth place the Prophet of Islam, Muhammad (Peace Be Upon Him) to which all Muslim face in Prayers.. Indeed, this is in view of the concept of Ummah, namely, the globalised Muslim Community. Unlike traditional diplomacy, which focuses on political and economic relations, cultural diplomacy prioritizes cultural exchange as a means of building trust and fostering sustainable peace. (Pajtinka, E. 2014). this explores the role of Arabic correspondences in Nigeria's archives in promoting cultural diplomacy between Africa and the Ottoman Empire and its implications for peace-building efforts. The historical relationship between Africa and the Ottoman Empire dates back centuries and is characterized by extensive trade, cultural exchange, and diplomatic interactions. The Ottoman Empire, situated at the crossroads of Europe, Asia, and Africa, served as a hub for diverse cultures, religions, and civilizations. Its strategic location facilitated trade routes that connected Africa with the broader Islamic world, resulting in a vibrant exchange of goods, ideas, and knowledge. (McMillan, M.E. 2016).

Thus, one notable aspect of the relationship between Africa and the Ottoman Empire is the role of Arabic as a lingua franca. Arabic served as a common language of communication among Muslim communities across Africa and the Ottoman Empire, facilitating trade, diplomacy, and cultural exchange. The use of Arabic correspondences in diplomatic communications reflects the significance of language as a vehicle for cultural diplomacy and mutual understanding.

The expansion of the Ottoman Turks to the North African coast in the early sixteenth century, included their acquisitions of Egypt, Algiers, Tripoli, and Tunis by the mid-1500s. The Sultanate of Fes is cited as an example, where Ottoman influence increased after the Battle of Wadi al-Shaykh in 1578, (Ndahetwa, B O. 2022). Leading subsequent rulers to seek approval from the Ottoman government.

Notable also is the lack of research on Ottoman diplomatic strategies in influencing other countries' policies. Little is known about relations with states different from the Ottoman state, but recent findings shed light on interactions with the Muslim Sultanate of Borno in Central Africa, facilitated by the province of Tripolitania and its Fezzan district. After its conquest by Sinan Pasha and Turgut Pasha in 1551, Tripolitania became an Ottoman province. Though the division of the eyalet into Sanjaks during the late sixteenth century is unclear, records mention Sanjaks including Fezzan, Munastir, Jarba, and Sifaq (Sfax). By 1593, the Sanjaks reported were Jarba, Fezzan, and Sifaq. In 1589, Tripolitania had 2,253 troops, with Fezzan being the largest and most significant Sanjak. Fezzan, with its capital in Murzuq, was considered the Ottoman sanjak closest to Central Africa. It had a garrison of the Ottoman army, although the exact number of soldiers remains uncertain.(Başkan, A. 2023). Officers and district officers in Fezzan during the late sixteenth century are documented, along with some townships

including Murzuq, Gat, Sukna, Shati, Sin, Wadi-al-Ataba, Qatrūn, Zuwayla, Wadi al-Sharq, Wadi al-Gharb, Hufra, and Sharqiya

According to a letter from the qadi of Fezzan, the local notables and sheikhs expressed concern that after the beylerbey's annual collection of 200,000 asperse, there would be nothing left. Governors were frequently sent from Istanbul to Tripolitania, and no coins were minted. To address financial issues, new methods were introduced, including resettling scattered individuals in former centres. Directives from Istanbul urged good relations with local rulers due to the area's prosperity (Saraçoğlu, M.S. (2011).

3.2 Role of Administrators(Qa'ids/Hakims)

In the western regions of the Ottoman eyalet of North Africa, besides beylerbeys and sanjak beys, administrators called Qa'ids were appointed. The term "Hakim" referred to rulers or administrators of adjacent territories, who influenced and regulated North-South trade routes, possibly including tribal chiefs. (Oualdi, M. 2019). Directives from Istanbul emphasized maintaining good relations with these local rulers to ensure continued commerce and prosperity. One directive mentioned an agreement with local rulers to resolve conflicts and keep trade routes open (Appendix I). Another directive instructed bordering beys not to interfere with Fezzan, suggesting an understanding between Fezzan's Sanjak bey and frontier princes, who were likely raiders and dependents of the state of Borno. Instructions were also sent to Borno regarding reflections and complaints from a Bornoan embassy in Istanbul in 1577 (Martin, B. G. 1969).

During Turgut Rai's governance of Tripoli, commercial relations were maintained with the ulama of Borno, while Borno rulers did not establish friendly relations with Ottomans in Tripoli, likely to maintain traditional trade routes. Recent documents reveal diplomatic relations between the Borno Sultanate and the Ottoman Empire. Aziz Barni Hitor's work uncovers two such documents referring to Borno hakim (ruler) and His Highness Amir Idris, ruler of Borno, indicating Borno's proximity to the Ottoman Empire. (Hhama M.A, 2016). Other documents respectfully mention Borno Hakimi (ruler) and attribute the title "King" to the same leader. No historical contact between Turgut Pasha and the Borno ruler in 1555 is recorded, but these documents confirm diplomatic relationships

3.3 The early relationship of the Ottomans with Kanem Borno Empire

After Bornoan ruler Mai Idris sent a five-member delegation to Istanbul, led by Alhaji Yusuf, the embassy aimed to secure Ottoman assurances for Bornoans' safety during pilgrimage to Makkah and the security of traveling merchants. They requested guarantees for pilgrims' safety, offering goods and certain rights, including financial provisions according to Shari'ah law for those who died during pilgrimage. The first mention of the ambassador's visit is in a document dated April 13th, 157/20 Dhual Hijja 931. Alhaji Yusuf remained in Istanbul for over four years and left for Borno in 1579. The Ottoman government sent two autograph letters of the sultan in Arabic for presentation to Mai Idris of Borno. (Sébastien F. 2015). The mention of a fortress is unclear, possibly referring to Fezzan instead. The sultan's letters advised Mai Idris to defend his territory, govern justly, and maintain good relations with Ottoman commanders. Verification of this history is suggested by examining old Kanem's history, as both states attached importance to their contacts with Fezzan

The documents show inconsistency in referring to Borno, with some considering it a dependent of Algeria, while others ordered respect and sincerity for the Bornoan ambassador. The Ottoman Empire received embassies from various countries, especially Islamic ones, due to its stature as the largest and strongest state. (Sebastian F. 2015). Despite an error attributing Borno to Algeria, dispatches to Mai Idris demonstrate otherwise. After Alhaji Yusuf's mission to Istanbul, Ottoman officials accompanied him home with the sultan's autograph letters. Although Mai Idris was disappointed with Ottoman support and turned to Fes in 1582, Ottoman-Bornoan relations continued. Mai Idris repeatedly sought Ottoman aid in his holy war against infidels, leading to the dispatch of Turks to teach Borno soldiers firearm use, although this is not recorded in Turkish documents.

4.0 Analysis of Arabic Correspondences in Nigeria's Archives

4.1 Overview

Nigeria's archives contain a wealth of Arabic correspondences that offer valuable insights into the historical relationship between Africa and the Ottoman Empire. These correspondences include letters, treaties, and diplomatic missives exchanged between African rulers and Ottoman officials. By

examining these documents, researchers can gain a deeper understanding of the dynamics of diplomatic relations, trade networks, and cultural exchanges between the two regions. One notable example is the correspondence between the Kanem-Borno in present-day Nigeria and the Ottoman Empire during the 16th century. The Kanem-Borno, one of the largest Islamic states in Africa at the time, maintained diplomatic relations with the Ottoman Empire, seeking support and solidarity in the face of colonial encroachment. (Iwuchukwu, M.C.2013). Letters exchanged between the leaders of the two entities reflect a shared sense of identity, religious affiliation, and political cooperation.

Looking, for instance, at a letter from Ottoman Sultan Murad III to Mai Idris Aloma, dated 5 Rabi Al-Awal, 985 (March 21, 1577), it extends greetings and compliments to Mai Idris, ruler of the province of Borno, expressing gratitude for his letter received at the Ottoman seat of orthodoxy. It acknowledges the request for friendship and mutual respect between their realms, allowing free movement of traders and visitors. (Sébastien F. 2015) The Sultan assures that his authority will not hinder believers seeking refuge or traders seeking commerce. However, the request for the fortress called Quran is denied, citing Ottoman customs of not relinquishing control over fortresses or territories under their jurisdiction. The letter emphasizes the importance of maintaining control over Borno's domains while affirming the Sultan's respect for Mai Idris' rule.

Abu al-Fida sometimes misspells "Fozzan," yet emphasizes the importance of brotherhood among faithful believers, urging for peace and unity. He invokes the Prophet's tradition, stating that all faithful are brothers and should strive for harmony. Abu al-Fida stresses the necessity of diligently managing affairs, especially for the needy and impoverished. (Ayalon, D. 1953). In times of war, he calls on emirs and defenders of frontiers to support each other, defending against enemies of religion. God Almighty is their ultimate support.

Documents from the Libyan Government Archives in Tripoli, curated by Sayyid Muhammad al-Usta, reveal Ottoman records detailing a 16th-century embassy from the West African State of Borno to Turkey. These documents, housed in the Mühimme Defterleri series at the Prime Minister's Archives in Istanbul, illuminate diplomatic ties between Borno and Turkey. While two documents are in Arabic, reflecting common chancery language, the third contains Turkish instructions to the Beylerbeyi of Tunis. From an African studies perspective, they offer insights into Borno's history near Lake Chad and the introduction of firearms. (Martin, B. G. 1972) For the Ottomans, they signify a notable presence in Saharan Africa and exemplify late 16th-century Arabic style. These documents, possibly the first published from the Mühimme Defterleri concerning Borno, are valuable historical sources. The transmission route from Istanbul to Tunis and then to Borno is deduced from a date found in the Turkish instructions. Uncertainty surrounds the fortress Qal'at G'ran, possibly located in southern Libya, Niger Republic, or the Tibesti Mountains. Insights into Mai Idris of Borno's accession date may challenge existing chronologies, suggesting Turkish military aid in his consolidation of power. (Martin, B. G.1969)

The documents, along with two others, form part of the Mühimme Defterleri, housed at the Başyckâlet Arşivi in Istanbul. While two are in Arabic, the third contains Turkish instructions to the Beylerbeyi of Tunis. From an African studies perspective, they illuminate Borno's timeline near Lake Chad and diplomatic ties with Turkey in the late 16th century, also suggesting an early introduction of firearms. From the Ottoman viewpoint, they reveal a significant presence in Saharan Africa and exemplify late 16th-century official Arabic style. (Suraiya N. F. 2004). These documents are possibly the first published from the Mühimme Defterleri concerning Borno, now mainly in northeastern Nigeria, likely being the only remaining traces of the original documents. The Turkish instructions, dated 5 Rabi II 985 (23 June 1577), suggest a sea route from Istanbul to Tunis and then overland to Borno. The handwriting, though legible, varies between naskhi and Riq'a scripts. Mention of a fortress named Qal'at Gran prompts uncertainty about its vocalization and location, possibly situated on a trade route linking Borno and the Chad Basin with the Libyan coast. The mention of Malik Idris being on the throne in June 1577 challenges Yves Urvoy's proposed chronology, potentially requiring adjustments. (Martin, B. G. 1972) These documents also offer insights into relations between Borno and Turkey, tracing historical interactions in the region.

In the late 18th century, Sharaf al-Din Qaraqush al-Ghuzzi led a raid on the Fazzan region, briefly controlling Tripoli and Tunis until his defeat by the King of Kanem in the early 19th century. Kanem's dominance marked Chadian control, with expansion into the Fazzan post-1300. The emergence of the Qurman and Awlad Muhammad dynasties in the Fazzan preceded the Ottoman Turks' capture of Tripoli.

in 1551. In 1577-78 CE, Khudah sought Turkish assistance in the Fazzan, leading to Turkish conquests and tensions with Borno. The Ottoman presence in 16th-century Africa extended into North Africa and the Sahara, with alliances sought by African rulers like Malik Idris of Borno. Recent scholarship emphasizes the importance of Ottoman archival materials in understanding African history, particularly in regions like Western Sudan, the Lake Chad area, and North African Saharan territories. (Ndahetwa, B. O. 2022).

The Orhonlu Brown Document Collection provides a valuable glimpse into the administrative and governance practices of the Ottoman Empire in the late 16th century, particularly in the regions of Fezzan in Tripolitania, Tripolitania itself, and Egypt. These documents, sourced from the Muhimme Defteri, illuminate the mechanisms of Ottoman provincial governance, the fiscal policies imposed on various districts, and the legal frameworks guiding the treatment of subjects and foreign envoys.

4.2 Document Analysis

a) Document 6: Edict to Ali Bey, District Officer of Fezzan in Tripolitania

This edict, dated March 16, 1574, commands Ali Bey to secure a substantial payment of 3,000 miskals of gold for the commanders of the Wilayet of Fezzan. This sum represents a significant increase from the previous fixed amount of 1,440 miskals, indicating a shift in fiscal policy possibly due to increased military or administrative expenditures. Ali Bey is also tasked with a range of administrative duties, including negotiating peace with Bedouin rulers, reopening blocked routes, addressing a reported famine, and assessing the extra taxes levied without authorization. These directives reflect the Ottoman administration's concern for maintaining order, ensuring the smooth flow of commerce and communication, and mitigating the impact of unauthorized tax burdens on the populace.

The edict emphasizes the importance of forming alliances and maintaining the well-being of merchants and border rulers, underscoring the interconnectedness of fiscal responsibility, regional stability, and diplomatic relations. By instructing Ali Bey to report directly to the Beylerbey of Tripoli, the document highlights the hierarchical nature of Ottoman provincial administration and the central role of the Beylerbey in overseeing and regulating the activities of district officers.

b) Document 27: Edict to the Governor-General of Tripolitania

Dated April 12, 1574, this edict orders the Governor-General of Tripolitania to ensure the safe passage of an envoy and his associates from Borno to the Ottoman court. The provision of an armed escort underscores the importance the Ottoman Empire placed on diplomatic missions and the protection of envoys. This document also highlights the use of Qa'id Ferhat's ship and the involvement of District Officer Isa, illustrating the coordination required between different military and administrative units to facilitate such missions. The directive reflects the strategic significance of Borno and the Empire's interest in maintaining robust diplomatic relations with African rulers.

c) Document 1: Edict to the Governor-General of Egypt

This edict, issued on August 14, 1574, responds to a request from Idris, ruler of the blacks subject to Algeria, concerning the inheritance rights of pilgrims. By ensuring that the property of deceased pilgrims is distributed according to Shari'ah law, the Ottoman administration demonstrates its commitment to Islamic legal principles and its role in protecting the rights of pilgrims. This directive aims to prevent disputes and ensure that the property of the deceased is handled justly, reinforcing the legal and religious duties of the provincial authorities.

d) Document 87: Edict to the Governor-General of Egypt

Dated August 24, 1579, this edict acknowledges the receipt of a petition from Mai Idris of Borno and grants it favorably. The document highlights the responsiveness of the Ottoman administration to petitions from regional rulers and the importance placed on maintaining good relations with influential figures like Mai Idris. The edict also exemplifies the administrative processes involved in addressing and responding to petitions from distant territories.

e) Additional Document Details

The additional documents, including an edict to Sinan Bey and another to the Governor-General of Tripolitania, further illustrate the administrative challenges and responsibilities faced by Ottoman

officials in managing distant provinces. The repetition of similar instructions in these documents indicates ongoing issues such as the imposition of unauthorized taxes and the need to prevent unjust innovations by local qajids. The emphasis on regularity, justice, and security reflects the overarching goals of Ottoman provincial governance.

The Orhonlu Brown Document Collection, through its detailed edicts, provides a comprehensive view of the administrative, fiscal, and diplomatic practices of the Ottoman Empire in the 16th century. (See Appendix I) These documents reveal the complexities of governing vast and diverse territories, the importance of maintaining fiscal discipline, and the efforts to ensure justice and order. By analyzing these correspondences, we gain insights into the priorities and challenges faced by the Ottoman administration and the mechanisms employed to address them. The collection underscores the interconnectedness of fiscal policies, legal principles, and diplomatic relations in sustaining the Ottoman imperial structure.

After collecting the annual 200,000 asperse from the Wilayet's revenue, the surplus should be disbursed to the qajids and people every two to three months. These qajids are to distribute the surplus among the scattered poor who have suffered from the aforementioned abuses. The territory must be governed with order and regularity, protecting all inhabitants, ensuring no accusations of wrongdoing against the Governor-General or qajids, and safeguarding the inhabitants, travellers, and merchants from molestation.

5.0 Implications for Sustainable Peace and Just Foreign Policy Objectives

The analysis of Arabic correspondences in Nigeria's archives has significant implications for promoting sustainable peace between Africa and the Ottoman Empire. By uncovering the historical roots of cultural exchange and diplomatic relations, researchers can identify commonalities and shared values that can serve as a basis for contemporary peace-building efforts.

Firstly, the study of historical diplomatic relations can help foster a sense of shared heritage and identity among diverse communities in Africa and the Ottoman Empire. By highlighting the interconnectedness of their histories, nations can overcome stereotypes and prejudices, fostering mutual respect and understanding. As Africa and in particular Northern Nigeria is historically tied to Islamic Ottoman. the letters frequently emphasize shared Islamic values and cultural connections. They often include discussions about religious scholars, the construction of mosques, and the spread of Islamic education, underscoring the role of religion in diplomatic relations.

Secondly, cultural diplomacy can serve as a bridge for dialogue and reconciliation between conflicting parties in contemporary conflicts. By drawing on historical precedents of diplomatic engagement and cooperation, nations can explore peaceful resolutions to conflicts and promote reconciliation among divided communities. These are alternative dispute resolution (ADR) mechanisms in modern parlance, (Appendix IV)

Thirdly, flowing from the above we perceive conceptual foundation and interconnection between the history of Ottoman and West African and what came to be the normative law regulating our international relations. The Constitution of the Federal Republic of Nigeria, 1999 has provided for the foreign policy objectives of Nigeria, under Section 19, thus: Respect for international law and treaty, and seeking settlement of the internal dispute by negotiation, mediation, conciliations, arbitration, and adjudication. This should be targeted at the promotion of a just world economic order.

6.0 Conclusion

In conclusion, the analysis of Arabic correspondences in Nigeria's archives offers valuable insights into the role of cultural diplomacy in promoting sustainable peace between Africa and the Ottoman Empire. By uncovering historical precedents of diplomatic engagement, trade relations, and cultural exchange, researchers can identify opportunities for fostering mutual understanding and cooperation in the contemporary context. Through cultural diplomacy, nations can transcend historical divides and build a more peaceful and prosperous future for generations to come. It remains to be seen how modern constitutional democracies codify these time-tested values and establish institutional frameworks for their realisation in governance. This constitutes an area of further research and analysis.

7.0 Recommendations

In view of the significance of the implications of historical and cultural ties between Nigeria and Turkey as highlighted in this paper, it is hereby recommended that Arewa House, Centre for Research and Historical Documentation, Ahmadu Bello University (ABU), Zaria and the Embassy of Republic of Türkiye should institute a high-level research project following what this paper has presented as an introduction into the subject. The project should include sponsoring joint Ph.D programmes for two (2) candidates, one each from Arewa House and the Republic of Turkey. The result of the project should be establish a joint history bureau or office for historical and cultural exchanges between the two countries.

KAYNAKÇA

- Ajayi, J. F. Ade. "The African Element in the Culture of the Southwestern Yoruba." *The Journal of Negro History* 37.3 (1952): 235-254.
- Constitution of the Federal Republic of Nigeria, 1999
- Idris, Muhammad Hamza. "Muslim-Christian Relations in Nigeria: Lessons from History." *Islamic Studies* 58.2/3 (2019): 227-244.
- Kaba, Lansiné. (1969) "The Jihad of Usman Dan Fodio." *The Journal of African History* 10.3 (1969): 395-411.
- Martin, B. G. (1969). Kanem, Borno, and the Fazzān: Notes on the political history of a Trade Route. *The Journal of African History*, 10(1)elcom, 15–27. doi:10.1017/S0021853700009257
- Özcan, M. Talha. "The Ottoman Empire and Africa: Ottoman-African Relations from the Age of Discovery to the Tanzimat." *Research in African Literatures* 44.4 (2013): 1-21.
- Pajtinka, Erik. (2014). *Cultural Diplomacy in Theory and Practice of Contemporary International Relations*. Politické vedy/Political Sciences. Vol. 17. pp. 95-108.
- Saraçoğlu, M.S.. (2011). Resilient notables: Looking at the transformation of the Ottoman Empire from the local level. *Contested Spaces of Nobility in Early Modern Europe*. 257-277.
- McMillan, M.E. (2016). *The Ottoman Empire: How the Arab World Was Won and Lost*. In: *From the First World War to the Arab Spring. Middle East Today*. Palgrave Macmillan, New York. https://doi.org/10.1057/9781137522023_7
- Oualdi, M. (2019). Introduction: A North African Land and Its Ottoman and Colonial Legacies. In *A Slave Between Empires: A Transimperial History of North Africa* (pp. 1-19). New York Chichester, West Sussex: Columbia University Press. <https://doi.org/10.7312/oual19186-003>
- Ndahetwa, Bosse Omar. (2022). *The Ottoman Legacy In North Africa: Analysis Of Libyan Turks (Kuloglu Turks)*.
- BAŞKAN, A. (2023). History, International Relations and The Ottoman Empire: A Review Article. *Tarih İncelemeleri Dergisi*, 38(2), 371-404. <https://doi.org/10.18513/egetid.1336760>
- Hhama M.A (2016) *Commandeering Empires: Egypt, Tripoli, and Tunis In the Age Of Revolution, 1774-1835* DISSERTATION in History Presented to the Faculties of the University of Pennsylvania in Partial Fulfilment of the Requirements for the Degree of Doctor of Philosophy 2016
- Sébastien Flynn (2015) *The Relationship Between The Ottoman Empire And KanemBorno During The Reign Of Sultan Murad Iii* A Master's Thesis Department of History İhsan Doğramacı Bilkent University Ankara September 2015
- liver Tearle (2022) *A Summary and Analysis of John Donne's 'No Man Is an Island' Meditation* (Loughborough University) available at: [A Summary and Analysis of John Donne's 'No Man Is an Island' Meditation – Interesting Literature](https://www.lboro.ac.uk/media/100000000/summary-and-analysis-of-john-donne-s-no-man-is-an-island-meditation-interesting-literature) retrieved on 5/5/2024
- Hiskett, M. (1972). R. A. Adeleṣe: Power and diplomacy in Northern Nigeria, 1804–1906: the Sokoto caliphate and its enemies. (Ibadan History Series.) xvi, 387 pp., 8 plates. London: Longman Group Ltd., 1971. £3.50. *Bulletin of the School of Oriental and African Studies*, 35(3), 675–676. Doi: 10.1017/S0041977X00121676
- L, Banner,(1971) *The North African trading community in the 19th Century; Aspects of West African Islam* , Boston University Papers on African History, Vol. V, D.F. McCall and N.R. Bennett (eds.) , Boston 1971.
- Ayandele, E. A (1966). *The missionary impact on modern Nigeria, 1842-1914* Publication date 1966 Topics Missions -- Nigeria, Missions, Nigeria Publisher London: Longmans
- Wilks I. (1966). *The Position of Muslim in Metropolitan Ashanti in the early 19th century* in Lewis (1966)
- Low, V.N. (1972). *Three Nigerian Emirages*, Evanston 1972
- Martin, B. G. (1972). Mai Idris of Bornu and the Ottoman Turks, 1576-78. *International Journal of Middle East Studies*, 3(4), 470–490. <http://www.jstor.org/stable/162493>
- Martin, B. G. (1969). Kanem, Bornu, and the Fazzān: Notes on the political history of a Trade Route. *The Journal of African History*, 10(1), 15–27. Doi: 10.1017/S0021853700009257
- Suraiya N. F. (2004) *Mühimme Defterleri, The encyclopaedia of Islam*; E. J. Brill, 2004, V.7, 470-472
- Iwuchukwu, M.C. (2013). *Precolonial Sokoto Caliphate and Kanem-Borno Empire and the*

- Advent of Islam. In: Muslim-Christian Dialogue in Post-Colonial Northern Nigeria. Palgrave Macmillan's Christianities of the World. Palgrave Macmillan, New York. https://doi.org/10.1057/9781137122575_
- Martin, B. G. (1972). Mai Idris of Bornu and the Ottoman Turks, 1576-78. *International Journal of Middle East Studies*, 3(4), 470–490. <http://www.jstor.org/stable/162493>
- Ndahetwa, Bosse Omar. (2022). The Ottoman Legacy In North Africa: Analysis Of Libyan Turks (Kuloglu Turks).
- Ayalon, D. (1953). Studies on the Structure of the Mamluk Army --I. Bulletin of the School of Oriental and African Studies, University of London, 15(2), 203–228. <http://www.jstor.org/stable/608548>

Appendixes

Appendixes of Chancery Correspondences: Letters between the Ottoman Empire and Rulers of Northern Nigeria

The appendixes of the chancery correspondences contain a collection of letters exchanged between the Ottoman Empire and the rulers of Northern Nigeria, particularly the leaders of Kanem-Borno and the Sokoto Caliphate. These documents offer a rich insight into the diplomatic and political interactions between the Ottoman central administration and these West African states during the 16th and 17th centuries.

Key Highlights:

Requests and Responses (Appendix I)

Letters from Kanem-Borno and the Sokoto Caliphate often contain requests for military aid, scholarly exchanges, and support against local adversaries. The Ottoman responses typically demonstrate a willingness to assist, illustrating the strategic importance of these alliances.

Diplomatic Engagements (Appendix II)

The correspondences include letters that detail the establishment and maintenance of diplomatic relations. The exchanges reflect mutual recognition and the efforts to strengthen political and economic ties.

Trade and Commerce (Appendix III)

Several correspondences discuss trade agreements and the protection of merchants. The documents highlight the role of the Ottoman Empire in facilitating safe trade routes and ensuring the security of goods and traders from Northern Nigeria.

Conflict and Resolution (Appendix IV)

The appendixes also cover correspondences related to conflicts involving Northern Nigerian states. The letters detail requests for mediation, military support, and the provision of resources to resolve disputes and maintain stability.

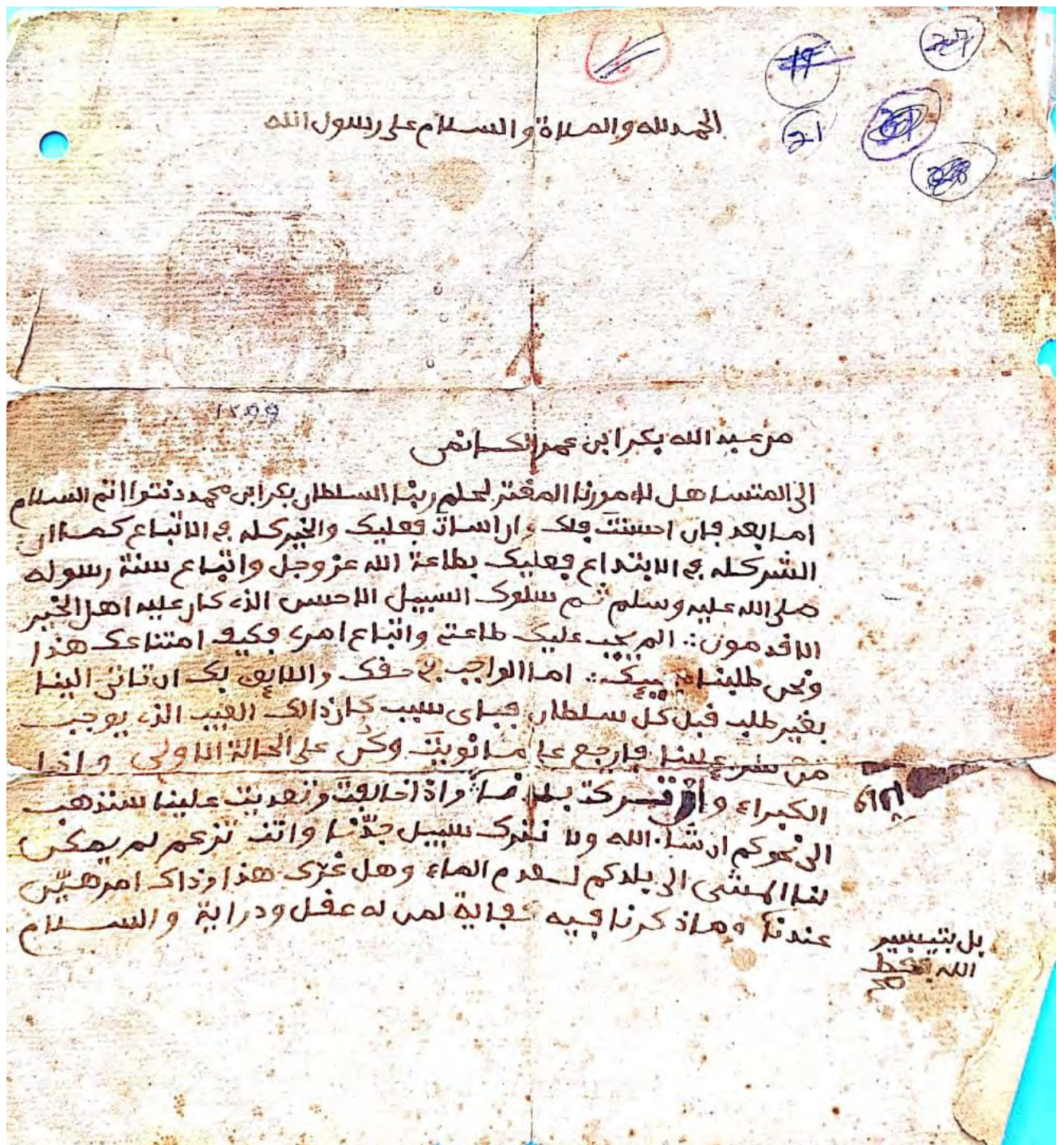
Overall, the appendixes provide a comprehensive view of the multifaceted relationships between the Ottoman Empire and the rulers of Northern Nigeria, highlighting the blend of diplomacy, trade, cultural exchange, and mutual support that characterized their interactions.

Cultural and Religious Ties:

The letters frequently emphasize shared Islamic values and cultural connections. They often include discussions about religious scholars, the construction of mosques, and the spread of Islamic education, underscoring the role of religion in diplomatic relations.

Administrative Instructions:

Some documents contain directives from the Ottoman chancery to its provincial officers regarding the treatment and support of envoys and traders from Northern Nigeria. These instructions reveal the administrative protocols and the importance of hospitality in diplomatic practice.

من عبد الله شجاع عمر بن الحاج محمد الامين الكاظمي

اي في امثاله والمجل بين اقرانه ديفر اموا وكيل الاقلين قنصل فزان بعد
السؤال عنكم وعن كيفية احوالكم انا بخير وعافية ونعمة خافية انتنا كتحب
فقرانا هم اياهم ما شرحت صا معلومنا وكذا لك الكتب التي من الجني نار وقلوب
كلهم بلقي البنا ورجعنا لها مضمونهما من خصوصي عبد الواحد وميلاد
وكلاهما قتلا في غير ارضنا وحل حكمنا والا لو كان ذلك لا يحتاج اليه تعريف
ومن شان الكواخط والدفاتر وغيرهم فقد اشغنا الخبر وبعثنا اليه جميع
العمال والتوارق ورغبنا لمذباته بدفترا او ورقة بالاحسان فانه غاية
تاريخه ما اتونا بشي لانه في الغالب اهل هذه الديار لا يبالون بالكتب حتي
يعرفوا قيمة الدفترا وفي ما سبق عرفناكم بانه حتي نحن كنا ارسلنا ساعات
واشياء للتصليح فما تبين شي من ذلك في هذه الاوطان فانظر لاي ارض
ذهبوا وذكرتم لنا على الوبون التي على صالم بن فوناس حسب ما هو مبين
في التوكيل الشرعي وقد كان له خلف بهذا الطرف ثم انه انا اخيه الامين واية
اخيه صالم واخذوا مائة ريال والبائع فحاصوه الغرما والورثا وقد ذكرتم لنا
في كتابكم بعدم ابطال الرقاى والحال انه حيث اتا البلد تبوا ما وجد الرفيق
مكت بها خمسة اشهر ومن حيث قوم البنا ونف في انتقار زيادة الاخبار من
اجهتكم لاستخبار الاخبار ومن اسم المتولي بالبلد الي غير ذلك والآن حيث
وردت علينا هذه القوي فله ووجدنا بعض الاخبار ورجعنا لكم الرقاى

١٢٧٥
اول قعدة

سورة
التي في نسخة الامين
في كتابه
التي في نسخة الامين
في كتابه

سلاطین وادای وادای
کنا محبته
التر فاضل
منه و منحه

بسم الله الرحمن الرحيم الحمد لله وحده لا شريك له ولا يدوم الاملكه والقلل
والعقل على ما لا فيش بعد من حضرت الامام العاليه والهمه الشاميه والحقه
الباقيته الذي من الله بها على الخلق والباديه جذاك الامام الاعظم السلطان
محمد شريف ابن السلطان محمد صالح العياشي المقتضب اليه من النبوي فصر الله تعالى
الي حضرت اخينا وحبيبنا وتحميل المحبة والقلوب اليه تفتاف فذاك فليود فذل
احال الله تعالى امين اما بعد يليه السائل عنكم وعن جملة احوالكم التزكيت
واعلامكم يا فتا بفعل الله تعالى في نعمته سنيته وجاهته بيهية ولا نسأل الله عن ايتكم
الحياذك وان كتابكم الشريف يا فتا ومهنا ما تظنه خباياكم المفضولون ففرز جميع
ما فودقوه في دهننا ووثقنا بامانكم الناع الذي لا يقبل النقص بحال ان شاء الله
تعالى بل نحن على الوثوق بجميع ما يمدد من جنابكم العلي حتى تتأكد المحبة والحق
والوفا، ولا نفيكم فيما ظهركم من جهتنا من الحاجة بل هي على الراس والعين وبقينا
الله واياكم بما فيه حبه ورضاء بما فيه حبيبه ومطعنا، امين في محرم ١٢٧٠

G B Zaghi

TÜRKİYE – AFRİKA İLİŞKİLERİ

The Flourishing Of Relations With Türkiye. Is It Algeria's Chance To Get Rid Of French Influence

Türkiye İle İlişkilerin Gelişmesi. Cezayir'in Fransız Etkisinden Kurtulma Şansı Var Mı?

Ahlam AHMAİD

Kırıkkale University, Kırıkkale, Türkiye

imiahlam23@gmail.com

0000-0002-4763-5869

Abstract

Turkish-Algerian relations have witnessed rapid growth in recent years in light of great political harmony around important regional political files whose scope is expanding rapidly, in parallel with the development of bilateral relations, especially in the economic aspect and the two countries' pursuit of openness. Bilateral and joint economic prospects on the African continent. On the political side, President Abdelmadjid Tebboune, since President Abdelmadjid Tebboune came to power in Algeria, has taken political positions that match Turkish trends in many files, including the Libyan file militarily and politically, and what is related to the recent developments in Tunisia, and the traditional positions between the two countries egarding the Palestinian issue and Israel's efforts to penetrate the African continent through the African Union.

Keywords: Türkiye. Algeria. French influence. Relations between Algeria and Turkey

Özet

Türk-Cezayir ilişkileri, son yıllarda önemli bölgesel siyasi dosyalar etrafında büyük bir siyasi uyum ışığında hızla gelişmiştir. Bu dosyaların kapsamı hızla genişlemekte ve çift taraflı ilişkilerin özellikle ekonomik yönü ve iki ülkenin açıklık peşinde koşmalarıyla paralel olarak gelişmektedir. Afrika kıtasındaki çift taraflı ve ortak ekonomik perspektifler de bu sürecin bir parçasıdır. Siyasi açıdan, Cezayir Devlet Başkanı Abdelmadjid Tebboune'in iktidara gelmesiyle birlikte, Libya dosyasında askeri ve siyasi olarak Türk eğilimleriyle uyumlu politik pozisyonlar almıştır. Ayrıca son dönemdeki Tunus gelişmeleriyle ilgili olarak ve Filistin meselesi ile İsrail'in Afrika Birliği üzerinden Afrika kıtasına nüfuz etme çabaları konularında da geleneksel pozisyonlarını korumuştur.

Anahtar Kelimeler: Türkiye. Cezayir. Fransız etkisi. Cezayir-Türkiye İlişkiler

Introduction

The Algerian- Turkish dealings are grounded on three main joints frugality, politics and history. At a time when the frugality is at the top of the unifying procurators between Algeria and Türkiye, the part played by the agreement of political fancies in bringing around the two nations together, especially when it comes to the regions geographically conterminous to Algeria, can not be undervalued. The common or garden literal room between the two nations is explosively present-day when Algeria is one of the arenas for the influence struggle between Türkiye and the West, and more exactly between Türkiye and France.

Turkish-Algerian relations have experienced significant growth in recent years, marked by strong political alignment on key regional issues and a rapid expansion of bilateral interactions, particularly in the economic sphere. Both nations are actively working to establish bilateral and joint economic ventures across the African continent.

Politically, since President Abdelmadjid Tebboune assumed office in Algeria, his administration has adopted positions that align closely with Turkish perspectives on several fronts, including the military and political situation in Libya and recent developments in Tunisia. Additionally, both countries share traditional stances on the Palestinian issue and oppose Israel's efforts to gain influence in Africa through the African Union.

A notable point of convergence between Turkey and Algeria is their shared contention with France over various issues, including military missions and French military presence along the African coast and the continent at large. Both nations seek to enhance their political and economic influence in Africa, aiming to reduce French dominance. This objective aligns with Turkey's already strong presence in many African regions. Cooperation between Turkey and Algeria would significantly bolster their efforts in this regard.

Economically, Turkey is the largest foreign investor in Algeria, with investments valued at approximately \$5 billion and bilateral trade amounting to around \$4 billion. In the energy sector, Turkey is increasingly reliant on Algerian gas and is collaborating with Algerian energy companies on various projects within Turkey. Recent agreements have also been reached in the fields of maritime navigation and port development.

The existing relations between Turkey and Algeria are mutually beneficial. For Turkey, Algeria serves as a gateway to strengthening ties with other African nations, while from Algeria's perspective, collaboration with Turkey offers significant strategic advantages. On the profitable side, Türkiye is the largest country that has leaguers in Algeria with a value of closely \$ 5 billion, and between the two nations a measure of trade amounting to closely \$ 4 billion. In the field of dynamism with Algeria, through adding reliance on Algerian gas and cooperation with Algerian dynamism companies in encouraging systems on Turkish soil, in extension to recent agreements in the field of developing navigational exhilaration and anchorages.

Algeria has veritably important eventuality in North Africa, through its geopolitics and its mortal and concrete substance. It's also the third richest country in Africa in tours of oil painting reserves after Libya and Nigeria, as well as having the loftiest natural gas reserves after Nigeria. Algeria's terrain exceeds three moments the area of Türkiye, and the number of people is 42 million, original to half of Türkiye's population.

The being dealings between Türkiye and Algeria are for the asset of the two countries. However, also Algeria is considered for it a door to toughen its relationship with African nations, and from Algeria's standpoint, If it's discerned by Türkiye.

The Turkish-Algerian Approach to Regional Affairs

Historically, there has been little disparity in foreign procedure between Algeria and Turkey. Algeria's foreign procedure in indigenous affairs has come decreasingly analogous to Turkey's in recent times. This is primarily due to common or garden foreign procedure principles similar as territorial veracity and non-interference in the internal affairs of other nations. There are also strong artistic and literal ties that have the two nations to kindly shake foreign procedure differences. In order for Algeria and Turkey to shadow a nicely formative foreign procedure, farther integration of their indigenous programs in agreement with their principles, opinions and political interests is required. It is a commons.

1. A Political Economic Point Of The Two Countries Algeria And Türkiye In The Libyan Crisis

Algeria, which had defied soldierly intervention since the morning of the Libyan crisis, supported the process of political consultation between the parties and strongly defied any foreign intervention in Libya. Also, Algeria has been involved in the Libyan crisis through autonomous and international pergola cooperation analogous as the United Nations (UN) and the African Union (AU), but has also sought to be portion of initial crisis conclusion mechanisms with a particular seat on regionalism. In fact, the growing conflicts and the emergence of terrorist groups as a result of the administration vacuum in Libya have not only weakened the climate of trust and stability in the country, but have also come a serious trouble to the movie of bordering countries. In the portion, the active involvement of autonomous impersonators analogous as Egypt and Morocco in the Libyan crisis, as well as non-indigenous impersonators analogous as the United Arab Emirates (UAE), Türkiye and Russia, challenged Algeria. insouciant procedure towards Libya (Abderrazak Boulkemm and Sumeyye Ozer, 2020). The Algerian government, taking concrete action against this situation, made important changes through a indigenous vote on 1 November 2020. tallying to the applicable qualification of the recently espoused constitution through, the Algerian army will be suitable to share UN, AU and Arab League rim missions with the

blowing of two-thirds of congress. This indigenous correction has come a necessary reaction against fortified groups in Libya and in the Sahel as well as an increasingly willful surge of unlawful emigrants (Abdenour Toumi, 2020).

As a result, Algeria's insouciant programs towards Libya in indulgence of politic results were displaced by restrictive interventionism due to public security enterprises. The boost in violent conditioning and the ascent of terrorist groups in Libya are among the most serious security expositions facing Algeria. The raids on the Tignat oil field in In Amenas in January 2013 marked a turning point in the government's procedure towards Libya. For raids in which 150 Algerian subjects were kidnapped and 40 employees were killed. The close relationship between the group's line, Mokhtar Belmokhtar, and Al-Qaeda in the Islamic Maghreb (AQIM) is also attracting the concentration of resolution-makers in Algeria. As a result, the situation on the western and southern boundaries of the country has urged Algeria to boost border control measures and military spending. Algeria is reported to have spent more than 500 million euros to help unlawful immigration and terrorist conditioning on the Libyan border (Ferhat Polat, 2020). After meeting with Prime Minister of the Government of National Accord (GNA), Fayez al-Serraj, in January 2020, Algerian President Abdelmadjid Tebboune declared any rush on the capital Tripoli a "red line" for Algeria. This note is a direct communication to Khalifa Haftar, who tried to capture the Libyan capital from the GNA. Also, the end of the bloody civil war of the 1990s highlights Algeria's formerly politically fragile security enterprises. The capability of revolutionist and consequently-called Muslim groups, having returned to their motherland after the civil war and conflicts in Libya, to expand their sphere of influence over and within Algeria reminds most of the areas of the country the Islamic National Salvation Front (ISF) and the experience of the civil war.

On the other hand, the change in Algeria's military doctrine is kindly analogous to Turkish politics in Libya. At first, Türkiye, like Algeria, approached all indigenous actors in post-Gaddafi Libya inversely and maintained a neutral position, emphasizing the significance of the political process in Syria. Every chance. The Government of Türkiye, which supports the United Nations-recognized GNA in Libya with the Libya Political Agreement (PLA) inked in the megacity of Skhirat, Morocco under the aegis of the United Nations in December 2015, also inked an agreement on maritime governance and security with the Libyan government in November 2019, against human rights abuses and violations of transnational law by the Greek Government in Southern Cyprus (GASC) and Greece in the Eastern Mediterranean came out on top. Since also, the Turkish government has handed military and logistical support to Tripoli, which is under attack and the achievement plot by Khalifa Haftar, to maintain the licit government in place. and to cover its interests in the East., which he addressed as a matter of public security (Şerife Çetin, 2020).

Also, Algeria neared Haftar with dubitation and perturbation, whom it considered the main malefactor of human damage and internal division until October 23, 2020, when the armistice consensus passed the end of the time. War is inked. In fact, in the eyes of Algeria, Haftar has turned bordering Libya into a region of insecurity and rich ground following the Algerian border conflicts and the internal bouleversement it has caused. In extension, the involvement of extra-regional impersonators similar as the United Arab Emirates, Russia and France in the Libya extremity through Haftar is another conclusion that worries Algerian policymakers. nervous, who know the extremity as an indigenous case. Haftar's cooperations with Madkhali-Salafist groups, notorious in the country following missions against the Islamic State (IS), are discerned as a serious trouble to Algeria because of the testament these groups hold representation and their implicit for radicalization in the future. This was due to the belief that the Madkhali-Salafi ascent in Libya would encourage other ingredients in Algeria to partake the same unreality and testament, while empowering them. For Algerian resolution-makers, such an evolution would have circular intervention by Saudi Arabia and the United Arab Emirates in Algeria. due to the relationship of these groups with the ultimate two nations.

2. The Turkish-French conflict over Algeria

The scene related to Turkish-Algerian dealings isn't complete without appearing at Algeria as an arena for French-Turkish competition. France has a literal presence in Algeria that's closely 130 times old. This presence was anteceded by an Ottoman presence hundreds of times ago. And both nations have

a history in Algeria that has numerous tenebrous filmland. Paris and Ankara seek to color these runners by targeting each other (Ayen Abdeen , 2022).

It seems that Ankara sees Algeria as a gateway to Africa, which is historically France's vicinity. This comes at a time when we're witnessing a habitual decline in the French presence in that region, and this is one of the apologies for the discordance between France and Türkiye. The Turks may have achieved excellence in this aspect over the French, especially since they penetrated into a political clash with Algeria more than formerly. These pressures redounded in Algeria barring French martial aircraft from crossing the airspace towards the African depth, before dealings with Paris returned to improvement (Ayen Abdeen , 2022).

In light of the foregoing, the excrescency of Algeria's growing dealings with Türkiye will remain to rotate around the crossroad of the interests of the two nations from the profitable, political and literal aspects, and their habitual differences with France.

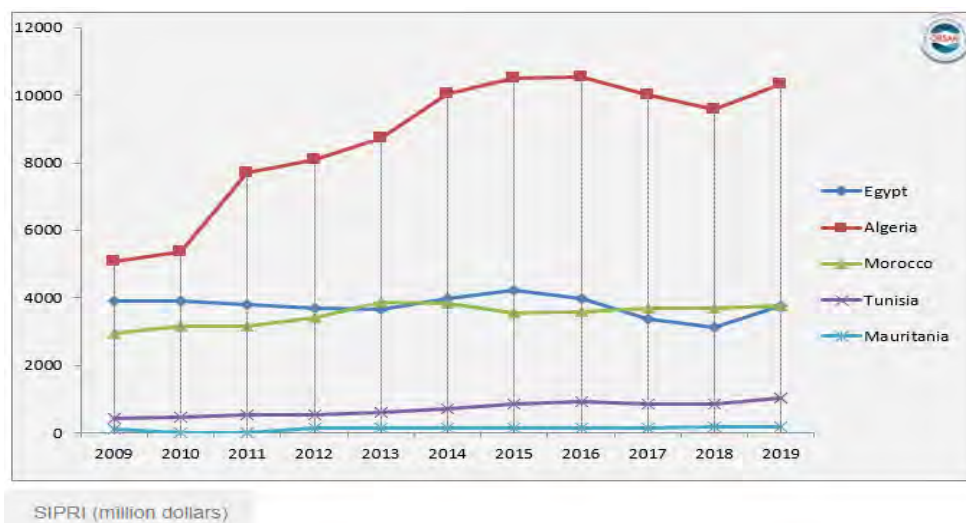
3. Türkiye- Algerian cooperation prospects for the unborn

Türkiye pays special concentration to the frugality for Algeria as portion of its Africa procedure and it continues to be one of the rising dominions in North Africa thanks to its natural coffers and demographics. authority. Türkiye and Algeria can play a commanding part in indigenous evolution thanks to their dynamism coffers, new shipping rows and profitable hookups with other indigenous players. likewise, strengthening the two nations' martial authority through cooperation in martial training and protection assiduity has the implicit to revise the indigenous balance in the Middle East and North Africa.

3.1 Military cooperative

The most important area of cooperation to fashion Türkiye and Algeria's participated unreality of the future and toughen their indigenous influence is the service and protection cooperation. Algeria has one of the most important militarizes in North Africa after Egypt and the most showy screen base in the region with its institutional structure, outfit, munitions data and trained dogfaces. Regional insecurity, competition with Morocco, and the country's civil war experience have acclimated the Algerian service's path to prioritizing screen. Against this background, Algeria has had the loftiest position of martial spending among North African nations over the once decade.

Military expenditures of North African countries (2009-2019)

Sources: (SIPRI, 2020)

The provided graph illustrates the military expenditures of five North African countries—Egypt, Algeria, Morocco, Tunisia, and Mauritania—between 2009 and 2019, measured in millions of dollars according to SIPRI (Stockholm International Peace Research Institute) data.

Analysis of Military Expenditures (2009-2019)

1. Overall Trends:

- **Algeria** demonstrates the highest and most consistent increase in military expenditure over the decade, starting from approximately \$6,000 million in 2009 and reaching over \$10,000 million by 2019.
- **Egypt** maintains relatively stable military spending, fluctuating slightly around the \$4,000 million mark.
- **Morocco** shows a gradual increase, stabilizing around \$3,000 million from 2012 onwards.
- **Tunisia** and **Mauritania** have significantly lower military expenditures compared to the other three countries, with Tunisia seeing a slight increase over the period, while Mauritania remains almost constant at a minimal level.

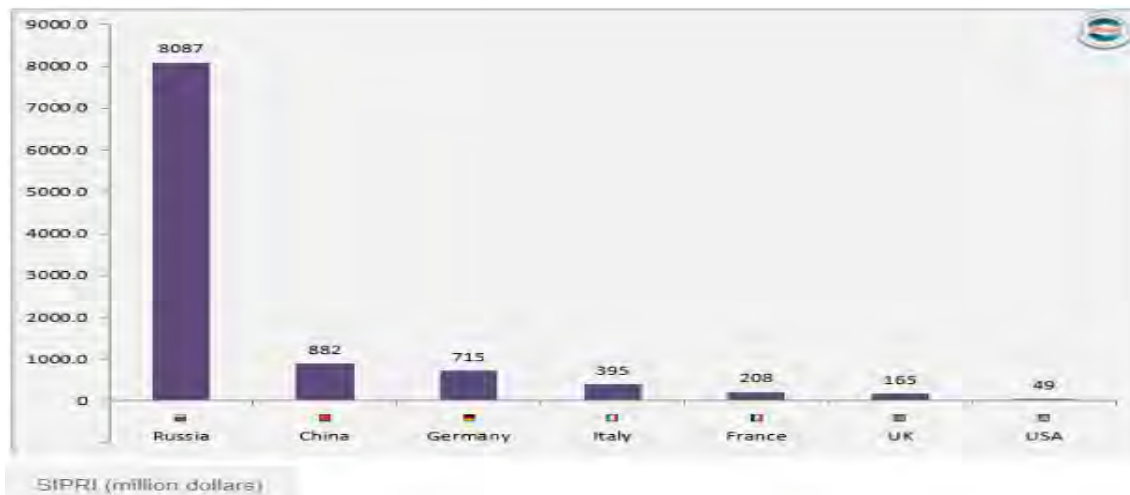
2. Country-Specific Analysis:

- **Algeria:** Algeria's military spending peaked around 2014-2016, reaching nearly \$10,500 million, reflecting significant investment in defense. This trend aligns with Algeria's regional security concerns, including terrorism, and its desire to maintain a robust military presence in North Africa.
- **Egypt:** Egypt's military expenditure remains steady, around \$4,000 million. This stability could be attributed to Egypt's ongoing internal and regional security challenges, including the situation in the Sinai Peninsula and the broader Middle East.
- **Morocco:** Morocco's gradual increase in military spending, stabilizing around \$3,000 million, indicates a steady investment in defense, possibly influenced by regional dynamics and the long-standing Western Sahara conflict.
- **Tunisia:** Tunisia exhibits a slight increase from around \$400 million to approximately \$700 million, possibly in response to internal security challenges post-Arab Spring and regional instability.
- **Mauritania:** Mauritania maintains the lowest military expenditure, consistently under \$200 million, reflecting its limited defense budget and different security priorities compared to its North African neighbors.

3. Regional Context and Implications:

- The significant military expenditure by Algeria highlights its role as a key military power in North Africa, reflecting its strategic priorities and regional security concerns.
 - The relatively stable expenditures by Egypt and Morocco suggest a consistent approach to defense spending, balancing regional threats and internal security needs.
 - The lower expenditures by Tunisia and Mauritania underscore their different security and economic capabilities, with less emphasis on military spending compared to Algeria, Egypt, and Morocco.
- on land (SIPRI, 2020) Appearing at the manners of munitions in Algeria's arms import data, it can be discerned that aircraft, warships, armored instruments and dumdums have a voluminous measure. Faced with Morocco's growing arms sweats, Algeria significances more munitions for public screen reasons and pays personal concentration to readying its army with ultramodern munitions.

Arms Exporters to Algeria (2009-2019)

Sources: (SIPRI, 2020)

The provided bar graph illustrates the military exports of various countries to Algeria, measured in millions of dollars, as per SIPRI (Stockholm International Peace Research Institute) data. The countries represented are Russia, China, Germany, Italy, France, the United Kingdom, and the United States.

Analysis of Military Exports to Algeria

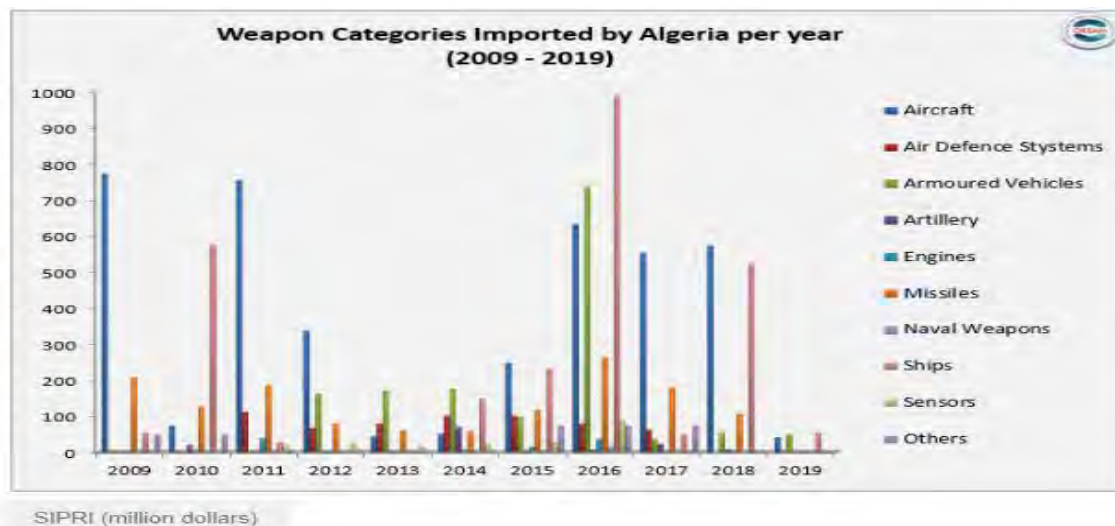
1. Overview of Export Volumes:

- Russia is the dominant exporter of military goods to Algeria, with exports totaling \$8,087 million, far surpassing all other countries.
- China follows with \$882 million, then Germany with \$715 million, Italy with \$395 million, France with \$208 million, the United Kingdom with \$165 million, and lastly, the United States with \$49 million.

2. Country-Specific Analysis:

- Russia: The overwhelming volume of Russian military exports to Algeria underscores the strong defense partnership between the two countries. Russia's extensive military exports to Algeria likely include advanced weaponry, aircraft, and other military equipment, reflecting a deep-rooted and strategic alliance.
- China: China's significant exports, second only to Russia, indicate a growing defense relationship with Algeria. This partnership is part of China's broader strategy to expand its influence in Africa through defense and economic engagements.
- Germany: Germany's notable military exports to Algeria suggest a robust trade relationship, likely involving advanced technology and defense systems. Germany's defense industry is known for its high-quality engineering and technology, which are in demand globally.
- Italy: Italy's military exports are also considerable, reflecting bilateral defense cooperation. Italian exports may include naval vessels, armored vehicles, and other defense technology, showcasing Italy's capability in these areas.
- France: Despite historical ties and geographical proximity, France's military exports to Algeria are relatively lower. This may be due to political dynamics, historical tensions, or competition from other suppliers.
- United Kingdom: The UK's military exports, while lower than other major European exporters, indicate a presence in Algeria's defense market, potentially focusing on specialized military technology and equipment.
- United States: The minimal level of US military exports to Algeria, at \$49 million, suggests limited defense trade between the two countries. This could be due to geopolitical factors, Algeria's preference for non-Western suppliers, or US export control regulations.

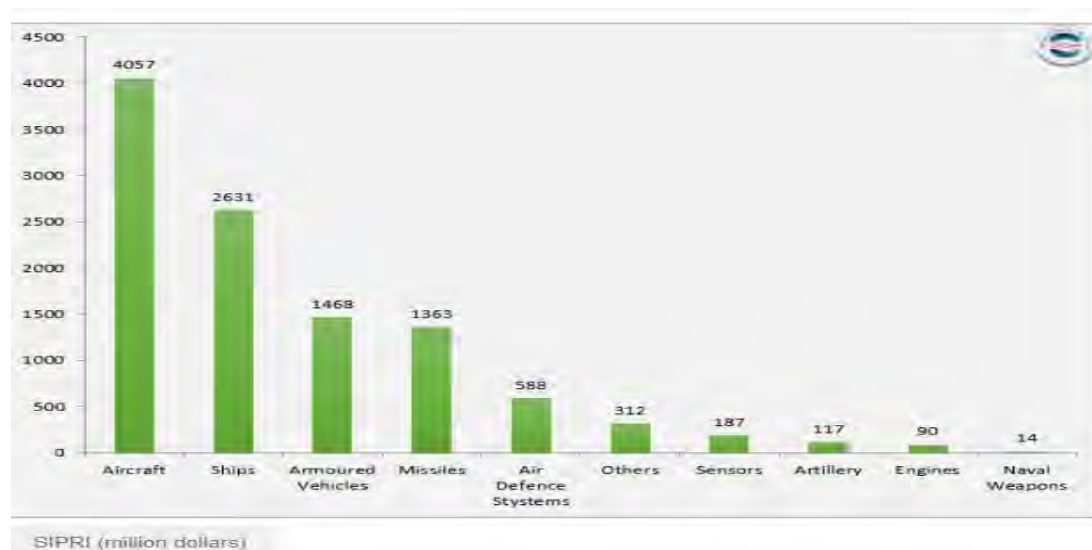
Weapon Categories Imported by Algeria per year (2009-2019)

Sources: (SIPRI, 2020)

At this point, it's essential for Algeria to expand its storage, especially in tenures of drones, which are a game changer on modern battlefields and will be of great significance. for the public movie of Algeria. Türkiye has made significant process in this area of technology in recent moments and could be one of Algeria's implicit suppliers. As in the case of similar Turkish trade with other friendly countries, Ankara is said to be pleased to transfer technology to Algeria so that the barrel in the future develop its own air security systems.

Weapon Categories Imported by Algeria per year (2009-2019)

Sources: (SIPRI, 2020)

Algeria valuations not only shield, but also a dynamic manpower and an active army. In this environment, the Algerian army, after restructuring its special manpowers in 2015, organized and supervised training in nations similar as Russia, Germany and Türkiye within the frame of martial cooperation agreements. The martial training cooperation consensus between Türkiye and Algeria, established in 2003 and inked in 2009, covers effects similar as bobby training, common exercises and intelligence trade.(Abdullah GÜL, 2009)between the two countries.

On the other phase, the advertisement of the Turkish and Algerian authorities of common action to establish stability by combating fortified associations and warlords in the Libya extremity and the pretensions of strengthening cooperation in the assiduity protection assiduity, showing off that the two

nations call martial aspects and screen cooperation must be strategic and essential (TRT Haber, 2020). Especially in North Africa, where France has lost its other influence in the region and where an terrain of insecurity is wide, cooperation between Türkiye and Algeria has the implicit to revise the indigenous balance through manpower. fortified manpowers and their important protection diligence. It can be spoke that the success of the Turkish fortified manpowers and the Turkish protection assiduity in Syria, Iraq, Libya and Nagorno- Karabakh will produce conditions for Algeria to renew martial dealings with Türkiye. In extension, the two nations' combined enterprises about the programs of analogous impersonators and about indigenous heads make martial cooperation more strategic.

3. 2 Economic Cooperative

Algeria has respectable profitable eventuality in North Africa with its vast area embroidering from the Mediterranean to the Sahara Desert, hydrocarbon coffers and deposits, and a youthful population of 44 million. The Algerian frugality is heavily dependent on the dynamism region. Hydrocarbon productions regard for 97 of the country's exports, 45 of the rotund public product(GNP) and two- thirds of country account earnings. (Azzedine Layachi, 2018) This reliance results in a fragile profitable structure that's fluently affected by oscillations in oil painting prices. Algeria, which has to buy a lot of its productions everywhere due to shy agrarian product and artificial structure, significances more and more over the times to meet its requirements. still, although its traditional trading mates are France and EU nations, there has been an boost in trade and investment with China and Türkiye in recent times.

presently, the trade development between Türkiye and Algeria is around 2.5- 3 billion USD. Türkiye accounts for 5 of Algeria's import request share and around 2 of exports. In 2018, while Algeria was Türkiye's second largest trading mate on the African mainland, Türkiye's share of Algeria's foreign trade wasn't at the prey position. Authorities in both nations enunciate they cast to boost trade measure to \$ 5 billion succinctly (ticaret, 2020), and stressed the want for a growing dynamic in profitable dealings. Against this background, President Erdogan gave a peroration to Algerian businessmen during his stay to Algeria, which he has visited doubly in the once three times, and spoke that necessary measures must be taken to achieve a free trade consensus and toughen profitable dealings. relation to the " letch to produce and remove forth together".

One of the most recent exemplifications of similar progressions was the Algerian government's ratification of a navigational consensus inked by the two nations on May 25, 1998, 23 times ago . Although the deal was approved by Türkiye numerous times ago , Algerian leaders didn't authorize it until the recent resolution by President Tebboune, who inked the deal and transferred it for publication in the Official Gazette on May 5, 2021. This resolution could label a turning point in exchanges between the two nations, as they can have the motion of passengers and marketable goods. The consensus also includes harborage investment business, where Türkiye has a good track story everywhere. (Zafer Fatih Beya and Enes Kaplan, 2020). After this evolution, the trade relationship between the two nations is anticipated to develop in nonidentical directions and reach the prey of 5 billion USD in a short time.

It's reflected that leaguers and foreign trade largely determine the profitable cooperation between Türkiye and Algeria. While Türkiye substantially significances hydrocarbon coffers similar as thawed natural gas(LNG) from Algeria, its exports carry automotive productions, piston machines, erecting accoutrements, sword productions, petrochemicals, fabrics and food.

Eventually, it's worth mentioning the growing part of dynamism in marketable cooperation between Türkiye and Algeria. In recent times, new hookups have surfaced between the two nations in the areas of dynamism and trade in artificial productions. At this stage, Türkiye wishes to diversify its LNG force and in that environment, Türkiye attaches great significance to Algeria. Türkiye imports the most natural gas from Algeria with 2 billion 991 million boxy measures between January and June 2020 (Nuran Erkul Kaya, 2020). Iadding the share of LNG in natural gas significances will boost the Türkiye- Algeria dynamism cooperation. In extension, in the dynamism region, an consensus was passed in 2018 between Algeria's public dynamism company, SONATRACH and Turkish companies Rönesans and Bayegan for a\$ 1 billion investment in petrochemicals in the region. free belt from Yumurtalık to Adana. With raw accoutrements from Algeria, the thing is to produce 450 thousand tons of polypropylene annually in the free belt (Omar Bouacha, 2018). Polypropylene is a thermoplastic polymer exercised in colorful diligence similar as bus corridor, fabrics, and food packaging.

On the other phase, another area that stands out in the trade between the two nations is the sword assiduity. Tosyalı Holding, one of the main Turkish companies in the sword assiduity, has been inoculating in Algeria since 2013 through the "\$ 500 million" Major Project" in the first phase, \$ 250 million. bones in the alternate period and \$1.6 million. billion USD in the third phase and meet the nonidentical requirements of Türkiye and Algeria in the sword assiduity, especially in the construction region. also, ÖZMERT, a Turkish- Algerian company, has invested since 2017 in the Tammazoura artificial demesne in Ain Temouchent in the sword region.

Türkiye also has significant leaguers in Algeria's cloth assiduity. In this environment, leaguers by Taypa company are attracting concentration. With the Tayal Gym action, established in cooperation with Algeria, a cloth manufacturing factory worth roughly \$1.5 billion has been established in the Sidi Khettab artificial demesne in the fiefdom of Relizane in Algeria. (Omar Bouacha, 2018) The installation, which is the largest cloth product locus in Europe and the Mediterranean, aims at furnishing employment to 10 thousand people in the first stage, and 25 thousand people in ten times.

Eventually, one of the areas that can play an important catalytic part in the two nations' trade cooperation is the construction region. At this stage, Türkiye, with its first global constricting companies, wishes to partake its experience with Algeria (Anadolu Agency, 2018). For Algeria, cooperation with Türkiye is important because of its growing frugality and youthful population, which leads to a growing and different casing demand. In this environment, further than 30 Turkish construction companies in Algeria have carried out numerous superstructure and structure systems, and invested in the casing systems that Algeria needs. likewise, Algeria is an important player along with Tunisia in the establishment of the Eurasian navigational rows between Italy and Türkiye. With the path linked as the Türkiye- Italy- Tunisia Trade Corridor), Algerian productions will reach nonidentical requests through these nations and Turkish productions and Italy will reach sub-Saharan African nations via Algeria.

This navigational path, with its strong geopolitical and geostrategic eventuality, will have the evolution of trade in the Mediterranean and the enrichment of neighboring nations. The strategic position of Türkiye and Algeria in relation to the Eurasian- African- Asian exhilaration axes should be considered as another procurator that will give openings for profitable cooperation.

Conclusion

Effects similar as the Libyan extremity, the struggle for authority in the eastern Mediterranean, the surge of emigrants to European Union nations, France's gradational loss of influence in Africa, as well as insecurity and the fray against fortified associations in South Africa. Algeria's geopolitical position between the Mediterranean Sea and sub-Saharan Africa, its natural coffers, its youth and voluminous population, and its important army in the region make its strategic position in the indigenous environment.

Algeria's growing significance over the once decade has remodeled the indigenous authority structure. This also parallels Türkiye's ascent as a indigenous authority as French influence in the region waned. In this equation, it can be discerned that Turkey and Algeria have common or garden interests in the region and that their foreign programs have important in common or garden . Turkey's involvement in the extremity in Libya for reasons of dynamism screen in the eastern Mediterranean and its brace for the GNA under the " verdant motherland" doctrine and Algeria's perception of The insecurity of bordering Libya is a trouble to the country's public screen that has brought around the two nations together in the screen geography. Turkey- Algeria dealings play an important part in the region in the unborn thanks to their common or garden views and enterprises on screen, as well as the high implicit service and profitable cooperation openings.

therefore, utilizing openings for cooperation on a common or garden base and erecting a unreality for the future of resolution- makers will enable both sides to end indigenous insecurity and correct the balance of indigenous conflicts. indigenous manpower. swelled cooperation and individualization of their indigenous programs will serve the interests of Turkey and Algeria in the face of growing misgivings in the wider MENA region as well as in the Mediterranean.

As a result, The Turkish- Algerian dealings, which have come strong in recent times, through the visits of the chairpersons of both nations and the marshaling of further than one consensus in colorful fields, and this is what made the dealings between France and Algeria condense, and Türkiye also considers France the most country that has undervalued Algeria, so the France's influence in Africa in general, and Algeria in personal, is constricting, and this handed the occasion for both the nations of Algeria and Türkiye to toughen dealings, and by grace of the strong literal, political and profitable base between the two nations, the thing of getting relieve of France's influence will be achieved.

Sources:

- Abdenmour Toumi, 2020. "Algeria's Military Changes and New Doctrine. Available at: https://www.orsam.org.tr/d_hbanaliz/algerias-military-changes-and-new-doctrine.pdf [accessed 11 09 2022].
- Abderrazak Boulkemm and Sumeyye Ozer, 2020. ezayir Libya konusunda güçlü adımlarla etkinliğini artırıyor" ("Algeria increases its effectiveness with firm steps in Libya"),. Available at: <https://www.aa.com.tr/tr/dunya/cezayir-libya-konusunda-guclu-adimlarla-etkinligini-artiriyor/1700846> [accessed 12 09 2022].
- Abdullah GÜL, 2009. "Türkiye Cumhuriyeti Genelkurmay Başkanlığı ile Cezayir Demokratik Halk Cumhuriyeti Millî Savunma Bakanlığı Arasında Askerî Eğitim Alanında İş Birliği Anlaşması" ("The People's Democratic Republic of Algeria with the Head of the General Staff of the Repub. Available at: <https://www.resmigazete.gov.tr/eskiler/2009/09/20090906-2.htm> [accessed 18 02 2023].
- Anadolu Agency, 2018. Türk müteahhitleri dünyanın en iyileri arasında("Turkish contractors are among the best in the world"). Available at: <https://www.aa.com.tr/tr/ekonomi/turk-muteahhitleri-dunyanin-en-iyileri-arasinda/1237859> [accessed 15 07 2022].
- Ayen Abdeen , 2022. The Algerian visit to Türkiye: objectives, indications and repercussions, in the light of what we must understand in Tunisia. Available at: <https://www.babnet.net/festivaldetail-246779.asp> [accessed 17 02 2023].
- Azzedine Layachi, 2018. People's Democratic Republic of Algeria, The Government and Politics of the Middle East and North Africa. New York: Routledge.
- defence, 2020. Kuzey Afrika'da Silahlanma Yarışı Devam Ediyor("The Arms Race Continues in North Africa"),. Available at: <https://www.c4defence.com/cezayir-ile-fasin-silahlanma-yari/> [accessed 01 02 2023].
- Ferhat Polat, 2020. Algeria's Role in Libya. Available at: https://researchcentre.trtworld.com/wp-content/uploads/2020/11/Algeria_Role_in_Libya.pdf [accessed 17 02 2023].
- Michaël Tanchum, 2020. Italy and Türkiye's Europe-to-Africa Commercial Corridor. Available at: <https://www.aies.at/download/2020/AIES-Fokus-2020-10.pdf> [accessed 18 02 2023].
- Nuran Erkul Kaya, 2020. Türkiye'nin Rusya ve İran'dan gaz ithalatında sert düşüş" ("Türkiye's sharp decline in gas imports from Russia and Iran. Available at: <https://www.aa.com.tr/tr/ekonomi/turkiye-nin-rusya-ve-iran-dan-gaz-ithalatinda-sert-dusus/1951330> [accessed 11 01 2023].
- Omar Bouacha, 2018. 2002 sonrası Türkiye-Cezayir ilişkileri (Türkiye-Algeria relations after 2002). Istanbul: Istanbul Medeniyet University.
- SIPRI, 2020. An Overview of Russia-Algeria Military Cooperation. Available at: <https://dfnc.ru/en/vtc/an-overview-of-russia-algeria-military-cooperation/> [accessed 12 01 2023].
- Şerife Çetin, 2020. Türkiye-Libya arasındaki deniz yetki alanları anlaşması, Doğu Akdeniz'de dengeleri değiştirdi" ("The maritime jurisdiction areas agreement between Türkiye and Libya changed the balance in the Eastern Mediterranean"). Available at: <https://www.aa.com.tr/tr/dunya/turkiye-libya-arasindaki-deniz-yetki-alanlari-anlasmasi-dogu-akdenizde-dengeleri-degistirdi/2057661> [accessed 14 10 2022].
- ticaret, 2020. Türkiye-Cezayir Dış Ticaret Hacmi 5 Milyar Dolar'a Çıkarılabilir("Türkiye-Algeria Foreign Trade Volume Can Be Increased to 5 Billion Dollars"), T.C. Ticaret Bakanlığı Dış Temsilcilikler ve Uluslararası Etkinlikler Genel Müdürlüğü ("The Republic of Turke. Available at: <https://ticaret.gov.tr/blog/ulkelerden-ticari-haberler/cezayir/turkiye-cezayir-dis-ticaret-hacmi-5-milyar-dolara-cikarilabilir> [accessed 18 02 2023].
- TRT Haber, 2020. Türkiye ve Cezayir Libya'da beraber hareket etmek için anlaştı" ("Türkiye and Algeria agree to act together in Libya"). Available at: <https://www.trthaber.com/haber/gundem/turkiye-ve-cezayir-libyada-beraber-hareket-etmek-icin-anlasti-456651.html> [accessed 18 02 2023].
- Zafer Fatih Beya and Enes Kaplan, 2020. Cumhurbaşkanı Erdoğan: Türkiye-Cezayir serbest ticaret anlaşması için gerekli adımlar süratle atılacak President Erdoğan: Necessary steps will be taken quickly for Türkiye-Algeria free trade agreement"). Available at: <https://www.aa.com.tr/tr/turkiye/cumhurbaskani-erdogan-turkiye-cezayir-serbest-ticaret-anlasmasi-icin-gerekli-adimlar-suratle-atilacak/1714796> [accessed 12 01 2023].

İbrahim AŞLAMACI

Inonu University, Malatya, Türkiye

ibrahim.aslamaci@inonu.edu.tr

0000-0002-9030-5216

Abstract

Turkey has been carrying out various studies on Africa as a reflection of the multidimensional foreign policy it has followed, especially since the 2000s. Sharing its historical experience, social, political and cultural background, opportunities and resources with these countries, Turkey strengthens its presence on the continent with the work it carries out in different fields such as economy, health, education, infrastructure investments and humanitarian activities.

Turkey, which has established its relations with Africa within the framework of mutual benefit and respect for the values of these countries, has not only focused on humanitarian and economic areas on the continent, but has also realized the importance of the religious factor and carried out studies on this. In this context, religious diplomacy constituted an important dimension of Turkey's humanitarian diplomacy towards the continent. Türkiye brings its own religious experience to the continent in this field through the Presidency of Religious Affairs. In particular, the Religious Leaders Summit of African Muslim Countries and Communities organized by the Presidency in 2006 and 2011 was an important milestone for the development of religious diplomacy with these countries. At these summits, it was requested that Turkey and African countries strengthen cooperation in the field of religious education and that Turkey undertake more initiatives in meeting the urgent need for human resources trained in religious services in African countries. In this context, it has been requested that educational institutions similar to the Imam-Hatip High School in Turkey be modeled in continental countries or that African students be provided with school and scholarship opportunities in these schools in Turkey.

This paper aims to examine the role of Imam Hatip schools as an element of Turkey's religious diplomacy towards Africa. In this context, in cooperation with the Diyanet Foundation and the Ministry of National Education, it is aimed to evaluate both the Imam Hatip High School modeled on the continent and the International Anatolian Imam Hatip High Schools in Turkey in the context of the subject and to discuss their possibilities and limitations.

Key Words: Turkey's Africa Policy, Religious Diplomacy, Imam-Hatip Schools.

1. Giriş

Soğuk Savaş döneminde tek merkezli bir dış politika izleyen Türkiye, hâkim sistemin sona ermesiyle birlikte dış politikasını gözden geçirme ve çok boyutlu bir yaklaşıma yönelme gerekliliğiyle karşı karşıya kalmıştır. Küreselleşen dünyada bu değişimle uyum sağlamak amacıyla Türkiye Soğuk Savaş döneminin tek boyutlu ve indirgemeci ayrımlarını hızla geride bırakarak kendi tarihi ve coğrafyasıyla yeniden barışmaya çalışmıştır (Kalin, 2012). Bu anlayış özellikle Kasım 2002 seçimleriyle iktidara gelen ve halen aralıksız olarak bu iktidarı elinde tutan AK Parti döneminde daha fazla belirginlik kazanmıştır. Parti programında askeri ittifak ve blokların öneminin azaldığı bu süreçte Türkiye'nin güç merkezleriyle ilişkilerini esnek, çok eksenli bir şekilde oluşturması gerektiği vurgulanmıştır. Artık dış politikasını sadece Batılı ülkelerin perspektifiyle sınırlı tutmayan ve dar bir bakış açısıyla hareket etmeyen Türkiye, kendine daha geniş bir etki alanı yaratmak için farklı kıtalara ulaşmayı hedefleyen bir ülke haline gelmiştir (Tarlanoğlu, 2024).

Bu değişimle birlikte Türkiye, geliştirmiş olduğu çok boyutlu dış politika ile Orta Asya ve Balkanlar'a ek olarak Afrika ve Latin Amerika'ya kadar uzanan geniş bir coğrafyada etkin olmayı amaçlamıştır (Baydemir, 2022). Türkiye bu bölgelerde meydana gelen sorunlarda aktif olarak rol oynamaya başlamış, aynı zamanda dış politikasında yumuşak güç olgusunu da merkeze alarak, tüm bu bölgelere yönelik kültürel, ticari, eğitim, sağlık, ekonomik, sosyal ve dini alanlarda ilişkilerini geliştirmiştir. Türkiye, bu süreçte tek taraflı fayda sağlamak yerine, saygı çerçevesinde dostane ilişkiler kurmayı hedeflemiş ve bu bağlamda kamu diplomasisi ile sivil toplum kuruluşlarını etkin bir şekilde kullanmıştır (Tarlanoğlu, 2024).

Türkiye'nin, özellikle 2000'li yıllardan itibaren izlediği çok boyutlu dış politikasının bir yansıması olarak çeşitli çalışmalar yürüttüğü, ilişkilerini geliştirmeye çalıştığı bölgelerin başında Afrika kıtası gelmektedir. Kendi tarihi tecrübesini, toplumsal, siyasal ve kültürel birikimini, sahip olduğu olanak ve kaynakları bu ölkelerle paylaşan Türkiye, ekonomi, sağlık, eğitim, alt yapıya yönelik yatırımlar ve insani faaliyetler gibi farklı alanlarda yürüttüğü çalışmalarla kıtadaki varlığını her geçen gün güçlendirmektedir (Özkan, 2011). Afrika ile ilişkilerini karşılıklı fayda ve bu ölkelerin sahip olduğu değerlere saygı çerçevesinde oluşturan Türkiye, kıtada yalnızca insani ve ekonomik alanlara odaklanmamakta, din faktörünün önemini kavrayarak buna yönelik çalışmalar da gerçekleştirmektedir. Bu bağlamda Türkiye'nin kıtaya yönelik yürüttüğü kamu diplomasisinin önemli bir boyutunu da dini diplomasi oluşturmaktadır.

Bu çalışmada Türkiye'nin Afrika'ya yönelik yürüttüğü dini diplomasinin bir unsuru olarak İmam Hatip okullarının rolünün incelenmesi amaçlanmaktadır. Bu çerçevede ilk olarak kamu diplomasisinin bir boyutu olarak dini diplomasiye değinilmekte, Türkiye'nin Afrika politikasında dini diplomasinin yansımaları betimlenmekte ve son olarak Diyanet Vakfı ve Milli Eğitim Bakanlığı iş birliği ile hem kıtada modellenen İmam Hatip Lisesi hem de Türkiye'deki Uluslararası Anadolu İmam Hatip Liseleri konu bağlamında değerlendirilerek, imkân ve sınırlılıkları tartışılmaktadır.

2. Kamu Diplomasisinin Bir Boyutu Olarak Dini Diplomasi

Günümüz küresel dünyasında, geleneksel diplomasi yabancı ölkeleri ve onların halklarını etkileme ve onlarla güçlü ilişkiler kurma konusunda yetersiz kalmaktadır. Devletler, dış politikalarında ulusal çıkarlarını gerçekleştirmek için artık ekonomik ve askeri güce başvurarak baskı uygulamak yerine, devletlerin ve insanların rızasını kazanmayı amaçlayan yumuşak güç unsurlarına daha fazla önem vermektedir. Bu durum geleneksel diplomasinin yerine farklı diplomasi yaklaşımlarını ortaya çıkarmakta ve bu yaklaşımlar devletlerin dış politika uygulamalarında belirgin bir şekilde kendini göstermektedir (Kocabıyık, 2019; Tarlanoğlu, 2024).

Genellikle diplomatlar aracılığıyla yürütölen resmi girişimlere dayanan geleneksel diplomasinin tamamlayıcısı olarak ileri sürölen ve ulusal çıkarları ilerletmek için nüfuzun "yumuşak" bir şekilde kullanılmasını öngören diplomasi yaklaşımlarından birisi de kamu diplomasisidir. Stratejik bir iletişim aracı olarak kamu diplomasisi, "kamuoyunun anlaşılması, bilgilendirilmesi ve etkilenmesi" faaliyetlerinin toplamı olarak tanımlanmaktadır (Kalın, 2012). Diğer bir tanımlamada kamu diplomasisi, uluslararası bir aktörden ziyade kamuoyuyla ilişki kurarak uluslararası ortamı yönetme çabasıdır. Geleneksel diplomasiden farklı çok daha geniş bir grubu ve hükümetleri aşan bir bütünü kapsamasıdır (Kocabıyık, 2019; Baydemir, 2022).

Kamu diplomasisi, dinamik ve çok boyutlu bir iletişim sürecidir ve çift taraflı bir iletişim ve etkileşimi öngörmektedir. Hem devletten halka hem de halktan halka yönelik yürütölen iletişim faaliyetlerini kapsamaktadır. Bu iki eksenli kamu diplomasisi uygulamaları devlet dışında yeni aktörlerin de alana dâhil olmasını sağlamıştır. Devletten-halka iletişimde, devlet politikaları ve faaliyetleri resmi araçlar ve kanallar aracılığıyla halka aktarılmaktadır. Halktan-halka iletişimde ise STK'lar, araştırma merkezleri, medya, dini kanaat önderleri, sanatçılar, üniversiteler, değişim programları, dernekler ve vakıflar gibi devlet dışı sivil araçlar kullanılmaktadır. Bu bağlamda, kamu diplomasisi yalnızca diplomatlar ile

yabancı kamuoyları arasındaki iletişimden ibaret olmayıp, diplomatik iletişimin ötesine geçerek daha geniş bir alanı kapsamaktadır (Kalin, 2012; Kurtuluş, 2014).

Devletler, kamu diplomasisi faaliyetlerini yürütürken dini, kültürel, tarihi ve sosyal değerlere vurgu yapmaktadır. Bu bakımdan din, ülkelerin yumuşak güç unsurlarından biri olup kamu diplomasisi uygulama alanları içinde önemli bir yer tutmaktadır. Günümüzde de toplumlar arasında iletişimi ve etkileşimi kolaylaştıran araçların başında gelen dinin rolü, dış politikada Soğuk Savaş dönemindeki gibi etkisiz ve hükümsüz değildir (Özkan, 2015). Özellikle 11 Eylül 2001 saldırılarından bu yana uluslararası ilişkilerde dinin etki alanı giderek büyümektedir ve din, dış politikada karar alıcıların harekete geçerken göz önünde bulundurmaları gereken olgulardan biri olarak öne çıkmaktadır. Bu süreçte din çok kanallı diplomasi sisteminin kalbi olarak değerlendirilmektedir (Baydemir, 2022).

Kamu diplomasisinin hedefleri arasında yabancı kamuoyunu bilgilendirmek, bu kamuoyu üzerinde etki oluşturmak ve bu etkinin devamlılığını sağlamak, yanlış anlaşılmalara düzeltmek ve toplumlararası diyalog için bir ortam oluşturmak bulunmaktadır. Bu hedeflerin gerçekleştirilmesinde diyalog oluşturabilecek ve bu diyalogu sürdürebilecek unsurların başında din gelmektedir. Özellikle evrensel barış ve uzlaşma öğretisi ile din, küresel dünyada inanç ve fikirlerin taşınmasında önemli bir rol üstlenmektedir (Okumuş, 2021). Dini diplomasi, dini unsurları geleneksel diplomasi yöntemleriyle çözülemeyen kimlik temelli sorunların çözümünde önemli bir faktör olarak değerlendiren bir yaklaşımdır (TASAM, 2020).

Devletler ve toplumlar arasında diyalog kurmasının yanında dini diplomasi, devletler ve aynı dini paylaşan toplumlarla din temelli ilişkilerin geliştirilmesini ifade etmektedir (Baydemir, 2022). Dini toplulukların başka ülkelerdeki dini topluluklarla iletişim kurması, küresel karmaşıklıklar göz önüne alındığında, ülkeler için önemli avantajlar sunan dini diplomasi uygulamalarının değerini artırmaktadır. Dini diplomasi, uluslararası ilişkilerde ülkelere göre değişiklik göstermekle birlikte, barışçıl bir ortamı teşvik etme amacını taşır. Özellikle çatışma bölgelerinde, dini diplomasinin sorunların çözümünde etkili olduğu kabul edilmektedir (Okumuş, 2021).

İnanç diplomasisi olarak da kavramsallaştırılan dini diplomasinin kullanımı Türk dış politikasında nispeten yeni bir diplomasi türü olarak kabul edilmektedir (Bkz. Özkan, 2015). Buna karşılık Türkiye'nin dış politikasında özellikle AK Parti iktidarıyla birlikte daha fazla belirginlik kazanan dini diplomasi, tarihsel ve kültürel mirasından kaynaklanan güçlü dini bağları kullanarak uluslararası ilişkilerde etkili olma stratejisi olarak öne çıkmaktadır. Bu diplomasi türü, özellikle Türkiye'nin Ortadoğu, Afrika ve Balkanlar başta olmak üzere dünyanın her tarafındaki Müslümanlar ve Müslüman topluluklarla ortak dini değerler üzerinden diyalog ve iş birliğini artırmak amacıyla kullanılmaktadır. Türkiye'nin dini diplomasi uygulayıcılarının başında ise resmi bir devlet kurumu olan Diyanet İşleri Başkanlığı gelmektedir. Başkanlığın yürüttüğü projeler ve dini eğitim programları, farklı ülkelerdeki dini topluluklarla kurulan bağları güçlendirmekte ve uluslararası arenada olumlu bir imaj yaratmaya katkı sağlamaktadır (Okumuş, 2021). Bu çerçevede dini diplomasi, Türkiye'nin yumuşak güç unsurlarını kullanarak küresel barışa katkıda bulunma ve kültürel etkileşimi artırma hedeflerine hizmet etmektedir. Ancak Türkiye'nin dini diplomasisi sadece devlet eliyle yürütülmemekte, birçok sivil toplum kuruluşu, dini gruplar ve önderler de bunda önemli rol oynamaktadır (Özkan, 2015).

3. Türkiye'nin Afrika Politikasında Dini Diplomasi

Türkiye, Soğuk Savaş döneminde Afrika'ya yönelik faaliyetlerini sınırlı tutmuş olmasına rağmen, Soğuk Savaş'ın sona ermesiyle birlikte kıtaya yönelik çeşitli dış politika hamlelerini hayata geçirmiştir. 1998 yılında kabul edilen Afrika Eylem Planı ile Türkiye, Afrika'ya yönelik ilk ciddi adımlarını atmıştır. Cumhuriyet'in kuruluşundan itibaren Afrika'ya yönelik ilk ciddi politik yaklaşımı ve ekonomik yakınlaşmayı esas alması bakımından büyük önem taşıyan bu planla Türkiye, Afrika'daki ülkelerle karşılıklı iş birliğine dayanan dostane ilişkiler kurarak ekonomik, kültürel ve siyasi etkileşimi artırmayı hedeflemiştir (Tarlanoğlu, 2024). Bu plan kapsamında, ekonomi, kültür, eğitim gibi alanların yanı sıra siyaset ve güvenlik gibi yüksek politika konularında da iş birliğini geliştirmeye yönelik önemli başlıklar

yer almıştır (Özkan, 2011; Köse, 2014). Ancak Türkiye'deki o dönemlerde yaşanan konjonktürel ve siyasi dalgalanmalar nedeniyle bu açılım tam anlamıyla hayata geçirilememiş ve beklenen sonuçlar elde edilememiştir.

Afrika ile ilişkilerin kurumsal açıdan temelleri Eylem Planı ile atılmış olsa da Türkiye'nin Afrika'ya yönelik ilgisi, özellikle 2002 yılında iktidara gelen AK Parti'nin çabalarıyla daha da artmış ve ilişkilerde devrim niteliğinde dönüşümler yaşanmıştır. AK Parti, çok yönlü dış politika anlayışıyla Afrika kıtasının tamamına yönelik çok daha çeşitli çalışmalar hayata geçirmeye, bölge ülkeleriyle yakın ilişkiler kurmaya başlamıştır. Bu gelişmelerin somut göstergesi olarak 2005 yılı, Türkiye'de "Afrika Yılı" olarak ilan edilmiş ve bu doğrultuda diplomatik, siyasi ve ekonomik hazırlıklar yapılmıştır. Bu kapsamda Afrika ülkelerinde açılan temsilciliklerin sayısında hızlı bir artış yaşanmıştır (Tarlandoğlu, 2024). Türkiye'den Afrika ülkelerine ve bu ülkelerden Türkiye'ye, devlet başkanları ve hükümet temsilcileri gibi karşılıklı ziyaretler gerçekleştirilmiştir. Dönemin Başbakanı Recep Tayyip Erdoğan'ın 2005 yılı mart ayında Etiyopya ve Güney Afrika'ya gerçekleştirdiği ziyaretler, Cumhuriyet döneminden bu yana bir Türk başbakanının Ekvator çizgisinin güneyindeki bir ülkeye yaptığı ilk ziyaret olarak kaydedilmiştir (Özkan, 2011). Türk Hava Yolları'nın Afrika'ya yönelik doğrudan uçuşlar başlatması ve destinasyon sayısını her geçen gün artırması, ikili ilişkilerin gelişmesine önemli katkılar sağlamıştır. Yine 2005 yılında Türkiye, Afrika Birliği'nde gözlemci ülke statüsü kazanmış ve aynı yıl içinde Türkiye'nin Addis Ababa Büyükelçiliği, Afrika Birliği (AfB) nezdinde akredite edilmiştir ve 2008 yılında düzenlenen 10. Afrika Birliği Zirve Toplantısı'nda Türkiye Afrika Kıtası'nın stratejik ortaklarından biri olarak kabul edilmiştir (Baydemir, 2022).

Türkiye Afrika ilişkilerinin ivmelenmesinde düzenlenen zirve toplantılarının büyük katkısı olmuştur. İlki Ağustos 2008'da İstanbul'da gerçekleştirilen I. Türkiye- Afrika İş birliği Zirvesi'ne 49 Afrika ülkesinden devlet başkanı veya temsilcisi katılmıştır. Zirve sonucunda 'Türkiye Afrika İş birliği İstanbul Deklarasyonu' imzalanmıştır. Bu deklarasyon ile Türkiye-Afrika Ortaklığı'nın her düzeyde ve alanda pekiştirilerek daha ileriye götürülmesi kararlaştırılmıştır. 19-21 Kasım 2014 tarihlerinde düzenlenen II. Türkiye-Afrika Ortaklığı Zirvesi'nde ticaret, barış ve güvenliğin sağlanması, eğitim ve kültür, teknolojik faaliyetler, tarımsal yatırımların yanı sıra ulaştırma ve enerji alanlarında projelerin hayata geçirilmesi üzerinde anlaşmaya varılmıştır. 16-18 Aralık 2021 tarihlerinde gerçekleştirilen III. Türkiye-Afrika Ortaklık Zirvesi'nde ise sağlık, tarım ve eğitim alanlarında faaliyetlerin yürütülmesi temel çalışma alanları olarak belirlenmiştir. Bu çalışmaların somut göstergeleri olarak 2002 yılında Türkiye'nin Afrika'da 12 yerde bulunan büyükelçilik sayısı 2021 yılında 43'e ulaşmıştır. Yine Türkiye'nin 2003 yılında 5.4 milyar dolar olan kıta ülkeleriyle ticaret hacmi 2021 yılında 25.3 milyar dolara kadar yükselmiştir. Türkiye'nin 2013 yılında başlatmış olduğu "Türkiye bursları" programından 14 binden fazla Afrikalı öğrenci faydalanmıştır (Tarlandoğlu, 2024).

Kendi tarihi tecrübesini, toplumsal, siyasal ve kültürel birikimini, sahip olduğu olanak ve kaynakları Afrika ülkeleriyle paylaşan Türkiye, kıtaya yönelik çalışmalarını başta Dışişleri Bakanlığı olmak üzere Diyanet İşleri Başkanlığı, Türk İş birliği ve Koordinasyon Ajansı Başkanlığı (TİKA), Yurtdışı Türkler ve Akraba Topluluklar Başkanlığı (YTB), Yunus Emre Enstitüleri (YEE), Afet ve Acil Durum Yönetimi Başkanlığı (AFAD) gibi kurumlar ile yürütmektedir. Ayrıca, Türk Hava Yolları (THY) ve Türk Kızılayı gibi hükümet dışı organizasyonlar ve başta Diyanet Vakfı olmak üzere pek çok vakıf ve dernek de bu çalışmalara önemli katkılar sağlamaktadır. Afrika ülkeleri ise Türkiye'den teknik ve ekonomik anlamda fayda sağlamaya çalışmaktadır (Demirtaş, 2015).

Türkiye, Afrika kıtasında yalnızca politik ve ekonomik alanlara odaklanmamakta, din faktörünün önemini kavrayarak buna yönelik çalışmalar da gerçekleştirmektedir. Bu bağlamda Türkiye'nin kıtaya yönelik yürüttüğü politikaların önemli bir boyutunu da dini diplomasi oluşturmaktadır. Türkiye'nin dini diplomasi bağlamında en etkili kurumu ise hiç şüphesiz Diyanet İşleri Başkanlığıdır. AK Parti iktidarıyla birlikte çalışma alanını büyük ölçüde genişleten Başkanlık, bir devlet politikası olarak özellikle Türkiye'nin kültürel ve dini yakınlığı bulunan İslam ülkeleri ve Müslüman topluluklar ile angajmanı kolaylaştırmada kilit bir aktör olarak dikkat çekmektedir (Özkan, 2015). Başkanlık, Türkiye'nin Afrika'da izlediği dış politikasının da önemli bir parçası haline gelmiş durumdadır.

Diyanet İşleri Başkanlığı'nın Afrika'da artan faaliyetleri belirgin bir şekilde dikkat çekerken, en çarpıcı çalışmaları ev sahipliğini yaptığı Afrika Dini Liderler Zirveleri olmuştur. Türkiye'nin öncülüğünde Afrika'daki dini kuruluşlar arasında fikir ve eylem birliğinin tesis edilmesi amacıyla düzenlenen zirvelerin ilki Kasım 2006'da İstanbul'da gerçekleştirilmiştir. 19 ülkeden dini liderin katıldığı bu zirvede “Küreselleşme Sürecinde Dinî Kimlik”, “Afrika İslam Ülkeleri Arasında İş birliği”, “Dinî Eğitim ve Öğretim Alanında Fırsatlar” ve “Kültürel Mirasın Korunmasındaki Temel Yaklaşım ve Tutumlar” gibi çeşitli konu başlıkları ele alınmıştır. Ancak toplantıyı asıl değerli kılan, tartışılan konulardan ziyade Türkiye ve Afrika arasındaki dini tecrübe ve bilgi paylaşımı konusunda ilk defa ortak bir platformun oluşturulmasıdır. Toplantıda, Afrika'dan gelen katılımcılar, imam yetiştirilmesini ve Türk tarzı camilerin Afrika'da inşa edilmesini açıkça talep etmişlerdir (Özkan, 2011). Kasım 2011'de İstanbul ve Ankara'da “Dünyanın Eşit Kardeşleri” mottosuyla düzenlenen II. Afrika Müslüman Dini Liderler Zirvesi'nde, bölge ülkelerinin sağlıklı dini bilgiye dayalı rehberliğe ihtiyaç duyduğu kaydedilerek, din eğitimi ve hizmetleri alanında her türlü bilimsel ve teknik iş birliği imkânlarının geliştirilmesine vurgu yapılmıştır. Ekim 2019'da İstanbul'da gerçekleştirilen üçüncü Afrika Müslüman Dini Liderler Zirvesi'ne ise 51 ülkeden 111 dini lider katılmış, söz konusu zirvede “Afrika'da Din Hizmetleri ve Din Eğitimi”, “Afrika'da Dini Yayın Politikaları”, “Türkiye Merkezli Uluslararası Yardım Kuruluşlarının Afrika'da Sunduğu Hizmetler”, “Afrika'da İslam'a ve Müslümanlara Yönelik Tehditler” gibi başlıklar müzakere edilmiştir (DİB, 2019).

Türkiye'nin Afrika politikasında artan dini diplomasinin yansıması olarak Afrika ülkelerinde din hizmetleri müşavirliği ve ataşeliği sayısı artmıştır. Diyanet İşleri Başkanlığı kendi vakfı aracılığıyla birçok Afrika ülkesinde kurban kesimi gerçekleştirmekte, Kur'an-ı Kerim dağıtmakta, cami inşası ya da restorasyonu faaliyetlerini yürütmektedir. Yine Türkiye Diyanet Vakfı tarafından Türkiye'de açılan Kur'an kurslarında Afrikalı öğrenciler yetiştirilmektedir. Ayrıca Afrika'dan gelen imamlar vakfa bağlı ihtisas merkezlerinde hizmet içi eğitim seminerlerine katılmaktadır. Bu şekilde bu programlara katılan öğrenciler ve imamların Türkiye ile gönül bağlarının güçlenmesi ve kültürel yakınlık kurmaları sağlanırken, aynı zamanda onların ifrat ve tefrite düşmeden İslam'ı dengeli bir şekilde yorumlamaları hedeflenmektedir.

Ancak en dikkat çekici destek Afrika'da İslam'a zarar veren aşırı görüşler ve dini istismar eden DEAŞ, El Kaide, Eş-Şebap ve Boko Haram gibi terör örgütleriyle mücadele konusundadır. Türkiye söz konusu örgütlerin faaliyetlerinin engellenmesinde ve kıtadaki iç çatışmaların çözümünde inisiyatif olarak aktif rol üstlenmektedir (Bkz. Yalçın, 2017). Cumhurbaşkanı Erdoğan, ziyaret ettiği bölge ülkelerinde aynı zamanda din adamlarıyla da görüşerek bu konudaki düşüncelerini açıklamakta DEAŞ, El Kaide ve Boko Haram gibi örgütlerin öncelikli hedefinin her zaman Müslümanlar olduğunu ifade ederek bu örgütlerin İslam'a ve Müslümanlara verdiği zarara değinmektedir (T.C. Cumhurbaşkanlığı, 2018). 2019'da gerçekleştirilen üçüncü Afrika Müslüman Dini Liderler Zirvesi Sonuç Bildirgesinde de “İslam coğrafyasında ortaya çıkan ve İslam'ın muazzaz kavramlarını istismar ederek şiddet ve terör uygulayan Boko Haram, eş-Şebap, DEAŞ gibi örgütlerin arkasında kirli çıkar ilişkileri ve sinsi küresel yapıların olduğu; bu bağlamda İslam'ın hak, hakikat, rahmet ve merhamet ilkeleri ile medeniyetimizin ilim, hikmet, ahlak ve hukuk mefkûresinin yeni nesillere iyi anlatılması ve öğretilmesi gerektiği; aynı şekilde, yüzeysel, parçacı, ayrıştırıcı ve tekfir edici yorumlarla geliştirilen ve İslam'ın rahmet dini olduğu gerçeğini göz ardı eden anlayışlara karşı İslam dünyasının daha dikkatli olması gerektiği” kararına yer verilmiştir (DİB, 2019).

4. Türkiye'nin İmam-Hatip Okulları Tecrübesi ve Afrika Politikalarına Yansıması

Türk eğitim tarihinin en köklü kurumlarından birisi olan İmam-Hatip okulları, Osmanlı'dan Cumhuriyete Türkiye'nin kendi modernleşme tarihi ile irtibatlı bir şekilde ürettiği özgün bir tecrübe ve eğitim modelidir. Bu model Osmanlı devletinin giriştiği modernleşme sürecinde “gelenek” ve “modern” referanslar arasında uyum bulma çabasının bir okul fikrine dönüşerek somutlaşması sonucu ortaya çıkmıştır. Bu okullar özellikle Türk insanının ve Türk dış politikasının dünyaya açılıma paralel olarak 1980'lerden itibaren aynı zamanda uluslararası bir boyut kazanmaya başlamıştır. Türkiye dışında yaşayan başta Türk vatandaşlarının olmak üzere akraba toplulukların ve Müslüman toplumların din

eğitimi ve din görevlisi ihtiyaçlarının karşılanması düşüncesi, İmam-Hatip okullarına yeni misyon edindirmiştir. Bu çerçevede ya farklı ülkelerde İmam-Hatip okulları benzeri eğitim kurumları açılmış ya da Türkiye dışından öğrenciler getirilerek Türkiye’deki İmam-Hatip Liselerinde öğrenim görmeleri sağlanmıştır (Aşlamacı, 2014).

Bu konuda ilk girişim olarak 1985 yılında İstanbul Beykoz’da Almanya’daki Türk vatandaşlarına din eğitimi sunmak ve din görevlisi ihtiyaçlarını karşılamak amacıyla Almanca dil ağırlıklı bir Anadolu İmam-Hatip Lisesi kurulmuştur (Öcal, 2011). 1990’lı yıllarda ise Sovyetler Birliği ve Yugoslavya’nın dağılması sonrasında Balkanlar ve Orta Asya’daki Müslüman toplumların din eğitimi ve din hizmetleri ihtiyaçlarının karşılanması için Türkiye, kendi tecrübesini aktarmaya başlamıştır. Bu çerçevede söz konusu bölgelerde İmam-Hatip okulları benzeri din eğitimi yapan okullar açılmıştır. Aynı şekilde 1990’lı yıllarda bu bölgelerden öğrenciler getirilerek Türkiye’de çeşitli İmam-Hatip Liselerinde öğrenim görmeleri sağlanmıştır (Erol ve Aşlamacı, 2022).

Türkiye’nin İmam-Hatip okullarıyla ortaya koyduğu eğitim tecrübesinden yararlanmak için iş birliği ve yardım talepleri, dinin güvenlikle ilişkilendirildiği 11 Eylül saldırıları sonrası süreçte daha fazla yoğunluk kazanmıştır. Bu okullar yapısı, müfredatı ve yetiştirdiği insan modeli ile pek çok ülkedeki Müslümanların eğitim ihtiyacı için model olarak görülmeye başlamıştır. Bu süreçte İmam-Hatiplerin model olarak görülmesi ya da ilgi odağı haline gelmesi sadece söylemde kalmamış, bu modeli ülkelere taşımak isteyen Pakistan, Afganistan, Çin ve Rusya gibi pek çok ülkenin yetkililerince resmi talebe dönüşmüştür. Bu okulların özellikle kamu sektöründe yer alan merkeziyetçi kurumsal yapısı, genel eğitim sisteminin bir parçası olması, dini ve seküler dersleri içeren bütünlükçü müfredat yapısı, temel kaynakları referans alan birleştirici İslam anlayışı ve sosyo-kültürel çevresiyle bütünleşmesi gibi sahip olduğu özellikler ön plana çıkmalarında etkili olmuştur (Aşlamacı ve Kaymakcan, 2017).

İmam Hatip okullarının Türkiye’nin Afrika politikalarında yer alması ise öncelikle Diyanet İşleri Başkanlığı tarafından düzenlenen Afrika Dini Liderler Zirvelerinde alınan kararlar neticesinde söz konusu olmuştur. Başkanlık tarafından 2006 yılında düzenlenen zirvede Türkiye ve Afrika ülkeleri arasında din eğitimi alanında iş birliğinin güçlendirilmesi ve Afrika ülkelerinde din hizmetlerinde yetişmiş insan kaynağına duyulan acil ihtiyacın karşılanmasında Türkiye’nin daha fazla inisiyatif üstlenmesi istenmiştir. Yine 2011 yılında düzenlenen ikinci zirvenin sonuç bildirgesinde Afrika Müslüman topluluklarının din görevlisi ihtiyacının karşılanmasında Türkiye’de orta ve yüksek din eğitimi ve öğretimi görmek isteyenler için ihtiyaç oranında kontenjan ve burs imkanının sağlanması; Afrika Müslüman toplum gerçeği ile uyumlu, sürdürülebilir, her düzeyde müfredat programlarının geliştirilerek Türkiye’deki İmam-Hatip Lisesi benzeri eğitim kurumlarının kıta ülkelerinde de modellenmesi; eğitilmiş din görevlisi ihtiyacını karşılamak maksadıyla karşılıklı işbirliği faaliyetlerinin artırılarak sürdürülmesi ve bu faaliyetlerin bölgede ihtiyaç duyulan bütün ülke ve bölgeleri de kapsayacak şekilde geliştirilmesi karara bağlanmıştır. Üçüncü zirve sonuç bildirgesinde de din eğitimi ve öğretiminin doğru bir yaklaşım ve metot ile yapılması gerektiği; genç nesillerin yeterli ve doğru din eğitimi alacakları okulların ve kurumsal yapıların oluşturulmasının kaçınılmaz olduğu; bu doğrultuda Türkiye’de eğitim veren Uluslararası Kur’an kursları, İmam- hatip liseleri ve İlahiyat fakültelerinin büyük bir kazanım olduğu ve Türkiye’nin bu tecrübesinin Afrika ülkeleri ile iş birliği içinde gelişerek devam etmesi gerektiği vurgulanmıştır (DİB, 2019).

Buna benzer iş birliği ve yardım taleplerine Türkiye, iki yönlü faaliyet alanlarıyla karşılık vermektedir. Öncelikle yardım ve iş birliği talep eden ülkelere yabancı uyruklu öğrenciler getirilerek onlara Türkiye’de bu amaçla açılmış Uluslararası İmam-Hatip Liselerinde eğitim imkânı sunulmaktadır. Projeyi Millî Eğitim Bakanlığı ile Türkiye Diyanet Vakfı birlikte yürütmektedir. İki kurum arasında 2004 yılında imzalanan protokolde projenin amacı, “dünyanın pek çok yerindeki Müslüman toplumların din görevlisi ihtiyaçlarının karşılanması, ilgili ülkeler ile Türkiye arasında sağlam, kalıcı bir dostluk köprüsünün kurulması ve öğrencilere makul din anlayışının kazandırılması suretiyle dünya barışına katkı sunulması” şeklinde ifade edilmiştir. Bu kapsamda ilki 2006 yılında Kayseri’de açılan bu okullar daha sonra İstanbul, Konya, Bursa, Sivas, Eskişehir, İzmir, Tekirdağ, Ankara, Mersin Tokat, Hatay ve Gaziantep gibi şehirlerde de açılmış ve sayıları 17’ye ulaşmıştır (DÖGM, 2024).

Bu okullarla halkı Müslüman olan ülkeler ile Müslümanların yaşadığı diğer ülkelerde din eğitimi ve hizmetleri verecek insan kaynağının yetiştirilmesine katkı sağlanması, bunun yanında Türkiye ile diplomatik ilişkileri geliştirebilecek insanlar yetiştirilmesi amaçlanmaktadır (DÖGM, 2024). 2022-2023 akademik yılı itibarıyla açılan toplam 17 Uluslararası AİHL’de 90 ülkeden 1204 lise öğrencisi öğrenim görmektedir. Öğrencilerin barınma ve eğitim giderleri MEB; sağlık, ulaşım, burs gibi giderleri ise Diyanet Vakfı tarafından karşılanmaktadır (TDV, 2022). Bu öğrenciler arasında önemli oranda Afrika ülkelerinden getirilen öğrenciler yer almaktadır.

Türkiye, yardım ve iş birliği taleplerine ikinci faaliyet alanı olarak farklı ülkelerde İmam-Hatip Lisesi benzeri okullar açarak karşılık vermektedir. Türkiye Diyanet Vakfı öncülüğünde ve Millî Eğitim Bakanlığı himayesinde kurulan bu okullardan bir kısmı kurulduğu ülkede yaşayan Türk vatandaşlarına, diğer bazıları ise o ülke vatandaşlarına hizmet sunmak üzere açılmıştır. Yabancı ülke vatandaşlarına yönelik Azerbaycan, Romanya, Bulgaristan, Kırgızistan ve Somali’de İmam-Hatip Lisesi benzeri okullar açılmışken, Suudi Arabistan, Belçika, Danimarka gibi ülkelerde Türk vatandaşlarının çocuklarına öğrenim sağlamak için İmam-Hatip Lisesi programları başlatılmıştır (Aşlamacı ve Kaymakcan, 2017).

Her ne kadar henüz yaygın olmasa da Afrika kıtasında da İmam Hatip okullarının açılmaya başlandığı görülmektedir. Türkiye Diyanet Vakfı (TDV) 2012 yılında Somali Eğitim Bakanlığı ile yürütülen ortak çalışma neticesinde ülke için din görevlisi yetiştirmek amacıyla 24 sınıflı ve 1200 öğrenci kapasiteli TDV Şeyh Sufi İmam-Hatip Lisesinin açılışını gerçekleştirmiştir. Somali Mogadişu’da %100 bursu olarak eğitim sunan tek eğitim kurumu olan bu okul, 2012 yılından itibaren 268 öğrenci mezun etmiştir. 2023 yılı itibarıyla 4-12. Sınıf seviyesinde 303 öğrenci öğretime devam etmektedir (Diyanet Haber, 2023). Ayrıca 2021 yılında Gana’nın başkenti Akra’da TDV ve Hüdai Vakfı’nın desteğiyle inşa edilen Akra Furkan Camii ve Külliyesinin açılışı gerçekleştirilmiştir. Külliye içerisinde 450 kişi kapasiteli İmam Hatip Lisesi ve Öğretmen Okulu binaları ile 180 kişi kapasiteli yurt inşa edilmiştir (DİB, 2021).

5. Sonuç ve Öneriler

Türkiye, özellikle 2000’li yıllardan itibaren izlediği çok boyutlu dış politikanın bir yansıması olarak Afrika’ya yönelik çeşitli çalışmalar yürütmektedir. Kendi tarihi tecrübesini, toplumsal, siyasal ve kültürel birikimini, sahip olduğu olanak ve kaynakları bu ülkelerle paylaşan Türkiye, kıtada yalnızca insani ve ekonomik alanlara odaklanmamakta, din faktörünün önemini kavrayarak buna yönelik çalışmalar da gerçekleştirmektedir. Bu bağlamda Türkiye’nin kıtaya yönelik yürüttüğü diplomasiinin önemli bir boyutunu da dini diplomasi oluşturmaktadır.

Türkiye bu alanda Diyanet İşleri Başkanlığı aracılığıyla kendi dini tecrübesini kıtaya taşımaktadır. Özellikle Başkanlık tarafından 2006, 2011 ve 2019 yıllarında düzenlenen Afrika Müslüman Dini Liderler Zirvesi bu ülkelerle dini diplomasiinin geliştirebilmesi adına önemli bir zemin oluşturmıştır. Türkiye’nin öncülüğünde düzenlenen ve Afrika’daki dini kuruluşlar arasında fikir ve eylem birliğinin tesis edilmesini amaçlayan bu zirvelerde alınan kararlardan birisi de Türkiye ve Afrika ülkeleri arasında din eğitim alanında iş birliğinin güçlendirilmesi ve Afrika ülkelerinde din hizmetlerinde yetişmiş insan kaynağına duyulan acil ihtiyacın karşılanmasıdır. Türkiye’nin daha fazla inisiyatif üstlenmesi olmuştur. Bu kapsamda Türkiye’deki İmam-Hatip Lisesi benzeri eğitim kurumlarının kıta ülkelerinde de modellenmesi ya da Türkiye’deki bu okullarda Afrikalı öğrencilere okul ve burs olanaklarının sağlanması talep edilmiştir.

Osmanlı’dan Cumhuriyete Türkiye’nin kendine özgü şartları içerisinde ortaya koyduğu İmam Hatip Okulu tecrübesi kurumsal yapısı ve yetiştirdiği insan modeli ile sadece Afrika ülkeleri için değil dünyanın pek çok yerindeki Müslüman toplumlar için ilgi odağı haline gelmiş durumdadır. Ancak eğitim ve din eğitimi politikalarının belirlenmesinde her ülkenin toplumsal ve dini yapısı, yönetim biçimi, din-devlet ilişkisi ve tarihsel tecrübesi gibi kendine özgü şartları temel belirleyici konumundadır. Bu nedenle bu okulların herhangi bir ülke ya da Müslüman toplum için modellenirken ihtiyaç

analizlerinin yapılması, hangi yönlerden uygulanabilir olduğunun tespit edilmesi ve bu yönlerden tecrübe aktarımının öncelenmesi yararlı olacaktır.

Bu açıdan bakıldığında tecrübe aktarımında yerleşik bir İslam eğitim geleneğine sahip olan ülkelerde mevcut geleneğin göz önünde bulundurulması, bu yapıdan hareket edilmesi ve dönüştürülmeye çalışılması daha uygulanabilir bir yaklaşım olabilir. İmam Hatip okullarının müfredat yapısıyla birlikte eğitim anlayışı, yaklaşımı, materyali, yöntem ve teknikleri gibi eğitim sürecine ilişkin konularda bu yapıya model olması öncelenebilir. Bunun için mevcut aktörlerin göz ardı edilmeden onlarla yürütülecek bir diyalog sürecine ihtiyaç vardır. Yerleşik bir İslam eğitim geleneği bulunmayan ülkeler için ise İmam hatip tecrübesinin modellenebilecek en önemli özelliği, dini ve seküler dersleri birleştiren ve aşırılığa izin vermeyen İslam sunumunu içeren müfredatı olabilir. Her ülke sahip olduğu Müslüman toplumla, kendi yasal sistemine uygun bir ilişki biçimiyle bunu gerçekleştirmeye çalışabilir.

Yine Türkiye’de açılan Uluslararası Anadolu İmam Hatip Liselerinde öğrenim görmek için belirlenecek uluslararası öğrencilerin seçiminde her ülkenin kendi ihtiyacının göz önünde bulundurulması, öğrencilere Türkiye’nin ve projenin doğru tanıtılması ve onlardan ileriye yönelik beklentilerin (örneğin din görevlisi olarak çalışma, yüksek öğretimde İlahiyat fakültelerini tercih etme vs) seçilme sürecinden itibaren açıkça ifade edilmesi, Türkiye’ye uyum süreçlerini kolaylaştırma ve öğretim sürecini başarıyla tamamlama adına önemli olacaktır.

KAYNAKÇA

- Anadolu Ajansı, (2022). Türkiye, Afrika Kıtasıyla yoğun diplomatik ilişkiler geliştiriyor. (2022, 28 Aralık). <https://www.aa.com.tr/tr/politika/turkiye-afrika-kitasiyla-2022de-de-yogunbir-diplomasi-yuruttu/2774265> Erişim Tarihi: 25.06.2024.
- Aşlamacı, İ. (2014) Pakistan Medreselerine Bir Model Olarak İmam-Hatip Okulları, İstanbul: DEM Yayınları.
- Aşlamacı, İ., & Kaymakcan, R. (2017). A model for Islamic education from Turkey: The Imam-Hatip schools. *British Journal of Religious Education*, 39(3), 279-292.
- Baydemir, M. (2022). Türkiye'nin Sahraaltı Afrika'ya yönelik İnanç Diplomasisi. *İctimaiyat*, 6(1), 344-364.
- Demirtaş, T. (2015). Türkiye'nin Afrika politikasında yumuşak güç unsurunun rolü. [Yayımlanmamış yüksek lisans tezi]. Uludağ Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Bursa.
- DİB (2019). "3. Afrika Müslüman Dini Liderler Zirvesi" sonuç bildirgesinin okunmasıyla sona erdi. (2019, 22 Ekim) <https://www.diyaret.gov.tr/tr-TR/Kurumsal/Detay/26049/3-afrika-musliman-dini-liderler-zirvesi-sonuc-bildirgesinin-okunmasiyla-sona-erdi> Erişim Tarihi: 29.06.2024.
- DİB (2021). "Diyanet İşleri Başkanı Erbaş, Gana'da Akra Furkan Camii ve Külliyesinin açılışını gerçekleştirdi." (2021 Temmuz 16) <https://diyanet.gov.tr/de-DE/institutionellen/Detail/32570> Erişim Tarihi: 6.07.2024.
- Diyanet Haber (2023). "TDV Şeyh Sufi İmam Hatip Lisesi, Türkiye-Somali kardeşliğinin göstergesidir" (2023, 22 Mayıs). <https://www.diyarethaber.com.tr/tdv-seyh-sufi-imam-hatip-lisesi-turkiye-somali-kardesliginin-gostergesidir> Erişim Tarihi: 5.07.2024.
- DÖGM (2024). Uluslararası Anadolu İmam Hatip Liseleri, https://dogm.meb.gov.tr/pdf/UAIHL_Tanitim.pdf Erişim Tarihi: 5.07.2024.
- Erol, A., & Aşlamacı, İ. (2022). Uluslararası Mevlana Anadolu İmam Hatip Lisesinde Öğrenim Gören Uluslararası Öğrencilerin Uyum Deneyimlerinin İncelenmesi. *Talim*, 6(2), 168-195.
- Kalın, İ. (2012). "Türk Dış Politikası ve Kamu Diplomasisi", Kamu Diplomasisi. A. Özkan, T. Ersoy Öztürk (ed.). İstanbul: TASAM Yayınları. ss. 145-160.
- Kocabıyık, H. (2019). Değişen Diploması Anlayışı, Kamu Diplomasisi ve Türkiye. *Avrasya Etüdları*, 55(1), 163-196.
- Köse, T. (2014). Türkiye'nin kuzey Afrika ve Ortadoğu bölgesindeki gücü: zorlayıcı olmayan gücün imkan ve sınırları. *Uluslararası İlişkiler Dergisi*, 11(41), 29-61.
- Kurtuluş, B. (2014). 21. Yüzyılda Değişen Kamu Diplomasisi Anlayışının Türk Dış Politikasına Yansıması. Doktora Tezi. İstanbul Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü. İstanbul.
- Okumuş, M. (2021). Bir Dini Diploması Aktörü Olarak Diyanet İşleri Başkanlığı'nın Dijital Hesaplarının Diyaloğsal İlişki Açısından Analizi. *Medya ve Din Araştırmaları Dergisi (MEDİAD)*, 4(1), s. 153-170.
- Öcal, M. (2011). Osmanlı'dan Günümüze Türkiye'de Din Eğitimi, İstanbul: Düşünce Kitabevi Yayınları.
- Özkan, M. (2011). "Türkiye'nin Afrika Açılımı ve Asya ile İlişkiler", İ. Kalın (der), 2000'lerde Türk Dış Politikası, Ankara: Meydan, 2011, ss.129-156.
- Özkan, M. (2015). "Türk Dış Politikasında Din ve Dini Diploması", Türk dış politikası ve kamu diplomasisi. M. Şahin ve B. Çevik (ed.). Ankara: Nobel. ss. 133-153.
- T.C. Cumhurbaşkanlığı, (2018). "DEAŞ, El Kaide ve Boko Haram gibi örgütlerin öncelikli hedefi, her zaman Müslümanlar olmuştur" (2018, 2 Mart) <https://www.tccb.gov.tr/haberler/410/90621/deas-el-kaide-ve-boko-haram-gibi-orgutlerin-oncelikli-hedefi-her-zaman-muslimanlar-olmustur> Erişim Tarihi: 30.06.2024.
- Tarlanoglu, O. (2024). Türkiye'nin Afrika Politikasının Kamu Diplomasisi ve Sivil Toplum Kuruluşları Çerçevesinde İncelenmesi. *Dumlupınar Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*(79), 1-23.
- TASAM. (2020). Türkiye İnanç Diplomasisi Programı Özel Çalıştayı | SONUÇ RAPORU. https://tasam.org/trTR/Icerik/53572/turkiye_inanc_diplomasisi_programi_ozel_calistayi_sonuc_raporu, Erişim Tarihi: 18 Haziran 2024.
- TDV (2022). Türkiye Diyanet Vakfı 2022 Faaliyet Raporu. <https://tdvmedia.blob.core.windows.net/tdv/MedyaOdas%C4%B1/Raporlar/TDV%20-%20Faaliyet%20Raporu%20-%202022.pdf> Erişim Tarihi: 5.07.2024.
- Yalçın, M. (2017). Türkiye Somali İlişkilerinde El-Şebab Örgütünün Etkisi. *Barış Araştırmaları ve Çatışma Çözümleri Dergisi*, 4(2), 17-49.

Türkiye's Public Diplomacy Activity in the Context of the African Initiative: Reasons and Future

Afrika Açılımı Bağlamında Türkiye'nin Kamu Diplomasisi Etkinliği: Nedenleri ve Geleceği

Mehmet Emin GÜVEN - Fatma Nur ÖZDEMİR

Inonu Üniversitesi, Malatya, Türkiye

mehmetemin.guven@inonu.edu.tr - fatmanur.ozdemir@inonu.edu.tr

0000-0001-9863-5212 - 0000-0001-5136-8516

Abstract

States develop hard and soft power relations with regional and global actors in line with their foreign policy goals in the international system. Public diplomacy, which is the constructive strategy of the process of winning the hearts and minds of target states and societies, is an important foreign policy instrument that regulates and improves the relations between states and societies as a soft power tool. Africa, which is an important crossroads for regional and global powers in geopolitical terms, has been subjected to the attack of European colonialism in history with its rich underground and surface resources, and today it has become the new address of post-colonial exploitation. Turkey's relations with African countries, which were interrupted since its founding years, remained passive during the Cold War period. Türkiye-Africa relations were tried to be re-established after the "Africa Initiative" in 1998. After 2000, with the axis change in foreign policy, relations with the African people were improved and these relations were supported by public diplomacy activities. Turkey attaches importance to the development of joint projects with all the countries and societies of the continent, especially the North African countries, based on humanitarian diplomacy, mutual trust and win-win relations, with the effects of the historical and cultural heritage inherited from the Ottoman Empire. Claiming to be a regional power, Turkey's relations with African countries, unlike other countries, are gaining value as a potential area of soft power activity outside of hard power policies. The impact of the interaction and cooperation areas that Turkey developed with the continental countries in the fields of health, education, trade, humanitarian aid, security and counter-terrorism within the scope of the "Africa Initiative" after 1998, on Turkey-Africa relations in terms of soft power were discussed. In the study, the contributions of Turkey-Africa relations to the development of the continent's countries, the solution of regional crises, the formation of sustainable stability and the development of cooperation areas were evaluated. In the study prepared based on the literature review method, one of the qualitative research methods; It has been concluded that Turkey's public diplomacy activities in Africa play an important role in the development of relations with the countries of the continent and have a positive impact on Turkey-Africa relations, but the activities are not at a sufficient level and the effectiveness should be increased with target policies.

Keywords: Africa, Humanitarian Diplomacy, Public Diplomacy, Türkiye.

Özet

Devletler, uluslararası sistemde dış politika hedefleri doğrultusunda bölgesel ve küresel aktörlerle sert ve yumuşak güç ilişkileri geliştirmektedir. Hedef devlet ve toplumların gönüllerinin ve zihinlerinin kazanılması sürecinin inşa edici stratejisi olan kamu diplomasisi, yumuşak güç aracı olarak devletler ve toplumlar arasındaki ilişkileri düzenleyici ve geliştirici önemli bir dış politika enstrümanıdır. Jeopolitik açıdan bölgesel ve küresel güçler için önemli bir kavşak niteliğinde olan Afrika, sahip olduğu zengin yer altı ve yerüstü kaynaklarıyla tarihte Avrupa sömürgeciliğinin saldırısına maruz kalmış ve günümüzde ise post-kolonyal sömürünün yeni adresi olmuştur. Türkiye'nin ise kuruluş yıllarından itibaren Afrika ülkeleriyle kesintiye uğrayan ilişkilerinin Soğuk Savaş döneminde pasif kaldığı, "Afrika Açılımı" doğrultusunda 1998 yılından itibaren yeniden kurulmaya çalışıldığı ve 2000 sonrasında ise dış

politikadaki eksen değişimi sonrası Afrika halklarıyla ilişkilerin geliştirilmesi yoluyla kamu diplomasisi faaliyetleriyle desteklenmeye çalışıldığı görülmektedir. Türkiye, Osmanlı Devleti’nden kalan tarihi ve kültürel mirasın etkileriyle birlikte başta Kuzey Afrika lkeleri olmak üzere kıtanın tüm ülkeleriyle ve toplumlarıyla insani diplomasi temelli, karşılıklı güven ve kazan-kazan ilişkileri doğrultusunda müşterek projelerin geliştirmesine önem vermektedir. Bölgesel güç olma iddiasında bulunan Türkiye’nin Afrika ile ilişkileri, diğer ülkelerden farklı olarak sert g politikalarının dışında potansiyel yumuşak güç etkinlik alanı olarak değer kazanmaktadır. Bu bağlamda çalışmada; Türkiye’nin 1998 yılı sonrası “Afrika Açılımlı” kapsamında kıta ülkeleriyle sağlık, eğitim, ticaret, insani yardım, güvenlik ve terörle mücadele konularında geliştirdiği etkileşim ve iş birliği alanlarının nedenleri ve yumuşak güç açısından Türkiye-Afrika ilişkilerine etkisi tartışılmıştır. Çalışmada, Türkiye ve Afrika ilişkilerinin kıta ülkelerinin gelişimine, bölgesel krizlerin zmne ve sürdürülebilir istikrarın oluşumuna ve iş birliği alanlarının gelişimine katkıları değerlendirilmiştir. Nitel araştırma yöntemlerinden literatür incelemesi yöntemine dayalı olarak hazırlanan çalışmada; Türkiye’nin Afrika’daki kamu diplomasisi faaliyetlerinin kıta ülkeleriyle ilişkilerin gelişmesinde önemli rol oynadığı ve Türkiye-Afrika ilişkileri üzerinde pozitif bir etkiye sahip olduğu ancak faaliyetlerin yeterli düzeyde olmadığı ve hedef politikalar ile etkinliğinin artırılması gerekliliği sonucuna ulaşılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Afrika, İnsani Diplomasi, Kamu Diplomasisi, Türkiye.

Giriş

Küreselleşmeyle birlikte uluslararası sistemde devletlerin ve toplumların etkile(n)me düzeylerinde yaşanan dönüşümler, ilişkilerin ve etkileşimlerin yönünün ve boyutunun değişmesine yol açmıştır. Geleneksel politika yapma yöntemlerinde ve uygulama pratiklerinde devletlerin salt belirleyici rollerinin sorgulanmaya başlanmasına yol açan bu değişim, kamuoyunun karar alıcılar üzerindeki etkileme kapasitesini artırmıştır. Özellikle bilgi ve iletişim teknolojilerinde yaşanan gelişmeler, bu değişim ve dönüşümün başat aktörü olarak ön plana çıkarken devletlerin ve toplumların tarihsel süreçteki ilişkileri ve kültürel etkileşimleri de değişim ve dönüşümün hızında belirleyici bir etkiye sahiptir. Bu bakımdan devletlerarası ilişkilerin düzenlenmesi ve sürdürülmesinde önemli bir yere sahip olan diplomasi sürecinin yapısında ve pratiklerinde de hızlı dönüşümlerin yaşanmaya başladığı görülmektedir. Devlet-devlet ilişkileri temelinde şekillenen diplomasi sürecinin, devlet-toplum ve toplum-toplum ilişkileri zeminine doğru evrilen ve kamuoyu temelinde şekillenen yumuşak güç odağında kamu diplomasisi anlayışı ve uygulamalarına doğru dönüşümü yaşanmaktadır. Kalplerin ve zihinlerin kazanılması suretiyle ötekinin tercihlerini ve davranışlarını değiştirme yeteneği olarak yumuşak g, kamu diplomasisi bağlamında devletlerin dış politika hedefleri doğrultusunda yabancı toplumlarla ilişkilerin geliştirilmesi ve yönetilmesinde ön plana çıkmaktadır.

Sahip olduğu tarihi ve kültürel birikimden ve değişen dış politika parametrelerinden hareketle, Türkiye’nin jeopolitik konumu dahilinde taşıdığı Akdeniz kültürü, Batı kültürü, İşlam kültürü ve Osmanlı kültürü gibi çeşitli coğrafyalara uzanabilen yumuşak güç potansiyeline sahiptir. Bu potansiyel ise Türkiye’nin Balkanlar, Ortadoğu, Kafkasya, Orta Asya ve Afrika kamuoylarıyla etkileşimine olanak sağlamaktadır. 2000’li yıllar sonrasında artan sivil toplum hareketlerinin etkisiyle yumuşak güç temelli politikaları odağına alan Türkiye’nin, kamu diplomasisi faaliyetleriyle uluslararası politikada etkinliğini artırmaya çalıştığı görülmektedir. Bu politika bölgelerinden birini oluşturan Afrika, Türkiye’nin siyasi, ekonomik, toplumsal ve kültürel dış politika vizyonunda önemli bir yere sahiptir. Ancak kurulduğu yıllar itibariyle Türkiye’nin dış politika anlayışında ağırlıklı olarak Batı endeksli bir yönelim içerisine girilmesi, Türk dış politikasında başta Afrika olmak üzere birçok coğrafyanın da ihmal edilmesine yol açmıştır. Soğuk Savaş sonrası dönemde ise Türkiye’nin değişen dış politika anlayışının önemli yansımalarından biri Afrika kıtasına yönelik olmuştur. Nitekim artık yalnızca güvenlik kaygılarından dolayı tek aktörlü ve güvenlik endeksli dış politikalar yerine çok boyutlu ve çok aktörlü politikalarla farklı dış politika enştrmanlarının ön plana çıktığı yeni bir dönem başlamıştır.

Dünyanın farklı coğrafyalarında dış politika etkinliği açısından kendi değerlerini ve hikayesini dünya kamuoyuna anlatmaya ve kamu diplomasisi odağında faaliyetler yürütmeye alışan Türkiye, 1998 yılında “Afrika Açılımlı” sonrası Afrika kıtasıyla ilişkilerine yeniden yn vermeye başlamıştır. 2005 yılında Afrika Birliği Zirvesi’nde gözlemci statüsüyle yer alan Türkiye, bu yılı ‘Afrika Yılı’ olarak

ilan etmiş ve Afrika kamuoyunda prestijini arttırmıştır. 2008 yılında Birinci Türkiye-Afrika Ortaklığı Zirvesi gerçekleştirilmiş, 2013 yılında ise işbirliği düzeyi Ortaklık Projesi'ne yükseltilmiştir. 2018 yılında İkinci Türkiye-Afrika Bakanlar Gözden Geçirme Konferansı İstanbul'da düzenlenmiştir. Üçüncü Türkiye-Afrika Ortaklık Zirvesi ise 2021 yılında yine İstanbul'da gerçekleştirilmiştir. Dolayısıyla Afrika ile tarihi ve kültürel bağları olan ve coğrafi yakınlığı bulunan Türkiye'nin kıtaya kayıtsız kalamayacağı ve ilişkilerini yeniden kurarak sürdürmeye çalıştığını belirtmek gerekmektedir.

Türkiye'nin Afrika'daki kamu diplomasisi etkinliği kıta ülkelerinin ihtiyaçları doğrultusunda şekillenen işbirliği alanlarında yoğunlaşmaktadır. Bu bakımdan karşılıklı ihtiyaçlar açısından ticari ilişkiler odağında kazan-kazan anlayışıyla şekillenen etkileşim ortamı, eğitim/değişim programları, sağlık hizmetleri, insani yardım faaliyetleri ve güvenlik ve terörle mücadele konularında şekillenmektedir. Türkiye'nin sahip olduğu tarihi ve kültürel zenginlik açısından düşünüldüğünde ise bu işbirliği konularının kamu diplomasisi bağlamında kıtaya etkileşim alanları oluşturduğu ve ilişkilerin gelişmesinde önemli bir rol oynadığı dikkat çekmektedir.

Yumuşak Güç ve Kamu Diplomasisi

Uluslararası sistemde devletlerin dış politikada etkinliklerini sağlama, diğerlerine rağmen eyleme ve harekete geçebilme durumları güç ilişkileri ve güç çeşitleriyle ilgilidir. Devletler sahip oldukları güç potansiyeline bağlı olarak çeşitli güç stratejileriyle uluslararası politikada etkinliklerini korumaya ve sürdürmeye çalışmaktadırlar. Bu bakımdan en belirgin şekilde sert güç ve yumuşak güç özelinde ayrılan güç mefhumu, “bir şeyi eyleyebilme, bir şey üzerine etki edebilme veya bir etkiye karşı direnebilme kapasitesi” olarak tanımlanabilir. Robert Dahl (2007: 202-203) gücü, A'nın B üzerindeki güç sahibi olma durumu ve A'nın, B'nin yapmayacağı bir eylemi, B'nin istememe ve yapmama durumuna rağmen B'ye yaptırabilme yeteneği ve kapasitesi olarak tanımlanmaktadır. Amaca ulaşabilmek için ötekilerinin eylemlerini etkileme yeteneğine sahip olma durumu olarak açıklayan Joseph Nye ise (2020: 19-20), güç kavramının tanımlanması ve anlaşılmasının da zorluğu hakkında gücü aşka benzetmektedir ve gücünde tıpkı aşk gibi tanımlanması ve ölçülmesinin onun hissedilmesi ve yaşanmasından daha zor olduğunu ileri sürmektedir.

İlk kez 1990 yılında “*Bound to Lead: The Changing Nature of American Power*” (Liderliğe Zorunluluk: Amerikan Gücünün Değişen Doğası) başlıklı çalışmada Joseph Nye tarafından ortaya konulan yumuşak güç (soft power) kavramı, devletlerin dış politika etkinliklerinde salt askeri ve ekonomik güce dayalı sert güç (hard power) araçları dışında gönül kazanmak, ikna etmek ve cezbetmeye dayalı olarak tercihlerin ve davranışların değiştirilmesi sürecine karşılık gelmektedir (Nye, 1991). Hedef toplumların duygularını ve düşüncelerini etkilemeye ve onları ikna etmek suretiyle davranışlarında değişiklikler oluşturmayı hedefleyen yumuşak güç yaklaşımı, küresel çağda bilgi ve iletişim teknolojilerinde yaşanan gelişmelerle birlikte gücün formunda yaşanan değişikliklerle birlikte bilginin de güç haline geldiği ve dolayısıyla yumuşak gücün sert gücün bir alternatifi olarak değil, ancak uluslararası politikada devletlerin yeni güç anlayışı geliştirdiği görülmektedir (Nye, 2004: 1-2). Bilgi, iletişim ve ulaşım teknolojilerinde yaşanan gelişmeler küreselleşmenin hız kazanmasına ve dolayısıyla dünyanın küçük ölçekli bir köy haline gelmesine yol açmıştır. Bu durum enformasyon süreçlerinin hızlanmasına yol açarken bireylerin ve toplumların meydana gelen olaylardan haberdar olma ve etkilenme düzeylerini değiştirmiştir. Dolayısıyla uluslararası politikaların etki düzeylerinin yalnızca devletlerle sınırlı kalmayıp toplumların da bu etki alanı içerisine müdahil olması, tehdit ve zorlamaya dayalı sert güç araçlarının etkinliğini azaltırken rıza kazanma, ikna etme ve cezbetmeye dayalı yumuşak güç araçlarının belirleyiciliğini artırmıştır. Küreselleşmeyle birlikte artan iletişim ve etkileşim hızının dünya genelinde demokrasi değerlerinin yaygınlaşmasına ve demokratik kültürün gelişmesine katkı sağlaması, bireylerin ve toplumların siyasal özne haline gelmesinde, hükümet dışı örgütlerin, uluslararası şirketlerin ve sivil toplum kuruluşlarının belirleyiciliğinin artmasında önemli rol oynamıştır.

Gücün doğasında yaşanan değişim, uluslararası politikada devletlerin diğer devletler ve toplumlarla ilişkisi ve etkileşimini dönüştürmeye başlamıştır. Devletler uluslararası politikada gerçekleştirmek istedikleri hedefleri açısından yeni güç parametrelerine yönelmelerinde kendilerini uluslararası topluma anlatma çabaları bulunmaktadır. Nitekim dış politika başarısında yalnızca iç kamuoyunun değil, dış kamuoyunun da toplumsal rızasının ve ikna edilmesinin önemli bir yeri bulunmaktadır. Bu açıdan hedef toplumların akıllarının ve gönüllerinin kazanılması sürecinde önemli bir yere sahip olan kamu diplomasisi, devletlerin dünya kamuoyuna hikayelerini anlatma süreci olarak

ifade edilebilir. Devletlerin yumuşak güç uygulama sahasının dış politikaya yansıdığı alan olarak kamu diplomasisi faaliyetleri, devletin resmi aktörlerinin dışında özellikle sivil toplum kuruluşları, eğitim kurumları ve üniversiteler, medya ve kültürel yayıncılık, küresel şirketler ve uluslararası çalışmalar yürüten çeşitli kuruluşlar aracılığıyla yürütülmektedir. Stratejik bir öneme sahip olan kamu diplomasisi politikaları devletlerin uluslararası kamuoyundaki imajları ve prestijlerini belirleyici bir etkisi bulunmaktadır.

Kavramsal açıdan merkezinde kamu teriminin yer aldığı ve kamuoyu odaklı bir diplomasi yöntemi olarak kamu diplomasisi, kamu ve diplomasi kelimelerinin bir araya gelmesinden müteşekkildir. Kavram, Fransızca “*la diplomatie publique*” ve İngilizce “*public diplomacy*” ifadelerinin Türkçe’ye aynen çevrilmesiyle kullanılmaktadır. Ancak kavramsallığının ötesinde kamu diplomasisi, genişleyen enformasyon toplumunda devletlerin yumuşak güç politikaları temelli kamuoyu ve sivil toplum odaklı olarak dönüşen küresel siyaset politikalarının yeni bir diplomasi tarzını yansıtmaktadır (Ekşi, 2014: 9). En genel tanımıyla kamu diplomasisi, bir devletin başka bir ülkenin toplumunu veya hükümetinin politikalarını kendi politik amaçları ve hedefleri yönünde değiştirme ve etkileme çabası olarak değerlendirilebilir. Ancak kamu diplomasisi yalnızca politik hedeflerin değişimine yönelik manipülatif bir politik eylem olarak düşünülmemelidir. Bu bakımdan dış politikada hedeflerin gerçekleştirilmesinin yanı sıra devletlerin hedeflerinin, ideallerinin, fikirlerinin, kültürünün ve değerlerinin anlatılması, devletlerin ve toplumların kendilerini uluslararası kamuoyuna anlatma ve anlaşılma çabası olarak görülmelidir (Tuch, 1990: 3-5).

Kamu diplomasisine ilişkin ilk modern tanımlama ABD’li diplomat Edmund A. Gullion tarafından 1965 yılında yapılmış olsa da (Cull, 2020: 13) kamu diplomasisi uygulamalarının salt modern zamanlara özgü bir kavram olmadığını da belirtmek gerekmektedir. Tarih boyunca hükümdarlar başka devletlerle dostluklar ve ittifaklar kurmak, sorunları çözmek ve savaşlara son verebilmek için diplomasi yöntemlerini kullanmışlar ve kamu diplomasisi anlayışı geliştirmişlerdir. Bu yöntemlerden en ilginç ve tarihi olanının Bilge Kağan ve Attila örneğinde olduğu gibi bir hükümdarın savaştığı ülkenin kralının kızıyla evlenmesi ve o ülkeyle akrabalık bağı kurması yoluyla kamuoyu nezdindeki dirençlerin azaltılması şeklinde olduğu söylenebilir (Devran, 2012: 127). Dolayısıyla tarihsel süreçte uygulanan kamu diplomasisine yönelik uygulamaların oluşturduğu toplumsal hafıza ve meşruiyet (rıza) durumu, devletler ve toplumlar arasında karşılıklı kanaatlerin oluşmasında, ilişkilerin şekillenmesinde ve gelişmesinde önemli yumuşak güç süreçleri olarak değerlendirilebilir.

Tarih boyunca Türklerin yaşadıkları coğrafyalarda kurdukları devletlerin diğer devletler ve toplumlarla kurdukları etkileşimler, zengin tarihi ve kültürel birikimlerin oluşmasına ve bu zeminde politikalar üretmesinde etkili olmuştur. Bu birikim, Türkiye Cumhuriyeti’nin sahip olduğu tarihi ve kültürel bağlarla birlikte güçlü bir kamu diplomasisi potansiyeli sunmaktadır. Ancak bu potansiyelin doğru yönlendirilmesi ve kullanılması Türkiye’nin uluslararası politikadaki etkinlik düzeyinde belirleyici olacaktır. Nitekim, iletişim araçlarının geliştiği öneminin artarak yaygınlaştığı ve sivil toplum hareketlerinin önem kazandığı bir çağda; hükümetler arası ilişkilere, savunuculuk faaliyetlerine ve diplomatik misyon görevlilerine dayalı propaganda temelli monolog iletişim stratejilerinden ziyade ortak anlayış geliştirmeye dönük kamuoyu rızası temelli ve uzun vadeli diyalog iletişim stratejileri odaklı kamu diplomasisi faaliyetleri etkili olmaktadır.

Türkiye-Afrika İlişkileri ve Kamu Diplomasisi

Sahip olduğu yer altı ve yer üstü zenginlikleri açısından uluslararası politikanın ve küresel ekonominin yeni yaşam alanı olarak değerlendirilen Afrika kıtası, günümüzde dünya siyasetinin önemli ilgi merkezlerinden biri haline gelmektedir. Bu yönüyle bölgesel veya küresel güç olma iddiasında bulunan aktörlerin yeni güç mücadele sahası haline dönüşmeye başlayan kıta, tüm zenginliği ve güzelliğine rağmen aynı zamanda Batı sömürgeciliğinin tahakkümü altında yoksulluğa maruz kalan, siyasi ve ekonomik çöküntülerin, kargaşa ve iç savaşların yaşandığı istikrarsız bir bölge haline gelmeye başlamıştır. Ayrıca küresel güçlerin dünya kamuoyuna sürekli olarak Afrika’yı açlık, fakirlik ve gelişmemişlik durumları üzerinden sorunlu bir kıta imajını yüklemeleri ise kıtaya yönelik küresel müdahaleleri meşrulaştıracak zemini hazırlamaktadır.

Türkiye’nin Afrika ülkeleriyle olan ilişkilerinin tarihi, siyasi, kültürel ve ekonomik derinliği düşünüldüğünde ise kıta ülkeleriyle münasebetlerin geliştirilmesinin zorunlu olduğu sonucunu ortaya

çıkarmaktadır. Geçmişten günümüze Türkiye, Afrika ülkeleriyle politik, ekonomik ve sosyo-kültürel alanlarda ve çeşitli düzeylerde etkileşimler geliştirmiştir. Türkiye'nin kıta ülkeleriyle ve halklarıyla münasebetleri genellikle devletler arasında gerçekleşen diplomatik süreçler bağlamında şekillenmiştir. Bu bakımdan Türkiye, Afrika toplumlarının gönüllerinin ve zihinlerinin kazanılması sürecine yardımcı olacak potansiyel yumuşak güç dinamiklerini doğru değerlendirememiş ve belli bir dönem kamu diplomasisi faaliyetlerini ihmal etmiştir. Türkiye'nin Afrika'ya yönelik kamu diplomasisi faaliyetlerine bakıldığında zaman özellikle 90'lı yıllar sonrasında yavaş yavaş başladığı ve 2000'li yıllarda ise ciddi bir artış olduğu görülmektedir (Şahin, 2013: 234).

Türkiye'nin Afrika kıtasıyla olan ilişkilerini tarihsel süreçte temelde dört dönem halinde ele almak mümkündür. Bu bakımdan ilk olarak Osmanlı Devleti'nin genişlemeci politikalarının bir sonucu olarak devletin sınırlarının Afrika'ya kadar uzanması sonrası kıtanın çeşitli bölgelerinde farklı devletler ve toplumlarla etkileşimlerin gerçekleştirilmesine yol açmıştır. İkinci olarak Osmanlı Devleti'nin yıkılmasının ardından yeni rejimle birlikte devletin cumhuriyet dönemi ilişkileri açısından akim kalınan ve kıtaya ilişkilerin kesintiye uğradığı bir dönem başlamıştır. Üçüncü olarak Soğuk Savaş yılları boyunca kıtaya ilişkiler, Batı bloğu perspektifinde şekillenmiş, 1991 yılında Sovyetler Birliği'nin dağılması sonrasında Soğuk Savaş dönemi koşullarının ortadan kalkması ve güvenlik endişelerinin azalmasıyla kıtaya ilişkilerin yeniden geliştirilmesi yolları aranmıştır. Bu doğrultuda, son olarak yeni bir dış politika anlayışıyla 1998 yılında "Afrika Eylem Planı"nın gerçekleştirilmesi ve 2002 yılından itibaren değişen dış politika vizyonu ile 2005'in Afrika yılı ilan edilmesi, 2008'de Türkiye-Afrika Ortaklığı Zirvesi'nin düzenlenmesi ve ilerleyen yıllarda ise gerçekleştirilen ortaklık zirvelerinde Türkiye'nin etkinliği, yeniden Afrika kıtasına yönelimin temel dinamiklerini oluşturmaktadır.

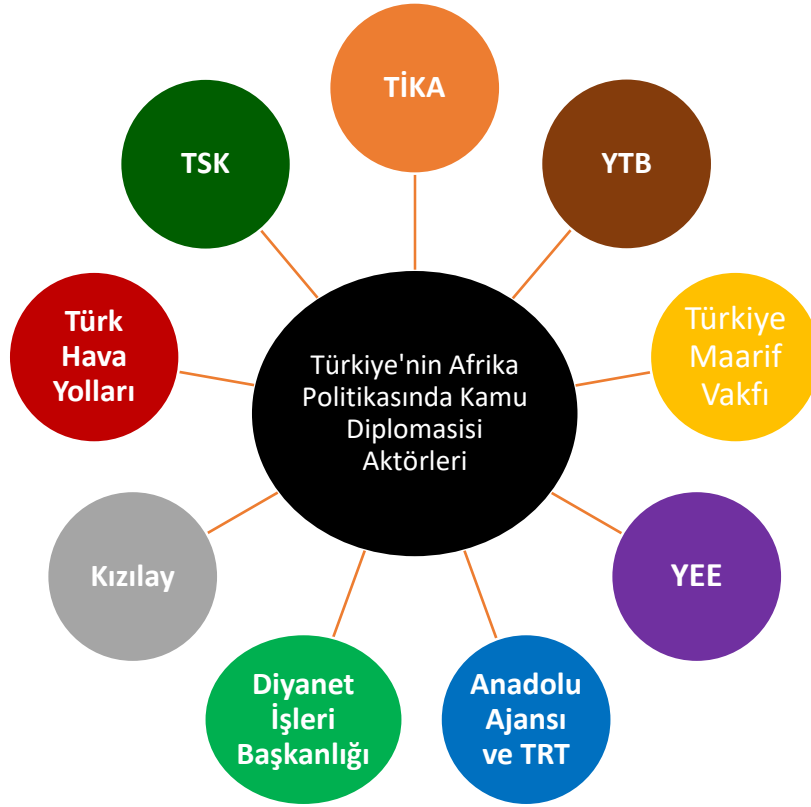
Türkiye'nin Afrika ile köklü geçmişi bulunsun da bu coğrafyadaki varlığının oldukça yeni olduğu ifade edilebilir. Ancak Kuzey Afrika ile daha güçlü ilişkilere sahipken, Sahra altı Afrika ile ise yeni temaslar kurmaktadır (Duran, 2021: 7-8). Özellikle Osmanlı hakimiyeti altında kalmış ve Osmanlı bakiyesi olarak değerlendirilebilecek kıta ülkeleriyle tarihi, siyasi ve dini yakınlık durumu, bu alan dışında kalan kıtanın diğer ülkeleriyle (Sahra altı Afrika) kimlik benzerliği modellemesi üzerinden kamuoylarını etkileme ve yönlendirme açısından kolaylaştırıcı bir etken oluşturulabilmektedir.

Türkiye'nin Afrika ülkelerine yönelik insan odaklı geliştirdiği politikalar zamanla karşılıklı güven çerçevesinde askeri, ekonomik ve teknolojik işbirliklerine dönüşmeye başlamıştır. Türkiye'nin insan odaklı politikası Afrika halklarının kalplerine ve zihinlerinde farklı bir yere yerleştirmiştir (Duran, 2021: 8). Nitekim Türkiye'nin kıtaya yönelik artan ilgisi diplomatik ilişkilere de yansımıştır. Türkiye'nin 2012 yılında Afrika'da 12 Büyükelçiliği bulunurken 2022 yılında Büyükelçilik sayısı 44 olmuştur. 2008 yılında Ankara'da bulunan Afrika Büyükelçiliklerinin sayısı 10 iken bu sayı 38'e yükselmiştir (T.C. Dışişleri Bakanlığı, 2024). Ayrıca Türkiye'nin kıtadaki etkinliği, Dışişleri Bakanlığı tarafından koordine edilen eylem planları ve zirveler aracılığıyla ve diğer aktörlerin (özel şirketler, sivil toplum kuruluşları vb.) faaliyetleri ve etkinlikleriyle desteklenmektedir.

Afrika'daki Türkiye: Kamu Diplomasisi Aktörleri ve Etkinliği

Türkiye'nin kamu diplomasisi etkinliğinde önemli yere sahip olan aktörler aracılığıyla Afrika ülkelerinde yoğun ve etkin faaliyetler gerçekleştirdiği görülmektedir. 2018 yılında İletişim Başkanlığı'nın kurulmasıyla kamu diplomasisi faaliyetleri kurumsal bir çatı altında yürütülmeye başlamıştır. TİKA, Diyanet İşleri Başkanlığı, YEE, Maarif Vakfı, YTB, TSK, Kızılay, THY, Anadolu Ajansı ve TRT ile STK'lar Türkiye'nin Afrika'daki yumuşak güç unsurlarına odaklanan kamu diplomasisi faaliyetlerinde öne çıkan başlıca aktörlerdir.

Şekil 1. Türkiye'nin Afrika Politikasında Kamu Diplomasisi Aktörleri

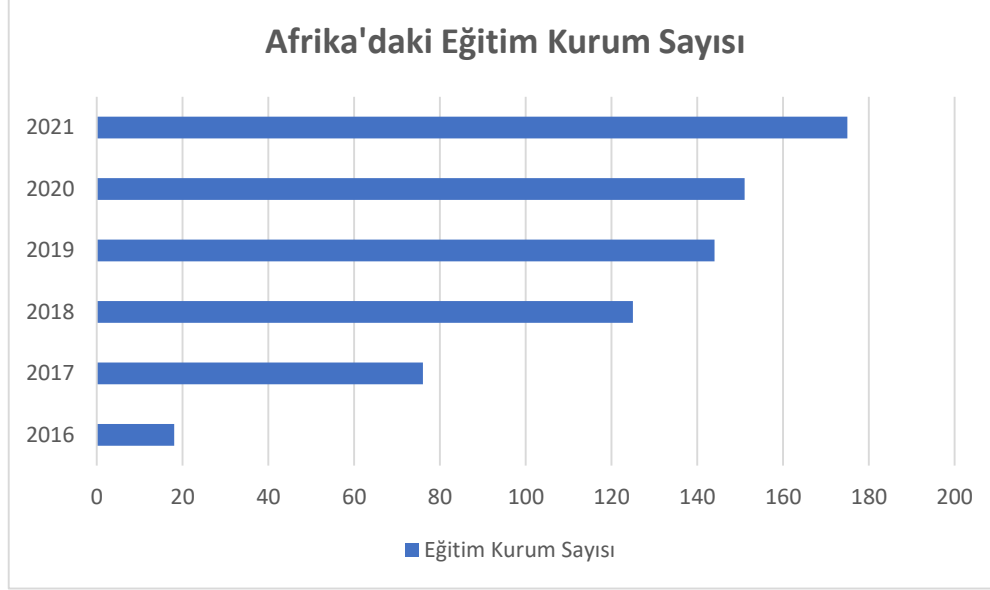
Türkiye İşbirliği ve Koordinasyon Ajansı (TİKA); Türkiye-Afrika işbirliğinde yardım faaliyetleri başta olmak üzere imar ve inşaa süreçlerinin koordinasyon edilmesi ve yürütülmesinde ön plana çıkan TİKA, Afrika dahil olmak üzere bağımsızlığını yeni kazanan ülkelere başta sağlık, eğitim, alt yapı olmak üzere yardım faaliyetleri gerçekleştirmektedir (Özerdem, 2016: 138). TİKA'nın Asya'dan Afrika'ya, Avrupa'dan Latin Amerika ve Orta Doğu'ya kadar faaliyet yürütmesi, Türkiye'nin insani yardım faaliyetlerinin coğrafi açıdan derinliğini ortaya koymaktadır ve Türkiye'nin dış politikasında önemli bir uygulama aracı haline gelmiştir (Haşimi, 2014). Kurulduğu günden itibaren kurumsal açıdan büyümeye devam eden TİKA, günümüzde 63 Program Koordinasyon Ofisi ile 170'ten fazla ülkede faaliyetlerine devam etmektedir (TİKA, 2024).

Yurtdışı Türkler ve Akraba Topluluklar Başkanlığı (YTB); yurtdışında yaşayan Türk diasporasıyla ilişkilerin geliştirilmesi, kimlik ve kültürün korunması ve aidiyetin güçlendirilmesi konularına yönelik çalışmalarla birlikte ortak tarih ve kültür paylaşımında soydaş ve akraba topluluklara ilişkin faaliyetler yürütmesi (YTB, 2024) açısından Türkiye'nin önemli kamu diplomasisi araçlarından biridir. YTB, Türkiye'nin Afrika ülkelerine yönelik çok boyutlu dış politikası çerçevesinde siyasi, ekonomik ve kültürel ilişkilerin geliştirilmesi amacıyla çeşitli projeler hayata geçirmektedir. Türkiye Bursları, Türkiye Mezunları, Akademik ve Bilimsel İş Birliği, Medya Eğitimi ve Kültürel Hareketlilik Programları YTB tarafından Afrika'ya yönelik gerçekleştirilen önemli projelerdir. Türkiye Bursları kapsamında 2012-2021 döneminde Afrika ülkelerinden 12 bin 600 öğrenciye burs hizmeti sağlamıştır. Bu burslar kapsamında 54 Afrika ülkesinden 3 bin 29 öğrenci Türkiye'deki üniversitelerden mezun olmuştur. Mezun olan öğrencilerle ilişkileri sürdürebilmek için Türkiye Mezunları çatısı altında çalışmalar yürütülmektedir. Bu kapsamda Türkiye Mezunları Derneği kurulmaktadır, kurulan 33 derneğin 12'si Afrika ülkelerindedir. 2014 yılında Katip Burs Programı çerçevesinde Afrikalı diplomatlara Türkçe eğitim verilmiştir. 2021'de YTB ile Afrika Birliği arasında diaspora, burslar, bilimsel araştırma programları ve dil öğrenimi konularında çalışmaların artırılması için işbirliği protokolü imzalanmıştır (YTB, 2022).

Türkiye Maarif Vakfı (TMV); 2016 yılında açılan TMV'nin Afrika'da eğitim kurumları açma politikası Türkiye'nin Afrika açılımını derinleştirici etkiye sahiptir. Afrika'nın genç nüfusu dikkate alındığında Türkiye, TMV ile eğitim konusunda stratejik bir yatırım yapmaktadır (Akgün, 2021: 28). Afrika'da 25 ülkede faaliyet gösteren Maarif Vakfı, okul öncesi eğitimden yüksek öğrenime kadar

toplamda 20 bine yakın öğrenciye eğitim hizmeti sunmaktadır. Afrika’da eğitim kurumu sayısını yıllar içerisinde önemli ölçüde artıran Maarif Vakfı, Türkiye’nin Afrika ülkeleriyle ilişkilerinin gelişmesinde önemli bir rol üstlenmektedir (Türkiye Maarif Vakfı, 2021).

Grafik 1: Türkiye Maarif Vakfı’nın Yıllara Göre Afrika’daki Eğitim Kurumu Sayısı

Yunus Emre Enstitüsü (YEE); Afrikalı öğrencilerin kendi ülkelerindeki eğitim ve öğretim süreçlerinde destekleyici sosyo-kültürel faaliyetler yürütürken Türkiye ile Afrika arasında öğrenci değişim hareketliliğinde aktif roller üstlenmekte olan YEE, uluslararası alanda Türkiye’nin tanınırlığına ve itibarına katkılar sağlamakta, Mısır, Fas, Tunus, Güney Afrika, Somali, Senegal, Sudan, Nijerya ve Ruanda’da da merkezler açarak Türkçe öğretimi ve kültür-sanat faaliyetleri yürütmektedir (YEE, 2021). “Uluslararası Türkçenin Yabancı Dil Olarak Öğretimi Sempozyumu”, “1000 Yılın Sesi Türkçe Bayramı”, “Türkçe Yaz Okulu”, ve “Türkçe Yeterlilik Sınavı” gibi gerçekleştirdiği faaliyetlerle Türkiye’nin Afrika’da temsilinde önemli projeler gerçekleştirmektedir. Türkiye’nin Afrika’ya yönelik kültürel diplomasisinde önemli bir aktör olan YEE, Türkiye’nin kültürel mirasının Afrika ülkelerine aktarılmasında önemli bir rol üstlenmektedir.

Anadolu Ajansı ve TRT; devletin resmi enformasyon ajansı internet ve geleneksel televizyon yayıcılığı aracılığıyla Afrika ülkelerine ulaşarak kamu diplomasisi faaliyetleri yürütmektedir. İngilizce ve Fransızca yayın yapan Anadolu Ajansı’nın Etiyopya’nın başkenti Addis Ababa’da ofisi bulunmaktadır. Hem TRT hem de Anadolu Ajansı, Afrika’daki yayınlarıyla Türkiye’nin faaliyetlerini tanıtarak uluslararası arenadaki imajına katkı sağlamaktadır.

Diyanet İşleri Başkanlığı (DİB); dini bağlamda devletler ve toplumlar arasındaki etkileşimleri hızlandırıcı etki alanı oluşturmakta ve Türkiye’nin kamu diplomasisi etkinliği açısından önemli bir yumuşak güç alanı sağlamaktadır. Türkiye’nin çok yönlü dış politikasında Diyanet İşleri Başkanlığı önemli bir rol üstlenmektedir. Özellikle AK Parti hükümetleri döneminde Afrika’ya açılım politikasının başarılı olması için Afrika’daki Osmanlı geçmişi ile dini boyutun ihmal edilmemesi gerektiğine önem verilmektedir (Özkan, 2015: 144). Türkiye ile Afrika ülkeleri arasında dini alanda iletişimi güçlendirmek ve ortak projeler geliştirmek amacıyla Diyanet İşleri Başkanlığı ev sahipliğinde 2006, 2011 ve 2019 yıllarında Afrika Ülkeleri Müslüman Dini Liderler Zirvesi gerçekleştirilmiştir (T.C. Diyanet İşleri Başkanlığı, 2019).

Türk Kızılayı; insani yardım kuruluşu olmasının ötesinde klasik diplomasideki dönüşüme karşılık gelen konumu ve insani diplomasi misyonu ile Türkiye’nin uluslararası arenadaki etkinliği açısından önemli aktörlerden biridir. Özellikle kuraklık, açlık, kıtlık ve geri kalmışlıkla mücadele kapsamında Afrika ülkelerinde faaliyet yürüten Türk Kızılayı, kıta genelinde sağlık hizmetleri özelinde yaptığı faaliyetlerle (hastane, eczane, tedavi ve ilaç hizmetleri, sağlık personeli yetiştirme ve eğitim programları, vb.) kamu diplomasisi etkinlik alanını genişletmektedir (Yörük, 2022: 81-83). Savaş zamanlarına dair

ihtiyaçlardan hareketle ortaya çıkan Türk Kızılay, barış zamanlarının da ilkesel bir öznesi olarak bugün Afrika kıtası başta olmak üzere dünyanın birçok coğrafiyasında Türkiye'nin uzanan yardım eli ve öncelikli değerleri, erdemleri üzerine şekillenene yeni diplomasi anlayışına katkı sağlamaktadır (Dağdelen, 2015: 224-234).

Türk Hava Yolları (THY); Türkiye'nin Afrika açılımı politikasında önemli bir rol oynamaktadır. THY'nin Afrika ülkelerine yönelik gerçekleştirdiği sefer sayısının yıllar içerisinde önemli ölçüde artışı Türkiye'nin çok boyutlu politikasının uçuş diplomasisi ayağını oluşturmaktadır (Djamanca ve ağlar, 2023: 525). Ayrıca THY'nin ulus markalaşma sürecinin başarılı bir rneği olarak Türkiye'nin kamu diplomasisi etkinliğine önemli katkıları bulunmaktadır. THY'nin Afrika ülkelerine sefer sayısını artırması, Türkiye'nin Afrika lkeleriyle ilişkilerinin geliştirilmesinde büyük rol oynamaktadır. Gerçekleştirilen uçuşlar ekonomik, siyasi ve kültürel alanlarda işbirliği alanlarının gelişmesine katkıda bulunmaktadır. Küresel bir marka haline gelen ve Türkiye'nin politik çıkarlarını gzetene THY, Türkiye'nin en önemli yumuşak glerinden biridir ve Türkiye'nin uluslararası arenada imajını yükseltmektedir. Dışışleri Bakanlığı'nın sayfasında belirtildiği üzere (Dışışleri Bakanlığı, 2024), Afrika lkeleriyle ilişkilerin geliştirilmesi, iş insanlarının temaslarının kolaylaştırılması ve halklar arasındaki bağlantıların güçlendirilmesi için THY'nin Afrika kıtasına yönelik uçuş sefer sayısının artırılmasının teşvik edilmektedir. THY, Afrika'da 39 ülkede 60 noktaya sefer düzenlemeye başlamıştır.

Türk Silahlı Kuvvetleri (TSK); sert güç aracı olmasına rağmen kıta ülkelerinin ordularının eğitilmesi ve donatılması, lojistik ve operasyonel destek açısından önemli etkileri bulunmaktadır. Bir sert güç unsuru olarak askeri kuvvetlerin özellikle yurt dışı faaliyetleri kamu diplomasisi açısından ülkenin imajını olumsuz yönde etkilediği düşünülse de aslında olumlu yönde etkiler de oluşturabilmektedir. Silahlı kuvvetlerin etkisi, barışın korunması, çatışmaların sonlandırılması, terörizmle mücadele ve güvenliğin sağlanması konularında hedef toplumlar ve uluslararası kamuoyu nezdinde huzurun ve barışın destekçisi imajının sağlanması ve sürdürülmesine katkı sağlayarak kamu diplomasisi kapsamında değerlendirilebilmektedir (Doğan, 2015: 295-298).

Türkiye'nin Afrika'daki kamu diplomasisi etkinliği, kıtada faaliyet yürüten aktörlerin faaliyetlerine bağlı olarak ticari ilişkiler, sağlık hizmetleri, eğitim ve değişim programları, insani yardımlar ve güvenlik ve terörle mücadele konularında yoğunlaşmaktadır. Türkiye'nin Afrika kıtasıyla tarihi ve kültürel geçmişi ve geleceği bağlamında düşünüldüğünde bu işbirliği konularının kamu diplomasisi kapsamında Türkiye'nin kıtayla etkileşim alanları oluşturduğu ve ilişkilerin sürdürülebilirliği konusunda önemli bir yere sahip olduğu görülmektedir.

Ticari ilişkiler, Türkiye'nin yumuşak güç stratejilerinden biridir. Türkiye, özellikle inşaat, tekstil, gıda, enerji ve savunma sanayii gibi sektörlerdeki güçlü konumunu kullanarak Afrika lkeleriyle ticari işbirlikleri geliştirmektedir. Bu sektörlerdeki başarılar ve yatırımlar, Türkiye'nin teknolojik ve endüstriyel kapasitesini sergileyerek, Türkiye'nin bölgedeki etkisini artırmaktadır. Türkiye, Afrika lkeleriyle ticaret yaparak bu ülkelerin ekonomik kalkınmasına katkıda bulunmakta ve böylece güvenilir bir ortak olarak algılanmaktadır. Bu durum, Türkiye'nin Afrika'daki imajını güçlendirmekte ve olumlu bir kamuoyu oluşturmasına yardımcı olmaktadır. Türkiye'nin Afrika'daki ticari ilişkileri, ekonomik kazanımlarının ötesinde, kamu diplomasisini güçlendiren ve Türkiye'nin küresel imajını olumlu yönde etkileyen önemli bir unsur olarak değerlendirilebilir.

Sağlık hizmetleri, Türkiye'nin dünyada önde gelen yardım faaliyetleri kapsamında yer almaktadır. Özellikle TİKA, Sağlık Bakanlığı ve diğer sivil toplum kuruluşları işbirliğinde Afrika'nın farklı bölgelerinde sağlık alanında sağlık birimleri, altyapı hizmetleri ve personel destek ve eğitim süreçleriyle faaliyetler yürütülmektedir. Kıta lkelerinin karşı karşıya olduğu kıtlık, yoksulluk, terör ve iç savaş nedeniyle temel sağlık hizmetlerine ulaşamayan kıta toplumları Türkiye'nin yardımlarıyla hizmet görmektedir. Özellikle TİKA aracılığıyla kıtada inşa edilen sağlık kurumlarında yüzbinlerce insan tedavi edilmektedir. Bu bakımdan Türkiye, sağlık alanında gerçekleştirdiği yardımlar ve işbirlikleriyle Afrika lkelerinde hem insani yardım hem de kalkınma desteği sağlamaktadır. Türkiye'nin Afrika'daki sağlık alanındaki etkinliği, Türkiye'nin Afrika'daki varlığını pekiştiren, diplomatik ilişkilerini güçlendiren ve kamu diplomasisi bağlamında Türkiye'nin küresel düzeyde saygınlık kazanmasına yardımcı olmaktadır.

Eğitim/değişim programları, Türkiye'nin kamu diplomasisi politikalarının en önemli ayaklarından birini oluşturduğunu belirtmek gerekmektedir. Türkiye, dış politikada Maarif Vakfı ve Yunus Emre Enstitüsü ile kültürel diplomasi açısından önemli faaliyetler yürütmektedir. Maarif Vakfı Afrika'da açtığı birçok kurum ile eğitime katkı sağlamasının yanında aynı zamanda bir model teşkil etmektedir. Vakfın açtığı okullarda Türkçe'nin yabancı dil olarak öğretilmesiyle önemli kültürel hizmetler ve aktarımlar sağlanmaktadır. 2016 yılından sonra TMV ile kıtada eğitim kurumları açma politikası, Türkiye'nin Afrika açılımını derinleştirici ve insani bağlarını güçlendirici bir etki oluşturmaktadır. Son derece kıymetli bir stratejik yatırım olan eğitim alanı, kıtanın sahip olduğu genç nüfusun iyi yetişmiş nitelikli bir hale dönüşmesi konusunda önemli işlevlere sahiptir. Afrika genelinde 47 ülke ile kurulan resmi temaslar sonucu 33 ülkeye resmi temsilci atanmış ve 25 ülkede eğitim faaliyetleri sürdürülmektedir. 20 bin öğrenci eğitim ve öğretim hayatına devam etmektedir. Nitekim TMV'nin eğitim faaliyetleri yürüttüğü Afrika ülkelerinin 19'u BM raporlarına göre en az gelişmiş ülkeler listesinde yer almaktadır. Bu durum, Türkiye'nin kıta ülkelerinde ayırım yapmadan eğitim faaliyetleri konusunda destek verdiğinin açık göstergesidir. Türkiye'nin kıtadaki eğitim alanındaki kamu diplomasisi faaliyetleri, Türkiye'nin girişimci ve insani dış politikasına katkı sağlarken, BM kalkınma hedefleri doğrultusunda Afrika'nın genç nüfusuna fırsat eşitliği temelinde nitelikli eğitim alma imkânı sunmaktadır (Akgün, 2021: 28-30).

İnsani yardımlar konusunun, Türkiye'nin Afrika kıtasıyla etkileşiminin en yoğun olduğu alanlardan birisi olduğunu söylemek mümkündür. Kıta halkı ve yöneticileri tarafından memnuniyetle karşılanan dış yardımlar konusu, kamu diplomasisi politikaları anlamında en hızlı dönütlerin alındığı faaliyet alanlarıdır. Sömürgeci dönemin hafızalardan silinmeyen etkisine karşılık gönül inşasına yönelik politikaların icra edilmesi ihtiyaç duyulan konuların başında gelmektedir (Yörük, 2022: 75). Türkiye'nin kamu diplomasisi politikaları bağlamında en çok insani yardım, kültürel ve ekonomik faaliyet alanları konusunda ön plana çıktığı görülmektedir. Development Initiatives tarafından hazırlanan "*Küresel İnsani Yardım Raporu 2022*" başlıklı rapora göre Türkiye, miktara göre ABD'den (9,7 milyon dolar) sonra ikinci sırada (5,58 milyon dolar), gayrisafi milli hasılasına oranla ise en çok yardım yapan ülkelerin başında birinci sırada yer almaktadır (Global Humanitarian Assistance Report, 2022: 52-55).

Güvenlik ve terörle mücadele kapsamında Afrika ülkelerinin siyasi ve ekonomik istikrarsızlık durumu, kıtanın hemen her bölgesinin çatışmalar, terör olayları ve iç savaşlarla karşı karşıya kalmasına neden olmaktadır. Kıta ülkelerinin sömürgeci ülkelere karşı doğal kaynaklarını koruma çabası ve iç politikalarında ayrılıkçı hareketlerle mücadelesi bu ülkelerin güvenlik ve savunma ihtiyaçlarının ana nedenini oluşturmaktadır. Bu bakımdan Afrika ülkelerinin güvenlik ve savunma ihtiyaçlarının karşılanmasında savunma sanayi iş birlikleri önemli bir yere sahiptir. Türkiye'nin savunma sanayisi alanındaki başarılarının Afrika ülkeleriyle diplomatik ilişkilerin gelişiminde önemli katkıları olduğu söylenebilir. Nitekim, savunma ve güvenlik ihtiyaçları doğrultusunda yapılan ticari anlaşmalar, Afrika ülkeleriyle Türkiye arasında etkileşimi hızlandırmakta ve ilişki ağının genişlemesine katkı sunmaktadır. Kıtadaki artan dış temsilcilik sayısı ile birlikte savunma ve güvenlik alanında yapılan iş birlikleri, Türkiye ve ilgili kıta ülkeleri arasındaki ilişki düzeyini stratejik boyutlara taşımaktadır. Bu durum aynı zamanda Türkiye'nin Afrika kıtasındaki sert güç faaliyetleri üzerinden yumuşak güç devşirmesinde ve kamu diplomasisi etkinliği açısından oldukça önemlidir. Türkiye'nin güvenlik ve savunma sanayii iş birliği açısından Afrika ülkeleriyle kazan-kazan formülasyonu ekseninde hareket ettiği ve ilişkilerini geliştirdiği görülmektedir. Bu bakımdan bir taraftan kıta ülkelerinin teknolojik altyapılarına diğer taraftan ise insan kaynaklarına yönelik kazanımlar oluşturularak muharebe sahasının ihtiyaçlarına yönelik çözümler sunmaktadır. Bu durum, güvenlik ve savunma ihtiyaçları açısından Afrika ülkelerini tatmin ederken, Türkiye'nin kıtadaki cazibesinin artmasına, yeni tedarik ve askeri eğitim anlaşmalarının gerçekleşmesine yardımcı olmaktadır (Alemdar, 2023: 39).

Sonuç

Türkiye'nin uluslararası politikadaki etkinliği, dış politikasında benimsediği güç unsurlarının kullanımı ve başarısına bağlı olduğu kadar uluslararası kamuoyundaki tanınırlığı yumuşak güç potansiyeli ve kamu diplomasisindeki faaliyet düzeyiyle yakından ilişkilidir. Bu açıdan tarihsel süreçte kamu diplomasisine yönelik uygulamalardaki gecikmeler Türkiye'nin dış politika ve hedeflerinin uluslararası kamuoyu nezdinde yanlış tanınmasına ve aleyhte sonuçlar doğurmasına yol açmıştır. Tarihsel bir temel üzerine inşa edilmeye çalışılan Türkiye'nin Afrika politikası, siyasi, insani, ekonomik

ve kültürel boyutları da kapsayacak şekilde ikili, bölgesel, kıtasal ve küresel düzlemde değerlendirilmelidir. Ayrıca Türkiye'nin Avrupa ülkelerinden farklı olarak bir ön koşula bağlamaması, sömürgeci bir geçmişe sahip olmaması, kıtada varlık gösteren diğer aktörlerle farkı yansıtmakta ve Afrika ülkelerinde güvenilir bir partner ülke imajını güçlendirmektedir.

Türkiye'nin Afrika'daki kamu diplomasisi etkinliği kıta ülkelerinin ihtiyaçları doğrultusunda şekillenen işbirliği alanları üzerinde yoğunlaşmaktadır. Karşılıklı ihtiyaçlar açısından ticari ilişkiler odağında kazan-kazan anlayışıyla şekillenen etkileşim ortamı, eğitim/değişim programları, sağlık hizmetleri, insani yardım faaliyetleri ve güvenlik ve terörle mücadele konularında yoğunlaşmaktadır. Afrika ülkeleriyle ilişkilerinde kazan-kazan prensibi doğrultusunda hareket eden Türkiye, kıta ülkeleriyle müşterek projelerin geliştirilmesi suretiyle ilişkilerini geliştirmeye ve sürdürmeye çalışmaktadır. Türkiye'nin sahip olduğu tarihi ve kültürel zenginlik ve teknolojik kapasite açısından düşünüldüğünde bu işbirliği konularının kamu diplomasisi bağlamında kıta toplumlarıyla etkileşim alanları oluşturduğu ve ilişkilerin geliştirilmesi hususunda önemli bir rol oynayabileceği söylenebilir. Ancak kıta ülkeleriyle ve toplumlarıyla geliştirilecek ilişkilerin diğer devletlerden farklı olarak karşılıklı saygı ve eşitlik ilkeleri temelinde bütüncül, kurumsal, sistematik ve süreklilik gerektiren bir çerçevede inşa edilmesine dikkat edilmelidir. Böylelikle kıta ülkeleriyle işbirliği alanlarının ihtiyaçlar doğrultusunda tespit edilmesi ve karşılıklı güvene dayalı ilişkilerin geliştirilmesi, Türkiye'nin Afrika'daki varlık nedenini ve kıtadaki geleceğini şekillendirecek temel prensip olacaktır.

KAYNAKÇA

- Akgün, B. (2021). Afrika'nın Geleceği İçin Eğitim: Türkiye Maarif Vakfı. *Kriter*, 6(23), 28-30.
- Alemdar, A. (2023). Afrika'nın Savunma ve Güvenlik Anlayışında Türk Savunma Sanayii Etkisi. *Kriter*, 39-41.
- Cull, N. (2020). Public Diplomacy Before Gullion: The Evolution of a Phrase. N. Snow, & N. Cull (Dü) içinde, *Routledge Handbook of Public Diplomacy* (Second Edition b., s. 13-19). New York and London: Routledge Taylor & Francis Group.
- Dağdelen, M. (2015). Türk Kızılayı: Bir İnsani Diplomasi Aktörü. M. Şahin, & S. Çevik (Dü) içinde, *Türk Dış Politikası ve Kamu Diplomasisi* (s. 215-240). Ankara: Nobel Akademik Yayıncılık.
- Dahl, R. (2007). The Concept of Power. *Behavioral Science*, 201-215.
- Devran, Y. (2012). Türk Tarihi Perspektifinden Kamu Diplomasisi Olgusuna Bakış Ya Da Tarihi Potansiyeli Yeniden Düşünmek. A. Özkan, & T. Öztürk (Dü) içinde, *Kamu Diplomasisi* (s. 127-144). İstanbul: TASAM Yayınları.
- Djamanca, A. & Çağlar, A. (2023). Kamu Diplomasisi Perspektifinden Türkiye-Sahra-Altı Afrika İlişkileri. *Ömer Halis Demir Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Dergisi*, 16(2), 513-530.
- Doğan, H. (2015). Türk Silahlı Kuvvetlerinin Kamu Diplomasisi Faaliyetleri. M. Şahin, & S. Çevik (Dü) içinde, *Türk Dış Politikası ve Kamu Diplomasisi* (s. 293-320). Ankara: Nobel Akademik Yayıncılık.
- Duran, B. (2021). Türkiye'nin Afrika Vizyonu. *Kriter*, 6(23), 6-9.
- Ekşi, M. (2014). Türkiye'De Kamu Diplomasisi: Ortaya Çıkışı, Kurumsal İnşaa Süreci ve Uygulanışı (2002-2013). Ankara: Ankara Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü (Yayımlanmamış Doktora Tezi).
- Global Humanitarian Assistance Report. (2022). Global Humanitarian Assistance Report. UK.: Development Initiatives.
- Haşimi, C. (2014). Turkey's Humanitarian Diplomacy and Development Cooperation. *Insight Turkey*, 16(1), 127-145.
- Nye, J. (1991). *Bound to Lead: The Changing Nature of American Power*. New York: Basic Books, A Member of Perseus Books, L.L.C.
- Nye, J. (2004). Soft Power and American Foreign Policy. *Political Science Quarterly*, 119(2), 255-270.
- Nye, J. (2020). *Yumuşak Güç* (3. b.). (R. İnan-Aydın, Çev.) Ankara: BB101 Yayıncılık.
- Özerdem, A. (2016). "İnsaniyetçilik ve Türk Dış Politikası", *Uluslararası İlişkiler*, 13(52), 129-149.
- Özkan, M. (2015). Türk Dış Politikasında Din ve Dini Diplomasi. *Türk Dış Politikası ve Kamu Diplomasisi* (ss. 135-153), Ed. Mehmet Şahin ve Senem Çevik, Nobel Akademik Yayıncılık.
- Şahin, M. (2013). Case Study: Türkiye'nin Orta Doğu ve Kuzey Afrika'da Uyguladığı Kamu Diplomasisi Faaliyetleri. A. Yalçınkaya, & Y. Özgen (Dü) içinde, *Kamu Diplomasisi* (s. 231-251). İstanbul: Bahçeşehir Üniversitesi Yayınları.
- T.C. Dışişleri Bakanlığı (2024). Türkiye-Afrika İlişkileri. <https://www.mfa.gov.tr/turkiye-afrika-iliskileri.tr.mfa#:~:text=2002%20y%C4%B1l%C4%B1nda%20sadece%2012%20B%C3%BCy%C3%BCKel%C3%A7ili%C4%9Fimiz,2022%20y%C4%B1l%C4%B1nda%2044'e%20y%C3%BCkselimi%C5%9Ftir>
- T.C. Diyanet İşleri Başkanlığı (2019). 3. Afrika Müslüman Dini Liderler Zirvesi Sonuç Bildirgesinin Okunmasıyla Sona Erdi. <https://www.diyanet.gov.tr/tr-TR/Kurumsal/Detay/26049/3-afrika-musluman-dini-liderler-zirvesi-sonuc-bildirgesinin-okunmasiyla-sona-erdi>
- TİKA (2024). <https://tika.gov.tr/kurumumuz/tarihce/>
- Tuch, H. (1990). *Communicating With the World: U.S. Public Diplomacy Overseas*. New York: St. Martin's Press.
- Türkiye Maarif Vakfı (2021). Türkiye-Afrika Dostluğu eğitim, Kalkınma ve Kültür İş Birliğiyle Güçleniyor. 05.11.2021, <https://turkiyemaarif.org/news/turkiyeafrika-dostlugu-egitim-kalkinma-ve-kultur-is-birligiyle-gucleniyor>
- Yörük, İ. (2022). *Afrika'daki Türkiye: Türkiye'nin Sahra Altı Afrika Bölgesinde Yürüttüğü Kamu Diplomasisi Faaliyetleri*. Ankara: Ekin Yayıncılık.
- YTB (2022). YTB'den Afrika'ya Yönelik İnsan Odaklı Projeler. 10.01.2022, <https://ytb.gov.tr/haberler/ytb-den-afrika-ya-yonelik-insan-odakli-projeler>
- YTB (2024). Başkanlığımız. <https://ytb.gov.tr/kurumsal/baskanlik>
- Yunus Emre Enstitüsü-YEE (2021). Yunus Emre Enstitüsü Afrika'da İki Yeni Merkez Açtı. 29.09.2021, <https://www.yee.org.tr/tr/haber/yunus-emre-enstitusu-afrikada-iki-yeni-merkez-acti>

TÜRKİYE'DE ULUSLARARASI ÖĞRENCİLİK ÇALIŞMALARI

Türkiye'nin Yeni Yumuşak Gücü: Ülkemizde Eğitim Gören Afrika Kökenli Öğrenciler

Furkan DÜZENLİ

Öğr. Gör. Dr., Düzce Üniversitesi, Düzce/Türkiye

furkanduzenli@duzce.edu.tr

0000-0001-7044-3403, Düzce

Abstract

Today's world is living in times when individuals and societies have established close relations with each other, communication and transport facilities have developed extremely, and cultural transfer has crossed borders due to these developments. The increase in the global relocation of individuals and the realisation of these movements for educational purposes is one of the most frequently encountered situations. In recent years, Türkiye has been climbing to the top among the countries preferred by international students. Ranking 8th in the educational preferences of African students, Türkiye hosted 61 thousand students of African origin in 2023. Considering that in 2020 this number was below 30 thousand, it becomes an important data that an increasing number of students prefer our country in a short time.

Individuals assume important roles by taking their place in the globalising world as actors who shape the relations of societies with each other. In today's world, where borders have become political images and the borders in both the minds and emotional worlds of individuals have been removed, international students act as bridges between societies and are in the position of actors who establish and consolidate bilateral social relations. International students, who are especially involved in higher education processes and rise to strategic positions in both the public and private sectors when they return to their countries, can be seen as "colonising dervishes" inspired by Ömer Lütfi Barkan's conceptualisation, and they are at points where they can transfer culture as voluntary ambassadors of our country. Serving as bridges between societies, these students not only use Turkish but also build bilateral social and economic ties and establish cooperation, adding strength to Türkiye's soft power. The last example of this situation is the Minister of Defence of Somalia who visited our country in recent months. Abdulkadir Muhammed Nur, who received education in our country and assumed a ministerial position after returning to his country, has a good command of Turkish culture to the extent of quoting important poets of Turkish, and contributes to both his country and Türkiye with the agreements signed. This example demonstrates once again that the effective policies of our country on a global scale should be looked at from this perspective. This study, which focuses on African students, will focus on how international students can be transformed into added value both socially and economically within the framework of the development and development of our country.

Keywords: African Students, Culture Transfer, Migration Movements, Türkiye's Soft Power

Özet

Günümüz dünyası; bireylerin ve toplumların birbirleriyle yakın ilişkiler kurduğu, iletişim ve ulaşım imkanlarının son derece geliştiği ve kültür aktarımının da bu gelişmelere bağlı olarak sınırları aştığı zamanları yaşamaktadır. Bireylerin küresel çapta yer değiştirmelerinin artması ve bu hareketlerin eğitim amaçlı gerçekleşmesi ise sıklıkla karşılaşılan durumların başında gelmektedir. Türkiye, son yıllarda uluslararası öğrencilerin tercih ettikleri ülkeler arasında üst sıralara tırmanmaktadır. Afrikalı öğrencilerin eğitim amaçlı tercihlerinde 8. sırada bulunan Türkiye, 2023 yılında 61 bin Afrika kökenli öğrenciye ev sahipliği yapmıştır. 2020 yılında bu sayının 30 binin altında olduğu düşünüldüğünde kısa süre içerisinde artan sayıda öğrencinin ülkemizi tercih etmesi önemli bir veri haline gelmektedir.

Bireyler, toplumların birbirleriyle olan ilişkilerini şekillendiren aktörler olarak küreselleşen dünyada yerlerini alarak önemli roller üstlenmektedirler. Sınırların siyasi birer imge haline geldiği ve bireylerin hem zihinlerinde hem de duygu dünyalarındaki sınırların kalktığı günümüzde, uluslararası öğrenciler toplumlar arasında köprü görevi görerek, ikili toplumsal ilişkileri kuran ve sağlamlaştıran aktörler konumunda bulunmaktadır. Özellikle yükseköğrenim süreçlerine dahil olan ve ülkelerine döndüklerinde hem kamu hem de özel sektörde stratejik konumlara yükselen uluslararası öğrenciler, Ömer Lütfi Barkan'ın kavramsallaştırmasından ilhamla “kolonizatör dervişler” olarak görülebilmekte, ülkemizin gönüllü elçileri olarak kültür aktarımını gerçekleştirebilecek noktalarda bulunmaktadır. Toplumlar arasında köprü görevi gören bu öğrenciler, sadece Türkçeyi kullanarak değil, ikili toplumsal ve ekonomik bağlar inşa ederek iş birlikleri kurmakta Türkiye'nin yumuşak gücüne güç katmaktadır. Bu durumun son örneği olarak geçtiğimiz aylarda ülkemizi ziyaret eden Somali Savunma Bakanı gösterilebilir. Ülkemizde eğitim alan ve ülkesine döndükten sonra bakanlık görevi üstlenen Abdulkadir Muhammed Nur, Türkçe'nin önemli şairlerinden alıntılar yapacak kadar Türk kültürüne hakim, imzalanan anlaşmalarla hem ülkesine hem de Türkiye'ye ayrıca katkılar sunmaktadır. Bu örnek ülkemizin küresel çapta gösterdiği etkili politikalara bu açıdan da bakmak gerektiğini bir kez daha gözler önüne sermektedir. Afrikalı öğrencileri odağına alan bu çalışma, ülkemizin gelişme ve kalkınması çerçevesinde uluslararası öğrencilerin hem sosyal hem de ekonomik anlamda nasıl katma değere dönüştürüleceği üzerinde duracaktır.

Anahtar Kelimeler: Afrikalı Öğrenciler, Göç Hareketleri, Kültür Aktarımı, Türkiye'nin Yumuşak Gücü

Giriş

Gelişen iletişim ve ulaşım imkanları ile birlikte düşünüldüğünde küreselleşen dünyanın çok merkezli yeni düzeni, sadece devletleri değil toplumları da ekonomik, sosyal ve kültürel alanlarda birbirlerine bağlayan köprüler inşa etmeye mecbur bırakmaktadır. Devletler özelinde bu köprüler yumuşak güç unsurları ile hareket ederek gerçekleştirilmektedir. Ülkelerin uluslararası arenada kendi toplumlarının çekiciliğini artırmak ve küresel dünyanın gerektirdiği nitelikleri bireylere aktarmak için kullandığı yumuşak güç araçlarının başında da eğitim gelmektedir. Günün gerektirdiği yetkinlik ve bilginin fiziki imkanlarla birleştirilerek gelecek nesillere aktarılması eğitim kurumundan beklenen ilk sonuçlar iken, küreselleşme süreciyle birlikte ülkeler sadece kendi vatandaşlarına değil, farklı ülke vatandaşlarına da imkanları ve politikaları ölçüsünce eğitim süreçleri içerisine dahil etmektedirler. Özellikle uluslararası öğrenciler ülkelerin küresel etki alanlarını genişletmek için önemli araçlar olmaktadır. Ülkeler etki alanlarını genişletmek amacıyla yumuşak güç unsurlarını kullanmakta ve bunu bir politika çerçevesinde gerçekleştirmektedirler. Çalışma içerisinde detaylandırılacak olan yumuşak güç kavramı kapsamında eğitim süreçlerine dahil edilen Afrika kökenli öğrenciler açısından ele alınacaktır. Son yıllarda sayıları hızla artan Afrika kökenli öğrenciler, Afrika Kıtası'nın konjonktürel önemi ile paralel olarak bütün dünyada görünür olmaya başlamışlardır. Dünya'da uluslararası öğrencilerin sayısı UNESCO verilerine göre 2020 yılında 6.361.963'tir. Türkiye'de ise son on yılda uluslararası öğrenci sayılarında önemli artışlar elde edilmiş yaklaşık yedi kat artış sağlanmıştır. 2023 yılı itibarıyla Türkiye'deki uluslararası öğrenci sayısı 301.694'tür. Afrika kökenli öğrenci grubu Türkiye'de ikinci sırada yer alırken sayı olarak 54.906 olarak ifade edilmektedir.

Türkiye, böylesine önemli sayılara son yıllarda ulaşırken ilerleyen yıllarda sayılarla birlikte etki alanlarını da arttırmayı hedeflemektedir. Uluslararası arenada etki alanının genişletilmesi ülke itibarı ve özellikle dış politika alanında önemli güç elde etmek de demektir. Dolayısıyla Türkiye uluslararası öğrencileri yumuşak güç unsuru olarak görmektedir. Üç bölümden oluşan bu çalışmanın temel amacı Somali Savunma Bakanı Abdulkadir Mohamed Nur'un sosyal medya platformunda yapmış olduğu paylaşım ve onun sonuçları üzerinedir. Türkiye'de üniversite eğitimini tamamlayan Bakan Nur, Türk bir şairden alıntı yapacak derecede Türkçeyi kullanabilmektedir. Bu durum Türkiye – Somali ilişkilerine olumlu yansımalar sağlamaktadır. Uluslararası öğrenciler özelinde bu durum yumuşak güç kazanımlarının da ilkidir. Çalışmanın ilk bölümü yükseköğretimi merkeze alarak yumuşak güç kavramının konuyla olan bağını anlatmaktadır. İkinci bölümde Türkiye'de eğitimin uluslararasılaşması çabaları ve çalışmalarına değinilmiştir. Bu bölümde özellikle uluslararası öğrenciler bağlamı ifade

edilmiştir. Son bölümde ise Afrika kökenli öğrenciler özelinde Türkiye’de uluslararası öğrencilerin yaşadıkları sorunlar, süreçler ve sonuçlar tartışılmıştır. Afrika kökenli öğrencilerin yaşadıkları sorunlar literatür değerlendirmesi ile aktarılmıştır. Çalışma bu alanda kendisinden sonra yapılacak çalışmalara katkı sunmayı hedeflemektedir.

1. Yumuşak Güç Kavramı Bağlamında Yükseköğretim

Son yıllarda interdisipliner yapısı dolayısıyla birçok bilim dalının ilgi alanına giren yumuşak güç kavramı literatüre Joseph Nye (1990) tarafından kazandırılmış ve başta uluslararası ilişkiler disiplini olmak üzere stratejik bir bağlamda kullanılagelmiştir. Uluslararası öğrencileri merkezine alan bu çalışmanın yumuşak güç kavramını kullanım şekli de benzer bir bakış açısına sahip olacaktır.

Nye’in “Bound to Lead: The Changing Nature of American Power” başlıklı çalışmasında tanımladığı şekliyle yumuşak güç kavramı değişen doğasıyla yakından ilgili olarak kullanılmış (1990: 1), gücün bilgi ile birlikte yol alması gerekliliğini sürekli hatırlatılmıştır. Özellikle bilgi toplumu olarak tanımlanan günümüzde bu gerekliliğin olmazsa olmaz konumunun altı çizilmelidir. Başkalarının davranışlarını takdir etmek ve çekim yoluyla şekillendirme yeteneği olarak tanımlanabilen (2004: 4) yumuşak güç, üç kategori altında sınıflandırılmaktadır: “kültür”, “politik değerler” ve “politikalar” (Nye, 2004: 4). Kendi isteklerini başkalarının da istemesini sağlamak olarak formüle edilebilecek olan yumuşak güçte (Nye, 1990: 188) değerler, refah seviyesi ve fırsatlar ön plana çıkmaktadır. Bu bağlamda yumuşak güç; ikna ve gönüllü istekle kendisini inşa etmektedir. Burada yumuşak gücü kullanan aktör herhangi bir baskı aracı kullanmamakta ifade edilen insani değerlerin çekme gücünü ve bu değerlerin geliştirilmesine yönelik katkıları kullanmaktadır (Nye, 2005: 15). Cezbedici güç üretimi uluslararası toplum inşası noktasında da önemli roller oynamaktadır. Ekonomik ve askeri güç unsurları kullanmadan uluslararası kurum ve kuruluşların inşası ile uluslararası standartların tesisi barış içerisinde ve daha düşük ekonomik maliyetlerle gerçekleşeceği için tercih edilmektedir (Keohane ve Nye, 1998: 86). Dünya barışının günümüz koşulları içerisinde şart olduğu, askeri gücün fikirlerle savaşma noktasında zayıf kalacağı, bugünün dünyasında zaferin farklı aktörleri kendi tarafına çekerek kazanabileceği iddia edilmektedir (Armitage ve Nye, 2007). Yine yumuşak gücün teorik çerçevesinde birbiriyle entegre olmuş uluslararası toplumsal yapıda zaruri bir güç olduğu da değerlendirilmektedir (Li, 2018). Yumuşak güç kavramını olumlayan tanımlara karşın kavrama karşı eleştiriler de mevcuttur. Mattern (2005) kavramın sert gücün farklı bir versiyonu olduğunu güç kullanımının temsil ile alakalı bir değişim olduğunu ifade etmekte ve tanımlamaya eleştiri getirmektedir. Eleştirilerin bir diğer odak noktası ise cazibe kavramına karşı oluşmaktadır. Bahsi geçen cazibenin ne olduğu ve bu cazibenin oluşturulma sürecindeki belirsizlikler ön plana çıkarılmaktadır (Bislev, 2017).

Olumlu manada yumuşak gücün kaynakları arasında sayılan eğitim kurumu cezbedici gücün önemli bir karşılığı olmaktadır. Özellikle eğitimin ekonomik karşılığının yanı sıra toplumsal yapıdaki dönüştürücü ve geliştirici yapısı, uluslararası toplum açısından kalbi ve fikri karşılıklarının bulunması ile önemli bir araç olarak kendisine yer bulmasına neden olmaktadır. Küresel düzlemde yükseköğretimin önemli bir yumuşak güç aktörü olduğunu iddia eden Altbach, yükseköğretim kuruluşlarının ve faaliyetlerinin devletler ve toplumlar arası ilişkilerde birer etki alanı olarak insani diplomasi aracı olabileceğini söylemektedir (1998: 12). Etki gücü yüksek olması nedeniyle genelde eğitim özelde ise yükseköğretim kurumlarının dönüştürücü gücüyle ilgili çalışmalar akademik literatürde sıklıkla yer almaktadır. Ülkeler de siyasi ve ekonomik anlamda küresel düzlemde yer alabilmek adına yükseköğretimin bu amacına yönelik çalışmalarını yoğunlaştırmaktadırlar. Dünyanın gelişmiş ülkeleri olarak kendilerini sınıflandıran ülkelerin uluslararası arenada etkin olabilmek adına eğitim kurumları kurdukları, burs ve değişim programları ile hareketlilik sağladıkları görülmektedir. İngiltere’de British Council kurumları, Almanya’da Goethe Enstitüleri, Amerika Birleşik Devletleri’nin Fulbright burs programları veya birçok ülkede var olan Erasmus değişim programları, uluslararası alanda başarılı öğrencilerin eğitilmesi ile o ülkenin yumuşak gücünün artırılması amacına hizmet etmektedir. Günümüz toplumsal yapısı içerisinde yükseköğretimin küresel çapta artan önemi ulusal faaliyet ve çalışmaların hızlı bir şekilde yaygınlaşmasına neden olmaktadır. Küresel çapta gerçekleştirilen bu çalışmaların ekonomik, siyasi, toplumsal ve akademik alt gerekçelerinin olduğunu (De Wit ve Altbach, 2021: 39), diplomatik birtakım düşünce ve beklentilerle gerçekleştirildiğini iddia etmek yanlış olmayacaktır. Uluslararası konjonktür

gereği hiçbir ülke farklı bağlam ve yoğunlukta diplomasi ilkesinden yararlanmakta, aksi bir durum düşünülmemektedir. Ülkelerin ulusal çıkarları ve uluslararası entegrasyonlarının temel araçlarından olan yükseköğretim kurumları ise yumuşak güç bağlamında stratejik bir noktayı oluşturmaktadır. Peterson'ın yükseköğretimin çağdaş diplomasi çalışmaları içerisinde en etkini olduğunu kabul etmesiyle birlikte (2014: 2), bahsi geçen değişim programlarının uluslararasılaşma çalışmalarının merkezinde kendisine yer bulmasının;

- i. Karşılıklı anlayışı geliştirmek
- ii. Ev sahibi ülke için olumlu imaj oluşturmak
- iii. Ev sahibi ülkenin dış politikasına katkı sunmak

gibi üç temel işlevinin bulunduğu belirtilmektedir (Lima, 2007: 240). Dolayısıyla yükseköğretim kurumları içerisinde hem öğrenciler hem de akademisyenler yumuşak güç diplomasisinde önemli roller oynarken, ülkeler de bu aktörlere eğitim imkanı sağlayarak yukarıda belirtilen işlevlerin yerine getirilmesinin yöntemi olarak karşılık bulmaktadırlar. Sadece gelişmiş ülkeler açısından değil, gelişmekte olan ülkeler de eğitim diplomasisi ile ekonomik ve sosyal gelişim süreçlerini hızlandırmaktadırlar. Ülkeleri dışında eğitim alan öğrenciler açısından konuya yaklaşıldığında ise; aldıkları eğitim nedeniyle küresel nitelik ve yetkinliklere haiz olan bireyler “Truva Atı” olarak da düşünülmektedir (Cooke, 1988: 57). Aynı şekilde Nye (2005: 13) Amerika Birleşik Devletleri'nde eğitim almış olan farklı ülkelerde önemli görevlere gelmiş yöneticilerin ABD ile kendi ülkeleri arasında gönüllü olarak köprüler kurduğuna işaret etmekte ve yumuşak gücün etkin karşılığına dikkat çekmektedir. Yumuşak güç bağlamında yükseköğretimin en önemli etkin sonucu bir ülkenin en tepe yönetim kademesine kadar hemen herkese ulaşabilme ve etkileme kapasitesinde yatmaktadır. Gelişmiş ülkelerde eğitimlerini tamamlamış olan birçok ülke lideri bu bağlama örnek olarak gösterilmektedir. Amerika Birleşik Devletleri Dışişleri Bakanlığı'nın yayınladığı raporlarda ABD'de eğitim görmüş eski veya faal liderlerin isimleri gururla paylaşılmaktadır. Ürdün Kralı Abdullah, Birleşmiş Milletler Eski Genel Sekreteri Kofi Annan, Arjantin'in eski Başkanı Raul Ricardo Alfonsin ve daha birçok önemli isim (US Department of State, 2024) ABD'de eğitim alarak ülkelerine dönmüş ve kritik noktalara yükselerek ABD'nin yumuşak güç politikalarının sonuçları olarak görev yapmışlardır. Dolayısıyla yükseköğretim kurumları ile yürütülen eğitim diplomasisi faaliyetleri her bir ülkenin başta eğitim olmak üzere politik, ekonomik ve sosyal programlarında çağın gerekleri ile orantılı olarak gerçekleşmekte ve bir zorunluluk halini almaktadır.

2. Türkiye'de Eğitimin Uluslararasılaşması

Günümüz bilgi dünyası sadece bilginin ortaya çıkarılmasını, bilgiye sahip olunmasını değil, onun kullanım şekli ve yöntemini de belirlemeyi içermektedir. Bilginin kullanımını belirleyen ülke ve toplumların gelişmişlik seviyelerinin yükselmesi bu bağlamda normal bir sonuç olmaktadır. Çalışma boyunca diplomasi aracı olarak ifade edilen eğitim kurumunun, çok aktörlü geniş bir tabaka içerisinde ele alınması gerekliliği etki gücünün potansiyelinden kaynaklanmaktadır. Yine daha önce ifade edildiği şekliyle eğitimin akademik, sosyoekonomik ve siyasi olarak küresel düzeyde karşılığının kısa sayılabilecek süreler içerisinde alınabilmesi uluslararasılaşmanın kaçınılmazlığını da beraberinde getirmektedir. Devletlerarası ilişkilerde olduğu kadar toplumlar arasındaki kültür alışverişlerinde de bu güçlü bağların etkisi sosyal hayat içerisinde kendisini göstermektedir (Armitaga ve Nye, 2007: 6). Akademik yayın dünyasında indekslerin öneminin üst düzeye çıktığı günümüzde meslektaşlar arasındaki ilişkilerin daha yakın ve karşılıklılık esasına dayanmasının da yumuşak güç kapsamında değerlendirilmesi gerekmektedir (McClory ve Harvey, 2016: 310). Ülkemiz yükseköğretim kurumlarının önemli değerlendirme kistası olan yabancı yayın ve uluslararası indeks beklentisi uluslararasılaşmanın karşılık bulduğu ilk durak olmaktadır. Eğitimin uluslararasılaşması bağlamında konu değerlendirildiğinde güç kavramının sadece ekonomik ve siyasi boyutta kalmadığı da ortaya çıkmaktadır. Ekonomik gelişmişliklerine sosyo-kültürel açıdan da zenginlik katan ülkelerin küresel çapta inşa etmiş oldukları eğitim kurumlarının çalışmaları, bütün yer küreye ulaşabilme imkanları ile birleşince bilginin üretim merkezi olmaları da hızlanmaktadır. Özellikle uluslararası öğrenciler konusunda farklı ülkelerdeki öğrencilere açık olan burs ve değişim programları, çalışmalarını akademik liyakat içerisinde sürdürebilecekleri imkanlarla birleştğinde yumuşak güç araçlarının somut çıktıları

belirginleşmektedir. Ayrıca uluslararası eğitim faaliyetlerini sadece yumuşak güç veya ikili toplumsal köprü işlevi olarak görmek konunun anlaşılmasını eksik bırakmaktadır. Kaynak ülke ve toplumların mevcut konjonktürel düzen içerisindeki konumları ve/veya varmak istedikleri hedeflerine yönelik nitelikli işgücü ihtiyacına cevap vermesi açısından da eğitim diplomasinin kritik öneme sahip olduğu görülmektedir. Unutulmamalıdır ki bir ülkenin eğitim sisteminin içinde bulunduğu seviye ve gelecek beklentisi yurtdışında eğitim görmüş uluslararası öğrenciler vasıtasıyla da değişime uğramaktadır. Ayrıca kaynak ülkenin eğitim ve dış politika hedeflerinin gerçekleştirilmesinde de vasıflı işgücü olarak stratejik konumda yine uluslararası öğrenciler bulunmaktadır.

Bu bağlamda kadim bir gelenek üzerine inşa edilmiş olan Türk Eğitim Sistemi içerisinde yükseköğretim politikaları da benzeri bir konumu muhafaza etmektedir. Geçmişinden günümüze farklı ülke ve toplumları hedef kitle olarak belirleyen yükseköğretim politikaları içerisinde değişim programları başta olmak üzere burs imkanları ve entegrasyon süreçleri işletilmektedir. Yükseköğretim Kurumu'nun kuruluşunun ardından 90'lı yıllar itibarıyla uluslararasılaşma çalışmalarının başlaması ilk olarak Türk Dünyası Akademi Toplulukları ve Kafkasya'daki komşu ülkeler ile eğitim, siyaset ve ekonomik ilişkilerin geliştirilmesi amacıyla başlamış daha sonrasında Avrupa Birliği uyum süreçleri çerçevesinde Avrupa ülkeleri ile programlar işletilmiş son yıllarda da Türkiye'nin Afrika açılımı dolayısıyla Afrika kökenli öğrencilerin sayısında önemli artışlar sağlanmıştır (YÖK, 2024a). Bütün bu seyir içerisinde önemli olan nokta ise her dönem için Türk Yükseköğretim programının uluslararasılaşma çabası ve yumuşak güç oluşturma potansiyeli üzerinde yoğunlaşmaktadır. Yükseköğretimdeki uluslararasılaşma çalışmaları sadece Erasmus+ benzeri değişim süreçleri ile sınırlı kalmamış, Türkiye Bursları, Mevlana Değişim Programı, Study in Türkiye, TURQUAS Projesi benzeri projelerle özellikle lisans sonrası eğitim süreçlerinde de uluslararası öğrencilerin Türkiye'de kalma sürelerini uzatmak, yurtdışında eğitim gören Türk öğrencilerin ise niteliklerine arttırmaya yönelik çalışmalar Türk eğitim sisteminin yumuşak güç bağlamında bir cazibe merkezi oluşturmalarının temelini oluşturmaktadır. Ayrıca Türk Diasporasının önemli aktörleri olan Yurtdışı Türkler ve Akademi Toplulukları Başkanlığı (YTB), Yunus Emre Enstitüsü ve Türkiye Maarif Vakfı (TMV) gibi kurumlar aracılığıyla eğitim diplomasisi çalışmaları sürdürülmektedir. YTB'nin Türkiye Bursları programı kapsamında küresel çapta 178 ülkeden, 207 üniversite ile 40091 öğretim programı, 15472 burslu öğrenci ve 150 binin üzerinde Türkiye Mezunu ile YTB önemli bir yumuşak güç aktörü olarak eğitim faaliyetlerinin içerisinde yer almaktadır (YTB, 2024). Aynı şekilde TMV'nin gerçekleştirdiği çalışmalar kapsamında küresel düzeyde toplam 67 ülkede faaliyet yürütürken, 52 farklı ülkede sadece eğitim alanında 467 eğitim kurumu ile aktif olarak çalışarak Türkiye'nin yumuşak güç potansiyeline katkı sunmaktadır (TMV, 2024). Bütün bu çalışmalar Türkiye'nin uluslararası arenada imajına olumlu katkılar sağlamaktadır.

Kısaca ifade edilen bu kurumların çalışmalarıyla birlikte üniversiteler özelinde gerçekleştirilen çalışmaların topluma ve devletlerarası ilişkilere sağladıkları katkılar da yeni bir durum olmamaktadır. Üniversiteler kuruldukları ilk yıllardan günümüze kadar benzeri bir görevi üstlenmişler ve uluslararasılaşma bağlamında önemli roller üstlenmektedirler. Yükseköğretim kurumlarının tarihin her döneminde küresel çapta bilginin üretildiği yerler olarak cazibe merkezleri olduğunu altı çizilmelidir. Ülkeler arasında gerçekleştirilecek olan bağların ilk atıldığı kurumlar olarak üniversiteler reform faaliyetlerinin de hem ulusal hem de küresel alanda destekçisi olmaktadır. Üniversitelerin öncülük ettiği ulusal, uluslararası hatta kıtalararası anlaşmalar ve iş birlikleri sadece uluslararası rekabeti sağlamak için değil aynı zamanda günün şartlarına uygun hareket edebilmenin de ilk adımı olmaktadır (Eggen-Polak, 2012). Bahsi geçen iş birlikleri ile üniversiteler hem fiziksel imkanları ile hem de akademik yetkinlikleri ile uluslararasılaşma bağlamında önemli ilerlemeler sağlamaktadır.

Türk Eğitim Sistemi içerisinde uluslararasılaşma yeni bir konu değildir. Geçmişe dönük bakıldığında ilk örnek Osmanlı Medreseleridir. Birden çok etnik unsurun bulunduğu imparatorluk coğrafyasında Enderun okullarında yetiştirilmiş devşirmelerin insan gücü olarak yönetim kademelerinde görev yapması geleneği başta başkent İstanbul olmak üzere imparatorluğun birçok bölgesindeki medreseleri cazibe merkezi haline getirmiştir. Sistem ile amaçlanan sadece eğitim süreçlerini işletmek değil, imparatorluğun kültürel yapısını, askeri sistemini öğretmek ve benimsetmektir. Eğitim sürecinden geçen çocuklar ilerleyen yıllarda ülkelere döndüklerinde Osmanlı Devleti'nin çıkarlarına uygun hareket etme potansiyeline sahip olacaklardır. Ayrıca geri döndükleri toplumun gündelik hayatında da bu etkinin

izleri görülecektir. Benzer bir durum Ömer Lütfi Barkan'ın "kolonizatör Türk dervişler" (Barkan, 2020: 149) kavramsallaştırmasında da görülmektedir. Kolonizatör Türk Dervişleri kavramı ile aktarılmak istenilen; Osmanlı Devleti'nin özellikle kuruluş yıllarında askeri fetihler öncesinde fethedilmek istenilen topraklara öncü birlikler olarak gönderilen sivil grupların yerli halkın Türk-İslam medeniyetini tanımasına ve yaşadıkları olumsuzluklara karşın bu medeniyetin olumlu yanlarının zihinlere (gönüllere) yerleşmesine katkıda bulunması amacı olmaktadır. Günümüzde "yumuşak güç" ile ifade edilen bu yöntemin çağlar öncesinde de farklı yöntemlerle karşılık bulduğu görülmektedir. Gönüllüğü esas alan ve olanı olduğu gibi göstermeyi amaç edinen bu durum; bir kültürü, bir düşünceyi, bir politikayı ve en nihayetinde bir ülkeyi karşısında bulunan kimselere karşı olumlu yönleriyle ön plana çıkarmayı amaçlamaktadır. Dolayısıyla bugün bu amaç için kültürel birtakım enstrümanların yanı sıra eğitim de önemli bir araç olarak kullanılmaktadır. Türkiye, uluslararası öğrencilerin önemini geç fark etmiş bir ülkedir (Koyuncu, 2016: 14). Fakat bu geç kalmışlığı telafi adına önemli atılımlar yapmaktadır. Yukarıda bahsedilen kurumların koordineli çalışmaları ile birlikte Yükseköğretim Kurumu'nun bu alandaki eksikliği kapatmaya yönelik politikaları, Türkiye'deki uluslararası öğrencilerin sayılarının yıllar itibariyle artmasıyla da doğru orantılı devam etmektedir.

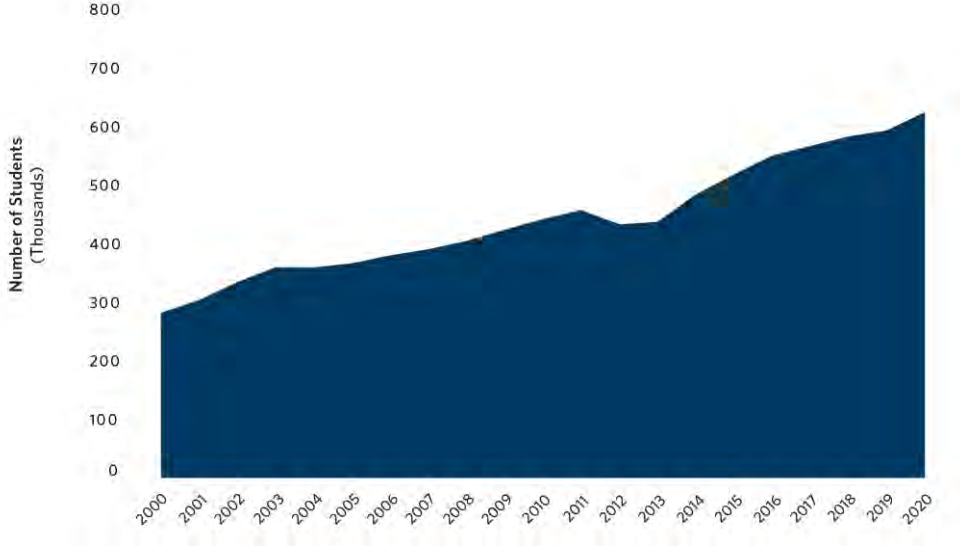
Türkiye'de eğitimin uluslararasılaşması konusunda son olarak ifade edilmesi gereken nokta ise; çok aktörlü bir koordinasyonun sağlanması zorunluluğudur. Uluslararası öğrenciler konusunda başta Milli Eğitim Bakanlığı ve Yükseköğretim Kurumu olmak üzere, Dışişleri ve İçişleri Bakanlıkları ile YTB, Maarif Vakfı gibi kamu kurumları, ülke genelinde eğitim konusunda faaliyetler sürdüren sivil toplum kuruluşları ve yerel yönetimlerin ilgili birimleri birlikte çalışmalar yürütmek zorundadırlar. Bu zorunluluk sorunların tespiti ve çözümü noktasında gerçekleşmekle birlikte ilerleyen yıllar için de önemli işlevler üstlenecektir. Öğrenimlerini ülke sınırları içerisinde gerçekleştiren uluslararası öğrencilerin mezuniyetleri sonrasında Türkiye ile olan bağlarının kopmaması için yapılması gerekenler Afrika kökenli öğrenciler örnekliliği üzerinden son bölümde ele alınacaktır.

3. Türkiye'de Eğitim Gören Afrika Kökenli Öğrenciler,

Küreselleşmenin farklı bir boyutunu yaşayan günümüz dünyası dış politikadan eğitime, sosyal politikalarından çevre politikalarına kadar birçok alanda kendisini göstermektedir. Türkiye'nin Afrika açılımı son yıllarda zirveyi yaşıyor olsa da geçmişi 1990'lı yılların sonlarına doğru başlamıştır. Dışişleri Bakanlığı'nın siyasi ve ekonomik ilişkiler çerçevesinde öncülük ettiği ilişkiler Türkiye'nin "Afrika Yılı" olarak ilan ettiği 2005 yılında yeni bir seviyeye taşınmıştır. O günden günümüze kadar ise karşılıklı ilişkiler sürekli olarak yukarı yönlü ivme ile hareket etmiş, Afrika Kıtası'nda bulunan birçok ülke ile geniş perspektifli ilişkiler geliştirilmiştir. Eğitim konusu da bu diplomasi çalışmalarının bir boyutunu oluşturmaktadır.

Eğitimin uluslararası bir boyut kazanması, sadece gelişmiş ülkeler için sosyal ve ekonomik getirisi olan ve tek taraflı gelişen bir durum değildir. Uluslararası öğrenci hareketliliği bütün aktörleri açısından farklı ve önemli sonuçlar doğurmakta, özellikle gelişmekte olan ülkeler açısından bilimde sanatta ve teknolojiye nitelikli eleman ihtiyacını karşılamasıyla olumlu karşılık bulmaktadır. Fakat uluslararası öğrenciler konusunda literatür ilerleyen zamanlarda ve öğrenci sayılarının artmasıyla birlikte gelişmiş ülkeler açısından bozulmuş, gelişmiş ülkeler başta ABD olmak üzere yeni teknoloji üretme konusunda uluslararası öğrencileri kendi ülkesi lehine kullanmakta ve bu durumdan önemli kazanımlar elde etmektedir. Amerika Birleşik Devletler merkezli Carnegie Uluslararası Barış Vakfı yayınladığı raporlarla konunun artan önemine dikkat çekmektedir.

Şekil 1: Kendi Ülkeleri Dışında Ortaöğretim Sonrası Eğitimde Olan Afrika Kökenli Öğrenciler (2000 – 2020)

Kaynak: Carnegie Uluslararası Barış Vakfı, 2024.

Vakfın yayımladığı "Afrikalı Öğrencilerin Yüksek Öğrenim için En İyi Küresel Destinasyonları" başlıklı raporuna göre, 2000'de 281 bin Afrikalı genç eğitim için yurt dışını tercih ederken, 2010'da 441 bin ve 2020 yılına gelindiğinde ise 624 bin öğrenci yurt dışına gitti. Afrika kökenli öğrencilerin tercih sıralamasına bakıldığında ise ilk sırada Fransa gelmektedir ki bu dil bilme nedeni ile doğaldır, Türkiye ise 8. sırada yer almaktadır.

Şekil 2: Afrika Kökenli Öğrencilerin Ortaöğretim Sonrası Eğitim için Tercih Ettiği Ülkeler, 2020

Kaynak: Carnegie Uluslararası Barış Vakfı, 2024.

Fakat Türkiye'nin Afrika kökenli öğrenciler için tercih nedeni haline geldiğini söylemek yanlış olmayacaktır. Tablo 1'de 2014 yılında 7448 olarak görülen Afrika kökenli öğrenci sayısı 2024 yılı itibariyle 54906 olarak gerçekleşmiş, 2024 – 2025 Eğitim Öğretim yılı kayıtları ise henüz açıklanmamış olmasına rağmen hem YÖK'ün hem de MEB'in yabancı öğrencilerle ilgili beklentisi her geçen yıl sayının yükseleceğini göstermektedir.

Tablo 1: Türkiye'de Eğitim Gören Afrika Kökenli Öğrenci Sayısı (2014-2024)

Yıllar	Erkek Öğrenci	Kadın Öğrenci	Toplam
2023 - 2024	37845	17061	54906
2022 - 2023	36315	15517	51832
2021 - 2022	194032	142259	336291
2020 - 2021	22899	8461	31360
2019 - 2020	17948	6079	24027
2018 - 2019	13860	4561	18421
2017 - 2018	10613	3410	14023
2016 - 2017	8989	3043	12032
2015 - 2016	7470	2623	10093
2014 - 2015	5577	1871	7448

Kaynak: YÖK, 2024b.

Sadece öğrenci sayıları ile değil, Türkiye’de özellikle üniversite camiasının Afrika özelinde ilgisi de artmaktadır. Yukarıdaki sayılar bir yana Türkiye’de gerçekleştirilen “Afrika” dizinli yüksek lisans ve doktora tezlerinde de son yıllarda önemli artışlar görülmektedir. 2024 itibariyle Yüksek Öğretim Kurumu’nun veri tabanında 756 tane tez bulunmaktadır. Bu tezlerin 142 tanesi doktora tezi, 614 tanesi ise yüksek lisans tezidir. 2010 – 2020 yılları arasında bu sayı toplamda 363’te kalmaktadır ki bu veri de Kıta’ya yönelik ilginin karşılığını vermektedir (YÖK, 2024b). Bir yumuşak güç aracı olarak eğitimin gücü bununla da sınırlı olmamaktadır. Türkiye’de eğitim gören Afrika kökenli öğrencilerin Türkçeye ve Türkiye’ye olan bağlılık ve hakimiyetleri kendi ülkeleri ile Türkiye arasında köprü görevinin de ötesinde işlevler taşımaktadır. Konuyla ilgili literatür incelendiğinde (Şimşek, 2022; Birgücü, 2022; Bilgin, 2020, Tepeciklioğlu, 2016; Arslan, 2024; Büyükgöze, 2016) genelde uluslararası öğrencilerin özelde ise Afrika kökenli öğrencilerin üç temel noktada sorunlarla karşılaştıkları görülmektedir:

1. Bilgi düzeyi olarak ifade edilen; tercihler ve memnuniyet ile yaşanan sorunlar.
2. Prosedür olarak ifade edilen; hukuki statüler, ekonomik standartlar ve hayat koşulları.
3. Algı ve deneyim olarak ifade edilen; Türkiye ve memleket algısı, dil öğrenimi - günlük hayatta kullanımı ve sosyal pratikler.

Afrika kökenli öğrencilerin yıllar geçtikçe tercih ve memnuniyetler konusunda değişen durumları ifade edilmektedir. Memnuniyet konusunda memleketlerine uzak olmasına rağmen Afrika kökenli öğrencilerin Türkiye tercihlerinde Müslüman bir ülke olmasının ve bayrağındaki yıldızın kendi ülke bayraklarını anımsatması, daha önce tanıdıkları kimselerin Türkiye’de eğitim görmeleri gibi etkenlerin Türkiye’yi tercih etmelerinde olumlu rol oynadıklarını göstermektedir (Şimşek, 2022: 24). Prosedür noktasında ise; geçmiş tecrübe ve deneyimlerin ekonomik ve sosyal hayata ilişkin kendilerini hazırladıklarını ifade eden çalışmalar özellikle hayat koşulları noktasında öğrencilerin Türkiye’deki hayatlarını olumlamakta, hukuki açıdan da büyük sorunlarla karşılaşmadıklarını göstermektedir (Büyükgöze, 2016: 47). Günlük hayat noktasında ise dil hem en büyük problem hem de en önemli konfor alanı olmaktadır. Öğrencilerin derslerde, belirtilmiş yabancı dilin olmadığı bölümlerde, dil bilmediklerinde zorlandıkları hatta başarı oranlarının ve eğitimin kalitesinin de düştüğü görülmektedir. Türkçe yetkinliği artan uluslararası öğrencilerin hem akademik hem de sosyal başarılarının arttığı da araştırmalarda ifade edilen önemli sonuçlardandır (Arslan, 2024: 168). Dil öğrenmenin sadece akademik olarak değil, sosyal ve bürokratik işlerde de öğrencilere katkı sağladığı unutulmamalıdır. Bu bağlamda özellikle uluslararası öğrenci sayısını artırmak için dil şartlarını esneten, kaldıran veya dikkate almayan üniversitelerin de kaliteyi düşürdüğü unutulmamalıdır. Uluslararası öğrencilerin eğitim dili Türkçe olan bölümlerde Türkçe bilmeden mezun olmaları çalışmanın tamamında ifade edilen yumuşak güç bağlamını ortadan kaldırdığı, karşılıklı ülke ilişkilerine artı değil eksi olduğu gözden kaçırılmamalıdır. Türkçe bilmeyen öğrencilerin ülkelere döndüklerinde Türkiye ile bağları da sınırlı kalacaktır. Bu noktada önemli örneklerden birisi; Somali Savunma Bakanı Abdulkadir Mohamed Nur’dur. Nur, kişisel sosyal medya hesabından yaptığı Türkçe paylaşım ile (Nur, 2024) bu konuda önemli bir durumu gözler önüne sermiştir. Yaşayan Türk Şairlerinden İsmet Özel’in “Hey Joe” isimli şiirini paylaşan Nur, kültürel temel üzerinden iki ülke arasındaki ilişkileri daha da yakınlaştırmıştır. Benzer bir örneği Libya eski

Başbakan'larından Muhammed El Manguş'ta görmek mümkündür. Türkiye Mezunu olan El Manguş, Libya ile Türkiye arasında ekonomik alanda iş birliği başlatan isim olarak tarihteki yerini almıştır.⁸⁰⁹ Yumuşak güç bağlamında bütün uluslararası öğrencilerle birlikte Afrika kökenli öğrenciler de Türkiye'nin gönüllü elçileri olarak ülkelerine döndüklerinde ikili devlet ilişkilerine olumlu katkılar sunmaktadırlar. Türkiye'nin Afrika açılımı ile paralel düşünüldüğünde eğitimin oldukça stratejik bir noktada bulunduğu da kolayca görülecektir. Dolayısıyla uluslararası öğrencilerin sıklıkla vurguladığı burs, istihdam ve barınma konularında da Türkiye'nin ihtiyaçlara karşı politikalar geliştirmesi gerekmektedir. Özellikle kayıt dışı istihdam gibi oldukça sorunlu bir alandan öğrencilerin korunması gerekmektedir. Literatürdeki çalışmalar bu konuda üniversitelere de birtakım görevler yüklemektedir. Eğitim ve başarı bursları çalışma hayatından öğrencileri uzak tutmak noktasında önemli işlev üstlenmektedir. Yine üniversitelerin yurt ve benzeri konaklama imkanları sunması, güçlü sosyal ağlar oluşturmaları sorunların çözümü aşamasında önemli katkılar sunacaktır.

Bütün bu fiziki imkanların ötesinde üniversitelerin, yukarıdaki örnekler de göz önünde bulundurulduğunda, öğrencilerin kariyer planlamaları noktasında önemli mentorluklar ve destekler sunması beklenmektedir. İlgili literatür tarandığında Türkiye'de birçok üniversitenin kariyer danışmanlığı ve planlama hizmeti sunmadığını, var olanların ise istenilen nitelik ve düzeyde bulunmadığı görülmektedir (Arslan, 2024: 174). Bu problem sadece uluslararası öğrenciler için değil Türk öğrenciler için de bu hizmetin bulunmuyor oluşu büyük eksikliklerdir. Özellikle mezuniyet sonrasında uluslararası öğrenciler ile yeterli ilişkinin ve takibin yapılamıyor olması bir bütün olarak düşünüldüğünde eğitimin yumuşak güç olarak etkinliğini azaltmaktadır. Bu bağlamda son olarak özellikle son yıllarda arttığı gözlemlenen ırkçılık ve yabancı düşmanlığının uluslararası öğrenciler üzerinden tartışılıyor olması önemli bir yanıdır. Yabancı karşıtlığının kabul edilemeyecek belki de tek tarafı olan uluslararası öğrenciler sosyal hayatın içerisine dahil olamadan ülkelerine döndüklerinde bu ülkemiz adına önemli bir eksiklik olacaktır. Sadece ekonomik değil sosyal ve siyasal alanda da ülkemiz adına önemli görevler üstelenebilecek olan uluslararası öğrencilere böylesine haksız bir ithamda bulunmak ve hedef göstermek elbette doğru olmayacaktır. Bu bağlamda üniversitelere ve kamu kurumlarına önemli görevler düşmektedir.

Sonuç

Türkiye'nin yumuşak güç araçları arasında üst sıralarda yer alan eğitim kurumu, özel olarak yükseköğretim kurumları, uluslararası öğrenciler açısından stratejik öneme sahip, her biri diğer aktör ve kurumu etkileyen ve yönlendiren birden çok faktörün bir araya gelerek oluşturduğu son derece dinamik bir yapıya sahiptir. Uluslararası öğrencilerin Türkiye'ye gelmeden önce başlayan süreçleri, tercihleri, memnuniyetleri ile devam etmekte, ülkeye geldikten sonra başta akademik olmak üzere, ekonomik, sosyal, kültürel ve en nihayetinde siyasi birtakım faktörlerin hepsiyle birlikte bir sonuç ortaya çıkarmakta, ülkelere döndüklerinde ise sona ermemekte, aksine baştan başlayan yeni imkanlara kapılar aralamaktadır. Çalışmanın öznesi olan uluslararası öğrencilere, özelde ise Afrika kökenli öğrencilere, toptancı bir bakış açısıyla çok yararlıdır veya çok zararlıdır demek elbette sosyal bilimin mantığıyla çelişmektedir. Çalışma içerisinde olumlu noktalar kadar olumsuz noktalara da yer verilmesi, bu objektifliği sağlamak adına.

Son yıllarda uluslararası arenada Türk yükseköğretim sisteminin itibarının arttığı uluslararası öğrenci sayılarından anlaşılmaktadır. Bazı eksikliklerin hala olduğu unutulmadan, çözümlerin yetkili kurumların koordinesinde devam ettiği de göz önünde bulundurularak literatürdeki araştırmaların ışığında birtakım sonuçlar da çalışma ile elde edilmiştir. Özellikle tanıtım faaliyetleri ve dezenformasyonla mücadelede önemli sorunlar ve eksiklikler fark edilmektedir. Uluslararasılaşma politikalarında bu eksiklikler süreçlere önemli ketler vurmakta, ekonomik ve sosyal alanlara doğrudan olumsuzluklar şeklinde yansımaktadır. Afrika kökenli öğrenciler özelinde ifade edilmesi gereken ise ülkemizde eğitim alan bu öğrenciler ülkelere döndüklerinde Türkiye'yi ve Türk yükseköğretim kurumlarının gönüllü birer elçileri oldukları, sadece akademik olarak değil, ekonomik ve kültürel birtakım iş birlikleri ortaya

⁸⁰⁹ Detaylı bilgi için: Bir Vefa Örneği: Muhammed El Manguş Belgesi. <https://t.co/0u4jvVhFWc> Erişim Tarihi: 23.07.2024.

koydukları ve olumlu deneyimleri ülkelerine aktardıklarıdır. Türk kültürünü tanıtmamanın ilk adımı ise öğrencilerin Türkçeyi kullanabilme yetenekleridir. Örnekleri çalışma içerisinde verilen olaylarla birlikte dilin coğrafyalara sığmayan özelliği öğrenci seçerken ve eğitimlerini devam ettirirken her zaman dikkate alınmalıdır. Ekonomik, sosyal ve kültürel alanlarda etkili olmanın ön koşulu bu nedenle dil olmaktadır. Dil engelini ardından ifade edilen ikinci sorun ise fiziki imkanlar olmaktadır. Uluslararası öğrencilere yönelik barınma ve yurt imkanları, öğrencilere yönelik desteğin yeterli noktalara ulaştırılması ve süreçlerin kolaylaştırılması noktasında üniversitelere ve Yükseköğretim Kurumu'na önemli görevler yüklemektedir. Türkiye'nin Afrika Kıtası'nda etki alanını genişletme amacıyla ilan ettiği "Afrika Yılı" kapsamında eğitim kurumlarının çoklu anlaşmalarla o ülkelerde ortaya çıkan ilgiyi doğru yönlendirmesi ve burada eğitim gören Afrika kökenli öğrencileri doğru noktalara kanallandırmesi gerekmektedir. Bunun için kariyer planlama ve mezun izleme programları son derece önemli olmaktadır. Sürekli iletişim halinde olunması sorunların ortaya çıkmasından önce önlenmesi anlamına da gelecektir. Özellikle son yıllarda ortaya çıkan ırkçılık ve yabancı düşmanlığı Türkiye'nin ortaya koymaya çalıştığı küresel vizyona olumsuz etki etmekte, olumlu havayı dağıtmaktadır. Halbuki Türkiye'nin etki alanını arttırabileceği adımları kolaylıkla atabileceği imkanlara sahip olduğu görülmektedir.

Bunun için özellikle hukuki süreçlerin önündeki engellerin kaldırılması, dil bilen personelin ilgili kurumlarda istihdam edilmesi, Türkiye'ye gelen öğrencilerin ortak diller dışında Türkçe öğrenmeleri son derece önemlidir. Dil engeli ortadan kalktıktan sonra kültürel entegrasyon ve sosyal hayata dahil olmaları daha kolay olacaktır. Özellikle küresel ölçekteki talep dikkate alındığında, eğitim dili İngilizce olan lisans ve yükseköğretim programlarının sayısının artması şiddetle önerilmektedir. Hem ülke içerisinde hem de küresel rekabet süreçlerinde bu programların önemli işlevler göreceği kesinlik taşımaktadır. Bu bağlamda uluslararası öğrenci alımları şeffaf ve hesap verilebilir olmalı, istismarların önüne geçebilecek denetim mekanizmalarının da kurulması gerekmektedir. Üniversitelere öğrenci taşıyan kurumların akrediteleri başta olmak üzere niteliğe odaklanan seçme sınavları Türkiye'nin küresel vizyonuna önemli katkılar sağlayacaktır. Yükseköğretim kurumlarının kurumsal ve markalaşma süreçleri de bu düzenlemeler arasında yerini almalıdır. Sistemin iyileştirilmesi, sistemin bütün aktörlerinin iyileştirilmesi ile mümkün olacaktır ve bu durum için koordinasyon son derece önemlidir. Unutulmamalıdır ki bugün ülkemizde eğitim alan öğrenciler yarın ülkelere döndüklerinde stratejik noktalara gelecek, kamu kurumları ile birlikte önemli şirketlerin tepe yöneticileri de dahil olmak üzere, yönetici konumunda bulunacaklardır. Gönüllü bu bağı güçlendirecek her adımın karşılığı ülkemizin küresel vizyonu ile paralel olarak yürütülmelidir.

KAYNAKÇA

- Altbach, P. G. (1998). Comparative higher education: Knowledge, the university, and development. The University of Hong Kong.
- Armitage, R.L. ve Nye, J. (2007). How America can become a smarter power. CSIS commission CSIS center for strategic. A smarter, more secure America.
- Arslan, K. (2024). Eğitim Diplomasisi ve Yükseköğretim Politikası Bağlamında Yumuşak Güç Unsuru Olarak Uluslararası Öğrenciler, Gazi Üniversitesi Eğitim Bilimleri Enstitüsü, Yayınlanmamış Doktora Tezi.
- Barkan, Ö. L. (2020). İstila Devirlerinin Kolonizatör Türk Dervişleri, Haz. Yahya Kemal Taştan, İstanbul: Ötüken Neşriyat.
- Bilgin, M. S. (2020). Apartheid Sonrası Güney Afrika Cumhuriyeti Dış Politikasında Güney Afrika-Türkiye İlişkileri, Bölgesel Araştırmalar Dergisi, 4(2), 254-288.
- Birgücü, F. (2022). Eğitim harcamaları: Türkiye-Afrika ülkeleri karşılaştırması, Journal of Pure Social Sciences 3(5), 66-78.
- Bislev, A. (2017). Student-to-student diplomacy: Chinese international students as a soft-power tool. Journal of Current Chinese Affairs, 46(2), 81-109.
- Büyükgöze, H. (2016). Bir etki aracı olarak Türk yükseköğretiminin ‘yumuşak güç’ bağlamında incelenmesi. Yükseköğretim ve Bilim Dergisi, 6(1), 41-49.
- Carnegie Uluslararası Barış Vakfı. (2024). <https://carnegieendowment.org/posts/2023/07/what-are-the-top-global-destinations-for-higher-education-for-african-students> Erişim Tarihi: 20.06.2024.
- Cooke, D. (1988). “Ties that constrict: English as a Trojan horse”, In A. Cumming, A. Gagne & J. Dawson (eds), Awarenesses: Proceeding of the 1987 TESL Ontario Conference, Toronto, TESL Ontario, pp. 56-62.
- de Wit, H. ve Altbach, P. G. (2021). Internationalization in higher education: global trends and recommendations for its future. Policy Reviews in Higher Education, 5(1), 28-46.
- Egron-Polak, E. (2012). Internationalization of higher education: A few global trends and regional perspectives. In C.T. Ennew, & D. Greenaway, (Eds.), The globalization of higher education (pp.57-69). Palgrave Macmillan.
- Eyryce Tepeciklioğlu, E. (2016). African Studies in Turkey, Uluslararası İlişkiler Dergisi, 13 (50), 3-19 . DOI: 10.33458/Uidergisi.463062
- Keohane, R. O. ve Nye, J. S. (1998). Power and Interdependence in the Information Age. Foreign Affairs, 77(5), 81-94.
- Koyuncu, A. A. (2016). “Türkiye’nin Uluslararası Öğrenci Politikası”, Uluslararası Öğrencilik Entegrasyon, İstihdam ve Politika, edi. Osman Akgül, İlke Yayıncılık: 192.
- Li, J. (2018). Conceptualizing soft power of higher education: Globalization and universities in China and the world. Springer.
- Lima, A. F. de. (2007). The role of international educational exchanges in public diplomacy. Place Branding and Public Diplomacy, 3(3), 234-251.
- Manguş, M. (2024). Bir Vefa Örneği: Muhammed El Manguş Belgesi. <https://t.co/0u4jvVhFWc> Erişim Tarihi: 23.07.2024.
- Mattern, B.J. (2005). Why “Soft Power” Isn't So Soft: Representational Force and the Sociolinguistic Construction of Attraction in World Politics. Millenium:Journal of International Studies, 33(3), 583-612.
- McClory, J. & Harvey, O. (2016). The Soft Power 30: Getting to grips with the measurement challenge. Global Affairs, 2(3), 309-319.
- Nur, M. (2024). <https://twitter.com/Amohamednur/status/1756398422377013625> Erişim Tarihi: 20.06.2024
- Nye, J. (1990). Bound to Lead: The Changing Nature of American Power, NY: Basic Books.
- Nye, J. (2004). Soft Power: The Means to Success in World Politics, NY: Public Affairs.
- Nye, J. (2005). Soft power and higher education. In Forum for the future of higher education (Archives) (pp. 11-14). Harvard University.
- Peterson, P. M. (2014). Diplomacy and education: A changing global landscape. International Higher Education, 75, 2-3. <https://doi.org/10.6017/ihe.2014.75.5410>.

Şimşek, F. (2022). Uluslararası Öğrenci Hareketliliği ve Türkiye Yükseköğretiminde Afrikalı Öğrenciler. Uluslararası Türk Kültür Coğrafyasında Sosyal Bilimler Dergisi, 7(1), 12-36. <https://doi.org/10.55107/turksosbilder.1053540>.

TMV, 2024. <https://turkiyemaarif.org/dunyada-maarif> Erişim Tarihi: 23.07.2024.

US Department of State, (2024). <https://www.csustan.edu/sites/default/files/OIE/documents/YEDTERDAYSINTERNATIONALSTUDENTS.pdf> Erişim Tarihi: 23.07.2024.

YÖK, 2024a. <https://www.yok.gov.tr/Sayfalar/Haberler/2023/yuksekogretim-kurulundan-afrikali-buyukelcilere-brifing.aspx> Erişim Tarihi: 23.07.2024.

YÖK, 2024b. <https://istatistik.yok.gov.tr> Erişim Tarihi: 23.07.2024.

YTB, 2024 <https://www.turkiyeburslari.gov.tr/hakkimizda/medyavetanim/brosur> Erişim Tarihi: 23.07.2024.

Afrikanl Öğrencilerin Türkçe İle İlgili Algıları Üzerine Bir İnceleme

Nurullah AYKAÇ

Dr. , Dicle Üniversitesi, Diyarbakır/Türkiye

nurullahaykac@gmail.com

0000-0002-0261-9769

Abstract

The number and diversity of international students studying at universities is also considered an indicator of the internationalization of universities. Thus, universities that accept students from different countries of the world gain an international dimension as well as a national one. For this reason, universities strive to increase the number of international students through promotional programs and various protocols. In recent years, a significant increase in the number of African students has been observed as a result of Turkey's foreign policy. With these policies, collaborations are made with African countries in various fields such as education, social and commercial. It is thought that the common historical past with African countries, the same religious belief and, as a result, the humanitarian approach, have a positive impact on the people's view of Turkey. Thus, it is assumed that this situation is effective in why people living in the geography in question prefer Turkey for education. In the study, it was tried to determine the perceptions of African students studying at Dicle University regarding Turkish. In this direction, the study in question was carried out by using the survey model, one of the quantitative research method designs. Afterwards, results and suggestions were put forward by analyzing the data obtained. Thus, it is thought that the study will contribute to people in this geography choosing Turkey for education as a result of the positive relations established between Africa and Turkey. Therefore, considering the increase in the number of African students in recent years, it is considered important to examine this situation and reveal their positive contributions to the process.

Key words: African students, teaching Turkish as a foreign language, Turkish education.

Özet

Üniversitelerde eğitim gören uluslararası öğrencilerin sayısı ve çeşitliliği aynı zamanda üniversitelerin uluslararasılaşmasının bir göstergesi olarak kabul edilir. Böylece dünyanın farklı ülkelerinden öğrenci alan üniversiteler, ulusal boyutun yanı sıra uluslararası bir boyut kazanmış olurlar. Bu nedenle üniversiteler, tanıtım programları ve çeşitli protokollerle uluslararası öğrenci sayılarını artırmak için gayret gösterirler. Son yıllarda Türkiye'nin dış politikasının bir sonucu olarak da Afrikanl öğrencilerin sayısında önemli bir artış gözlemlenmektedir. İzlenen söz konusu politikalarla Afrika ülkeleri ile eğitim, sosyal ve ticari gibi çeşitli alanlarda işbirlikleri yapılmaktadır. Afrika ülkeleri ile olan ortak tarihi geçmiş, aynı dini inanç ve bunların bir sonucu olarak insani yaklaşım buradaki insanların Türkiye'ye olan bakışını da olumlu etkilediği düşünülmektedir. Böylece söz konusu coğrafyada yaşayan insanların, eğitim için Türkiye'yi tercih etmelerinde de bu durumun etkili olduğu varsayılmaktadır. Çalışmada Dicle Üniversitesinde eğitim gören Afrikanl öğrencilerin Türkçe ile ilgili algıları tespit edilmeye çalışılmıştır. Bu doğrultuda nicel araştırma yöntemi desenlerinden tarama modelinden faydalanılarak söz konusu çalışma gerçekleştirilmiştir. Sonrasında ulaşılan verilerin analizi ile sonuç ve öneriler ortaya konmuştur. Böylece, çalışmanın Afrika ile Türkiye arasında kurulmuş olan olumlu ilişkilerin bir sonucu olarak bu coğrafyadaki insanların eğitim için Türkiye'yi tercih etmelerine katkı sunacağı düşünülmektedir. Dolayısıyla son yıllarda Afrikanl öğrencilerin sayısındaki artış göz önünde bulundurulduğunda bu durumun incelenmesi ve sürece olumlu katkılarının ortaya konması önemli görülmektedir.

Anahtar kelimeler: Afrikanl öğrenciler, yabancı dil olarak Türkçe öğretimi, Türkçe eğitimi.

GİRİŞ

Daha eski dönemlerde, birbirine yakın coğrafyadaki topluluklar, siyasi ve ticari ilişkiler veya dinlerini yayma çabası gibi sınırlı nedenlerle yabancı dil öğrenme çabası içine girerlerdi. Günümüzde ise yabancı dil öğrenmek için daha çok sebep bulunmaktadır. Farklı bir ülkede eğitim alma isteği bunun önemli nedenlerinden biri olarak söylenebilir. Dünyanın farklı coğrafyalarında yaşayan bireyler, dünya standartlarında bir eğitim almak için uluslararası geçerliliği olan üniversitelerden eğitim almak üzere başka ülkeleri tercih etmektedirler. Tercih ettikleri ülkenin; dini, dili, kültürü, ülkelerine olan uzaklığı, ulaşım kolaylığı, eğitimin kalitesi veya ülkeler arası işbirliğinden kaynaklı çeşitli avantajlar tercihlerinde etkili olmaktadır.

Eğitim için Türkiye'yi tercih eden coğrafyalardan biri de Afrika Kıtasıdır. Özellikle son yıllarda Türkiye'nin neredeyse bütün üniversitelerinde Afrikalı öğrenci görmek mümkündür. Bunda son yıllarda Türkiye ile Afrika ülkeleri arasında kurulan iyi ilişkilerin etkisi önemli rol oynamaktadır. Nitekim Türkiye'de 2005 yılı 'Afrika Yılı' olarak ilan edilmiş, büyükelçi bulunmayan Afrika ülkelerine büyükelçiler atanmıştır. Bunun yanı sıra TİKA, Yunus Emre Enstitüsü söz konusu ülkelerde önemli çalışmalar yürütmeye başlamışlardır. Ulaşımın kolayca sağlanması için de THY tarafından Afrika'ya yeni uçak seferleri başlatılmıştır. Özellikle 2016 yılında faaliyete geçen Türkiye Maarif Vakfı bünyesinde gerçekleştirilen eğitim çalışmaları ile Afrika ülkelerinin eğitim için Türkiye'yi tercih etmelerinde önemli rol oynamıştır (Baydemir, 2020).

Afrikalı öğrencilerin Türkiye'yi tercih etme sebepleri; Türkiye ile olan olumlu ilişkiler ve bunun sonuçları yanı sıra kültürel ve tarihi miras, bazı Afrika ülkeleri ile olan din ortaklığı, ekonomik şartlar, politik şartlar, kendi ülkelerindeki yetersizlikler, Türkiye'nin imajı ve onlara sunduğu olanaklar olarak ifade edilebilir (Topal ve Tauscher, 2020; Kondakçı, 2011). Sıralanan sebepler doğrultusunda ülkeler arasında kurulan ilişkiler ve sağlanan güven ortamı ile birlikte Afrikalı öğrencilerin ve onların ailelerinin Türkiye ile ilgili olumlu algıya sahip olmaları da önemli bir etken olarak ifade edilebilir. Böylece son yıllarda Türkiye'deki Afrikalı öğrenci sayısında ciddi bir artış gözlemlenmektedir.

Eğitim için Türkiye'yi tercih eden bütün uluslararası öğrenciler gibi Afrikalı öğrenciler de öncelikle Türkçe eğitimi almak için üniversiteler bünyesinde faaliyet gösteren Türkçe Öğretim Merkezlerinde (TÖMER) Türkçe kursuna dâhil olurlar. Bu kurslarda, öğrencilerin; dinleme, konuşma, okuma ve yazma becerilerinin geliştirilmesi böylece akademik ve sosyal yaşantılarında Türkçeyi etkin bir şekilde kullanabilmeleri hedeflenir. Demirel, (2012) dilin dört temel dil becerisinin işlevsel bütünlüğünden meydana geldiğini ifade eder. Dolayısıyla dili bir iletişim aracı olarak kullanmayı öğretirken bu dört temel becerinin birlikte öğretilmesi gerektiği vurgulanır.

Yabancı dil olarak Türkçe öğretimi, kendine mahsus bazı incelikleri barındırdığı (Güzel ve Barın, 2013) ve dolayısıyla öğretimi, ana dil öğretim yöntemleriyle yapılamayacağı (Kocaman, 1983) için sürecini etkileyen pek çok etmen bulunmaktadır. Öğretim elemanı, ders sürecinde kullanılan yöntem ve teknikler, eğitim ortamlarındaki uygulamalar, öğrencilerin hedef dile karşı tutumları gibi unsurlar bu süreçte önemli rol oynar. Aynı şekilde bu unsurlar kitleye göre de değişiklik gösterebilmektedir. Nitekim Afrikalı öğrencilerin, Türkçe öğrenirken en çok zorlandıkları alanlar sırasıyla şu şekilde sıralanmıştır: konuşma, anlama, okuma ve yazma (Gedik, 2015). Aynı şekilde Kara'nın (2010) çalışmasında da Afrikalı öğrencilerin en çok zorlandıkları alan konuşma becerisi olarak ifade edilmiştir. Söz konusu her iki çalışmada da uluslararası öğrencilerin zorlandıkları dil becerileri, geldikleri kıtaya hatta ülkeye göre farklılık göstermektedir. Bu durumda, öğrencilerin ana dil özelliklerinin Türkçe ile olan farklılıklarının etkili olduğu düşünülmektedir.

Yabancı dil olarak Türkçe öğrenme sürecinde, motivasyon boyutu öğrencilerin başarılı olmalarında önemli bir yere sahiptir. Genellikle içsel ve dışsal olmak üzere iki ana güdü üzerinde temellenen motivasyon, hedefe ulaşmada önemli bir etken olarak görülür. Böylece kişinin dile karşı ne kadar ihtiyaç duyduğu, öğreneceği dilin hayatına ne derecede etki edeceğine bağlı olarak motivasyonu artar veya azalır. Aynı zamanda kişi, dil öğrenme sürecinde bir hedef belirler ve belirlediği hedefe, sahip olduğu dil yeteneğinin yanı sıra motivasyonu aracılığı ile ulaşabilir (Tok ve Yığın, 2013). Motivasyonun belirlenmesinde de dile karşı mevcut olan veya sonradan gelişen algının etkili olduğu düşünülmektedir.

Amaç

Çalışmanın amacı, yabancı dil olarak Türkçe öğrenen Afrikalı öğrencilerin Türkçe ile ilgili algılarını belirlemektir. Bu doğrultuda aşağıdaki sorulara cevap aranmıştır:

- Katılımcıların Türkçeyi öğrenme nedenleri nedir?
- Katılımcıların Türkçenin zorluk derecesi hakkındaki görüşleri nelerdir?
- Katılımcıların en çok zorlandıkları dil becerisi (dinleme, konuşma, okuma, yazma) hangisidir?
- Türkçe kursu bittikten sonra katılımcıların Türkçe hakkındaki görüşleri nasıl şekillenmiştir?

YÖNTEM

Çalışmada, nicel araştırma yöntemi kapsamında tarama modelinden faydalanılmıştır. Tarama araştırması ile belirlenen bir konu, olay veya durum ile ilgili katılımcıların görüşleri; tutum, ilgi, yetenek gibi özellikler bakımından belirlenmeye çalışılır. Bu doğrultuda topluluğun konu ile ilgili görüşlerinin betimlenmesi için söz konusu topluluğu temsilen topluluktan bir parça seçilir. Bu şekilde veri kaynağı olarak seçilen kişilere anket şeklinde hazırlanmış çeşitli sorular yöneltilir ve alınan cevaplar değerlendirilmeye alınır (Büyüköztürk ve diğerleri, 2014). Yapılan çalışmada, analiz edilen durum, yabancı dil olarak Türkçe öğrenen Afrikalı öğrencilerin Türkçe ile ilgili algılarıdır. Analiz birimi de söz konusu öğrencilerdir.

Evren ve Örneklem

Çalışmanın evrenini, Dicle Üniversitesinde yabancı dil olarak Türkçe eğitimi almış veya almaya devam eden Afrikalı öğrenciler oluşturmaktadır. Örneklem ise gönüllülük esasına bağlı olarak belirlenen 30 Afrikalı öğrencidir. Afrikalı öğrencilerin ülkelere göre dağılımı aşağıdaki şekilde olmuştur:

Tablo 1: Öğrencilerin Ülkelere Göre Dağılımı.

Ülke	f	Ülke	f
Cezayir	2	Moritanya	4
Çad	3	Nijerya	2
Etiyopya	2	Somali	8
Fas	2	Sudan	2
Mısır	2	Zimbabve	3

TOPLAM: 30 Afrikalı Öğrenci

Söz konusu öğrencilerin Türkçe ile ilgili tutumlarını belirlemek amacıyla belirlenen problem sorularından hareketle sorular sorulmuştur. Çalışmaya destek sunan Afrikalı öğrencilerin yaş ve cinsiyet özellikleri dikkate alınmamıştır. Dolayısıyla çalışmada ana olgu hakkında fikir edinmek ve ana olguyu anlamak için amaçlı örneklem yönteminden faydalanılmıştır.

BULGULAR

Bu bölümde, yabancı dil olarak Türkçe öğrenen Afrikalı öğrencilerin Türkçe ile ilgili algılarını ortaya koymak için belirlenen sorulara verilen cevapları ifade edilmiştir. Bu doğrultuda her soru maddesi ayrı ayrı değerlendirilmiştir. İlk olarak Afrikalı öğrencilerin Türkçe öğrenme nedenleri aşağıdaki şekilde ifade edilmiştir.

Tablo 2: Afrikalı Öğrencilerin Türkçe Öğrenme Nedenleri.

Öğrenci	Türkçe Öğrenme Nedeni
Ö1	Eğitim (Türkiye’de lisans eğitimi almak için.)
Ö2	Eğitim (Türkiye’de lisans eğitimi almak için.)
Ö3	Eğitim (Türkiye’de lisans eğitimi almak için.)

Ö4	Eğitim (Türkiye’de lisans eğitimi almak için.)
Ö5	Eğitim (Türkiye’de lisans eğitimi almak için.)
Ö6	Eğitim (Türkiye’de lisans eğitimi almak için.)
Ö7	Eğitim (Türkiye’de lisans eğitimi almak için.)
Ö8	Eğitim (Türkiye’de lisans eğitimi almak için.)
Ö9	Eğitim (Türkiye’de lisans eğitimi almak için.)
Ö10	Eğitim (Türkiye’de lisans eğitimi almak için.)
Ö11	Eğitim (Türkiye’de lisans eğitimi almak için.)
Ö12	Eğitim (Türkiye’de lisans eğitimi almak için.)
Ö13	Eğitim (Türkiye’de lisans eğitimi almak için.)
Ö14	Eğitim (Türkiye’de lisans eğitimi almak için.)
Ö15	Eğitim (Türkiye’de lisans eğitimi almak için.)
Ö16	Eğitim (Türkiye’de lisans eğitimi almak için.)
Ö17	Eğitim (Türkiye’de lisans eğitimi almak için.)
Ö18	Eğitim (Türkiye’de lisans eğitimi almak için.)
Ö19	Eğitim (Türkiye’de lisans eğitimi almak için.)
Ö20	Eğitim (Türkiye’de yüksek lisans eğitimi almak için.)
Ö21	Eğitim (Türkiye’de yüksek lisans eğitimi almak için.)
Ö22	Eğitim (Türkiye’de doktora eğitimi almak için.)
Ö23	Eğitim (Türkiye’de doktora eğitimi almak için.)
Ö24	Sosyal (Türkiye’de evlendiği için sosyal yaşamda Türkçe konuşabilmek için.)
Ö25	Sosyal (Türkiye’de evlendiği için sosyal yaşamda Türkçe konuşabilmek için.)
Ö26	Sosyal (Türkiye’de evlendiği için sosyal yaşamda Türkçe konuşabilmek için.)
Ö27	Ticaret (Türkiye’de iş kurmak için.)
Ö28	İş (Denklik alıp Türkiye’de resmi bir kurumda çalışabilmek için.)
Ö29	İş (Denklik alıp Türkiye’de resmi bir kurumda çalışabilmek için.)
Ö30	İş (Denklik alıp Türkiye’de resmi bir kurumda çalışabilmek için.)

Tablo 1’de görüldüğü üzere yabancı dil olarak Türkçe öğrenen Afrikalı öğrencilerin çoğunluğu (%76,6) eğitim için Türkçe öğrendiğini belirtmişlerdir. Eğitim için Türkçe öğrenen katılımcıların dört tanesi lisansüstü eğitim yapabilmek amacıyla dil eğitimi aldıklarını belirtmişlerdir. Bunlardan iki tanesi yüksek lisans, iki tanesi de doktora eğitimi için olduğunu belirtmiştir.

Afrikalı öğrencilerin Türkçe öğrenme nedenlerinin incelendiği Tablo 1’de üç katılımcı (% 9,9) Türk vatandaşı ile evlendiklerinden sosyal yaşamda iletişim kurmak için, bir katılımcı (% 3,3) Türkiye’de iş kurmak yani ticaret için ve son üç kişi de (% 9,9) kendi ülkelerinde aldıkları eğitim doğrultusunda denklik alıp Türkiye’de resmi bir kurumda çalışmak için Türkçe öğrendiklerini ifade etmişlerdir.

Afrikalı katılımcıların Türkçe ile ilgili algılarını belirlemek amacıyla söz konusu kişilerin Türkçenin zorluk derecesini ifade etmeleri istenmiştir. Bu doğrultuda “Türkçe, zor bir dil midir?” sorusu sorulmuş ve cevap olarak üç seçenek sunulmuştur. Katılımcıların bu soruya verdikleri cevap ve yüzdelik oranları belirtilmiştir. Buna göre aşağıdaki veriler elde edilmiştir.

Tablo 3: Türkçe zor bir dil midir?

<i>Cevap</i>	<i>f</i>	<i>%</i>
Evet	19	63,3
Hayır	3	9,9
Kısmen	8	26,6

Katılımcıların, Türkçenin zorluk derecesini değerlendirdiği Tablo 3’te, Türkçenin zor bir dil olduğunu ifade eden katılımcı sayısı 19 (% 63,3), zor olmadığını belirten katılımcı sayısı 3 (% 9,9) ve kısmen cevabı veren katılımcı sayısı 8 (26,6)’dır.

Afrikanlı öğrencilerin en çok zorlandıkları dil becerisini belirlemek için en çok zorlandıkları becerinin hangisi olduğu sorulmuştur. Buna göre aşağıdaki bulgulara ulaşılmıştır:

Tablo 4: En çok zorlanılan dil becerisi.

<i>Dil Becerisi</i>	<i>f</i>	<i>%</i>
Dinleme	0	0
Konuşma	11	36,6
Okuma	1	3,3
Yazma	18	59,9

Tablo 1’de görüldüğü üzere Afrikanlı öğrenciler, en çok yazma becerisinde zorlandıklarını ifade etmişlerdir. Yazma becerisinde zorlandığını ifade eden katılımcı sayısı 18 (% 59,9)’dir. Sonrasında 11 kişi (% 36,6) konuşma becerisinde, 1 kişi (% 3,3) de okuma becerisinde zorlandığını belirtmiştir. Katılımcıların hiçbirisi dinleme becerisini zorlanılan bir beceri olarak görmemiştir.

Yabancı dil olarak Türkçe öğrenen Afrikanlı öğrencilerin, kurs bittikten sonra Türkçe hakkındaki görüşlerinin nasıl şekillendiğini belirlemek için kurs öncesi ve kurs sonrası fikirlerini ifade etmeleri istenmiştir. Katılımcıların verdiği cevaplar ve bu cevapların olumlu veya olumsuz tutum olarak kodlanması aşağıdaki şekilde olmuştur:

Tablo 5: Kurs bittikten sonra Türkçe hakkındaki görüşler.

<i>Ö</i>	<i>Kurs Öncesi</i>	<i>Kurs Sonrası</i>
Ö1	Çok değişik bir dil.	Eğlenceli bir dilmiş.
Ö2	“v” sesi çok gereksiz.	Vatan çok güzel bir kelime, kavun çok lezzetli bir meyve.
Ö3	Hiçbir şey anlamıyorum.	Çok ortak kelimemiz varmış (özellikle Arapça kelimeler).
Ö4	Çok hızlı konuşuyorlar, bir şey anlamıyorum.	Ben de Türkçeyi hızlı konuşuyorum.
Ö5	Dil bilgisi terimleri çok karışık.	Ne işe yaradığını öğrenince kurallar hiç zor gelmiyor artık.
Ö6	Türkçe dil bilgisi zor.	Kendi dilimde de aynı veya benzer kurallar varmış.
Ö7	Her kelimenin üzerinde ek var ve eklerin yazılışı kelimeye göre değiştiği için hep yanlış yazıyorum.	Türkçe öğrendikten sonra sanki kelime ve ekler kendiliğinden birbirini buluyor.
Ö8	Bitişik yazılan ve ayrı yazılan ekler nasıl belirleniyor.	Zamanla kullanmayı öğrendim.
Ö9	Telaffuzda çok zorlanıyorum. Özellikle ı, i, ö ve ü seslerinde.	Zamanla biraz alıştım ama ö ve ü sesini hala tam söyleyemiyorum.
Ö10	Dil bilgisi çok zor. Özellikle yapım ekleri ve çekim ekleri.	Türkçede belli bir seviyeye gelince bu konu daha rahat anlaşılıyor.
Ö11	Kelimeleri çok kolay öğreniyorum ama cümle yapamıyorum.	Bizim dilimize göre farklılık var ama çok zor değilmiş.
Ö12	Bazı kelime ve kavramları ne kadar tekrarlasam da unutuyorum.	Unuttuğum kelime ve kavramları açıklayacak başka kelimeler bulabiliyorum. Türkçede aynı anlamlı veya yakın anlamlı çok kelime var.
Ö13	Yanlış konuşmaktan korkuyorum. Bu nedenle mecbur kalmadıkça konuşmuyorum.	Kendimi ifade edebiliyorum ve Türkçe konuşmak çok eğlenceli.
Ö14	Türk dizilerini tamamen anlamak istiyorum.	Ailemle Türk dizilerini izliyoruz ve onlara tercüme ediyorum.

Ö15	Gitar çalıyorum ve Türkçe şarkı söylemeyi çok isterdim.	Türkçe şarkı söyleyebiliyorum. Hatta bir programda sahneye bile çıktım.
Ö16	Eşimin ailesi buralı (Diyarbakır) ve konuşmalarından bir şey anlamıyorum. Bu durum beni rahatsız ediyor.	Kaynanamla dedikodu yapmaya başladık.
Ö17	Denklik alıp burada öğretmen olarak çalışmak istiyorum. Ders anlatabilecek kadar Türkçe öğrenebileceğime emin değilim.	Özel ders vermeye başladım. Gayet iyi gidiyor.
Ö18	Türkiye’de iş kurmak istiyorum. Fakat buradaki insanlar çok fazla pazarlık yapıyor ve pazarlık sırasında sanki farklı bir Türkçe konuşuyorlar. Bu özellikleri beni zorlayacak sanırım.	Pazarlık yapınca “kurtarmıyor, olsa dükkân senin, maliyetine satıyorum” gibi daha çok kelimeyi kullanmayı öğrendim.
Ö19	Türkçe konuşabiliyorum ama yazı yazarken çok yazım yanlış yapıyorum. Türkçe tez yazmak imkânsız gibi.	İyi ki TDK sitesi var (Türk Dil Kurumu internet sitesi). Kelimenin doğru yazılışı ve anlamına hemen bakabiliyorum. Örnek cümle olması da çok güzel.
Ö20	Çok sinir bozucu çünkü anlamıyorum.	Konuşabildiğim için çok mutluyum. Sürekli birileri ile Türkçe konuşma isteğim var.
Ö21	Heyecanlıyım, çünkü yeni bir dil öğreneceğim. İnşallah başarılı olurum.	Mutluyum, Türkçe öğrendim. Her gün yeni kelimeler öğrenmeye devam ediyorum.
Ö22	Kitap okumayı çok seviyorum ve bazı Türk yazarlarının İngilizceye tercüme edilmiş kitaplarını da okudum. Aynı kitapları kendi dilinde okumak istiyorum.	Dört ay önce Türkçe roman okumaya başladım. Okuduğum çevirilere göre daha fazla zevk alıyorum. Türkçe gerçekten zengin bir dil, daha iyi anladım.
Ö23	Denklik alıp Türkiye’de doktorluk yapmak istiyorum. Türkçe zor bir dile benziyor.	Tam öğrenmeye başladım derken farklı bir ifade çıkıyor karşıma. Konuşabiliyorum ama bu seviyede Türkiye’de mesleğimi yapamam sanırım. Gerçekten zor bir dil.
Ö24	Katılmak istediğim doktora programının dili Türkçe. Bu nedenle akademik kaynakları okumam ve sonrasında tez yazmam gerekiyor. Çok çaba göstermem gerekecek.	Hala tez yazacak kadar Türkçeye hâkim değilim. Konuşmak kolay ama yazmak çok daha zor.
Ö25	Türk komşularımız olduğu için Türkçeye biraz aşınayım. Ama eğitimim için daha iyi olmalıyım.	Kendimi ifade edecek kadar konuşabiliyorum. Ama ders kaynaklarını okurken anlamakta zorlanıyorum. Metin oluşturmak bana imkânsız gibi geliyor.
Ö26	Eşimle Fransızca konuşarak anlaşabiliyoruz ama aile çevresi ve sosyal yaşamda çok zorlanıyorum. Zor bir dil ama öğrenmek istiyorum.	Eşim Fransızca unutmak istemediği için Fransızca konuşuyor. Ailesi de Arap olduğu için hep Arapça veya Kürtçe konuşuyor. Pratik yapamadığım için Türkçeyi ilerletemiyorum.
Ö27	Ablam Türkiye’de okuyor ve burayı çok seviyor. Benim de gelmemi istedi ama sanırım dil problemi yaşayacağım.	Alışamadım maalesef. Ailemi çok özledim ve Türkçeyi yeteri kadar öğrenemedim. Karmaşık bir dil.
Ö28	Burada olduğum için çok mutluyum. Türkiye’ye daha önce de geldim ve bazı kelimeleri biliyorum.	Ekleri hep yanlış kullanıyorum, bu konuda çok zorlanıyorum. Konuşmam insanlar için komik oluyor.
Ö29	Yeni bir dil, yeni insanlar. Ama bununla baş edebilirim inşallah.	Afrika dillerine ve Fransızcaya göre çok zor bir dil. Ortak kelimelerin anlamları her zaman aynı değil.
Ö30	Zimbabve’de konuşulan yerel dilleri ve İngilizce biliyorum. İlk defa Türkçe duymaya başladım. Doğrusu farklı bir dil.	Türkçe öğrenmekte çok zorlanıyorum. Cümle kuramıyorum ve telaffuz çok zor.

Tablo 5’te, yabancı dil olarak Türkçe öğrenmeye başlayan katılımcıların kursa başlamadan önceki görüşleri ile kurs sonundaki görüşlerine yer verilmiştir. Kurs başlangıcındaki görüşlerini, ana dillerinde veya kendilerini ifade etmek istedikleri ikinci dillerinde ifade etmişlerdir. Kurs sonundaki görüşleri ise Türkçe olarak alınmıştır. İhtiyaç halinde ifadelerdeki bazı eksiklikler veya yanlışlıklar konuşma esnasında düzeltilmiş ve öyle yazıya geçirilmiştir.

Katılımcıların Türkçe ile ilgili algılarını ifade ettikleri Tablo 5’te, olumlu ve olumsuz algıları birbirinden ayırmak için tablo renklendirilmiştir. Buna göre mavi renkli kısımlar (Ö1 ile Ö22) olumlu algıyı içeren düşünceleri, pembe renkli kısımlar (Ö23 ile Ö30) ise olumsuz algıları içeren ifadeleri kapsamaktadır. Katılımcıların Türkçe algılarının olumlu veya olumsuz olarak belirlenmesinde Türkçe ile ilgili düşünceleri, Türkçeyi öğrenme inançları veya karşılaştıkları zorluklarla baş edebilme inançları belirleyici olmuştur. Söz konusu unsurlar hakkında olumlu ifadeler kullanan kişilerin algıları olumlu olarak kabul edilmiş, aksi durumda da algılar olumsuz olarak kabul edilmiş ve bu şekilde değerlendirmeye alınmıştır.

SONUÇ

Türkiye’de eğitim gören Afrikalı öğrencilerin Türkçe ile ilgili algıları üzerine yapılan çalışmada elde edilen bulguların değerlendirilmesiyle aşağıdaki sonuçlara ulaşılmıştır. Buna göre toplam 30 Afrikalı öğrenciden veri toplanmış ve ilk olarak bu öğrencilerin Türkçe öğrenme sebepleri ele alınmıştır. Araştırmaya destek sunan Afrikalı öğrencilerden 23 tanesi eğitim anacıyla Türkçe öğrendiğini belirtmiştir. Eğitim için Türkçe öğrenen söz konusu öğrencilerden 19 tanesi lisans, 2 tanesi yüksek lisans ve 2 tanesi de doktora eğitimi için Türkçe öğrenmek istediklerini ifade etmişlerdir. Buradan hareketle Afrikalı öğrencilerin büyük çoğunluğunun Türkçeyi, eğitim görmek için öğrenmek istediği sonucuna ulaşılmıştır.

Afrikalı katılımcılardan üç tanesi Türkiye vatandaşı ile evlendikleri için Türkiye’ye yerleşmişlerdir. Bu nedenle sosyal yaşamda kendilerini rahat ifade edebilmek için Türkçe öğrenmek istemektedirler. Bir katılımcı Türkiye’de iş kurmak yani ticari amaçla, üç katılımcı da kendi ülkelerinde aldıkları üniversite eğitimleri doğrultusunda denklik alıp Türkiye’de resmi bir kurumda çalışabilmek için Türkçe öğrendiklerini ifade etmişlerdir. Bu verilerden hareketle Afrikalı katılımcıların lisans eğitimi dışında, gelecek yaşamları ile ilgili farklı planlamalarında da Türkiye’nin yer edindiği sonucuna ulaşılmıştır.

Çalışmaya destek sunan Afrikalı katılımcıların görüşlerinden hareketle Türkçenin onlar için zor bir dil olduğu sonucuna varılmıştır. Tunçel’in (2016) Avrupa ülkelerinden birisinde (Yunanistan) gerçekleştirdiği çalışmada ise burada ulaşılan sonucun aksine Türkçenin zor bir dil olmadığı sonucuna ulaşılmıştır. Buradan hareketle, Türkçenin ses ve yapı özelliklerinin Afrikalı öğrenciler için zor olduğu, onların ana dilleri ile farklılık gösterdiği ve Türkçeye aşına olmadıkları sonucuna ulaşılmıştır.

Afrikalı katılımcıların en çok zorlandıkları dil becerinin yazma becerisi olduğu sonucuna ulaşılmıştır. Bunun yanı sıra dinleme becerisinde hiç zorlanmadıkları ve konuşma becerisinde de zorlandıkları sonucuna ulaşılmıştır. Buradan hareketle Afrikalı öğrencilerin öğrendikleri yeni dilde, üretici dil becerileri olarak nitelendirilen konuşma ve yazmada yetersiz kaldıkları sonucuna varılmıştır. Ulaşılan bu sonuç Yıldız ve Varlı’nın (2021) çalışmasındaki sonuçla örtüşmektedir. Buna göre Afrikalı öğrencilerle yapılan söz konusu çalışmada, öğrencilerin en kolay öğrendikleri becerinin okuma becerisi, en zor öğrendikleri becerinin de konuşma becerisi olduğu sonucuna varılmıştır. Aynı şekilde dil bilgisi ile ilgili çalışmalarda da Afrikalı öğrencilerin zorlandıkları sonucu aktarılmıştır. Benzer sonuçlar, Gedik (2015) ve Kara’nın (2010) araştırmalarında da görülmektedir.

Afrikalı öğrencilerin Türkçe kursu öncesinde ve sonrasında ifade ettikleri görüşlerden hareketle, katılımcıların çoğunluğunun Türkçe ile ilgili algılarının olumlu yönde geliştiği sonucuna varılmıştır. Olumsuz algıya sahip olan katılımcıların Türkçe öğrenemedikleri için veya kendilerini istenilen düzeyde ifade edemedikleri için olumsuz yönde bir algı geliştirdikleri sonucuna ulaşılmıştır.

KAYNAKLAR

- Baydemir, M. (2020). Türkiye'nin Afrika Açılımı: Yükseköğretimde Sahraaltı Afrikalı Öğrenci Hareketliliği (2013-2018). *Pesa Uluslararası Sosyal Araştırmalar Dergisi*, 6(1), s.56-68.
- Büyüköztürk, Ş., Kılıç Çakmak, E., Akgün, Ö. E., Karadeniz, Ş. & Demirel, F. (2014). *Bilimsel araştırma yöntemleri*. Pegem Akademi Yayıncılık.
- Demirel, Ö. (2012). *Yabancı Dil Öğretimi*. Pegem Akademi Yayıncılık.
- Gedik, E. (2015). Uluslararası Öğrencilerin Türkçe Öğrenmede Karşılaştıkları Güçlükler. *Uluslararası Öğrenci Sempozyumu*, s.95-108.
- Güzel A. Ve Barın, E. (2013). *Yabancı Dil Olarak Türkçe Öğretimi*. Akçağ Yayınları.
- Kara, M. (2010). Gazi Üniversitesi TÖMER Öğrencilerinin Türkçe Öğrenirken Karşılaştıkları Sorunlar ve Bunların Çözümüne Yönelik Öneriler. *Türk Eğitim Bilimleri Dergisi*, 8(3), s.661-696.
- Kocaman, A. (1983). Yabancı Dil Öğretiminde Yeni Yönelimler. *Türk Dili Dil Öğretim Özel Sayısı*, TDK Yayınları, s.379-380.
- Kondakçı, Y. (2011). Student Mobility Reviewed: Attraction and Satisfaction of International Students in Turkey. *High Educ*, 62, s.573-592.
- Tok, M. Ve Yığın, M. (2013). Yabancı Uyruklu Öğrencilerin Türkçe Öğrenme Nedenlerine İlişkin Bir Durum Çalışması. *Dil ve Edebiyat Eğitimi Dergisi*, 8, s.132-147.
- Topali F. Ve Tauscher, S. (2020). Uluslararası Öğrencilerin Akademik ve Sosyal Yaşamlarında Karşılaştıkları Sorunlar Üzerine İnceleme. *Akademik İncelemeler Dergisi*, 15(1), s.309-336.
- Tunçel, H. (2016). Yunan Üniversite Öğrencilerinin Yabancı Dil Olarak Türkçeye Yönelik Algıları ve Türkçe Öğrenme Sebepleri. *Atatürk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, 20(1), s.107-128.
- Yıldız, Ü. Ve Varlı, M. (2021). Yabancı Dil Olarak Türkçe Öğrenen Batı Afrikalı Öğrencilerin Hedef Dile İlişkin Görüşleri: Mali Örneği. *International Journal of Language Academy*, 9(4), s.288-305.

Attitudes of Turkish Citizens towards African Students (Diyarbakır Example)

Türk Vatandaşların Afrikalı Öğrencilere Yönelik Tutumları (Diyarbakır Örneği)

Nurullah AYKAÇ

Dr. , Dicle Üniversitesi, Diyarbakır/Türkiye

nurullahaykac@gmail.com

0000-0002-0261-9769

Abstract

People carry their beliefs, cultures, traditions and customs to the places they go. When they live their beliefs and culture, they influence and sometimes are affected by the society they later join. While this situation can sometimes cause conflict, sometimes it becomes colorful due to the common denominators between them and the society. Therefore, it is thought that international students not only have an impact on the universities they study at, but also contribute to the cities in which the universities are located. In addition to making an economic contribution to the city they live in, like other students, they also undertake an important role in terms of multilingualism and multiculturalism. As a matter of fact, the common religious beliefs and experiences of African students who preferred Turkey for education and the people living in Diyarbakır, where the study was conducted, positively affected their attitudes. However, it is thought that the attitudes of Turkish citizens towards African students should be examined due to various variables such as various problems arising from international students, cultural differences and language problems. In order to reveal the attitudes in question, people from different professional groups who reside in Diyarbakır and who have established and continue to establish contact with African students were interviewed. For this reason, the survey model, one of the qualitative research methods, was preferred for the study. By analyzing the findings obtained from the sample in question, attitudes towards African students were tried to be revealed. The results of the study and the suggestions presented in line with these results are considered important in terms of making African students aware of the sensitivities of Turkish citizens. In addition, it is thought that African students will feel better with the concrete situation revealed as a result of the study and will encourage them to study in Turkey in their own countries.

Key words: African students, attitude, teaching Turkish as a foreign language

Özet

İnsanlar, gittikleri yerlere inançlarını, kültürlerini, gelenek ve göreneklerini taşırlar. İnançlarını ve kültürlerini yaşadıklarında sonradan dâhil oldukları toplumu etkiler ve bazen de etkilenirler. Bu durum bazen çatışmaya neden olabiliyorken bazen de toplumla aralarındaki ortak paydalardan dolayı renkli bir hal alır. Dolayısıyla uluslararası öğrencilerin, okudukları üniversiteler üzerindeki etkilerinin yanı sıra üniversitelerin bulundukları şehirlere de katkısı olduğu düşünülmektedir. Diğer öğrencilerde olduğu gibi bulundukları şehre ekonomik katkı sunmalarının yanı sıra çokdillilik, çokkültürlülük bakımından da önemli bir görev üstlenirler. Nitekim eğitim için Türkiye'yi tercih eden Afrikalı öğrenciler ile çalışmanın yapıldığı Diyarbakır ilinde yaşayan insanların ortak dini inançları ve bu doğrultudaki yaşantıları tutumlarını olumlu etkilemiştir. Fakat uluslararası öğrencilerden kaynaklı çeşitli sorunların gündeme gelmesi, kültürel farklılıklar, dil problemi gibi çeşitli değişkenlerden dolayı Türk vatandaşların Afrikalı öğrencilere yönelik tutumlarının incelenmesi gerektiği düşünülmektedir. Söz konusu tutumları ortaya koyabilmek için Diyarbakır ilinde ikamet eden ve Afrikalı öğrencilerle bir şekilde irtibat kurmuş ve kurmaya devam eden farklı meslek gruplarından kişilerle görüşülmüştür. Bu nedenle çalışma için nitel araştırma yöntemlerinden tarama modeli tercih edilmiştir. Söz konusu örneklemde elde edilen bulgular analiz edilerek Afrikalı öğrencilere yönelik tutum ortaya konmaya çalışılmıştır. Yapılan çalışmanın sonuçları ve bu sonuçlar doğrultusunda sunulan öneriler, Afrikalı öğrencilerin, Türk vatandaşların

hassasiyetlerinin farkına varması bakımından önemli görülmektedir. Ayrıca çalışma neticesinde ortaya konan somut durum ile Afrikalı öğrencilerin kendilerini daha iyi hissedeceği ve kendi ülkelerinde Türkiye’de eğitim görmeyi teşvik edeceği düşünülmektedir.

Anahtar kelimeler: Afrikalı öğrenciler, tutum, yabancı dil olarak Türkçe öğretimi

Giriş

Dünyada her alanda meydana gelen gelişim, insan hareketliliğine de yansımaktadır. Yaşanılan coğrafyanın uzaklığı ve yakınlığına bakılmaksızın insanlar daha çok yer değiştirmektedirler. İsteğe bağlı olarak yapılan yer değişiklikleri, eğitim, ekonomik, turizm gibi daha birçok nedenle yapılmaktadır. Bu doğrultuda Türkiye’ye de söz konusu nedenlerle çeşitli ülkelerden insanlar gelmektedir. Bunların kimisi uzun süreli kimisi de eğitim almak için belli bir süreliğine gelmektedirler. Eğitim için Türkiye’yi tercih eden öğrencilerin içerisinde Afrikalı öğrenciler önemli bir yer tutarlar.

Farklı bir ülkede uluslararası standartlarda eğitim almak isteyen öğrenciler aynı zamanda o ülkenin dilini de öğrenirler. Dolayısıyla ilk olarak yabancı dil olarak Türkçe eğitimi sürecine dâhil olurlar. Yabancı dil olarak Türkçe öğretimi, geleneksel ve alternatif yöntemlerden istifade edilerek belirlenmiş temel esaslara göre yürütülür. Kendine özgü yaklaşımlar çerçevesinde devam eden Türkçe öğretim sürecinde öğrencilerin anlama ve anlatma becerilerinde kendilerini istenilen düzeyde ifade etmeleri hedeflenir (Alver, 2019). Böylece uluslararası öğrencilerin, hem eğitim sürecine hem de belli bir süre yaşamlarını sürdürecekleri Türkiye’ye uyum sağlamaları sağlanmış olur.

Bulundukları ülkenin dilini öğrenen bireyler, aynı zamanda o ülkeye ait birçok unsuru da öğrenmeye ve almaya başlarlar. Dolayısıyla dil öğrenme süreci, kültür öğrenme şeklinde de kendisini göstermektedir. Kültürlerarasılık şeklinde de ifade edilen bu süreçte, birbiri ile karşılaşan farklı kültürler, biri diğerini baskı altına almaya çalışmadan ve karşılıklı saygı çerçevesinde varlıklarını sürdürmeye çalışırlar. Böylece önyargılar ortadan kalkar, farklı kültürden olan bireyler birbirlerini oldukları gibi kabul ederek yaşamlarını şekillendirirler (Akın, 2019).

Son yıllarda eğitim için Türkiye’yi tercih eden Afrikalı öğrencilerin sayısındaki artış (Şimşek, 2022) ile söz konusu öğrencilerin sosyal yaşamda görünürlüğü ve Türkiye vatandaşları ile etkileşimi de daha sık olmaktadır. Bu etkileşimin sağlıklı bir iletişim ile sürdürülebilmesi ve Türkçeyi öğrenmeleri arasında sıkı bir ilişki olduğu düşünülmektedir. Çünkü Afrikalı öğrencilerin Türkçe öğrenmeye başlamaları ile birlikte kültür alışverişi de başlamış olur.

Afrika ile Türkiye arasındaki tarihi bağlar ve Türkiye’nin tarih boyunca Afrika üzerinde sömürgeci bir emel gütmemesi (Asa ve Güder, 2024) söz konusu ülkelerden gelen öğrenciler ile Türkiye arasında doğal bir bağ kurmasını sağladığı düşünülmektedir. Fakat Türk vatandaşlarının, Afrikalı öğrenciler ile ilgili algılarında benzer olumlu yaklaşım her zaman görülmemektedir. Nitekim bu doğrultuda yapılmış bazı çalışmalarda (Sönmez, 2021; Sayıkoğlu Uçar ve arkadaşları, 2022; Şimşek, 2022) Türkiye vatandaşlarının, çeşitli nedenlerle Afrikalı öğrenciler hakkında olumsuz tutum geliştirdiği belirlenmiştir. Uluslararası öğrencilerin eğitim sürecine dâhil olabilmeleri, akademik olarak başarılı olmaları ve devamında yaşadıkları toplum ile iletişime geçerek bağ kurabilmelerinde yaşadıkları ülkenin vatandaşlarının onlar hakkındaki algıları önemli bir etkiye sahiptir. Akbaş ve Daşlı, (2023) çalışmalarında Türkiye’de eğitim gören uluslararası öğrencilerin, verimli bir eğitim dönemi geçirmelerinde onlara karşı tutumların önemli bir yer tuttuğunu ifade etmişlerdir. Dolayısıyla olumlu tutum ile karşılaşan uluslararası öğrenciler, eğitim öğretim sürecine ve sosyal yaşama daha kolay uyum sağladığı belirtilmiştir. Benzer şekilde Sayıkoğlu Uçar ve arkadaşları (2022) da çalışmalarında Afrikalı öğrencilerin, Türkiye vatandaşlarının tutumlarından bazen rahatsız olduklarını bu nedenle uyumda zorluk yaşadıklarını ifade etmişlerdir. Urhan Torun ve Bozkurt, (2019) çalışmalarında etnik kökenleri nedeniyle ayrımcılığa maruz kalan uluslararası öğrencilerin bundan kaynaklı yaşadıkları stres vb. olumsuz durumlara değinmişlerdir.

Türkiye ile Afrika ülkeleri arasındaki kültürel ve tarihi miras ortaklığı, Türkiye’nin tarih boyunca Afrika üzerinde sömürgeci bir anlayış gütmemiş olması gibi etkenler Afrikalı öğrencilerin Türkiye için ve Türk vatandaşları için olumlu algı geliştirmesini sağlamıştır. Fakat Afrika kıtasının ‘kötü tarihi’, Türk vatandaşlarının Afrikalı öğrenciler için olumsuz algı geliştirmesine neden olmuştur. Bunun yanı sıra toplumda ırk, etnik köken ve ten gibi ön yargılardan da söz etmek mümkündür (Baydemir, 2020).

Türkiye yapımı bazı eski filmlerde Afrikalıların ‘Arap bacı’, ‘Zenci’ gibi kavramlarla verilmesi ve sivil toplum kuruluşlarının, ‘yardım edilmesi gereken’ kıta, ‘yokluğun ve yoksulluğun’ olduğu ülkeler algısı oluşturacak şekilde, çeşitli nedenlerle Afrika kıtası için yardım kampanyaları yapmaları da Türk vatandaşlarının söz konusu kıtaya karşı olumsuz algı geliştirmesine neden olmuştur. Dolayısıyla insanların zihinlerinde oluşturulan bu olumsuz tablonun hâlihazırdaki Afrikalı öğrencilere yaklaşımı ve onlar ile ilgili algıyı etkilediği görülmektedir (Kavak, 2023).

Yukarıda ifade edilen etmenler ve bunlara ek olarak yakın zamanda Türkiye’nin farklı şehirlerinde Afrikalı öğrenciler ile ilgili yaşanan sıkıntıların medyada çokça yer alması nedeniyle de toplumda, Afrikalı öğrencilere yönelik olumsuz bir algı oluştuğu düşünülmektedir. Söz konusu algıyı etkileyen başka bir unsur da bazı yerel yönetimlerin, sığınmacıları şehirlerinden göndermek amacıyla geliştirdikleri politikaları uluslararası öğrencilere de yansıtmasıdır. Böylece Afrikalı öğrencilerin de içerisinde olduğu tüm uluslararası öğrencilere karşı bir ön yargı oluşmasına sebep olunmuştur. Bu çalışmada Diyarbakır ili özelinde Türk vatandaşlarının Afrikalı öğrenciler ile ilgili algıları tespit edilmeye çalışılmıştır. Son yıllarda, Türkiye’deki Afrikalı öğrencilerin sayısındaki artış ve bu durumun böyle devam etme ihtimali düşünüldüğünde çalışmanın; genelde Türkiye’deki tüm uluslararası öğrencilerin, özelde ise Afrikalı öğrencilerin sayısında nitelikli bir artışa katkı sunacağı düşünülmektedir.

YÖNTEM

Araştırmada, nitel araştırma yönteminden faydalanılmıştır. Bu doğrultuda veri toplama aracı olarak görüşme formu kullanılmış ve elde edilen veriler içerik analizini tabi tutulmuştur (Büyüköztürk, 2009). Yapılan çalışmada, analiz edilen durum, yabancı dil olarak Türkçe öğrenen Afrikalı öğrencilerin Türkçe ile ilgili algılarıdır. Analiz birimi de söz konusu öğrencilerdir.

Evren ve Örneklem

Çalışmanın evrenini, Diyarbakır ilinde yaşayan Türk Vatandaşları oluşturmaktadır. Örneklem ise meslekleri veya bulundukları konum nedeniyle Afrikalı öğrencilerle muhatap olan 16 farklı kişiden oluşmaktadır. Gönüllülük esasına göre çalışmaya destek sunan söz konusu katılımcılar K1, K2, K3... şeklinde kodlanmış ve kimlikleri saklı tutulmuştur. Katılımcıların Afrikalı öğrencilerle olan bağları veya ilişki durumları da Tablo 1’de belirtilmiştir.

Tablo 1: Çalışma için görüşülen kişiler

K	Görüşülen Kişiler	K	Görüşülen Kişiler
K1	Yurt müdürü	K9	Komşu
K2	Yurt müdür yardımcısı	K10	Apartman görevlisi
K3	Yurtta kantin görevlisi	K11	Spor salonu işletmecisi
K4	Yurtta güvenlik görevlisi	K12	Otobüs şoförü
K5	Yurtta oda arkadaşı	K13	Cami imamı
K6	Ev sahibi	K14	Market çalışanı (ŞOK)
K7	Lokantacı	K15	Öğrenci yemekhanesi çalışanı
K8	Fırıncı	K16	Dönerci (Kampüs içinde)

BULGULAR

Çalışmanın bu bölümünde, Tablo 1’de özellikleri verilen katılımcılardan elde edilen bulgular yer almaktadır. Katılımcıların ifade ettikleri görüşler ifade edilirken onlara yöneltilen sorular da öncesinde aktarılmıştır.

Son beş yılda Afrikalı öğrenci sayısında artış var mı?

Katılımcıların hepsi son beş yıldır Afrikalı öğrencilerin sayısında gözle görülür bir artışın olduğunu ifade etmişlerdir. Bunun yanı sıra bir önceki yıla göre bazen Afrikalı öğrenci sayısında iki veya üç kat artış olduğunu belirtmişlerdir.

Afrikalı öğrenciler Türkiye’ye uyum sağlıyor mu?

Söz konusu öğrencilerin ilk zamanlarda uyum sıkıntısı yaşadığı fakat özellikle Türkçe öğrenmeye başladıktan sonra uyumun daha kolay olduğu ifade edilmiştir. Bu konuda bazı katılımcıların görüşleri şu şekilde olmuştur:

K2: İlk zamanlar yurttaki ortak alanlara hiç çıkmıyorlar, genellikle kendi odalarında vakit geçirmeyi tercih ediyorlar. Eğer onlardan önce, kendi ülkelerinden gelmiş arkadaşları varsa onlarla beraber takılmayı tercih ediyorlar. Bu durum bazen uyum sağlamalarını zorlaştırabiliyor çünkü her şeyi deneyimli arkadaşlarının himayesinde yapıyorlar.

K5: İlk zaman hiç konuşmuyorlar. Eğer İngilizce iletişim kurabilirlerse yavaş yavaş açılıyorlar. Arkadaş çevreleri geliştikçe uyumları da daha hızlı oluyor. Sadece kendi ülkesinden kişilerle takılmayı tercih edenler genellikle uyum problemi yaşıyor.

K7: İletişim kurmaya başlayınca çok eğlenceli kişiler olduğunu görüyorsunuz ve böylece uyum sorunu yaşamıyorlar. Daha önce Medine’de lokantacılık yaptığım için Afrika kıtasına ait bazı yemekleri biliyorum bu nedenle bizim lokantamıza geliyorlar. Yemek ve geçmişteki anılarımdan hareketle kolay iletişim kurabiliyorum.

K13: Uyumlarını etkileyen en önemli unsurun dil problemi olduğunu düşünüyorum. Kendilerini ifade edebildikten sonra bir sorun kalmıyor. Ama bazen isteksiz gelmiş olan veya İstanbul, Ankara gibi şehirlere gitmek isteyen kişiler kendilerini kapatıyor ve uyum sağlayamıyor.

Afrikanlı öğrencilerin şehir ekonomisine katkısı var mı?

Çalışmaya destek sunan katılımcıların tamamı Afrikanlı öğrencilerin, en az diğer öğrenciler kadar şehir ekonomisine katkı sunduğunu ifade etmişlerdir.

Afrikanlı öğrencilere ten renklerinden dolayı ayrımcılık yapıyor mu?

Katılımcılar, Afrikanlı öğrencilerin ten renklerinden dolayı ayrımcılığa maruz kalmadığını belirtmişlerdir. Fakat özellikle ilk defa koyu ten renginde kişiler gören kişilerin meraklı bakışlarının onları rahatsız ettiğini ifade etmişlerdir. Bazı katılımcıların bu doğrultudaki görüşleri şu şekilde olmuştur:

K6: Bu çocukların ten renginden dolayı ayrımcılığa uğradığını hiç görmedim. Fakat bazı insanlara garip geliyor ve onları inceler gibi bakıyorlar. Benim evimde kalan çocuklar bazen sitedeki çocukların onlara bakıp bakıp güldüğünü ve özellikle yaşlı insanların onlara ten renkleri, ırkları ile ilgili çok soru sorduklarını söylüyorlar. Aslında zamanla onlar da kötü niyet olmadığını anlıyorlar.

K13: Ayrımcılık demeyelim de garip geliyor insanlara. Bu daha çok sosyal yaşamda oluyor sanırım. Camiye geldiklerinde, namaza gelen vatandaşlar onlarla konuşmak için beni aracı yapıyorlar, cami çıkışı çaya veya yemeğe davet ediyorlar.

K15: Ayrımcılık görmedim çünkü yemekhaneye geldiklerinde diğer arkadaşlarıyla aynı masada yemek yiyorlar, gülip eğleniyorlar.

İş veya ticari ilişki dışında Afrikanlı öğrencilerle ilişkiniz devam ediyor mu?

Afrikanlı öğrencilerle bir şekilde muhatap olan katılımcılar, söz konusu öğrencilerle iş veya ticari ilişki süreci dışında da görüşüğünü veya görüşebileceğini belirtmişlerdir. Bazı katılımcıların görüşleri şu şekilde olmuştur:

K3: Yurtta kantin görevlisi olarak çalışıyorum. Kantin aynı zamanda öğrencilerin beraber vakit geçirdikleri bir yer. Bazen ben de onlarla beraber oturuyorum, sohbet ediyoruz.

K8: Fırınımız yol üstünde olduğu için ekmek dışında simit, poğaç, yağlı ekmek gibi şeyler de alıyorlar. Çalıştığımız için onlarla dışarıda vakit geçiremiyorum. Ama vaktim olsa tabii ki onlarla vakit geçirmek isterim.

K10: bazen sitenin bahçesindeki kamelyalarda beraber oturuyoruz. Bizim oturduğumuzu gören site sakinleri de geliyor. İşin doğrusu onları merak ediyorlar. Ama benim için sitedeki diğer insanlar nasılsa onlar da aynıdır.

Afrikanlı öğrencileri evinizde misafir etmek ister misiniz?

Katılımcıların büyük bir kısmı Afrikanlı öğrencileri evlerinde misafir edebileceklerini ifade etmişlerdir. Sadece bir katılımcı iş nedeniyle iletişim kurduğu Afrikanlı öğrencilerin dini inanç ve yaşam tarzlarından dolayı istemediğini ifade etmiştir. Katılımcıların ifade ettiği bazı düşünceler aşağıdaki şekildedir:

K11: Spor salonuna gelen bir grup Afrikalı öğrenci var. Hepsi aynı ülkeden oldukları için beraber gelip gidiyorlar. Üç erkek ve dört kızdan oluşan bu grup aynı zamanda beraber ev tutmuşlar. Bu güne kadar bir sıkıntı yaşamadım, kendi hallerindeler. Fakat Müslüman olmadıkları için ve kız erkek birlikte kaldıkları için evimde misafir etmek istemem. Bu durumu aileme normalmiş gibi göstermem doğru olmaz diye düşünüyorum.

K9: Aynı binada kalıyoruz, tüm komşular ara ara onlara yemek, tatlı gibi yiyecekler gönderiyor. Ben Ramazan ayında iftara çağırıyordum. Daha önce misafir ettim yani, yine alırım. Bu konuda bir sıkıntı görmüyorum.

K14: Çalıştığım market kampüs içerisinde olduğu için diğer öğrenciler gibi Afrikalı öğrenciler de geliyor. Zamanla gelen müşterilerin simaları tanıdık oluyor, isimlerini bilmesem bile diyalog kuruyoruz. Afrikalı öğrenciler de ilk zamanlar hiç konuşmadan alışverişlerini yapıp gidiyorlar sonraları bir şeyler sormaya başlıyorlar. Hatta bazen haftalık kampanyaları sordukları bile oluyor. Misafir olmak isterlerse veya öyle bir fırsat olursa misafir edebilirim.

Buradaki insanların Afrikalı öğrencilere bakışı nasıldır?

Katılımcılar, yaşadıkları yerdeki insanların Afrikalı öğrencilere karşı olumsuz bir tutumlarının olmadığını ifade etmişlerdir. Fakat dile getirilmese de ilk zamanlar garipsediklerini ifade etmişlerdir. Özellikle maddi durumları, yemekleri, dini inançları gibi konularda meraklarının olduğunu belirtmişlerdir. Katılımcıların bu konudaki bazı görüşleri aşağıdaki gibidir:

K1: İlk zamanlar, yurttan kalan diğer öğrenciler bir taraftan iletişim kurmaya çalışsalar da garipsedikleri de oluyor. Sanırım daha çok merak ediyorlar. Bir öğrencimiz “Bunlar Afrikalı ise nasıl Türkiye’ye gelip okuyabiliyorlar? Paraları var mı?” diye sormuştu. Bu tip konulardaki meraklarını giderdikten sonra aralarındaki dostluklar da ilerliyor.

K12: Doğrusunu söylemek gerekirse ilk zamanlar çok acıyordum onlara. Çünkü Afrikalı denilince aklıma hep açlık, yokluk, hastalıklar geliyordu. Bu nedenle otobüse bindiklerinde, acıdığı için bazen kart bastırmıyordum. Şimdi diğer öğrencilerden farklı görmüyorum. Binerken veya inerken bana selam vermeleri, “kolay gelsin” demeleri hoşuma gidiyor.

K11: Spor salonuna kayıt yapmak için ilk geldikleri gün açıkçası biraz tereddüt etmiştim. Çünkü Afrika ülkelerinde bulaşıcı hastalıkların çok olduğu hep gündeme gelir. “Acaba böyle bir sıkıntı olur mu?” diye düşünmedim değil. Sonuçta buradaki aletler ortak kullanılıyor. Ama sonra bu düşüncelerim kalmadı. Çevremdeki insanlarda da genellikle böyle önyargılar var. Dediğim gibi aslında bunlar bizim önyargılarımız, eksikliğimiz belki de.

K16: Kampüs içinde iş yeri olan bütün esnaf ilk zamanlar onlardan para alsak mı almasak mı diye kendi arasında konuşuyordu. Hatta bazen “Bizden olsun.” dediğimizde şaşırıyorlardı, anlam veremiyorlardı. Artık normalleşti ilişkilerimiz, bakış açımız. Hatta geçenlerde bir tanesi “Neden artık ‘bizden olsun’ demiyorsun?” diye takıldı. Sanırım sayıları arttıkça, buradaki insanlar daha çok alışacak ve sıradan vatandaş gibi olacaklar. Tıpkı İstanbul gibi, İzmir gibi olur.

Sonuç

Katılımcılara yöneltilen soruların cevaplarından hareketle aşağıdaki sonuçlara ulaşılmıştır. Çalışmada ulaşılan sonuçlar her bir soru maddesi için ayrı ayrı değerlendirilmiştir. Çalışmaya destek sunan katılımcıların bir kısmının mesaisini onlarla geçirdiği (yurt çalışanları) bir kısmının da belli aralıklarla onlarla muhatap olduğu sonucuna varılmıştır. Söz konusu katılımcılardan elde edilen bulgulardan hareketle son yıllarda Afrikalı öğrencilerin sayısında artış olduğu sonucuna varılmıştır. Son yıllardaki Afrika ülkeleri ile Türkiye arasındaki olumlu ilişkilerin bunda etkili olduğu düşünülmektedir.

Afrikalı öğrencilerin Türkiye’ye uyum sağlama konusunda dilin önemli bir etken olduğu sonucuna varılmıştır. Dolayısıyla Türkçeyi çabuk öğrenebilen Afrikalı öğrencilerin daha kolay uyum sağladığı söylenebilir. Bunun yanı sıra aynı ülkeden olan Afrikalı öğrencilerin birlikte kalması ve sosyal yaşamda da birlikte takılmalarının uyum sürecini zorlaştırdığı sonucuna varılmıştır. Kavak’ın (2023) çalışmasında da benzer şekilde dilin uyumda ve vatandaşların Afrikalı öğrenciler ile ilgili algılarında önemli bir yer tuttuğu sonucu ifade edilmiştir.

Çalışmaya destek sunan katılımcıların görüşlerinden hareketle Afrikalı öğrencilerin, diğer öğrenciler gibi, şehir ekonomisine katkısının olduğu sonucuna varılmıştır. Afrikalı öğrencilerin, ten renklerinin farklı olmasının dikkat çektiği ve bu nedenle yer yer merak uyandırdığı fakat bundan kaynaklı

ayrımcılığa maruz kalmadıkları sonucuna varılmıştır. Bunun yanı sıra Türk vatandaşlarının meraklı bakışlarının ve sorularının ilk zamanlar Afrikalı öğrencileri rahatsız ettiği de söylenebilir. Ünal da (2024) buradan ifade edilenlere paralel olarak Afrikalı öğrencilerin aleni, bilinçli veya niyetlenmiş ayrımcılık biçimleri ile az karşılaştığı fakat yukarıda ifade edildiği şekilde bazen örtük, bilinçsiz veya niyetlenmemiş türden ayrımcılığı daha çok maruz kaldıklarını ifade etmiştir.

Afrikalı öğrencilerle iş, kaldıkları ortamı paylaşma ve ticari ilişkiler gibi nedenlerle muhatap olan vatandaşların mesai zamanları dışında da vakit ayırabileceği, bu konuda herhangi bir önyargılarının olmadığı sonucuna ulaşılmıştır. Buna bağlı olarak Afrikalı öğrencilerin evlerine misafir olmalarında mahsur görülmediği sonucuna varılmıştır. Ayrıca Türk vatandaşlarının televizyon, sosyal medya vb. kanallarının etkisiyle Afrikalılarla ilgili olumsuz yargı geliştirdikleri fakat zamanla bu önyargılarının kırıldığı sonucuna varılmıştır. Özellikle sosyal yaşamda geçirilen ortak zamanların artmasıyla Afrikalı öğrencilere olan algının olumlu yönde geliştiği sonucuna varılmıştır.

KAYNAKLAR

- Akbaş, F. ve Daşlı Y. (2023). Akademisyenlerin Yabancı Öğrencilere Yönelik Tutumlarının İncelenmesi. *Faculty of Letters Journal of Social Sciences (CUJOSS)*, 47(2), s.167-176.
- Akın, E. (2019). *Türkçenin Yabancı Dil Olarak Öğretimi* içinde (Ed. İ.Erdem, B.Doğan ve H. Altunkaya) Türkçenin Yabancı Dil Olarak Öğretiminde Kültürlerarasılık. Pegem Akademi Yayınları.
- Alver, M. (2019). *Türkçenin Yabancı Dil Olarak Öğretimi* içinde (Ed. İ.Erdem, B.Doğan ve H. Altunkaya) Türkçenin Yabancı Dil Olarak Öğretiminde Esas Alınan İlkeler ile Kullanılan Yöntem ve Teknikler. Pegem Akademi Yayınları.
- Asa, R. ve Güder, B.E. (2024). 21. Yüzyılda Zirve Diplomasisi Bağlamında Türkiye-Afrika İlişkileri. *Uluslararası Sosyal ve Beşeri Bilimler Araştırma Dergisi (JSHSR)*, 11(103), s.149-164.
- Baydemir, M. (2020). Türkiye'nin Afrika Açılımı: Yükseköğretimde Sahraaltı Afrikalı Öğrenci Hareketliliği (2013-2018). *Pesa Uluslararası Sosyal Araştırmalar Dergisi*, 6(1), s.56-68.
- Büyükoztürk, Ş. (2009). *Bilimsel Araştırma Yöntemleri*. Ankara: Pegem A Yayıncılık.
- Kavak, G. (2023). Türkiye'de "Afrika Algısı" ve Afrika'ya Yönelik Bakış (21. Asrın ilk Çeyreği). *Bölgesel Araştırma Dergisi*, 7(1), s.222-256.
- Sayıkoğlu Uçar, M., Yıldırım, N.H. ve Güngör, A. (2022). Düzce Üniversitesi'nde Lisans Eğitimi Alan Afrika Kökenli Öğrencilerin Problem Alanları ve Başa Çıkma Yöntemleri. *Düzce Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*, 12(2), s.654-672.
- Sönmez, E.N. (2021). Yabancı Dil Olarak Türkçe Öğrenen Afrikalı Öğrencilerin Utangaçlık ve Sosyalleşme Sorunu. *Aydın TÖMER Dil Dergisi*, 6(2), s.195-221.
- Şimşek, F. (2022). Uluslararası Öğrenci Hareketliliği ve Türkiye Yüksek Öğretiminde Afrikalı Öğrenciler. *Uluslararası Türk Kültür Coğrafyasında Sosyal Bilimler Dergisi*, 7(1), s.12-36.
- Urhan Torun, B. ve Bozkurt, E. (2019). Uluslararası Öğrencilerin Kültürleşme Stresi: Selçuk Üniversitesinde Okuyan Afrikalı Öğrenciler Üzerine Bir Uygulama. *Selçuk İletişim*, 12(1), s.405-424.
- Ünal, S. (2024). Yabancıya Yönelik Merakın Niyetlenilmemiş Sonuçları: Afrika Kökenli Siyahi Öğrenciler ve İrksal Temelli Mikro Saldırganlıklar. *Pamukkale Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Dergisi*, (60), s.295-319.

Afrikanlı Öğrencilere Türkçe Öğretimi Konusunda Yapılan Çalışmaların Analizi ve Değerlendirilmesi

Zahide PARLAR

İnönü Üniversitesi, Malatya, Türkiye

zahide.parlar@inonu.edu.tr

0000-0002-4616-9579

Abstract

The development of political, cultural, and economic relations between Türkiye and African countries has led to an increasing number of Turkish language teaching centers established in Africa, as well as a rise in the number of African students coming to Türkiye. Despite the abundance of research in the field of teaching Turkish to foreigners, studies specifically focusing on the instruction of Turkish to African students remain relatively scarce compared to the growing student population. This study reviews existing research and scientific works that address the teaching of Turkish to African students, with the aim of assessing the current state of research and offering guidance for future studies. It seeks to enhance the effectiveness of teaching Turkish to African students by identifying challenges encountered in instruction and contributing to the development of solutions for these challenges.

The study concludes with recommendations to conduct research assessing the current status and progress of African students in Türkiye, with a focus on their basic language skills. Additionally, it emphasizes the need to develop tailored materials to support teaching processes and to carry out experimental studies that examine both the instructional procedures and the profiles of students and instructors. The importance of research on African students learning Turkish through digital tools is also highlighted. Furthermore, the study stresses the need for additional research on African students whose native language is Arabic and the development of customized materials tailored specifically for this group. To build a significant body of literature on teaching Turkish to African students, it is crucial that future studies adopt a student-centered approach while also considering the role of instructors.

Keywords: African studies, African students, document analysis, teaching Turkish to foreigners, teaching Turkish to Africans.

Özet

Türkiye ile Afrika ülkeleri arasındaki siyasi, kültürel ve ekonomik ilişkilerin gelişmesi, Afrika’da açılan Türkçe öğretim merkezlerinin ve Türkiye’ye gelen Afrikalı öğrencilerin sayısının artmasını da beraberinde getirmiştir. Yabancılar Türkçe öğretimi alanında çok fazla çalışma bulunmasına rağmen özel olarak Afrikalı öğrencilere Türkçe öğretimi konusunu ele alan çalışma sayısı öğrenci sayısına oranla oldukça azdır. Bu çalışmada mevcut çalışmaların durumunu tespit etmek ve bundan sonra yapılması gereken çalışmalara yol göstermek amacıyla özel olarak Afrikalı öğrencilere Türkçe öğretimi konusunu ele alan bilimsel çalışmalar ele alınmıştır. Çalışma ile Afrikalı öğrencilere Türkçe öğretiminin etkinliğini artırmak, öğretimde karşılaşılan sorunları belirlemek ve bu sorunlara çözüm önerileri üretilmesine katkı sunmak amaçlanmıştır. Çalışmanın sonuç bölümünde temel dil becerileri dikkate alınarak Türkiye’de öğrenim gören Afrikalı öğrencilerin şimdiki durumlarını ve süreç boyunca gösterdikleri gelişimi tespit eden çalışmalar yapılması, öğretim süreçlerini destekleyecek farklı ve özelleştirilmiş materyaller geliştirilmesi, deneysel çalışmalar yapılarak tüm öğretim süreçleri ile öğrenci ve öğretici profili hakkında durum ve sorunların belirlenmesi, dijital öğrenme araçlarıyla Türkçe öğrenen Afrikalı öğrenciler üzerine çalışmalar gerçekleştirilmesi önerilmiştir. Ana dili Arapça olan Afrika kökenli öğrenciler üzerine de ayrıca çalışmalara ihtiyaç olduğuna ve Afrikalı öğrenciler için özelleştirilmiş materyaller hazırlanması gerektiğine işaret edilmiştir. Afrikalı öğrencilere Türkçe

öğretimi konusunda önemli bir literatür ortaya koymak için tüm bu çalışmaların öğrenci merkezli olduğu kadar öğreticileri de ele alacak şekilde gerçekleştirilmesi vurgulanmıştır.

Anahtar sözcükler: Afrika çalışmaları, Afrikalı öğrenciler, Afrikalılara Türkçe öğretimi, doküman analizi, yabancılara Türkçe öğretimi.

Giriş

Dil öğretimi, farklı diller konuşan insanlar ve devletlerarası ilişkilerin başladığı ilk günden itibaren bir ihtiyaç olarak önem arz etmiştir. Kurulan ilişkinin niteliği bağlamında siyasi, tarihi ve toplumsal şartlara göre ya dil öğretilmiş ya da öğrenilmiştir. Milletler arasında anlaşmanın sağlanabilmesi için temel şartlardan biri dil bilmek olmuş ve bu durum beraberinde dil öğretiminin nasıl gerçekleşeceği sorusunu getirmiştir. Bu soruya geçmişten günümüze farklı yaklaşımlar ve yöntemlerle de cevaplar aranmıştır. Günümüzde teknoloji sayesinde insanların birbirlerine ulaşmasındaki engellerin ortadan kalkmasıyla insanlar arası iletişim ağları da genişlemiştir. Bu durum yabancı dil öğretimini de etkilemiş ve sınırları ortadan kalkmıştır.

Son dönemlerde dil öğretimi/öğrenimi; siyasi, kültürel ve ekonomik ilişkilerin yanı sıra uluslararası öğrencilik bağlamında önemli bir yer edinmiştir. Türkiye ve Afrika arasındaki ilişkilerin gelişmesiyle Türkiye'ye Afrika ülkelerinden gelen öğrenci sayısı da artış göstermiştir. Afrikalı öğrenciler, Türkiye Bursları veya bölgelerindeki Türkçenin tanıtımına ve öğretilmesine katkı sağlayan Türk okulları sebebiyle Türkçe öğrenmek istemektedir (Tok ve Yığın 2013: 143). Türkiye'deki üniversitelerden lisans ve lisansüstü eğitim almak isteyen uluslararası öğrenciler, yabancı dil olarak Türkçe öğrenmek için dünyanın çeşitli bölgelerinden Türkiye'ye gelmektedir. Üniversitelerin bünyelerinde kurulan TÖMER'lerde çok uluslu sınıflarda Türkçe dersleri almaktadırlar. Türkiye'ye gelen Afrikalı üniversite öğrencilerinin sayısında 2011 yılından itibaren önemli artışlar olmuştur. Yumuşak güç politikası üzerinden şekillenen Türkiye Afrika ilişkileri bağlamında Afrikalı öğrencilere devlet bursları verilmesi, sayının yıllar içerisinde artmasını sağlamıştır. 2024 verilerine göre Türkiye'de bulunan 336.291 yabancı öğrencinin 61.902'sini Afrikalı öğrenciler oluşturmaktadır (URL1; URL2).

Yurtdışı Türkler Başkanlığı, Türkiye Bursları kapsamında 2012-2022 yılları arasında 54 Afrika ülkesinden yaklaşık 18 bin başarılı öğrenciye yükseköğrenim bursu vermiştir (URL3; URL5). Afrikalı öğrenciler, sadece TÖMER'lerde değil Türkiye Cumhuriyeti'nin resmi kurumları tarafından kıtada açılan eğitim kurumlarında da Türkçe öğrenimi görmektedir. Afrika genelinde bulunan 10 Yunus Emre Kültür Merkezi (YEKM) bünyesinde Türkçe kursları açılmaktadır. 2016'da kurulan Türkiye Maarif Vakfı (TMV) da Afrika'da 25 ülkedeki 175 eğitim kurumuyla okul öncesinden yükseköğretime kadar her kademede eğitim-öğretim hizmeti vermektedir. TMV'nin Afrika'daki eğitim kurumu sayısı 2016'da 18 iken, Mart 2023 itibarıyla bu sayı 191'i bulmuştur (URL3, URL4).

Tüm bu sayısal veriler, Afrikalı öğrencilerin Türkçe öğretimi kapsamında ayrıca değerlendirilmesi gerektiğini ve Afrikalı öğrencilere Türkçe öğretimi konusunda yapılacak özelleştirilmiş çalışmalara ihtiyaç olduğunu göstermektedir. Türkçe öğretim süreçlerinde hedef kitlenin kültürü, bireysel ve toplumsal özellikleri önemli bir etken olduğu için hedef kitleyi tanımlayan ve analiz eden çalışmalar yanında öğretim süreçlerinin farklı açılardan ele alındığı yayınlar önem arz etmektedir. Bu bildiride; mevcut yayınların durumunu tespit etmek ve bundan sonra yapılması gereken çalışmalara yol göstermek amacıyla özel olarak Afrikalı öğrencilere Türkçe öğretimi konusunu ele alan bilimsel tez, makale ve bildiriler ele alınmıştır. Yabancılara Türkçe öğretimi konusu bağlamında Afrikalı öğrencilerin ne kadar ve nasıl ele alındığı incelenmiş; çalışmalarda ne gibi sonuçlara ulaşıldığı ortaya konulmuştur. Konu hakkındaki çalışmalar, literatür taraması ile belirlendikten sonra nitel araştırma yöntemlerinden doküman analizi yapılarak tasnif edilmiştir. Çalışmaların içerik alanları, kapsamı, yöntemi, bulguları ve sonuç bölümleri değerlendirilerek Afrikalı öğrencilere Türkçe öğretiminin mevcut durumu yorumlanmıştır. Afrikalı öğrencilerin cinsiyetleri, ülkeleri, akademik dereceleri, Türkçe düzeyleri, Türkçe ve Türkiye ile ilgili deneyimleri ve algıları, Türkçe öğrenme sürecindeki motivasyonları ile öğrenci tutumları ve davranışları, Türk kültürüne ve toplumuna uyum süreçleri gibi pek çok çalışılması gereken konunun ne kadar çalışıldığı, Afrikalı öğrencilerin durumlarının çalışmalara nasıl yansıtıldığı değerlendirilerek bundan sonraki süreçte yapılacak çalışmalar için bir yol haritası ortaya konmaya gayret edilmiştir. Tüm bu değerlendirmelerden hareketle de Afrikalı öğrenciler için Türkçe öğretiminin daha etkili ve kolay olmasını sağlayacak öneriler sunulmuştur. Çalışma ile Afrikalı öğrencilere Türkçe öğretiminin etkinliğini artırmak, öğretimde karşılaşılan sorunları belirlemek ve bu

sorunlara çözüm önerileri üretilmesine katkı sunmak amaçlanmıştır. Hedef kitle, öğrenciler, hedef ve kaynak dil ile öğretim yöntemleri dikkate alınarak Afrikalılara Türkçe öğretim süreçlerinin iyileştirilmesi sayesinde Türkiye ile Afrika ülkeleri arasındaki ilişkilerin gelişmesi de desteklenecektir.

Afrikalı Öğrencilere Türkçe Öğretimi Konusunda Yapılan Çalışmaların Analizi ve Değerlendirilmesi

Yabancılar Türkçe öğretimi konusunda yapılan yayınların geçmişte çok eskiye gitmesine de bugün Türkiye uluslararası öğrenciler açısından tercih edilen bir merkez olmakla birlikte yabancılar Türkçe öğretimi konusunda da önemli bir birikime sahip olmuştur. Başlangıçta yabancılar Türkçe öğretimi konusunda daha temel kavramlar, öğretim yöntemleri, dil becerileri gibi genel konular üzerine akademik çalışmalar yapılmaktayken artık oluşan bu birikim sayesinde daha özelleştirilmiş konular ele alınmaktadır. Yabancılar Türkçe öğretimi üzerine yapılan çalışmalar incelendiğinde öğrenci profillerini esas alan çalışmaların sayısının çok fazla olmadığı görülür. Bu çalışmalar daha çok Türk soylu, Arap kökenli, Suriyeli ve göçmen öğrenciler üzerine yoğunlaşmış olmakla birlikte Bosna Hersek, Polonya, Moğolistan, Kolombiya, Hindistan, Filistin Belçika gibi ülkelerin öğrencileri hakkında da yapılmış birkaç çalışma bulunmaktadır. Özellikle Türkiye’de üniversite eğitimi görmek amacıyla bulunarak Türkçe öğrenen Afrikalı öğrenci sayısı ile kıyaslandığında Afrikalı öğrencilere Türkçe öğretimi konusunda yapılan çalışmaların sayısının azlığı dikkat çekicidir. Yabancılar Türkçe öğretimini konu alan çalışmaların bazılarında az da olsa Afrikalı öğrencilere değinilmiş; Afrikalı öğrencilerle ilgili bazı tespit ve değerlendirmelerde bulunulmuştur. Hâlbuki farklı bir kültür çevresinden ve farklı dillerin konuşulduğu bir coğrafyadan gelen Afrikalı öğrencilerin dil öğrenim süreçleri üzerine ayrıca incelemeler yapılması bu öğrencilerin Türkçe öğrenme deneyimlerini kolaylaştıracak ve daha verimli olmasını sağlayacaktır. Bu konudaki eksikliğin belirlenip giderilmesine katkı sağlamak ve öneriler ortaya koymak amacıyla yabancılar Türkçe öğretimi çalışmaları içerisinde özel olarak Afrikalı öğrenciler üzerine yapılan çalışmalar hakkında kısaca bilgiler verilip değerlendirmelerde bulunulacaktır.

1. Özyer, A. ve Karakaya, Özyer, K. (2016). Afrika Sahraaltı İslam Coğrafyasında Türkçe Öğretimi ve Dil Politikası. A. Okur, B. İnce ve İ. Güleç (Ed.), Yabancılar Türkçe Öğretimi Üzerine Araştırmalar (ss. 169-175). Sakarya: Sakarya Üniversitesi Türk Dili Öğretimi Uygulama ve Araştırma Merkezi Yayınları.

Sahraaltı İslam Coğrafyasında Türkçenin öğretimi konusunu ele alan çalışma, doğrudan öğrenciler üzerine yapılmamakla birlikte bölgede Türkçe öğretimi ve dil politikası konusunu ele almaktadır. Çalışmada Mısır, Fas, Libya, Cezayir, Tunus, Sudan gibi ülkelerde Türkçe öğretilmeye devam ederken diğer Sahraaltı ülkelerindeki talebinde karşılanmasının önemli olduğuna işaret edilir. Türkiye’nin Afrika ile ilgili politikalarını belirlerken kıtayı olumsuz olarak çağrıştıracak kavramlardan uzak durması gerektiğine işaret edilerek Yunus Emre Enstitüsü gibi devlet kurumlarının bölgede nitelikli öğrencilerle bulunmasının ve bu konularla ilgili çalıştaylar düzenlenmesinin önemi vurgulanmıştır.

2. Temizyürek, F. ve E. Baki (2019). Türkiye’de Eğitim Gören Afrikalı Öğrencilerin Türkçe Öğretiminde Dil Bilgisi Açısından Karşılaştıkları Zorluklara İlişkin Değerlendirmeleri. Prof. Dr. A. Haluk Dursun Anısına Uluslararası Türk Kültürü Sempozyumu Tam Metin Bildiri Kitabı, Ankara.

Çalışmada, YTB burslusu 15 Afrikalı öğrencinin Türkçeyi öğrenirken dil bilgisi açısından karşılaştıkları sorunlar ele alınmıştır. TÖMER, lisans, yüksek lisans ve doktora düzeyindeki öğrencilerden oluşan araştırma evreninin yaş ortalaması 27’dir. Görüşme formundaki sorular üzerinden öğrencilerin ana dillerinin ne olduğu, Türkçeyi hangi amaçla öğrendikleri, karşılaştıkları dil bilgisi sorunlarının ne düzeyde olduğu, Türk kültürü hakkındaki düşünceleri öğrenilmeye çalışılmıştır. Öğrencilerin genel olarak çatı ekleri konusunda sorun yaşadıkları ve TÖMER’deki eğitimlerinde, okuma becerisine yönelik etkinliklerin eksik kaldığı sonucuna ulaşılmıştır.

3. Torun, B. U. ve Bozkurt, E. (2019). Uluslararası Öğrencilerin Kültürleşme Stresi: Selçuk Üniversitesinde Okuyan Afrikalı Öğrenciler Üzerine Bir Uygulama. Selçuk İletişim, 12(1), 405-424.

Selçuk Üniversitesinde okuyan Afrikalı öğrenciler üzerine Daya S. Sandhu ve Badiolah R. Asrabadi (1994) tarafından geliştirilen kültürleşme stresi ölçeği kullanılarak yapılan çalışmada,

öğrencilerin kültürlerarası iletişim sürecinde kültürleşme stresi incelenmiştir. Çalışmada saha araştırması yöntemi ve online anket aracılığı 55 Afrikalı öğrencinin görüşleri alınmıştır. Kültürleşme stres düzeyinde etkili olan ilk ve en önemli faktör algılanan ayrımcılık olarak tespit edilmiş; Afrikalı öğrenciler kendilerini Türkiye'ye ait hissetmediklerini ifade etmişlerdir. Çalışmada bu durum, öğrencilerin kendi kültürlerine aşırı bağlı olmasının bir sonucu olarak yorumlanmıştır. Ayrıca Türkçeyi az kullansalar da Türkçe konuştuklarında rahat hissettiklerini tespit etmiştir. Bunun yanında öğrencilerin kültürleşme stres düzeyleri ile çeşitli değişkenler arasında anlamlı bir farklılığa da rastlanılmamıştır.

4. Kirik, E. (2019). Yabancılar Türkçe Öğretiminde Karşılaşılan Sorunlar Üzerine Tespitler ve Teklifler: Sudan Kuran-ı Kerim ve İslami Bilimler Üniversitesi Örneği. Ed. M. D. Erdem vd. 2. Uluslararası Sosyal Bilimler Kongresi 23-25 Mart 2018 Kudüs, 170.

Çalışmada Sudan'da yabancılar Türkçe öğretiminde karşılaşılan fiziki ve sosyal sorunlar; okuma, telaffuz, konuşma, yazma, dinleme, anlama ile ilgili sorunlar ve okutmanlardan kaynaklanan sorunlar ele alınmıştır. Fiziki ve ekonomik şartların öğrenci başarısını olumsuz etkilediği, özellikle öğrencilerin barınma ihtiyaçlarının karşılanmasına yönelik çalışmalar yapılması gerektiği belirtilmiştir. Türkçe öğretim sürecinde yazma çalışmalarına ağırlık verilmesi gerektiğine işaret etmiştir.

5. Hoşca, F. (2020). Sudan'da Türkçe Öğretiminde Karşılaşılan Zorluklar. Sosyal Bilimler Akademi Dergisi, 3(1), 77-87.

Sudan Kuran-ı Kerim ve İslami Bilimler Üniversitesi Türkçe Bölümü temel düzey Türkçe öğrenen birinci ve ikinci sınıf öğrencileri üzerine yapılan çalışmada, Türkçe öğretiminde karşılaşılan alfabe kaynaklı zorluklar ve hâl eklerinin öğretiminde karşılaşılan sorunlar tespit edilmek istenmiştir. Öğrenciler tarafından hazırlanan ödevler toplandıktan sonra hata tipleri tespit edilmiştir. Gözlem, görüşme, doküman analizi ve içerik analizi yöntemleri kullanılmıştır. Sudanlı öğrencilerin temel düzeyde en çok alfabe ve hâl ekleri konularında zorlandıkları sonucuna ulaşılmıştır. Türkçedeki bazı ünlü ve ünsüz harflerin Arapçada bulunmamasının alfabe öğretimini zorlaştırdığı, Türkçenin gırtlaksıl bir dil olmadığının öğretilmesinin gerekliliği ve bunların dikkate alınarak alfabe konusunun etkinliklerle pekiştirilmesi gerektiği ifade edilmiştir. Hâl ekleri konusunun parçalara ayrılarak verilmesi gerektiğine işaret edilmiştir. Ayrıca yabancılar Türkçe öğretimi kitapları hazırlanırken gramer konularının öğretimi ve sırası üzerine çalışması gerektiği belirtilmiştir.

6. Sönmez, E. N. (2021). Yabancı Dil Olarak Türkçe Öğrenen Afrikalı Öğrencilerin Utangaçlık ve Sosyalleşememe Sorunu. Aydın TÖMER Dil Dergisi, 6(2), 195-221.

İstanbul Aydın Üniversitesi TÖMER'de öğrenim gören B1 ve B2 seviyesindeki lise ve lisans mezunu 11 Afrikalı öğrenci çalışmanın evrenini oluşturmaktadır. Yaş aralıkları 18 ile 26 arasında olan bu katılımcılardan 5 öğrenci Somalili, 2 öğrenci Sudanlı, 1 öğrenci Tunuslu, 1 öğrenci Faslı, 1 öğrenci Cezayirli, 1 öğrenci Eritrelidir. Çalışmada, Afrikalı öğrencilerin çok uluslu sınıflardaki tutum ve davranışları ele alınmıştır. Sınıf ortamında diğer yabancı öğrencilere göre daha utangaç olan ve sosyal ortamlarda iletişimi kurmakta zorlanan Afrikalı öğrencilerin kendi içlerindeki sosyalleştikleri ifade edilmiştir. Çalışmada Türkçe öğrenim süreçlerinde çok uluslu sınıflarda öğrenim gören Afrikalı öğrencilerin utangaçlık ve sosyalleşememe sorunlarının neden kaynaklandığı tespit edilmeye çalışılmış ve nasıl çözülebileceği üzerine önerilerde bulunulmuştur. 6 maddelik yapılandırılmamış açık uçlu sorudan oluşan görüşme formu üzerinden yabancı dil olarak Türkçe öğrenen Afrikalı öğrencilerin Türkiye'de yaşadıkları sorunlar ve bu sorunların kaynakları, sosyal ve toplumsal hayatta Türklerle iletişimleri ve utangaçlıklarının dil öğrenimlerini nasıl etkilediği konusu değerlendirilmiştir. Çalışmada Afrikalı öğrencilerin Türkiye'de yaşadıkları en büyük sorunun dil merkezli olduğu ve Türkçe konuşmak ve kendilerini Türkçe ifade etmekte zorlandıkları sonucuna ulaşılmıştır. Afrikalı öğrencilerin utangaçlık sorununun sosyal hayattaki ve sınıf içi iletişimlerdeki etkileri tespit edilerek olumsuz etkilerin ortadan kaldırılması için öneriler sunulmuştur. Öğreticilere de öğretim sürecini kolaylaştırmak için çeşitli öneriler sunulmuştur.

7. Özkan, İ. (2021). Ruandalı Öğrencilerin Yazılı Anlatımlarının Yanlış Çözümlemesi Yöntemine Göre İncelenmesi. Düzce Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi, 11(1), 201-211.

Çalışmada, 2018-2020 yıllarında Düzce Üniversitesi TÖMER’de eğitim gören 13 Ruandalı öğrencinin yazılı anlatımında yaptıkları yanlışlar değerlendirilmiştir. B1 seviyesindeki öğrencilerden verilen konuyla ilgili duygu ve düşüncelerini yazmaları istenmiştir. Öğrencilerin yazılı anlatımlarından toplanan veriler yanlış çözümleme yöntemine göre dilsel gelişim ve Avrupa diller ortak çerçevesinde belirtilen B1 kazanımları göz önünde bulundurularak, dilbilgisi yanlışları, sözcük seçiminden kaynaklanan yanlışlar, yazım yanlışları başlıkları altında toplanmıştır. Bu yanlışların sıklık oranlarından yola çıkarak Afrikalı bu öğrenci gruplarının hangi konularda daha çok yanlış yaptığı ve zorluk yaşanan konulardaki eksikliklerin nasıl giderileceği ile ilgili çözüm önerileri ortaya koyulmaya çalışılmıştır. Bulunan yanlışların %52’sinin yazım yanlışları %42’sinin dilbilgisi yanlışları ve %6’sının yanlış kelime seçiminden kaynaklandığı tespit edilmiştir. En yüksek orana sahip yazım yanlışından kaynaklı yanlışların %86’sının vokallerin kullanımından kaynaklı olduğu, özellikle de “i” harfindeki yanlış yoğunluğu dikkat çekici sonuçlardır. Öğreticiler için kelime bilgisinin artırılması ve Türkçedeki seslerin pekiştirme yoluyla içselleştirilmesi önerilerinde bulunulmuştur. Dil bilgisi yanlışlarından hâl eki kullanımındaki hata oranının düşürülmesi, bol ve farklı örnekler verilmesinin yanında hâl eklerinin diller arasında farklılaşabileceğinin sezdirilmesi gerekliliği vurgulanmıştır. Kip eklerinde geniş zaman kullanımında yoğunlaşan hatalar yanında söz diziminden kaynaklı yanlışlara da rastlanmıştır. Hedef kitlenin ana dilinin cümle yapısının göz önünde bulundurulmasına işaret edilmiştir. %6’lık paya sahip olan yanlış kelime seçiminden dolayı yapılan hataların kelime hazinesini geliştirici etkinliklerin ve kelimelerin farklı anlamlarının, cümle bağlamından örneklenilerek kavratılmasıyla önüne geçileceği vurgulanmıştır.

8. Göktaş, B., ve Karataş, F. (2022). Sudan’da Yabancı Dil Olarak Türkçe Öğretimi. *Uluslararası Yabancı Dil Olarak Türkçe Öğretimi Dergisi*, 5(1), 26-54.

Çalışmada, Sudan’da Türkçe öğretimi çalışmaları ele alınmış ve Türkçe öğrenen Sudanlıların karşılaştıkları zorlukları incelenmiştir. Betimsel tarama modeli kullanılarak yapılan bu çalışmada, Sudan’da Türkçe öğrenen kursiyerlerin okuma, yazma ve konuşma kayıtlarında yaptıkları hatalar; alfabeden kaynaklı, ses bilgisi, biçim bilgisi, söz dizimi, imla ve noktalama ile ilgili sorunlar başlıklarıyla sınıflandırılmıştır. Daha sonra çıkan sonuçlar değerlendirilerek sorunların çözümüne yönelik öneriler sunulmuştur. 2020-2021 eğitim öğretim yılında Hartum Yunus Emre Enstitüsü bünyesinde temel, orta ve ileri düzey sınıflarında Türkçe öğrenen 82 öğrenci araştırma evrenini oluşturmuştur. Öğrencilerden alınan kayıtlar, içerik analizi yöntemiyle değerlendirilerek sorunlar tespit edilmiş; Yunus Emre Enstitüsünde derse giren öğrencilerin görüş ve tespitlerinden yararlanılarak da bu sorunların çözümüne yönelik önerilerde bulunulmuştur. Yapılan hataların Türkçe ile Arapça arasındaki alfabe ve dil ailesi farklılığı, ders materyallerinde sesletim etkinliklerinin olmaması ve yazma etkinliklerinin azlığı, öğrencilerin hedef dilde pratik yapma imkânının olmaması gibi hususlardan kaynaklandığı tespit edilmiştir; bu sorunların çözümüne ve materyal hazırlanmasına yönelik öneriler sunulmuştur.

9. Güven, E. ve Özmen, C. (2024). Yabancı Dil Olarak Türkçe Öğretiminde Ünsüzlerin Sesletimine İlişkin Bir Uygulama. *International Journal of Language Academy*, (36), 211-227.

Türkçeyi sesletim, yabancılara Türkçe öğretiminde en zorlanılan konulardan olmasına rağmen en az etkinlik yapılan konulardan biri olması sebebiyle çalışmaya konu edinilmiştir. Çalışmada Çukurova Üniversitesi TÖMER’de Türkçe öğrenen Afrikalı öğrencilerin Türkçedeki ünsüzlerin sesletimiyle ilgili yaşadıkları sorunları tespit etmek amaçlanmıştır; sormaca yöntemi kullanılmıştır. Afrika’nın Komorlar (3), Somali (3), Burundi (2), Kenya (2), Ruanda (2), Zambiya (2), Fildişi Sahili (1), Gana (1), Libya (1), Moritanya (1), Nijerya (1), Tanzanya (1) ülkelerinden gelen ve ana dilleri Fransızca, İngilizce ve Arapça olan, 18-32 yaşlarındaki ve C1 düzeyindeki 17 öğrenci araştırma evrenini oluşturmuştur. Öğrencilerin ünsüzlerin sesletiminde yaptıkları hatalar incelenmiş ve bu hataların nedenleri yorumlanmıştır. Öğrencilerin en çok /c/, /ç/, /j/ ve /ş/ seslerini sesletmekte sorun yaşadıkları ve bu sesleri duydukları zaman birbirinden ayırmakta zorlandıkları belirlenmiştir. Bu durumun sebebi olarak bu ünsüzlerin öğrencilerin ana dillerinde olmaması ya da farklı sesletilmesi gösterilmiştir. Sesletime ilişkin hataların azaltılması için sınıfta ölçünlü dile ilişkin örnekler sunulması, öğrencilerin ana dilleri ve Türkçe arasındaki benzer ve farklı sesler için tablo oluşturulması, haftada en az bir kez dikte çalışması yaptırılması önerilmiştir. Ayrıca öğrenciler tarafından öğrencilere kendilerini ifade etmeleri için alan açılmasının önemine dikkat çekilmiştir.

Tablo 1: Afrikalı öğrenciler üzerine yapılan çalışmaların analizi

Yayın Künyesi	Öğrenci sayısı	Yaş aralığı	Ülkeleri	Mezuniyet	Türkçe seviyesi	Konu	Yöntem
(Özyer, Karakaya ve Özyer 2016)	-	-	Sahraaltı Afrika İslam Coğrafyası	-	-	Türkçenin Öğretilmesin e Dair Uygulanması, Gereken Dil Politikaları, Stratejik Yaklaşım Tarzı ve Hedefler	-
(Temizyüre k ve Baki 2019)	15	27 yaş ortalama -sı	-	TÖMER, lisans, yüksek lisans ve doktora	-	Türkçe dil bilgisi açısından karşılaşılan zorluklar	Görüşme
(Torun ve Bozkurt 2019)	55	-	-	lisans ve master	-	Kültürleşme stresi	Saha araştırması , online anket
(Kirik 2019)	-	-	Sudan	-	TÖMER	Türkçe öğretiminde karşılaşılan fiziki ve sosyal sorunlar; okuma, telaffuz, konuşma, yazma, dinleme, anlama ile ilgili sorunlar ve okutmanlarda n kaynaklanan sorunlar	Saha araştırması
(Hoşça 2020)		-	Sudan	lisans (1. ve 2. sınıflar)	A1-A2 (temel düzey)	Türkçe öğretiminde alfabe kaynaklı zorluklar ve hâl eklerinin öğretiminde karşılaşılan ortak zorluklar	Gözlem, görüşme, doküman analizi, içerik analizi

(Sönmez 2021)	11	18-26	5 Somalili 2 Sudanlı 1 Tunuslu 1 Faslı 1 Cezayirli 1 Eritreli	lise ve lisans mezunu	B1-B2	Utangaçlık ve sosyalleşme sorunu	Görüşme
(Özkan 2021)	13	-	Ruanda	TÖMER	B1	Yazılı anlatım incelemesi	Yanlış çözümlem e
(Göktaş ve Karataş 2022)	82	-	Sudan	TÖMER	Temel, orta ve ileri düzey	Okuma, yazma ve konuşma kayıtlarında yaptıkları hatalar; alfabeden kaynaklı, ses bilgisi, biçim bilgisi, söz dizimi, imla ve noktalamayla ilgili sorunlar	Betimsel tarama, içerik analizi
(Güven ve Özmen 2024)	17	18-32	Komorlar 3 Somali 3 Burundi 2 Kenya 2 Ruanda 2 Zambiya 2 Fildişi Sahili 1 Gana 1 Libya 1 Moritanya 1 Nijerya 1 Tanzanya 1	TÖMER	C1	Ünsüzlerin sesletimi	Sormaca

Sonuç

Türkiye'nin dış politikasında son dönemlerde önemli bir yer edinen Afrika ülkeleriyle ilişkiler, Türkiye'nin özellikle Sahraaltı Afrika ülkeleriyle 1998 yılında başlayan, 2005 yılında Afrika Birliği'ne (AfB) gözlemci üye olmasıyla ve 2008 yılında AfB tarafından stratejik ortak olarak ilan edilmesiyle ivme kazanan çok boyutlu bir hâl almıştır (URL6). Başta TİKA, Maarif Vakfı, Yunus Emre Enstitüsü ve üniversiteler aracılığıyla eğitim alanında önemli adımlar atılmış ve Afrikalı öğrencilere Türkçe öğretimi, ilişkiler için önemli bir köprü olmuştur. Bu köprünün daha da sağlamlaştırılması için özellikle Afrikalı öğrencilere Türkçe öğretimi konusunu ele alan çalışmalar önem arz etmektedir. Afrikalı öğrencilere Türkçe öğretimi konusunda yapılan sınırlı sayıdaki çalışmalar değerlendirildiğinde bu konuda henüz yolun başında olduğu ve pek çok farklı konu ve kapsamda çalışmalar yapılması gerektiği görülmektedir. Bu bağlamda başlıca ele alınması gereken konulardan bazıları şunlardır:

Temel dil becerileri (okuma, yazma, dinleme, konuşma) dikkate alınarak Türkiye'de öğrenim gören Afrikalı öğrencilerin şimdiki durumlarını ve süreç boyunca gösterdikleri gelişimi tespit eden çalışmalar yapılmalıdır. Afrikalı öğrencilerin hangi becerilerde daha fazla zorlandıkları belirlenerek

öğretim süreçlerini destekleyecek farklı ve özelleştirilmiş materyaller geliştirilecektir. Afrikalı öğrencilerin öğrenme özelliklerinin tespit edilmesiyle Türkçe öğrenim süreçleri daha kolay ve verimli kılınacaktır. Özellikle de günlük iletişimde öne çıkan dinleme ve konuşma becerileri üzerine yapılacak çalışmalar bu alana önemli katkılar sunacaktır.

Afrikalı öğrencilere Türkçe öğretimi alanındaki ihtiyaçların belirlenmesi yanında önem sırasına göre belirlenip yaşanan temel sorunların çözümüne yönelik yayınlar yapılması gerekir. Bu durum öğreticilerin deneyimlerini ve bugüne kadar kazandıkları bilgi birikiminin paylaşmasına da vesile olacaktır. Deneysel çalışmalar yapılarak tüm öğretim süreçleri ile öğrenci ve öğretici profili hakkında durum ve sorunların tespiti gereklidir; bu tespitler teorik bilgiden ziyade sahada karşılaşılan sorunlar üzerine olmalıdır.

Dijital öğrenme araçlarıyla Türkçe öğrenen Afrikalı öğrenciler üzerine de ayrıca çalışmalar yapılabilir. Mevcut öğretim süreçlerinin durumları tespit edilip incelenerek dijital öğrenme süreçleri ve yöntemleri geliştirilebilir; böylece 54 devletten oluşan bir coğrafyaya ulaşarak Türkçe öğretimi yaygınlaştırılabilir. Türkçe öğretimi sayesinde iletişim ağları genişledikçe bu durumun devletlerarası ilişkilerde ekonomik, siyasi, kültürel ve bilimsel faaliyetler gibi pek çok alana katkı sağlayacağı hatırlanmalıdır.

54 ülkeyi içine alan bir kıtandan gelen öğrencilerin yoğunlukları dikkate alınarak ülke bazlı çalışmalar yapmak da önem arz etmektedir. Ana dili Arapça olan Afrika kökenli öğrenciler üzerine de ayrıca çalışmalar yapmak gereklidir. Daha önce yapılan çalışmalarda daha çok Orta Doğu'dan gelen öğrenciler çalışma evreni teşkil etmiş; bu sebeple de konunun diğer yarısı olan Kuzey Afrika'daki ülkelerden gelen öğrenciler eksik bırakılmıştır. Bu eksikliğin tamamlanması, Arapça ve Türkçe arasındaki dilsel farklılıkların değerlendirilmesi ve bunların dil öğretimine yansıyan çerçevesinin belirlenmesi önem arz etmektedir. Böylesi çalışmalar, karşılaştırmalı çalışmalara da zemin hazırlayacak ve ana dili Arapça olan öğrencilerin Türkçe öğrenim süreçleri kolaylaştırılacaktır.

Özellikle ders kitapları hazırlanırken kültürlerarası ilişkileri ve farklılıkları dikkate alarak çalışmalar yapılmalı, Afrika kültürü ve Türk kültürü arasında köprü oluşturacak bir yapılanma sağlanmalıdır. Yabancı dil olarak Türkçe öğrenmek için Türkiye'ye gelen Afrikalı öğrencilerin duygusal ve sosyal durumları incelenerek bunların dil öğrenme süreçleri üzerindeki etkisinin tespit edilmesi ve yaşanan sorunların çözümüne ilişkin değerlendirmelerde bulunulması da gereklidir. Farklı kültürel ve sosyal çevreye uyum süreçleri ve değerler bakımından farklılıklar, iletişim güçlükleri, yabancılik hissi, yeni ve farklı eğitim sistemi, sosyal ilişki ağı kurma, oryantasyon gibi konular ele alınabilecek konulardandır. Tüm bu çalışmalar öğrenci merkezli olduğu kadar öğreticileri de ele alacak şekilde gerçekleştirildiğinde Afrikalı öğrencilere Türkçe öğretimi konusunda önemli bir literatür ortaya çıkacaktır.

KAYNAKÇA

- Göktaş, B., ve Karataş, F. (2022). Sudan’da Yabancı Dil Olarak Türkçe Öğretimi. *Uluslararası Yabancı Dil Olarak Türkçe Öğretimi Dergisi*, 5(1), 26-54.
- Güven, E., ve Özmen, C. (2024). Yabancı Dil Olarak Türkçe Öğretiminde Ünsüzlerin Sesletimine İlişkin Bir Uygulama. *International Journal of Language Academy*, (36), 211-227.
- Hoşca, F. (2020). Sudan'da Türkçe Öğretiminde Karşılaşılan Zorluklar. *Sosyal Bilimler Akademi Dergisi*, 3(1), 77-87.
- Özkan, İ. (2021). Ruandalı Öğrencilerin Yazılı Anlatımlarının Yanlış Çözümlemesi Yöntemine Göre İncelenmesi. *Düzce Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*, 11(1), 201-211.
- Özyer, A. ve Karakaya, Özyer, K. (2016). Afrika Sahraaltı İslam Coğrafyasında Türkçe Öğretimi ve Dil Politikası. A. Okur, B. İnce ve İ. Güleç (Ed.), *Yabancılar Türkçe Öğretimi Üzerine Araştırmalar* (ss. 169-175). Sakarya: Sakarya Üniversitesi Türk Dili Öğretimi Uygulama ve Araştırma Merkezi Yayınları.
- Sandhu, D. S. & B. R. Asrabadi (1994). Development of an Acculturative Stress Scale for International Students: Preliminary Findings, *Psychological Reports*, 75, 435-448.
- Sönmez, E. N. (2021). Yabancı Dil Olarak Türkçe Öğrenen Afrikalı Öğrencilerin Utangaçlık ve Sosyalleşememe Sorunu. *Aydın Tömer Dil Dergisi*, 6(2), 195-221.
- Temizyürek, F. ve E. Baki (2019). Türkiye’de Eğitim Gören Afrikalı Öğrencilerin Türkçe Öğretiminde Dil Bilgisi Açısından Karşılaştıkları Zorluklara İlişkin Değerlendirmeleri. *Prof. Dr. A. Haluk Dursun Anısına Uluslararası Türk Kültürü Sempozyumu Tam Metin Bildiri Kitabı*, Ankara.
- Tok, M., & Yığın, M. (2013). Foreign Students Reasons for Learning Turkish: A Case Study. *Journal of Language and Literature Education*, 2(8), 132-147.
- Torun, B. U. ve Bozkurt, E. (2019). Uluslararası Öğrencilerin Kültürleşme Stresi: Selçuk Üniversitesinde Okuyan Afrikalı Öğrenciler Üzerine Bir Uygulama. *Selçuk İletişim*, 12(1), 405-424.

Elektronik Kaynaklar

- URL1: <https://istanbulticaretgazetesi.com/tr/yazar-haber/afrikali-ogrencinin-istikameti-turkiye>
- URL2: <https://istatistik.yok.gov.tr/>
- URL3: <https://www.sam.gov.tr/bilgi-notlari/afrika-acilimi-ve-ortaklik-politikamiz-0>
- URL4: <https://turkiyemaarif.org/news/turkiyeafrika-dostlugu-egitim-kalkinma-ve-kultur-is-birligiyle-gucleniyor>
- URL5: <https://ytb.gov.tr/haberler/ytb-den-afrika-ya-yonelik-insan-odakli-projeler>
- URL6: <https://www.mfa.gov.tr/turkiye-afrika-iliskileri.tr.mfa>

INTERNATIONAL AFRICA SYMPOSIUM
ULUSLARARASI AFRIKA SEMPOZYUMU

